

THE BOOK
OF MORMON

סֵפֶר מוֹרְמוֹן

THE BOOK OF MORMON

סֵפֶר מוֹרְמוֹן

Institute of Ancient Studies

מְכוֹן מְחֻקָּר הַעֵת הָעַתִּיקָה

ספר מורמון

הספר ראה אור בישראל על ידי מכון
מחקר העת העתיקה

© 2025 כל הזכויות שמורות למכון
מחקר העת העתיקה

www.InstituteofAncientStudies.co.il

The Book of Mormon

Published in Israel by the Institute of Ancient Studies

© Copyright 2025 Institute of Ancient Studies

All rights reserved

www.InstituteofAncientStudies.co.il

מכון מחקר העת העתיקה פועל ללא תלות בכל
כנסייה, דת או כת ואינו מבקש להמיר את הדת
של שום אדם ושום עם. מטרתו היא הפצת כתב
הקודש של ספר מורמון לעם ולארץ שבהם נולד.

התרגום העברי של ספר מורמון הושלם בשנים
2018–2024 בידי צוות של ארבעה לשונאים
ישראלים מקצועיים. מרביתו של החומר
לספר מבוסס בעיקר על מהדורת ספר מורמון
באנגלית מ-1830, תוך הסתמכות מסוימת על
מהדורת 1920.

The Institute of Ancient Studies operates independent of any church,
religion, or sect and does not seek to persuade any person or people to
another religion. Rather, it seeks to disseminate the sacred scripture
of the Book of Mormon to the people and land of its inception.

The Hebrew translation of the Book of Mormon was completed in the
years 2018–2024 by a team of four professional Israeli linguists. The
work's core material is based primarily on the 1830 English edition
of the Book of Mormon with some reliance on the 1920 edition.

תִּכּוֹן הַעֲנִינִים

CONTENTS

מבוא	vii	FOREWORD
הקדמה	1	PREFACE
ספר נְפִי א	3	THE BOOK OF 1 NEPHI
ספר נְפִי ב	65	THE BOOK OF 2 NEPHI
ספר יַעֲקֹב	141	THE BOOK OF JACOB
ספר אֶנוֹשׁ	164	THE BOOK OF ENOS
ספר יָרוֹם	167	THE BOOK OF JAROM
ספר אוֹמְנִי	169	THE BOOK OF OMNI
דְּבָרֵי מוֹרְמוֹן	172	WORDS OF MORMON
ספר מוֹשִׁיעַ	175	THE BOOK OF MOSIAH
ספר עֲלְמָא	256	THE BOOK OF ALMA
ספר הֵילְמָן	472	THE BOOK OF HELAMAN
ספר נְפִי ג	525	THE BOOK OF 3 NEPHI
ספר נְפִי ד	601	THE BOOK OF 4 NEPHI
ספר מוֹרְמוֹן	607	THE BOOK OF MORMON
ספר אֶתֶר	631	THE BOOK OF ETHER
ספר מוֹרוֹנִי	673	THE BOOK OF MORONI

מבוא

ספר מורמון הוא תעוד של נביאים יהודים שנודדו ליבשת אמריקה בסביבות שנת 600 לפני הספירה והוא היסטוריה מקצרת של צאצאיהם עד לנפילת הציביליזציה שלהם בשנת 421 לספירה. הספר מכיל גם היסטוריה מקצרת של עם שנודד ליבשת אמריקה ממגדל בבל.

ספר מורמון תרגם לאנגלית במשך חדשים בידי יוסף סמית, כאשר היה בן עשרים וארבע. הספר תרגם באמצעות אורים ותמים או אבן חוזה ממצרית מתקנת שהיתה חרוטה על גבי לוחות זהב, וראה אור בפעם הראשונה בשנת 1830 בפלמירה, ניו יורק.

נביאי ספר מורמון ראו את הסוף למן ההתחלה ונבאו את בואו של המשיח שנגלה אליהם לאחר תחייתו מן המתים. נאמנותו של ספר מורמון לכתבי הקודש של היהודים באה לידי בטוי בהגשמת אלוהים את בריתותיו להשבת בית ישראל.

FOREWORD

The Book of Mormon is a record of Jewish prophets who migrated to the Americas about 600 B.C. and an abridged history of their descendants until their civilization ended in A.D. 421. It also contains an abridged history of a people who migrated to the Americas from the Tower of Babel.

The Book of Mormon was translated into English during a two-month period by Joseph Smith at age twenty-four years. Translated by means of Urim and Thummim or seer stone from Reformed Egyptian writings inscribed on gold plates, it was first published in 1830 in Palmyra, New York.

Book of Mormon prophets saw the end from the beginning and foretold the coming of Messiah, who appeared to them after his resurrection from the dead. The Book of Mormon's fidelity to sacred Jewish scriptures is seen in God's fulfilling his covenants to restore the house of Israel.

הַקְדָּמָה

תאור אשר נכתב בידי מורמון על גבי לוחות
הלקוחים מלוחות נפי. לפיכך, זהו קצור
קורות עם נפי וכן של הלמנים. נכתב בעבור
הלמנים אשר הם שריד מבית ישראל; וכן
ליהודים ולגוים. נכתב בדרך של צווי וברוח
הנבואה וההתגלות. נכתב ונחתם והטמן
לשם יהוה כדי שלא יאבד. יצא לאור על ידי
מתנת אלהים ובכחו למען באורו. נחתם בידי
מורוני והטמן לשם יהוה כדי שיראה אור
בעת אשר תישר בעיניו מאת הגוים. באור
תאור זה על ידי מתנת אלהים.

נוסף על כך, קצור הלקוח מספר אתה, שהוא
תעוד של אנשי ירד אשר היו מפזרים בזמן
שיהוה בלב את שפת בני האדם, כאשר הם
בנו מגדל כדי להגיע לשמים. אכן זה נועד
להראות לשארית בית ישראל כמה גדולים
הדברים אשר עשה יהוה לאבותיהם; וכדי
שידעו את בריתות יהוה, וכי הם לא מגרשים
מפניו לעולם, וכן כדי לשכנע את היהודים
ואת הגוים כי ישוע הוא המשיח, האל
הנצחי, המתגלה לפני כל העמים. ועתה, אם
יש פגמים, מקורם בטעות אנוש; לפיכך אל
תרשיעו את דברי אלהים כדי שתמצאו ללא
רוב בכס משפט המשיח.

PREFACE

An account written by the hand of Mormon upon plates taken from the plates of Nephi. Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites. Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile. Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation. Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed. To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof. Sealed up by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile. The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven. Which is to show unto the remnant of the house of Israel how great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever. And also to the convincing of the Jew and Gentile that Jesus is the Christ, the eternal God, manifesting himself unto all nations. And now, if there are faults, they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment seat of Christ.

ספר נפִי א

THE BOOK OF 1 NEPHI

תאור קורות לחי ואשתו שריה, וארבעת בָּנָיו, הנקראים, החל בבכור, לָמָן, לְמוּאֵל, שָׁם וְנָפִי. יהוה מזהיר את לחי לצאת מארץ ירושלים, כי הוא מתנבא לעם על עוונם והם מבקשים לאבד את חייו. הוא יוצא למסע של שלושה ימים במדבר עם משפחתו. נפי לוקח את אחיו וחוזר לארץ ירושלים בעבור כתב הזכרון אשר ליהודים. תאור סבָּלָם. הם לוקחים את בנות ישמעאל להם לנשים. הם לוקחים את משפחותיהם ויוצאים למדבר. תלאותיהם וסבלותיהם במדבר מהלך מסעיהם. הם מגיעים למים הגדולים. אחיו של נפי מורדים בו. הוא מבלבל אותם, ובונה ספינה. הם קוראים את שם המקום רב־שפֵע. הם חוצים את המים הגדולים אל הארץ היְעוּדָה, ושאר הקורות אותם. זאת לפי תאור נפי; או במלים אחרות, אָנִי, נָפִי, כְּתַבְתִּי אֶת כְּתַב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה. (בְּעֶרְךָ 588–600 לְפָנֵי הַסְפִירָה.)

An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, beginning at the eldest, Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesies to the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He takes three days' journey into the wilderness with his family. Nephi takes his brethren and returns to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confounds them, and builds a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record. (About 600–588 B.C.)

א

1

אָנִי, נָפִי, נוֹלַדְתִּי לְהוֹרִים נְכוֹדִים, לְכֵן יִסְדּוּ לְמוּדֵי עַל חֵלֶק מִכָּל חֻכְמַת אָבִי. וְאִף אֲשֶׁר רְעוֹת רַבּוֹת רָאִיתִי בְיָמַי, חֵנֵן אוֹתִי יְהוָה בְּרַב טוֹבוֹ כֹּל יָמַי. אָכֵן, קִנִּיתִי רַב דַּעַת עַל טוֹב אֱלֹהִים וּסְתֵרָיו; עַל כֵּן אֶכְתֹּב אֶת כְּתַב זְכוֹנֹתַי בְּיָמַי.

אָכֵן, אֶכְתֹּב כְּתַב זְכוֹרוֹן בְּשֵׁפֶת אָבִי, אֲשֶׁר חָבְרוּ בָּהּ חֻכְמַת הַיְהוּדִים וּשְׁפַת הַמִּצְרִים.

יֹדַע אָנִי כִּי כְּתַב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר אָנִי רוֹשֵׁה אֶמְתּוֹ; וּבָמֹו יָדִי כְּתַבְתִּיו וְהוּא עַל פִּי יִדְיַעְתִּי.

וְהָיָה בְּרֵאשִׁית שְׁנַת אַחַת לְמַלְכוּת צְדָקְיָהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה, וְאָבִי, לְחִי, גָּר בִּירוּשָׁלַם כֹּל יָמָיו; וּבְעֶצֶם הַשָּׁנָה הַהִיא בָּאוּ נְבִיאִים רַבִּים, וְהֵם הִתְנַבְּאוּ בָּעַם כִּי יִשׁוּבוּ מִדְרָכָם פֶּן תִּחָרַב הָעִיר הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם.

וּבְצֵאת אָבִי, לְחִי, הִתְפַּלֵּל הוּא אֶל יְהוָה, אָכֵן בְּכָל לְבוֹ הַעֲתִיר בְּעַד עַמּוֹ;

וְהָיָה בְּהַעֲתִירוֹ אֶל יְהוָה, בָּא עַמּוּד אֵשׁ וְשָׁכַן עַל צוֹר לְפָנָיו; וְהוּא רָאָה וּשְׁמַע רַבּוֹת.

1 I Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.

2 Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.

3 And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

4 For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

5 Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

6 And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much;

נְפִי א א:ז-טז

וְאֶחְזוּהוּ חִיל וּרְעָדָה עִזָּה מִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
רָאָה וְאָף שָׁמַע.

and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

וְהָיָה בְּשׁוּבוֹ אֶל בֵּיתוֹ אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם,
הוּא נָפַל עַל מִטָּתוֹ, יַעַן כִּי גָבְרוּ עָלָיו רוּחַ
יְהוָה וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה.

7 And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

וּבְגָבַר עָלָיו הַרוּחַ, הוּא נִשָּׂא הַרְחֵק בְּחִזּוֹן,
וְרָאָה אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים וְדָמָה כִּי רָאָה אֶת
אֱלֹהִים, וְהוּא יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּאוֹ, וְסָבִיבוֹ מִקְהָלֵי
מַלְאָכִים אֵין מִסְפָּר מְרַנְּנִים וּמְשַׁבְּחִים
לְאֱלֹהֵיהֶם.

8 And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

וְהָיָה כִּי רָאָה בְּרִדָּת אֶחָד מִקְרֵב הַשָּׁמַיִם,
וְהִנֵּה זֵיוו גָּדוֹל מִזֵּהַר הַשֶּׁמֶשׁ בְּצַהְרֵי הַיּוֹם.

9 And it came to pass that he saw one descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

וְהוּא רָאָה שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי נוֹסְפִים בְּאֵים אַחֲרָיו,
וְזֵיוֹם עִז מִזֵּהַר כּוֹכְבֵי הַרְקִיעַ.

10 And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

וְהֵם יָרְדוּ וַיֵּצְאוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וּבָא הָרִאשׁוֹן
וַעֲמַד לְפָנַי אָבִי וַנִּתֵּן לוֹ סֵפֶר וַצִּוְהוּ לְקֹרֵא.

11 And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

וְהָיָה כְּקֹרְאוֹ הוּא נִמְלָא רוּחַ יְהוָה.

12 And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

וְהוּא קִרָּא בְּסֵפֶר וַאֲמַר: אוֹי לִירוּשָׁלַם,
כִּי רָאִיתִי אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיךָ! וְכֵן עוֹד רַבִּים
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קִרָּא אָבִי בְּסֵפֶר עַל אוֹדוֹת
יְרוּשָׁלַם, אֲשֶׁר הִיא תִּחְרַב עַל יוֹשְׁבֵיהָ, וְאֲשֶׁר
רַבִּים יִפְּלוּ בְּחֶרֶב וְרַבִּים יִגְלוּ בַּבְּלָה.

13 And he read, saying: Woe, woe, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

וְהָיָה כְּקֹרְא אָבִי בְּסֵפֶר, וּבִרְאוֹתוֹ דְּבָרִים רַבִּים
גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים, הוּא צָעַק אֶל יְהוָה דְּבָרִים
רַבִּים, כְּמוֹ אֱלֹהֵי: גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים מַעֲשֵׂיךָ,
יְהוָה אֵל שֵׁדִי! כִּסֵּי מְלֻכּוֹתֶיךָ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים
וּגְבוּרָתֶיךָ וְטוֹבָךָ וְרַחֲמֶיךָ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ;
וַיַּעַן אֲשֶׁר רַחֲמוּ אֹתָהּ, לֹא תִסָּבֵל כִּי יֵאבְדוּ
הַבָּאִים אֵלֶיךָ!

14 And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth, and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

כְּלָשׁוֹן הַזֹּאת דִּבֶּר אָבִי בְּשִׁבְחוֹ אֶת אֱלֹהָיו,
כִּי עֲלָצָה נִפְשׁוֹ, וְכָל לְבוֹ נִמְלָא מִפְּנֵי הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר רָאָה, אָכֵן, אֲשֶׁר הִרְאָהוּ יְהוָה.

15 And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

וְהִנֵּה, אָנִי, נְפִי, לֹא אֶסְפֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר כָּתַב אָבִי, כִּי הוּא כָּתַב דְּבָרִים רַבִּים
אֲשֶׁר רָאָם בְּחִזּוֹנוֹת וּבְחֻלּוֹמוֹת; וְהוּא אָף

16 And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he

נְפִי א א:יז-ב:ד

- כְּתַב דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר הוּא נֹבֵא אוֹתָם
וְהִגִּידָם לְבָנָיו וְאֲנִי לֹא אֶסְפָּרם כְּתָמָם.
- אךְ אֲנִי אֶסְפָּר אֶת קוֹרוֹתַי בְּיָמַי. הֲגַנִּי חוֹרֵט
אֶת קַצּוֹר כְּתָב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר לְאָבִי עַל גְּבִי לוֹחוֹת
אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּמִוֹ יָדַי. וְאַחַר קִצְרֵי אֶת כְּתָב
הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר לְאָבִי, אֶכְתֹּב אֶת קוֹרוֹת חַיֵּי.
- עַל כֵּן חָפְצִי אֲנִי אֲשֶׁר תִּדְעוּ, כִּי אַחַר הָרֵאוֹת
יְהוּה נִפְלְאוֹת כֹּה רַבּוֹת לְאָבִי, לְחַי, עַל אוֹדוֹת
חֲרַבֵּן יְרוּשָׁלַם, יֵצֵא אָבִי אֶל הָעָם וְהַחֵל לְהַנְבִּיא
בְּקִרְבָּם וּלְהוֹדִיעֵם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה
וְאֵף שָׁמַע.
- וְהָיָה כִּי לָעָגוּ לוֹ אַנְשֵׁי יְהוּדָה מִפְּנֵי הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר הֵעִיד בָּם, כִּי הוּא אָכֵן הוֹכִיחָם עַל
רְשָׁעֵתָם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְהוּא הֵעִיד כִּי
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה וְשָׁמַע, וְכֵן הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר קָרָא בַסֵּפֶר, מְדַבְּרִים מִפְּרָשׁוֹת עַל
בּוֹא הַמָּשִׁיחַ וְאֵף עַל גְּאֻלַּת הָעוֹלָם.
- וְהָיָה כִּשְׁמַע אַנְשֵׁי יְהוּדָה אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, הֵם רָגְזוּ עָלָיו; אָכֵן, כַּמַּעֲשֵׂם בְּנֵבִיאִים
אֲשֶׁר מִקְדָּם, אֲשֶׁר גִּרְשׁוּם וּרְגָמוּם וְהָרְגוּם;
וְהֵם גַּם בִּקְשׁוּ אֶת נַפְשׁוֹ לְקַחְתָּהּ. וְאֲנִי, נְפִי,
אֶרְאֶה אֶתְכֶם כִּי רַחֲמֵי יְהוּה הֵם עַל כָּל אֲשֶׁר
בְּחָרָם, מִפְּנֵי אֱמוּנָתָם, לְחַזְקָם עַד הַיּוֹם
לְהֵם הַכַּח לְהוֹשִׁיעַ.

prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

17 But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

18 Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

19 And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of the Messiah, and also the redemption of the world.

20 And when the Jews heard these things they were angry with him; yea, even as with the prophets of old, whom they had cast out, and stoned, and slain; and they also sought his life, that they might take it away. But behold, I, Nephi, will show unto you that the tender mercies of the Lord are over all those whom he hath chosen, because of their faith, to make them mighty even unto the power of deliverance.

ב

2

- וְיְהוּה דָּבַר אֶל אָבִי בְּחִלּוֹם וְאָמַר אֵלָיו: בְּרוּךְ
אַתָּה, לְחַי, עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ וְעַל כִּי
הָיִיתָ נֹאמֵן וְתוֹדִיעַ אֶת הָעָם הַזֶּה אֶת הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ. הִנֵּה הֵם מִבְּקָשִׁים אֶת נַפְשְׁךָ.
- וְיְהוּה צִוָּה אֶת אָבִי בְּחִלּוֹם כִּי יִקַּח אֶת
מִשְׁפַּחְתּוֹ וַיֵּצֵא מִדְּבָרָהּ.
- וְאָבִי שָׁמַע לְדְבַר יְהוּה וְעָשָׂה כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ.
- וְהָיָה כִּי הוּא יֵצֵא מִדְּבָרָהּ, וְעָזַב אֶת בֵּיתוֹ
וְאֶת נַחֲלָתוֹ וְאֶת זְהָבוֹ וְאֶת כֶּסֶפוֹ, וְאֶת
- 1 For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.
- 2 And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.
- 3 And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.
- 4 And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver,

נְפִי א ב:ה-י

יְקָרוֹתָיו; וְלֹא לָקַח עִמּוֹ דָּבָר, וְזוֹלַת מִשְׁפָּחָתוֹ
וְצִידָה וְאֹהֲלִים, וְהוּא יָצָא הַמִּדְבָּרָה.

and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

וְהוּא יָרַד אֶל קְרֵבַת הַחוֹף אֲשֶׁר לַיָּם סוּף.
וְהוּא נָסַע בְּמִדְבָּר בְּפִאֲתֵי יָם סוּף עִם
מִשְׁפָּחָתוֹ, אֲשֶׁר הָיוּ בָּהּ אֲמִי שָׂרִיָּה וְאָחֵי
הַגְּדוֹלִים, לָמֹן וְלִמְוֹאֵל וְשָׁם.

5 And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר נָסַע שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָּר,
הוּא נָטָה אֶת אֹהֶלוֹ בְּעֵמֶק לְיַד נְהַר מַיִם.

6 And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

וְהוּא בָּנָה מִזְבֵּחַ אֲבָנִים וְהִקְרִיב קָרְבָּן לַיהוָה
וְנָתַן תּוֹדוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ.

7 And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

וְהוּא קָרָא אֶת שֵׁם הַנְּהַר לָמֹן, וְהוּא נִשְׁפָּךְ
אֶל יָם סוּף. וְהֵעֵמַק הָיָה בְּגְדוֹת הַנְּהַר, אֲצֵל
תּוֹצְאוֹתָיו.

8 And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

וְכִרְאוֹת אָבִי כִי מִיַּמֵּי הַנְּהַר נִשְׁפְּכִים
אֶל אֲגֹן יָם סוּף, הוּא דָּבַר אֶל לָמֹן לֵאמֹר:
מִי יִתֵּן וְתִהְיֶה כְּנְהַר הַזֶּה, שׁוֹאֵף תָּמִיד
אֶל אֲגֹן כָּל הַצְּדָקָה!

9 And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

וְהוּא אָף דָּבַר אֶל לִמְוֹאֵל: מִי יִתֵּן
וְהָיִיתָ כְּעֵמֶק הַזֶּה, אִיתָן וְיָצִיב וּבִלְתֵּי סָר
מִמְצוֹת יְהוָה!

10 And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

כִּן דָּבַר אָבִי מִפְּנֵי קָשִׁי עֲרָף לָמֹן וְלִמְוֹאֵל,
כִּי הִתְלוֹנְנוּ רַבּוֹת עַל אֲבִיהֶם, עַל אֲשֶׁר הָיָה
אִישׁ חֲזוֹנוֹת וְעַל אֲשֶׁר הוֹבִילָם מֵאֶרֶץ
יְרוּשָׁלַם, לְנִטֵּשׁ אֶת נַחֲלָתָם וְאֶת זָהָבָם
וְאֶת כֶּסֶףָם וְאֶת יְקָרוֹתֵיהֶם, לָמוֹת בְּמִדְבָּר.
וְהֵם אָמְרוּ כִּי זֹאת עָשָׂה מִפְּנֵי דְמִיוֹנוֹת
לְבוֹ הָאֲיוּלִיִּים.

11 Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

כֹּה הִתְלוֹנְנוּ לָמֹן וְלִמְוֹאֵל, הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר
בְּאָחִים, עַל אֲבִיהֶם, וְהֵם הִתְלוֹנְנוּ כִּי לֹא
הִבִּינוּ אֶת מַפְעָלוֹת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יָצְרָם.

12 And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

אִף הֵם לֹא הֵאֱמִינוּ כִּי תִחָרַב הָעִיר הַגְּדוֹלָה
יְרוּשָׁלַם, כְּדַבְּרֵי הַנְּבִיאִים. וְהָיוּ הֵם כְּאֲנָשֵׁי
יְהוּדָה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם, אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ אֶת
נַפְשׁ אָבִי.

13 Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

וְאָבִי דָּבַר אֲלֵיהֶם תְּקִיפוֹת בְּעֵמֶק לִמְוֹאֵל,
וְהוּא מְלֵא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד אֲשֶׁר רָעַד גּוֹפָם

14 And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did

נְפִי א ב:טו-ג:א

מִפְּנֵי וְהוּא הִכְלִימָם לְבַל יִהְיוּ לְדַבֵּר בּוֹ סָרָה;
וְהֵם עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּם.

shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

15 וְאָבִי שָׁכַן בְּאֹהֶל.

15 And my father dwelt in a tent.

וְאֲנִי, נְפִי, אִף אֲשֶׁר הֵייתִי צָעִיר מְאֹד,
הֵייתִי בְּעַל מְדָה, וְאִף הָיָה חֲפָצִי רַב לְדַעַת
עַל אוֹדוֹת מִסְתָּרֵי אֱלֹהִים, עַל כֵּן זָעַקְתִּי
אֶל יְהוָה, וְאָכֵן הוּא פָקְדֵנִי וְנָטָה אֶת לִבִּי
לְהֶאֱמִין בְּכֹל אֲשֶׁר דִּבֶּר אָבִי, וְלֹא מָרַדְתִּי
בּוֹ כְּאֶחָי.

16 And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

וְדִבַּרְתִּי אֶל שָׁם וְהוֹדַעְתִּיהוּ אֶת הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר גָּלָה לִי יְהוָה בְּרוּחַ קְדֹשׁוֹ, וְהוּא
הֶאֱמִין לְדִבְרֵי.

17 And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

אִךְ לָמֵן וּלְמוֹאֵל לֹא שָׁמְעוּ לְדִבְרֵי.
וּבְהִיּוֹתִי נִעְצָב עַל קִשֵׁי לְבָם, קָרָאתִי אֶל
יְהוָה לְמַעַנָם.

18 But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

וְהָיָה דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: כְּרוּף אַתָּה,
נְפִי, עַל אֲמוּנָתְךָ, כִּי שָׁקַדְתָּ לְשַׁחֲרָנִי
בְּלֵב עָנָו.

19 And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

וְהָיָה אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, וְהִצַּלְתֶּם,
וְתוֹבְלוּ אֶל אֶרֶץ יְעוּדָה, אֶל אֶרֶץ אֲשֶׁר
הִכִּינוֹתִי לָכֶם, אֶרֶץ נְבֻחָרָה מִכָּל הָאֲרָצוֹת.

20 And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

וְהָיָה אִם יִמְרְדוּ בְךָ אֶחָיְךָ, כְּרוֹת יִכְרְתוּ
מִלִּפְנֵי יְהוָה.

21 And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

וְהָיָה אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, וְהֵייתְךָ מוֹשֵׁל
עַל אֶחָיְךָ וּמוֹרָה לָהֶם.

22 And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

כִּי הִנֵּה בְיוֹם אֲשֶׁר יִמְרְדוּ בִּי, אֲשַׁלַּח בְּהֵם
מְאָרָה קָשָׁה, וְלֹא יַעֲצְרוּ כַח לְגִבּוֹר עַל זֶרַעַךָ,
מִלְּבַד אֲשֶׁר יִמְרְדוּ בִּי אִף הֵם.

23 For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

וְהָיָה אִם יִמְרְדוּ בִּי זֶרַעַךָ, וְנִתְּתִי אֶת זֶרַע אֶחָיְךָ
שׁוֹט לְהַכּוֹתָם, לְעוֹרְרָם לְזָכֹר אֶת דְּרָכֶי.

24 And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

ג

3

וְאֲנִי, נְפִי, אַחֵר דִּבַּרְתִּי עִם יְהוָה, שִׁבְתִּי אֶל
אֹהֶל אָבִי.

1 And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.

- 2 And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.
- 3 For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.
- 4 Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.
- 5 And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.
- 6 Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.
- 7 And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.
- 8 And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.
- 9 And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.
- 10 And it came to pass that when we had come up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.
- 11 And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.
- 12 And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.
- 13 And behold, it came to pass that Laban was angry, and thrust him out from his presence; and he would not that he should have the records. Wherefore, he said unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.
- וְאָבִי דִבֶּר אֵלַי לֵאמֹר: הִנֵּה חֲלֵמְתִי חֲלוֹם,
וּבו צִוֵּנִי יְהוָה כִּי תָשׁוּבוּ, אֶתְּהָ וְאֶחָיִךְ,
אֶל יְרוּשָׁלַם.
- כִּי הִנֵּה בְיַד לָבָן כְּתָב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְיְהוּדִים
וְכֵן תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתַי, וְהֵם חָרוּטִים עַל גְּבֵי
לוּחוֹת נְחֹשֶׁת קָלֵל.
- עַל כֵּן צִוֵּנִי יְהוָה כִּי תֵלְכוּ, אֶתְּהָ וְאֶחָיִךְ,
אֶל בַּיִת לָבָן, וּתְבַקְשׁוּ אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת
וּתְבִיאֵמוּ הֵנָּה, הַמְדַבְּרָה.
- וְעַתָּה, הִנֵּה אֶחָיִךְ מִתְלוֹנְנִים בְּאָמְרָם כִּי קָשָׁה
הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּרְשָׁתִי מֵהֵם; אֲךָ רָאִהָ כִּי לֹא אָנֹכִי
דִּרְשָׁתִי זֹאת מֵיָדָם, כִּי אִם מִצִּוּת יְהוָה הִיא.
- עַל כֵּן, לְכָה, בְּנִי, וְיְהוָה יִחַנֶּנְךָ, כִּי לֹא הִתְלוֹנְנִיתָ.
- וְאָנֹכִי, נְפִי, אָמַרְתִּי אֶל אָבִי: אֵלַי וְעֲשִׂיתִי
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר
יָדַעְתִּי כִּי לֹא יִצְוֶה יְהוָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם,
בְּלֹתִי אִם פָּנָה לָהֶם דֶּרֶךְ לְמַעַן יַקְיִמוּ אֶת
הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּם.
- וְהָיָה בְּשִׁמְעַע אָבִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הוּא שִׂמַּח מְאֹד, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי בֵרַכְנִי יְהוָה.
- וְאָנֹכִי, נְפִי, וְאֶחָיִי וְצִאֲנֵנו לְמַסְעָנוּ בַּמִּדְבָּר
וְאֶהְלִינוּ עִמָּנוּ, לְעֹלוֹת לְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם.
- וְהָיָה בְּעֹלוֹתֵנוּ אֶל אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, נוֹעְצֵנוּ
אִישׁ בְּאָחִיו.
- וְהִפְלָנוּ גּוֹרְלוֹת, לְדַעַת מִי מִמָּנוּ יִלֶּךְ אֶל בַּיִת
לָבָן. וְהַגּוֹרֵל עַל לָמָן. וְלָמָן הָלַךְ אֶל בַּיִת לָבָן
וְדִבֶּר עִמּוֹ, וְלָבָן יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ.
- וְהוּא בִקֵּשׁ מִלָּבָן אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת
הַחָרוּטִים עַל לוּחוֹת נְחֹשֶׁת קָלֵל, אֲשֶׁר
הָיוּ בָהֶם תּוֹלְדוֹת בַּיִת אָבִי.
- וְלָבָן רָגַז וְגִרְשׁוּ מִפָּנָיו וְלֹא אָבָה לְתַתּוֹ אֶת
הַכְּתָבִים, וְאָמַר אֵלָיו לָבָן: שׂוֹדֵד אַתָּה, הִנֵּנִי
קָם לְהַרְגֶנְךָ.

- 14 But Laman fled out of his presence, and told the things which Laban had done, unto us. And we began to be exceedingly sorrowful, and my brethren were about to return unto my father in the wilderness.
- 15 But behold I said unto them that: As the Lord liveth, and as we live, we will not go down unto our father in the wilderness until we have accomplished the thing which the Lord hath commanded us.
- 16 Wherefore, let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; therefore let us go down to the land of our father's inheritance, for behold he left gold and silver, and all manner of riches. And all this he hath done because of the commandments of the Lord.
- 17 For he knew that Jerusalem must be destroyed, because of the wickedness of the people.
- 18 For behold, they have rejected the words of the prophets. Wherefore, if my father should dwell in the land after he hath been commanded to flee out of the land, behold, he would also perish. Wherefore, it must needs be that he flee out of the land.
- 19 And behold, it is wisdom in God that we should obtain these records, that we may preserve unto our children the language of our fathers;
- 20 And also that we may preserve unto them the words which have been spoken by the mouth of all the holy prophets, which have been delivered unto them by the Spirit and power of God, since the world began, even down unto this present time.
- 21 And it came to pass that after this manner of language did I persuade my brethren, that they might be faithful in keeping the commandments of God.
- 22 And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.
- 23 And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.
- 24 And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.
- אָדָּ לָמֶן בָּרַח מִפְּנֵי וְסִפֵּר לָנוּ אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ לָבוֹן. וְאִנְחָנוּ הִתְעַצְבְּנוּ מְאֹד, וְאָחֵי הָיוּ נִכְוָנִים לָשׁוּב אֶל אָבִי הַמִּדְבָּרָה.
- וְאָמַרְתִּי לָהֶם: חַי יְהוָה וְחַי נַפְשֵׁנוּ כִּי לֹא נֵרַד אֶל אָבִינוּ הַמִּדְבָּרָה, עַד אֲשֶׁר נִקְיִם אֵת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה.
- עַל כֵּן, הִבָּה נִשְׁמַר אֲמוּנִים לְנִצֵּר אֵת מִצְוֹת יְהוָה; לְכֵן נֵרְדָה נָא אֶל נַחֲלַת אָבִינוּ, כִּי הִנֵּה הִשְׁאִיר זָהָב וְכֶסֶף וְרַב עֵשֶׂר וְכָל זֹאת עָשָׂה מִפְּנֵי מִצְוֹת יְהוָה,
- יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי יְרוּשָׁלַם תִּהְרַב מִפְּנֵי רָשָׁעִת אֲנָשֶׁיהָ.
- כִּי הִנֵּה מָאֲסוּ אֵת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, וְאֵלוּ יָשַׁב אָבִי בְּאַרְץ אַחֵר אֲשֶׁר צִוָּה לְבָרַח מִמֶּנָּה, הֵן אָבֵד אִף הוּא. עַל כֵּן שׁוּמָה הָיָה עָלָיו לָנוּס מִן הָאָרֶץ.
- וְהִנֵּה, מִחֻכְמַת אֱלֹהִים זֹאת אֲשֶׁר נִקְבַּל אֵת כְּתָבֵי הַזְּכוּרוֹנוֹת, לְמַעַן נִשְׁמַר לְבָנֵינוּ אֵת שִׁפְתֵי אֲבוֹתֵינוּ;
- וְאִף לְמַעַן נִשְׁמַר בְּעֵבוּרָם אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים וּגְבוּרָתוֹ שָׁמָּה בְּפִיהֶם, מִימֵי רֵאשִׁית הָעוֹלָם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה.
- בְּדְבָרִים כָּאֵלֶּה מִשְׁכַּתִּי אֵת לֵב אָחֵי אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ בְּאֲמוּנָה אֵת מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- וַיְרַדְנוּ אֶל אָרֶץ נַחֲלָתֵנוּ וְאָסַפְנוּ אֵת זָהָבֵנוּ וְאֵת כֶּסֶפֵּנוּ וְאֵת יְקָרוֹתֵינוּ.
- וְאַחֵר אֲשֶׁר אָסַפְנוּ אֵת כָּל אֵלֶּה, עָלִינוּ שֵׁנִית אֶל בֵּית לָבוֹן.
- וּבָאנוּ אֶל לָבוֹן וּבִקְשָׁנוּ מִמֶּנּוּ כִּי יִתֵּן לָנוּ אֵת הַכְּתָבִים הַחֲרוּטִים עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל אֲשֶׁר בְּעֵבוּרָם נִתְּן לוֹ אֵת זָהָבֵנוּ וְאֵת כֶּסֶפֵּנוּ וְכָל יְקָרוֹתֵינוּ.

נְפִי א ג:כה-ד:ב

- 25 And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.
- וְהָיָה כִּי רָאָה לָבָן אֶת רְכוּשֵׁנוּ כִּי הָיָה רַב וְעֲצוּם הוּא חָמַד אוֹתוֹ, עַד אֲשֶׁר גָּרְשָׁנוּ מִבֵּיתוֹ וְאָף שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו לְהַרְגֵנוּ, לְמַעַן יִנְחַל אֶת רְכוּשֵׁנוּ.
- 26 And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.
- וּבְרַחְנוּ מִפְּנֵי עֲבָדֵי לָבָן, וְהָיָה עָלֵינוּ לְהִשָּׁאֵר מֵאַחֵר אֶת רְכוּשֵׁנוּ, וְהוּא נָפַל בְּיַד לָבָן.
- 27 And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.
- וּבְרַחְנוּ הַמִּדְבָּרָה, וְעֲבָדֵי לָבָן לֹא הִשִּׁיגוּנוּ. וְהִתְחַבְּאנוּ בַּמְעֵרַת סִלְעַ.
- 28 And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.
- וְלָמָן רָגַז עָלַי וְכֵן עַל אָבִי; וְלִמְוֵאל, אַחֵר שָׁמְעוּ לְדִבְרֵי לָמָן, כְּעֵס אָף הוּא. עַל כֵּן דִּבְרוּ לָמָן וְלִמְוֵאל דְּבָרִים קָשִׁים רַבִּים אֵלֵינוּ, אַחֵיהֶם הַצְעִירִים, וְאָף הִכּוּנוּ בְּשֵׁבֶט.
- 29 And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.
- וְהָיָה בְּהִכּוֹתָם אוֹתָנוּ בְּשֵׁבֶט, וְהִנֵּה בָּא מַלְאָךְ יְהוָה וְעָמַד לִפְנֵיהֶם וְדִבֵּר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: לָמָּה תִּכּוּ אֶת אַחֵיכֶם הַקָּטָן בְּשֵׁבֶט? הֲלֹא תִדְעוּ כִּי בָחַר יְהוָה לְהָיִיתׁוּ מוֹשֵׁל עָלֵיכֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיכֶם? הִנֵּה, עֹלָה תַעֲלֶי שָׁנִית יְרוּשָׁלַיִם וְנָתַן יְהוָה אֶת לָבָן בְּיַדְכֶם.
- 30 And after the angel had spoken unto us, he departed.
- וְהָיָה כְּכֹלֹת הַמַּלְאָךְ לְדַבֵּר אֵלֵינוּ הוּא הִלָּךְ מִמֶּנּוּ.
- 31 And after the angel had departed, Laman and Lemuel again began to murmur, saying: How is it possible that the Lord will deliver Laban into our hands? Behold, he is a mighty man, and he can command fifty, yea, even he can slay fifty; then why not us?
- וְהָיָה אַחֵר צִאתוֹ, הִחִלוּ לָמָן וְלִמְוֵאל לְהִתְלוּנָה שְׁנֵית לֵאמֹר: הֲכִיצֵד יִתֵּן יְהוָה אֶת לָבָן בְּיַדְנוּ? הִנֵּה אִישׁ חֲזָק הוּא וְשָׂר חֲמִשִּׁים הֵנוּ וְיֵשׁ לְאֵל יָדוֹ לְהַרְגׁ חֲמִשִּׁים וּמֵדוּעַ אָף כִּי לֹא אוֹתָנוּ?

ד

4

- 1 And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?
- וְדִבַּרְתִּי אֵל אַחֵי לֵאמֹר: הֲבָה נַעֲלֶה שָׁנִית יְרוּשָׁלַיִם וְנִצְרְנוּ בְּאִמּוּנָה אֶת מִצְוֹת יְהוָה, כִּי הִנֵּה אֲדִיר הוּא מְכַל הָאָרֶץ, וּמֵדוּעַ אָף לֹא מְלָכָן וְחֲמִשִּׁי, וְאָף מֵרַבְבוֹתָיו?
- 2 Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.
- עַל כֵּן הֲבָה נַעֲלֶה, וְחֲזַקְנוּ כַּמֹּשֶׁה, כִּי הוּא אָבָן דִּבֵּר אֵל מִי יָם סוּף וְחָצוּ הַיָּם וְהִנֵּה וְהִנֵּה, וְאָבּוֹתֵינוּ עָבְרוּ בּוֹ בַּיַבֵּשׁה מִן הַשְּׂבִי, וְצָבָאוֹת פָּרְעֹה רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְשָׁבְעוּ בְּמֵי יָם סוּף.

- 3 Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.
- 4 Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.
- 5 And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.
- 6 And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.
- 7 Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.
- 8 And when I came to him I found that it was Laban.
- 9 And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.
- 10 And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrunk and would that I might not slay him.
- 11 And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.
- 12 And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;
- 13 Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.
- 14 And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying
- הִנֵּה תִדְעוּ כִּי אֵמֶת הִיא; וְאַף יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי מִלְאָךְ דִּבֶּר אֵלֵיכֶם, אִיכָה תִּהְיֶה הָבָה נַעֲלֶה; בְּיַד יְהוָה לְהַצִּילֵנוּ, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה עִם אֲבוֹתֵינוּ, וּבְיָדוֹ לְהַשְׁמִיד אֶת לָבָן, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְמִצְרַיִם.
- וְכַדְבַּרְי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עוֹד אֲחֵי רוֹמְזִים וְאַף יוֹסִיפוּ לְהִתְלוֹנֵן; אַךְ הֵם הִלְכוּ אַחֲרַי עַד בּוֹאֵנוּ אֶל קְרֹבַת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם.
- וְהָיָה בַלַּיְלָה, וְאִמְרַתִּי אֵלֵיהֶם לְהִסְתַּר מֵחוּץ לְחוֹמוֹת. וְאַחַר הִסְתַּרְם, הִתְגַּנְנֹבְתִי, אֲנִי, נְפִי, אֶל תוֹף הָעִיר, וְהִלַכְתִּי וּפְנֵי מוֹעֲדוֹת אֶל בַּיִת לָבָן.
- הוּבְלַתִּי עַל יְדֵי הָרוּחַ מִבְּלִי דַעַת אֶת אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה.
- וְאָכֵן, הִלַכְתִּי קְדִימָה; וּבְהִתְקַרְבִּי אֶל בַּיִת לָבָן וְהִנֵּה רֹאֵיתִי אִישׁ נוֹפֵל לְפָנַי עַל הָאָרֶץ, כִּי הָיָה שָׁכּוֹר מֵיַיִן.
- וּבְקִרְבִּי אֵלָיו רֹאֵיתִיו, וְהִנֵּה הוּא לָבָן.
- וְרֹאֵיתִי אֶת חֶרְבוֹ וּשְׁלֶפֶתֶיהָ מִתְעַרָּה. וְנֹצֵב הַחֶרֶב הָיָה זָהָב טָהוֹר, מֵעֲשֵׂה אֲמָנוֹת, וְלַחֲבֵה פְלָדָה יְקָרָה מְאֹד.
- וְהָרוּחַ דָּחַק בִּי כִּי אֶהְרַג אֶת לָבָן, אַךְ אֲנִי אִמְרַתִּי בְּלִבִּי: הֵן מֵעוֹלָם לֹא שִׁפַּכְתִּי דָם אָדָם. וְנִסְוֹגוֹתִי לְאַחֹר כִּי לֹא חִפַּצְתִּי לְהָרְגוֹ.
- וְאָמַר אֵלַי הָרוּחַ שְׁנִית: הִנֵּה נִתְּנוּ יְהוָה בְּיָדְךָ. וְאָכֵן גַּם יָדַעְתִּי כִּי בִקֵּשׁ לָבָן אֶת נַפְשִׁי וְלֹא שָׁמַע לְמִצְוֹת יְהוָה וְאַף גִּזַּל הוּא אֶת רְכוּשֵׁנוּ.
- וְהָרוּחַ הוֹסִיף לֵאמֹר אֵלַי: הִרְגֵהוּ, כִּי נִתְּנוּ יְהוָה בְּיָדְךָ.
- הִנֵּה הוֹרֵג יְהוָה אֶת הָרָשָׁעִים, לְהַקִּים אֶת צְדָקַת דְרָכּוֹ. כִּי טוֹב אָבְדוֹן אִישׁ אֶחָד מִהַשְׁחַת עִם שְׁלָם בְּחֶסֶר אֲמוּנָה.
- וְאַנִּי, נְפִי, בְּשִׁמְעִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, זָכַרְתִּי אֶת דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלַי בַּמִּדְבָּר

- לְאָמַר: אִם יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי יִצְלִיחוּ
בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה.
- 15 Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.
- 16 And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.
- 17 And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.
- 18 Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.
- 19 And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.
- 20 And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.
- 21 And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.
- 22 And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.
- 23 And I spake unto him as if it had been Laban.
- 24 And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.
- 25 And I also bade him that he should follow me.
- 26 And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.
- 27 And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.
- וְאִם יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי יִצְלִיחוּ
בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה.
- וְיָדַעְתִּי עוֹד כִּי נָתַן יְהוָה אֶת לָבָן בְּיָדִי לְמַעַן
הַתְּכַלִּית הַזֹּאת, לְמַעַן אֶקַּבֵּל אֶת כְּתָבֵי
הַזְכָּרוֹן עַל פִּי מִצְוֹתָיו.
- וְיָדַעְתִּי עוֹד כִּי נָתַן יְהוָה אֶת לָבָן בְּיָדִי לְמַעַן
הַתְּכַלִּית הַזֹּאת, לְמַעַן אֶקַּבֵּל אֶת כְּתָבֵי
הַזְכָּרוֹן עַל פִּי מִצְוֹתָיו.
- עַל כֵּן שָׁמַעְתִּי לְקוֹל הָרוּחַ וְתַפְּשִׁיתִי אֶת לָבָן
בְּשַׁעַר רֹאשׁוֹ, וְכָרַתִּי אֶת רֹאשׁוֹ בְּמוֹ חֶרְבוֹ.
- וְאַחַר אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת רֹאשׁוֹ בְּחֶרְבוֹ, לָקַחְתִּי
אֶת בְּגָדֵי לָבָן וְלִבְשָׁתִּים; לֹא הִחַסְרֵתִי דְבָר.
וְחָגַרְתִּי אֶת שְׂרִיוֹנוֹ עַל מְתְנֵי.
- וְכַעֲשׂוֹתִי זֹאת, הִלַּכְתִּי אֶל בֵּית הָאוֹצֵר אֲשֶׁר
לְלָבָן. וּבִלְכַתִּי אֶל בֵּית הָאוֹצֵר רָאִיתִי אֶת עַבְדּוֹ
לָבָן אֲשֶׁר בְּיָדָיו מַפְתָּחוֹת הָאוֹצֵר וְצִוִּיתִיהוּ,
וְקוֹלִי קוֹל לָבָן. אֲשֶׁר יָלַף עָמִי אֶל הָאוֹצֵר.
- וְהוּא דָמָה בְּלִבּוֹ כִּי אֲדוֹנָיו לָבָן אֲנִי, כִּי רָאָה אֶת
הַמְּלַבְּוִשִׁים וְכֵן אֶת הַחֶרֶב הַחֲגוּרָה עַל מְתְנֵי.
- וְהוּא דִבֶּר עָמִי עַל אֲדוֹת זְקֵנֵי אֲנָשֵׁי יְהוּדָה,
בִּידְעוֹ כִּי אֲדוֹנָיו לָבָן נוֹעַד עִמָּהֶם בַּלַּיְלָה.
- וְאֲנִי דִבַּרְתִּי אֵלָיו כְּמוֹ הֵייתִי לָבָן.
- וְאֲמַרְתִּי אֵלָיו כִּי עָלִי לְשֵׂאת אֶת הַכְּתוּבִים
הַחֲרוּטִים עַל לוּחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל אֶל אַחֵי
הַגְּדוֹלִים, אֲשֶׁר הֵם מַחוּץ לַחוֹמוֹת.
- וְאִם יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי יִצְלִיחוּ
בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה.
- וְאֲנִי צִוִּיתִיו לָלֶכֶת אַחֵרָי.
- וְהוּא, בְּדַמּוֹתוֹ בְּנַפְשׁוֹ כִּי דִבַּרְתִּי עַל אֲדוֹת בְּנֵי
הַקְּהֵלָה, וְכִי אָמַנְסָם הֵייתִי לָבָן, אֲשֶׁר הֲרַגְתִּיו,
הִלַּף אַחֵרָי.
- וּבִלְכַתִּי אֶל אַחֵי אֲשֶׁר הָיוּ מַחוּץ לַחוֹמוֹת,
הוּא דִבֶּר אֵלַי פְּעָמִים רַבּוֹת עַל אֲדוֹת זְקֵנֵי
אֲנָשֵׁי יְהוּדָה.

- 28 והיה כאשר ראני למן, הוא נחרד חרדה גדולה, וכן למואל ושם, והם נסו מפני, כי דמו בנפשם אשר לבן הוא, וכי הורגני, ומבקש הוא אף את נפשם.
- 29 וקראתי אחריהם, והם שמעוני ועמדו מנוס מפני.
- 30 והיה בראות עבד לבן את אחי, אחותו רעה והוא בקש לנוס מפני ולשוב העירה, אל ירושלים.
- 31 ואני, נפי, בהיותי איש בעל מדה, ובאשר חנן אותי יהוה בכח רב, תפשתי את עבד לבן והחזקתי בו לבל ינוס.
- 32 ואמרתי אליו אשר אם ישמע לדברי, חי יהוה וחי נפשי, אם אכן ישמע לדברינו, נחוס על חיי.
- 33 ודברתי אליו בשבועה כי לא ירא, כי חפשי יהיה כמונו, אם ירד עמנו המדברה.
- 34 והוספתי לדבר אליו לאמר: הן צונו יהוה לעשות את הדבר הזה והלא נשמר בשקיפה את מצוות יהוה? לכן, אם תרד המדברה, אל אבי, והיה מקומך עמנו.
- 35 ובשמעו את הדברים אשר דברתי התאזר זורם עז. וזורם הוא שם עבד לבן. והוא אמר כי ירד המדברה, אל אבינו. ואף נשבע הוא לנו כי ישב עמנו מן היום ההוא והלאה.
- 36 ואנחנו חפצנו כי ישב עמנו לבל ידעו אנשי יהודה כי ברחנו המדברה פן ירדפו אחרינו ומיתונו.
- 37 וכאשר נשבע לנו זורם אמונים סר פחדנו מפניו.
- 38 ולקחנו את לוחות נחשת הקלל ואת עבד לבן ויצאנו המדברה, ונסענו אל אהל אבינו.

ה

5

- וְהָיָה בְּבֹאֵנוּ הַמִּדְבָּרָה אֶל אָבִינוּ, מִלְּאָה נִפְשׁוּ גִילָה; וְאָף שִׂמְחַת אָמִי, שְׂרִיָּה, גִּדְּלָה מְאֹד, כִּי אָבֹו הִתְאַבְּלָה עָלֵינוּ.
- 1 And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.
- וְעַן אֲשֶׁר סָבְרָה הִיא כִּי מָתְנוּ בַּמִּדְבָּר. וְהִיא אָף הִתְלוֹנְנָה עַל אָבִי בְּאִמְרָה אֵלָיו כִּי בְעַל חֲזוֹנוֹת הוּא. וְהִיא אָמְרָה: הִנֵּה הוֹלְכֵתְנוּ מֵאֶרֶץ נִחְלָתְנוּ, וּבְנֵי אֵינָם עוֹד, וְאָנוּ אֲבֻדְנוּ בַּמִּדְבָּר.
- 2 For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.
- כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה הִתְלוֹנְנָה אָמִי עַל אָבִי.
- 3 And after this manner of language had my mother complained against my father.
- וְאָבִי דִבֶּר אֵלֶיהָ לֵאמֹר: יָדַעְתִּי אֲשֶׁר בְּעַל חֲזוֹנוֹת אֲנֹכִי, כִּי לֹוִי רָאִיתִי דְבָרֵי אֱלֹהִים בְּחֻזֹן, לֹא יָדַעְתִּי אֶת טוֹב אֱלֹהִים, אֶף נִשְׂאֲרָתִי לְשָׁכֵן בִּירוּשָׁלַם לְגֹועַ עִם אַחֵי.
- 4 And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.
- אֶף הִנֵּה נִחְלָתִי אֶרֶץ יְעוֹדָה, וּבֹזֹאת יִגַּל לְבִי אָבֹו יָדַעְתִּי כִּי יִצִּיל יְהוָה אֶת בְּנֵי מִיַּד לְבֹן וְיִשְׁבִּיָם מִטָּה אֵלֵינוּ הַמִּדְבָּרָה.
- 5 But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.
- כְּדִבְרֵים כֵּאלֶּה עַל אֹדוֹתֵינוּ נָחַם אָבִי, לְחִי, אֶת אָמִי שְׂרִיָּה בְעַת מִסְעָנֵנוּ בַּמִּדְבָּר וְעֹלֹתְנוּ אֶל אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם לְקַחַת אֶת כְּתָב הַזְּכָרוֹנוֹת אֲשֶׁר לְיְהוּדִים.
- 6 And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.
- וּכְאֲשֶׁר שָׁבְנוּ אֶל אֹהֶל אָבִי, הִיְתָה שִׂמְחַתָם שְׁלֵמָה וְאָמִי נִחְמָה.
- 7 And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.
- וְאָמִי דִבְרָה לֵאמֹר: עַתָּה יָדַעְתִּי אֶל נְכוֹן כִּי צָוָה יְהוָה אֶת אִישִׁי לְבָרוּחַ הַמִּדְבָּרָה. אֶף יָדַעְתִּי אֶל נְכוֹן כִּי הִגֵּן יְהוָה עַל בְּנֵי וְהִצִּילָם מִיַּד לְבֹן וְנָתַן לָהֶם כֹּחַ לְהַקִּים אֶת אֲשֶׁר צָוָם. כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה דִבְרָה אָמִי.
- 8 And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.
- וְהֵם עָלְצוּ מְאֹד וְהִעֲלוּ זָבָח וְעוֹלָה לַיהוָה וְהוֹדוּ לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
- 9 And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הוֹדוּ לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, לָקַח אָבִי, לְחִי, אֶת כְּתָבֵי הַזְּכָרוֹנוֹת אֲשֶׁר נִחְרְטוּ עַל לוחות נְחֹשֶׁת הַקְּלָל וְחָקַר בָּהֶם מֵרֵאשִׁיתָם.
- 10 And after that, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

נְפִי א ה:יֵא-כב

- 11 והוא רָאָה כִּי יֵשׁ בָּהֶם חֲמִשָּׁת הַסְּפָרִים אֲשֶׁר לְמֹשֶׁה, הַמְּסַפְּרִים עַל בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַל אָדָם וְתוֹהָ אֲשֶׁר הֵם הוֹרִינוּ הָרִאשׁוֹנִים.
- 12 וְאִף כְּתָב הַזְּכוֹרוֹנוֹת אֲשֶׁר לַיהוּדִים, מֵרֵאשִׁיתָם וְעַד תַּחֲלַת שְׁלֹטוֹן צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה.
- 13 וְאִף נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים, מֵרֵאשִׁיתָן וְעַד תַּחֲלַת שְׁלֹטוֹן צִדְקִיָּהוּ; וְכֵן נְבוֹאוֹת רַבּוֹת, אֲשֶׁר יָצְאוּ מִפִּי יִרְמְיָהוּ.
- 14 וְאָבִי, לְחִי, מָצָא עַל לוּחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל גַּם אֶת תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתָיו. כִּף יָדַע כִּי יוֹצֵא חֲלָצִי יוֹסֵף הוּא; הוּא יוֹסֵף בֶּן יַעֲקֹב אֲשֶׁר נִמְכַר לְמִצְרַיִם, אֲשֶׁר הִצִּילָתְהוּ יְד יְהוָה לִמְעַן יִצִּיל אֶת אָבִיו יַעֲקֹב וְאֶת כָּל בְּנֵי בֵּיתוֹ מִגּוֹעַ בְּרָעַב.
- 15 וְהֵם אִף הוֹצֵאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה וּמֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיַד אֱלֹהִים, אֲכֵן הוּא אֲשֶׁר שָׁמְרָם.
- 16 כֹּה גִלָּה אָבִי, לְחִי, אֶת תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתָיו. וְלָכֵן, אִף הוּא הָיָה יוֹצֵא חֲלָצִי יוֹסֵף; לָכֵן שָׁמַר אֶת כְּתָבֵי הַזְּכוֹרוֹנוֹת, הוּא וְאֲבוֹתָיו.
- 17 וְהָיָה בְּרֵאוֹת אָבִי אֶת כָּל אֵלֶּהָ, הוּא נִמְלָא רוּחַ הַקְּדוֹשׁ וְהִתְנַבֵּא עַל זֶרְעוֹ;
- 18 כִּי לוּחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל הָאֵלֶּה אֲכֵן יִפּוּצוּ בְּכָל הָאֲמּוֹת וְהַמְּשֻׁפְּחוֹת וְהַלְשׁוֹנוֹת וְהַעַמִּים אֲשֶׁר יִהְיוּ מִזֶּרְעוֹ.
- 19 עַל כֵּן אָמַר כִּי לוּחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל הָאֵלֶּה לֹא יִאֲבְדוּ לְעוֹלָם וְאִף לֹא יִכְהוּ בְּרַבּוֹת הַיָּמִים. וְהוּא נְבִא דְבָרִים רַבִּים עַל אוֹדוֹת זֶרְעוֹ.
- 20 וְהָיָה עַד הַעַת הַהִיא, אֲנִי וְאָבִי שָׁמְרָנוּ אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה.
- 21 וְלִקְחָנוּ אֶת כְּתָבֵי הַזְּכוֹרוֹנוֹת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה וְחִקְרָנוּ אוֹתָם וְרָאִינוּ כִּי נְחֻמָּדִים הֵם וְכִי רַב עֶרְכָם בְּעֵינֵינוּ, וּבָהֶם יִכְלָנוּ לְשַׁמֵּר אֶת מִצְוֹת יְהוָה בְּמִסְרָנוּ אוֹתָם לְבָנֵינוּ.
- 22 עַל כֵּן מִחֻכְמַת יְהוָה הָיְתָה זֹאת אֲשֶׁר נִקְחָם עִמָּנוּ בְּמִסְעָנוּ בְּמִדְבַר אֶל הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה.

1

וְאֲנִי, נְפִי, לֹא אֶכְתֵּב אֶת תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתַי בְּזֶה
אֲשֶׁר רָשַׁמְתִּי, וְלֹא אֶעֱשֶׂה כֵן אַחֲרַי בְּלוּחוֹת
אֲשֶׁר לִי, כִּי כְּתוּבִים הֵם בְּסֵפֶר הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר
שָׁמַר אָבִי. עַל כֵּן לֹא אֶכְתֵּבֶם בְּסֵפֶר הַזֶּה.

דִּי לִי לֹמַר כִּי מִצְאָצְאֵי יוֹסֵף אֲנִינִי.

וְאִין בְּלִבִּי עַל אֲשֶׁר אֵינְנִי מְרַבֵּה לְסַפֵּר
אֶת כָּל דְּבָרֵי אָבִי, כִּי אִין נִתְּוֹ לְכַתְּבָם עַל
גְּבֵי הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה כִּי רְצוֹנִי לְמַלֵּא אֶת פְּנֵיהֶם
לְכַתִּיבָה עַל אוֹדוֹת דְּבָרֵי אֱלֹהִים.

כִּי מְלֵא כְּוֹנְתִי הִיא לְמִשְׁךְ אֶת לֵב בְּנֵי הָאָדָם
לְבֹא אֶל אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי
יַעֲקֹב וְלִהְיוֹשָׁע.

עַל כֵּן לֹא אֶכְתֵּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֵשׁ בָּהֶם
חֶפְזָ לְבְנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אִם אֶת אֲשֶׁר חֶפְזָ
בָּהֶם אֱלֹהִים וְאֵלֶּה אֲשֶׁר אֵינָם מְבַנִּי הָעוֹלָם הַזֶּה.

עַל כֵּן אֶצְוֶה אֶת זְרַעִי לְבַל יִמְלְאוּ אֶת הַלוּחוֹת
הָאֵלֶּה בְּדְבָרִים מְחֻסְרֵי עֲרֹךְ
לְבְנֵי הָאָדָם.

2

וְעַתָּה רְצוֹנִי כִּי תִדְעוּ כִּי בְּחַתְמוֹ אָבִי, לְחִי,
לְהַתְּנֵבָא עַל זְרַעוֹ, הָיָה אֵלָיו דְּבַר יְהוָה שְׁנִית,
וְאָמַר כִּי לֹא טוֹב לָכֶתוּ עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ לְבָדָם
הַמְדַבְּרָה, כִּי שׁוּמָה עַל בְּנָיו לְקַחַת לָהֶם
בָּנוֹת לְנָשִׁים, לְמַעַן יִקְיִמוּ זְרַע לִיהוָה
בְּאֶרֶץ הַיְעוֹדָה.

וַיְהוֶה צְוָה אֶת אָבִי כִּי נָשׁוּב, אֲנִי, נְפִי, וְאֲחֵי,
אֶל אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם וְנָבִיא עִמָּנוּ אֶת יִשְׁמַעְאֵל
וּבֵיתוֹ הַמְדַבְּרָה.

עַל כֵּן נִסְעָנוּ שְׁנִית הַמְדַבְּרָה, אֲנִי, נְפִי,
עִם אֲחֵי, לְעֵלוֹת יְרוּשָׁלַם.

וְעָלִינוּ אֶל בֵּית יִשְׁמַעְאֵל וּמִצָּאנוּ חֵן בְּעֵינָיו,
עַד כִּי דְבַרְנוּ אֵלָיו אֶת דְּבָרֵי יְהוָה.

6

1 And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

2 For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

3 And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

4 For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

5 Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

6 Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

7

1 And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

2 And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

3 And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

4 And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

- 5 And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.
- 6 And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.
- 7 And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.
- 8 And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?
- 9 How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?
- 10 How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?
- 11 Yea, and how is it that ye have forgotten how great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?
- 12 Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.
- 13 And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.
- 14 For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, insomuch that they have driven him out of the land.
- 15 Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye
- ויהוה הרף את לב ישמעאל וכן את לב בני ביתו, עד כי ירדו עמנו המדברה אל אהל אבינו.
- והיה בנסענו במדבר, והנה למן ולמואל ושתי בנות ישמעאל ושני הבנים אשר לישמעאל ובני משפחתם מרדו בנו, אכן, הם מרדו בי, נפי, ובשם ובאביהם, ישמעאל, ובאשתו ושלוש בנותיו הנוספות.
- והיה במרדם בנו הם בקשו לשוב אל ארץ ירושלים.
- ואני, נפי, נעצבתי על קשי לבם; על כן דברתי אליהם, אל למן ואל למואל, לאמר: ראו נא, הנכם אחי הבכירים ואיכה פה תקשו לבבכם ועיניכם טחו מראות, עד אשר חיב אני, אחיכם הצעיר, לדבר אליכם ולהיות לכם למופת.
- איכה לא שמעתם לדברי יהוה.
- איכה שכחתם כי ראיתם מלאך יהוה.
- איכה שכחתם כמה גדולים מעשי יהוה אשר עשה למעננו בהצילו אותנו מידי לבן וכן במקבלנו את כתב הזכרון.
- איכה שכחתם כי ביד יהוה לעשות את כל חפצו למען בני האדם, אם אף מחזיקים הם באמונה בו. על כן הבה נהיה לו שומרי אמונים.
- והיה אם נשמר לו אמונים, הרי נקבל את הארץ היעודה; ואתם תדעו בימים אשר יבואו כי יקום דבר יהוה על חרבן ירושלים, כי כל אשר דבר יהוה על אודות חרבנה קום יקום.
- הן עד מהרה יחדל רוח יהוה להתאמץ עמם, כי מאסו את הנביאים והשליכו את ירמיהו אל בית הכלא. והם בקשו את נפש אבי, עד כי גרשוהו מן הארץ.
- ועתה הנני אומר לכם: אם תשובו ירושלימה, תאבדו אף אתם עמהם. ואם נבחר בעיניכם, עלו אל הארץ וזכרתם את אשר אנכי אומר

נְפִי א ז ט ז-ח:א

- לְכֶם: אִם תִּלְכוּ, תֵּאבְדוּ אִף אַתֶּם; הֵן כִּךְ
הֵצִיקֵנִי רוּחַ יְהוָה לְדַבֵּר.
- 16 And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.
- 17 But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.
- 18 And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.
- 19 And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.
- 20 And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.
- 21 And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.
- 22 And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

ח

8

- 1 And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

נְפִי א ח:ב-יֵד

- 2 And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.
- 3 And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.
- 4 But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.
- 5 And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.
- 6 And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.
- 7 And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.
- 8 And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.
- 9 And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.
- 10 And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.
- 11 And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.
- 12 And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.
- 13 And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.
- 14 And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah,
- וְהָיָה בְּעֵת שְׁבֹת אָבִי בַּמִּדְבָּר הוּא דִּבֶּר
אֵלֵינוּ לֵאמֹר: הִנֵּה חֲלֹמְתִי חֲלוֹם; אוֹ בְּמַלְיָם
אַחֲרוֹת: חֲזִיתִי חֲזוֹן.
- וְהִנֵּה עֹלֵץ לְבִי בִיהוּה בְּרֵאוֹתַי אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה
מִפְּנֵי נְפִי וְשָׁם; אָכֹן, מִזֶּה אֲשֶׁר רָאִיתִי יֵשׁ לִי עַל
מֵה לְהַנִּיחַ כִּי הֵמָּה, וְכֹן רַבִּים מִזֶּרְעִם, יִנָּשְׁעוּ.
- אֲךָ הִנֵּה, לָמֹן וּלְמוֹאֵל, יִרְאֵתִי מֵאֹד מִפְּנֵיכֶם,
כִּי הִנֵּה נִדְמָה לִי אֲשֶׁר בַּחֲלוֹמֵי רָאִיתִי מִדְּבַר
שְׂמֵמָה וְחֹשֶׁכָה.
- וְהִנֵּה רָאִיתִי אִישׁ לְבוּשׁ שְׂמֹלֶה לְבָנָה, וְהוּא
בָּא וְעָמַד לְפָנַי.
- וְהוּא דִּבֶּר אֵלַי וּבִקֵּשׁ מִמֶּנִּי לָלֶכֶת אַחֲרָיו.
- וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִלְכֵתִי אַחֲרָיו, וְרָאִיתִי כִּי אָנִי
בְּתוֹךְ שְׂמֵמָה חֹשֶׁכָה וְקוֹדְרֹת.
- וְאַחַר לָכֵתִי שְׁעוֹת רַבּוֹת בַּחֹשֶׁכָה, הִתְפַּלֵּלְתִּי
אֶל יְהוָה אֲשֶׁר יַחְמַל עָלַי כְּרַב רַחֲמָיו.
- וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר הִתְפַּלֵּלְתִּי אֶל יְהוָה רָאִיתִי
שָׂדֶה גָדוֹל וְרַחֲב יָדַיִם.
- וְרָאִיתִי עֵץ אֲשֶׁר פְּרִיו נִחְמַד לְשִׂמְחַת לֵבָב
אָנוּשׁ.
- וְנִגַּשְׁתִּי וְטָעַמְתִּי מִן הַפְּרִי הַזֶּה וְהִנֵּה מֵתוֹק
הוּא מְכַל אֲשֶׁר טָעַמְתִּי מֵעוֹדִי. וְרָאִיתִי כִּי לֶבֶן
הַפְּרִי הַזֶּה מְכַל לֶבֶן אֲשֶׁר רָאִיתִי מֵעוֹדִי.
- וְכַאֲשֶׁר טָעַמְתִּי מִמֶּנּוּ, מִלֵּא הַפְּרִי אֶת נַפְשִׁי
שְׂמֵחָה רַבָּה עַד מְאֹד; לָכֵן חָפְצָתִי כִּי אֶף בְּנֵי
מִשְׁפַּחְתִּי יִטְעֲמוּ מִמֶּנּוּ, בִּידְעֵי כִּי נִחְמַד הוּא
מְכַל פְּרִי.
- וְהָיָה בְּנִשְׂאֵי עֵינַי כֹּה וְכֹה לְמִצָּא אֶת
מִשְׁפַּחְתִּי, וְהִנֵּה רָאִיתִי נְהַר מֵיִם זֹרֵם לְיַד
הָעֵץ אֲשֶׁר מִפְּרִיו טָעַמְתִּי.
- וּפְנִיתִי לְרֵאוֹת מֵאֵין יְבוּא, וְרָאִיתִי אֶת מְקוֹר
הַמַּיִם בְּמִרְחַק מֵה וּלְיָדוֹ עוֹמְדִים שְׂרָיָה

נְפִי א ח:טו-כה

- אִמְכֶם, וְשָׁם וְנָפִי, וְכִמּוּ לֹא יָדְעוּ אָנֹה יֵלְכוּ. and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.
- 15 וְקָרָאתִי לָהֶם וְאִף אֶמְרֹתִי לָהֶם בְּקוֹל גָּדוֹל כִּי יָבוֹאוּ אֵלַי וְיִטְעְמוּ מִן הַפְּרִי, אֲשֶׁר הִיָּה הַיָּה נְחָמֵד מִכָּל פְּרִי. And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.
- 16 וְהֵם בָּאוּ אֵלַי וְיִטְעְמוּ אִף הֵם מִן הַפְּרִי. And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.
- 17 וְאֲנִי חָפְצִיתִי כִּי אִף לָמֹן וְלִמְוֹאֵל יָבוֹאוּ וְיִטְעְמוּ מִן הַפְּרִי. עַל כֵּן נִשְׂאֹתִי עֵינַי אֶל מְקוֹר הַנְּהָר, אוֹלֵי אֲרָאִם. And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.
- 18 וְאִמְנֶם רָאִיתִי אוֹתָם, אִף הֵם לֹא אָבוּ לָבוֹא אֵלַי וְלִטְעֵם מִן הַפְּרִי. And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.
- 19 וְרָאִיתִי מַעֲקָה בְּרִזָּל וְהוּא נִמְשָׁף לְאַרְבֵּי גִדְתַּת הַנְּהָר, מוֹבִיל אֶל הָעֵץ אֲשֶׁר עַל יָדוֹ עֹמְדָתִי. And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.
- 20 וְכִּי רָאִיתִי שְׁבִיל יָשָׁר וְצָר, לְאַרְבֵּי מַעֲקָה הַבְּרִזָּל וְעַד הָעֵץ אֲשֶׁר עַל יָדוֹ עֹמְדָתִי. וְהִנֵּה הַשְּׁבִיל נִמְשָׁף מִמְקוֹר הַנְּהָר וְעַד שְׂדֵה גָדוֹל וְרָחֵב יָדִים, כְּמוֹ הִיָּה זֶה עוֹלָם. And I also beheld a straight and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.
- 21 וְרָאִיתִי הַמוֹנֵי אָדָם עַד אֵין מִסְפָּר, אֲשֶׁר רַבִּים מֵהֶם נִדְחָפוּ קְדִימָה, לְעֹלוֹת עַל הַשְּׁבִיל הַמוֹבִיל אֶל הָעֵץ אֲשֶׁר עַל יָדוֹ עֹמְדָתִי. And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.
- 22 וְהֵם בָּאוּ וְהִחֲלוּ לָלֶכֶת בַּשְּׁבִיל הַמוֹבִיל אֶל הָעֵץ. And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.
- 23 וְעָלָה שָׁם עֲרַפֵּל חֹשֶׁכָה; אָכֵן, עֲרַפֵּל חֹשֶׁכָה כָּבֵד מְאֹד עַד כִּי אֵלֶּה אֲשֶׁר נִכְנְסוּ לַשְּׁבִיל נִדְחוּ מִדְרָכָם, תָּעוּ וְאָבְדוּ. And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, insomuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.
- 24 וְרָאִיתִי אֲחֵרִים נִדְחָפִים קְדִימָה, וְהֵם בָּאוּ וְהִחֲזִיקוּ בְּקִצְצָה מֵעֵקֶה הַבְּרִזָּל; וְנִדְחָפוּ קְדִימָה דָּרָךְ עֲרַפֵּל הַחֹשֶׁכָה בְּהִצְמָדָם אֶל מַעֲקָה הַבְּרִזָּל, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֶל הָעֵץ וְיִטְעְמוּ מִפְּרִיו. And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.
- 25 וְהִיָּה אַחַר אֲשֶׁר טְעְמוּ מִפְּרִי הָעֵץ, וְהֵם הִפְנוּ אֶת מַבְטָם כְּנִכְלָמִים. And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

נְפִי א ח:כו-לו

- 26 And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.
- 27 And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.
- 28 And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.
- 29 And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.
- 30 But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.
- 31 And he also saw other multitudes pressing their way towards that great and spacious building.
- 32 And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.
- 33 And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.
- 34 These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.
- 35 And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.
- 36 And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.
- 37 And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would
- וְהִפְנִיתִי עוֹד אֶת מַבְטֵי סְבִיב, וְרָאִיתִי מֵעֵבֶר לְנֹהַר הַמַּיִם בַּיִת גָּדוֹל וְרַחֵב מְדוּת וְהוּא כְּנֹצֵב בְּאֵוִיר, רָם וְנֹשָׂא מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה.
- וְהַבַּיִת מְלֵא אָדָם, זָקֵן וְצָעִיר, זָכָר וְנִקְבָּה, וְלְבוּשָׁם הַדּוֹר מְאֹד; וְהֵם כְּמַלְעִיגִים בְּשׁוֹלְתָם אֶצְבָּע אֶל עֵבֶר הַבָּאִים וְהַטּוֹעֵמִים מִן הַפְּרִי.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר טָעְמוּ מִן הַפְּרִי הֵם נִכְלְמוּ, מִפְּנֵי הַלּוֹעֲגִים לָהֶם, וְהֵם נָפְלוּ אֵלֵי נְתִיבִים אֲסוּרִים וְאֶבְדוּ.
- וְאַנִּי, נְפִי, אֵינְנִי מְסַפֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי אָבִי.
- וְלִמְעַן קָצֵר בְּכַתְּבָהּ אֲסַפֵּר כִּי הוּא רָאָה וְהִנֵּה הַמּוֹנֵי אָדָם נוֹסְפִים נִדְחָפִים קְדִימָה וְהֵם בָּאוּ וְתַפְּשׂוּ בְקִצָּה מֵעֵקֶה הַבְּרִזָּל וְנִדְחְפוּ לַעֲשׂוֹת דְּרָכָם קְדִימָה, נֶאֱחָזִים בְּחֻזְקָה בְּמַעֲקֵה הַבְּרִזָּל עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ, וְנָפְלוּ עַל פְּנֵיהֶם וְטָעְמוּ מִפְּרֵי הָעֵץ.
- וְהוּא אַף רָאָה הַמּוֹנִים אַחֵרִים מִתְאַמְצִים בְּדְרָכָם אֶל עֵבֶר הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְרַחֵב הַמְדוּת הַהוּא.
- וְהָיָה כִּי רַבִּים הַטּוֹבְעִים בְּמַצּוֹלוֹת הַמַּיִם וְרַבִּים נֶעְלְמוּ מֵעֵינָיו בְּנִדְדָם בְּשִׁבְלִים זָרִים.
- רַב הָיָה הַהֶמוֹן אֲשֶׁר נִכְנַס אֶל הַבַּיִת הַזֶּה וְאַחֵר אֲשֶׁר נִכְנְסוּ אֵלָיו, שָׁלְחוּ לְעַמְתִּי וְלַעֲמַת טוֹעֵמֵי הַפְּרִי אֶת אֶצְבָּע הַלֶּעֶג, אֲךָ אֲנַחְנוּ לֹא שָׁתַנּוּ לְבַנּוּ לָהֶם.
- אֵלֶּה דְּבָרֵי אָבִי: כָּל אֲשֶׁר שָׁת לְבוּ לָהֶם כָּשָׁל וְאֶבַד.
- וְאָבִי אָמַר כִּי לָמֵן וּלְמוֹאֵל לֹא טָעְמוּ מִן הַפְּרִי.
- וְהָיָה אַחֵר דִּבֵּר אָבִי אֶת כָּל דְּבָרֵי חֲלוֹמוֹ אוֹ חֲזוֹנוֹ, וְהֵם רַבִּים, הוּא אָמַר אֵלֵינוּ כִּי מִפְּנֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאָה בְּחֻזּוֹן, הוּא יָרָא עַד מְאֹד לְלָמֵן וּלְמוֹאֵל, מִפְּנֵי דִאֲגָתוֹ כִּי יִדְחוּ מִלְּפָנֵי יְהוָה.
- וְהוּא עוֹרְרָם בְּכָל רִגְשֵׁי אָב אוֹהֵב, וְאָמַר אֵלֵיהֶם כִּי יִשְׁמְעוּ לְדְבָרוֹ, אוֹלֵי יִרְחַמֵם יְהוָה,

וְלֹא יִשְׁלִיכֶם. אָכֵן, הִטָּף הִטָּף לָהֶם אָבִי.

be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

וְאַחַר אֲשֶׁר הִטָּיִף אֵלֵיהֶם וְאָף נִבֵּא לָהֶם דְּבָרִים רַבִּים, צִוָּם לְשָׁמֹר אֶת מִצְוֹת יְהוָה, וְחָדַל מִדְּבַר אֵלֵיהֶם.

38 And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

ט

9

אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, רָאָה אָבִי, וּשְׁמָעָם וְדִבְרָם בְּשִׁבְתּוֹ בְּאֵהֶל בְּעַמְקֵי לְמוּאֵל, וְכֵן עוֹד דְּבָרִים רַבִּים וְגִדּוּלִים, אֲשֶׁר אֵין לְכַתְּבָם עַל גְּבֵי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה.

1 And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

וְעַתָּה, כְּדִבְרֵי עַל אֹדוֹת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה, הִנֵּה הֵם אֵינָם הַלּוּחוֹת אֲשֶׁר אֶסְפֵּר בָּהֶם אֶת מְלֵא דְבָרֵי יְמֵי עַמִּי, כִּי לַלּוּחוֹת אֲשֶׁר בָּהֶם אֶסְפֵּר אֶת דְּבָרֵי יְמֵי עַמִּי בְּמִלְאָם קְרָאתִי בְּשֵׁם נְפִי. עַל כֵּן הֵם נִקְרָאִים לּוּחוֹת נְפִי עַל שְׁמִי וְהַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אֵף הֵם נִקְרָאִים לּוּחוֹת נְפִי.

2 And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

אֲךָ צִוֵּנִי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה לְתַכְלִית הַמִּיחָדָת, לְמַעַן יִחַרֵּט כְּתָב זָכְרוֹן עַל אֹדוֹת שְׂרוֹת עַמִּי.

3 Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

עַל הַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים יִחַרְטוּ דְבָרֵי יְמֵי שְׁלֵטוֹן הַמְּלָכִים וּמִלְחָמוֹת עַמִּי וּמְרִיבוֹתֵיהֶם. אָכֵן, הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה הֵם לְדְבָרֵי שְׂרוֹת עַמִּי, וְהַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים הֵם לְדְבָרֵי יְמֵי שְׁלֵטוֹן הַמְּלָכִים וּמִלְחָמוֹת בְּנֵי עַמִּי וּמְרִיבוֹתֵיהֶם.

4 Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

עַל כֵּן צִוֵּנִי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה לְקִיָּם תַּכְלִית בְּחֻקְמָתוֹ, אֲשֶׁר אוֹתָהּ לֹא אֵדַע.

5 Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

אוּלָּם יוֹדֵעַ יְהוָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים מִרֵּאשִׁיתָם; עַל כֵּן יִכּוֹן דְּרָף לְמַעַן הַקִּים אֶת כָּל מַעֲשָׂיו בְּקִרְבֵּי בְּנֵי אָדָם, כִּי הִנֵּה לוֹ הַכָּח לְהַקִּים אֶת כָּל דְּבָרָיו, וְכֵן הַדְּבָר. אָמֵן.

6 But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words.

1 And thus it is. Amen.

י

10

וְאַנִּי, נְפִי, אוֹסִיף עֲתָה לְסַפֵּר עַל גְּבֵי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אֶת קוּרוֹתַי וְאֶת שְׁלֵטוֹנֵי וְאֶת שְׂרוֹתַי. וּבְהוֹסִיפִי לְסַפֵּר אֶת קוּרוֹתַי עָלַי לְסַפֵּר מֵעַתָּה מִדְּבָרֵי אָבִי וְגַם אֲחֵי.

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

- 2 For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—
- 3 That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.
- 4 Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.
- 5 And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.
- 6 Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.
- 7 And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—
- 8 Yea, even he should go forth and cry in the wilderness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.
- 9 And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with water.
- 10 And after he had baptized the Messiah with water, he should behold and bear record that he had baptized the Lamb of God, who should take away the sins of the world.
- 11 And it came to pass after my father had spoken these words he spake unto my brethren concerning the gospel which should be preached among the Jews, and also concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And after they had slain the Messiah, who should come, and after he had been slain he should rise from the dead, and should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.
- וּבְכֹלֹת אָבִי לְהַגִּיד אֶת דְּבָרֵי חֲלוֹמוֹ וְכֵן לְעוֹרְרָם לְשִׁקְיָדָה רַבָּה, הוּא דָּבַר אֲלֵיהֶם עַל אֹדוֹת הַיְהוּדִים,
- אֲשֶׁר אַחַר חֲרָבָנָם, אִף חֲרָבֵן הָעִיר הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם וְנִלְוֹת רַבִּים מֵהֶם בָּבֶלָה, יָשׁוּבוּ לְעֵת אֲשֶׁר תִּישָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה; אָכֵן יָשׁוּבוּ מִן הַשְׁבִּיָּה, וְאַחַר שׁוֹבָם יִנְחֲלוּ שְׁנֵית אֶת אֶרֶץ יִרְשָׁתָם.
- וְכַעֲבַר שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה מֵעַת אֲשֶׁר עָזַב אָבִי אֶת יְרוּשָׁלַם, יִקָּם יְהוָה אֱלֹהִים נְבִיא מְקַרֵּב הַיְהוּדִים, אֲשֶׁר הוּא מְשִׁיחַ, אוּ בְלִשׁוֹן אַחֵר: מוֹשִׁיעַ הָעוֹלָם.
- וְהוּא אִף דָּבַר עַל הַנְּבִיאִים, אֲשֶׁר רַבִּים מֵהֶם הֵעִידוּ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עַל אֹדוֹת הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה, אֲשֶׁר דָּבַר עָלָיו וְהוּא גּוֹאֵל הָעוֹלָם.
- אָכֵן יְהִיו כָּל בְּנֵי הָאָדָם בְּנֵי כִלְיוֹן וְכַשְׁלֹון, וְכֵן יִשְׁאַרוּ לְעוֹלָם, בְּלֹתֵי אִם סָמְכוּ עַל הַגּוֹאֵל הַזֶּה.
- וְהוּא אִף דָּבַר עַל נְבִיא אֲשֶׁר יָבּוֹא לִפְנֵי הַמְּשִׁיחַ, לְהַכְיִן אֶת דְּרֹךְ יְהוָה.
- וְהוּא יֵלֵךְ וַיִּקְרָא בַּמִּדְבָּר: פָּנּוּ דְרֹךְ לַיהוָה, יִשְׁרוּ מִסְלֹוֹתַי, כִּי בְקִרְבְּכֶם עוֹמֵד אֶחָד אֲשֶׁר לֹא יִדְעַתֶּם וְהוּא אֲדִיר מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר אֵינֶנִּי שׁוֹה לְהַתִּיר אֶת שְׁרוֹף נַעֲלוֹ. וְאָבִי הִרְבֵּה לְדַבֵּר עַל הַדְּבָר הַזֶּה.
- וְאָבִי אָמַר כִּי יִטְבִּיל בְּבֵית עֵבְרָא, אֲשֶׁר מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן; וְכֵן אָמַר כִּי יִטְבִּיל בְּמִים; אִף אֶת הַמְּשִׁיחַ הוּא יִטְבִּיל בְּמִים.
- וְאַחַר אֲשֶׁר יִטְבִּיל אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּמִים, יִחְזֶה וַיֵּעִיד כִּי הִטְבִּיל אֶת שֵׁה אֱלֹהִים, זֶה אֲשֶׁר יִכְפֹּר עַל חַטָּאֵי הָעוֹלָם.
- וְאַחַר דָּבַר אָבִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא דָּבַר אֶל אַחֵי עַל הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר יִשְׁיַפּוּהָ בְּקִרְבַּי הַיְהוּדִים וְאִף עַל שְׁקִיעַת הַיְהוּדִים בְּחֹסֶר אֱמוּנָה. וְאַחַר אֲשֶׁר יִהְרָגוּ אֶת הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר יָבּוֹא, וְאַחַר אֲשֶׁר יִהְרָג, יִקּוּם מִן הַמֵּתִים וַיִּגְלֶה עֲצָמוֹ לְגוֹיִים עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

נְפִי א י:יב-כא

- 12 Yea, even my father spake much concerning the Gentiles, and also concerning the house of Israel, that they should be compared like unto an olive-tree, whose branches should be broken off and should be scattered upon all the face of the earth.
- רבות דְּבַר אָבִי עַל אֹדוֹת הַגּוֹיִים וְכֵן עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי נִמְשָׁל לְעֵץ הַזַּיִת, אֲשֶׁר יִכְרְתוּ אֶת עֲנָפָיו וַיִּפְזְרוּם עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 13 Wherefore, he said it must needs be that we should be led with one accord into the land of promise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that we should be scattered upon all the face of the earth.
- עַל כֵּן, אָמַר כִּי נִהְיֶה כְּאִישׁ אֶחָד אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, לְהַקִּים אֶת דְּבַר יְהוָה כִּי נִתְפָּזֵר עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 14 And after the house of Israel should be scattered they should be gathered together again; or, in fine, after the Gentiles had received the fulness of the Gospel, the natural branches of the olive-tree, or the remnants of the house of Israel, should be grafted in, or come to the knowledge of the true Messiah, their Lord and their Redeemer.
- וְאַחַר אֲשֶׁר יִפְזְרוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִקְבְּצוּ שָׁנִית, אוֹ בְּקִצְרָהּ, אַחַר קִבְּל הַגּוֹיִים אֶת מְלֵא הַבְּשׂוּרָה, יִרְכְּבוּ עֲנָפָיו הַטְּבָעִים שֶׁל עֵץ הַזַּיִת וְהֵם שְׂאֲרֵית בֵּית יִשְׂרָאֵל, אָכֵן, הֵם יָדְעוּ אֶת מְשִׁיחַ הָאֱמֶת אֲשֶׁר הוּא אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹאֲלָם.
- 15 And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.
- כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִבְּא אָבִי בְּדַבְּרָיו אֵל אַחֵי, וְכֵן דְּבָרִים נֹסְפִים רַבִּים אֲשֶׁר אֵינְנִי כוֹתֵב בְּסֵפֶר הַזֶּה, כִּי כְּתַבְתִּי מֵהֶם כָּל אֲשֶׁר נִרְאָה לִי מִתְּאִים בְּסֵפֶרִי הַנּוֹסֵף.
- 16 And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.
- כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי, נַעֲשׂוּ בְּשֵׁבֶת אָבִי בְּאֵהָל בְּעֵמֶק לְמוּאֵל.
- 17 And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.
- וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי, אֲנִי, נְפִי, אֶת כָּל אִמְרוֹת אָבִי עַל אֹדוֹת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה בְּחִזּוֹן וְאֶת אֲשֶׁר דִּבַּר בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הוּא הַכַּח אֲשֶׁר קִבַּל עַל יַד־יְהוָה הָאֱמוּנָה בְּבֶן אֱלֹהִים, וְכֵן אֱלֹהִים הוּא הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר יָבוֹא, חֲפָצְתִּי אַף אֲנִי, נְפִי, לְרִאוֹת וּלְשָׁמַע וְאֵף לְדַעַת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הוּא מִתַּת אֱלֹהִים לְכָל אֲשֶׁר יִשְׁקָדוּ לְבַקֵּשׁוּ, בִּימֵי קֹדֶם כְּבִימֵים אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְבָנֵי הָאָנוּשׁ.
- 18 For he is the same yesterday, to-day, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.
- כִּי אֶחָד הוּא אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם וְעַד עוֹלָם; וּמוֹכְנָה הַדֶּרֶךְ לְכָל בְּנֵי הָאָדָם מִיְסוּד הָעוֹלָם, אִם יִנְחָמוּ עַל חַטָּאתֵיהֶם וַיָּבוֹאוּ אֵלָיו.
- 19 For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.
- הַמְּתַאֲמָץ לְבַקֵּשׁ יִמְצָא; וְסִתְרֵי אֱלֹהִים יִגָּלוּ לוֹ, בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, בִּימֵים הָאֵלֶּה כְּבִימֵי קֹדֶם, וּבִימֵי קֹדֶם כְּבִימֵים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ. כִּי מִהֲלַף יְהוָה הוּא מֵעַגְל גִּצְח אֶחָד.
- 20 Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.
- עַל כֵּן זָכֵר נָא, בֶּן אָדָם, כִּי עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ תוּבָא לְמִשְׁפָּט.
- 21 Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God;
- לְכֵן, אִם אֶת הָרַע בִּקְשַׁתֶּם לַעֲשׂוֹת בִּימֵי מִבְּחָנְכֶם, טְמֵאִים תִּמְצָאוּ לִפְנֵי כִסֵּי הַמִּשְׁפָּט

נְפִי א י:כב-יא:ט

- אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים. וְכָל דְּבַר טָמֵא לֹא יִשְׁכַּן עִם
אֱלֹהִים; עַל כֵּן מִנְדִים תְּהִיּוּ לְעוֹלָם.
- 22 And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

י

11

- וְהִיא בְּחַפְצִי לְדַעַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָם
אָבִי, וְאֲנִי הֶאֱמַנְתִּי כִּי יוּכַל יְהוָה לְהוֹדִיעַנִי
אוֹתָם; אָכֵן, כִּפְּאֲשֶׁר יִשְׁבַּתִּי וְהִגִּיתִי בְּלִבִּי
וְהִנֵּה נִשְׁאַנִּי רוּחַ יְהוָה אֶל הַר רָם וְנִשְׂאָ,
אֲשֶׁר לֹא רָאִיתִיו מֵעוֹלָם וְלֹא הִצַּגְתִּי עָלָיו
מֵעוֹדִי אֶת כַּף רַגְלִי.
- 1 For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.
- 2 ואָמַר אֵלַי הַרוּחַ: הִנֵּה, מַה חֹפְצֶךָ?
3 ואָמַרְתִּי: חֹפְצִי לְרִאוֹת אֶת אֲשֶׁר רָאָה אָבִי.
4 ואָמַר אֵלַי הַרוּחַ: הֲתֵאֱמִין כִּי אָבִיךָ רָאָה אֶת
הָעֵץ אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתָיו דְּבַר?
5 ואָמַרְתִּי: אָכֵן, אַתָּה יָדַעְתָּ כִּי אֲאֱמִין לְכָל
דְּבָרֵי אָבִי.
- 6 And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?
3 And I said: I desire to behold the things which my father saw.
4 And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?
5 And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.
- 7 וְכַדְּבַרְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, קָרָא הַרוּחַ בְּקוֹל
גָּדוֹל לְאָמַר: הוֹשַׁעְנָא, יְהוָה אֵל עֲלִינוּ! אֵל עַל
כָּל הָאָרֶץ, אָכֵן, מֵעַל הַכֹּל. וְכִרְוֹף אַתָּה נְפִי כִּי
תֵאֱמִין בְּבֶן אֵל עֲלִינוּ; עַל כֵּן תִּרְאֶה אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חֹפְצָתָ לְרִאוֹתָם.
- 6 And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.
- 7 וְזֶה לָךְ הָאוֹת: אַחַר רְאוֹתְךָ אֶת הָעֵץ אֲשֶׁר
אַתָּה פָּרִיּוֹ טַעַם אָבִיךָ, תִּרְאֶה גַם אִישׁ יוֹרֵד מִן
הַשָּׁמַיִם וְתִהְיֶה לוֹ עַד רְאִיָּה; וְאַחַר רְאוֹתְךָ
אוֹתוֹ הָעֵד תִּעִיד כִּי בֶן אֱלֹהִים הוּא.
- 7 And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.
- 8 ואָמַר אֵלַי הַרוּחַ: הִבֵּט נְאֻ! וְהִבַּטְתִּי וְרָאִיתִי
עֵץ; וְהוּא דְּמָה לְעֵץ אֲשֶׁר רָאָה אָבִי, וְיָפִי
תְּאֵרוֹ אָכֵן עֲלָה עַל כָּל יָפִי; וְלִבְנָתוֹ הִיְתָה
צַחְרָה כְּשֵׁלֶג נוֹשֵׁב.
- 8 And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.
- 9 וּבְרִאוֹתֵי אֶת הָעֵץ אֲמַרְתִּי אֵל הַרוּחַ:
אָכֵן רָאִיתִי אֶת אֲשֶׁר הִרְאִיתָנִי, זֶה הָעֵץ
הַיָּקָר מִכֹּל.
- 9 And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is most precious above all.

- 10 And he said unto me: What desirest thou?
וְהוּא אָמַר אֵלַי: מַה חִפְצְךָ?
- 11 And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.
וְאָמַרְתִּי אֵלָיו: לְדַעַת אֶת פְּשָׁרוֹ; כִּי דִבַּרְתִּי עִמּוֹ כְּדִבֵּר אֶחָד הָאָדָם כִּי רָאִיתִי אֶשֶׁר דְּמוּת אָדָם לוֹ, וְאוֹלָם יָדַעְתִּי כִּי רוּחַ יְהוָה הוּא. וְהוּא דִּבֶּר עִמִּי כְּדִבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ.
- 12 And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.
וְהוּא אָמַר אֵלַי: הִבֵּט נָא! וְנִשְׁאַתִּי אֶת עֵינַי לְהִבִּיט אֵלָיו וְלֹא רָאִיתִיו כִּי נִעְלַם מִפְּנֵי.
- 13 And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.
וְנִשְׁאַתִּי אֶת עֵינַי וְרָאִיתִי אֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם וְאַף עָרִים אַחֲרוֹת. וְרָאִיתִי אֶת הָעִיר נַצְרֶת וְבָהּ רָאִיתִי בְּתוּלָה וְהִיא יִפְתַּת תֹּאֵר מְאֹד וְצַחְרָה.
- 14 And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?
וְרָאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים, וַיֵּרֵד מַלְאָךְ וַעֲמַד לְפָנַי וְאָמַר אֵלַי: מַה רוֹאֶה אַתָּה, נְפִי?
- 15 And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.
וְאָמַרְתִּי אֵלָיו: בְּתוּלָה יִפְתַּת תֹּאֵר מְאֹד וְיִפְתַּת מְרָאָה מְכֹל יְתֵר הַבְּתוּלוֹת.
- 16 And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?
וְהוּא אָמַר אֵלַי: הֵיִדַעְתָּ אֶת מַחִילַת הַכְּבוֹד אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים?
- 17 And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.
וְאָמַרְתִּי: יָדַעְתִּי כִּי יֹאֵהֵב אֶת בְּנָיו, וְאוֹלָם אֵינְנִי יוֹדֵעַ אֶת פְּשָׁרֵךְ כָּל הַדְּבָרִים.
- 18 And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.
וְהוּא אָמַר אֵלַי: הִנְעֲרָה אֲשֶׁר הִנֵּךְ רוֹאֶה הִיא אִם בֵּן אֱלֹהִים כְּדֶרֶךְ הַבָּשָׂר.
- 19 And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!
וְרָאִיתִי אוֹתָהּ נִשְׂאָת בְּרוּחַ; וְאַחַר הִנְשָׂאָה בְּרוּחַ לְמִשְׁךָ זְמַן, דִּבֶּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי לֵאמֹר: הִבֵּט נָא!
- 20 And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.
וְהִבֵּטְתִּי וְרָאִיתִי שֵׁנִית אֶת הַנְּעָרָה, וְהִיא נוֹשֵׂאת יֶלֶד בְּזְרוּעוֹתֶיהָ.
- 21 And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?
וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: רְאֵה אֶת שֵׁה אֱלֹהִים! הוּא בֶן אָב הָעוֹלָמִים! הֵיִדַעְתָּ אֶת פְּשָׁרֵךְ הָעֵץ אֲשֶׁר רָאָה אָבִיךָ?
- 22 And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.
וַעֲנִיתִי לוֹ וְאָמַרְתִּי: אָכֵן, זֹאת הִיא אַהֲבַת אֱלֹהִים, הַקּוֹרֶנֶת אֵלַי לֵב בְּנֵי הָאָדָם. עַל כֵּן הִיא נְחֻמָּה מְכֹל.

- 23 And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.
וְהוּא דִבֵּר אֵלַי לֵאמֹר: אָכֵן; וְהִיא הַמְשַׁמַּחַת נַפְשׁ יוֹתֵר מִכָּל.
- 24 And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.
וְהָיָה אַחֲרָא אֶמְרוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא אָמַר אֵלַי: הִבֵּט נָא! וְהִבַּטְתִּי וְרָאִיתִי אֶת בֶּן אֱלֹהִים מֵהַלֶּךְ בֵּין בְּנֵי הָאָנוּשׁ. וְרָאִיתִי רַבִּים נוֹפְלִים לְרַגְלָיו וּמִשְׁתַּחֲוִים לוֹ.
- 25 And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.
וְרָאִיתִי כִּי מַעֲקָה הַבְּרִזֵּל אֲשֶׁר רָאָה אָבִי הוּא דִבֵּר אֱלֹהִים הַמּוֹבִיל אֶל מַעְיֵן הַמַּיִם הַחַיִּים אוֹ אֶל עֵץ הַחַיִּים; וְהַמַּיִם הֵם נִמְשָׁלוּ לְאַהֲבַת אֱלֹהִים; וְרָאִיתִי גַם כִּי עֵץ הַחַיִּים נִמְשָׁל לְאַהֲבַת אֱלֹהִים.
- 26 And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!
וְעוֹד אָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: הִבֵּט נָא וְרָאֵה אֶת מַחִילַת הַכְּבוֹד אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים.
- 27 And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.
וְנִשְׂאִיתִי אֶת עֵינַי וְרָאִיתִי אֶת גּוֹאֵל הָעוֹלָם, אֲשֶׁר עָלָיו דִּבֵּר אָבִי, וְאֶף רָאִיתִי אֶת הַנְּבִיא אֲשֶׁר יָכִין אֶת הַדֶּרֶךְ לְפָנָיו. וְשֵׁה אֱלֹהִים הֵלֵךְ וְנִטְבַּל עַל יְדָיו. וְהָיָה אַחֲרָא הִטְבָּלוּ, רָאִיתִי אֶת הַשְּׁמַיִם נִפְתָּחִים וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ יוֹרְדָת מִן הַשְּׁמַיִם וְנָחָה עָלָיו בְּדְמוּת יוֹנָה.
- 28 And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.
וְרָאִיתִי אוֹתוֹ הוֹלֵךְ וּמְשַׁמֵּשׂ אֶת הָעָם בְּגִבּוֹרָה וּבְרַב תְּפָאֶרָה; וְהָרַבּוֹתִים נֶאֱסָפוּ לְשָׁמְעוֹ. וְרָאִיתִי כִּי הִדְיָחוּהוּ מִתּוֹכָם.
- 29 And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.
וְכֵן רָאִיתִי שְׁנַיִם עָשָׂר אַחֲרָיִם הוֹלְכִים בְּעִקְבוֹתָיו. וְהֵם נִשְׂאוּ בְרוּחַ הַלְּאָה מִפָּנָי, עַד כִּי לֹא רָאִיתִים.
- 30 And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.
וְעוֹד דִּבֵּר אֵלַי הַמַּלְאָךְ לֵאמֹר: הִבֵּט נָא! וְהִבַּטְתִּי וְרָאִיתִי אֶת הַשְּׁמַיִם נִפְתָּחִים שְׁנִית וְרָאִיתִי מַלְאָכִים יוֹרְדִים עַל בְּנֵי הָאָדָם וּמְשַׁרְתִּים אוֹתָם.
- 31 And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.
וְעוֹד הוּא דִבֵּר אֵלַי לֵאמֹר: הִבֵּט נָא! וְהִבַּטְתִּי וְרָאִיתִי אֶת שֵׁה אֱלֹהִים מֵהַלֶּךְ בְּקִרְבַּ בְּנֵי הָאָנוּשׁ. וְרָאִיתִי הַמּוֹנִי אָדָם מִכִּי חֹלִי, הַנְּגוּעִים בְּכָל מִינֵי נֶגַע וְשָׂדִים וְרוּחוֹת טְמֵאִים. וְהַמַּלְאָךְ דִּבֵּר אֵלַי וְהִרְאִנִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְהֵם נִרְפְּאוּ בְכַח שֵׁה אֱלֹהִים, וְהַשְּׂדִים וְהַרוּחוֹת הַטְּמֵאִים נִדְּחוּ מֵהֶם.
- 32 And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the
וְעוֹד דִּבֵּר אֵלַי הַמַּלְאָךְ לֵאמֹר: הִבֵּט נָא! וְנִשְׂאִיתִי אֶת עֵינַי וְרָאִיתִי אֶת שֵׁה אֱלֹהִים

נְפִי אֵלֶּיךָ לֹג־יב:ד

נִלְקַח עַל יְדֵי הָעֵם. אָכֵן, בֶּן אֵל הָעוֹלָמִים
נִשְׁפָּט עַל יְדֵי בְנֵי תְּבֵל; וְרָאִיתִי וְאָעִיד עַל כֶּן.

people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world;
and I saw and bear record.

וְאֲנִי, נְפִי, רָאִיתִי כִּי הוּרַם עַל הָצֶלֶב וְנִהְרַג עַל
חַטָּאֵי הָעוֹלָם.

33 And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the
sins of the world.

וְאַחַר אֲשֶׁר הִרְגוּ, רָאִיתִי אֶת הַמוֹנֵי הָאָרֶץ
נֹאֲסָפִים לְהִלָּחֵם בְּשְׁלִיחֵי הַשָּׁה, כִּי כֵן נִקְרְאוּ
שְׁנַיִם הָעֶשְׂרִים בְּפִי מַלְאָךְ יְהוָה.

34 And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were
gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus
were the twelve called by the angel of the Lord.

וְהַמוֹנֵי הָאָרֶץ נֹאֲסָפוּ יַחְדָּו. כִּי הָיוּ בְּתוֹךְ
בַּיִת גָּדוֹל וְרָחֵב מְדוּת כַּבַּיִת אֲשֶׁר רָאָה אָבִי.
וְעוֹד דִּבֶּר אֵלַי מַלְאָךְ יְהוָה לֵאמֹר: רָאָה אֶת
הָעוֹלָם וְאֶת חֻמָּתוֹ; אָכֵן, רָאָה כִּי בַּיִת
יִשְׂרָאֵל נֹאֲסָפוּ יַחְדָּו לְהִלָּחֵם כַּנְּגַד שְׁנַיִם
עֶשְׂרִים שְׁלִיחֵי הַשָּׁה.

35 And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that
they were in a large and spacious building, like unto the building which
my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying:
Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of
Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of
the Lamb.

וְרָאִיתִי וְאָעִיד אֲשֶׁר הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְרָחֵב
הַמְּדוּת הָיָה גְּאוֹן הָעוֹלָם; וְהוּא נָפַל וְגִדּוּלָהּ
מְאֹד הָיְתָה מִפְּלִתוֹ. וְעוֹד דִּבֶּר אֵלַי מַלְאָךְ
יְהוָה לֵאמֹר: כֹּה יִהְיֶה חֲרָבֵן כָּל הָאֲמוֹת,
וְהַמְּשֻׁפָּחוֹת וְהַלְּשׁוֹנוֹת וְהָעַמִּים אֲשֶׁר
יִלָּחֲמוּ עַל שְׁנַיִם עֶשְׂרִים שְׁלִיחֵי הַשָּׁה.

36 And it came to pass that I saw and bear record, that the great and
spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall
thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto
me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds,
tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of
the Lamb.

יב

12

וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: הִבֵּט וְרֹאֵה אֶת זְרַעֲךָ
וְאֶת זְרַע אַחֵיךָ. וְהִבֵּטְתִּי וְרָאִיתִי אֶת הָאָרֶץ
הַיְעוּדָה; וְרָאִיתִי הַמוֹנֵי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר מִסְפָּרָם
כְּחוֹל הַיָּם.

1 And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy
seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the
land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were
in number as many as the sand of the sea.

וְרָאִיתִי הַמוֹנִים נֹאֲסָפִים לְהִלָּחֵם אִישׁ בְּאָחִיו;
וְרָאִיתִי מִלְחָמוֹת וְשִׁמוּעוֹת מִלְחָמָה, וְהִרְגוּ רַב
בְּחָרָב בְּקֶרֶב עַמִּי.

2 And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to
battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars,
and great slaughters with the sword among my people.

וְרָאִיתִי דוֹרוֹת רַבִּים חוֹלְפִים עוֹבְרִים, כְּדָרְךָ
מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בְּאָרֶץ; וְרָאִיתִי עָרִים רַבּוֹת
עַד כִּי לֹא מִנִּיתִי אוֹתָן.

3 And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the
manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities,
yea, even that I did not number them.

וְרָאִיתִי עֶרְפֶּל חֹשֶׁךָ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַיְעוּדָה
וְרָאִיתִי בְּרָקִים וְשִׁמְעֵי רַעְמִים וְרַעְשֵׁי אֲדָמָה
וְכָל מִינֵי קוֹלוֹת הַמְּלָה; וְרָאִיתִי אֶת הָאֲדָמָה
וְאֶת הַסְּלָעִים נִבְקָעִים; וְרָאִיתִי הָרִים
מִתְמוֹטְטִים וְנִבְקָעִים, וְרָאִיתִי אֶת בְּקַעוֹת
הָאָרֶץ נִשְׁבָּרוֹת; וְרָאִיתִי עָרִים רַבּוֹת נִבְלָעוֹת;

4 And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the
land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunderings, and
earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth
and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces;
and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw
many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned

נְפִי א יב:ה-טו

- וְרֵאִיתִי רַבִּים שְׂרוּפֵי אֵשׁ; וְרֵאִיתִי רַבִּים אֲשֶׁר נָפְלוּ אַרְצָה מִפְּנֵי רַעַשׂ הָאָרֶץ.
- וְהָיָה אַחַר רְאוּתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, רֵאִיתִי כִּי סָרוּ עַרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְרֵאִיתִי הַמּוֹנִים אֲשֶׁר לֹא נָפְלוּ מִפְּנֵי מִשְׁפָּטֵי יְהוָה הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹרָאִים.
- וְרֵאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים וְשֶׁה אֱלֹהִים יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בָּא מְטָה וְהִתְגַּלָּה אֲלֵיהֶם.
- וְרֵאִיתִי עוֹד, וְהִנֵּנִי מַעֲיֵד, כִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ נָחָה עַל שְׁנַיִם עָשָׂר נֹסֵפִים וְהֵם הִסְמְכוּ מֵאֵת אֱלֹהִים וַנִּבְחָרוּ.
- וְהַמְּלָאָךְ דִּבֶּר אֵלַי לֵאמֹר: רְאֵה אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר תַּלְמִידֵי הַשָּׂה אֲשֶׁר נִבְחָרוּ לְשִׁמּוֹשׁ לְפָנַי זֶרְעָה.
- וְהוּא אָמַר אֵלַי: הֲתִזְכֹּר אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלִיחֵי הַשָּׂה? הֲנֵה כִּי הֵם אֲשֶׁר יִשְׁפְּטוּ אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן יִשְׁפְּטוּ הֵם אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר הַשְּׂרָתִים אֲשֶׁר מִזְרַעְךָ, כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתָּם.
- וְשְׁנַיִם עָשָׂר הַשְּׂרָתִים אֲשֶׁר הִנֵּךְ רוּאָה, יִשְׁפְּטוּ אֶת זֶרְעָךָ, הֲנֵה הֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם; כִּי בְעֵבֹר אֱמוּנָתְךָ בְּשֶׁה אֱלֹהִים, הִלְבִּינוּ בְּגָדֵיהֶם בְּדַמּוֹ.
- וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ: הִבֵּט נָא! וְהִבֵּטְתִּי וְרֵאִיתִי שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת עוֹבְרִים בְּצַדִּיקָה. וְהָיוּ בְּגָדֵיהֶם לְבָנִים כְּלָבָן שֶׁה אֱלֹהִים, וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ: אֵלֶּה הַלְּבִינוּ בְּדַם הַשָּׁה, בְּעֵבֹר אֱמוּנָתְךָ בּוֹ.
- וְאֲנִי, נְפִי, רֵאִיתִי גַם רַבִּים מִפְּנֵי הַדּוֹר הָרְבִיעִי אֲשֶׁר עָבְרוּ בְּצַדִּיקָה.
- וְרֵאִיתִי אֶת הַמּוֹנֵי הָאָרֶץ נֹאֲסָפִים יַחַד.
- וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ: רְאֵה אֶת זֶרְעָךָ וְאֶת זֶרַע אַחֶיךָ.
- וַנִּשְׁאֲתִי אֶת עֵינַי וְרֵאִיתִי אֶת עַם זֶרְעִי נֹאֲסָפִים בְּהַמּוֹנֵיהֶם עַל זֶרַע אַחֵי; וְהֵם נֹאֲסָפוּ לְמִלְחָמָה.
- with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.
- 5 And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.
- 6 And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.
- 7 And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.
- 8 And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.
- 9 And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.
- 10 And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.
- 11 And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.
- 12 And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.
- 13 And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.
- 14 And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.
- 15 And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

נְפִי א יב:טז-יג:ב

- 16 And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.
- 17 And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.
- 18 And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.
- 19 And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.
- 20 And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.
- 21 And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.
- 22 And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.
- 23 And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

וְעַרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה הֵם מְדוּחֵי הַשָּׁטָן
הַמְסַנְנִימִים עֵינַיִם וּמְקַשִּׁים אֶת לֵב בְּנֵי
הָאָדָם וּמְנַהִיגִים אוֹתָם אֶל מַסְלֹת רְחֵבוֹת
אֲשֶׁר אֲבוֹד יֵאבְדוּ בָהֶן.

וְהַבַּיִת הַגָּדוֹל וְרָחֵב הַמְדוּדֹת אֲשֶׁר רָאָה אָבִיךָ
הוּא דְמִיּוֹנוֹת שָׂוָא וְגֵאוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְתַהוֹם
גְּדוֹלָה וְנוֹרָאָה מַפְרִידָה אוֹתָם; וְהִיא דְבַר
הַצֶּדֶק אֲשֶׁר לְאֵל הַנְּצִיחִי וְלְמֹשִׁיחַ אֲשֶׁר הוּא
שֵׁה אֱלֹהִים, אֲשֶׁר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְעִידָה עָלָיו
מִיָּמֵי רֵאשִׁית הָעוֹלָם וְעַד הַעֵת הַזֹּאת,
וּמְעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְהָיָה בְּדַבַּר הַמַּלְאָךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הַבִּטְתִּי וְרָאִיתִי כִּי זָרַע אַחִי אֶכֶן נִלְחַם בְּזַרְעִי,
כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר הַמַּלְאָךְ; וְרָאִיתִי כִּי מִפְּנֵי גֵאוֹת
זַרְעִי וּמְדוּחֵי הַשָּׁטָן גָּבַר זָרַע אַחִי עַל
עַם זַרְעִי.

וְהַבִּטְתִּי וְרָאִיתִי אֶת עַם זַרְעִי אַחִי גּוֹבְרִים עַל
זַרְעִי; וְהֵם פָּשְׁטוּ בְּהַמוֹנִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

וְרָאִיתִי אוֹתָם נֶאֱסָפִים בְּהַמוֹנֵיהֶם; וְרָאִיתִי
מַלְחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת מַלְחָמָה אֲשֶׁר בֵּינֵיהֶם.
וּבְמַלְחָמוֹת וּבְשְׂמוּעוֹת מַלְחָמָה רָאִיתִי
דוֹרוֹת רַבִּים חוֹלְפִים עוֹבְרִים.

וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: הִנֵּה, אֵלֶּה יִשְׁקָעוּ
בְּחֹסֶר אֱמוּנָה.

וְרָאִיתִי כִּי אַחַר שְׂקִיעֹתָם בְּחֹסֶר אֱמוּנָה,
הָיוּ לְעַם כְּהָהָה גָּנוּן, מְאוּס וּמְטֻנָּף, שְׂקוּעַ
בְּעֲצָלוֹת וּבְכָל מִינֵי תוֹעֵבוֹת.

יג

וְדַבֵּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי לֵאמֹר: הִבֵּט נְאֻ!
וְהַבִּטְתִּי וְרָאִיתִי עַמִּים וּמַמְלָכוֹת לָרַב.

וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: מַה אַתָּה רוֹאֶה?
וְאָמַרְתִּי: אֲנִי רוֹאֶה עַמִּים וּמַמְלָכוֹת לָרַב.

13

1 And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.

2 And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.

- 3 And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.
וְהוּא אָמַר אֵלַי: אֵלֶּה עַמֵּי הַגּוֹיִים וּמַמְלְכוֹתֵיהֶם.
- 4 And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the foundation of a great church.
וְרָאִיתִי בֵּין עַמֵּי הַגּוֹיִים יְסוֹד כְּנִסְיָה גְדוֹלָה.
- 5 And the angel said unto me: Behold the foundation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.
וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: רְאֵה יְסוֹד כְּנִסְיָה אֲשֶׁר הִיא נְתַעֲבֶת יוֹתֵר מִכָּל שְׂאֵר הַכְּנִסְיּוֹת, אֲשֶׁר הוֹרְגַת אֶת קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים; אַכֵּן, מַעֲנָה אוֹתָם וְאוֹסְרַת אוֹתָם, וְאֵף נוֹתֶנֶת עֲלֵיהֶם עַל בְּרוֹץ וּמוֹלִיכָה אוֹתָם בְּשָׁבִי.
- 6 And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.
וְרָאִיתִי אֶת הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּתַעֲבֶתֶת הַזֹּאת; וְרָאִיתִי אֶת הַשָּׂטָן, אֲשֶׁר הוּא מְיַסְדָּהּ.
- 7 And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.
וְרָאִיתִי זָהָב וְכֶסֶף וּמְשֵׁי וְשָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר, וְכָל מִינֵי בְגָדֵי יְקָרוֹת; וְרָאִיתִי זֹנוֹת לְרַב.
- 8 And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.
וְדַבֵּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי לֵאמֹר: רְאֵה אֶת הַזָּהָב וְהַכֶּסֶף, הַמְּשֵׁי וְהַשָּׁנִי וְהַשֵּׁשׁ הַמְּשֻׁזָּר וּבְגָדֵי הַיְקָרוֹת וְהַזֹּנוֹת! הֵם מְשַׁאֵת לֵב הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּתַעֲבֶתֶת הַזֹּאת.
- 9 And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.
וּבַעֲבוּר שְׂבַח הָעוֹלָם הֵם מְשַׁמְדִים אֶת קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים וּמוֹלִיכִים אוֹתָם בְּשָׁבִי.
- 10 And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.
וְנִשְׁאֲתִי אֶת עֵינַי וְרָאִיתִי מַיִם רַבִּים הַמְּבַדִּילִים אֶת הַגּוֹיִים מִזֶּרַע אַחֵי.
- 11 And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.
וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: רְאֵה אֶת חֲמַת אֱלֹהִים עַל זֶרַע אַחֵיךָ!
- 12 And I looked and beheld a man among the Gentiles, who were separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.
וְנִשְׁאֲתִי אֶת עֵינַי וְרָאִיתִי אִישׁ בֵּין הַגּוֹיִים, אֲשֶׁר הַמַּיִם הַרְבִּים הִבְדִּילוּהוּ מִזֶּרַע אַחֵי; וְרָאִיתִי כִּי רוּחַ אֱלֹהִים יָרְדָה וּפְעָלָהּ בְּאִישׁ, וְהוּא יֵצֵא וְנָסַע עַל פְּנֵי הַמַּיִם הַרְבִּים, עַד הַגִּיעוֹ אֶל זֶרַע אַחֵי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה.
- 13 And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.
וְרָאִיתִי אֶת רוּחַ אֱלֹהִים אֲשֶׁר פָּעָלָהּ בְּקִרְבִּי גוֹיִים אַחֵרִים, וְהֵם יֵצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה וְהִלְכוּ עַל הַמַּיִם הַרְבִּים.
- 14 And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.
וְרָאִיתִי הַמוֹנֵי גוֹיִים רַבִּים בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה, וְרָאִיתִי אֶת חֲמַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר עַל זֶרַע אַחֵי, וְהֵם הוּפְצוּ מִלִּפְנֵי הַגּוֹיִים וְנִגְפוּ.

- 15 And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.
- וְרָאִיתִי אֶת רוּחַ אֱלֹהִים אֲשֶׁר נָחָה עַל הַגּוֹיִים וְהִנֵּה הֵם הִצְלִיחוּ וְקִבְּלוּ אֶת הָאָרֶץ לְנַחֲלָה; וְרָאִיתִי כִּי הָיוּ לְבָנִים וְנָאִים לְמִרְאָה וַיְפִי תָאֵר, כְּדַמּוֹת עַמִּי לִפְנֵי הַשָּׁמַדִּים.
- 16 And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.
- וְאָנֹכִי, נְפִי, רָאִיתִי כִּי הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יָצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה נִכְנְעוּ לִפְנֵי יְהוָה; וְהָיָה כֹחַ יְהוָה עִמָּהֶם.
- 17 And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.
- וְרָאִיתִי כִּי גוֹיֵי אֲרָצוֹת מוֹלְדָתָם נֶאֱסְפוּ עַל פְּנֵי הַמַּיִם וְעַל הָאָרֶץ לְהִלָּחֵם בָּם.
- 18 And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.
- וְרָאִיתִי כִּי כֹחַ אֱלֹהִים הָיָה עִמָּם, וְאִף כִּי חֲמַת אֱלֹהִים הָיְתָה עַל כָּל אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ לְאַסֹּר מִלְחָמָה עֲלֵיהֶם.
- 19 And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.
- וְאָנֹכִי, נְפִי, רָאִיתִי כִּי הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יָצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה נִצְּלוּ בְכֹחַ אֱלֹהִים מִיַּד כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים.
- 20 And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.
- וְרָאִיתִי, אָנֹכִי, נְפִי, כִּי הֵם הִצְלִיחוּ בְּאָרֶץ. וְרָאִיתִי סֵפֶר אֲשֶׁר הִחְזִיקוּהוּ בֵּינֵיהֶם.
- 21 And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?
- וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: הֲתַדַּע אַתָּה פֶּשֶׁר הַסֵּפֶר?
- 22 And I said unto him: I know not.
- וְאָמַרְתִּי אֵלָיו: לֹא יָדַעְתִּי.
- 23 And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.
- וְהוּא אָמַר אֵלַי: הִנֵּה, הוּא יוֹצֵא מִפִּי יְהוּדִי. וְאָנֹכִי, נְפִי, רָאִיתִי אֶת הַסֵּפֶר. וְהוּא אָמַר אֵלָי: הַסֵּפֶר אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה הוּא כְּתָב זְכָרוֹן אֲשֶׁר לְיְהוּדִים וְבוֹ בְרִיתוֹת יְהוָה, אֲשֶׁר כָּרַת עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל וְבוֹ אִף רְבוֹת מִנְבוּאוֹת הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים. וְהוּא כְּתָב זְכָרוֹן כְּפִי הַחֲרִיטוֹת אֲשֶׁר עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל, אִךְ אֵין הֵן כֹּה רְבוֹת; וְאוּלַם יֵשׁ בָּהֶן דְּבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה אֲשֶׁר כָּרַת עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן רַב עֶרְכָּן לְגוֹיִים.
- 24 And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.
- וְאָמַר אֵלַי מַלְאָךְ יְהוָה: הִנֵּה רָאִיתָ כִּי הַסֵּפֶר יָצָא מִפִּי יְהוּדִי; וּבְצֵאתוֹ מִפִּי יְהוּדִי הָיְתָה בּוֹ בְּשׂוֹרֵת יְהוָה בְּמִלְאָהּ, אֲשֶׁר שְׁנַיִם עָשָׂר הַשְּׁלִיחִים מְעִידִים עָלָיו. וְהֵם מְעִידִים עַל פִּי הָאֱמֶת אֲשֶׁר בְּשֵׁה אֱלֹהִים.
- 25 Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.
- עַל כֵּן, דְּבָרִים אֵלֶּה יוֹצְאִים בְּטְהָרָתָם מִן הַיְהוּדִים אֶל הַגּוֹיִים, עַל פִּי הָאֱמֶת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים.

- 26 And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of a great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.
- וְאַחַר צֵאתָם בְּיַד שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלֵיחֵי הַשָּׁה מִן הַיְהוּדִים אֶל הַגּוֹיִים, הִנֵּךְ רוֹאֵה אֶת יְסוּד הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּתֶת הַהִיא אֲשֶׁר הִיא נִתְעַבֶּת מִכָּל שְׂאֵר הַכְּנִסְיּוֹת. כִּי הִנֵּה הֵם עָקְרוּ מִן הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר לְשָׁה חֻלְקִים רַבִּים אֲשֶׁר הֵם בְּרוּרִים וְיֻקְרָים מְאֹד, וְכֵן עָקְרוּ דְבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה רַבִּים.
- 27 And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.
- וְכָל זֹאת עָשׂוּ לְמַעַן עֲוֹת אֶת דְּרָכֵי הַיְיָ אֲשֶׁר לַיהוָה וְלְמַעַן סַנּוֹר עֵינֵי בְנֵי אָדָם וְהַקְשׂוֹת לָבָם.
- 28 Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.
- הִנֵּה רְאִיתָ כִּי אַחַר צֵאת הַסֵּפֶר מֵעַם הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּתֶת, נִעְקְרוּ דְבָרִים בְּרוּרִים וְיֻקְרָים רַבִּים מִן הַסֵּפֶר, אֲשֶׁר הוּא סֵפֶר שֶׁה אֱלֹהִים.
- 29 And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.
- וְאַחַר עָקִירַת דְּבָרִים בְּרוּרִים וְיֻקְרָים אֲלֵה נִכְפּוֹץ הַסֵּפֶר אֶל כָּל עַמֵּי הַגּוֹיִים. וְאַחַר הִפְצָת הַסֵּפֶר בֵּין כָּל עַמֵּי הַגּוֹיִים, אַף מֵעֵבֶר לַמַּיִם הַרְבִּים אֲשֶׁר רְאִיתָ אוֹתָם עִם הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה, הִנֵּךְ רוֹאֵה, כִּי מִפְּנֵי עָקִירַת דְּבָרִים בְּרוּרִים וְיֻקְרָים רַבִּים מִן הַסֵּפֶר, אֲשֶׁר הָיוּ פְּשוּטִים לְהַבְנִת בְּנֵי אָדָם כְּפִי הַפְּשׁוּטוֹת אֲשֶׁר בְּשֵׁה אֱלֹהִים, אַכֵּן מִפְּנֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נִעְקְרוּ מִסֵּפֶר בְּשׂוֹרַת שֶׁה אֱלֹהִים, רַבִּים עַד מְאֹד הַכּוֹשְׁלִים, עַד אֲשֶׁר גְּדוֹל כַּח הַשָּׂטָן לִגְבֹר עֲלֵיהֶם.
- 30 Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.
- וְעַל אַף זֹאת, הִנֵּךְ רוֹאֵה כִּי הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה וְאֲשֶׁר נִשְׂאוּ בְּכַח אֱלֹהִים מֵעַל שְׂאֵר הָעַמִּים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, אֲשֶׁר הִיא נִבְחָרַת עַל כָּל שְׂאֵר הָאָרְצוֹת, הִיא הָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲדָה יְהוָה אֱלֹהִים בְּבְרִית עִם אָבִיךָ, לְהִיּוֹת אָרֶץ נַחֲלַת זְרַעוֹ; אַכֵּן, הִנֵּךְ רוֹאֵה כִּי לֹא יִנִּיחַ יְהוָה אֱלֹהִים לְגוֹיִים לְהַכְחִיד אֶת תַּעֲרֶבֶת זְרַעְךָ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּ עִם אַחִיךָ.
- 31 Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.
- גַּם לֹא יִנִּיחַ הוּא לְגוֹיִים לְהַכְחִיד אֶת זְרַע אַחִיךָ.
- 32 Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.
- וְאַף לֹא יִנִּיחַ יְהוָה אֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם יִשְׁאָרוּ הַגּוֹיִים בְּעוֹרוֹן הַנּוֹרָא אֲשֶׁר רְאִיתָ אוֹתָם מְצוּיִים בּוֹ, מִפְּנֵי חֻלְקֵי בְּשׂוֹרַת הַשָּׁה הַבְּרוּרִים וְהַיֻּקְרָים אֲשֶׁר הִסְתְּרוּ בְּיַד הַכְּנִסְיָה הַנִּתְעַבֶּתֶת הַהִיא, אֲשֶׁר חִזִּיתָ אֶת יְסוּדָהּ.

- 33 על כן כה יאמר שה אלהים: ארחם את הגוים כאשר אפקד את שארית בית ישראל במשפט גדול.
- 34 Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.
- 34 ודבר מלאך יהוה אלי לאמר: כה אמר שה אלהים: אחר פקדי את שארית בית ישראל, והשארית אשר בה אדבר היא זרע אביד; הנה אחר פקדי אותם במשפט והכותי אותם ביד הגוים, ואחר אשר רב יהיה כשלוך הגוים מפני חלקי בשורת השה הברורים והיקרים אשר נעקרו בידי הכנסייה הנתעבת ההיא, אשר היא אם הזונות, ביום ההוא ארחם את הגוים, נאום השה, עד כי בעצם גבורתי אביא אליהם רב בשורת, אשר תהיה ברורה ויקרה, נאום השה.
- 35 And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.
- 35 כי כה אמר השה: הנני מתגלה לזרעך למען יכתבו דברים רבים אשר אשלחם אליהם, אשר הם ברורים ויקרים. ואחר אשר ישמד זרעך וישקע בחסר אמונה, וכן זרע אחיך, הנה יטמנו הדברים האלה ויצאו לאור אל הגוים, במתת השה ומכוחו.
- 36 For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.
- 36 ובהם תכתב בשורת, נאום השה, וצורי וישועתי.
- 37 And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.
- 37 וברוכים הם המבקשים ביום ההוא ליסד את ציון אשר לי, כי להם תהיה מתת רוח הקדוש וכחה. והיה אם יתמידו עד הקץ, ינשאו ביום האחרון, ונושעו במלכות עולם אשר לשה; ואשר ישמיעו שלום ויבשרו ששון רב, מה נאום יהיו עלי ההרים.
- 38 And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.
- 38 וראיתי את שארית זרע אחי ואף את ספר שה אלהים, אשר יצא מפי יהודי, והוא בא מן הגוים אל שארית זרע אחי.
- 39 And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.
- 39 והיה אחר בואו אליהם, ראיתי ספרים נוספים אשר יצאו בכח השה, מאת הגוים אליהם, למען נתנו בלב הגוים ובלב שארית זרע אחי ובלב היהודים אשר נפוצו על פני כל הארץ, כי כתבי הנביאים ושנים עשר שליחי השה אמת הם.
- 40 And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first,
- 40 ודבר המלאך אלי לאמר: כתבי הזכרון האחרונים האלה, אשר ראית בקרב הגוים,

נְפִי א יג:מא–יד:ד

יֵאָשְׁרוּ אֶת אֲמֵתוֹת הַכְּתָבִים הָרִאשׁוֹנִים,
אֲשֶׁר מֵאֵת שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלִיחֵי הַשָּׁה, יוֹדִיעוּ
אֶת הַדְּבָרִים הַבְּרוּרִים וְהַיְקָרִים אֲשֶׁר נִעְקְרוּ
מֵהֶם; יוֹדִיעוּ לְכָל הַמְשֻׁפָּחוֹת וְהַלְשׁוֹנוֹת
וְהַעַמִּים כִּי שֶׁה אֱלֹהִים הוּא בֶן אָב הָעוֹלָמִים
וּמוֹשִׁיעַ הָעוֹלָם וְכִי שׁוֹמֵה עַל כָּל הָאָדָם לְבֹא
אֵלָיו, כֹּן לֹא יוֹשְׁעוּ.

וְהֵם יָבֹאוּ עַל פִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִכֹּנְנוּ
עַל פִּי הַשָּׁה; וְדַבְּרֵי הַשָּׁה יוֹדְעוּ בְּכַתְבֵי זִרְעֵךָ
וּבְכַתְבֵי שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלִיחֵי הַשָּׁה, עַל כֵּן יִכֹּנְנוּ
שְׁנֵיהֶם בְּאַחַד; כִּי אֵל אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד יֵשׁ
עַל כָּל הָאָרֶץ.

וְהִנֵּה יָמִים בָּאִים וְהוּא יִתְגַּלֶּה לְכָל הָעַמִּים,
לְיִהוּדִים וְאֶף לְגוֹיִם; וְאַחַר הַתְּגַלּוּתוֹ לְיִהוּדִים
וְלְגוֹיִים, יִתְגַּלֶּה הוּא לְגוֹיִם וְאֶף לְיִהוּדִים,
וְהָאֲחֵרוֹנִים יִהְיוּ רִאשׁוֹנִים, וְהָרִאשׁוֹנִים
יִהְיוּ אֲחֵרוֹנִים.

י

וְהִיָּה אִם יִשְׁמְעוּ הַגּוֹיִים אֶל שֶׁה אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַהוּא, הוּא יוֹדַע אֵלֵיהֶם בְּדַבּוּר וְאֶף
בְּכַח, אֲכֹן בְּמַעֲשָׂה, לְגַלֵּל אֶת אַבְנֵי הַנִּגְנָה
אֲשֶׁר לָהֶם.

וְאִם לֹא יִקְשׁוּ אֶת לְבָבָם עַל שֶׁה אֱלֹהִים,
וְנִמְנָנוּ עִם זֶרַע אַבְיָה; אֲכֹן, הֵם יִמְנָנוּ עִם בַּיִת
יִשְׂרָאֵל, וְהָיוּ עִם בְּרוּךְ בְּאָרֶץ הַיְעוּדָה עַד
עוֹלָם; לֹא יוֹרְדוּ עוֹד אֵלַי שְׁבָיָה וּבַיִת
יִשְׂרָאֵל לֹא יִכְלָם עוֹד.

וְהַבּוֹר הַגָּדוֹל אֲשֶׁר חִפְּרָה לָהֶם הַפְּנִסָּה
הַגָּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבְּתָה, אֲשֶׁר נִסְדָּה בְּיַד הַשָּׁטָן
וּבְנֵיו לְמַעַן הוֹרִיד אֶת נַפְשׁוֹת בְּנֵי הָאָדָם
שְׂאוּלָה, אֲכֹן, אָמַר שֶׁה אֱלֹהִים, הַבּוֹר הַגָּדוֹל
אֲשֶׁר חִפְּרָה לְמַחֹת אֶת בְּנֵי הָאָדָם, הַסֵּתֶם
יְסִתֶם בְּיַד חוֹפְרֵיהָ, עַד הַשְּׁמָדִם; אוּלַם
נַפְשָׁם לֹא תִשְׁמַד, כִּי אִם בְּהַשְׁלִכְתָּהָ אֶל
שְׂאוּל אֲשֶׁר לֹא קֵץ.

כִּי הִנֵּה, זֹאת עַל פִּי שְׁבִיַת הַשָּׁטָן, וְאֶף עַל
פִּי צִדְקַת אֱלֹהִים, עַל כָּל אֲשֶׁר יִרְשִׁיעוּ
וְיִתְעִיבוּ לְפָנָיו.

which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

41 And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

42 And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

14

1 And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

2 And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

3 And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

4 For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

- 5 And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.
- 6 Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.
- 7 For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.
- 8 And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.
- 9 And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.
- 10 And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.
- 11 And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.
- 12 And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.
- 13 And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.
- וְדַבֵּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי, נְפִי, לֵאמֹר: אֶתָּה רָאִיתָ כִּי בְהִנָּחֵם הַגּוֹיִים עַל רְעֻתָם יִיטֵב לָהֶם; גַּם יִדְעָתָּ עַל אוֹדוֹת בְּרִיתוֹת יְהוָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל, וְאַף שָׁמַעְתָּ כִּי אֲשֶׁר לֹא יִנָּחֵם מִרְעֻתוֹ, אֲבוֹד יֵאבֵד.
- וְהָיָה אִם יִקְשׂוּ הַגּוֹיִים אֶת לִבָּם כְּנִגַּד שֵׁה אֱלֹהִים, אוֹי לָהֶם.
- כִּי הִנֵּה בָּאָה הַעֵת, אֲמַר שֵׁה אֱלֹהִים, וְעֲשִׂיתִי מַעֲשֵׂה גְדוֹל וְנִפְלֵא בְקִרְבִּי בְנֵי הָאָדָם; מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר יִקּוּם עֲדֵי עַד, בְּאִפְנֵי הָאֶחָד אוֹ הָאֲחֵר, אִם לְמִשְׁךְ לִבָּם לְשֵׁלוֹם וּלְחַיֵּי עוֹלָם וְאִם לְשִׁלְחָם אֶל קִשֵׁי לִבָּם וְעִוְרוֹן דַּעְתָּם, אֲשֶׁר יוֹבִילוּם אֵלַי שְׁבִיָּה וְאַף כְּלִיוֹן, בְּהוֹמֵר וּבְרוּיָה, עַל פִּי שְׁבִיַת הַשָּׁטָן, אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתָיו דְּבַרְתִּי.
- וְהָיָה בְּדַבֵּר הַמַּלְאָךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא אֲמַר אֵלַי: הֲתִזְכֹּר אֶת בְּרִיתוֹת אֲב הַמְרוֹמִים אֲשֶׁר כָּרַת עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל? וְאָמַרְתִּי: אָכֵן.
- וְהוּא אֲמַר אֵלַי: רְאֵה אֶת הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּחֻעֶבֶת, אֲשֶׁר הִיא אִם הַתּוֹעֵבוֹת, אֲשֶׁר הַשָּׁטָן מִיִּסְדָּהּ.
- וְהוּא אֲמַר: רַק שְׁתֵּי כְּנִסְיֹת לְבָדוֹן יֵשׁ, הָאֶחָת הִיא כְּנִסְיַת שֵׁה אֱלֹהִים וְהָאֲחֵרַת כְּנִסְיַת הַשָּׁטָן. עַל כֵּן, כָּל אֲשֶׁר אֵינוֹ שִׁיף לְכְּנִסְיַת שֵׁה אֱלֹהִים שִׁיף לְכְּנִסְיַת הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר הִיא אִם הַתּוֹעֵבוֹת, וְזוֹנַת כָּל הָאָרֶץ.
- וְהִבַּטְתִּי וְרָאִיתִי אֶת זוֹנַת כָּל הָאָרֶץ, וְהִיא יְשֵׁבָה עַל מַיִם רַבִּים; וְהִיא מְשַׁלָּה עַל כָּל הָאָרֶץ. בֵּין כָּל הָאֻמּוֹת וְהַמְשָׁפְחוֹת וְהַלְשׁוֹנוֹת וְהָעַמִּים.
- וְרָאִיתִי אֶת כְּנִסְיַת שֵׁה אֱלֹהִים, וּמִתִּי מַעַט אֲנִשְׂיָהּ, מִפְּנֵי רִשְׁעַת וְתוֹעֵבוֹת הַזּוֹנָה הַיּוֹשֶׁבֶת עַל מַיִם רַבִּים; וְאוֹלָם רָאִיתִי כִּי אֲנִשְׂי כְּנִסְיַת הַשָּׁה, וְהֵם קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים, אֵף הֵם הָיוּ עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ; וְהָיְתָה מִמְשַׁלְתָּם עַל פְּנֵי הָאָרֶץ מַעֲטָה, מִפְּנֵי רִשְׁעַת הַזּוֹנָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר רָאִיתִי.
- וְרָאִיתִי כִּי אִם הַתּוֹעֵבוֹת הַגְּדוֹלָה קִבְּצָה הַמוֹנֵי אָדָם עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ מִבֵּין כָּל עַמֵּי הַגּוֹיִים, לְהִלָּחֵם בְּשֵׁה אֱלֹהִים.

- 14 And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.
- וְאָנִי, נְפִי, רָאִיתִי אֶת גְּבוּרַת שֵׁה אֱלֹהִים נָחָה עַל קְדוּשֵׁי כְּנִסְיַת הַשֵּׁה וְעַל עַם בְּרִית יְהוָה, הַפְּזוּרִים עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיְהִיו חֲמוּשִׁים בְּצַדִּיקָה וּבְגִבּוּרַת אֱלֹהִים בְּרַב תְּפָאָרָה.
- 15 And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.
- וְרָאִיתִי כִּי חֲמַת אֱלֹהִים נִתְּכָה עַל הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּתֶת הַהִיא עַד אֲשֶׁר הָיוּ מִלְחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת מִלְחָמָה בְּקִרְבֵּי כָּל הָעַמִּים וּמִשְׁפָּחוֹת הָאָדָמָה.
- 16 And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—
- וּבְהִחַל הַמִּלְחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת מִלְחָמָה בֵּין כָּל עַמֵּי אִם הַתּוֹעֵבוֹת, דִּבֶּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי לֵאמֹר: הִנֵּה חֲמַת אֱלֹהִים עַל אִם הַזּוֹנוֹת, וְהִנֵּה רוֹאָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 17 And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.
- וּבְבוֹא יוֹם הַשִּׁפּוֹף חֲמַת אֱלֹהִים עַל אִם הַזּוֹנוֹת, הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּתֶת בְּכָל הָאָרֶץ, אֲשֶׁר הִשְׁטָן מִיְסֻדָּהּ, אָכֵן, בַּיּוֹם הַהוּא תִּחַל פְּעֻלַּת הָאָב לְפָנוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ בְּעֵבֹר תְּקוּמַת הַבְּרִיתוֹת אֲשֶׁר כָּרַת עִם עַמּוֹ, בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 18 And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!
- וְדִבֶּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי וְאָמַר: הִבֵּט נָא!
- 19 And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.
- וְהִבֵּטִיתִי וְרָאִיתִי אִישׁ וְהוּא לֹבֵשׁ שֵׁלֶמָה לְבָנָה.
- 20 And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.
- וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: הִנֵּה אֶחָד מִשְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלִיחֵי הַשֵּׁה.
- 21 Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.
- הִנֵּה יַחֲזֶה וְיִכְתֹּב אֶת שְׂאָר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְדְבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר הָיוּ.
- 22 And he shall also write concerning the end of the world.
- וְאֵף יִכְתֹּב הוּא עַל אוֹדוֹת קֵץ הָעוֹלָם.
- 23 Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.
- אָכֵן, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִכְתֹּב יִשְׂרָאֵל וּנְכוּחִים; וְהִנֵּה הֵם נִכְתְּבִים בְּסֵפֶר אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת דְּבָרָיו בְּצֵאתָם מִפִּי הַיְהוּדִי. וּבְעֵת אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי הַיְהוּדִי, אוּ בְעֵת צֵאת הַסֵּפֶר מִפִּי הַיְהוּדִי, הָיוּ הַדְּבָרִים הַנִּכְתּוּבִים בְּרוּרִים וְשֵׁהוּרִים, וְיִקְרִים מְאֹד, וְקִלֵּי הַבְּנֵה לְכָל אָדָם.
- 24 And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.
- וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִכְתֹּב שְׁלִיחַ הַשֵּׁה הַזֶּה הֵנָּה דְבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר רָאִיתָ; וְהִנֵּה, אֶת שְׂאָרֶם רְאֵה תִרְאֶה.

- 25 But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.
- אָךְ אֶת אֲשֶׁר תִּרְאֶה אַחֲרַי כֵּן, לֹא תִכְתֹּב, כִּי מִנְהָ יְהוָה אֱלֹהֵים אֶת שְׁלִיחַ שֶׁהָ אֱלֹהִים לְכַתְּבָם.
- 26 And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.
- וְכֵן לְאַחֲרַיִם אֲשֶׁר הָיוּ הִרְאָה יְהוָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים; וְהֵם כָּתְבוּם; אֲמַנְם חֲתוּמִים הֵם לְמַעַן יֵצְאוּ לְאוֹר בְּטָהֳרָם אֶל בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל פִּי הָאֱמֶת אֲשֶׁר בְּשָׂה, בְּעֵת אֲשֶׁר תִּישָׁר בְּעֵינַי יְהוָה.
- 27 And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.
- וְאֲנִי, נְפִי, שָׁמַעְתִּי וְהִנְנִי מַעֲיֵד כִּי שֵׁם שְׁלִיחַ הַשָּׂה הוּא יוֹחָנָן, כְּדִבְרֵי הַמַּלְאָךְ.
- 28 And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficeth me; and I have written but a small part of the things which I saw.
- וְאֲנִי, נְפִי, בְּהִיוֹתִי מִצְוָה שְׁלֹא לְכַתֵּב אֶת שְׂאֵר הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי, מוֹצֵא סִפְקֵי בְּדִבְרֵי אֲשֶׁר כָּתְבֹתִים; וְאֶכְתֹּב אֶךְ מִקְצַת מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי.
- 29 And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.
- וְהִנְנִי מַעֲיֵד כִּי רָאִיתִי אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה אָבִי, וּמַלְאָךְ יְהוָה אֲכֵן הוֹדִיעָם אוֹתִי.
- 30 And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.
- וְעַתָּה הַשְׁלַמְתִּי דְבַר עַל אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּעֵת הַנְּשָׂאִי בְרוּחַ; וְאִם אֲכֵן לֹא נִכְתְּבוּ כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי, אֵלֶּה אֲשֶׁר כָּתְבֹתִים, אֱמֶת וְנִכּוֹן הֵם. אָמֵן.

טו

15

- 1 And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.
- וְאֲנִי, נְפִי, אַחֲרֵי הַנְּשָׂאִי בְרוּחַ וְאַחֲרֵי רְאוֹתִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שָׁבֹתִי אֶל אֹהֶל אָבִי.
- 2 And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things my father had spoken unto them.
- וְרָאִיתִי אֶת אַחֵי וְהֵם מְרִיבִים זֶה עִם זֶה עַל אֹדוֹת דְּבָרֵי אָבִי אֵלֵיהֶם.
- 3 For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.
- אֲכֵן, הוּא דִּבֶּר אֵלֵיהֶם גְּדוּלוֹת וְרִבּוֹת, אֲשֶׁר קָשׁוֹת הָיוּ מִהֵבֵן, בְּלִתֵּי אִם יִדְרֹשׁ אִישׁ אֶת יְהוָה, וּמִפְּנֵי קָשִׁי לִבָּם לֹא פָּנּוּ אֶל יְהוָה כְּאֲשֶׁר הָיָה עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת.
- 4 And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.
- וְאֲנִי, נְפִי, נִעְצַבְתִּי מִפְּנֵי קָשִׁי לִבָּם וּמִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי; כִּי יָדַעְתִּי אֲשֶׁר קוֹם יְקוּמוּ, מִפְּנֵי רָשָׁעַת בְּנֵי הָאָדָם הַגְּדוּלָה.

נְפִי א טו:ה-י

- 5 And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.
- 6 And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.
- 7 And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive-tree, and also concerning the Gentiles.
- 8 And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?
- 9 And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.
- 10 Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?
- 11 Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.
- 12 Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive-tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?
- 13 And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—
- 14 And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.
- והכרעתי מפני יסורי, כי חשבתיים לגדולים
מכל היסורים, מפני חרבן עמי, אשר את
מפלתם ראיתי.
- והיה כאשר קבלתי כח, דברתי אל אחי,
ובקשתי לדעת מהם את שרש מריבותיהם.
- והם אמרו: הנה, לא נוכל להבין את דברי
אבינו אשר דבר על אודות הענפים הטבעיים
אשר לעץ הזית וכן על הגוים.
- ואמרתי אליהם: הדרשתם את יהוה?
- והם אמרו אלי: לא דרשנו, כי לא הודיענו
יהוה בדבר הזה.
- ואמרתי אליהם: איכה לא שמרתם את מצוות
יהוה? איכה תאבדו מפני קשי לבבכם?
- האיןכם זוכרים את אשר דבר יהוה?
אם לא תקשו את לבבכם, ותבקשו מפני
באמונה, בהאמינכם כי ינתן לכם, כאשר
תשמרו בשקיפה את מצוותי, אכן יודעו
לכם הדברים האלה.
- הנני אומר לכם, כי בית ישראל נמשל לעץ
הזית על ידי רוח יהוה אשר היה באבינו;
והנה, הלא מבית ישראל נקטפנו? האין
אנחנו ענף מבית ישראל?
- אכן, הדבר אשר מתפון אליו אבינו, על
אודות הרקבת הענפים הטבעיים על ידי
מלא הגוים הוא, כי באחרית הימים, כאשר
ישקע זרענו בחסר אמונה, אכן, במשך שנים
ודורות רבים אחר אשר יגלה המשיח לבני
האדם בגוף, תבוא מלא בשורת המשיח
אל הגוים ומן הגוים אל שארית זרענו.
- וביום ההוא ידעו שארית זרענו כי מבית
ישראל הם, וכי הנם עם ברית יהוה; וידעו
יכירו על אודות אבות אבותיהם, וכן ידעו
את בשורת גואלם אשר בה הוא שרת את
אבותיהם; על כן יתודעו אל גואלם ואל עקרי
תורתו למען ידעו איך לבוא אליו ולהושע.

- 15 And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?
- הֲלֹא יַעֲלֶצּוּ בַיּוֹם הַהוּא וְיִשְׁבְּחוּ לְאֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים, צוּרָם וְיִשׁוּעָתָם? הֲלֹא יִקְבְּלוּ בַיּוֹם הַהוּא כֹחַ וּמְחִיָּה מִנֶּפֶשׁ הָאֱמֶת? הֲלֹא יָבוֹאוּ אֶל צֶאֱן הָאֱמֶת אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים?
- 16 Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive-tree, into the true olive-tree.
- הֲנִי אֹמֵר לָכֵם: הִמָּה עוֹד יִזְכְּרוּ בְּתוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל; וְיִרְכָּבוּ אֶל עֵץ הַזַּיִת הַנֶּאֱמָן בְּהִיּוֹתָם עֲנָף טָבַעַי.
- 17 And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.
- זוֹ דַּעַת אָבִינוּ; וְדַעַתוֹ הִיא כִּי לֹא יִקּוּם הַדְּבָר עַד אֲשֶׁר יִפּוּצוּ בְיַדֵּי הַגּוֹיִים; וְכִי יִקּוּם הַדְּבָר עַל יְדֵי הַגּוֹיִים, לְמַעַן יִרְאֶה יְהוָה אֶת גְּבוּרָתוֹ לַגּוֹיִים, עַל כִּי מֵאֲסוּוְהוּ הַיְהוּדִים, אֲשֶׁר הֵם בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 18 Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.
- עַל כֵּן לֹא דִבֶּר אָבִינוּ עַל אוֹדוֹת זְרַעְנוּ לְבָדָם, כִּי אֲכֹן עַל אוֹדוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל כְּלוֹ, מוֹרָה עַל הַבְּרִית אֲשֶׁר תִּקּוּם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, הַבְּרִית אֲשֶׁר פָּרַת יְהוָה לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, לְאֹמֹר: בְּזַרְעֲךָ יִבְרָכּוּ כָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאָדָמָה.
- 19 And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.
- וְאֲנִי, נְפִי, הִרְבִּיתִי דַּבֵּר אֲלֵיהֶם עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. אֲכֹן, דִּבַּרְתִּי אֲלֵיהֶם עַל אוֹדוֹת הַשְּׁבִת הַיְהוּדִים בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.
- 20 And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.
- וְשִׁנַּנְתִּי בְּאָזְנֵיהֶם אֶת דְּבָרֵי יִשְׁעִיָּהוּ, אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל הַשְּׁבִת הַיְהוּדִים, אוֹ שִׁיבַת בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אַחַר הַשְּׁבִתָם לֹא יִכְלְמוּ עוֹד וְיִשׁוּב לֹא יִפּוּצוּ. וְהִרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אַחֵי, עַד אֲשֶׁר רָגְעוּ וַנִּכְנָעוּ לִפְנֵי יְהוָה.
- 21 And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?
- וְהֵם דִּבְּרוּ אֵלַי שֵׁנִית לְאֹמֹר: מַה פֶּשֶׁר הַדְּבָר אֲשֶׁר רָאָה אָבִינוּ בַּחֲלוֹם? מַה פֶּשֶׁר הָעֵץ אֲשֶׁר רָאָה?
- 22 And I said unto them: It was a representation of the tree of life.
- וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם: הוּא דְמוּת עֵץ הַחַיִּים.
- 23 And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?
- וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי: מַה פֶּשֶׁר מַעֲקֵה הַבְּרֹזֶל, אֲשֶׁר רָאָה אָבִינוּ, הַמוֹלִיךְ אֶל הָעֵץ?
- 24 And I said unto them that it was the word of God, and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.
- וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי פֶשֶׁרוֹ הוּא דְבַר אֱלֹהִים; וְכֹל אֲשֶׁר יִקְשֵׁב לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיֹּאחֲזוּ בוֹ בְּחֻזֶּק לֹא יֵאבֵד לְעוֹלָם; אֲף לֹא יוֹכְלוּ מִדּוּחֵי הַשֶּׁטֶן וְחֻצֵי אֲשׁוֹ לְגַבֵּר עֲלֵיהֶם, לְסַנּוֹר וּלְהוֹבִילוֹ לְאַבְדוֹן.

- 25 Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.
- וְאָנִי, נְפִי, הוֹכַחְתִּים כִּי יִטּוּ אַזְנֵם אֶל דְּבַר יְהוָה, אֲכֹן, הִפְצַרְתִּי בָהֶם בְּכָל תְּעַצּוּמוֹת נַפְשִׁי, וּבְכָל מְאֹדִי, לְמַעַן יִשְׁמְעוּ לְדְבַר אֱלֹהִים וְיִזְכְּרוּ לְשָׁמֵר אֶת מִצְוֹתָיו תָּמִיד בְּכָל דְּבַר.
- 26 And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?
- וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי: מַה פֶּשֶׁר נָהַר הַמַּיִם אֲשֶׁר רָאָה אָבִינוּ?
- 27 And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.
- וְאָמַרְתִּי לָהֶם כִּי הַמַּיִם אֲשֶׁר רָאָה אָבִי, טִנְפָּת הֵם; וְכֵן עִסְקָה דַעַת אָבִי בְּדְבָרִים אֲחֵרִים, עַד אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת טִנְפַת הַמַּיִם.
- 28 And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.
- וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי הִיְתָה זֹאת תְּהוֹם נוֹרָאָה אֲשֶׁר הִפְרִידָה בֵּין הַרְשָׁעִים וּבֵין עֵץ הַחַיִּים וּקְדוֹשֵׁי אֱלֹהִים.
- 29 And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.
- וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי זֹאת דְּמוּת שְׂאוֹל הָאִמִּיָּה אֲשֶׁר הִכְנֶה לְרָשָׁעִים, כְּדַבֵּר הַמַּלְאָךְ אֵלַי.
- 30 And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.
- וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי אָבִינוּ אֲכֹן רָאָה כִּי מִשְׁפָּט אֱלֹהִים הִבְדִּיל אֶת הַרְשָׁעִים מִן הַצְּדִיקִים; וְהִנֵּה אֲשֶׁר שָׁם הָיָה כְּנֶגְהָ שְׁלֵהֶבֶת בּוֹעֶרֶת הָעוֹלָה אֶל אֱלֹהִים לְעוֹלָם וָעַד.
- 31 And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?
- וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי: הֲאֵם פֶּשֶׁר הַדְּבַר לִיסוּרֵי הַגּוּף בְּיָמֵי מִבְחָן, אוֹ הֲאֵם לְמִצַּב הַנַּפֶּשׁ הַסּוֹפִי אַחַר מוֹת הַגּוּף הַזְּמָנִי, אוֹ הֲאֵם מוֹרָה לְדְבָרִים זְמָנִיִּים?
- 32 And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.
- וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי אֵלֶּה דְמוּת גַּם הַדְּבָרִים הַזְּמָנִיִּים וְגַם הָרוּחַ, כִּי בּוֹא יְבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יִשְׁפָּטוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אֲכֹן, עַל מַעֲשֵׂי גּוּפָם הַזְּמָנִי בְּיָמֵי מִבְחָן.
- 33 Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.
- לְכֵן, אִם יָמוּתוּ בְּרָשָׁעֶתָם הֵם אֲכֹן יִדְחוּ בְּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי הָרוּחַ, אֲשֶׁר הֵם דְּבָרֵי צְדָק. עַל כֵּן יְבוֹאוּ לְעַמֵּד לִפְנֵי אֱלֹהִים לְהִשְׁפָּט עַל מַעֲשֵׂיהֶם; וְאִם מַעֲשֵׂיהֶם טִנְפָּת, אִף הֵם מְטֻנְפִים יְהִיוּ, וְאִם הֵם מְטֻנְפִים אֵין הֵם יְכוּלִים לְשִׁבֵּת בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים; אִם לֹא כֵן, תִּהְיֶה מַלְכוּת אֱלֹהִים מְטֻנְפָּת.
- 34 But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.
- וְאָנִי אוֹמֵר אֲלֵיכֶם כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים אֵינָה מְטֻנְפָּת וְלֹא יוּכַל לְבוֹא שָׁם כָּל דְּבַר טָמֵא. לְכֵן חִיָּב כִּי יוּכַן מְקוֹם טִנְפָּת לְאֲשֶׁר הוּא מְטֻנָּף.

- 35 And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.
- וְאֵכֹן יֵשׁ מְקוֹם מוּכָן, שְׂאוֹל הָאִימָה אֲשֶׁר עָלֶיהָ דִּבַּרְתִּי, וְהַשָּׁטָן הַכִּינָהּ. לָכֵן הַמַּצֵּב הַסּוֹפִי אֲשֶׁר לְנַפְשׁ בְּנֵי אָדָם הֵנוּ יְשִׁיבָה בַּמַּלְכוּת אֱלֹהִים, אוֹ נְדוּי מִפְּנֵי הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר עָלָיו דִּבַּרְתִּי.
- 36 Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.
- לָכֵן דְּחוּיִים הַרְשָׁעִים מִן הַצְּדִיקִים וְכֵן מֵעֵץ הַחַיִּים, אֲשֶׁר פְּרִיו יָקָר וְנֹחֵמֵד מִכָּל שֵׂאֵר הַפְּרוֹת וְהוּא אֵכֹן הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּמִתְּנוּת אֱלֹהִים. כֹּה דִבַּרְתִּי אֶל אַחֵי. אָמֵן.

טז

16

- 1 And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.
- וְהָיָה בְּכַלּוֹתִי, נְפִי, לְדַבֵּר אֶל אַחֵי, הֵם אָמְרוּ אֵלַי: הִנֵּה קָרָאתָ אֵלֵינוּ דְּבָרִים קָשִׁים, יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר נוּכָל לְשֵׂאת.
- 2 And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.
- וְאִמַּרְתִּי אֲלֵיהֶם: אֵכֹן יָדַעְתִּי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי קָשׁוֹת עַל הַרְשָׁעִים, כַּפִּי הָאֱמֶת; וְאֵת הַצְּדִיקִים הַצְּדִיקְתִּי, וְאֶף הַעִידוֹתִי כִּי בַיּוֹם הָאַחֲרוֹן יִנְשָׂאוּ; אֲךָ קָשָׁה הָאֱמֶת בְּאָזְנֵי הָאֲשָׁמִים, כִּי תִגְזֹרם בְּתוֹךְ.
- 3 And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.
- וְלוֹ צְדִיקִים הֵייתֶם, אַחֵי, הַחֲפָצִים לְשִׁמְעַת אֶל הָאֱמֶת וְלִשְׂוֹת לִב אֲלֵיהָ, לְמַעַן תִּהְלְכוּ זְקוּפִים לְפָנֵי אֱלֹהִים, אֲזִי לֹא הִתְלוּנְנֶתֶם עַל הָאֱמֶת וְלֹא אִמַּרְתֶּם: דִּבַּרְתָּ עָלֵינוּ קָשׁוֹת.
- 4 And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.
- וְאֲנִי, נְפִי, הִפְצַרְתִּי בְּאַחֵי בְּרַב שְׂקִידָה לְשַׁמֵּר אֶת מִצְוֹת יְהוָה.
- 5 And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.
- וְאִחֵי נִכְנְעוּ לְפָנֵי יְהוָה, וְאֲנִי שִׂמְחָתִי וְצַפִּיתִי כִּי יִלְכוּ בְּנִתְיבוֹת צְדָקָה.
- 6 Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.
- כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נֶאֱמְרוּ וְנַעֲשׂוּ בְּשֶׁבֶת אָבִי בְּאֵהֶל בְּעַמְקֵי אֲשֶׁר קָרָא שְׁמוֹ לְמוּאֵל.
- 7 And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.
- וְאֲנִי, נְפִי, לָקַחְתִּי אֶחַת מִבָּנוֹת יִשְׁמַעְאֵל לִי לְאִשָּׁה, וְגַם אַחֵי לָקְחוּ מִבָּנוֹת יִשְׁמַעְאֵל לָהֶם לְנָשִׁים; וְזוֹרָם לָקַח אֶת בֵּת יִשְׁמַעְאֵל הַבְּכִירָה לוֹ לְאִשָּׁה.
- 8 And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.
- וְכָךְ מָלֵא אָבִי אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר צִוָּה לוֹ; וְאֶף אֲנִי, נְפִי, הִתְבָּרַכְתִּי עַד מְאֹד מֵאֵת יְהוָה.

- 9 וְקוֹל יְהוָה דִּבֶּר אֶל אָבִי בַלַּיְלָה, וְצִוָּהוּ לָנֶסֶע
הַמִּדְבָּרָה לַמָּחָרֶת.
- 10 וְהָיָה בְּקוּם אָבִי בַבֶּקֶר וּבִקְרָבוֹ אֶל פֶּתַח
הָאֹהֶל, הוּא רָאָה, לְרֹב הַשְׁתוּמְמוֹתוֹ, כַּדּוֹר
עָגַל עַל הָאֲדָמָה וְהוּא מְלֹאכֶת מַחְשָׁבֶת,
נְחֹשֶׁת קָלִל טוֹבָה. וּבְתוֹךְ הַכַּדּוֹר שְׁתֵּי
מַחוּגוֹת, וְהָאֶחָת מוֹרָה אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
בָּהּ עָלִינוּ לָנֶסֶע בַּמִּדְבָּר.
- 11 וְאֶסְפְּנוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צָרִיכִים
הָיִינוּ לְשֵׂאת אֶל הַמִּדְבָּר, וְכָל שְׂאֵר צִידֵתֵנוּ
אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ יְהוָה, וְלָקַחְנוּ כָּל מִינֵי זֶרַע
לְשֵׂאת הַמִּדְבָּרָה.
- 12 וְנִשְׂאָנוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ וְנִסְעָנוּ הַמִּדְבָּרָה,
מֵעֵבֶר נְהַר לָמֹן.
- 13 וְנִסְעָנוּ מֵהַלֶּךְ אַרְבָּעָה יָמִים לְפָאֲתֵי דְרוֹם,
דְרוֹם-מִזְרָח, וְנָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ שְׁנֵית וְקִרְאָנוּ
אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם שָׁזֶר.
- 14 וְלָקַחְנוּ אֶת קִשְׁוֹתֵינוּ וְחֻצֵינוּ וְהִלְכָנוּ אֶל
הַמִּדְבָּר לְצוּד צִידָה לְמִשְׁפַּחוֹתֵינוּ; וְאַחֲרֵי כֵן,
שָׁבְנוּ אֵלֵיהֶן אֶל שָׁזֶר בַּמִּדְבָּר. וְנִסְעָנוּ שְׁנֵית
בַּמִּדְבָּר בְּכוּוֹן הַהוּא, נִשְׁמָרִים אֶל הַפּוֹרִים
אֲשֶׁר לְאַזְוָרֵי הַמִּדְבָּר הַגּוֹבְלִים בְּיַם סוּף.
- 15 וְהָיָה מִסְעָנוּ מֵהַלֶּךְ יָמִים רַבִּים וְצִדְנוּ בַּדֶּרֶךְ
צִיד בְּקִשְׁוֹת וּבַחֲצִים וּבְאֲבָנִים וּבְקִלְעִים
אֲשֶׁר לָנוּ.
- 16 וְנִסְעָנוּ בְּכוּוֹן אֲשֶׁר הוֹרָה הַכַּדּוֹר, וְהוּא
הוֹבִילָנוּ אֶל הַפּוֹרִים בְּאַזְוָרֵי הַמִּדְבָּר.
- 17 וְאַחַר נִסְעָנוּ מֵהַלֶּךְ יָמִים רַבִּים, נָטִינוּ אֶת
אֹהֲלֵינוּ לְעֵת קִצְרָה, לְנוֹחַ לָנוּ שְׁנֵית וּלְהִבִיא
צִיד לְמִשְׁפַּחוֹתֵינוּ.
- 18 וְהָיָה בְּיָצְאִי נְפִי, לְצוּד צִיד, וְהִנֵּה שְׁבָרְתִי אֶת
קִשְׁוִי, אֲשֶׁר הָיְתָה עֲשׂוּיָה מִפְּלָדָה טוֹבָה.
וְאַחַר שְׁבָרִי אֶת קִשְׁוִי וְהִנֵּה רָגְזוּ עָלַי אַחֵי עַל
אֲשֶׁר אֲבָדָה קִשְׁוִי, כִּי לֹא הִבֵּאתִי צִיד.

- 19 And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.
- וְשָׁבְנוּ אֶל מִשְׁפְּחוֹתֵינוּ רִיקִים, וְהָנָה אֲנֵשֵׁינוּ יְגִיעִים מֵאֵד מִן הַמַּסָּע וְרַב סִבְלָם מִחֻסֵּר הַמָּזוֹן.
- 20 And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.
- וְלָמָן וְלִמְוֹאֵל וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל הִתְלוֹנְנוּ רַבּוֹת עַל תְּלֹאוֹתֵיהֶם וְסִבְלוֹתֵיהֶם בַּמִּדְבָּר, וְאָף אָבִי הֵחֵל לְהִתְלוֹנֵן עַל יְהוָה אֱלֹהָיו. אַכְּוֹ, הַכֹּל נִעְצְבוּ מֵאֵד עַד כִּי הִתְלוֹנְנוּ עַל יְהוָה.
- 21 Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.
- וּבְסִבְלֵי עִם אַחֵי עַל הִשָּׁחַת קִשְׁתִּי, וּבְרַפּוֹת קִשְׁתוֹתֵיהֶם, רַבּוּ תְּלֹאוֹתֵינוּ, עַד כִּי לֹא יָכֻלְנוּ לְהִבִּיא צִיד.
- 22 And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.
- וְאֲנִי, נְפִי, הִרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אַחֵי, כִּי הִקְשׁוּ שֵׁנִית אֶת לִבָּם, עַד כִּי הִתְלוֹנְנוּ עַל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- 23 And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?
- וְאֲנִי, נְפִי, עָשִׂיתִי קִשֶׁת מֵעֵץ, וְחֹץ מִמִּקְל יִשָּׂר; וְחִמְשִׁיתִי אֶת עֲצָמֵי בְּקִשְׁתִּי וְחֹץ, קָלַע וְאַבְנִים. וְאָמַרְתִּי אֶל אָבִי: אַנְהוּ אֵלַי לְהִבִּיא צִיד?
- 24 And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.
- וְאָבִי שָׁאַל אֶת יְהוָה, כִּי הֵם נִכְנְעוּ מִפְּנֵי דְבָרַי, יַעַן אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּים רַבִּים אֲמַרְתִּי אֲלֵיהֶם בְּחַעֲצוֹמוֹת נַפְשִׁי.
- 25 And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.
- וְהָיָה קוֹל יְהוָה אֶל אָבִי; וְהוּא הִתְיַסַּר עַד מֵאֵד עַל תְּלֹנְתוֹ עַל יְהוָה, עַד כִּי שָׁקַע בְּמַעֲמָקֵי דְאָבָה.
- 26 And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.
- וְאָמַר אֵלָיו קוֹל יְהוָה: הִבֵּט אֶל הַכּוּר וּרְאֵה אֶת אֲשֶׁר כְּתוּב.
- 27 And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.
- וְהָיָה כִּרְאוֹת אָבִי אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתוּבִים עַל פְּנֵי הַכּוּר, הוּא יָרָא וַנִּחַרַד מֵאֵד, וְכֵן אַחֵי וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל וּנְשׂוֹתֵינוּ.
- 28 And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.
- וְאֲנִי, נְפִי, רְאִיתִי אֶת הַמַּחְוִים אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַכּוּר וְהָיְתָה פְּעֻלָּתָם עַל פִּי הָאֲמוּנָה וְהַחֲרִיצוֹת וְשִׁמַּת הַלֵּב אֲשֶׁר נָתַנוּ בָּהֶם.
- 29 And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to
- וְאָף כְּתִיבָה חֲדָשָׁה נִכְתְּבָה עֲלֵיהֶם, קֵלָה לְקוֹרָא, אֲשֶׁר הוֹדִיעַתָּנוּ עַל אוֹדוֹת דְּרָכֵי יְהוָה; וְהִכְתָּב הִתְחַלֵּף פַּעַם בְּפַעַם, עַל פִּי הָאֲמוּנָה וְהַחֲרִיצוֹת אֲשֶׁר נָתַנוּ בוֹ.

- וְכִף נֹכְחִים אֲנַחְנוּ לְדַעַת כִּי בְקִטְנוֹת עֹשֶׂה
יְהוָה גְּדוּלוֹת.
- 30 And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.
- וְאֲנִי, נְפִי, עָלִיתִי עַל פְּסַגַּת הָהָר, עַל פִּי
הַהוֹרָאוֹת אֲשֶׁר נָתַנוּ עָלַי פְּנֵי הַכְּדוּר.
- 31 And it came to pass that I did slay wild beasts, insomuch that I did obtain food for our families.
- וְצַדִּיתִי חַיּוֹת שָׂדֵה, מֵאֲכָל לְמִשְׁפַּחֹתֵינוּ.
- 32 And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.
- וְשָׁבִיתִי אֶל אֹהֲלֵינוּ וּבָנֵי הַחַיּוֹת אֲשֶׁר
צִדִּיתִי; וַיִּמָּה גְּדוּלָּה הָיְתָה שֶׁמָּחַתָּם בְּרֵאוּתָם
כִּי הִבֵּאתִי צִיד, וְהֵם נִכְנְעוּ לִפְנֵי יְהוָה וְנָתְנוּ
לוֹ תוֹדוֹת.
- 33 And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.
- וְשָׁבְנוּ לְנִסְעַ בְּדֶרֶךְ קְרוּבָה לְאֲשֶׁר הֵלְכְנוּ
בְּרֵאוּשׁוֹנָה; וְאַחַר נִסְעֵנוּ יָמִים רַבִּים נָטִינוּ
אֶת אֹהֲלֵינוּ שֵׁנִית לְנוּחַ יָמִים אַחַדִּים.
- 34 And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.
- וַיִּשְׁמַעְאֵל מֵת וְנִקְבַר בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר נִקְרָא
שְׁמוֹ נַחוּם.
- 35 And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.
- וּבָנוֹת יִשְׁמַעְאֵל הָרְבוּ לְקוֹנֵן עַל מוֹת אָבִיהֶן
וְעַל תְּלַאוֹתֵיהֶן בְּמִדְבָּר. וְהֵן הִתְלוֹנְנוּ עַל אָבִי
כִּי הוֹצִיאָן מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר: אָבִינוּ מֵת,
וְאֲנַחְנוּ הָרְבִינוּ לְנֶדֶד בְּמִדְבָּר וְאִף סָבְלָנוּ סָבָל
רַב, רָעָב, צָמָא וַיִּגִיעָה; וְאַחַר הִתְלַאוֹת הָאֵלֶּה
הֵן נִגְוַע בְּרָעָב בְּמִדְבָּר.
- 36 And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.
- כֹּה הִתְלוֹנְנוּ עַל אָבִי וְעָלַי; וְהֵן בִּקְשׁוּ לָשׁוּב
אֶל יְרוּשָׁלַם.
- 37 And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.
- וְאָמַר לָמָן אֶל לְמוּאֵל וְאֶל בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל:
הִבֵּה נְהַרְגֵם אֶת אָבִינוּ וְאֶת אֶחָיו נְפִי, אֲשֶׁר
שָׂת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת לָנוּ, אֶחָיו הַבְּכִירִים,
מוֹשֵׁל וּמוֹרָה.
- 38 Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.
- הִנֵּה, הוּא אוֹמֵר כִּי דִבֶּר אֱלֹהֵי יְהוָה, וְאִף כִּי
מַלְאָכִים שָׁרְתוּהוּ. אִף יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי מְכַזֵּב
הוּא; הוּא אוֹמֵר לָנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וּמְרַבֵּה לַעֲשׂוֹת אֶת תַּחְבּוּלוֹתָיו לְמַעַן שַׁקֵּר
אֶת עֵינֵינוּ, בְּחָשְׁבוֹ, אוֹלִי, כִּי יוּכַל לְהוֹבִילָנוּ
אֶל מִדְבָּר נֶכַר; וְאַחַר אֲשֶׁר הוֹבִילָנוּ הֶרְחַק,
חָשַׁב הוּא לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ מֶלֶךְ וְשֹׁלֵט עָלֵינוּ,
לְמַעַן יַעֲשֶׂה בָנוּ כְּחַפְצוֹ וְכַרְצוֹנוֹ. כֹּה הִעִיר
אֶחָי לָמָן אֶת לְבָבָם לְכַעַס.

39 And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

וְהָיָה יְהוָה עִמָּנוּ, אִף קוֹלוֹ הִרְבָּה עֲלֵיהֶם דְּבָרִים, וְהוֹכִיחַם מְאֹד; וְאַחַר הוֹכִיחָם קוֹל יְהוָה, הִסִּירוּ כַעֲסָם וְנַחְמוּ עַל חַטָּאתֵיהֶם, עַד כִּי שָׁב יְהוָה לְבָרְכָנוּ בְּמִזוֹן, וְלֹא אָבְדָנוּ.

17

יז

1 And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

וְנִסְעָנוּ שֵׁנִית בְּמִדְבָּר; וּמִן הַעֵת הַהִיא נִסְעָנוּ לְפָאֲתֵי מִזְרַח. וְנִסְעָנוּ וְהִלְכָנוּ בְּמִדְבָּר בְּתִלְאָה רַבָּה; וְנִשְׂיָנוּ הוֹלִידוֹ יְלָדִים בְּמִדְבָּר.

2 And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

וּבְרַכַּת יְהוָה רַבְתָּה עָלֵינוּ, עַד כִּי בָאָכְלָנוּ בָּשָׂר נָא בְּמִדְבָּר, שִׁפְעַת חֵלֶב נִשְׂיָנוּ לְמַעַן יְלָדֵיהֶן, וְהֵן הָיוּ חֲזָקוֹת אִף כְּגִבְרִים וְהֵן סָבְלוּ אֶת מַסְעֵיהֶן בְּלִי תִלְנָה.

3 And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

וְכֵן רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי יֵשׁ לְשֹׁמֵר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים. וְאִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵי הָאָדָם אֶת מִצְוֹתָיו, יִכְלֹכְלִם אֱלֹהִים וְיִאָּזְרוּ חֵיל וְיִכִּין צָרְכָם לְהַקִּים אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּם; עַל כֵּן, הִכִּין צָרְכָנוּ בִּימֵי מְגוּרֵינוּ בְּמִדְבָּר.

4 And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

וְשָׁכְנוּ שָׁם שָׁנִים רַבּוֹת, אָכֵן, שְׁמוֹנֶה שָׁנִים בְּמִדְבָּר.

5 And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

וּבָאנוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר קָרָאנוּ אֶת שְׁמָהּ רַב־שִׁפְעַת מִפְּנֵי פְרוֹתֶיהָ הַרְבִּים וְדִבְשָׁה; וְכֹל זֹאת הִכִּין יְהוָה לְמַעַן לֹא נָאֻבַד. וְרָאִינוּ אֶת הַיָּם, אֲשֶׁר אֶת שְׁמוֹ קָרָאנוּ אִירֵיאַנְטוּם וּפְשָׂרוֹ מִים רַבִּים.

6 And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

וְנִשְׂיָנוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ בְּקִרְבַת חוֹף הַיָּם; וְאִף כִּי סָבְלָנוּ תִלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וּקְשָׁיִים רַבִּים עַד אֲשֶׁר לֹא נוֹכַל לְכַתֵּב אֶת כָּלֶם, עַל־צִנּוֹ מְאֹד בְּבוֹאֵנוּ אֶל חוֹף הַיָּם; וְקָרָאנוּ אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם רַב־שִׁפְעַת, מִפְּנֵי פְרוֹתֵיו הַרְבִּים.

7 And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

וְאַחַר הַיּוֹתִי, נְפִי, בְּאָרֶץ רַב־שִׁפְעַת יָמִים רַבִּים, הָיָה אֵלַי קוֹל יְהוָה לְאָמֹר: קוּם, לֶךְ אֶל הַהָר. וְקָמְתִי וְעָלִיתִי עַל הַהָר וְקָרָאתִי אֶל יְהוָה.

נְפִי א יז:ח-יח

- 8 And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.
- 9 And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?
- 10 And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.
- 11 And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.
- 12 For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;
- 13 And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.
- 14 Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.
- 15 Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.
- 16 And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.
- 17 And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.
- 18 And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.
- וַדַּבֵּר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּנֵה סְפִינָה עַל פִּי הַתְּבִנִית אֲשֶׁר אֲרָאָךְ, לְמַעַן אֹלִייד אֶת עַמִּי אֶל מַעְבַּר הַמַּיִם הָאֵלֶּה.
- וְאָמַרְתִּי: יְהוָה, אַנְּה אֵלֶּךְ לְמִצְא עֲפָרוֹת בְּרִזָּל לְמַלְאֶכֶת הַתֵּבָה בְּעֵבֹר כְּלָיִם לְבָנוֹת סְפִינָה עַל פִּי הַתְּבִנִית אֲשֶׁר הִרְאִיתָנִי.
- וַיְהוֶה הוֹרְנִי אַנְּה אֵלֶּךְ לְמִצְא עֲפָרוֹת בְּרִזָּל לַעֲשׂוֹת כְּלָיִם.
- וְאָנִי, נְפִי, עָשִׂיתִי מַפְּוֹחַ מֵעוֹרוֹת חַיִּוֹת לְפַחַת בּוֹ אֵשׁ; וּכְכֹלֹתִי לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּפְּוֹחַ אֲשֶׁר בּוֹ אָפִיחַ אֵשׁ, הִכִּיתִי אֶבֶן בְּאֶבֶן לְהַבְעִיר אֵשׁ.
- כִּי עַד הָעַתָּה הָיָא לֹא נִתְּנָנוּ יְהוָה לְהַרְבּוֹת בְּעֵרַת אֵשׁ בְּמִסְעָנוּ בַּמִּדְבָּר, כִּי אָמַר: אֲמַתִּיךָ אֶת מֵאֲכַלְכֶם לְמַעַן לֹא תִבְשְׁלֶהוּ.
- וְאָנִי אֲפִי אֶהְיֶה מְאֹרְכֶם בַּמִּדְבָּר; וְאִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי אֶבֶן אֶפְנֵה אֶת דְּרָכְכֶם לְפָנֵיכֶם. וְהָיָה אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, אֹלִיכְכֶם אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, וַיְדַעְתֶּם כִּי אָנִי הוּא אֲשֶׁר מוֹלִיכְכֶם.
- וַיְהוֶה הוֹסִיף לֵאמֹר: אַחַר בּוֹאְכֶם אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, יְדוּעַ תִּדְעוּ כִּי אָנִי יְהוָה אֱלֹהִים, וְכִי אָנִי יְהוָה, הַצֵּלְתִּיכֶם מֵאֲבֹדוֹן בְּאֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם.
- עַל כֵּן אָנִי, נְפִי, הִתְאַמְצְתִּי לְשָׁמֵר אֶת מִצְוֹת יְהוָה, וְהִפְצַרְתִּי בְּאַחֵי לְשִׁמְרַת אֱמוּנִים וְלִשְׁקִידָה.
- וְעָשִׂיתִי כְּלָיִם מֵעֲפָרוֹת הַבְּרִזָּל אֲשֶׁר הִתְכַּתִּי מִן הַסֵּלֶע.
- וּבְרֵאוֹת אַחֵי כִּי בָאתִי לְבָנוֹת סְפִינָה, יָחֳלוּ לְהִתְלוֹנֵן עָלַי לֵאמֹר: אַחִינוּ סָקָל; מִדְּמָה הוּא בְּנַפְשׁוֹ כִּי יַעֲלֶה בְּיָדוֹ לְבָנוֹת סְפִינָה; אֶבֶן, מִדְּמָה הוּא כִּי יוּכַל לְחַצוֹת אֶת הַמַּיִם הָאֵדִירִים הָאֵלֶּה.
- כֹּה הִתְאוּנְנוּ עָלַי אַחֵי, וְחָפְצוּ לְחַדֵּל מֵעֲבֹדָה, כִּי לֹא הָאֱמִינוּ כִּי אוּכַל לְבָנוֹת סְפִינָה, וְאִף לֹא הָאֱמִינוּ כִּי יְהוָה הוֹרָה לִי זֹאת.

- 19 ואני, נְפִי, דָּאֲבִיתִי מֵאֵד עַל קִשֵׁי לְבָבָם; וּבְרָאוּתָם אֶת דְּאָבוֹן לְבִי הֵם עָלְצוּ בְּלִבָּם, עַד כִּי שָׂשׂוּ עָלַי לְאִמּוֹר: יִדְעֵנוּ אֲשֶׁר לֹא תוּכַל לְבָנוֹת סְפִינָה, כִּי יִדְעֵנוּ אֲשֶׁר אִין לָךְ שְׁקוּל הַדְּעַת; וְלָכֵן, אִין בְּיָדְךָ לְבַצֵּעַ עֲבוּדָה כֹּה גְדוֹלָה.
- 20 And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.
- 20 והִנֵּךְ כְּאָבִינוּ, הוֹלֵךְ אַחֵר מִחֻשְׁבוֹת סְכָלוֹת לְבוֹ; הוּא הוֹבִילָנוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְאֲנַחְנוּ נִדְדַנּוּ בַּמִּדְבָּר בְּשָׁנִים רַבּוֹת הָאֵלֶּה; וְנָשִׂינוּ עִמָּלוּ בְּהָרִיוֹנוֹ, וְיָלְדוּ יְלָדִים בַּמִּדְבָּר, וְסָבְלוּ כָּל רָע, זוֹלַת הַמָּוֶת; וְטוֹב הָיָה מוֹתוֹן טָרָם צֵאתוֹן מִירוּשָׁלַם מִסָּבֵל הַתְּלָאוֹת הָאֵלֶּה.
- 20 And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.
- 21 הִנֵּה, סָבְלָנוּ בַּמִּדְבָּר בְּשָׁנִים רַבּוֹת הָאֵלֶּה תַּחַת אֲשֶׁר יָכַלְנוּ לְהֵנוֹת מִרְכוּשֵׁינוּ וְאֶרֶץ נַחֲלָתֵנוּ, וְאִף לְהִיֹּת מְאֻשְׁרִים.
- 21 Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.
- 22 יִדְעֵנוּ כִּי הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם צְדִיק הָיָה; כִּי שָׁמְרוּ אֶת חֻקֵי יְהוָה וּמִשְׁפָּטָיו, וְאֶת כָּל מִצְוֹתָיו, עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה; וּבָזָה יִדְעֵנוּ כִּי עִם צְדִיק הוּא. וְאָבִינוּ שָׁפֵט אוֹתָם וְהוֹבִילָנוּ מִשָּׁם כִּי שָׁמַעְנוּ לְדְבָרָיו; וְהִנֵּה אַחֵינוּ כְּמוֹהוּ. כְּזֹאת הִתְלוֹנְנוּ אַחֵי וְרָגְנוּ עָלֵינוּ.
- 22 And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.
- 23 ואני, נְפִי, דְּבִרְתִי אֲלֵיהֶם לְאִמּוֹר: הֲתֵאֱמִינוּ כִּי אֲבוֹתֵינוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הָיוּ יוֹצְאִים מִיַּד הַמִּצְרִים לִילָא שְׁמַעוּ לְדְבָרֵי יְהוָה?
- 23 And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?
- 24 הֲאֵמְנָם תַּחֲשָׁבוּ כִּי הֵם הָיוּ מוֹצְאִים מֵעֲבָדוֹת, אִלּוּ לֹא צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה לְנַהֲגֵם מִבֵּית עֲבָדִים?
- 24 Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?
- 25 הֵן יִדְעֵתֶם כִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּבֵית עֲבָדִים; אִף יִדְעֵתֶם כִּי מִשָּׂאֵם הָיָה כְּבֵד מְנֻשָּׂא; עַל כֵּן יִדְעֵתֶם כִּי צֵאתָם מֵעֲבָדוֹת הָיְתָה לְטוֹבָתָם.
- 25 Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.
- 26 הֵן יִדְעֵתֶם כִּי יְהוָה צִוָּה אֶת מֹשֶׁה לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַגְּדוֹל הַזֶּה; אִף יִדְעֵתֶם כִּי בְּדַבְּרוֹ נִבְקְעוּ מִי יַם סוּף הַנָּה וְהַנָּה, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בַיַּבֶּשֶׁה.
- 26 Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

- 27 But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.
- 28 And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.
- 29 Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.
- 30 And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.
- 31 And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not anything done save it were by his word.
- 32 And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.
- 33 And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.
- 34 Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.
- 35 Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.
- 36 Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.
- 37 And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.
- וְאוֹלָם יִדְעֶתֶם כִּי הַמִּצְרַיִם, אֲשֶׁר הָיוּ צָבָאוֹת פָּרַעְהוֹ, טִבְעוּ בַיָּם סוּף.
- וַיִּדְעֶתֶם גַּם כִּי הָיָה מֵאֲכָלָם בַּמִּדְבָּר.
- וְאַף יִדְעֶתֶם כִּי מֹשֶׁה בְּדִבְרוֹ, כְּפִי גְבוּרַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר הָיְתָה בּוֹ, הִכָּה בַסֶּלַע וַיֵּצְאוּ מִיָּם לְמַעַן יִשְׁבְּרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת צַמְאָם.
- וְעַל אַף כִּי הוֹלִיכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, גּוֹאֲלָם, הַהוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם וְנִהְגֶם יוֹמָם וְהָאִיר לָהֶם לַיְלָה וַעֲשָׂה לָהֶם אֶת הַכֹּל לְסַפֵּק אֶת הַמּוֹעֵיל לְאָדָם, הֵם הִקְשׂוּ אֶת לִבָּם וַעֲוְרוּ אֶת עֵינֵיהֶם, וַחֲרְפוּ אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אֱלֹהֵי הָאֱמֶת, אֵל חַי.
- וְכַפִּי דִבְרוֹ הוּא הַשְּׁמִידָם, וְכַפִּי דִבְרוֹ הוּא נְהַגְם, וְכַפִּי דִבְרוֹ עָשָׂה הַכֹּל לְמַעַנָם; לֹא נַעֲשָׂה דָבָר כִּי אִם בְּדִבְרוֹ.
- וְאַחַר חֲצוּתָם אֶת נְהַר הַיַּרְדֵּן הוּא חֲזַקָם לְמַעַן יִגְרְשׁוּ אֶת בְּנֵי הָאֶרֶץ וַיִּפְּצוּ אוֹתָם עַד־יְהַשְׁמָדָם.
- וְהִנֵּה, הַתְּחַשְׁבוּ כִּי בְנֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה וְאֲשֶׁר אָבוֹתֵינוּ גָּרְשׂוּם מִמֶּנָּה, הֲיוּ צְדִיקִים? הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא!
- הַתְּחַשְׁבוּ כִּי אָבוֹתֵינוּ הָיוּ מִבְּחֵרִים מֵהֶם, אֵלּוּ הָיוּ הֵם עִם צְדִיקִים? אֹמֵר לָכֶם: לֹא!
- כָּל הַבָּשָׂר אֶחָד בְּעֵינֵי יְהוָה; הַיֹּשֵׁר יִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי אֱלֹהִים. אֲךָ הִנֵּה הָעַם הַזֶּה מָאֵס בְּכָל דְּבַר אֱלֹהִים וְעוֹזֵנִם שָׁלֵם; חֲמַת אֱלֹהִים הָיְתָה עֲלֵיהֶם בְּמִלְאָה; יְהוָה אָרַר אֶת הָאֶרֶץ עֲלֵיהֶם וּבִרְכָה לְמַעַן אָבוֹתֵינוּ; אָכֵן, הוּא אָרַרָה עֲלֵיהֶם עַד הַשְּׁמִידָם, וּבִרְכָה לְמַעַן אָבוֹתֵינוּ, בְּעִבּוֹר יִתְגַּבְּרוּ עֲלֵיהֶם.
- הִנֵּה, הָיְתָה בְּרָא אֶת הָאֶרֶץ לְשִׁבְתָּ בָּהּ, וְאֵת בְּנֵיו בְּרָא לְהִתְנַחֵל בָּהּ.
- וְהוּא מִקִּים עִם צְדִיק, וּמְשָׁמֵד אֶת עַמֵּי הָרָשָׁעִים.

- 38 And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.
וְהוּא מוֹלִיף אֶת הַצְּדִיקִים אֶל אַרְצוֹת חֲמֻדָּה, וְאֶת הַרְשָׁעִים הוּא מַשְׁמִיד, וְאֶת אַרְצָם הוּא מְאַרֵר עֲלֵיהֶם לְמַעַנָם.
- 39 He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.
הוּא מוֹשֵׁל בְּגִבְהַי מְרוֹמִים, כִּי הֵם כְּסֵאוֹ וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רִגְלָיו.
- 40 And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.
וְהוּא אוֹהֵב אֶת אֲשֶׁר יִקְבְּלוּהוּ לֵהוֹיֹת אֱלֹהֵיהֶם. הִנֵּה, הוּא אָהַב אֶת אֲבוֹתֵינוּ וְכָרַת עִמָּם בְּרִית, אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב; וְהוּא זָכַר אֶת הַבְּרִיתוֹת אֲשֶׁר כָּרַת, וְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
- 41 And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simpleness of the way, or the easiness of it, there were many who perished.
וְהוּא יִשְׁרַם בְּמַדְבָּר בְּשִׁבְטוֹ, כִּי הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם, כְּמוֹכֶם, וַיְהִי הַיְשָׁרָם עַל עֵוֹנוֹם. וְהוּא שָׁלַח בְּהֵם נְחָשֵׁי שָׁרִף מְעוֹפְפִים; וְאַחַר אֲשֶׁר נִשְׁכָּמוּ, הוּא הֵכִין דֶּרֶךְ לְרִפְאָם; וְאֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לַעֲשׂוֹת הָיָה לְהִבְטִי; אִךְ מִפְּנֵי פִשְׁטוֹת הַדֶּרֶךְ, אוֹ קְלוּתָהּ, רַבּוּ הַמֵּתִים.
- 42 And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.
וְהֵם הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם כְּפַעַם בְּפַעַם, וַחֲרָפוּ אֶת מֹשֶׁה וְאֶף אֶת אֱלֹהִים; וְאוּלָּם יִדְעֶתֶם כִּי הוּא הוֹבִילָם בְּכַחוֹ, אֲשֶׁר אֵין שִׁוְה לּוֹ, אֶל הָאָרֶץ הַיְעוֹדָה.
- 43 And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.
וְהִנֵּה, אַחַר כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִגִּיעַ הַיּוֹם אֲשֶׁר הֵם הִרְשִׁיעוּ כְּמַעַט בְּמַלְאָם, וְלֹא אֲדַע אֶת הַדְּבָר אֲלֵא כִּי כַּעַת הַזֹּאת הֵם עַל סֶף הַכְּלִיוֹן; כִּי יִדְעֵתִי אֲשֶׁר בּוֹא יָבוֹא יוֹם כְּלִיוֹנָם, זֹוֹלַת מְעַטִּים, אֲשֶׁר יִלְכוּ לְשִׁבְיָהּ.
- 44 Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.
עַל כֵּן צִוָּה יְהוָה אֶת אָבִי לְצֵאת הַמִּדְבָּרָה; וְאֲנֹשֵׁי יְהוּדָה בִּקְשׂוּ אֶת נַפְשׁוֹ, וְאִף אַתֶּם אֲמַרְתֶּם לְהַרְגּוֹ. לְכֵן, רוֹצְחִים אַתֶּם בְּלִבְבְּכֶם, וְהַנֶּכֶם כְּמוֹהֶם.
- 45 Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.
מְהִירִים אַתֶּם לַעֲוֹל, וְאִטִּיִּים לְזָכֹר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. רָאִיתֶם מַלְאָךְ, וְהוּא דִּבֶּר אֲלֵיכֶם; אִף שָׁמַעְתֶּם אֶת קוֹלוֹ כְּפַעַם בְּפַעַם; וְהוּא דִּבֶּר אֲלֵיכֶם בְּקוֹל דְּמָמָה דְקָה, אִף הִיִּיתֶם אִטוּמֵי רִגְשׁ וְלֹא יִכְלַתֶּם לְהִרְגִישׁ אֶת דְּבָרָיו; עַל כֵּן דִּבֶּר אֲלֵיכֶם כְּדִבְרֵי קוֹל הָרַעַם, אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת הָאֲדָמָה כְּמוֹ עֵמֵד לְבִקְעָהּ.
- 46 And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he

- אֶת הָעֵקֶב וְהַמִּישׁוֹר יִשְׁבֵּר. עַל כֵּן, אֵיכָה תִקְשׁוּ לְבַבְכֶם כָּל כֶּדָּה?
- 47 Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, insomuch that my frame has no strength.
- וְכַדְבְּרֵי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם רָגְזוּ עָלַי וְחָפְצוּ לְהַשְׁלִיכֵנִי אֶל מְצוּלוֹת הַיָּם; וּבְבוֹאֹם לִשְׁלַח בִּי אֶת יָדָם דְּבַרְתִּי אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: בְּשֵׁם אֱלֹהֵי שָׁמַיִם, הִנְנִי אוֹסֵר עֲלֵיכֶם לִגְעַת בִּי, כִּי מִלְּאֲתֵי גְבוּרַת אֱלֹהִים, עַד כְּלוֹת בְּשָׂרִי, וְאֲשֶׁר יִשְׁלַח יָדוֹ אֵלַי כִּכְנֶה יָבֵשׁ: וְכִי יִבְלֶה וְהָיָה כְּאֵין לִפְנֵי גְבוּרַת אֱלֹהִים, כִּי הוּא יַכֶּהוּ.
- 48 And now it came to pass that when I had spoken these words, they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.
- וְאֲנִי, נְפִי, אֶמְרַתִּי אֲלֵיהֶם כִּי יַחְדְּלוּ לְהִתְלוֹנֵן עַל אֲבֵיהֶם, וְכִי לֹא יִמְנְעוּ מֵעַבֵּד עִמִּי, כִּי אֱלֹהִים צִוְּנִי לְבָנוֹת סְפִינָה.
- 49 And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.
- וְאֶמְרַתִּי אֲלֵיהֶם: אֵלֹהֵי צִוְּנִי אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים, וְכִלְתִּי לַעֲשׂוֹתָם. אִם יִצְוֶנִי לוֹמַר לְמַיִם הָאֵלֶּה, הֲיִיו עֶפְרָה, אֲכֹן יִהְיוּ עֶפְרָה; וְאִם אֶמַּר אֶת הַדְּבָר, הֲנִי יִקּוּם.
- 50 And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.
- וְאֲכֹן, אִם לִיהוּהַ כַּח כֹּה רַב וְהוּא עֲשָׂה נִפְלְאוֹת כֹּה רַבּוֹת בֵּין בְּנֵי הָאָדָם, כִּי יִצַּד אֵין בְּיָדוֹ לְהוֹרוֹתֵנִי לְבָנוֹת סְפִינָה?
- 51 And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?
- וְאֲנִי, נְפִי, הִרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אַחֵי, עַד אֲשֶׁר בּוֹשׁוּ וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְנַחֵם עִמִּי; אִף לֹא הִעֲזוּ לִשְׁלַח יָדָם בִּי, וְלֹא לִגְעַת בִּי בְּאַצְבָּעֵם יָמִים רַבִּים. וְזֹאת לֹא הִעֲזוּ פֶן יִבְלוּ לִפְנֵי, כֹּה אֲדִירָה הִיְתָה רוּחַ אֱלֹהִים, וְכִךָ גְּבֻרָה עֲלֵיהֶם.
- 52 And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.
- וְאֶמַּר אֲלֵי יְהוּהוּ: נִטֵּה יָדְךָ שְׁנִית אֶל אַחֵיךָ וְלֹא יִבְלוּ לִפְנֵיךָ אֶף אֲנִי אֶהְמָם נְאוּם יְהוּהוּ, וְזֹאת אֶעֱשֶׂה לְמַעַן יֵדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוּהוּ אֱלֹהֵיהֶם.
- 53 And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.
- וְאֲנִי נְטִיתִי אֶת יָדִי אֶל אַחֵי וְלֹא בָלוּ לִפְנֵי, אֶף טִלְטְלָם יְהוּהוּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר.
- 54 And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

נְפִי א יז:נה-יח:ח

וְהֵם אָמְרוּ: עֵתָה יִדְעֻנוּ אֵל נְכוֹן כִּי יְהוָה עִמָּךְ
 כִּי יִדְעֻנוּ כִּי כַחַּ הַיְהוָה הוּא אֲשֶׁר טִלְטַלְנוּ. וְהֵם
 נָפְלוּ לִפְנֵי וְאָמְרוּ לְעַבְדֵּנִי, אַף אֲנִי לֹא הִנְחִיתִים
 זֹאת, וְאָמַרְתִּי: אַחִיכֶם אֲנִי, אַחִיכֶם הַקָּטָן;
 לְכֵן עַבְדוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וְכַבְדוּ אֶת
 אָבִיכֶם וְאֶת אִמְכֶם לְמַעַן יֵאָרִיכוּ יְמֵיכֶם
 בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נוֹתֵן לָכֶם.

55 And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

יח

18

וְאֲחִי עַבְדוּ אֶת יְהוָה וְהִלְכוּ עִמִּי, וְעָשִׂינוּ
 קְרָשִׁים מְלֵאכֶת מְחֻשְׁבֶת. וַיְהוֶה הָרָאִי
 כִּפְעַם בְּפַעַם אֶת הָאֶפֶן אֲשֶׁר אָכִין אֶת
 קְרָשֵׁי הַסְּפִינָה.

1 And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

וְאֲנִי, נְפִי, לֹא עָשִׂיתִי אֶת הַקְּרָשִׁים כְּדֶרֶךְ
 חֻקְמַת בְּנֵי הָאָדָם, וְאִף אֶת הַסְּפִינָה לֹא בְּנִיתִי
 כְּדֶרֶךְ אֲנָשִׁים, כִּי בְּנִיתִי אוֹתָהּ בְּאֶפֶן אֲשֶׁר
 הָרָאִי יְהוָה; עַל כֵּן לֹא הִיְתָה זֹאת מְלֵאכָה
 כְּדֶרֶךְ הָאֲנָשִׁים.

2 Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

וְאֲנִי, נְפִי, הִלְכֹתִי לְעֵתִים קְרוּבוֹת אֶל הָהָר
 וְהִתְפַּלֵּלְתִּי אֶל יְהוָה פְּעָמִים רַבּוֹת; עַל כֵּן
 הָרָאִי יְהוָה גְּדוּלוֹת.

3 And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

וְהָיָה כְּכֹלֹתִי לַעֲשׂוֹת אֶת הַסְּפִינָה, כִּדְבַר
 יְהוָה, רָאוּ אֲחֵי כִי טוֹבָה הִיא, מִעֲשֵׂה אֲמֹנוֹת
 טוֹב מְאֹד; עַל כֵּן נִכְנְעוּ שְׁנֵית לִפְנֵי יְהוָה.

4 And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

וְהָיָה קוֹל יְהוָה אֶל אָבִי לֵאמֹר כִּי נָקוּם וְיֵרֵד
 אֶל הַסְּפִינָה.

5 And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

וְלִמְחֻרָתָ, אַחַר אֲשֶׁר הִכְיִינוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים,
 פְּרוֹת וּבָשָׂר לְרֹב מִן הַמִּדְבָּר, וּדְבַשׁ בְּשֹׁפֵעַ
 וְצִידָה כְּאֲשֶׁר צִוְּנוּ יְהוָה, יֵרְדוּ אֶל הַסְּפִינָה,
 וְכָל מִשְׁאֲנֵנוּ עִמָּנוּ וְכֹן זְרַעֵינוּ וְכָל חֶפֶץ אֲשֶׁר
 הִבֵּאנוּ עִמָּנוּ, כָּל אֶחָד כְּכִי שְׁנוֹתָיו; אָכֹן יֵרְדוּ
 כָּלֵנוּ אֶל הַסְּפִינָה עִם נְשׂוֹתֵינוּ וְיִלְדֵינוּ.

6 And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

וְאָבִי הוֹלִיד שְׁנֵי בָּנִים בְּמִדְבָּר;
 שֵׁם הָרֵאשׁוֹן יַעֲקֹב וְהַצֶּעִיר יוֹסֵף.

7 And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

וְאַחַר רָדַת כָּלֵנוּ אֶל הַסְּפִינָה,
 וְעִמָּנוּ צִידֵהֵנוּ וְחֶפְצֵינוּ, כְּאֲשֶׁר צִוְּינוּ,

8 And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded

- יִצְאָנוּ לַיָּם וְנִשְׁאַנּוּ הַרוּחַ אֶל
הָאָרֶץ הַיְעוּדָה.
- 9 And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.
- 10 And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.
- 11 And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.
- 12 And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.
- 13 Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.
- 14 And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.
- 15 And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrist, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.
- 16 Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.
- וְאַחַר אֲשֶׁר נִשְׁאַנּוּ הַרוּחַ יָמִים רַבִּים, וְהָיָה
אֲחֵי וּבְנֵי יִשְׁמָעֵאל וְכֹן נְשׂוֹתֵיהֶם הִחֲלוּ לֵעֲלוֹ,
עַד כִּי פָרְצוּ בְמַחֲלוֹת וּבְשִׁירִים וּבְדַבְרֵי
נִבְלוֹת וְשָׁכְחוּ בְכַח מִי הוּבְאוּ שָׁמָּה; אַכֵּן, הֵם
הִתְנַשְּׂאוּ בְנִבְלוֹת רַבָּה.
- וְאֲנִי, נְפִי, יִרְאתִי מְאֹד פֶּן יִחַרְהַ בְּנוֹ אֵל
יְהוָה וְיִכְנֹנוּ עָלַי עוֹנֵנוּ, וְנִבְלַע בְּמַצּוֹלוֹת הַיָּם;
עַל כֵּן, אֲנִי, נְפִי, הִחֲלוֹתִי לְדַבֵּר עִמָּם בְּדַבְרֵי
נְכוּחִים; אֲדָּהֵם רְגִזוּ עָלַי לֵאמֹר: לֹא נִחְפֹץ
אֲשֶׁר אֲחִינוּ הַצְעִיר יִשְׁלֹט בָּנוּ.
- וְלָמֶן וּלְמוֹאֵל תְּפִשׁוּנִי וְאַסְרוּנִי בְּחַבְלִים
וְנִהְגּוּ בִּי קָשׁוֹת מְאֹד; וַיְהוֶה נִשְׂאָה זֹאת לְמַעַן
יִרְאֶה אֶת כְּחוֹ, לְמַלְאֵא אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר
עַל הַרְשָׁעִים.
- וּבְאַסְרָם אוֹתִי עַד אֲשֶׁר לֹא יָכַלְתִּי לָנוּעַ,
וְהָיָה הַמְּכוֹן אֲשֶׁר הֵכִין יְהוָה חָדַל לַפְעֹל.
- עַל כֵּן, הֵם לֹא יָדְעוּ לָאֵן יִנְהַגּוּ אֶת הַסְּפִינָה,
עַד אֲשֶׁר קָמָה סְעָרָה גְּדוֹלָה, אַכֵּן, סוּפָה עָזָה
וְאֵימָה, וְאֲנַחְנוּ נִשְׁאַנּוּ לְאַחֹר עַל פְּנֵי הַמַּיִם
בְּמִשְׁדָּה שְׁלֹשָׁה יָמִים; וְהֵם יָרְאוּ מְאֹד פֶּן יִטְבְּעוּ
בַּיָּם, וְאוּלָם הֵם לֹא הִתִּירוּנִי.
- וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי לְהִנְשָׂאֵנוּ לְאַחֹר הִתְחַזְּקָה
הַסּוּפָה עַד מְאֹד.
- וְהָיָה כִּי כְּמַעַט נִבְלַעְנוּ בְּמַצּוֹלוֹת הַיָּם.
אַכֵּן, אַחֲרַי אֲשֶׁר נִשְׁאַנּוּ לְאַחֹר עַל פְּנֵי הַמַּיִם
בְּמִשְׁדָּה אַרְבָּעָה יָמִים, הִבִּינוּ אֲחֵי כִּי מִשְׁפָּטִי
יְהוֶה עֲלֵיהֶם וְכִי יֵאבְדוּ אִם לֹא יִשׁוּבוּ מֵעוֹנָם.
וְהֵם בָּאוּ אֵלַי וְהִתִּירוּ אֶת הַחַבְלִים אֲשֶׁר עָלַי
דִּי, וְהָיָה הֵן צָבוּ עַד מְאֹד, וְכֵן צָבוּ מְאֹד
קַרְסְלֵי וְרַב הָיָה הַכְּאָב.
- וְאוּלָם פָּנִיתִי אֶל אֱלֹהֵי וְהִלֵּלְתִּיו כָּל הַיּוֹם,
וְלֹא הִתְלוּנְנִתִּי עַל יְהוָה מִפְּנֵי תִלְאוֹתַי.

17 **וְאָבִי, לְחִי, דִּבֶּר אֲלֵיהֶם דְּבָרִים רַבִּים וְכֵן אֶל בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל, אֲף הֵם נִשְׁפּוּ אִיוּמִים רַבִּים עַל כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּעַבְוֵרִי; וְהוֹרִי הָיוּ אֲזוּ בָּאִים בַּיָּמִים, וְנִפְּלוּ לְמִשְׁכַּב חַלְלִים מִפְּנֵי צַעַר לִבָּם אֲשֶׁר הִשְׁבִּיעוּם בְּנִיחָם.** Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

18 **בְּגַלְלַת חַטֹּאתֵיהֶם וּבְגַלְלַת חַטֹּאתֵיהֶם, וְעוֹנוֹן אַחִי, הֵם כָּמַעַט נִשְׂאוּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, לְהוֹעֵד לְאֱלֹהֵיהֶם; אַכֵּן, כָּמַעַט יִרְדָּה שִׁבְתָּם לְשֹׁכַן עָפָר; אֲף כָּמַעַט הִשְׁלָכוּ בִּיגוֹנָם אֶל תּוֹךְ קֶבֶר מֵי יָם.** Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

19 **וַיַּעֲקֹב וַיֹּסֵף, אֲשֶׁר הָיוּ קְטָנִים וְנִצְרָכִים לְטָפוֹל רַב, סָבְלוּ מִפְּנֵי תְּלָאוֹת אִמָּם; וְאִשְׁתִּי, בְּדַמְעָה וּבִתְפִלָּתָהּ, וְאֲף לְדִי, לֹא רָפְכוּ אֶת לֵב אַחִי לְהַתִּירוֹנִי.** And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

20 **וְלֹא הָרַף דְּבַר אֶת לִבָּם, אֲלֵא גְבוּרַת יְהוָה הַמְּאַיֶּמֶת עֲלֵיהֶם לְהַכְחִידָם; עַל כֵּן, בְּרָאוֹתָם כִּי עָמְדוּ לְהִבָּלַע בְּמַצּוּלוֹת הַיָּם, נִחְמוּ הֵם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהַתִּירוֹנִי.** And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, insomuch that they loosed me.

21 **וְאַחַר אֲשֶׁר הַתִּירוֹנִי, לָקַחְתִּי אֶת הַמְּכַנּוֹן, וְהִנֵּה הוּא פָּעַל כַּאֲשֶׁר חָפְצְתִּי, וְאֲנִי הַתְּפִלָּתִי אֶל יְהוָה; וּכְכֹלְתִי לְהַתְּפַלֵּל שָׁכְכוּ הַרוּחוֹת, וְהַסְּעָרָה חָדְלָה, וְהַיָּתָה שְׁלוֹה רַבָּה.** And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

22 **וְאֲנִי, נְפִי, נְהַגְתִּי אֶת הַסְּפִינָה, וְנִסְעָנוּ שְׁנַיִת אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה.** And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

23 **וְהָיָה אַחַר נִסְעָנוּ יָמִים רַבִּים, הִגַּעְנוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, וּבַעֲלוֹתָנוּ עַל הַיַּבְשָׁה נָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ וְקָרָאנוּ אֶת שְׁמָהּ הָאָרֶץ הַיְעוּדָה.** And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

24 **וְהַחֲלוֹנוּ לַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה וְלִזְרֹעַ זֵרַע; וְזָרְעָנוּ אֶת כָּל זֵרְעֵינוּ אֲשֶׁר הִבָּאנוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהֵם צָמְחוּ מְאֹד, וְהָיִינוּ מְבָרְכִים בְּשֹׁפֵעַ.** And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

25 **וְהָיָה בְּנִסְעָנוּ בְּיַעֲרוֹת הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, מְצָאנוּ כָּל מִין בְּהֵמָה, פָּרָה וְשׁוֹר, חֲמוֹר וְסוּס, עֶז וְיַעֵל, וְכָל חַיַּת בַּר לְמִינָהּ אֲשֶׁר לְתוֹשֵׁלֵת הָאָדָם. וּמְצָאנוּ עֲפָרוֹת מִכָּל מִין, זָהָב וְכֶסֶף וְנְחָשֵׁת.** And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

יט

19

- וְצוֹנֵי יְהוָה, וְעִשִׂיתִי לַחֲוֹת מְעוֹפְרֹת זָהָב לְחַרֵּט עַל גְּבִייהֶם אֶת כְּתָבֵי זְכוֹנוֹת עַמִּי וְחַרְטֵיתִי עַל הַלְּוֹחוֹת אֲשֶׁר עִשִׂיתִי אֶת דְּבָרֵי זְכוֹנוֹת אָבִי וְאֶת דְּבָרֵי מִסְעָנֵנוּ בַּמִּדְבָּר וְאֶת נְבוֹאוֹת אָבִי; וְאֵף רְבוֹת מִנְבוֹאוֹתֵי חַרְטֵיתִי עַל גְּבִייהֶם.
- וְכַעֲשׂוֹתֵי אוֹתָם לֹא יָדַעְתִּי כִּי יְצוֹנֵי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֵף אֶת הַלְּוֹחוֹת הָאֵלֶּה; עַל כֵּן חֲרוּטֵים דְּבָרֵי זְכוֹנוֹת אָבִי וְתוֹלְדוֹת אֲבוֹתָיו וְרַב דְּבָרֵי כָּל מִסְעָנֵנוּ בַּמִּדְבָּר עַל הַלְּוֹחוֹת הָרִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר עָלִיהֶם דִּבְרָתִי. עַל כֵּן, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ לִפְנֵי עֲשׂוֹתֵי אֶת הַלְּוֹחוֹת הָאֵלֶּה הַזְּכוּרִים, לְמַעֲשֵׂה, בְּתֵאוּר רַב יוֹתֵר עַל הַלְּוֹחוֹת הָרִאשׁוֹנִים.
- וְאַחַר עֲשׂוֹתֵי אֶת הַלְּוֹחוֹת הָאֵלֶּה כְּמִצְוָה, אָנִי, נְפִי, צִוִּיתִי לְכַתֵּב עַל גְּבֵי הַלְּוֹחוֹת הָאֵלֶּה אֶת הַחֲלָקִים הַבְּרוּרִים וְהַיְקָרִים יוֹתֵר אֲשֶׁר לְשֵׁרוֹת עַמִּי וְלְדְבָרֵי נְבוּאָה; וְאֵף כִּי אֲשַׁמֵּר אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ בְּעֵבוֹר יְלַמְּדֵם עַמִּי אֲשֶׁר יִנְחַל אֶת הָאָרֶץ וְכֵן בְּעֵבוֹר תְּכַלִּיּוֹת אַחֵרוֹת אֲשֶׁר תְּכַלִּיטֶן יְדוּעָה לַיהוָה.
- עַל כֵּן, אָנִי, נְפִי, רָשַׁמְתִּי עַל גְּבֵי הַלְּוֹחוֹת הָאֲחֵרִים כְּתָב זְכוֹנֵי הַמִּסְפָּר אוֹ מִסְפָּר בְּתֵאוּר רַב יוֹתֵר, עַל מְלַחְמוֹת עַמִּי, מְרִיבוֹתֵיהֶם וְהַשְׁחָתָתָם. זֹאת עִשִׂיתִי וְצִוִּיתִי עַל עַמִּי אֶת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ אַחַר לְכַתֵּב; וְכִי יַעֲבִירוּ אֶת הַלְּוֹחוֹת הָאֵלֶּה מִדּוֹר לְדוֹר, אוֹ מִנְבִּיא אֶל נְבִיא, עַד אֲשֶׁר יִצְוּם יְהוָה שֵׁנִית.
- וְדְבָרֵי מְלֶאכֶת הַלְּוֹחוֹת הָאֵלֶּה עוֹד יִסְפְּרוּ; וְהִנֵּה אוֹסִיף לְסַפֵּר כְּפִי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי; וְזֹאת אֶעֱשֶׂה לְמַעַן יִשְׁמְרוּ לִידְעֵת עַמִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר לָהֶם קִדְשֵׁת יֵתֵר.
- אוּלָּם, לֹא אֶכְתֵּב דְּבַר עַל לַחֲוֹת בְּלִתי אִם חֲשַׁבְתִּיו קְדוֹשׁ. וְאִם אֶטְעֶה, הֲלֹא גַם אֲנִשִּׁי קֶדֶם טְעוּ? אֵף לֹא אֶצְטַדֵּק בְּתֵתִי דְפִי בְּזוּלָתִי, כִּי אִם מִפְּנֵי חֲלָשְׁתִּי, אֲשֶׁר הִיא מֵאֵת רַפְיוֹן הַבָּשָׂר.
- 1 And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.
- 2 And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.
- 3 And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.
- 4 Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.
- 5 And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.
- 6 Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

- 7 For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.
- 8 And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.
- 9 And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.
- 10 And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.
- 11 For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunderings and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.
- 12 And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.
- 13 And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.
- 14 And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.
- כי את אשר נחשב בעיני מקצת האנשים יקר, באשר לגוף ובאשר לנפש, אחרים חושבים לריק ורומסים אותו תחת רגליהם; אך, אף את אלהי ישראל עצמו רומסים הם תחת רגליהם. אף אדבר בלשון אחר: הם חושבים אותו לריק ואינם שומעים בקול עצתו.
- הנה הוא בא, כדבר המלאך, שש מאות שנה מיום צאת אבי מירושלם.
- ובני תבל, מפני עוונם ישפוטוהו כדבר ריק. על כן יצליפו בו והוא יסבל זאת; יכוהו והוא יסבל זאת; יירקו עליו והוא יסבל זאת, מפני חסדו וארף אפיו לבני האנוש.
- ואלהי אבותינו, אשר הוציאם ממצרים, מבית עבדים, ואשר שמרם במדבר, אלהי אברהם ויזחק, ואלהי יעקב, ימסר עצמו, כדבר המלאך, כבן אדם לידי אנשי רשע, בעבור יתנשא, כדבר זינוק, ובעבור יצלב, כדבר נאום, ובעבור יקבר בקבר חצוב, כדברי זנוס אשר דבר על אודות שלשת ימי החשכה, אשר יהיו לאות כי מת, הנתן ליושבי איי הים, וביותר לאשר מבית ישראל המה.
- כי כה אמר הנביא: ביום ההוא פקוד יפקד יהוה אלהים את כל בית ישראל: לקצתם בקולו, מפני צדקתם, לשמחתם הרבה ולישועתם, ולאחרים בקולות רעם וברק גבורתו, בסערה ובאש, בעשן וערפל חשכה, ובפתחת פי האדמה ובעקירת הרים.
- כל אלה בוא יבואו, נאום הנביא זנוס. וסלעי הארץ בקוע יבקעו; ומפני נאקת האדמה, רבים ממלכי איי הים יפעלו ברוח אלהים ויקראו: אלהי הטבע סובל.
- ואשר לאלה אשר בירושלם, כה אמר הנביא: יענום כל העמים על אשר יצלבו את אלהי ישראל, וישו את לבם, ומאסו באותות ובמופתים, ובגבורת אלהי ישראל ותפארתו.
- וען אשר ישו את לבם ויבזו את קדוש ישראל, נאום הנביא, יתעו בבשר ויאבדו, והיו לשריקה ולשנינה, ולשנואים בקרב כל העמים.

- 15 וְכֵן אָמַר הַנְּבִיא: וְאוֹלָם, בְּבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יִחַדְלוּ לִפְנֵי עַרְף לְקִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, יִזְכֹּר הוּא אֶת הַבְּרִיתוֹת אֲשֶׁר כָּרַת עִם אֲבוֹתֵיהֶם.
- 16 Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.
- 17 וְכָל הָאָרֶץ תִּרְאֶה אֶת יְשׁוּעַת יְהוָה, אָמַר הַנְּבִיא; וְכָל אֲמָה וּמִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם וְבָרְכוּ.
- 17 Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.
- 18 וְאֲנִי, נְפִי, כְּתַבְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְעַמִּי, בְּעִבּוֹר אֲמִשׁוֹף לְבָב לִזְכֹּר אֶת יְהוָה גּוֹאֲלָם.
- 18 And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.
- 19 עַל כֵּן אֲדַבֵּר אֶל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, אִם יִקְבְּלוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 19 Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.
- 20 כִּי הִנֵּה פּוֹעֵלֹת בִּי הַרוּחַ עַד חֲלִי, בְּעִבּוֹר הַיּוֹשְׁבִים בִּירוּשָׁלַם, עַד כִּי כָּל מִפְרָקֵי אֲיָבָרֵי רַפִּים; כִּי לוֹא הָיָה יְהוָה רַחוּם לְהִרְאוֹתֵנִי עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר הִרְאָה לְנְבִיאִים אֲשֶׁר לִפְנֵים, אֲבַדְתִּי אִף אֲנִי.
- 20 For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.
- 21 הֵן הִרְאָה יְהוָה לְנְבִיאִים אֲשֶׁר לִפְנֵים אֶת כָּל הַדְּבָרִים עַל אוֹדוֹתֵיהֶם; וְכֵן הִרְאָה לְרַבִּים עַל אוֹדוֹתֵינוּ; עַל כֵּן, חָיַב כִּי יוֹדְעִים אֲנִיחֵנוּ עַל אוֹדוֹתֵיהֶם כִּי כְּתוּבִים הֵם עַל לוּחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל.
- 21 And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.
- 22 וְאֲנִי, נְפִי, לְמַדְתִּי אֶת אַחֵי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; אֲכֹן קִרְאתִי בְּאָזְנֵיהֶם דְּבָרִים רַבִּים הַחֲרוּטִים עַל לוּחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל, לְמַעַן יִדְעוּ עַל מַעֲשֵׂי יְהוָה בְּאֶרְצוֹת אַחֲרוֹת, בֵּין הָעַמִּים אֲשֶׁר מִקְּדָם.
- 22 Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.
- 23 וְקִרְאתִי בְּאָזְנֵיהֶם דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר כְּתוּבִים בְּסִפְרֵי תוֹרַת מֹשֶׁה; אִף לְמַעַן אֲמִשׁוֹף לְבָב הַיֵּטֵב לְהִיאֲמִין בִּיהוָה גּוֹאֲלָם, קִרְאתִי בְּאָזְנֵיהֶם אֶת אֲשֶׁר כָּתַב הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּהוּ; כִּי אֶת כָּל הַכְּתוּבִים הַמְּשֻׁלְּתֵי לָנוּ בְּעִבּוֹר יוֹעִילוּנוּ וְיִלְמְדוּנוּ.
- 23 And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.
- 24 לָכֵן דִּבַּרְתִּי אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: שְׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיא, אַתֶּם אֲשֶׁר שְׂאֲרִית בֵּית יִשְׂרָאֵל הַמְּהוּ, עֲנֵף כְּרוּת; שְׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיא אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ אֶל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, וַעֲשׂוּ אוֹתָם מְשָׁל
- 24 Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have

נְפִי א כ:א-יא

לְכֶם, לְמַעַן תִּהְיֶה לְכֶם תִּקְוָה כְּלֹאֲחֵיכֶם אֲשֶׁר
מֵהֶם נִגְדַעְתֶּם; כִּי בְדֶרֶךְ זֶה פָּתַב הַנְּבִיא:

hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for
after this manner has the prophet written.

כ

20

- 1 Hear ye this, O house of Jacob, which are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, which swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, but not in truth, nor in righteousness.
- 2 For they call themselves of the holy city, and stay themselves upon the God of Israel; the Lord of hosts is his name.
- 3 I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I shewed them; I did them suddenly, and they came to pass.
- 4 Because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;
- 5 I have even from the beginning declared it to thee; before it came to pass I shewed it thee: lest thou shouldest say, Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image, hath commanded them.
- 6 Thou hast heard, see all this; and will not ye declare it? I have shewed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.
- 7 They are created now, and not from the beginning; even before the day when thou heardest them not; lest thou shouldest say, Behold, I knew them.
- 8 Yea, thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time that thine ear was not opened: for I knew that thou wouldest deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.
- 9 For my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain for thee, that I cut thee not off.
- 10 Behold, I have refined thee, but not with silver; I have chosen thee in the furnace of affliction.
- 11 For mine own sake, even for mine own sake, will I do it: for how should my name be polluted? and I will not give my glory unto another.
- שָׁמְעוּ זֹאת, בֵּית יַעֲקֹב, הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁם
יִשְׂרָאֵל וּמִמֵּי יְהוּדָה יֵצְאוּ; הַנִּשְׁבָּעִים בְּשֵׁם
יְהוָה וּבֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִזְכִּירוּ, לֹא בֶאֱמֶת
וְלֹא בִצְדָקָה.
- כִּי מַעִיר הַקֹּדֶשׁ נִקְרָאוּ וְעַל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
נִסְמְכוּ: יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ.
- הִרְאֵשׁוֹנוֹת מֵאֶזְרַתִּי וּמִפִּי יֵצְאוּ וְאֲשַׁמְיַעֵם;
פִּתְאֹם עָשִׂיתִי וַתִּבְאֲנָה.
- מִדַּעַתִּי כִּי קָשָׁה אַתָּה; וְגִיד בְּרֹזֶל עַרְפָּךְ
וּמִצְחֶךָ נְחוֹשֶׁה.
- וְאֶגִּיד לְךָ מֵאֶזְרַתִּי, בְּטָרֶם תִּבּוֹא הַשְּׁמַעְתִּיךָ,
פֶּן תֹּאמַר: עֲצָבִי עָשָׂם וּפִסְלִי וְנִסְכֵּי צָנָם.
- שָׁמַעְתָּ חֲזָה כֻּלָּה; וְאַתָּם הֲלוֹא תִגִּידוּ?
הַשְּׁמַעְתִּיךָ חֲדָשׁוֹת מֵעַתָּה, וְנִצְרוֹת,
וְלֹא יָדַעְתֶּם.
- עַתָּה נִבְרָאוּ, וְלֹא מֵאֶזְרַתִּי וְלִפְנֵי יוֹם, וְלֹא
שָׁמַעְתֶּם פֶּן תֹּאמַר: הִנֵּה יָדַעְתִּין.
- גַּם לֹא שָׁמַעְתָּ, גַּם לֹא יָדַעְתָּ, גַּם מֵאֶזְרַתִּי לֹא
פִתְחָה אָזְנוֹךָ, כִּי יָדַעְתִּי בְּגוֹד תִּבְגֹּד וּפִשַׁע
מִבְטָן קָרָא לְךָ.
- לְמַעַן שְׁמִי אֲרִיד אִפִּי, וְתִהְלֶתִי אֲחַטֶּם לְךָ
לְבַלְתִּי הַכְרִיתָךְ.
- הִנֵּה צִרְפָּתִיךָ, בְּחִרְתִּיךָ בְּכוֹר עֲנִי וְלֹא בְכֶסֶף.
- לְמַעַנִי, לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה, כִּי אִיךָ יִחַל וּכְבוֹדִי
לֹאֲחֹר לֹא אֶתֵּן.

נְפִי א כ:יב-כא:א

- 12 Hearken unto me, O Jacob and Israel, my called; I am he; I am the first, I also am the last.
שְׁמַע אֵלַי, יַעֲקֹב, וְיִשְׂרָאֵל מִקְרָאִי:
אֲנִי הוּא, אֲנִי רִאשׁוֹן, אִף אֲנִי אַחֲרוֹן.
- 13 Mine hand also hath laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens: when I call unto them, they stand up together.
אִף יָדִי יִסְדָּה אֶרֶץ וְיָמִינִי טִפְחָה שָׁמַיִם;
קָרָא אֲנִי אֲלֵיהֶם, יַעֲמָדוּ יַחְדָּו.
- 14 All ye, assemble yourselves, and hear; which among them hath declared these things? The Lord hath loved him: he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall be on the Chaldeans.
הַקְּבֹצוּ כָלְכֶם וּשְׁמָעוּ; מִי בֵּהֶם הִגִּיד אֵת
אֵלֶּהָ? יְהוָה אָהָבוּ; אֲכֹן, יַעֲשֶׂה חֲפָצוֹ בְּבָבֶל
וְזָרְעוּ כְּשָׂדִים.
- 15 I, even I, have spoken; yea, I have called him: I have brought him, and he shall make his way prosperous.
אֲנִי, אֲנִי דִבַּרְתִּי, אִף קָרָאתִיו; הִבֵּאתִיו
וְהִצְלִיחַ דְרָכּוֹ.
- 16 Come ye near unto me, hear ye this; I have not spoken in secret from the beginning; from the time that it was, there am I: and now the Lord God, and his Spirit, hath sent me.
קָרְבוּ אֵלַי, שְׁמָעוּ זֹאת, לֹא בִסְתֵר דִּבַּרְתִּי;
מִרֵאשִׁי, מֵעַתַּת הַיְהוּתָה שָׁם אֲנִי; וְעַתָּה, אֲדַבְּרֶנּוּ
יְהוָה שְׁלַחְנִי וְרוּחוֹ.
- 17 Thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I am the Lord thy God which teacheth thee to profit, which leadeth thee by the way that thou shouldest go.
כֹּה אָמַר יְהוָה גְּאֻלְךָ, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:
אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, מְלַמֵּדְךָ לְהוֹעִיל,
מְדַרְיֶיךָ בְּדֶרֶךְ תֵּלֶךְ.
- 18 O that thou hadst hearkened to my commandments! Then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea:
לֹא הָיָה הַקְּשָׁבֶת לְמִצְוֹתַי, וְהָיָה כְּנָהָר שְׁלוֹמְךָ
וְצִדְקָתְךָ כְּגַלֵּי הַיָּם.
- 19 Thy seed also had been as the sand, and the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.
וְהָיָה כַחֹל זְרַעְךָ, וְצִאָצְאֵי מֵעֵף כְּמַעֲתָיו;
לֹא יִכָּרֵת וְלֹא יִשְׁמַד שְׁמוֹ מִלִּפְנֵי.
- 20 Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter it even to the end of the earth; say ye, The Lord hath redeemed his servant Jacob.
צֵאוּ מִבָּבֶל, בְּרַחוּ מִכַּשְׂדִּים, בְּקוֹל רִנָּה
וְהִגִּדוּ הַשְּׁמִיעוּ זֹאת, הוֹצִיאֵנִי עַד קֶצֶה
הָאָרֶץ; אֲמַרוּ: גְּאֹל יְהוָה עֲבָדוֹ יַעֲקֹב.
- 21 And they thirsted not when he led them through the deserts: he caused the waters to flow out of the rock for them: he clave the rock also, and the waters gushed out.
וְלֹא צָמְאוּ; בְּחַרְבוֹת הוֹלִיכֶם. מַיִם מִצוֹר
הִזִּיל לָמוֹ; וַיִּבְקַע צוֹר וַיִּזְבּוּ מַיִם.
- 22 There is no peace, saith the Lord, unto the wicked.
אֵין שְׁלוֹם, אָמַר יְהוָה לְרָשָׁעִים.

כא

21

- 1 And again: Hearken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me; and hearken, ye people, from far! The Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.
וְשׁוּב: הִאֲזִינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל הַנִּגְדָּעִים
וְהַנִּגְדָּחִים עַל רָשָׁעַת רוּעֵי עַמִּי; כָּלְכֶם הַנִּגְדָּעִים
וְהַמִּפְזָרִים בְּנֹכַר אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם;
שְׁמָעוּ אִיִּים אֵלַי וְהַקְשִׁיבוּ לְאָמִים מְרֻחָק;
יְהוָה מִבֶּטֶן קָרָאתִי, מִמְּעֵי אִמִּי הִזְכִּיר שְׁמִי.

נְפִי א כּא:ב-יב

- וַיֵּשֶׁם פִּי כְחֶרֶב חֲדָה, בְּצֶל יָדוֹ הִחְבֵּיאֲנִי;
וַיִּשְׁימֵנִי לְחֵץ בְּרוּר; בְּאַשְׁפֹּתוֹ הִסְתִּירָנִי.
- וַיֹּאמֶר לִי, עַבְדִּי אַתָּה, יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
בָּךְ אַתְּפָאֵר.
- וְאֲנִי אָמַרְתִּי: לְרִיק יִנְעַתִּי, לְתוֹהוֹ וְהִבֵּל
כַּחַי כְּלִי־תִי; אֲכֹן מִשְׁפָּטִי אֶת יְהוָה וּפְעֻלָּתִי
אֶת אֱלֹהֵי.
- וַעֲתָה אָמַר יְהוָה, יוֹצְרִי מִבֶּטֶן לְעַבְדִּי לוֹ,
לְשׁוֹבֵב יַעֲקֹב אֱלֹוֵי וְיִשְׂרָאֵל לוֹ יֵאָסֶף; וְאֲכַבֵּד
בְּעֵינֵי יְהוָה, וְאֱלֹהֵי הִיא עִזִּי.
- וַיֹּאמֶר: נֶקֶל מִהְיוֹתָ לִי עַבְדִּי, לְהִקִּים אֶת
שְׁבֻטֵי יַעֲקֹב, וּנְצוּרֵי יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁבִּי; וּנְתַתִּיד
לְאוֹר גּוֹיִם לְהַיּוֹת יִשׁוּעָתִי עַד קֵצֵה הָאָרֶץ.
- כֹּה אָמַר יְהוָה: גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁ, לְבָזָה
נִפְשׁ, לְמַתְעֵב גּוֹי, לְעַבְדִּי מִתְשָׁלִים: מַלְכִים יִרְאוּ
וְקָמוּ, שָׂרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְמַעַן יְהוָה אֲשֶׁר נֶאֱמָן,
קְדֹשׁ יִשְׂרָאֵל וַיְבַחֲרֵנִי.
- כֹּה אָמַר יְהוָה: בְּעֵת רְצוֹן עֲנִיתִיד וּבְיוֹם
יִשׁוּעָה עֲזַרְתִּיד; וְאַצְרָה, וְאַתְּנֶה לְבְרִית עִם
לְהִקִּים אָרֶץ, לְהַנְחִיל נְחֻלוֹת שְׁמֹמוֹת.
- לֵאמֹר לְאִסּוּרִים: צֵאוּ; לְאֲשֶׁר בְּחֹשֶׁךְ: הִגְלוּ;
עַל דְּרָכִים יִרְעוּ וּבְכָל שְׁפִיִים מְרִיעֵתֵם.
- לֹא יִרְעֵבוּ וְלֹא יִצְמָאוּ וְלֹא יִכֶּם שָׁרֵב וְשֶׁמֶשׁ;
כִּי מִרְחָמִים יִנְהַגֵּם וְעַל מְבוּעֵי מַיִם יִנְהַלֵּם.
- וְשִׁמְתִי כָּל הָרִי לְדֶרֶךְ, וּמִסְלֹתַי יִרְמוּן.
- הִנֵּה אֵלֶּה, מִרְחוֹק יָבוֹאוּ; וְהִנֵּה אֵלֶּה מִצְפוֹן
וּמִיָּם, וְאֵלֶּה מֵאֶרֶץ סִינִים.
- 2 And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;
- 3 And said unto me, Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.
- 4 Then I said, I have laboured in vain, I have spent my strength for nought, and in vain: yet surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.
- 5 And now, saith the Lord that formed me from the womb to be his servant, to bring Jacob again to him, Israel being gathered to him, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.
- 6 And he said, It is a light thing that thou shouldest be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel: I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the end of the earth.
- 7 Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, and his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nation abhorreth, to a servant of rulers, Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful, and the Holy One of Israel, and he shall choose thee.
- 8 Thus saith the Lord, In an acceptable time have I heard thee, and in a day of salvation have I helped thee: and I will preserve thee, and give thee for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;
- 9 That thou mayest say to the prisoners, Go forth; to them that are in darkness, Shew yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.
- 10 They shall not hunger nor thirst; neither shall the heat nor sun smite them: for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.
- 11 And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.
- 12 Behold, these shall come from far: and, lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

- 13 רְנוּ שָׁמַיִם וְגִלֵי אֲרֶץ, וּפְצְחוּ הַרִים רִנָּה; כִּי נַחֵם יְהוָה עַמּוֹ וְעַנְיָיו יִרְחָם.
- 14 וַתֹּאמֶר צִיּוֹן עֲזַבְנִי יְהוָה, וְאֲדֹנָי שָׁכַחְנִי.
- 15 הֲתִשְׁכַּח אִשָּׁה עוֹלָה מֵרַחֵם בֶּן בִּטְנָהּ? גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָה, וְאֲנֹכִי לֹא אֲשַׁכַּחְךָ.
- 16 הֵן עַל כַּפַּיִם חִקִּיתִיךָ; חוֹמֹתֶיךָ נִגְדִי תָמִיד.
- 17 מִהֲרוּ בְּנֵיךָ; מִהֲרִסֶיךָ וּמְחַרְבֵיךָ מִמֶּךָ יֵצְאוּ.
- 18 שִׂאֵי סְבִיב עֵינֶיךָ וּרְאֵי: כָּלֶם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לְךָ; חֵי אֲנִי, נָאִם יְהוָה, כִּי כָּלֶם כְּעַדֵי תִלְבָּשִׁי וּתְקַשְׂרִים כַּכֶּלֶה.
- 19 כִּי חָרַבְתִּיךָ וְשִׁמְמַתִּיךָ וְאֲרֶץ הַרְסַתְךָ, כִּי עֲתָה תִצָּרִי מִיּוֹשֵׁב וְרַחֲקוּ מִבְּלָעֶיךָ.
- 20 עוֹד יֹאמְרוּ בְּאָזְנוֹיךָ בְּנֵי שִׁכְלֶיךָ: צַר לִי הַמְּקוֹם, וְנָשָׂה לִי וְאִשְׁבָּה.
- 21 וְאָמַרְתָּ בְּלִבְבְּךָ: מִי יֵלֵד לִי אֶת אֵלֶּה וְאֲנִי שְׂכוּלָה וְנִלְמוּדָה, גִּלְהָה וְסוּרָה? וְאֵלֶּה מִי גִדְּלָה? הֵן אֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי; אֵלֶּה אֵיפֹה הֵם?
- 22 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה: הִנֵּה אֲשָׂא אֶל גּוֹיִם יָדַי וְאֶל עַמִּים אֲרִים נְסִי; וְהִבִּיאוּ בְּנֵיךָ בְּחוּצָן וּבְנִתֶיךָ עַל כַּתְּפֵי תִנְשָׂאנָה.
- 23 וְהָיוּ מְלָכִים אֲמִנֶיךָ וְשׁוֹרֵתֵיהֶם מִיְנִיקֶתֶיךָ; אֲפִים אֲרֶץ יִשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ וְעִפְּרוּ רַגְלֶיךָ וְלַחֲכוּ; וְיַדְעַתָּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר לֹא יִבְשׂוּ קוֹנֵי.
- 24 הֲיִקַּח מִגְבוּר מִלְּקוֹחַ, וְאִם שְׂבִי צְדִיק מִלֹּט?

נְפִי א כֹּה־כַב־ו

- 25 כי כה אמר יהוה: גם שְׂבִי גְבוּר יִקַּח, וּמִלְקוֹחַ עֲרִיץ יִמְלֹט; וְאֵת יְרִיבֶיךָ אֲנֹכִי אֲרִיב, וְאֵת בְּנֵיךָ אֲנֹכִי אוֹשִׁיעַ. But thus saith the Lord, Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered: for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.
- 26 וְהֶאֱכַלְתִּי אֶת מוֹנִיךָ אֶת בְּשָׂרָם, וְכַעֲסִיס דָּמָם יִשְׁכְּרוּן; וְיָדְעוּ כָּל בֶּשָׂר כִּי אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֶךָ וְגֹאֲלֶךָ, אֲבִיר יַעֲקֹב. And I will feed them that oppress thee with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood, as with sweet wine: and all flesh shall know that I the Lord am thy Saviour and thy Redeemer, the mighty One of Jacob.

כב

22

- 1 וְאַחַר אֲשֶׁר קָרָאתִי, אֲנִי, אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַחֲרוּטִים עַל גְּבֵי לוחות נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל, בָּאוּ אֵלַי אַחֵי וְאָמְרוּ: מַה פְּנֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר קָרָאתָ? הֲאֵם נְבִינִים כְּדַבְּרֵי רוּחַ, אֲשֶׁר יְקוֹמוּ עַל פִּי הַרוּחַ, וְלֹא עַל פִּי הַבֶּשָׂר? 1 And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?
- 2 וְאֲנִי, נְפִי, אָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם: אֵלֶּה הַתְּגָלוּ לְנִבְיָא בְּקוֹל הַרוּחַ, כִּי עַל יְדֵי הַרוּחַ נוֹדְעִים לְנִבְיָאִים כָּל הַדְּבָרִים הַבָּאִים עַל בְּנֵי הָאָדָם עַל פִּי הַבֶּשָׂר. 2 And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.
- 3 לָכֵן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קָרָאתִי עֲלֵיהֶם נוֹגְעִים הֵן לְדְבָרִים זְמַנִּיִּים וְהֵן לְדְבָרֵי הַרוּחַ; וְנִרְאָה כִּי יָבוֹא יוֹם, וְנִפְּוֹץ יִהְיֶה בֵּית יִשְׂרָאֵל עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ וּבֵין כָּל הָעַמִּים. 3 Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.
- 4 וְהִנֵּה, רַבִּים הֵם אֲשֶׁר כָּבַר נִמְחָה זְכָרָם מִקְרֹב אֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַם; אַכֵּן, רַב בְּנֵי הַשְּׂבָטִים גָּלוּ מִן הָאָרֶץ, וְהֵם פְּזוּרִים פֹּה וָשָׁם עַל פְּנֵי אֲרֵצוֹת הַיָּם; וְהֵיכָן הֵם אִישׁ מִקְרַבְנוּ לֹא יָדַע, זוֹלַת כִּי גָלוּ. 4 And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.
- 5 וּמֵאַזְּ גָלוּ, הַגְּדוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּנִבְאוֹת עֲלֵיהֶם, וְכֵן עַל כָּל אֲשֶׁר מֵעַתָּה יִפְּוֹצוּ וְיִכְלְמוּ מִפְּנֵי קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל; כִּי עֲלִיו יִקְשׁוּ אֶת לִבָּם; עַל כֵּן יִפְּזְרוּ בֵּין כָּל הָעַמִּים, וְכָל הָאָדָם יִשְׂנְאוֹם. 5 And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.
- 6 אַךְ אַחַר הַיּוֹת הַגּוֹיִים אֲמִנִּיהֶם, בְּנִשְׂא יְהוָה יָדוֹ עַל הַגּוֹיִים, וּבְהִרְיָמָם לְנֶס, וְאַחַר נִשְׂאָם אֶת בְּנֵיהֶם בְּחֻצוֹן וּבְנִוְתֵיהֶם עַל כַּתְּף, הִנֵּה, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר מְדַבֵּר בְּהֵם דְּבָרִים זְמַנִּיִּים הֵם, כִּי כִּף הֵן בְּרִיתוֹת יְהוָה עִם אֲבוֹתֵינוּ; וְכִנְיָתָן אֲלֵינוּ בְּיָמֵם לְבוֹא, וְכֵן אֵל כָּל אַחֵינוּ אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה. 6 Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

- 7 And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.
- 7 וְכֹנֶתֶת הַדְּבָרִים הַיָּא כִּי בְּאִים יָמִים וְאַחַר אֲשֶׁר כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִגָּלֶה וְיִפְּלָם, יָקִים יְהוָה אֱלֹהִים עִם גְּדוּל בֵּין הַגּוֹיִים; אַכֵּן, עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְעַל יְדֵיהֶם יַפּוּץ זֶרְעֵנוּ.
- 8 And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.
- 8 וְאַחַר אֲשֶׁר יַפּוּץ זֶרְעֵנוּ, יוֹסִיף יְהוָה אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה נִפְלָא בֵּין הַגּוֹיִים, אֲשֶׁר רַב יִהְיֶה עִרְכּוֹ לְזֶרְעֵנוּ; לָכֵן, נִמְשָׁל הַדְּבָר לְכָל־כְּלַת בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּיַדֵּי הַגּוֹיִים וְהַנְּשָׂאָם בְּיַדֵּיהֶם וְעַל כַּתְּפֵיהֶם.
- 9 And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.
- 9 וְאִף רַב יִהְיֶה עִרְכּוֹ לְגוֹיִים; וְלֹא רַק לְגוֹיִים, כִּי אִם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, לְהוֹדֵעַת דְּבָרֵי בְרִיתוֹת אֲבִי הַמְרוֹמִים אֲשֶׁר כָּרַת עִם אַבְרָהָם לֵאמֹר: בְּזֶרְעֶךָ תִּתְּבָרַכְנָה כָּל מִשְׁפְּחוֹת הָאָדָמָה.
- 10 And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.
- 10 וְרִצּוֹנִי, אַחֵי, אֲשֶׁר תִּדְעוּ כִּי לֹא תִּבְרַכְנָה כָּל מִשְׁפְּחוֹת הָאָדָמָה, בְּלִתי אִם חָשַׁף יְהוָה אֶת זְרֻעוֹ לְעֵינֵי הָעַמִּים.
- 11 Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.
- 11 לָכֵן יוֹסִיף יְהוָה אֱלֹהִים לְחַשְׁף אֶת זְרֻעוֹ לְעֵינֵי כָּל הָעַמִּים, לְמַעַן יִקְיַם אֶת בְּרִיתוֹתָיו בְּהִבְיָאוֹ אֶת בְּשׂוֹרְתוֹ אֶל אֲשֶׁר מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה.
- 12 Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.
- 12 עַל כֵּן הוּא יִשְׁיֵבם מִגְלוֹתָם, וְיִקְבְּצֵם לְאַרְצוֹת נַחֲלָתָם, וְיוֹצִיאֵם מִחֹשֶׁךְ וּמִגְלוּת; וְיִדְעוּ כִּי יְהוָה הוּא מוֹשִׁיעַם וְגוֹאֲלָם, אֲבִיר יִשְׂרָאֵל.
- 13 And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.
- 13 וְדַם הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּתַעֲבָת הַהִיא, אֲשֶׁר הִיא זוֹנֶת כָּל הָאָרֶץ, יָשׁוּב עַל רֵאשֵׁם; כִּי יִלְחֲמוּ אִישׁ בְּרֵעֵהוּ, וְתַפֵּל הַחֶרֶב אֲשֶׁר בְּיַדֵּיהֶם עַל רֵאשֵׁיהֶם, וְשָׁכְרוּ מִדָּמָם.
- 14 And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.
- 14 אַכֵּן, כָּל עַם אֲשֶׁר יָקוּם לְהִלָּחֵם בְּכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִסָּב וְיִלָּחֵם אִישׁ בְּרֵעֵהוּ; וְנִפְּלוּ בְּבוֹר אֲשֶׁר כָּרוּ לְלַכּוֹד אֶת עַם יְהוָה. וְכָל הַצּוֹבְאִים עַל צִיּוֹן יִשְׁמְדוּ; וְנִפְּלָה לְעַפְרָה הַזּוֹנָה הַגְּדוֹלָה, הִיא הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּתַעֲבָת אֲשֶׁר הִטְתָּה אֶת דְּרָכֵי יְהוָה הַיִּשְׁרוֹת, וְגְדוֹלָה תִּהְיֶה מִפְּלִתָּהּ.
- 15 For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.
- 15 כִּי כֹה אָמַר הַנְּבִיא: בְּמַהֲרָה בָּאָה הַיַּעַת אֲשֶׁר יֵאבֵד כַּחַשְׁטָן לְשֹׁלֵט בְּלִב בְּנֵי הָאָדָם; כִּי קָרוֹב הַיּוֹם אֲשֶׁר כָּל גָּאֹה וּמְרִשִׁיעַ כְּקֹשׁ יִהְיֶה, וּבֵא יוֹמָם לְהַשְׂרִף.

- 16 For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.
- כי קרבה עת השפף מלא חמת אלהים על בני האדם; כי לא יתיר אלהים השמדת הצדיקים ביד הרשעים.
- 17 Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.
- על כן בכחו יחיה את הצדיק, גם אם נחרצה שפיכת מלא חמתו; הנה ינצרו אנשי צדק, ואויביהם יעלו באש; לכן אל לצדיק לירא; כי כה אמר הנביא: אף אם באש תהיה זאת, המה ינצלו.
- 18 Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.
- אכן, אחי, אני אומר לכם כי עד מהרה יבואו הדברים האלה; אף יבואו דם ואש ותימרות עשן; ונחרץ בואם על פני הארץ הזאת; ויהיה זאת על בני האדם על פי הבשר אם יקשו את לבם על קדוש ישראל.
- 19 For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.
- הנה, לא יאבד הצדיק; כי בוא תבוא העת אשר כל הצובא על ציון יכרת.
- 20 And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.
- והכן יכין יהוה את הדרך לעמו, למלא את דברי משה אשר דבר לאמר: נביא כמוני יקים לך יהוה אלהיך; אליו תשמעון ככל הדברים אשר ידבר אליכם. והיה כל אשר לא ישמע אל הנביא ההוא, ונכרת מעמו.
- 21 And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.
- והנה אני, נפי, מודיעכם כי הנביא אשר עליו דבר משה, קדוש ישראל הוא, ולכן יוציא משפט בצדקה.
- 22 And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—
- אכן, אל לצדיקים לירא, כי הם אשר לא יכלמו. אף לא כן מלכות השטן, היא אשר תבנה בקרב בני האדם, ותוסד בקרב אלה אשר בבשר.
- 23 For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.
- כי במהרה תבוא העת אשר כל הכנסיות הנבנות למען בצע, וכל אשר נבנות להשיג שלטון על הבשר, והנבנות למען מצא חן בעיני בני העולם, וכל אשר תשוקתם תאות הבשר וחפצי העולם ועשות כל מיני עוון; ובקצרה: כל השיכים למלכות השטן, עליהם לירא ולרעד ולחרד; הם אשר יורדו עד עפר ויכלו פקש; וזאת כדברי הנביא.
- 24 And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.
- ומהרה תבוא העת אשר יובלו הצדיקים כעגלי מרבק, וקדוש ישראל ימלוך בשררה ובעז, ובגבורה וברב תפארה.

נְפִי א כב:כה – נְפִי ב א:א

- 25 And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.
- וְהוּא יִקְבֹּץ אֶת בְּנָיו מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ; וְהוּא יִמְנֶה אֶת צֹאנוֹ וְהֵם יוֹדְעִים אוֹתוֹ; וְהָיָה עֶדְרָא אֶחָד וְרוֹעֶה אֶחָד; וְהוּא יִרְעֶה אֶת צֹאנוֹ, וּבּוֹ יִמְצְאוּ מִרְעָה.
- 26 And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.
- וּמִפְּנֵי צְדָקַת עַמּוֹ לֹא יִהְיֶה לְשָׂטָן שְׁלֵטוֹן; עַל כֵּן לֹא יֵצֵא חֲפָשִׁי הוּא בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת; כִּי אֵין הוּא שׁוֹלֵט עַל לֵב הָאֲנָשִׁים הַשׁוֹכְנִים בְּצִדְקָה, וּמוֹלֵךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
- 27 And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.
- וְאַנִּי, נְפִי, אוֹמֵר לָכֶם כִּי כָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אָכֵן, בְּבִשָׂר יָבוֹאוּ.
- 28 But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.
- וְהָיָה אִם יִנְחֲמוּ עַל חַטָּאֵם, יִשְׁכְּנוּ כָּל הָאֲמוֹת, הַמִּשְׁפָּחוֹת, הַלְשׁוֹנוֹת וְהָעַמִּים לְבֵטָח, עִם קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
- 29 And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.
- וְעַתָּה, אָנִי, נְפִי, כְּלִיתִי דְבָרִי, וְאֵין אֶת נַפְשִׁי לְדַבֵּר עוֹד עֲלֵיהֶם.
- 30 Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.
- הִנֵּה, אַחֵי, רְצוֹנִי כִּי תִחְשְׁבוּ אֲשֶׁר הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל אֱמֶת הֵם; וְיַעֲיִדוּ כִּי עַל הָאָדָם לְשִׁמְעַ אֶל מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- 31 Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.
- עַל כֵּן, אֵל נָא תִחְשְׁבוּ כִּי אֲנִי וְאָבִי הַעֲיִדוּנוּ עֲלֵיהֶם וְלִמְדָנוּם. הִנֵּה, אִם תִּשְׁמְעוּ לְמִצְוֹתָיו וְתִתְמַדְדוּ עַד הַקֵּץ, תִּשְׁעוּ בַּיּוֹם הָאַחֲרוֹן. כֵּן הַדְּבָר. אָמֵן.

סֵפֶר נְפִי ב

THE BOOK OF 2 NEPHI

ספור קורות מות לחי. אחי נפי מורדים בו. יהוה מזהיר את נפי כי עליו לצאת ליערות. מסעיו ביערות ויתר קורותיו. (בערך 588–545 לפני הספירה.)

The account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness; and so forth. (About 588–545 B.C.)

א

1

- 1 And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.
- וְהָיָה בְּכַלּוֹתִי אֲנִי, נְפִי, לְלַמֵּד אֶת אַחֵי דְבַר אֲבִינִי, לְחִי, דְּבָרִים רַבִּים אֲלֵיהֶם, וְהִגֵּה בְּאָזְנוֹתָם מַה גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנָם בְּהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם.

- 2 And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.
- 3 And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.
- 4 For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.
- 5 But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.
- 6 Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.
- 7 Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.
- 8 And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.
- 9 Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.
- וְהוּא דִּבֶּר אֲלֵיהֶם עַל מַרְדָּם עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וְעַל רַחְמֵי אֱלֹהִים בְּפָאֵשׁ חָס עַל חַיֵּיהֶם וְלֹא בִלְעָם הַיָּם.
- וְהוּא דִּבֶּר אֲלֵיהֶם עַל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, אֲשֶׁר נָחְלוּהָ, כִּמְהָ רַחוּם הָיָה יְהוָה בְּהַזְהִירוֹ אוֹתָנוּ לָנוּס מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם.
- וְהוּא אָמַר: חֲזִיתִי חֲזוֹן וּמִמֶּנּוּ יָדַעְתִּי כִּי יְרוּשָׁלַם נִחְרָבָה; וְאִלּוּ נִשְׁאַרְנוּ בִירוּשָׁלַם, אֲבִדְנוּ אִף אֲנַחְנוּ.
- וְהוּא אָמַר: אִף כִּי סָבְלָנוּ תְּלָאָה, נָחְלָנוּ אֶרֶץ יְעוּדָה, אֶרֶץ נִבְחָרָת מִכָּל הָאֲרָצוֹת; אֶרֶץ אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה אֱלֹהִים בְּרִית עִמִּי לְהִירְתָהּ אֶרֶץ נִחְלָת זְרַעִי. אַכֵּן, יְהוָה כָּרַת עִמִּי בְרִית לְתַת אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לִי וּלְיֹדְעָאֵי חֲלָצֵי עַד עוֹלָם, וְכֹן לְכָל אֲשֶׁר תּוֹצִיאֵם יַד יְהוָה מֵאֲרָצוֹת נוֹסְפוֹת.
- וְהִנֵּה אֲנִי, לְחִי, מִנְבֵּא כְּפִי פְעֵלַת הָרוּחַ אֲשֶׁר בִּי, כִּי לֹא יָבֹא אִישׁ אֶל הָאָרֶץ הַזֹּאת, בְּלִתִּי הִבִּיאָתוּ יַד יְהוָה.
- לְכֹן הָאָרֶץ הַזֹּאת קֹדֶשׁ לְאֲשֶׁר יָבִיאֵם. וְהִיָּה אִם יַעֲבֹדוּהוּ עַל פִּי מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוָּה, תִּהְיֶה זֹאת אֶרֶץ חֵירוּת לָהֶם; לְכֹן לֹא יֵרְדוּ לְשִׁבְיָ לְעוֹלָם; וְאִם כֵּן, מִפְּנֵי עוֹנָם תִּבּוֹא; כִּי אִם יִרְבֶּה עוֹנָם, אֲרוּרָה תִּהְיֶה הָאָרֶץ בְּעֵבֹרָם, אִף לְצַדִּיקִים תִּהְיֶה בְרוּכָה עַד עוֹלָם.
- וְהִנֵּה, מִחֻכְמָה נִשְׁמְרָה עֲדוֹן הָאָרֶץ הַזֹּאת מִיַּד יַעַת עַמִּים אֲחֵרִים, כִּי הִנֵּה עַמִּים רַבִּים הֵיוּ עוֹלִים עַל הָאָרֶץ עַד כִּי לֹא הִיָּה בָּהּ מְקוֹם לְנַחֲלָה.
- וְהִנֵּה דִבֶּר יְהוָה הִיָּה אֵלַי, לְחִי, וְאָמַר כִּי אִם יִשְׁמְרוּ אֶלֶּה אֲשֶׁר יוֹצִיא יְהוָה אֱלֹהִים מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם אֶת מִצְוֹתָיו, תִּצְלַח דְּרָכָם עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְיִשְׁמְרוּ מִפְּגִיעַת כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים, לְמַעַן יִירְשׁוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַחֲלָתָם. וְהִיָּה אִם יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתָיו, מִבְּרָכִים יִהְיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְאִישׁ לֹא יִפְרִיעַם וְלֹא יִקַּח מֵיָּדָם אֶת אֶרֶץ נַחֲלָתָם; וְהֵם יִשְׁכְּנוּ לְבֵטַח עַד עוֹלָם.

נְפִי ב א:י-יח

- אך הנה, יבוא יום והם ישקעו בחסר אמונה, אחר אשר ברכה אותם יד יהוה ברכה כה רבה, אחר ידעם על בריאת הארץ ועל כל האדם ועל מעשי יהוה הגדולים והנפלאים מימי ראשית העולם; אחר אשר נתן בידיהם לעשות הכל בכח אמונה; אחר אשר בידיהם כל המצוות מראשיתם, ואחר אשר הובאו בטובו אין קץ אל הארץ היעודה היקרה הזאת, הנה, אני אומר, אם יבוא היום אשר בו ימאסו בקדוש ישראל, משיח האמת, הוא גואלם ואלהיהם, משפט השופט בצדק יחול עליהם.
- אכן, הוא יביא עליהם עמים אחרים ויתן להם כח ויקח מהם את אדמות נחלותיהם, להפיצם ולנגפם.
- והנה, בחלף דור אחר דור, תהיה בהם שפיכת דמים, וגדולות יפקדום. על כן, בני, חפץ אני כי תזכרו, אכן, רצוני כי תשמעו לדברי.
- מי יתן ותתעוררו; עורו מתרדמה עמקה, אכן מתרדמת שאול, והתנערו מן האזקים הנוראים אשר בהם נאסרתם, האזקים האוסרים את בני האדם, עד אשר יורדו שבי אל תהום הסבל וענות התמיד.
- עורו! קומו מעפר ושמעו דברי אב רועד, אשר עד מהרה תניחו את איברי בקבר קר ודומם, אשר כל באיו לא ישונו; בעוד ימים אחדים אלך בדרך כל הארץ.
- אך הנה נאל יהוה את נפשי משאול; חזיתי בתפארתו והנני חבוק לעד בזרועות אהבתו.
- והפצתי כי תזכרו לשמר את חקי יהוה ומשפטיו; הן זאת היתה ערגת נפשי מקדם.
- לעתים דאב לבי, כי יראתי פן יקום יהוה אלהיכם במלא חמתו עליכם על קשי לבבכם, להכרית ולהשמיד אתכם לעד.
- אן, כי תבוא עליכם קללה לדורות רבים; ויפקדכם חרב ורעב, ותהיו שונאים ומובלים כרצון השטן וכשבויו.
- 10** But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.
- 11** Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.
- 12** Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.
- 13** O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.
- 14** Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.
- 15** But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.
- 16** And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.
- 17** My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;
- 18** Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

- 19 O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.
- אָנָא, בְּנֵי, אֵל נָא יְבוֹאוּכֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי אִם תִּהְיוּ עִם סְגֻלַּת נְבָחָר לַיהוָה. אַךְ הִנֵּה, רְצוֹנוֹ יַעֲשֶׂה, כִּי דְרָכָיו צְדָק לְעוֹלָם.
- 20 And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.
- אָכֵן הוּא אָמַר: אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, תִּצְלִיחוּ בְּאַרְצִי; אַךְ אִם לֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, תִּכָּרְתוּ מִלְּפָנַי.
- 21 And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;
- וְעַתָּה, לְמַעַן תִּגַּל נַפְשִׁי בְּכֶם, וּלְמַעַן יִפְרֹד לְבִי מִן הָעוֹלָם הַזֶּה בְּשִׂמְחָה עֲלֵיכֶם, לְבַל אֲרֹד לְקַבְרֵי בְּצַעַר וּבְיָגוֹן, קוּמוּ מִעָפָר, בְּנֵי, וְהִיוּ לְגִבֹּרִים, וְהִיוּ לְבָכֶם וּנְפִשְׁכֶם נְכוֹנִים כְּאֶחָד, מֵאֲחָדִים בְּכֹל, לְבַל תִּרְדּוּ לְשָׁבִי;
- 22 That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.
- לְבַל תִּאָּרְרוּ בְּמֵאִירָה, וּלְבַל תִּבְיָאוּ עֲלֵיכֶם חֲמַת אֱלֹהֵי צְדָק, עַד אֲבַדְנֶכֶם, אָכֹן, אֲבַדְן נַפְשׁ וְגוּף לְעַד.
- 23 Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.
- עוֹרוּ, בְּנֵי, חַגְרוּ נֶשֶׁק צְדָקָה; הֲתַנְעֲרוּ מִן הָאֲזָקִים אֲשֶׁר בְּהֶם נֶאֱסַרְתֶּם; צֵאוּ מִן הָאֲפֵלָה, קוּמוּ מִעָפָר.
- 24 Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; and he hath suffered much sorrow because of you.
- אֵל תִּמְרְדוּ עוֹד בְּאֲחִיכֶם, אֲשֶׁר חֲזוֹנוֹתָיו מִפְּאֲרִים הָיוּ, וְאֲשֶׁר שָׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת מִיּוֹם עָזַבְנוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, וְהָיָה כְּלִי בְּיַד אֱלֹהִים לְהִבְיָאֵנוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה; כִּי לוֹלָא הוּא, בְּרָעַב גּוֹעַנּוּ בַּמִּדְבָּר. עַל אִף זֹאת, בְּקִשְׁתֶּם אֶת נַפְשׁוֹ לְקַחְתָּהּ; אָכֹן, מִפְּנֵיכֶם נִשָּׂא יָגוֹן רַב.
- 25 And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.
- הִנְנִי יָרָא עַד מְאֹד מִפְּנֵיכֶם, אֲשֶׁר יוֹסִיף הוּא לְסַבֵּל. הִנֵּה אֲשַׁמְתֶּם בּוֹ כִּי מִבְּקִשׁ הוּא תִקְוָה וּשְׂרָרָה עֲלֵיכֶם; וְאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי לֹא עָשָׂה כֵן, כִּי אִם בְּקִשׁ אֶת תִּפְאֳרַת אֱלֹהִים וְאֶת שְׁלוֹמְכֶם וְטוֹבַתְכֶם לְעַד.
- 26 And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.
- וְהִתְלוֹנְנַתֶּם עַל כִּי נִהַג בְּכֶם נְכוּחוֹת; אָמַרְתֶּם כִּי פָעַל בְּתִקְיָפוֹת וְאִף רָגַז עֲלֵיכֶם. אַךְ רְאוּ כִּי תִקְיָפוֹתוֹ הָיְתָה תִקְיָפוֹת כַּח דְּבַר אֱלֹהִים אֲשֶׁר הָיָה בּוֹ; וְאֲשֶׁר אָמַרְתֶּם עַל רָגְזוֹ, הָאֲמַת הָיְתָה זֹאת, עַל פִּי אֲמַתַּת אֱלֹהִים, וְלֹא יָכוֹל הָיָה אֲחִיכֶם לְעַצֵּר מִהִשְׁמִיעְכֶם בְּאִמְץ עַל אֹדוֹת עוֹנוֹתֵיכֶם.
- 27 And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he,
- אִף שׁוּמָה הָיָא כִּי כַח אֱלֹהִים עִמּוֹ וּבְצוּוֹתָיו אֲתַכֶּם עֲלֵיכֶם לְהִשְׁמַעַ. כִּי, הִנֵּה, לֹא הָיָה זֶה,

נְפִי ב א:כח-ב:ד

הוא, כי אם רוח יהוה אשר בו, והוא אשר פתח את פיו לדבר ולא יכול היה הוא לעצור.

but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

ועתה, בני לָמוֹן, וְכוּן לְמוֹאֵל וְשָׁם, וְאָף בְּנֵי אֲשֶׁר אִתְּם בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, הִנֵּה כִי אִם תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹל נְפִי, לֹא תֵאבְדוּ. וְאִם תִּשְׁמָעוּ לוֹ אֲנִיחַ לָכֶם בְּרָכָה, וְהִיא רֵאשׁ בְּרָכָתִי.

28 And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

אך אם לא תשמעו לו, אסיר את ברכותי הראשונה, את עצם ברכותי, ועליו היא תנוח.

29 But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

ועתה, זורם, אליך דברי: הנה עבד לָבוֹן אִתְּהָ, וְעַל אָף זֹאת יֵצְאָתָּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם; וְיִוָדַע אֲנִי כִי יָדִיד נְאֻמָּן אִתְּהָ לְבְנֵי נְפִי עַד עוֹלָם.

30 And now Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

על כן, מפני היותך נאמן, יברך זרעך עם זרעו, וישכון בהצלחה לארץ ימים על פני הארץ הזאת. ודבר, זולת עונם, לא יציקם ויפריעם מלהצליח על פני הארץ הזאת עד עולם.

31 Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

אכן, אם תשמור את מצוות יהוה יקדיש הוא את הארץ הזאת לבטחון זרעך עם זרע בני.

32 Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

ב

2

ועתה, יעקב, אליך אדבר: בכור אתה לבני הנולדים בימי מצוקתי במדבר. הנה סבלתי יסורים ורב צער בגלותך, מפני גסות אחיך.

1 And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

ואולם, יעקב, בכור הנולדים לי במדבר, אתה ידעת את גדלת אלהים; והוא יקדיש את סבלותיך למען רווחתך.

2 Nevertheless, Jacob, my first-born in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

על כן תתברך נפשך ותשכון לבטח עם אחיך נפי; ומיד יעברו עליך בעבודת אלהיך. וידעתי כי נגאלת, מפני צדקת גואלך; על אשר ראית כי יבוא במלאת הימים להביא ישועה לבני האדם.

3 Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

ואתה ראית את תפארתו בנעורייך; לכן ברוך אתה כפי אלו אשר ישרתם בגופו. כי הרוח אחד הוא, אתמול, היום ועד עולם, ומוכנה הדרך מאז נפילת האדם, והישועה חנם היא.

4 And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

נְפִי ב ב:ב-יב

- וּבְנֵי הָאָדָם מְקַבְּלִים תּוֹרָה דִּיָּהּ, לְדַעַת טוֹב וְרָע. וְחֹק נִתָּן לָהֶם; אִךְ בְּחֹק לֹא יִצְדָּק אָנוּשׁ; לְאֹמֶר, עַל פִּי הַחֹק נִכְרְתִים בְּנֵי הָאָדָם. אַכֵּן, עַל פִּי חֹק הַחֹמֶר דִּינָם לְהַכְרֵת, וְעַל פִּי חֹק הָרוּחַ דִּינָם לְאַבֵּד מִן הַטוֹב וּלְהִתְאֲמַלְל לְעוֹלָם.
- עַל כֵּן בָּאָה הַגְּאֻלָּה מֵאֵת מְשִׁיחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל יְדִיו; כִּי מְלֵא חֶסֶד וְאֱמֶת הוּא.
- הִנֵּה הוּא מְקַרֵּב עֲצָמוֹ קִרְבָּן עַל חַטָּא, לְמַלֵּא אֶת תְּכֵלִית הַחֹק וְזֹאת בְּעִבּוֹר כֹּל אֲשֶׁר לָהֶם לֵב שָׁבוּר וְרוּחַ נִכְאָה; וְזוֹלַת אֱלֹהִים, לֹא יִכּוֹלָה תְּכֵלִית הַחֹק לְהִמְלֵא.
- לְכֹן, מִה רַב עֵרֶךְ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְיוֹשְׁבֵי תֵבֵל; לְמַעַן יֵדְעוּ כִּי לֹא יִשְׁכֹּן כֹּל בָּשָׂר לְפָנֵי אֱלֹהִים, בְּלִתֵּי עַל יְדֵי הַסְּגֻלוֹת וְהַרְחָמִים וְהַחֶסֶד אֲשֶׁר לְמְשִׁיחַ הַקֹּדֶשׁ, הַמְקַרֵּב אֶת נַפְשׁוֹ בְּבָשָׂר וְלוֹקַח אוֹתָהּ שְׁנִית בְּכַח הָרוּחַ, לְהָבִיא אֶת תְּחִיַּת הַמֵּתִים, וְהוּא רֵאשׁוֹן הַקָּמִים לְתַחִיָּה.
- עַל כֵּן רֵאשִׁית תְּבוּאָהּ הוּא לְאֱלֹהִים, בְּהִיּוֹתוֹ מְלִיץ יֵשָׁר לְכָל בְּנֵי הָאָדָם; וְהַמְאֲמִינִים בּוֹ יִשְׁעוּ.
- וְעַתָּה אֲשֶׁר הוּא מְלִיץ יֵשָׁר לְכָל, יְבוֹאוּ כָּל־הָאָדָם אֶל אֱלֹהִים; אַכֵּן, יַעֲמְדוּ הַכֹּל לְפָנָיו לְהַשְׁפִּט עַל יְדָיו כְּפִי הָאֱמֶת וְהַקִּדְשָׁה אֲשֶׁר בּוֹ. לְכֹן תְּכֵלִית הַחֹק אֲשֶׁר נָתַן הָאֵל הַקֹּדֶשׁ, וְהִיא הַפְּגִיעָה עַל פִּי הַעֲנֵשׁ אֲשֶׁר נִקְבַע, הוּא הַהֶפֶךְ מִן הָאֲשֶׁר אֲשֶׁר נִקְבַע לְמַלֵּא אֶת תְּכֵלִית הַכִּפּוּרָה,
- כִּי הֵכָרַח אֲשֶׁר יֵשׁ נֶגֶד כָּכָל הַדְּבָרִים; אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן, בְּכוֹר הַנּוֹלָדִים לִי בַּמִּדְבָּר, לֹא הָיוּ מִתְבַּצְּעִים לֹא צֶדֶק וְלֹא רִשְׁעָה, גַּם לֹא קִדְשָׁה וְלֹא יְגוֹן, אִף לֹא טוֹב וְלֹא רָע; אִם כֵּן, הָיוּ כָּל הַדְּבָרִים חִיבִים לְהִיּוֹת תְּרַכְּבָת אַחַת; לְכֹן, אֵלֹהֵי הָיָה גּוֹף אֶחָד, הֵכָרַח הָיָה לוֹ לְהִתְרוֹחֵף כְּמֵת, בְּלֹא חַיִּים וּבְלֹא מוֹת, בְּלֹא הַשְׁחָתָה וּבְלֹא חֶסֶר הַשְׁחָתָה, אִף בְּלֵי אֲשֶׁר וּבְלֵי יְגוֹן, וּבְלֵי תַחוּשָׁה וּבְלֵי קִהוּת חוּשִׁים;
- עַל כֵּן, הֵכָרַח הָיָה כִּי נִבְרָא לְדָבָר רֵיק, לְלֹא כְּוִנָּה בְּבְרִיאָתוֹ; וְהֵכָרַח אֲשֶׁר דָּבָר זֶה יִשְׁחִית אֶת חֻכְמַת אֱלֹהִים וְאֶת תְּכֵלִיתוֹתָיו
- 5 And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.
- 6 Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.
- 7 Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.
- 8 Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.
- 9 Wherefore, he is the first-fruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.
- 10 And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—
- 11 For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my first-born in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.
- 12 Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his

- הנצחיות ואת גבורת אלהים ואת רחמי וצדקו.
- eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.
- 13 And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.
- 14 And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.
- 15 And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.
- 16 Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.
- 17 And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.
- 18 And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.
- 19 And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.
- 20 And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.
- 21 And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore,
- וְאִם תֹּאמַר כִּי אֵין חֹק, אִף תֹּאמַר כִּי אֵין חֹטָא. וְאִם תֹּאמַר כִּי אֵין חֹטָא, אִף תֹּאמַר כִּי אֵין צְדָקָה. וְאִם אֵין צְדָקָה אֵין אִשְׁרָה. וְאִם אֵין צְדָקָה וְאִשְׁרָה, אֵין עֲנִשׁ וְיָגוֹן. וְאִם אֵלֹהִים אֵינְנוּ, אֵין אֱלֹהִים. וְאִם אֵין אֱלֹהִים, אֲנַחְנוּ אֵינְנוּ וְכֹן אֵין אָרֶץ; יֵעָן אִשְׁרָה לֹא יְכוּלָה הֵיטָה לְהֵיוֹת בְּרִיאַת דְּבָרִים, וְלֹא פְעֻלָּה וְלֹא הַפְעָלוֹת וְהִכְרַח הָיָה אִשְׁרָה הַכֹּל נִעְדָה.
- וְהַנְּהָה, בְּנֵי, מְדַבֵּר אֲנִי אֵלֵיכֶם לְמַעַן הוֹעִילְכֶם וְלִמְדֻכֶם; אֲכֹן יֵשׁ אֱלֹהִים וְהוּא בְּרָא הַכֹּל, אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם, דְּבָרִים לַפְעֻלָּה וְלְהַפְעָלוֹת.
- וְלְמַעַן בְּצַעַת אֶת תְּכֵלִיּוֹתָיו הַנְּצַחִיּוֹת בְּאַחֲרִית הָאָדָם, אַחַר אִשְׁרָה בְּרָא אֶת הוֹרֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים, אֶת חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֶת עוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבִקְצֶרֶת אֶת כָּל אִשְׁרָה נִבְרָא, הַכְּרַח אִשְׁרָה הָיָה נִגְדָּה; אִף הַפְּרִי הָאֲסוּר כְּנִגְדָּה עֵץ הַחַיִּים; הָאָדָם מֵתוֹק וְהָאֲחֵר מֵר.
- לְכֹן נָתַן יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם לַפְעֹל בְּרִשׁוֹת עַצְמוֹ; אִף לֹא יְכוּל הָאָדָם לַפְעֹל בְּרִשׁוֹת עַצְמוֹ, בְּלִתֵּי אִם פְּתָהוּ זֶה, אוֹ אַחֵר.
- וְאֲנִי, לְחִי, כִּפִּי אִשְׁרָה קִרְאֵתִי בְּכַתוּבִים, חִיב לְשַׁעַר כִּי מִלְאֲךָ אֱלֹהִים, כְּכַתוּב, נִפְל מִשָּׁמַיִם וְנִהְפָּךְ שָׁטָן, כִּי בִקֵּשׁ אֶת הָרַע בְּעֵינֵי אֱלֹהִים.
- וְיֵעָן אִשְׁרָה נִפְל מִשָּׁמַיִם וְהָיָה אֲמַלְל לְעַד, בִּקֵּשׁ אִף לְאֲמַלְל אֶת כָּלֵל הָאָדָם. לְכֹן דִּבֶּר אֵל חוּוָה, וְהוּא הִנְחֵשׁ הַזָּקֵן אִשְׁרָה הוּא הַשָּׂטָן, אָבִי כָּל כְּזָב, וְכֵה אָמַר: טַעַמִּי מִן הַפְּרִי הָאֲסוּר וְלֹא מוֹת תִּמָּתוּן, וְהֵייתֶם כְּאֱלֹהִים, יִדְעִי טוֹב וְרַע.
- וְאַחַר אִשְׁרָה טַעַמּוּ אָדָם וְחוּוָה מִן הַפְּרִי הָאֲסוּר גִּרְשׁוּ מִגֵּן עֵדֶן לְעַבְדָּה אֶת הָאָדָמָה.
- וְהֵם הוֹלִידוּ צְאָצְאָאִים; אֶת מִשְׁפַּחַת כָּל הָאָדָמָה.
- וְאֱלֹהִים הֶאָרִיךְ כְּחַפְצוֹ אֶת יְמֵי בְנֵי הָאָדָם, לְמַעַן יִנְחַמוּ מִחֹטָא בְּעוֹדָם בְּבָשָׂר; עַל כֵּן

הפכו ימיהם לַעַת מִבְּחֹן וְהֶאָרְכוּ עַל פִּי
מִצְוֹת יְהוָה לְבְנֵי הָאָדָם. כִּי הוּא צִוָּה עַל כָּלם
לְהִנָּחֵם מִחַטָּא, וְהִרְאָה לָהֶם כִּי אָבְדוּ מִפְּנֵי
עֲבֵרַת הוֹרֵיהֶם.

their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

וְהִנֵּה, לֹיֵלָא פִּשְׁעָ אָדָם, לֹא נָפַל, כִּי נִשְׁאַר
הָיָה בְּגֵן עֵדֶן. וְכָל הַבְּרִיאָה הָיְתָה נוֹתַרְתָּ
כְּאֲשֶׁר נִבְרְאָה; וְכֵן הָיָה לְעוֹלָם, עַד אֵין קֵץ.

22 And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

וְלֹא הָיוּ נוֹלָדִים יְלָדִים; וְכֵן הָיוּ נִשְׁאַרִים
זְכִּים, בְּלֹא שְׂמֵחָה, כִּי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים יְגוֹן;
וְלֹא עוֹשִׂים טוֹב, כִּי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים מֵהוּ חַטָּא.

23 And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

אֲךָ הִנֵּה, הַכֹּל נַעֲשָׂה בְּחֵכְמַת הַיּוֹדֵעַ כֹּל.

24 But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

אָדָם נָפַל לְמַעַן הָיִית בְּנֵי הָאָדָם; וּבְנֵי הָאָדָם
הֵם לְמַעַן תִּהְיֶה לָהֶם שְׂמֵחָה.

25 Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

וְהַמְּשִׁיחַ יָבֹוא בְּמִלְאֵת הַיָּמִים, לְגַאֵל אֶת בְּנֵי
הָאָדָם מִן הַנְּפִילָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר גְּאוּלִּים הֵם מִן
הַנְּפִילָה, הֵם נַעֲשׂוּ חַפְּשִׁים עַד עוֹלָם, בְּדַעְתָּם
טוֹב וְרַע; לְפַעַל בְּרִשׁוֹת עֲצָמָם וְלֹא לְהִיֹּת
נִפְעָלִים, זוֹלַת עַל יְדֵי עֲנֵשׁ הַחֹק בְּיוֹם הַגְּדוֹל
וְהָאֲחֵרוֹן עַל פִּי מִצְוֹת אֱלֹהִים.

26 And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

עַל כֵּן בְּנֵי הָאָדָם חַפְּשִׁים בְּבִשָּׁר; וְכָל אֲשֶׁר
צָרִיף לְאָדָם, נִתָּן לוֹ. וְהֵם חַפְּשִׁים לְבַחֵר
בְּחַפְּשׁ וְחַיִּי עוֹלָם עַל יְדֵי הַמְּתוֹדֵף הַגְּדוֹל אֲשֶׁר
לְכַלֵּל הָאָדָם, אוֹ לְבַחֵר שְׂבִיָּה וְמוֹת כְּפִי שְׂבִיָּה
הַשָּׂטָן וְכֹחוֹ; כִּי מִבְּקִשׁ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת כָּלֵל
הָאָדָם אֲמֻלִּים כְּמוֹתוֹ.

27 Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

וְעַתָּה, בְּנֵי, רְצוּנִי כִּי תִבְטִיטוּ אֶל הַמְּתוֹדֵף הַגְּדוֹל
וְתִקְשִׁיבוּ לְמִצְוֹתָיו הַגְּדוֹלוֹת; וְתִהְיוּ נֶאֱמָנִים
לְדַבְּרָיו, וְתִבְחָרוּ בְּחַיִּי עוֹלָם, כְּחַפְּצֵי רוּחַ קְדָשׁוֹ.

28 And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

וְאַל תִּבְחָרוּ בְּמוֹת נֶצַח, כְּפִי יֵצֵר הַבִּשָּׁר
וְהָרַע אֲשֶׁר בּוֹ. הַמְּחַזֵּק אֶת רוּחַ הַשָּׂטָן
לְקַחַת שְׂבִי, לְהוֹרִידְכֶם שְׂאוּלָה, לְמַעַן
יִשְׁלַט בְּכֶם בְּמַלְכוּתוֹ.

29 And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

הִנֵּה דִבַּרְתִּי דְבָרִים מְעַטִּים אֵלֶיךָ, בְּנֵי, אֶל
כָּלְכֶם, בְּאֲחֵרִית יְמֵי מִבְּחָנִי; בְּחַרְתִּי בְּחֵלְכֶם

30 I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words

הטוב, כְּדַבֵּר הַנְּבִיא. וְכָל תְּכַלִּיתִי הִיא שְׁלוֹם
נַפְשׁוֹתֵיכֶם לְעַד. אָמֵן.

of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting
welfare of your souls. Amen.

ג

3

- וְעַתָּה, יוֹסֵף, בֶּן זְקוּנִי, אֵלֶיךָ אֲדַבֵּר. נוֹלַדְתָּ
בְּמִדְבַר תְּלָאוֹתֵי; אָכֵן בַּעַת מְלָאָה סָאת יְגוּנִי
יְלֵדָה אוֹתָךְ אִמָּךְ.
- יְקַדֵּשׁ נָא יְהוָה אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אִף לְךָ;
מֵיִטֵּב הָאָרֶץ הִיא לְנַחֲלָתְךָ וּלְנַחֲלַת זְרַעְךָ עִם
אֲחֵיךָ, לְבִטְחָה עַד עוֹלָם, אִם אַף תִּשְׁמְרוּ אֶת
מִצְוֹת קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
- אָכֵן, יוֹסֵף, בֶּן זְקוּנִי, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מִמִּדְבַר
תְּלָאוֹתֵי, יִבְרַכְךָ יְהוָה לְעוֹלָם, כִּי לֹא יֵאבֵד
זְרַעְךָ עַד כְּלוֹתָם.
- כִּי יוֹצֵא חֲלָצֵי אֶתָּה, וְאֲנִי צָאֲצָא יוֹסֵף, אֲשֶׁר
הוֹבָא לְמִצְרַיִם בְּשִׁבְי. וְגִדּוּלִים דְּבָרֵי הַבְּרִיתוֹת
אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה לְיוֹסֵף.
- וְיוֹסֵף אָכֵן חָזָה אֶת יוֹמָנוּ. וְיְהוָה אָמַר לוֹ
כִּי מִחֲלָצֵי יוֹסֵף יִקָּם צֶמַח צְדִיק לְבֵית יִשְׂרָאֵל;
לֹא הַמְּשִׁיחַ, כִּי אִם עֲנָף אֲשֶׁר יִגְדֵעַ; אֵף
הוּא יִזְכָּר בְּדַבְרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה, כִּי הַמְּשִׁיחַ
יִתְגַּלֶּה לָהֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, בְּרוּחַ גְּבוּרָה,
לְהוֹצִיאָם מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר; אָכֵן, מֵאַפְלַת
סְתָרִים וּמִשְׁבִּיָּה לְחֵירוֹת.
- כִּי אָמַת הַעֵיד יוֹסֵף בְּאָמְרוֹ: חוֹזֶה יִקָּם יְהוָה
אֱלֹהֵי, וְהוּא יִהְיֶה חוֹזֶה נִבְחָר לְיוֹצֵאֵי חֲלָצֵי.
- אָכֵן אָמַר יוֹסֵף: כֹּה אָמַר לִי יְהוָה: חוֹזֶה
נִבְחָר אֶקָּם מִיוֹצֵאֵי חֲלָצֵיךָ, וְגִדּוּל יִהְיֶה
כְּבוֹדוֹ בֵּין צָאֲצָאֵיךָ. וְאֲצוּהוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה
לְמַעַן יוֹצֵאֵי חֲלָצֵיךָ, אֲחֵיךָ, אֲשֶׁר רַב יִהְיֶה
עִרְכּוֹ לָהֶם, וְהוּא לְהוֹדִיעֵם אֶת דְּבָרֵי
הַבְּרִיתוֹת אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם אֲבוֹתֶיךָ.
- וְאֲצוּהוּ לְחַדֵּל מִכָּל מַעֲשֵׂה, זולת אֲשֶׁר אֲצוּהוּ.
וְאֲגִדְלֵהוּ בְּעֵינַי, כִּי אֶת מְלֹאכְתִּי יַעֲשֶׂה.
- 1 And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born
in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest
sorrow did thy mother bear thee.
- 2 And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most
precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed
with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep
the commandments of the Holy One of Israel.
- 3 And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the
wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy
seed shall not utterly be destroyed.
- 4 For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant
of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the
covenants of the Lord which he made unto Joseph.
- 5 Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of
the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise
up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a
branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in
the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest
unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of
them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out
of captivity unto freedom.
- 6 For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise
up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.
- 7 Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will
I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly
among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment
that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which
shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the
knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.
- 8 And I will give unto him a commandment that he shall do none other
work, save the work which I shall command him. And I will make him
great in mine eyes; for he shall do my work.

נְפִי ב ג ט-יח

- 9 And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.
- 10 And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.
- 11 But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.
- 12 Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.
- 13 And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.
- 14 And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;
- 15 And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.
- 16 Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.
- 17 And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.
- 18 And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give
- גְדוֹל יְהִיָּה כְּמֹשֶׁה, אֲשֶׁר אָמַרְתִּי כִּי אֶקְיְמָהוּ לְכֶם, לְהַצִּיל אֶת עַמִּי, בַּיַּת יִשְׂרָאֵל.
- וְאֶת מֹשֶׁה אֶקְיֵם לְהַצִּיל אֶת עַמְּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
- אֲךָ חוֹזֵה אֶקְיֵם מִחֲלָצִיךָ; וְאֵתָּן לוֹ כֹּחַ לְהַבִּיא אֶת דְּבָרֵי לְזַרְעֵךָ חֲלָצִיךָ, וְלֹא לְמַעַן הָבִיא אֶת דְּבָרֵי בְלִבְדּוֹ, כִּי אִם לְהוֹכִיחֵם אֲשֶׁר דְּבָרֵי אָמַרְתָּ הוּא, אֲשֶׁר כָּבַר יָצָא בֵּינֵיהֶם, נְאוּם יְהוָה.
- עַל כֵּן, יוֹצֵא חֲלָצִיךָ יִכְתֹּב, וְיוֹצֵא חֲלָצֵי יְהוּדָה יִכְתֹּב; וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִכְתְּבוּ יִצְמָחוּ יַחְדָּו לְכֻלָּם תּוֹרוֹת כָּזָב וּלְשֹׁכֵף מְרִיבוֹת, וְלִשְׁמֵים שָׁלוֹם בֵּין יוֹצְאֵי חֲלָצִיךָ, וְלְהוֹדִיעֵם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים עַל אֹדוֹת אֲבוֹתֵיהֶם וְעַל דְּבָרֵי בְרִיתוֹתַי אֲשֶׁר כָּרַתִּי, נְאוּם יְהוָה.
- וּמְרַפְּיוֹן הוּא יִתְחַזַּק בַּיּוֹם הַהוּא, נְאוּם יְהוָה, אֲשֶׁר תִּחַל מְלֹאכְתִּי בְּכֹל עַמִּי, לְמַעַן תִּשׁוּב לְאֵיתְנָךָ, בַּיַּת יִשְׂרָאֵל!
- וְזֶה דְבַר נְבוּאָת יוֹסֵף לֵאמֹר: אֲכֹן, יִבְרַךְ יְהוָה אֶת הַחוֹזֵה הַהוּא, וְהַמְבַקְשִׁים לְהַשְׁמִידוֹ יִכְלָמוּ; כִּי הֵקֵם יָקוּם דְּבַר יְהוָה אֵלַי עַל אֹדוֹת יוֹצֵא חֲלָצִי. הִנֵּה בְטַחְתִּי כִּי יָקוּם הַדְּבָר הַזֶּה.
- וְשֵׁם הַחוֹזֵה יִקְרָא כְּשֵׁמִי, וְיְהִיָּה כְּשֵׁם אָבִיו; וְהוּא יִדְמָה לִּי, כִּי אֶת אֲשֶׁר יוֹצִיא יְהוָה בְּיָדוֹ וּבְכַחוֹ יָבִיא אֶת עַמִּי אֶל יְשׁוּעָתָם.
- אֲכֹן, זֹאת נְבוּאָת יוֹסֵף לֵאמֹר: בְּטוֹחַ אָנִי בַּדְּבָר הַזֶּה, כִּבְטַחְתִּי בַּדְּבַר יְהוָה עַל מֹשֶׁה; כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֵלַי: אֲנִיצֵר אֶת זֶרְעֶךָ עַד עוֹלָם.
- וְאָמַר יְהוָה: אֲנִי אֶקְיֵם אֶת מֹשֶׁה; וְאֵתָּן לוֹ עֹז בַּמִּשְׁטָה, וְאֵתָּן לוֹ בְּנֵיהַ לְכַתֹּב. אֲךָ לֹא אֶתִּיר אֶת לְשׁוֹנוֹ לְהַרְבוֹת דְּבוּר, כִּי לֹא אֶעֱשֶׂנוּ גְבוּר לְשׁוֹן. אֲךָ אֶת תּוֹרָתִי אֶכְתֹּב לוֹ בְּמוֹ אֶצְבְּעִי, וְדוֹבֵר אֶתָּן לְמַעַנּוֹ.
- וְיְהוָה הוֹסִיף לֵאמֹר אֵלַי: וְאֲנִי אֶקְיֵם בְּעֵבוֹר יוֹצְאֵי חֲלָצִיךָ, וְאֵתָּן לוֹ דוֹבֵר; וְאֲשִׁימוֹ לְכַתֹּב

נְפִי ב ג:יט-ד:ב

- את כתבי יוצא חלציה, בעבור יוצאי חלציה;
והשמיע הדובר, יוצא חלציה, את הפתוב.
- 19 And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.
- 20 And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simpleness of their words.
- 21 Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.
- 22 And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.
- 23 Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.
- 24 And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.
- 25 And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou art little; wherefore hearken unto the words of thy brother, Nephi, and it shall be done unto thee even according to the words which I have spoken. Remember the words of thy dying father. Amen.

ד

4

- ועתה, אני, נפי, אדבר על אודות
הנבואות אשר עליהן דבר אבי, בדבר
יוסף אשר נלקח מצרמה.
- 1 And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.
- 2 For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

נְפִי ב ד:ג-יב

- 3 Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my first-born, I would that ye should give ear unto my words.
- 3 והָיָה כְּכֹלֹת אָבִי לְדַבֵּר עַל נְבוֹאוֹת יוֹסֵף, הוּא קָרָא לְבָנָי לְמֶן וּלְבָנוֹתָיו וְאָמַר לָהֶם: בְּנֵי וּבָנוֹתַי, אֲשֶׁר בְּנֵי בְכוֹרִי וּבָנוֹתָיו אַתֶּם, אֲחַפֵּץ כִּי תִאָּזְנוּ לְדַבְרִי.
- 4 For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.
- 4 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, תִּשְׁשׂוּ חַיִּל בְּאֶרֶץ, וְאִם לֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, תִּכָּרְתוּ מִלְּפָנָי.
- 5 But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.
- 5 אָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתַי, לֹא תוּכַל נְפֹשִׁי לָרֶדֶת אֶל קְבָרִי בְּלִי תַת לָכֶם בְּרָכָה; יָדַעְתִּי כִּי אִם תִּגְדְּלוּ בַדֶּרֶךְ הַנְּכֹונָה, לֹא תִסּוּרוּ מִמֶּנָּה.
- 6 Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.
- 6 וְהָיָה אִם תִּבּוֹא עֲלֵיכֶם קָלְלָה, הִנֵּה בְרָכָתִי נְתוּנָה לָכֶם, וְקָלְלַתְכֶם תּוֹסֵר מִכֶּם וְתִבּוֹא עַל רֹאשׁ הוֹרֵיכֶם.
- 7 Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.
- 7 לָכֵן, מִפְּנֵי בְרָכָתִי לֹא יִתְנַכֵּם יְהוָה אֱלֹהִים כִּי תֵאבְדוּ; אֲךָ הוּא יִרְחַם אֶתְכֶם וְאֶת זְרַעְכֶם עַד עוֹלָם.
- 8 And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.
- 8 וְהָיָה כְּכֹלֹת אָבִי לְדַבֵּר אֶל בְּנֵי לָמֶן וְאֶל בְּנוֹתָיו, הוּא צִוָּה לְהֵבִיא לְפָנָיו אֶת בְּנֵי לְמוּאֵל וְאֶת בְּנוֹתָיו.
- 9 And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.
- 9 וְהוּא דִבֶּר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: בְּנֵי וּבָנוֹתַי, אֲשֶׁר בְּנֵי וּבָנוֹת בְּנֵי הַשֵּׁנִי, הִנֵּה אֲבָרְכְכֶם בְּבְרָכָה אֲשֶׁר בְּרָכָתִי אֶת בְּנֵי לָמֶן וּבָנוֹתָיו; עַל כֵּן לֹא תִשְׁמְדוּ עַד כְּלוֹתְכֶם, כִּי בְרוּךְ יְהִי זְרַעְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.
- 10 And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.
- 10 וְהָיָה כְּכֹלֹת אָבִי לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, הוּא דִבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל, אָכֵן, לְכָל בְּנֵי בֵיתוֹ.
- 11 And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.
- 11 וּכְכֹלֹתוֹ לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, הוּא דִבֶּר אֶל שָׁם לֵאמֹר: בְּרוּךְ אַתָּה וּבְרוּךְ זְרַעְךָ, כִּי תִירַשׁ אֶת הָאָרֶץ כְּאַחִיךָ נְפִי; וְזְרַעְךָ יִמְנָה עִם זְרַעוֹ, וְהָיִיתָ כְּאַחִיךָ, וְזְרַעְךָ כְּזְרַעוֹ; וּבְרוּךְ תִּהְיֶה כָּל יְמֵיךָ.
- 12 And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.
- 12 וְהָיָה אַחַר דִּבְרַת אָבִי, לְחִי, אֶל כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ, עַל פִּי רִגְשֵׁי לְבוֹ וּכְרוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בּוֹ, הוּא בָּא בְּיָמָיו. וְהוּא מָת וְנִקְבַר.

- 13 And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.
- וְהָיָה אַךְ יָמִים אֲחָדִים מִיּוֹם מוֹת אָבִי, רָגְזוּ עָלַי לְמֹן וּלְמוֹאֵל וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל מִפְּנֵי תוֹכַחַת יְהוָה.
- 14 For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.
- כִּי אֲנִי, נְפִי, אֶלְצַתִּי לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם עַל פִּי דְבָרֵי יְהוָה; וְהִרְבִּיתִי דַבֵּר אֲלֵיהֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה אָבִי לִפְנֵי מוֹתוֹ; רַבִּים מִן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּתוּבִים עַל לוּחֹתֵי הַנּוֹסְפִים; כִּי עַל גְּבִיָּהֶם רְשׁוּמִים רַב דְּבָרֵי יְמִינִי.
- 15 And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.
- וְעַל גְּבִי הַלוּחֹת הָאֵלֶּה אֶכְתֹּב אֶת דְּבָרֵי נַפְשִׁי, וְכֵן כְּתַבִּי מִקְרָא רַבִּים אֲשֶׁר חֲרוּטִים עַל לוּחֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל; כִּי כְתַבִּי מִקְרָא הֵם עֲנֵג נַפְשִׁי וּבְהֵם הוֹגָה לְבִי, וְאֲנִי אֶכְתֹּבֵם לְלִמּוּד אֶת בְּנֵי וְלַהוֹעִילִם.
- 16 Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.
- הִנֵּה מִתְעַנְּגַת נַפְשִׁי בְּדְבָרֵי יְהוָה, וְלְבִי הוֹגָה תָּמִיד בְּדְבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי.
- 17 Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.
- אוּלָּם, אַף כִּי הֶעֱתִיר עָלַי יְהוָה אֶת רַב טוֹבוֹ, בְּהִרְאוֹתוֹ לִי אֶת מַעֲשָׂיו הַגְּדוֹלִים וְהַנִּפְלְאִים, יִקְרָא לְבִי בְּקוֹל: הוֹי, אִמְלֵל אֲשֶׁר כְּמוֹנִי! לְבִי דוֹאֵב מִפְּנֵי בְּשָׂרִי; נַפְשִׁי עֲצוּבָה מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתַי.
- 18 I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.
- הֲנִי מְכַתֵּר מִפְּנֵי הַפְּתוּיִים וְהַחֲטָאִים הַצָּרִים עָלַי עַל נִקְלָה.
- 19 And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.
- בְּרָצוֹתֵי לְשִׂמְחָה נֶאֱנַק לְבִי מִפְּנֵי חֲטָאִי, אוּלָּם יִדְעֵתִי מִי הוּא מִבְּטַחִי.
- 20 My God hath been my support; he hath led me through mine afflictions in the wilderness; and he hath preserved me upon the waters of the great deep.
- אֱלֹהִים מִשְׁעֲנָתִי. הוּא נְהַלְנִי בְּתַלְאֹתַי בְּמִדְבָּר, וְהוּא שָׁמְרָנִי עַל פְּנֵי מִימֵי תְּהוֹם הַגְּדוֹלָה.
- 21 He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.
- הוּא מָלְאָנִי בְּאַהֲבָתוֹ עַד כְּלוֹת בְּשָׂרִי.
- 22 He hath confounded mine enemies, unto the causing of them to quake before me.
- הוּא הִכְלִים אֶת אוֹיְבֵי, עַד אֲשֶׁר רָעְדוּ מִפְּנֵי.
- 23 Behold, he hath heard my cry by day, and he hath given me knowledge by visions in the nighttime.
- הוּא שָׁמַע צַעֲקָתִי יוֹמָם, וְהוֹדִיעַנִי בְּחִזּוֹנוֹת לַיְלָה.
- 24 And by day have I waxed bold in mighty prayer before him; yea, my voice have I sent up on high; and angels came down and ministered unto me.
- יוֹמָם הִתְאַמַּצְתִּי לְהַעֲתִיר לְפָנָיו תַּפִּלָּה עֲזָה; קוֹלִי בְּמָרוֹם הִשְׁמַעְתִּי, וּמְלַאֲכִים יָרְדוּ וְשָׂרְתוּנִי.

- 25 ועל כנפֵי רוחו נשֵׂא גופִי על הָרִים רָמִים
מְאֹד, וְעֵינַי רָאוּ גְדֻלוֹת, אִף גְדֻלוֹת מֵהַשָּׁנָה
אָדָם; עַל כֵּן צִוִּיתִי כִּי לֹא אֶכְתֹּב.
25 And upon the wings of his Spirit hath my body been carried away upon exceedingly high mountains. And mine eyes have beheld great things, yea, even too great for man; therefore I was bidden that I should not write them.
- 26 וְאִם גְּדֻלוֹת כְּאַלֶּה אָכֵן רָאִיתִי, אִם יְהוָה,
בְּמַחִילַת כְּבוֹדוֹ לְבָנֵי הָאָדָם יִפְקֹדֵם בְּרַחֲמָיו
כִּה רַבִּים, מִדּוּעַ יִבֶּה לְבִי וְנַפְשִׁי תִתְמַהֲמַה
בְּעַמְק הַבְּכָא, וּבְשָׂרֵי יִכְלֶה וְכַחֵי יִרְפֶּה
מִפְּנֵי תִלְאוֹתַי?
26 O then, if I have seen so great things, if the Lord in his condescension unto the children of men hath visited men in so much mercy, why should my heart weep and my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh waste away, and my strength slacken, because of mine afflictions?
- 27 וּמִדּוּעַ אֶכְנַע לְחַטָּא, מִפְּנֵי בְּשָׂרִי? מִדּוּעַ אֶתֵּן
יָד לְפְתוּיִים לְתֵת מְקוֹם בְּלִבִּי לְמַרְשָׁע הַהוּא
לְאַבֵּד אֶת שְׁלוֹמִי וּלְצַרֵּר אֶת נַפְשִׁי? מִדּוּעַ
אֶכְעַס מִפְּנֵי אוֹיְבֵי?
27 And why should I yield to sin, because of my flesh? Yea, why should I give way to temptations, that the evil one have place in my heart to destroy my peace and afflict my soul? Why am I angry because of mine enemy?
- 28 עוֹרִי נִפְשִׁי! אַל תּוֹסִיפִי שָׁקַע בְּחַטָּא. גִּילֶה,
לְבִי, וְאַל תּוֹסֵף תֵּת מְקוֹם לְאוֹיֵב נַפְשִׁי.
28 Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O my heart, and give place no more for the enemy of my soul.
- 29 אַל תִּרְגַּז עוֹד מִפְּנֵי אוֹיְבֵי. אַל נָא תִרְפֶּה כַּחֵי
מִפְּנֵי תִלְאוֹתַי.
29 Do not anger again because of mine enemies. Do not slacken my strength because of mine afflictions.
- 30 עֲלֶיךָ, לְבִי, וּקְרָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר:
אֶהְלֶלְךָ, יְהוָה, לְעוֹלָם; נַפְשִׁי תִגַּל בְּךָ,
אֱלֹהֵי יוֹצֵר יִשׁוּעָתִי.
30 Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say: O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will rejoice in thee, my God, and the rock of my salvation.
- 31 אֲנָא, יְהוָה, גָּאֵל אֶת נַפְשִׁי! פְּדֵנִי מִיַּד אוֹיְבֵי!
שְׁלַח בִּי חֵיל בְּבוֹא עָלַי מִרְאֵה חַטָּא!
31 O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make me that I may shake at the appearance of sin?
- 32 לוֹ יִנְעֲלוּ תַמִּיד שַׁעְרֵי שְׂאוֹל לְפָנַי, כִּי לְבִי
נִשְׁבַּר וְרוּחִי נִכְאָה! יְהוָה, אַל נָא תִנְעַל שַׁעְרֵי
צְדָקְתְּךָ בְּפָנַי, לְמַעַן אֵלֶּךָ בְּעַמְק שְׁפִלָּה וְלֹא
אֶסוּר מִדְּרֹךְ מִישְׁרִים!
32 May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy righteousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!
- 33 אֲנָא, יְהוָה, עֲטֹפֵנִי בְּמַעֲטֵל צְדָקְתְּךָ! שִׁמָּה לִּי,
יְהוָה, דְּרֹךְ לְהַמְלִיט מֵאוֹיְבֵי! הִשְׁיִרָה נְתִיבֵי
לְפָנַי! אַל נָא תִתֵּן אָכֵן נִגְרֵי עַל דְּרָכֵי. פְּנֵה נָא
אֶת דְּרָכֵי לְפָנַי וְאַל תִּגְדְּרֵנָה, אִף חֶסֶם אֶת
דְּרָכֵי אוֹיְבֵי.
33 O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.
- 34 יְהוָה, בְּךָ בִטַחְתִּי וּבְךָ אֶבְטַח לְעוֹלָם. לֹא
אֶשִׂים מִבְּטַחִי בְּזֵרוּעַ בְּשָׂר, כִּי יָדַעְתִּי אֲשֶׁר
אֶרְוֵר הַבּוֹטֵחַ בְּזֵרוּעַ בְּשָׂר. אָכֵן אֶרְוֵר הוּא
אֲשֶׁר יִבְטַח בְּאָדָם וְשָׂם אֶת הַבְּשָׂר יָרוּעוּ.
34 O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

אָכוּ, יִדְעֵתִי כִּי הַעֲנֵק יַעֲנִיק אֱלֹהִים לְאִשְׁרָי
 יִבְקֶשׁ. אָכוּ, יִתֵּן לִי אֱלֹהֵי, אִם לֹא בְעוֹלָה
 אֲבַקֶּשׁ; עַל כֵּן אֲשָׂא קוֹלִי אֵלֶיךָ, אֶקְרָא אֵלֶיךָ,
 אֱלֹהֵי, צוֹר צִדְקָתִי. קוֹלִי יַעֲלֶה אֵלֶיךָ תָּמִיד,
 צוֹרֵי וְאֱלֹהֵי, אֱלֹהֵי עַד. אָמֵן.

35 Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

ה

5

וְאֲנִי, נְפִי, הִרְבֵּיתִי לְקַרְא אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי מִפְּנֵי
 כַּעַס אַחֵי.

1 Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.

אֲדָּ כַּעַסָּם גָּבַר עָלַי, עַד אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי.

2 But behold, their anger did increase against me, insomuch that they did seek to take away my life.

וְהֵם הִתְלוֹנְנוּ עָלַי לֵאמֹר: אַחֵינוּ הַצָּעִיר יַחֲשָׁב
 לְמַשֵּׁל בָּנוּ, וְנִסְיוֹנוֹת רַבִּים הָיוּ לָנוּ מִפְּנֵיו; לָכֵן
 הִבֵּה נְהַרְגֶהוּ וְלֹא נוֹסִיף לְהִתְעַנּוֹת מִפְּנֵי דְבָרָיו.
 הֵן אֵין חֲפְצֵנוּ לְתַתּוֹ שְׁלִיט עָלֵינוּ; כִּי לָנוּ, הָאֲחֵים
 הַבְּכִירִים, הַשְּׁלֵטוֹן עַל הָעָם הַזֶּה.

3 Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.

וְאֲנִי לֹא כָּתַבְתִּי עַל גְּבֵי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
 אֶת כָּל דְּבָרֵי תְּלִנְתָּם עָלַי. דִּי בְּאֶמְרֵי כִּי
 בִּקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי.

4 Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.

וַיְהוֶה הַזֶּהִירְנִי כִּי אֶפְרָד מֵהֵם וְאֶבְרַח אֶל
 הַיַּעְרוֹת עִם כָּל אֲשֶׁר יַחְפְּצוּ לָבוֹא עִמִּי.

5 And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.

וְלִקְחֵתִי, אֲנִי, נְפִי, אֶת מִשְׁפַּחְתִּי וְאֶת זֹרָם
 וּמִשְׁפַּחְתּוֹ וְאֶת שָׁם, אַחֵי הַגְּדוֹל וּמִשְׁפַּחְתּוֹ,
 וְאֶת יַעֲקֹב וַיֹּסֵף, אַחֵי הַצָּעִירִים, וְאֶת אַחֵי וְאֶת
 וְכָל אֲשֶׁר חָפֵץ לָלֶכֶת עִמִּי. וְכָל הַהוֹלְכִים עִמִּי
 הָאֲמִינִים לְאִזְהָרוֹת אֱלֹהִים וְהַתְּגַלְיוֹתָיו; עַל כֵּן
 שָׁמְעוּ לְדְבָרִי.

6 Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.

וְלִקְחֵנוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר יָכֻלְנוּ
 לְשֵׂאת, וְנִסְעָנוּ בַּיַּעַר יָמִים רַבִּים; וְאַחַר נִסְעָנוּ
 יָמִים רַבִּים נִטִּינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ.

7 And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.

וּבְנֵי עַמִּי חָפְצוּ כִּי נִקְרָא אֶת שֵׁם הַמְּקוֹם
 הַהוּא נְפִי, וְלָכֵן קָרָאנוּ אֶת שְׁמוֹ נְפִי.

8 And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.

וְכָל אֲשֶׁר הָיוּ עִמִּי קָבְלוּ עָלֵיהֶם לְהִקְרָא בְּשֵׁם
 עִם נְפִי.

9 And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.

- 10 And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things according to the law of Moses.
- וְשָׁמְרָנוּ אֶת מִשְׁפָּטֵי יְהוָה וְחֻקֵּי וּמִצְוֹתָיו
בְּכָל דְּבָרָה, עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה.
- 11 And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.
- וַיְהוֹה הָיָה עִמָּנוּ, וְרַבְתָּה הַצְּלָחָתְנוּ עַד מְאֹד;
כִּי זָרַעְנוּ זֵרַע, וְקָצְרָנוּ שֹׁפֵעַ, וְגִדְלָנוּ עֲדָרֵי צֹאן
וּבְקָר וְכָל מִינֵי בְהֵמָה.
- 12 And I, Nephi, had also brought the records which were engraven upon the plates of brass; and also the ball, or compass, which was prepared for my father by the hand of the Lord, according to that which is written.
- וְאֲנִי, נְפִי, הֵבִי אֶת הַכְּתָבִים הַחֲרוּטִים
עַל לוחות נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל וְכֹן אֶת הַכַּדּוּר, אוֹ
הַמְכֹּון, אֲשֶׁר הַכִּינָה יְד יְהוָה בְּעִבּוּר אָבִי, כַּכְּתוּב.
- 13 And it came to pass that we began to prosper exceedingly, and to multiply in the land.
- וַהֲחִלּוּנוּ לְהַצְלִיחַ מְאֹד וְלָרְבוֹת בְּאֶרֶץ.
- 14 And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after the manner of it did make many swords, lest by any means the people who were now called Lamanites should come upon us and destroy us; for I knew their hatred towards me and my children and those who were called my people.
- וְאֲנִי, נְפִי, לָקַחְתִּי אֶת חֶרֶב לָבֹן וְעָשִׂיתִי
חֲרָבוֹת רַבּוֹת כְּמוֹהָ, פֶּן יַעֲלוּ עָלֵינוּ לְהַשְׁמִידֵנוּ
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִקְרְאוּ עַתָּה בְּשֵׁם לָמָנִים; כִּי
יָדַעְתִּי אֶת שִׂנְאָתָם אֵלַי וְאֶל צְאֲצְאָי, וְאֶל
אֲשֶׁר נִקְרְאוּ עִמָּי.
- 15 And I did teach my people to build buildings, and to work in all manner of wood, and of iron, and of copper, and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and of precious ores, which were in great abundance.
- וְאֲנִי לְמַדְתִּי אֶת עַמִּי לְבָנוֹת בָּתִּים וְלַעֲשׂוֹת
כָּל מְלָאכָת עֵץ וּבְרָזָל, נְחֹשֶׁת וְנְחָשֶׁת קָלֵל,
וּפְלָדָה וְזָהָב וְכֶסֶף וְעַפְרוֹת יָקָרוֹת, אֲשֶׁר הָיוּ
בְּשֹׁפֵעַ רַב.
- 16 And I, Nephi, did build a temple; and I did construct it after the manner of the temple of Solomon save it were not built of so many precious things; for they were not to be found upon the land, wherefore, it could not be built like unto Solomon's temple. But the manner of the construction was like unto the temple of Solomon; and the workmanship thereof was exceedingly fine.
- וְאֲנִי, נְפִי, בְּנִיתִי מִקְדָּשׁ וְתַבְנִיתוֹ כְּתַבְנִית
הַהֵיכָל אֲשֶׁר לְשִׁלְמוֹה, וְזוֹלַת בְּנִיתוֹ בְּחֻפְצֵי
יָקָרוֹת רַבִּים, כִּי אֵלֶּה לֹא נִמְצְאוּ בְּאֶרֶץ
הַהֵיא. לְכֹן לֹא נִתֵּן לְבָנוֹתוֹ כְּהֵיכָל אֲשֶׁר
לְשִׁלְמוֹה, אֲךָ תַבְנִית בְּנִיתוֹ כְּמוֹתוֹ
וּמְלָאכָתוֹ מְלָאכָת מְחֻשָּׁבָת.
- 17 And it came to pass that I, Nephi, did cause my people to be industrious, and to labor with their hands.
- וְאֲנִי, נְפִי, סְבוֹתִי בְּעַמִּי, אֲשֶׁר יְהִיו שׁוֹקְדִים עַל
עֲבוּדָתָם וְעֹמְלוֹ בְּמְלָאכָת כַּפַּיִם.
- 18 And it came to pass that they would that I should be their king. But I, Nephi, was desirous that they should have no king; nevertheless, I did for them according to that which was in my power.
- וְהָיָה חֻפְצָם כִּי אֶהְיֶה מֶלֶךְ; אֲךָ אֲנִי, נְפִי,
רָצִיתִי כִּי לֹא יְהִיָה לָהֶם מֶלֶךְ; אוּלַם עָשִׂיתִי
לְמַעַנְם כַּפִּי כַּחֲזִי.
- 19 And behold, the words of the Lord had been fulfilled unto my brethren, which he spake concerning them, that I should be their ruler and their teacher. Wherefore, I had been their ruler and their teacher, according to the commandments of the Lord, until the time they sought to take away my life.
- וַהֲנִיָּה קָם דְּבַר יְהוָה אֶל אַחֵי, אֲשֶׁר דִּבֶּר
עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אֶהְיֶה מוֹשֵׁל וּמוֹרָם.
עַל כֵּן הָיִיתִי לָהֶם מוֹשֵׁל וּמוֹרָה, עַל פִּי
מִצְוֹת יְהוָה, עַד אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ אֶת נַפְשִׁי.
- 20 Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will not hearken unto thy words they
- וַהֲנִיָּה קָם דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
אֵלַי לְאָמֹר: אִם לֹא יִשְׁמְעוּ לְדְבָרֶיךָ,

- יִכְרְתוּ מִלְפָּנַי יְהוָה. וְאֲכֹן הֵם
נִכְרְתוּ מִלְפָּנָיו.
- וַיְהוֹה הִסֵּב עֲלֵיהֶם אֶת הַקְּלָלָה; אֲכֹן, מֵאַרְהָה
קָשָׁה, מִפְּנֵי עֲוֹנָם, כִּי הִקְשׂוּ עָלָיו אֶת לִבָּם עַד
אֲשֶׁר דָּמָה לְחִלְמִישׁ. וּבְהִיזוֹתָם לְבָנִים וּמְרָאָם
נְאֻנָּה וְעִנְיָן עַד מְאֹד, וְלִמְעַן לֹא יִפְתּוּ אֶת עַמִּי,
הֶעֱטָה יְהוָה אֱלֹהִים עֲלֵיהֶם עוֹר כְּהָהָה.
- וְכֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: הֲנֵנִי שָׂם אוֹתָם מֵאוֹסִים
לְעַמְּךָ בְּלִתִּי אִם יִנְחָמוּ וְיָשׁוּבוּ מִעֲוֹנוֹתֵיהֶם.
- וְאֲרוּר יִהְיֶה זֶרַע הָאִישׁ הַמִּתְעַרֵּב בְּזֶרְעִי;
מִקְלָל יִהְיֶה בְּעֵצָם הַקְּלָלָה הַזֹּאת. כֹּה דִבֶּר
יְהוָה וְכֵן יַעֲשֶׂה.
- וּמִפְּנֵי קְלָלָתָם, אֲשֶׁר עָלֵיהֶם, הָיוּ לְעַם
עֲצֵל, מְלֵא תַחְבּוּלוֹת וְעָרְמָה; מִבְּקָשִׁים
בִּיעֵר חַיּוֹת טָרֶף.
- וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלַי: הֵם יִהְיוּ שׂוֹט לְזֶרְעֶךָ
לְעוֹרְרָם לְזָכַר אוֹתִי, וְהָיָה אִם לֹא יִזְכְּרוּנִי וְלֹא
יִשְׁמְעוּ לְדִבְרֵי, יִצְלִיפוּ בָהֶם עַד כְּלוֹתָם.
- וְאֲנִי, נְפִי, קִדְשִׁתִּי אֶת יַעֲקֹב וְאֶת יוֹסֵף לְהִיּוֹת
כֹּהֲנִים וּמֹרִים בְּאַרְצֵי עַמִּי.
- וְהָיָה כִּי חִיֵּינוּ חַיֵּי אֲשֶׁר.
- וּשְׁלִשִׁים שָׁנָה חָלְפוּ מִיּוֹם צֵאתָנוּ מִירוּשָׁלַם.
- וְשָׁמַרְתִּי, אֲנִי, נְפִי, עַד הַזְּמַן הַזֶּה, אֶת זְכָרוֹנוֹת
עַמִּי אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי עַל הַלוּחוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי.
- וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלַי: עֲשֵׂה לָּךְ לוּחוֹת
נוֹסְפִים; וְעָלֵיהֶם תַּחְרַט דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר
הֵם טוֹבִים בְּעֵינַי, לְמַעַן הוֹעִילוּ לְעַמְּךָ.
- וְאֲנִי, נְפִי, בְּשִׁמְעִי לְמִצְוֹת יְהוָה, עָשִׂיתִי
אֶת הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה, וְחָרַטְתִּי עֲלֵיהֶם אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- וְאֲנִי חָרַטְתִּי דְּבָרִים אֲשֶׁר נְעִימִים הֵם
לְאֱלֹהִים. וְאִם יִנְעָמוּ לְעַמִּי דְּבָרֵי אֱלֹהִים,
יִנְעָמוּ לָהֶם אִף כְּתָבֵי הַחֲרוּטִים עַל גְּבִי
- shall be cut off from the presence of the Lord. And behold, they were
cut off from his presence.
- 21 And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore
cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their
hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore,
as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they
might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of
blackness to come upon them.
- 22 And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome
unto thy people, save they shall repent of their iniquities.
- 23 And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for
they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake
it, and it was done.
- 24 And because of their cursing which was upon them they did become an
idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness
for beasts of prey.
- 25 And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed,
to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not
remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them
even unto destruction.
- 26 And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that
they should be priests and teachers over the land of my people.
- 27 And it came to pass that we lived after the manner of happiness.
- 28 And thirty years had passed away from the time we left Jerusalem.
- 29 And I, Nephi, had kept the records upon my plates, which I had made,
of my people thus far.
- 30 And it came to pass that the Lord God said unto me: Make other plates;
and thou shalt engraven many things upon them which are good in my
sight, for the profit of thy people.
- 31 Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord,
went and made these plates upon which I have engraven these things.
- 32 And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people
are pleased with the things of God they will be pleased with mine
engravings which are upon these plates.

- 33 And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.
הַלְוִחוֹת הָאֵלֶּה. וְהִיא אִם יִחַפְּצוּ בְנֵי עַמִּי לְדַעַת אֶת תּוֹלְדוֹתֵם בְּתֵאוּר רַב יוֹתֵר, יִבְקְשׁוּן הַמָּה בְּלוֹחוֹתַי הָאַחֵרִים.
- 34 And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.
דִּי בְּאַמְרֵי כִי אַרְבַּעִים שָׁנָה חָלְפוּ, וְכָבֵר הָיוּ לָנוּ מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת עִם אַחֵינוּ.

1

6

- 1 The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:
דְּבָרֵי יַעֲקֹב, אָחִי נְפִי, אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵל עַם נְפִי:
- 2 Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.
אָחִי הָאֱהוּבִים, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲשֶׁר נִקְרָאתִי מֵעַם אֱלֹהִים וְהִסְמַכְתִּי עַל פִּי סֹדֵר קִדְשׁוֹ, וְאֲשֶׁר קִדְשְׁתִּי בְּיַד אָחִי נְפִי, אֵלָיו תְּבִיטוּ כְּמֶלֶךְ אוֹ כְּמִגְן, וְעָלְיוֹ תִשָּׁעֲנוּ לְבִטָּח; הִנֵּה יָדַעְתֶּם כִּי דִבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד.
- 3 Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.
וְאוּלַם אֲדַבֵּר אֵלֵיכֶם עוֹד, כִּי רְצוֹנִי בְשָׁלוֹם נַפְשְׁכֶם; אַכּוֹן גְּדוּלָה דְאֲנִי לָכֶם, וְאַתֶּם יָדַעְתֶּם כִּי כֵן תָּמִיד. הֲלֹא הִפְצַרְתִּי בְכֶם בְּרַב שְׂקִידָה, וְאִף לְמַדְתִּיכֶם אֶת דְּבָרֵי אָבִי, וְדִבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם עַל אוֹדוֹת כָּל הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים מִימֵי בְרִיאַת הָעוֹלָם.
- 4 And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.
וְהִנְנִי מְדַבֵּר אֵלֵיכֶם עַל דְּבָרִים אֲשֶׁר קִיְמִים עֲתָה וְעַל אֲשֶׁר יָבוֹאוּ; לָכֵן אֶקְרָא לְפָנֵיכֶם אֶת דְּבָרֵי יִשְׁעִיָהוּ, וְהֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חָפֵץ אָחִי כִי אֲדַבֵּר בְּאַזְנוֹיְכֶם. וּמְדַבֵּר אֲנִי אֵלֵיכֶם לְמַעַנְכֶם, בְּעֵבֹר תִּלְמְדוּ וּתְפָאֲרוּ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיכֶם.
- 5 And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.
וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֶקְרָא, הֵם דְּבָרֵי יִשְׁעִיָהוּ עַל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל; לָכֵן, נִתְּנִים הֵם לְהִיּוֹת נִמְשָׁלִים אֵלֵיכֶם, כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם. אַכּוֹן, דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יִשְׁעִיָהוּ נִתְּנִים לְהִתְמַשָּׁל אֵלֵיכֶם אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם.
- 6 And now these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.
וְאַלֶּה הַדְּבָרִים: כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה: הִנֵּה אֲשָׂא אֶל גּוֹיִם דָּי, וְאֶל עַמִּים אֲרִים נְסִי; וְהִבִּיאוּ בְנֵיךָ בְּחֻצְוֹן, וּבְנִתְיָךְ עַל כַּתְּף תִּנְשָׂאנָה.
- 7 And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.
וְהָיוּ מְלָכִים אֲמֻנְיָךְ וְשָׂרוֹתֵיהֶם מִיְנִיקְתֶּיךָ; אַפְּסִים אֲרִץ יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ, וְעַפְר רַגְלֶיךָ יִלְחָקוּ; וְיָדַעְתָּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר לֹא יִבְשׁוּ קִנְי.

- 8 And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.
- 9 Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.
- 10 And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.
- 11 Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.
- 12 And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.
- 13 Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.
- 14 And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.
- 15 And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.
- ועתה, אני, יעקב, אדבר מעט על הדברים האלה. כי הנה הראני יהוה כי היושבים בירושלם, אשר באנו ממנה, הומתו והגלו.
- ואולם הראני יהוה כי עוד ישובו שמה וכן הראני כי יהוה אלהים, קדוש ישראל, יתגלה אליהם בבשר; ואחר התגלותו, הם יצליפו בו ויצלבו אותו, וזאת על פי דברי המלאך אשר דבר עמי.
- ואחר אשר יכבדו את לבם ויקשו את ערפם על קדוש ישראל, יבואו עליהם משפטי קדוש ישראל; ויבוא היום בו יכו וינגעו.
- ואחר אשר יפצו הנה והנה, כי כה אמר המלאך, ורבים ינגעו בבשר, אך מפני תפלה שומרי האמונים לא יאבדו; ואף כי יהיו פזורים, ומכים, ושנואים ירחמם יהוה; וכאשר יבואו אל דעת גואלם, יקבצו שנית אל ארצות נחלתם.
- וברוכים יהיו הגוים, אלה אשר עליהם כתב הנביא; כי אם ינחמו על חטאייהם ולא ילחמו בציון ולא יתחברו עם הכנסייה הגדולה והנתעבת ההיא, הם יושעו; כי יקים יהוה אלהים את בריתותיו אשר כרת עם בניו; הן לתכלית הזאת כתב הנביא את הדברים האלה.
- על כן, ילחכו הלוחמים בציון ובעם ברית יהוה את עפר רגליהם, ועם יהוה לא יבושו. כי עם יהוה הם אלה המקוים לו; כי עוד מקוים המה לבוא המשיח.
- והנה, כפי דברי הנביא, יוסיף המשיח שנית לקנותם ולהשיבם; על כן יודע הוא לפניהם בגבורה וברב תפארה, להשמיד את אויביהם, ביום אשר הם יאמינו בו; ולא ישמיד הוא אף אחד אשר יאמין בו.
- ואשר אינם מאמינים בו, ישמדו, באש ובסופה, ברעשי אדמה ובשפיכת דמים, בדבר ובקרעב. וידעו כי יהוה הוא האלהים, קדוש ישראל.

- 16 For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?
 כי הִיָּקַח מִגְבוּר מְלָקוֹחַ; וְאִם שְׁבִי צַדִּיק יִמְלֹט?
- 17 But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee—
 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: גַּם שְׁבִי גְבוּר יִקָּח וּמְלָקוֹחַ עָרִיץ יִמְלֹט; אֶת יְרִיבֹךָ אֲנֹכִי אָרִיב וְאֶת בְּנֵיךָ אֲנֹכִי אוֹשִׁיעַ.
- 18 And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.
 וְהֵאֲכַלְתִּי אֶת מוֹנִיךָ אֶת בְּשָׂרָם, וְכַעֲסִים דָּמָם יִשְׁכְּרוּן; וְיָדְעוּ כָּל בָּשָׂר כִּי אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֶךָ וְגֹאֲלֶךָ, אֲבִיר יַעֲקֹב.

ז

7

- 1 Thus saith the Lord, Where is the bill of your mother's divorcement, whom I have put away? or which of my creditors is it to whom I have sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.
 כֹּה אָמַר יְהוָה: אֵי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיהָ, אוֹ מִי מוֹנְשֵׁי אֲשֶׁר מְכַרְתִּי אֶתְכֶם לֹ? הֵן בְּעוֹנֵיכֶם נִמְכַרְתֶּם וּבִפְשָׁעֵיכֶם שָׁלַחְהָ אִמְכֶם.
- 2 Wherefore, when I came, was there no man? When I called, was there none to answer? Is my hand shortened at all, that it cannot redeem? Or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make the rivers a wilderness: their fish stinketh, because there is no water, and dieth for thirst.
 מַדּוּעַ בָּאתִי וְאִין אִישׁ, קָרָאתִי וְאִין עוֹנֶה? הֲקִצּוֹר קַצְרָה יָדִי מִפְדּוּת, וְאִם אִין בִּי כַח לְהַצִּיל? הֵן בְּגַעְרָתִי אֶחְרִיב יָם, אֲשִׁים נְהָרוֹת מִדְּבַר, תִּבְאֵשׁ דְּגָתָם מֵאִין מַיִם וְתָמַת בְּצַמָּא.
- 3 I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.
 אֶלְבִּישׁ שָׁמַיִם קִדְרוֹת; וְשָׁק אֲשִׁים כְּסוּתָם.
- 4 The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season to him that is weary: he wakeneth morning by morning, he wakeneth mine ear to hear as the learned.
 אֲדַנִּי יְהוָה נָתַן לִי לְשׁוֹן לְמוּדִים, לְיָדַעַת לְעוֹת אֶת יָעוּר, דְּבַר יָעִיר בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר, יָעִיר לִי אָזְן לְשִׁמְעַת כָּל־מוּדִים.
- 5 The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.
 אֲדַנִּי יְהוָה פָּתַח לִי אָזְן, וְאֲנֹכִי לֹא מְרִיתִי: אֶחָזֵר לֹא נִסּוּגָתִי.
- 6 I gave my back to the smiters, and my cheeks to them that plucked off the hair: I hid not my face from shame and spitting.
 גָּוִי נָתַתִּי לְמַכִּים וְלִחְיִי לְמֹרְטִים; פָּנַי לֹא הִסְתַּרְתִּי מִכְּלָמוֹת וְרֹק.
- 7 For the Lord God will help me; therefore shall I not be confounded: therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.
 וְאֲדַנִּי יְהוָה יַעֲזָר לִי, עַל כֵּן לֹא נִכְלַמְתִּי; עַל כֵּן שָׁמַתִּי כְּפָנֵי כַח־לְמִישׁ, וְאָדַעַת כִּי לֹא אֲבוֹשׁ.
- 8 He is near that justifieth me; who will contend with me? Let us stand together: who is mine adversary? Let him come near to me.
 קְרוֹב מִצְדִּיקִי. מִי יָרִיב אִתִּי? נַעֲמֻדָה יַחַד; מִי בְּעַל מִשְׁפָּטִי? יָגֵשׁ אֵלַי.

- 9 Behold, the Lord God will help me; who is he that shall condemn me? Lo, they all shall wax old as a garment; the moth shall eat them up.
- הוּן אֲדֹנָי יְהוִה יֵעֹזֵר לִי. מִי הוּא יִרְשִׁיעַנִי? הֵן כָּלֶם כְּבִגְד יִבְלֶה, עֵשׂ יֹאכְלֵם.
- 10 Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness, and hath no light? Let him trust in the name of the Lord, and stay upon his God.
- מִי בְּכֶם יִרָא יְהוִה, שְׁמַע בְּקוֹל עַבְדּוֹ אֲשֶׁר הִלְךְ חֹשֶׁכִים וְאֵין נֹגֵה לוֹ? יִבְטַח בְּשֵׁם יְהוִה, וְיִשָּׁעַן בְּאֱלֹהָיו.
- 11 Behold, all ye that kindle a fire, that compass yourselves about with sparks: walk in the light of your fire, and in the sparks that ye have kindled. This shall ye have of mine hand; ye shall lie down in sorrow.
- הוּן כָּלְכֶם קִדְחֵי אֵשׁ, מְאַזְרֵי זִיקוֹת; לָכוּ בְּאוֹר אֲשֶׁכֶם, וּבְזִיקוֹת בַּעֲרֵתֶם. מִיַּדֵי הַיְהִתָּה זֹאת לָכֶם, לְמַעַצְבָּה תִשְׁכַּבוּן.

ח

8

- 1 Hearken to me, ye that follow after righteousness, ye that seek the Lord: look unto the rock whence ye are hewn, and to the hole of the pit whence ye are digged.
- שְׁמָעוּ אֵלַי רְדִפֵי צְדָקָה, מְבַקְשֵׁי יְהוִה; הַבִּיטוּ אֶל צוֹר חֲצֻבְתֶּם, וְאֶל מַקְבֵּת בּוֹר נִקְרָתֶם.
- 2 Look unto Abraham your father, and unto Sarah that bare you: for I called him alone, and blessed him, and increased him.
- הַבִּיטוּ אֶל אַבְרָהָם אָבִיכֶם, וְאֶל שָׂרָה תְּחוּלְלֵיכֶם: כִּי אָחָד קָרָאתִיו, וְאַבְרָכָהוּ וְאַרְבָּהוּ.
- 3 For the Lord shall comfort Zion: he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord; joy and gladness shall be found therein, thanksgiving, and the voice of melody.
- כִּי נַחֵם יְהוִה צִיּוֹן, נַחֵם כָּל חֲרֻבְתֶּיהָ; וְיִשָּׂם מִדְּבָרָהּ כַּעֲדֹן, וְעֲרֻבְתָּהּ כִּגְן יְהוִה; שִׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִמְצָא בָּהּ, תּוֹדָה וְקוֹל זְמִירָה.
- 4 Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation: for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light of the people.
- הִקְשִׁיבוּ אֵלַי עַמִּי, וְלֹאֹמְרֵי אֵלַי הֲאִזְנוּ: כִּי תוֹרָה מֵאֵתִי תֵצֵא, וּמִשְׁפָּטֵי לְאוֹר עַמִּים אֲרַגִּיעַ.
- 5 My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arms shall judge the people; the isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.
- קְרוֹב צְדָקָתִי יֵצֵא וְיִשָּׂעִי, וְזִרְעֵי עַמִּים יִשְׁפֹּטוּ; אֵלַי אֵימִים יִקְוּ, וְאֶל זִרְעֵי יִיחַלוּן.
- 6 Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath: for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment, and they that dwell therein shall die in like manner: but my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.
- שִׂאוּ לְשָׁמַיִם עֵינֵיכֶם, וְהַבִּיטוּ אֶל הָאָרֶץ מִתַּחַת; כִּי שָׁמַיִם כְּעָשָׁן נִמְלָחוּ, וְהָאָרֶץ כְּבִגְד תִבְלֶה, וְיֹשְׁבֵיהָ כְּמוֹ כֵן יָמוּתוּן. וְיִשׁוּעָתִי לְעוֹלָם תְּהִיָּה, וְצְדָקָתִי לֹא תִחַת.
- 7 Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart is my law; fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.
- שְׁמָעוּ אֵלַי יְדַעֵי צְדָקָה, עִם תּוֹרָתִי בְלִבְכֶם: אַל תִּירְאוּ חֲרַפַּת אָנוּשׁ, וּמַגְדַּפְתֶּם אֶל תִּחַתוּ.
- 8 For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool: but my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.
- כִּי כְּבִגְד יֹאכְלֵם עֵשׂ וְכַצֹּמֶר יֹאכְלֵם סֵס; וְצְדָקָתִי לְעוֹלָם תְּהִיָּה, וְיִשׁוּעָתִי לְדוֹר דּוֹרִים.

נְפִי ב ה:ט-כא

- 9 Awake, awake, put on strength, O arm of the Lord; awake, as in the ancient days, in the generations of old. Art thou not it that hath cut Rahab, and wounded the dragon?
 עורֵי עוֹרֵי לְבָשִׁי עֹז, זְרוּעֵי יְהוָה, עוֹרֵי כִימֵי קְדָם דְּרוֹת עוֹלָמִים; הֲלוֹא אַתָּה הִיא הַמְחַצֶּבֶת רַהַב, מַחֹלְלֵת תַּנִּין?
- 10 Art thou not it which hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?
 הֲלוֹא אַתָּה הִיא הַמְחַרְבֶּת יָם, מִי תְהוֹם רַבָּה; הַשְׁמָה מַעַמְקֵי יָם, דֶּרֶךְ לַעֲבֹר לְגֹאֲוִלִים?
- 11 Therefore the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy shall be upon their head: they shall obtain gladness and joy; and sorrow and mourning shall flee away.
 וּפְדוּיֵי יְהוָה יָשׁוּבוּ, וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה, וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֹאשָׁם; שִׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיִגּוּ, נֶסוּ יְגוֹן וְאֲנָחָה.
- 12 I, even I, am he that comforteth you: who art thou, that thou shouldest be afraid of a man that shall die, and of the son of man which shall be made as grass;
 אֲנֹכִי, אֲנֹכִי הוּא מְנַחֵמְכֶם, מִי אַתָּה וְתִירָאִי; מֵאֲנָשׁ יָמוּת, וּמִבֶּן אָדָם חֹצֵיר יִנָּתֵן;
- 13 And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth; and hast feared continually every day because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy, and where is the fury of the oppressor?
 וְתִשְׁכַּח יְהוָה עֹשֶׂה, נוֹטֵה שָׁמַיִם וְיִסַּד אֲרָץ; וְתִפְחַד תָּמִיד כָּל הַיּוֹם מִפְּנֵי חֲמַת הַמַּצִּיק, כַּאֲשֶׁר כּוֹנֵן לְהִשְׁחִית? וְאִיֶּה חֲמַת הַמַּצִּיק?
- 14 The captive exile hasteneth that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.
 מִהָר צֵעָה לְהִפָּתֵחַ; וְלֹא יָמוּת לְשַׁחַת, וְלֹא יִחְסַר לֶחֶמוֹ.
- 15 But I am the Lord thy God, that divided the sea, whose waves roared: The Lord of hosts is his name.
 וְאֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ רִגַע הַיָּם, וַיִּהְיוּ גִלְוֵי; יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ.
- 16 And I have put my words in thy mouth, and I have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens, and lay the foundations of the earth, and say unto Zion, Thou art my people.
 וְאָשַׁם דְּבָרֵי בְפִיךָ, וּבְצַל יָדִי כִסִּיתִיךָ; לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיִּסַּד אֲרָץ, וְלֹאמַר לְצִיּוֹן: עַמִּי אַתָּה.
- 17 Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury; thou hast drunken the dregs of the cup of trembling, and wrung them out.
 הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי, קוּמִי יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר שָׁתִית מִיַּד יְהוָה אֶת כּוֹס חֲמָתוֹ; אֶת קְבַעַת כּוֹס הַתְּרַעֲלָה שָׁתִית מִצִּית.
- 18 There is none to guide her among all the sons whom she hath brought forth; neither is there any that taketh her by the hand of all the sons that she hath brought up.
 אֵין מְנַהֵל לָהּ, מִכָּל בָּנִים יְלָדָה; וְאֵין מַחֲזִיק בְּיָדָהּ, מִכָּל בָּנִים גִּדְּלָהּ.
- 19 These two things are come unto thee; who shall be sorry for thee? Desolation, and destruction, and the famine, and the sword: by whom shall I comfort thee?
 שְׁתֵּים הֵנָּה קָרְאִיתִיךָ, מִי יִנּוּד לָךְ? הַשָּׂדֶה וְהַשֶּׁבֶר וְהָרָעָב וְהַחֶרֶב, מִי אֲנַחֵמְךָ?
- 20 Thy sons have fainted, they lie at the head of all the streets, as a wild bull in a net: they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.
 בְּנֵיךָ עָלְפוּ שָׁכְבוּ, בְּרֹאשׁ כָּל חוֹצוֹת כְּתוּא מִכְמָר; הַמְּלֵאִים חֲמַת יְהוָה, גְּעֵרַת אֱלֹהֶיךָ.
- 21 Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, but not with wine:
 לְכֵן שְׁמָעִי נָא זֹאת, עֲנִיָּה; וְשִׁכְרַת וְלֹא מַיִן.

נְפִי ב ח:כב-ט:ו

- 22 Thus saith thy Lord the Lord, and thy God that pleadeth the cause of his people, Behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, even the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again:
- 23 But I will put it into the hand of them that afflict thee; which have said to thy soul, Bow down, that we may go over: and thou hast laid thy body as the ground, and as the street, to them that went over.
- 24 Awake, awake; put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city: for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.
- 25 Shake thyself from the dust; arise, and sit down, O Jerusalem: loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.
- כה אמר אֲדֹנָיִךְ יְהוָה: וְאַלֵּהֶיךָ יָרִיב עִמּוֹ. הִנֵּה לָקַחְתִּי מִיָּדְךָ אֶת כּוֹס הַתְּרַעֲלָה, אֶת קְבַעַת כּוֹס חֲמָתִי לֹא תוֹסִיפִי לְשִׁתּוֹתָהּ עוֹד.
- וְשִׁמַּתִּיהָ בְּיַד מוֹגִיף אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשְׁךָ שְׁחִי וְנִעְבְּרָה; וְתִשְׁיָמִי כְּאַרְץ גֹּדֵף, וְכַחוּץ לְעֵבְרִים.
- עוֹרִי עוֹרִי, לְבָשִׂי עֲזָרָה, צִיּוֹן: לְבָשִׂי בְּגָדֵי תִפְאָרְתְּךָ, יְרוּשָׁלַם עִיר הַקִּדְשׁ, כִּי לֹא יוֹסִיף יָבֹא בָּךְ עוֹד עֶרְל וְטָמֵא.
- הֲתִנְעָרִי מֵעָפָר, קוּמִי שְׁבִי, יְרוּשָׁלַם; הֲתַפְתְּחִי מוֹסָרֵי צַוְאָרְךָ, שְׁבִיָּה בַת צִיּוֹן.

ט

9

- 1 And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—
- 2 That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.
- 3 Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.
- 4 For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.
- 5 Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.
- 6 For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, קָרָאתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְמַעַן תִּדְעוּ עַל אוֹדוֹת דְּבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה, אֲשֶׁר כָּרַת עִם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל,
- אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל הַיְהוּדִים, בְּפִי נְבִיאָיו הַקְּדוּשִׁים, מִרְאשִׁית וְעַד עַתָּה, וּמִדּוֹר לְדוֹר עַד עַת שׁוֹבֶם אֶל כְּנִסְיַת הָאֱמֶת וְצִאֵן אֱלֹהִים; אֲזַי יִקְבְּצוּ אֶל אֲרָצוֹת נַחְלָתָם, אִף יְכוֹנְנוּ בְּכָל אֲרָצוֹת יְעוּדָם.
- הִנֵּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אֲדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי אֵלֶּה אֵלֵיכֶם לְמַעַן תִּגְלוּ וְתִרְיִמוּ אֶת רֵאשֵׁיכֶם לְעוֹלָם עַל הַבְּרָכוֹת אֲשֶׁר יַעֲנִיק יְהוָה לְבָנֵיכֶם.
- בְּאֲשֶׁר יִדְעַתִּי כִּי רַבִּים מִכֶּם הִרְבּוּ בַקֵּשׁ דַּעַת אֶת אֲשֶׁר לְבוֹא, וְיִדְעַתִּי כִּי יוֹדְעִים אַתֶּם אֲשֶׁר יִבְלָה בְּשָׂרֵנוּ וְיָמוּת; וְאוֹלָם בְּגוֹפָנוּ נִרְאֶה אֶת אֱלֹהִים.
- יִדְעַתִּי כִּי יוֹדְעִים אַתֶּם אֲשֶׁר הוּא יִתְגַּלֶּה בְּגוֹף לְיוֹשְׁבֵים בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר מִמֶּנָּה בָּאנוּ; כִּי יִהְיֶה הַיְיֹתוֹ בְּתוֹכָם לְהוֹעִיל; כִּי רָאוּי לְבוֹרֵא הַגָּדוֹל לְהִתִּיר עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת נִכְנַע לְאָדָם בְּבֶשֶׁר, וְלָמוֹת בְּעִבּוֹר כָּל בְּנֵי הָאָנוּשׁ לְמַעַן יִכְנָעוּ לוֹ כָּלָם.
- וַיֵּעַן אֲשֶׁר נִגְזַר הַמּוֹת עַל כָּל הָאָנוּשׁ, לְקַיֵּם אֶת תְּכַנִּיתוֹ רַבַּת הַחֲמֵלָה אֲשֶׁר לְבוֹרֵא הַגָּדוֹל, הַכָּרַח כִּי יִהְיֶה כַּח תַּחִּיָּה; וְהַתְּחִיָּה תְּבוֹא אֶל

נְפִי ב ט:ז-יג

הָאָדָם עָקַב נְפִילְתוֹ; וְהַנְּפִילָה בָאָה עִקְבַּ עֲבָרְתוֹ;
וּמִפְּנֵי נְפִילְתוֹ, נִכְרַת הָאָדָם מִלְּפָנַי יְהוָה.

fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

לָכֵן הֶכְרַח כִּי תִהְיֶה כְּפָרָה מִחֻלָּטָת, כִּי בְלֹא
כְּפָרָה מִחֻלָּטָת, לֹא תוּכַל הֵשֶׁחֶתֶתָ הַזֹּאת
לְהִפָּךְ לְבִלְתִּי הִשְׁחַתָּה. עַל כֵּן חִיב הָיָה הַדִּין
הָרִאשׁוֹן, אֲשֶׁר נִחְרַץ עַל הָאָדָם, לְהַמְשִׁיךְ
עַד אֵין קֵץ. וְאֵלּוֹ הָיָה כֵּן, הָיָה הַבֶּשֶׂר שׁוֹכֵב
לְהִרְקַב וּלְהִתְפֹּרֵר אֶל אִמָּא אֲדָמָה, וְלֹא
הָיָה קִם עוֹד.

7 Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

הֵנָּם חֲכֻמַּת אֱלֹהִים וְרַחֲמָיו וְחֶסֶדוֹ! כִּי
לוֹלִי קִם הַבֶּשֶׂר שְׁנִית הָיָה נִשְׁמוֹתֵינוּ נִכְנָעוֹת
לְמַלְאָךְ אֲשֶׁר נָפַל מִלְּפָנַי הָאֵל הַנִּצְחָי וְנַעֲשֶׂה
שָׂטָן, וְלֹא הָיָה קִמוֹת עוֹד.

8 O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

וְהָיָה אִזּוֹ נִשְׁמוֹתֵינוּ נַעֲשׂוֹת כְּמוֹהוּ; וְהָיִינוּ
נַעֲשִׂים שְׂדִים, מִלְּאֲכֵי שָׂטָן, לְהִרְחִיקֵנוּ מִלְּפָנַי
אֱלֹהֵינוּ, לְהִשְׁאָר עִם אָבִי הַכֶּזֶב, בְּמִצְוָה
כְּמוֹהוּ; אַכֵּן, הוּא הַיְצוֹר אֲשֶׁר הֶעֱרִים עַל
הוֹרֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים, הַלּוֹבֵשׁ דְּמוּת מִלְּאָךְ אֹר
וּמְעוֹרָר בְּבָנֵי אָדָם אַגְדוֹת סֵתֵר לְרַצָּח,
וְלַעֲשׂוֹת כָּל מַעֲשֵׂי סֵתֵר אַפְלִים.

9 And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

מָה רַב טוֹב אֱלֹהֵינוּ, הַמְכִּין לָנוּ דֶּרֶךְ לְהַמְלִט
מֵאֲחִיזַת יַד הַמַּפְלִצֵת הָאִימָה הַזֹּאת אֲשֶׁר
הִיא מָוֶת וְשָׂאוֹל, אֲשֶׁר קְרָאִתִּים מוֹת הַגּוֹף
וּמוֹת הַנְּשָׁמָה.

10 O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

וּמִפְּנֵי דֶּרֶךְ הַגְּאֻלָּה אֲשֶׁר לֹאֵלֵהֵינוּ,
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, הַמָּוֶת הַזֶּה אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלָיו,
אֲשֶׁר הוּא חָמְרִי, יִפְטֹר אֶת מֵתָיו; וְהַמָּוֶת הַזֶּה
הוּא הַקְּבָר.

11 And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

וְהַמָּוֶת אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלָיו, אֲשֶׁר הוּא הַמָּוֶת
הַרוּחָנִי, אֵף הוּא יִפְטֹר אֶת מֵתָיו; וְהַמָּוֶת הַרוּחָנִי
הַזֶּה הוּא שְׂאוֹל; לָכֵן הַמָּוֶת וְשָׂאוֹל יִפְטֹרוּ אֶת
מֵתֵיהֶם, וְשָׂאוֹל תִּפְטֹר אֶת נִשְׁמוֹתֶיהָ הַשְּׁבוּיֹת,
וְהַקְּבָר יִפְטֹר אֶת גּוּיֹתָיו הַשְּׁבוּיֹת, וְגוּפֵי בְנֵי
הָאָדָם וְנִשְׁמוֹתֵיהֶם יָשׁוּבוּ גּוֹף אֶל נִשְׁמָה;
וְזֹאת בְּכַח הַתְּחִיָּה אֲשֶׁר לְקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

12 And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

מָה גְּדוֹלָה תְּכַנֵּית אֱלֹהֵינוּ! כִּי זֹאת נְעוֹד,
גַּן עֵדֶן אֲשֶׁר לֹאֵלֵהֵם יִפְטֹר אֶת נִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, וְהַקְּבָר יִפְטֹר אֶת גּוּיֹת הַצְּדִיקִים;
וְהַנְּשָׁמָה וְהַגּוֹף יָשׁוּבוּ זֶה אֶל זֶה, וְכָל הָאָדָם

13 O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they

יַעֲשׂוּ בְּלִתֵּי נִשְׁחָתִים וּבְנֵי אֲלֻמּוֹת; וְנִהְיִי
נְפֹשׁוֹת חַיּוֹת בְּעֵלּוֹת יְדִיעָה שְׁלֵמָה הַדּוֹמָה
לְיִדְעָתָנוּ בְּעַת הַיּוֹתֵנוּ בַּבָּשָׂר, אֲלֵא כִּי תִהְיֶה
אִזּוּ יְדִיעָתָנוּ שְׁלֵמָה.

are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh,
save it be that our knowledge shall be perfect.

- 14 Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.
- 15 And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.
- 16 And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire; prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.
- 17 O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.
- 18 But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.
- 19 O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.
- 20 O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.
- 21 And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.
- עַל כֵּן נִדְעָה יְדִיעָה שְׁלֵמָה אֶת כָּל אֲשֻׁמְתָנוּ
וְטִמְאָתָנוּ וְעִרְוָתָנוּ; וְהַצְדִּיקִים יִדְעוּ יְדִיעָה
שְׁלֵמָה אֶת תַּעֲנוּגָם וְאֶת צְדִקְתָּם בְּהִיּוֹתָם
לּוֹבְשִׁים טָהוֹר, מֵעִיל צְדָקָה.
- וּבְעַת עֵבֶר כָּל הָאָדָם מִן הַמֵּיטָה הָרֵאשׁוֹנָה
הַזֹּאת אֶל הַחַיִּים, וּבְהִעָשׂוֹתָם כְּפִי בְנֵי אֲלֻמּוֹת,
הֵם יוֹפִיעוּ לִפְנֵי כֹס הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר לְקֹדֶשׁ
יִשְׂרָאֵל; אִזּוּ יַעֲשֶׂה הַמִּשְׁפָּט, וְאִזּוּ יִהְיֶה עֲלֵיהֶם
לְהִשְׁפֵּט עַל פִּי מִשְׁפָּט הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים.
- וְאִמְנֵם, כִּי יִהְיֶה, כִּי כֵן דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהִים,
וְזֹאת מִלְּתוֹ הַנֶּצְחִית, אֲשֶׁר לֹא תִחַלֵּף; כִּי
אֲשֶׁר הֵם צְדִיקִים, יַעֲמְדוּ בְּצְדִקְתָּם; וְאֲשֶׁר
הֵם טִמְאִים, יַעֲמְדוּ בְּטִמְאָתָם; כִּי הֵטִמְאִים
הֵם הַשָּׁטָן וּמְלֹאכָיו; וְהֵם יַעֲבְרוּ אֶל אֵשׁ
תָּמִיד הָעֲרוּכָה לָהֶם; וְיִסּוּרֵיהֶם יִהְיוּ כַּמִּקְנֵה
אֵשׁ וְגַפְרִית, אֲשֶׁר לְהַבְתֵּנוּ עוֹלָה לְעַדֵּי עַד
בְּלֹא קֵץ.
- מֵה גְדוֹל אֱלֹהֵינוּ, וּמֵה גְדוֹל מִשְׁפָּטוֹ! כִּי הוּא
מִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרָיו אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּיו, וְחֻקֵּי
קוֹם יִקְוּמוּ.
- אֲךָ הַצְדִּיקִים, קֹדְשֵׁי קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
הֶאֱמִינוּ בְּקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר נִשְׂאוּ אֶת צִלְבֵי
הָעוֹלָם וּבָזוּ לְחֻרְפָּתָם, הֵמָּה יִירָשׁוּ אֶת מַלְכוּת
אֱלֹהִים הָעֲרוּכָה לָהֶם מִיְסוּד הָעוֹלָם, וְתִהְיֶה
שִׂמְחָתָם שְׁלֵמָה עַד עוֹלָם.
- מֵה גְדוֹלֵים רַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ, קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל!
כִּי הוּא מַצִּיל אֶת קֹדְשָׁיו מִן הַמַּפְלָצָה
הָאִימָה: הַשָּׁטָן, וּמוֹת וּשְׂאוֹל, וּמִקְנֵה הָאֵשׁ
הַהוּא וְגַפְרִית, אֲשֶׁר הֵיא יִסּוּרֵי אֵין קֵץ.
- מֵה רַבָּה קִדְשֵׁת אֱלֹהֵינוּ! כִּי הוּא יוֹדֵעַ כָּל
הַדְּבָרִים, וְאֵין דְּבָר נֶעְלָם מִיְדִיעָתוֹ.
- וְהוּא בָּא אֶל הָעוֹלָם לְהַצִּיל אֶת כָּל הָאָדָם,
אִם יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ; וְהוּא יִסְבֵּל אֶת מַכְאוֹבֵי כָּל
הָאָדָם, אֲכֹן מַכְאוֹבֵי כָּל חַי: אִישׁ, אִשָּׁה, וְיֶלֶד,
אֲשֶׁר לְמִשְׁפַּחַת אָדָם.

- 22 And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.
וְיִסְבֵּל הוּא זֹאת בְּעֵבֹר תְּחֹל הַתְּחִיָּה עַל כָּל הָאָדָם, לְמַעַן יִוָּכְלוּ הַכֹּל לְעִמּוֹד לְפָנָיו בְּיוֹם הַמִּשְׁפָּט הַגָּדוֹל.
- 23 And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.
וְהוּא מְצַוֶּה אֶת כָּל הָאָדָם לְהִנְחֵם מִחַטָּא, וּלְהִטְבֵּל בְּשֵׁמוֹ, בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּקִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, לֹא יוֹשְׁעוּ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים.
- 24 And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.
וְאִם לֹא יִנְחֻמוּ מִחַטָּא, וְלֹא יֵאֱמִינוּ וְיִטְבְּלוּ בְּשֵׁמוֹ, וְלֹא יִתְמִידוּ עַד הַקֵּץ, אֲרוּרִים יְהִיוּ; כִּי כֹה דִבֶּר יְהוָה אֱלֹהִים, קִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
- 25 Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.
עַל כֵּן נָתַן יְהוָה חֹק; וּבְאֲשֶׁר אֵין חֹק, אֵין עֲנִישָׁה; וּבְאֲשֶׁר אֵין עֲנִישָׁה, אֵין הַרְשָׁעָה; וּבְאֲשֶׁר אֵין הַרְשָׁעָה, יֵשׁ לְרַחֲמֵי קִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תְּבִיעַת זְכוּת עָלֵיהֶם מִפְּנֵי הַכִּפּוּרָה; כִּי בְּכַחוֹ הֵם נוֹשְׁעִים.
- 26 For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.
כִּי הַכִּפּוּרָה מְמַלֵּאת אֶת תְּבִיעוֹת מִשְׁפָּטוֹ אֶל כָּל אֲשֶׁר לֹא נָתַן לָהֶם חֹק, לְהַצִּילֵם מִיַּד הַמַּפְלֵצַת הָאִימָה הַהִיא: מוֹת וּשְׂאוֹל, הַשָּׁטָן וּמְקוֹנָה הָאֵשׁ וְהַגִּפְרִית, אֲשֶׁר הִיא יְסוּרֵי אֵין קֵץ; וְהֵם מוֹשָׁבִים אֶל הָאֱלֹהִים, קִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר נָתַן בָּהֶם רוּחַ חַיִּים.
- 27 But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!
אֲךָ הוּי לְאֲשֶׁר נָתַן לוֹ חֹק, וְאֲשֶׁר לוֹ כָּל מִצְוֹת אֱלֹהִים כְּפִי אֲשֶׁר לָנוּ, וְהוּא עוֹבֵר עָלֵיהֶן וּמְכַלֶּה לְרִיק אֶת יְמֵי מִבְּחָנוֹ, כִּי נוֹרָא מִצְבוֹ!
- 28 O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.
אָהָה, תְּחַבּוּלוֹת הַמְרָשָׁע הַהוּא! אָהָה, הַבָּל וְחִלְשוֹת הָאָדָם וְאוֹלְתוֹ! בְּקִנּוּתֵם דַּעַת מְדַמִּים כִּי חֲכָמִים הֵם, בְּעוֹד אֵינֶם שׁוֹמְעִים לְעִצַּת אֱלֹהִים, כִּי אִם מִשְׁלִיכִים אוֹתָהּ, בְּחֻשְׁבָּם אֲשֶׁר מֵעֲצָמָם יוֹדְעִים הֵם; עַל כֵּן חֲכָמְתֶּם הִיא אוֹלְתְּ וְאֵין בָּהּ לְהוֹעִילָם; הֵם יֵאָבְדוּ.
- 29 But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.
אֲךָ טוֹב לְאָדָם אֲשֶׁר יִלְמַד, אִם אֲךָ יִשְׁמַע לְעִצַּת אֱלֹהִים.
- 30 But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their God. And behold, their treasure shall perish with them also.
הוּי לְעֵשִׁירִים, אֲשֶׁר הֵם עֵשִׁירִים בְּאֲשֶׁר לְדָרְבָּי הָעוֹלָם הַזֶּה. כִּי מִפְּנֵי עֲשָׂרָם יְבוֹזוּ לְעֲנִיִּים וְיַרְדְּפוּ אֶת הָעֲנִיִּים וּלְבָבָם לְאוֹצְרוֹתֵיהֶם; עַל כֵּן אוֹצְרָם הוּא אֱלֹהֵיהֶם; וְהִנֵּה יֵאָבְדוּ אֲף אוֹצְרָם עִמָּהֶם.
- 31 And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.
הוּי לְחֹרְשִׁים אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ, כִּי הֵם יֵאָבְדוּ.

- 32 **הוּי לְעִוְרִים אֲשֶׁר לֹא יִרְאוּ, כִּי הֵם יֵאבְדוּ.** Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.
- 33 **הוּי לְעִרְלֵי לֵב, כִּי תִכְסּוּ וְיָדַעְתֶּם עֲוֹנוֹתֵיהֶם בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן.** Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.
- 34 **הוּי לְשֹׁקֵר, כִּי יִשְׁלַף שְׂאוֹלָה.** Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.
- 35 **הוּי לְרוֹצֵחַ, הַהוֹרֵג בְּדָוֶן, כִּי מוֹת יָמוּת.** Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.
- 36 **הוּי לְזוֹנִים, כִּי הֵם יוֹרְדוּ שְׂאוֹלָה.** Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.
- 37 **הוּי לְעוֹבְדֵי אֱלִילִים, כִּי שֵׁטֶן כָּל הַשְּׂטָנִים חִפֵּץ בָּהֶם.** Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.
- 38 **וּבִקְצֶרָה: הוּי לְכָל הַמֵּתִים בַּחַטָּאִיהֶם; כִּי יִשׁוּבוּ אֶל אֱלֹהִים, וְיִרְאוּ אֶת פָּנָיו, וְיַעֲמְדוּ בַחַטָּאִיהֶם.** And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.
- 39 **אֲחֵי הָאֱהוּבִים, זְכְרוּ אֶת אֵימַת הָעֶבְרָה עַל הָאֵל הַקְּדוֹשׁ, וְאֶת אֵימַת הַכְּנִיעָה לְמִשְׁיַכַּת הָעָרוֹם הַהוּא. זְכְרוּ כִּי הַתְּמַסְרוֹת לְבָשָׂר הֵיא מוֹת וְהַתְּמַסְרוֹת לְרוּחַ הַיָּא חַיִּי עוֹלָם.** O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.
- 40 **אֲחֵי הָאֱהוּבִים, הִטּוּ אָזְנוֹ לְדַבְרֵי. זְכְרוּ אֶת גְּדֻלַּת קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. אַל נָא תֹאמְרוּ כִּי דַבְרָתִי עֲלֵיכֶם קְשׁוֹת; כִּי אִם כֹּה תֹאמְרוּ, מִגְּדַפִּים אַתֶּם אֶת הָאֱמָת, כִּי אֶת דְּבָרֵי יוֹצְרְכֶם דַּבְרָתִי יִדְעָתִי אֲשֶׁר דַּבְרֵי אֱמָת קְשִׁים הֵם עַל כָּל טְמָאָה; אֲף הַצְּדִיקִים לֹא יִירְאוּ מֵהֶם, כִּי אֶת הָאֱמָת אוֹהֲבִים הֵם וְלֹא יִרְעוּ.** O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.
- 41 **אֲחֵי הָאֱהוּבִים, בּוֹאוּ אֶל יְהוָה הַקְּדוֹשׁ. זְכְרוּ כִּי אֲרַחֲוֹתָיו צְדָק. אֲכֹן, הַדְרֹף לְאָדָם צָרָה, אֲף מִשְׁתַּרְעַת הֵיא בְּמַסְלָה יִשְׂרָאֵל לְפָנָיו, וְשׁוֹמֵר הַשַּׁעַר הוּא קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל; וְאִין הוּא מַעֲבִיד שָׂם מִשְׁרָת; וְאִין כָּל דְּרֹף לְבוֹא שָׂמָה, כִּי אִם בְּשַׁעַר; וְאִין לְרְמוֹתוֹ, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים שְׁמוֹ.** O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.
- 42 **וְלְכָל הַדּוֹפֵק עַל הַשַּׁעַר הוּא יִפְתַּח; וְהַחֲכָמִים וְהַמְלֻמְדִים וְהַעֲשִׂירִים, אֲשֶׁר הֵם נִבְחִים בְּגִנְאוֹה מִפְּנֵי לְמוּדָם וְחֻכְמָתָם וְעֲשָׂרָם אוֹתָם הוּא יִבְחֶה, וּבְלִתֵּי אִם יִשְׁלִיכוּ אֶת אֲלֵה, וְיִכְיִרוּ כִּי נוֹאֲלִים הֵם לְפָנָיו אֱלֹהִים, וְיִשְׁפִּילוּ לְמַעַמְקֵי עֲנָוָה, לָהֶם לֹא יִפְתַּח.** And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

- 43 אך דְּבָרֵי הַפְּקֻחִים וְהַנְּבוֹנִים יִסְתָּרוּ מֵהֶם לְעוֹלָם, אַכֵּן, הַשְּׂמֻחָה הַמוֹכֶנֶה לְקָדוֹשׁ.
- 44 אךִי הָאֱהוּבִים, זְכֹרוּ אֶת דְּבָרַי. הֲנִי פוֹשֵׁשׁ אֶת שְׂמֹלְתֵי וּמְנַעֵר אוֹתָהּ לְפָנֵיכֶם; אֲנִי מְבַקֵּשׁ מֵאֵל יְשׁוּעָתִי כִּי יִבִּיט עָלַי בְּעֵינָיו הַבוֹחֶנֶת; וְתִדְעוּ בַּיּוֹם הַזֶּה, בְּהִשְׁפֵּט כָּל הָאָדָם עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אֲשֶׁר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה עַד כִּי נִעְרַתִּי מִנַּפְשִׁי אֶת עוֹנוֹתֵיכֶם, וְכִי הֲנִי עוֹמֵד לְפָנָיו בְּיַפְעָה, נְקִי מִדְּמָכֶם.
- 45 אךִי הָאֱהוּבִים, סוּרוּ מִחַטָּאֵיכֶם; נַעֲרוּ אֶת זְנִי הַחֲפֵץ לְכַבֵּל אֶתְכֶם בְּחֻזְקָה; בּוֹאוּ אֶל הָאֵל אֲשֶׁר הוּא צוֹר יְשׁוּעָתְכֶם.
- 46 הַכִּינוּ אֶת נַפְשְׁכֶם לַיּוֹם הַנִּכְבָּד, יוֹם הַדִּין אֲשֶׁר בּוֹ יִשְׁפֵט הַצַּדִּיק בְּצַדִּיק, לְכֹל תַּרְתַּעוּ בְּפַחַד אִים, וְלֹבֵל תִּזְכְּרוּ אֶת אֲשַׁמְתְּכֶם הַנּוֹרָאָה בְּשִׁלְמוֹתָהּ, וְתִאֲלָצוּ לְקֹרֵא: קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ מִשְׁפָּטָהּ, יְהוָה, אֵל שֹׁדֵי. יָדַעְתִּי אֲשֶׁמְתִּי; עֲבַרְתִּי אֶת חֻקָּהּ; וּפִשְׁעֵי, מִמֶּנִּי הֵם; וְהִשְׁטָן נִחְלַנִּי וְאֲנִי טָרֵף לְמִצִּיּוֹקֹתָהּ הַנּוֹרָאָה.
- 47 רְאוּ, אַחֵי, הֲאִם הַכֶּרַח כִּי אֲעִירְכֶם לְאֻמַּתָּהּ הַנּוֹרָאָה אֲשֶׁר לְדַבְרֵים הָאֵלֶּה? הֲאֵעֲנֶנָּה אֶת נַפְשְׁכֶם אִם טְהוֹר לְבַבְכֶם? הֲהִיִּיתִי יֹשֵׁר עִמָּכֶם, עַל פִּי יֹשֵׁר הָאֻמַּת, אֵלֹו נְקִיִּים מִחַטָּא הִיִּיתֶם?
- 48 בְּהוֹלֵי, כִּי יֵשׁוּעִים אֲתֶם, הֲיָה דְּבָרֵי אֲלֵיכֶם בְּדַבְרֵי קְדוֹשׁ; אֲךָ יֵשׁוּ אֲשֶׁר אֵינְכֶם קְדוֹשִׁים, וְהִנֵּכֶם רוֹאִים אוֹתִי כְּרֹאֵת מוֹרָה, הַכֶּרַח הוּא אֲשֶׁר אֲלַמְּדְכֶם אֶת תּוֹצְאֹת הַחַטָּא.
- 49 בְּהוֹלֵי, מִנַּפְשִׁי תִתְּעַב חַטָּא וּבְצַדִּיקָה יִתְעַנֵּג לְבִי; אֲהַלְלֶה אֶת שֵׁם אֱלֹהֵי קְדוֹשִׁי.
- 50 בּוֹאוּ, אַחֵי, כָּל צָמֵא לְכוּ לַמַּיִם; וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ כֶּסֶף, לְכוּ שִׁבְרוּ וְאָכְלוּ; וְלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא כֶּסֶף וּבְלוֹא מַחִיר יַיִן וְחֶלֶב.
- 51 לָמָּה תִשְׁקְלוּ כֶּסֶף בְּלוֹא לֶחֶם וְיִגִּיעְכֶם בְּלוֹא לְשִׁבְעָה. שִׁמְעוּ שְׂמוֹעַ אֲלֵי וְזָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי; בּוֹאוּ אֶל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, וְאָכְלוּ לְשִׁבְעָה בְּאֲשֶׁר לֹא יִכָּלֶה וְלֹא יִשְׁחַת, וְתִתְעַנֵּג בְּדִשּׁוֹן נַפְשְׁכֶם.

- 52 Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.
- 53 And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.
- 54 And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

ראו מה גדולים דברי בריתות יהוה ומה גדולים מעשי מחילת כבודו לבני האנוש; ומפני גדלותו, וחסדו ורחמיו, אמר לנו כי לא יכלה זרענו כלו, כדרך הבשר, כי אם הוא ינצרים; ובדורות אשר יבואו יהיו הם צמח צדקה לבית ישראל.

ועתה, אחי, חפצי כי אוסיף דבר אליכם; אף למחרת אנידכם את יתר דברי. אמן.

9

10

- 1 And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.
- 2 For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.
- 3 Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.
- 4 For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.
- 5 But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.
- 6 Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.
- ועתה, אני יעקב, אוסיף לדבר אליכם, אחי האהובים, על אודות צמח הצדקה אשר הזכרתי.
- כי דברי ברית יהוה אשר נתנו לנו, יבואו עלינו בעודנו בבשר; והראה לי כי רבים מבנינו יאבדו, כדרך הבשר, מפני חסר אמונתם; ואולם, יקמרו רחמי אלהים על רבים; ובנינו ישוּבו למען הענק להם ידיעת אמת על גואלם.
- על כן, כפי אשר אמרתי לכם, הכרח כי יבוא משיח, כי כך יקרא שמו, כדבר המלאך אלי לילה, אכן, יבוא בקרב היהודים, בקרב גדולי הרשעים אשר בעולם; והם יצלבוהו, כי כך ראוי לאלהינו, ואין עוד אמה על פני הארץ אשר תצלב את אלהיה.
- כי לו נעשו הפלאים האדירים בקרב עמים אחרים, כי אז נחמו אנשיהם על מעשיהם והכירו כי הוא אלהיהם.
- אף מפני תחבולות כמרים ועוונות יקשו אלה אשר בירושלם את ערפם עליו, למען יצלב.
- לכן, מפני עוונם, יבוא עליהם הרס ורעב ודבר ודמים; ואשר לא יאבדו, יפוצו בקרב כל העמים.

- 7 But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.
- 8 And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.
- 9 Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?
- 10 But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.
- 11 And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.
- 12 And I will fortify this land against all other nations.
- 13 And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.
- 14 For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.
- 15 Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.
- 16 Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.
- 17 For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—
- 18 Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.
- כי כה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: בְּבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵאֱמְרוּ בִּי, כִּי אֲנִי הַמְּשִׁיחַ, אֲזֵי אֶקִּים בְּרִיתִי עִם אֲבוֹתֵיהֶם לְהַשְׁיבָם בְּעוֹדָם בְּבָשָׂר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, אֶל אַרְצוֹת נַחֲלָתָם.
- וְנִקְבְּצוּ מִרְחֹבֵי פְּזוּרָתָם, מֵאֵי הַיָּם וּמֵאֲרָבֶעַ כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ; וְהַגּוֹיִים יִגְדְּלוּ בְּעֵינַי, נְאוּם אֱלֹהִים, בְּאֲשֶׁר יִשְׁאוּם אֶל אַרְצוֹת נַחֲלָתָם.
- וְהָיוּ מְלְכֵי הַגּוֹיִים אֲמִנִּיָּהֶם, וְשָׂרוֹתֵיהֶם מִיִּנְיֻקוֹתֵיהֶם; עַל כֵּן, גְּדוֹלִים דְּבָרֵי יְהוָה לְגוֹיִים, כִּי הוּא דִּבֶּר וּמִי יִתְוַכַּח?
- וְכֹה אָמַר אֱלֹהִים: הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ "נַחֲלָתְכֶם תִּהְיֶה וְהַגּוֹיִים יִתְבָּרְכוּ בְּאָרֶץ."
- וְתִהְיֶה הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ דְּרוֹר לְגוֹיִים; וְלֹא יִהְיוּ בָּהּ מְלָכִים, אֲשֶׁר יִקְוּמוּ עַל הַגּוֹיִים.
- וְאֲנִי אֲבַצֵר אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת עַל כָּל שָׂאֵר הָאֻמּוֹת.
- וְכָל הַנִּלְחָם בְּצִיּוֹן יֵאָבֵד, נְאוּם אֱלֹהִים.
- כִּי הַמְּקִים עָלַי מֶלֶךְ יֵאָבֵד, כִּי אֲנִכִּי יְהוָה, מֶלֶךְ הַשָּׁמַיִם, אֶהְיֶה מֶלֶכְכֶם; וְלִשְׁמוֹעִים בְּקוֹלִי אֶהְיֶה מְאוֹר עַד עוֹלָם.
- הֵן בְּעֵבּוֹר הַקָּם אֶת בְּרִיתוֹתַי אֲשֶׁר כְּרַתִּי לְבָנֵי הָאָדָם, לְהַקִּים לָהֶם בְּעוֹדָם בְּשָׂר, הַשְׁחַת אֲשַׁחִּית אֶת מַעֲשֵׂי הָאֲפֶל וְהַרְצַח וְהַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר בַּמִּסְתָּרִים.
- עַל כֵּן הַנִּלְחָם עַל צִיּוֹן, יְהוּדִי וְגוֹי, עֶבֶד וְחֹפְשִׁי, אִישׁ וְאִשָּׁה אֲבוֹד יֵאָבֵדוּ; כִּי הֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר זוֹנֹת כָּל הָאָרֶץ, כִּי כָּל אֲשֶׁר אֵינּוּ לְמַעְנֵי, נִגְדֵי הוּא, נְאוּם אֱלֹהֵינוּ.
- כִּי אֶקִּים אֶת דְּבָרַי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לְבָנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָהֶם בְּעוֹדָם בְּבָשָׂר.
- לְכֹן, אַחֵי הָאֶהוּבִים, כֹּה אָמַר אֱלֹהֵינוּ: אֲנִי אֶעֱנֶה אֶת זְרַעְךָ בְּיַד הַגּוֹיִים; אוּלָם אֶרְכֹּף אֶת לִבֵּב הַגּוֹיִים, לְמַעַן יִהְיוּ לָהֶם כְּאָב; וְיִהְיוּ הַגּוֹיִים מְבָרְכִים וְיִמְנוּ בְּתוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

- 19 Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.
- 20 And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.
- 21 But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.
- 22 For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.
- 23 Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.
- 24 Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.
- 25 Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.
- וְאֵנֹכִי אֶקְדִּישׁ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְזַרְעֲכֶם
וְלְאִשְׁרֵי יְמִנִי בְּתוֹךְ זֵרְעֵךָ לְאָרֶץ נַחֲלָתְכֶם,
עַד עוֹלָם; כִּי אֶרֶץ נִבְחָרָת הִיא מִכָּל הָאֲרָצוֹת,
אָמַר אֱלֹהִים, עַל כֵּן חָפְצִי כִּי יַעֲבֹדוּנִי כָּל
יּוֹשְׁבֵיהָ, נְאוּם אֱלֹהִים.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, יַעַן אֲשֶׁר נָתַן לָנו אֱלֹהֵינוּ
הַרְחוּם יְדִיעָה כֹּה רַבָּה עַל אֹדוֹת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, הִבֵּה נִזְכְּרָהוּ וְנִסִּיר חַטָּאֵינוּ, וְאֵל נָא
נֹרִיד רְאֵשֵׁינוּ, כִּי אֵין אֲנַחְנוּ מִנְּדִים; אָמַנְם
גָּלִינוּ מֵאֶרֶץ נַחֲלָתְנוּ; אַף הוּבְלָנוּ אֶל אֶרֶץ טוֹבָה
יֹתֵר, כִּי יְהוּה עָשָׂה אֶת הַיָּם לְאֶרֶץ לָנוּ, וְעַל
אֶחָד מֵאֵי הַיָּם אֲנַחְנוּ יּוֹשְׁבִים.
- וְגֹדוֹלִים דְּבָרֵי יְהוּה עַל יּוֹשְׁבֵי אֵי הַיָּם; עַל
כֵּן, וְכִי עַל אֵיִם מְדַבֵּר, הִכְרַח אֲשֶׁר יֵשׁ אֵיִם
נוֹסְפִים עַל זֶה, וְאֵף בָּהֶם יּוֹשְׁבִים אַחֵינוּ.
- כִּי הִגִּלָּה יְהוּה אֱלֹהִים מִבֵּית יִשְׂרָאֵל כְּפַעַם
בְּפַעַם, כְּחָפְצוֹ וְכִרְצוֹנוֹ. וְהִנֵּה יְהוּה פּוֹקֵד אֶת
כָּל אֲשֶׁר נִקְטְפוּ, עַל כֵּן פּוֹקֵד הוּא אֶף אֹתָנוּ.
- לָכֵן, שִׂמְחוּ אֶת לְבָבְכֶם וְזַכְּרוּ כִּי חָפְשִׁים אַתֶּם
לַפְעַל בְּרִשׁוֹת עֲצַמְכֶם, לִבְחַר בְּדֶרֶךְ מוֹת
נִצְחִי אוֹ בְּדֶרֶךְ חַיֵּי עוֹלָם.
- עַל כֵּן, אַחֵי הָאֱהוּבִים, הִטּוּ רְצוֹנְכֶם לְאֲשֶׁר
חָפֵץ אֱלֹהִים וְאֵל תִּטּוּ לְאֲשֶׁר חָפֵץ הַשָּׁטָן
וְלַתְּאוֹת הַבָּשָׂר; וְזַכְּרוּ, אַחֵר הַתְּרַצוּתְכֶם לִפְנֵי
אֱלֹהִים, כִּי רַק בְּחַסְדּוֹ אַתֶּם נוֹשָׁעִים.
- לָכֵן, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים לְהַקִּימְכֶם מִן
הַמָּוֶת בְּכַח הַתְּחִיָּה, אֵף לְהַקִּימְכֶם מִמוֹת נִצְחִי
בְּכַח הַכִּפּוּרָה, לְמַעַן תִּתְקַבְּלוּ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים
הַנִּצְחִית, בְּעֵבוּר תְּהִלָּוְהוּ בְּחַסְדּוֹ קָדְשׁוֹ. אָמֵן.

יא

11

- 1 And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficeth me.
- 2 And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people,
- וְדְבָרִים רַבִּים נוֹסְפִים דִּבֵּר יַעֲקֹב אֶל עַמִּי בְּעֵת
הַהִיא, אַף אֲנִי הִבַּאתִי אֶל הַכְּתָב רַק אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי דִי לִי בְּאֲשֶׁר כְּתַבְתִּי.
- וְעַתָּה, אֲנִי, נְפִי, אֶכְתֹּב עוֹד מִדְּבָרֵי יִשְׁעִיהוּ;
כִּי חָפְצָה נַפְשִׁי בְּדְבָרָיו. וְאֲנִי אֲמַשִּׁיל אֶת

נְפִי ב יא:ג-יב:ג

דְּבָרָיו לְעַמִּי וְאֲשַׁלְּחֵם אֶל כָּל בְּנֵי, כִּי הוּא אָבִן
רָאָה אֶת גּוֹאֲלִי, כִּפִּי אֲשֶׁר רָאִיתִיו אֲנִכִּי.

and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

וְאָחִי יַעֲקֹב רָאָהוּ אִפֹּי הוּא, כִּפִּי אֲשֶׁר רָאִיתִיו
אֲנִי; לְכֵן אֲשַׁלְּחָ אֶת דְּבָרֵיהֶם אֶל בְּנֵי לְמַעַן
הוֹכִיחַ לָהֶם כִּי דְבָרֵי אֱמֶת הֵם. וְעַל פִּי דְבַר
שְׁלֹשָׁה, אֲמַר אֱלֹהִים, אֲכַוְנֶנּוּ אֶת דְּבָרֵי. וְאוֹלָם
שׁוֹלַח אֱלֹהִים עֲדִים נוֹסְפִים וְאֵת אֱמֶת כָּל
דְּבָרָיו הוּא מוֹכִיחַ.

3 And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

הִנֵּה נַפְשִׁי מִתְעַנְּגָת לְהוֹכִיחַ לְעַמִּי אֶת אֱמֶת
בוֹא הַמְּשִׁיחַ; כִּי לְתַכְלִית הַזֹּאת נִתְּנָה תּוֹרַת
מֹשֶׁה; וְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִתְּנוּ מֵאֱלֹהִים
לְאָדָם מֵעַת רֵאשִׁית הָעוֹלָם הֵמָּה כְּדָגְמָתוֹ.

4 Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

וְהִנֵּה הַתְּעַנְּגָה נַפְשִׁי בְּבְרִיתוֹת יְהוָה אֲשֶׁר
כָּרַת עִם אֲבוֹתֵינוּ; אֲכֹן, נַפְשִׁי מִתְעַנְּגָת
בְּחֶסֶד וּבְצִדְקוֹ, וּבְגִבּוֹרָתוֹ וּבְרַחֲמָיו, בְּתַכְנִיתוֹ
הַגְּדוֹלָה וְהַנְּצַחִית אֲשֶׁר בִּישׁוּעָה מִמָּוֶת.

5 And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

וְנַפְשִׁי מִתְעַנְּגָת לְהוֹכִיחַ לְעַמִּי כִּי בְּלֹא בִיאַת
הַמְּשִׁיחַ סוֹף כָּל הָאָדָם אֲבָדוֹן.

6 And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

כִּי אִם אֵין מְשִׁיחַ, אֵין אֱלֹהִים; וְאִם אֵין
אֱלֹהִים, אֵין אֲנַחְנוּ קְיָמִים, כִּי לֹא יִכּוֹלָה הַיְהִיתָה
לְהִיֹּת בְּרִיאָה. אִךְ יֵשׁ אֱלֹהִים וְהוּא הַמְּשִׁיחַ,
וְהוּא בָּא בְּמִלְאֵת עֵתוֹ.

7 For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

וְעַתָּה אֲכַתֵּב מִדְּבָרֵי יִשְׁעֵיהוּ, לְמַעַן יְרוֹמְמוּ
אֶת לְבָבם אֶלֶּה מַעֲמֵי אֲשֶׁר יִרְאוּם וְיִשְׂמְחוּ
בְּעֵבּוֹר כָּל הָאָדָם. הִנֵּה הַדְּבָרִים, וְיִכּוֹלִים
אֲתֵם לְהַמְשִׁילֵם לְכֶם וּלְכָל בְּנֵי הָאָדָם.

8 And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

יב

12

הַדְּבַר אֲשֶׁר חָזָה יִשְׁעֵיהוּ בֶן אַמּוֹץ עַל
יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם.

1 The word that Isaiah the son of Amoz saw concerning Judah and Jerusalem.

וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית
יְהוָה בְּרֵאשׁ הַהָרִים וְנִשְׂא מִגְּבְעוֹת; וְנִהְיֶה
אֱלִיו כָּל הַגּוֹיִם.

2 And it shall come to pass in the last days, that the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills; and all nations shall flow unto it.

וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ: לָכוּ וְנַעֲלֶה אֶל הַר
יְהוָה אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וְיִרְנוּ מִדְּרָכָיו,
וְנִלְכֶה בְּאַחֲרֵיתָיו; כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וּדְבַר
יְהוָה מִירוּשָׁלַם.

3 And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths: for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

נְפִי ב יב:ד-יח

- 4 וְשֹׁפֵט בֵּין הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים;
וְכַתְּתוּ חַרְבֹתָם לְאַתִּים וְחַנִּיתוֹתֵיהֶם
לְמִזְמֵרוֹת, לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא
יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה.
- 5 בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכְּהוּ בְּאוֹר יְהוָה.
- 6 כִּי נִטְשָׁתָה עַמְּךָ בֵּית יַעֲקֹב כִּי מָלְאוּ מִקְדָּם,
וְעִנְיָנִים כִּפְלִשְׁתִּים; וּבְיַלְדֵי נְכָרִים יִשְׁפִּיקוּ.
- 7 וְתַמְלֵא אֶרְצוֹ כֶּסֶף וְזָהָב, וְאִין קֶצֶה לְאַצְרָתָיו;
וְתַמְלֵא אֶרְצוֹ סוּסִים, וְאִין קֶצֶה לְמַרְכָּבָתָיו.
- 8 וְתַמְלֵא אֶרְצוֹ אֱלִילִים; לְמַעֲשֵׂה יָדָיו יִשְׁתַּחֲוּוּ,
לְאֲשֶׁר עָשׂוּ אֶצְבְּעֹתָיו.
- 9 וַיִּשַׁח אָדָם וַיִּשְׁפַּל אִישׁ; וְאֵל תִּשָּׂא לָהֶם.
- 10 בּוֹא בַצּוּר וְהִסְתַּמּוּ בְּעַפְרָם מִפְּנֵי פַחַד יְהוָה;
וּמִהַדָּר גָּאֲנוּ.
- 11 עֵינֵי גְבוּהוֹת אָדָם שִׁפְלִים; וְשַׁח רוּם אֲנָשִׁים;
וְנִשְׁגַּב יְהוָה לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא.
- 12 כִּי יוֹם לִיהוָה צָבָאוֹת עַל כָּל גָּאֹה וָרוּם;
וְעַל כָּל נִשְׂא וְשִׁפְלִים.
- 13 וְעַל כָּל אֲרְזֵי הַלְבָנוֹן הָרָמִים וְהַנְּשָׂאִים;
וְעַל כָּל אֱלוֹנֵי הַבָּשָׁן.
- 14 וְעַל כָּל הַהָרִים הָרָמִים; וְעַל כָּל
הַגְּבָעוֹת הַנְּשָׂאוֹת.
- 15 וְעַל כָּל מִגְדָּל גְּבוּהָ; וְעַל כָּל חוֹמָה בְּצוּרָה.
- 16 וְעַל כָּל אֲנִיּוֹת תַּרְשִׁישִׁי; וְעַל כָּל שְׂכִיּוֹת הַחֻמָּדָה.
- 17 וְשַׁח גְבוּהוֹת הָאָדָם, וְשִׁפְלֵי רוּם אֲנָשִׁים; וְנִשְׁגַּב
יְהוָה לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא.
- 18 וְהָאֱלִילִים כָּלִיל יִחְלֶף.

- 19 And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for fear of the Lord, and for the glory of his majesty, when he ariseth to shake terribly the earth.
- 20 In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which they made each one for himself to worship, to the moles and to the bats;
- 21 To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for fear of the Lord, and for the glory of his majesty, when he ariseth to shake terribly the earth.
- 22 Cease ye from man, whose breath is in his nostrils: for wherein is he to be accounted of?
- וּבָאוּ בַמְעֵרוֹת צְרִים, וּבְמַחְלוֹת עֶפְרָה, מִפְּנֵי פַחַד יְהוָה וּמִהֲדַר גְּאוֹנוֹ, בְּקוֹמוֹ לְעֶרֶץ הָאָרֶץ.
- בַּיּוֹם הַהוּא יִשְׁלִיךְ הָאָדָם אֶת אֱלִילֵי כֶסֶף וְאֶת אֱלִילֵי זָהָב וְזָהָבוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ; לְהִשְׁתַּחֲוֹת, לְחַפְר פְּרוֹת וְלִעֲטִילָפִים,
- לְבוֹא בְּנִקְרוֹת הַצְּרִים וּבְסַעֲפֵי הַסְּלָעִים, מִפְּנֵי פַחַד יְהוָה, וּמִהֲדַר גְּאוֹנוֹ, בְּקוֹמוֹ לְעֶרֶץ הָאָרֶץ.
- חֲדְלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם, אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאָפוֹ, כִּי בַמָּה נְחָשָׁב הוּא?

יג

13

- 1 For, behold, the Lord, the Lord of hosts, doth take away from Jerusalem and from Judah the stay and the staff, the whole stay of bread, and the whole stay of water,
- 2 The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient,
- 3 The captain of fifty, and the honourable man, and the counsellor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.
- 4 And I will give children to be their princes, and babes shall rule over them.
- 5 And the people shall be oppressed, everyone by another, and every one by his neighbour: the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honourable.
- 6 When a man shall take hold of his brother of the house of his father, saying, Thou hast clothing, be thou our ruler, and let this ruin be under thy hand:
- 7 In that day shall he swear, saying, I will not be an healer; for in my house is neither bread nor clothing: make me not a ruler of the people.
- 8 For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen: because their tongue and their doings are against the Lord, to provoke the eyes of his glory.
- כִּי הִנֵּה הָאֲדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת, מְסִיר מִירוּשָׁלַם וּמִיְהוּדָה מִשְׁעַן וּמִשְׁעֵנָה; כָּל מִשְׁעַן לֶחֶם וְכָל מִשְׁעַן מַיִם.
- גִּבּוֹר וְאִישׁ מִלְחָמָה; שׁוֹפֵט וְנָבִיא, וְקַסֵּם וְזָקֵן.
- שָׂר חֲמִשִּׁים וְנִשְׂוֹא פָּנִים; יוֹעֵץ וְחָכֵם חֲרָשִׁים, וְנָבוֹן לְחָשׁ.
- וְנָתַתִּי נְעָרִים שָׂרֵיהֶם; וְתַעֲלוּלִים יִמְשְׁלוּ בָם.
- וְנִגְשׁ הָעָם, אִישׁ בְּאִישׁ וְאִישׁ בְּרֵעֵהוּ; יִרְהָבוּ הַנְּעָר בְּזָקֵן וְהַנְּקִלָּה בְּנִכְבָּד.
- כִּי יִתְפָּשׂ אִישׁ בְּאֶחָיו; בֵּית אָבִיו שְׂמָלָה לָכֶה, קִצְיוֹ תִהְיֶה לָנוּ; וְהַמְכַשְׁלָה הַזֹּאת תַּחַת יָדָךְ.
- יִשָּׂא בַיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: לֹא אֶהְיֶה חַבֵּשׁ, וּבֵיתִי אֵין לֶחֶם וְאֵין שְׂמָלָה; לֹא תִשְׁיַמְנֵי קִצְיוֹ עִם.
- כִּי כָשְׁלָה יְרוּשָׁלַם וַיהוּדָה נָפְלָה: כִּי לְשׁוֹנֵם וּמַעֲלֵלִיָּהֶם אֶל יְהוָה לְמַרּוֹת עֲנֵי כְבוֹדוֹ.

- 9 The shew of their countenance doth witness against them; and they declare their sin as Sodom, they hide it not. Woe unto their soul! For they have rewarded evil unto themselves.
- הַכָּרַת פְּנֵיהֶם עֲנָתָה בָּם וַחֲטֵאתֶם כְּסֹדֹם, הַגִּידוּ לֹא כַחֲדוּ; הוּי לְנַפְשָׁם כִּי גָמְלוּ לָהֶם רָעָה.
- 10 Say ye to the righteous, that it shall be well with him: for they shall eat the fruit of their doings.
- אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב; כִּי פְרִי מַעֲלָלֵיהֶם יֵאָכְלוּ.
- 11 Woe unto the wicked! It shall be ill with him: for the reward of his hands shall be given him.
- הוּי לְרָשָׁע רָע; כִּי גְמוֹל יָדָיו יַעֲשֶׂה לוֹ.
- 12 As for my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they which lead thee cause thee to err, and destroy the way of thy paths.
- עַמִּי נִגְשָׂיו מְעוֹלֵל וְנָשִׁים מְשָׁלוּ בוֹ; עַמִּי מְאַשְׁרִיךְ מִתְעִים וְדָרָךְ אֲרַחֲתִיךְ בְּלָעוּ.
- 13 The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.
- נִצָּב לְרִיב יְהוָה, וְעֹמֵד לְדִין עַמִּים.
- 14 The Lord will enter into judgment with the ancients of his people, and the princes thereof: for ye have eaten up the vineyard; the spoil of the poor is in your houses.
- יְהוָה בְּמִשְׁפָּט יָבֹא עִם זְקֵנֵי עַמּוֹ וְשָׂרָיו; וְאַתֶּם בְּעֶרְתֶּם הַפָּרֶם, גִּזְלַת הָעֲנִי בְּבֵתֵיכֶם.
- 15 What mean ye that ye beat my people to pieces, and grind the faces of the poor? saith the Lord God of hosts.
- מָה לָּכֶם תִּדְכְּאוּ עַמִּי וּפְגִי עֲנִיִּים תִּטְחֲנוּ, נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת?
- 16 Moreover the Lord saith, Because the daughters of Zion are haughty, and walk with stretched forth necks and wanton eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה: יַעַן כִּי גָבְהוּ בָנוֹת צִיּוֹן, וַתִּלְכְּנָה נְטוּיֹת גְּרוֹן וּמִשְׁקָרוֹת עֵינַיִם; הַלוֹךְ וְטַפְףִּי תִלְכְּנָה וּבְרַגְלֵיהֶם תַּעֲכֹסְנָה.
- 17 Therefore the Lord will smite with a scab the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will discover their secret parts.
- וַיִּשְׁפַח אֲדֹנָי קֶדְקֵד בָּנוֹת צִיּוֹן; וַיְהוֶה פְתָהֵן יַעֲרָה.
- 18 In that day the Lord will take away the bravery of their tinkling ornaments about their feet, and their cauls, and their round tires like the moon,
- בַּיּוֹם הַהוּא יִסֹּר אֲדֹנָי אֶת תְּפֹאֲרַת הַעֲכָסִים וְהַשְּׁבִיסִים וְהַשְּׁהֲרָנִים.
- 19 The chains, and the bracelets, and the mufflers,
- הַנְּטָפוֹת וְהַשִּׁירוֹת וְהָרַעְלוֹת.
- 20 The bonnets, and the ornaments of the legs, and the headbands, and the tablets, and the ear-rings,
- הַפָּאָרִים וְהַעֲצָעוֹת וְהַקְּשָׁרִים, וּבִתֵּי הַנֶּפֶשׁ וְהַלְחָשִׁים.
- 21 The rings, and nose jewels,
- הַטְּבָעוֹת וְנִזְמֵי הָאָף.
- 22 The changeable suits of apparel, and the mantles, and the wimples, and the crisping pins,
- הַמַּחְלְצוֹת וְהַמַּעֲטָפוֹת וְהַמְטָפְחוֹת וְהַחֲרִיטִים.
- 23 The glasses, and the fine linen, and the hoods, and the veils.
- וְהַגְּלִינִים וְהַסְּדִינִים וְהַצְּנִיפוֹת וְהַרְדִּידִים.

- 24 And it shall come to pass, that instead of sweet smell there shall be stink; and instead of a girdle a rent; and instead of well-set hair baldness; and instead of a stomacher a girding of sackcloth; and burning instead of beauty.
- וְהָיָה תַחַת בְּשֵׁם מִן יְהִיָּה, וְתַחַת חֲגוּרָה נִקְפָּה, וְתַחַת מַעֲשֵׂה מִקְשָׁה קָרְחָה, וְתַחַת פְּתִיגִיל מִחֲגֹרֶת שָׂק כִּי תַחַת יִפִּי.
- 25 Thy men shall fall by the sword, and thy mighty in the war.
- מִתֵּיךְ בַּחֶרֶב יִפְּלוּ; וּגְבוּרֹתֶיךָ בַּמִּלְחָמָה.
- 26 And her gates shall lament and mourn; and she being desolate shall sit upon the ground.
- וְאָנּוּ וְאָבְלוּ פִתְחֵיהֶּי; וְנִקְתָּה לְאָרֶץ תִּשָּׁב.

י

14

- 1 And in that day seven women shall take hold of one man, saying, We will eat our own bread, and wear our own apparel: only let us be called by thy name, to take away our reproach.
- וְהִחֲזִיקוּ שִׁבְעַ נְשִׁים בְּאִישׁ אֶחָד, בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: לֶחֶמֵנוּ נֹאכַל וְשִׂמְלֹתֵנוּ נִלְבָּשׁ; רַק יִקְרָא שְׁמֶיךָ עָלֵינוּ; אֲסֹף חֲרָפְתָּנוּ.
- 2 In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious, and the fruit of the earth shall be excellent and comely for them that are escaped of Israel.
- בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה צֶמַח יְהוָה לְצַבִּי וּלְקַבּוֹד; וּפְרֵי הָאָרֶץ לְגֵאוֹן וּלְתַפְאֲרָתָ לְפִלִּיטַת יִשְׂרָאֵל.
- 3 And it shall come to pass, that he that is left in Zion, and he that remaineth in Jerusalem, shall be called holy, even every one that is written among the living in Jerusalem:
- וְהָיָה הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן, וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ: כָּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַם.
- 4 When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment, and by the spirit of burning.
- אִם רָחַץ אֲדֹנָי אֶת צֹאת בְּנוֹת צִיּוֹן; וְאֶת דְּמֵי יְרוּשָׁלַם יְדִיחַ מִקְרָבָהּ, בְּרוּחַ מִשְׁפָּט וּבְרוּחַ בָּעֵר.
- 5 And the Lord will create upon every dwelling place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day, and the shining of a flaming fire by night: for upon all the glory shall be a defence.
- וּבְרָא יְהוָה עַל כָּל מִכּוֹן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאָהּ, עָנָן וְיוֹמָם וְעָשָׁן וְנֹגַהּ אֵשׁ לְהִבָּה לַיְלָה; כִּי עַל כָּל כְּבוֹד חָפָהּ.
- 6 And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and for a covert from storm and from rain.
- וְסִכָּה תִהְיֶה לְצֶל יוֹמָם מִחֲרֹב; וּלְמַחֲסָה וּלְמַסְתוֹר, מִזֶּרֶם וּמִמָּטָר.

טו

15

- 1 Now will I sing to my well beloved a song of my beloved touching his vineyard. My well beloved hath a vineyard in a very fruitful hill:
- אֲשִׁירָה נָא לְיָדֵי, שִׁירַת דּוּדֵי לְכַרְמוֹ: כָּרִם הִיא לְיָדֵי בְּקָרוֹ בְּן שֶׁמֶן.
- 2 And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a winepress therein: and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.
- וַיַּעֲזָקוּהוּ וַיִּסְקָלְהוּ, וַיִּטְעֵהוּ שֵׂרֵק, וַיְבִין מִגְדָּל בְּתוֹכּוֹ וְגַם יָקַב חֲצֵב בּוֹ; וַיִּקְוֵ לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשִׁים.

- 3 And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.
- וְעַתָּה, יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וְאִישׁ יְהוּדָה שְׁפָטוּ נָא, בֵּינִי וּבֵין כַּרְמִי.
- 4 What could have been done more to my vineyard, that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes, brought it forth wild grapes?
- מָה לַעֲשׂוֹת עוֹד לְכַרְמִי וְלֹא עָשִׂיתִי בוֹ? מַדּוּעַ קִוִּיתִי לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשֵׁים?
- 5 And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard: I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and break down the wall thereof, and it shall be trodden down:
- וְעַתָּה אֹדִיעָה נָא אֶתְכֶם אֶת אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה לְכַרְמִי: הִסֵּר מְשׁוֹכְתּוֹ וְהָיָה לְבָעֵר, פָּרַץ גְּדֵרֹו וְהָיָה לְמַרְמָס.
- 6 And I will lay it waste: it shall not be pruned, nor digged; but there shall come up briers and thorns: I will also command the clouds that they rain no rain upon it.
- וְאֲשִׂיתָהּ בָּתָּה; לֹא יִזְמַר וְלֹא יַעְדָּר, וְעֵלָה שְׁמִיר וְשִׁית; וְעַל הָעֵבִים אֲצַוֶּה מִהַמְטִיר עָלָיו מָטָר.
- 7 For the vineyard of the Lord of hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant: and he looked for judgment, but behold oppression; for righteousness, but behold a cry.
- כִּי כָרֶם יְהוָה צְבָאוֹת בַּיַּת יִשְׂרָאֵל, וְאִישׁ יְהוּדָה נְטִיעַ שְׁעִשׂוּעִיו; וַיִּקְוֶה לְמִשְׁפָּט וְהִנֵּה מִשְׁפָּח, לְצַדִּיקָה וְהִנֵּה צְעָקָה.
- 8 Woe unto them that join house to house, that lay field to field, till there be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!
- הוּי, מִגִּיעֵי בַיַּת בְּבַיַּת, שָׂדֶה בְּשָׂדֶה יִקְרִיבוּ עַד אֶפְסֵס מְקוֹם; וְהוֹשְׁבֵיהֶם לְבַדְדָּם בְּקִרְבַּת הָאָרֶץ.
- 9 In mine ears said the Lord of hosts, Of a truth many houses shall be desolate, even great and fair, without inhabitant.
- בְּאָזְנֵי יְהוָה צְבָאוֹת, אִם לֹא בְתִים רַבִּים, לְשִׁמָּה יִהְיוּ גְדֹלִים וְטוֹבִים מְאִין יוֹשְׁבֵי.
- 10 Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of an homer shall yield an ephah.
- כִּי עֲשָׂרַת צְמִדֵי כָרֶם יַעֲשׂוּ בַת אֶחָת; וְזֵרַע חֹמֶר יַעֲשֶׂה אֵיפָה.
- 11 Woe unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink; that continue until night, till wine inflame them!
- הוּי, מִשְׁכִּימֵי בְּבֹקֶר, שִׁכָּר יִרְדְּפוּ; מֵאֲחָרֵי בְּנֶשֶׁף יָוֵן יִדְּלִיקִם.
- 12 And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine, are in their feasts: but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.
- וְהָיָה כְנֹר וְנֶבֶל, תֶּף וְחָלִיל וַיִּין מִשְׁתֵּיהֶם; וְאֵת פֶּעַל יְהוָה לֹא יִבִּיטוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדָיו לֹא רָאוּ.
- 13 Therefore my people are gone into captivity, because they have no knowledge: and their honourable men are famished, and their multitude dried up with thirst.
- לָכֵן גָּלָה עַמִּי מִבְּלִי דַעַת; וּכְבוֹדוֹ מִתֵּי רָעַב, וְהִמוֹנוֹ צָחָה צָחָה אֶמָּא.
- 14 Therefore hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure: and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.
- לָכֵן הִרְחִיבָהּ שְׂאוֹל נִפְשָׁה וּפְעָרָה פִּיהָ לְבִלְי חֶק; וַיִּרַד הַדְּרָה, וְהִמוֹנָה וּשְׂאוֹנָה וְעִלְזוֹ בָּהּ.
- 15 And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled:
- וַיִּשַׁח אָדָם וַיִּשְׁפַּל אִישׁ, וַעֲיָנֵי גְבוּהִים תִּשְׁפַּלְנָה.

- 16 But the Lord of hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.
- וַיִּנְבֵּה יְהוָה צְבָאוֹת בְּמִשְׁפָּט, וְהָאֵל הַקְּדוֹשׁ נִקְדָּשׁ בְּצִדְקָה.
- 17 Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.
- וְרָעוּ כְּבָשִׂים כְּדַבְּרָם, וְחֲרֻבוֹת מַחִים גָּרִים יֹאכְלוּ.
- 18 Woe unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope:
- הוֹי, מִשְׁכֵּי הָעוֹן בְּחִבְלֵי הַשָּׂוְא, וְכַעֲבוֹת הָעֲגָלָה חֲטָאָה.
- 19 That say, Let him make speed, and hasten his work, that we may see it: and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it!
- הַאֲמָרִים יִמְהַר יַחֲיִשָּׂה מַעֲשָׂהוּ לְמַעַן נִרְאָה; וְתִקְרַב וְתִבּוֹאָה עֲצַת קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וְנִדְעָה.
- 20 Woe unto them that call evil good, and good evil; that put darkness for light, and light for darkness; that put bitter for sweet, and sweet for bitter!
- הוֹי הַאֲמָרִים לְרַע טוֹב וְלְטוֹב רָע: שְׂמִים חֹשֶׁךְ לְאוֹר וְאוֹר לְחֹשֶׁךְ, שְׂמִים מַר לְמֵתוּק וּמֵתוּק לְמָר.
- 21 Woe unto them that are wise in their own eyes, and prudent in their own sight!
- הוֹי, חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם; וְנָגְדַת פְּנֵיהֶם נְבִנִים.
- 22 Woe unto them that are mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink:
- הוֹי, גְּבוּרִים לְשִׁתוֹת יַיִן; וְאֲנָשֵׁי חֵיל לְמִסַּךְ שִׁכָּר.
- 23 Which justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!
- מִצְדִּיקֵי רָשָׁע עֵקֵב שְׂחָד; וְצִדְקַת צְדִיקִים יִסִּירוּ מִמֶּנּוּ.
- 24 Therefore as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, so their root shall be as rottenness, and their blossom shall go up as dust: because they have cast away the law of the Lord of hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.
- לָכֵן כַּאֲכַל כֶּשֶׁל לְשׁוֹן אֵשׁ וְחֹשֶׁשׁ לְהֵבֶה יִרְפָּה, שְׂרָשָׁם כְּמֶקֶה יִהְיֶה וּפְרִיָהֶם כְּאֶבֶק יַעֲלֶה; כִּי מָאֲסוּ אֶת תּוֹרַת יְהוָה צְבָאוֹת וְאֶת אִמְרַת קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל נֶאֱצַו.
- 25 Therefore is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them: and the hills did tremble, and their carcases were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.
- עַל כֵּן חָרָה אַף יְהוָה בְּעַמּוֹ וַיִּטְ יָדוֹ עֲלֵיהֶם וַיִּכְהוּ, וַיִּרְגְּזוּ הַהָרִים, וַתְּהִי נִבְלָתָם כְּסוּפָה בְּקִרְבַּת חוּצוֹת; בְּכֹל זֹאת לֹא שָׁב אָפוֹ, וַעֲדוּד יָדוֹ נִטְוִיָּה.
- 26 And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth: and, behold, they shall come with speed swiftly:
- וַיִּנְשֹׂא נֵס לְגוֹיִם מֵרְחֹק, וַיִּשְׂרַק לוֹ מִקְצֵה הָאָרֶץ; וְהִנֵּה מֵהָרָה קָל יָבוֹא.
- 27 None shall be weary nor stumble among them; none shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken:
- אִין עֵיף וְאִין כּוֹשֵׁל בּוֹ, לֹא יִנּוּם וְלֹא יִישָׁן; וְלֹא נִפְתַּח אַזּוּר חֲלָצָיו, וְלֹא נִתַּק שְׂרוּף נַעֲלָיו.
- 28 Whose arrows are sharp, and all their bows bent, their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind:
- אֲשֶׁר חֲצִיו שְׁנֹנִים וְכָל קִשְׁתֵּיהֶם דְּרֻכוֹת; פְּרָסוֹת סוּסָיו כְּצֵר נְחָשְׁבוּ, וְגַלְגָּלֵיו כְּפַסְוִפָּה.

- 29 Their roaring shall be like a lion, they shall roar like young lions: yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry it away safe, and none shall deliver it.
- וְיִנְהָם עָלָיו כְּלִבְיָא; יִשְׁאֲגוּ כַּכְּפִירִים וְיִנְהָם וְיֵאָחֵזוּ טָרֵף, וְיִפְלִיטוּ וְיֵאֵינן מְצִיל.
- 30 And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea: and if one look unto the land, behold darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.
- וְיִנְהָם עָלָיו בַּיּוֹם הַהוּא כְּנִהְמַת יָם; וְנִבְטָ לְאָרְצוֹ, וְהִנֵּה חֹשֶׁךְ צָר וְאוֹר חֹשֶׁךְ בְּעֵרִיפָיָהּ.

טז

16

- 1 In the year that king Uzziah died I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.
- בְּשָׁנַת מוֹת הַמֶּלֶךְ עֲזִיָּהוּ, וְאָרְאָה אֶת אֲדֹנָי יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשְׂאָ, וְשׁוּלְיוֹ מְלֵאִים אֶת הַהֵיכָל.
- 2 Above it stood the seraphim: each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.
- שָׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, שֵׁשׁ כַּנְּפִים שֵׁשׁ כַּנְּפִים לְאֶחָד; בְּשָׂתַיִם יִכְסֶה פָּנָיו, וּבְשָׂתַיִם יִכְסֶה רַגְלָיו, וּבְשָׂתַיִם יַעֲוֶפֶף.
- 3 And one cried unto another, and said, Holy, holy, holy, is the Lord of hosts: the whole earth is full of his glory.
- וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר: קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.
- 4 And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.
- וַיָּנֻעוּ אַמּוֹת הַסָּפִים מִקּוֹל הַקּוֹרֵא; וְהַבַּיִת מְלֵא עָשָׁן.
- 5 Then said I, Woe is me! For I am undone; because I am a man of unclean lips, and I dwell in the midst of a people of unclean lips: for mine eyes have seen the King, the Lord of hosts.
- וְאָמַר: אוֹי לִי כִּי נִדְמִיתִי, כִּי אִישׁ טְמֵא שְׂפָתַיִם אֲנִי וּבְתוֹךְ עַם טְמֵא שְׂפָתַיִם אֲנִי יוֹשֵׁב; כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת רָאוּ עֵינָי.
- 6 Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar:
- וַיַּעֲף אֶלַי אֶחָד מִן הַשָּׂרָפִים וּבִידוֹ רֶצֶף; וַיִּקַּח בְּמַלְקָחִים לֶקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ.
- 7 And he laid it upon my mouth, and said, Lo, this hath touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.
- וַיִּגַע עָלַי פִּי וַיֹּאמֶר: הִנֵּה נִגַּע זֶה עַל שְׂפָתַיִךְ; וְחַטָּאתְךָ תִּכָּפֵר.
- 8 Also I heard the voice of the Lord, saying, Whom shall I send, and who will go for us? Then said I, Here am I; send me.
- וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֹמֵר: אֶת מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֶךְ לָנוּ? וַיֹּאמֶר: הִנְנִי שְׁלָחְנִי.
- 9 And he said, Go, and tell this people, Hear ye indeed, but understand not; and see ye indeed, but perceive not.
- וַיֹּאמֶר: לֵךְ וְאָמַרְתָּ לְעַם הַזֶּה; שְׁמַעוּ שְׁמוֹעַ וְאַל תִּבְיִנוּ, וְרָאוּ רָאוּ וְאַל תִּדְעוּ.
- 10 Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes; lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and convert, and be healed.
- הַשְׂמֵן לֵב הָעָם הַזֶּה, וְאִזְנוֹי כְּבִידִ; וְעִמְדוּ עֵינָיו וְלִבָּבוּ וְשָׁעוּ פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע; וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשָׁב וְרֻפָּא לוֹ.

- 11 Then said I, Lord, how long? And he answered, Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate,
 וַאֲמַר: עַד מָתַי, אֲדֹנָי? וַיֹּאמֶר: עַד אֲשֶׁר אִם שָׂאוּ עָרִים מֵאִין יוֹשֵׁב, וּבֵתִים מֵאִין אָדָם, וְהָאָדָמָה תִשָּׂאָה שְׁמָמָה.
- 12 And the Lord have removed men far away, and there be a great forsaking in the midst of the land.
 וַרְחַק יְהוָה אֶת הָאָדָם, וַרְבָּה הָעֲזוּבָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ.
- 13 But yet in it shall be a tenth, and it shall return, and shall be eaten: as a teil tree, and as an oak, whose substance is in them, when they cast their leaves: so the holy seed shall be the substance thereof.
 וְעוֹד בָּהּ עֲשׂוּרִיהָ, וְשִׁבָּה וְהִיְתָה לְבָעֵר; כְּאֵלֶּה וְכֵאלוֹן אֲשֶׁר בְּשִׁלְכָת מִצְבַּת בָּם, זָרַע קֹדֶשׁ מִצְבַּתָּהּ.

יז

17

- 1 And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin the king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.
 וַיְהִי בִימֵי אַחָז בֶּן יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה, עָלָה רְצִין מֶלֶךְ אַרְם וּפְקַח בֶּן רִמְלִיָּהוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם, לְמַלְחָמָה עָלֶיהָ, וְלֹא יָכַל לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ.
- 2 And it was told the house of David, saying, Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.
 וַיִּגְדַּל לְבַיִת דָּוִד לֵאמֹר: נִחָה אַרְם עַל אֶפְרַיִם; וַיִּנְעַל לְבָבוֹ וּלְבַב עַמּוֹ, כְּנוֹעַ עֲצֵי יַעַר מִפְּנֵי רוּחַ.
- 3 Then said the Lord unto Isaiah, Go forth now to meet Ahaz, thou, and Shear-Jashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יִשְׁעִיָּהוּ: צֵא נָא לִקְרֹאת אַחָז, אֶתְּהָ וְשֵׁשׂוֹר יְשׁוּב בְּנֵה, אֶל קִצְהָ תְעַלֶּת הַבְּרֵכָה הָעֲלִיוֹנָה, אֶל מִסְלַת שְׂדֵה כּוֹבֵס.
- 4 And say unto him, Take heed, and be quiet; fear not, neither be fainthearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.
 וְאָמַרְתָּ אֵלָיו: הִשָּׁמֵר וְהִשְׁקֵט, אַל תִּירָא, וְלֹכְבֵּף אַל יִרֶף, מִשְׁנֵי זַנְבוֹת הָאוּדִים הַעֲשָׂנִים הָאֵלֶּה, בְּחָרִי אֵף רְצִין וְאַרְם, וּבֶן רִמְלִיָּהוּ.
- 5 Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying,
 יַעַן כִּי יַעַץ עָלֶיךָ אַרְם רְעָה, אֶפְרַיִם וּבֶן רִמְלִיָּהוּ לֵאמֹר:
- 6 Let us go up against Judah, and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, even the son of Tabeal:
 נַעֲלֶה בִיהוּדָה וְנִקְצְעָנָה, וְנִבְקַעְנָה אֶלֵינוּ; וְנִמְלִיךְ מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ, אֶת בֶּן טַבְּאֵל.
- 7 Thus saith the Lord God, It shall not stand, neither shall it come to pass.
 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה: לֹא תִקּוּם וְלֹא תִהְיֶה.
- 8 For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus is Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken, that it be not a people.
 כִּי רֹאשׁ אַרְם דַּמַּשְׁק, וְרֹאשׁ דַּמַּשְׁק רְצִין; וּבְעוֹד שְׁשִׁים וְחָמֵשׁ שָׁנָה יִחַת אֶפְרַיִם מֵעַם.
- 9 And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe, surely ye shall not be established.
 וְרֹאשׁ אֶפְרַיִם שַׁמְרוֹן, וְרֹאשׁ שַׁמְרוֹן בֶּן רִמְלִיָּהוּ; אִם לֹא תֵאֱמִינוּ כִּי לֹא תִאֲמָנוּ.
- 10 Moreover the Lord spake again unto Ahaz, saying,
 וַיּוֹסֶף יְהוָה דְּבַר אֶל אַחָז לֵאמֹר:

- 11 שְׁאַל לְךָ אוֹת מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ; הַעֲמֵק שְׁאַלָה אוֹ הַגְבֵּה לְמַעְלָה.
- 12 וַיֹּאמֶר אַחָז: לֹא אֶשְׁאַל וְלֹא אֲנַסֶּה אֶת יְהוָה.
- 13 וַיֹּאמֶר: שְׁמַעוּ נָא, בֵּית דָּוִד; הַמַּעַט מִכֶּם הַלְאוֹת אֲנָשִׁים כִּי תִלְאוּ גַם אֶת אֱלֹהֵי?
- 14 לְכֵן יִתֵּן יְהוָה אֲדֹנָי הוּא לְכֶם אוֹת; הִנֵּה הָעַלְמָה הָרָה וְיִלְדֶת בֵּן; וְקָרְאת שְׁמוֹ עִמְנוּנֵל.
- 15 חֶמְאָה וְדָבֶשׁ יֹאכַל לְדַעְתּוֹ מֵאוֹס בָּרָע, וּבַחֹר בְּטוֹב.
- 16 כִּי בְּטָרְם יֵדַע הַנַּעַר מֵאוֹס בָּרָע וּבַחֹר בְּטוֹב, תַּעֲזֹב הָאָדָמָה אֲשֶׁר אֶתָּה קָץ, מִפְּנֵי שְׁנֵי מַלְכֵיהָ.
- 17 יָבִיא יְהוָה עֲלֶיךָ וְעַל עַמּוֹךְ וְעַל בֵּית אָבִיךָ יָמִים אֲשֶׁר לֹא בָאוּ, לְיָמִים סוּר אֶפְרַיִם מֵעַל יְהוּדָה, אֶת מֶלֶךְ אַשּׁוּר.
- 18 וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִשְׂרָק יְהוָה לְזָבוּב אֲשֶׁר בַּקְּצָה יֵאָרֵי מִצְרַיִם, וְלִדְבוּרָה אֲשֶׁר בְּאַרְץ אַשּׁוּר.
- 19 וּבָאוּ וְנָחוּ כָּלֶם בְּנִחְלֵי הַבְּתוֹת וּבְנִקְיֵי הַסְּלָעִים, וּבְכָל הַנְּעֻצוּצִים, וּבְכָל הַנְּהַלְלִים.
- 20 בַּיּוֹם הַהוּא יִגְלַח אֲדֹנָי בְּתַעַר הַשְּׂכִירָה בְּעִבְרֵי נֶהָר בְּמֶלֶךְ אַשּׁוּר אֶת הָרֵאשׁ וְשַׁעַר הָרַגְלִים, וְגַם אֶת הַזָּקֵן תִּסְפֶּה.
- 21 וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִחְיֶה אִישׁ עִגְלַת בָּקָר וּשְׁתֵּי צֹאן.
- 22 וְהָיָה מְרֵב עֲשׂוֹת חֶלֶב יֹאכַל חֶמְאָה; כִּי חֶמְאָה וְדָבֶשׁ יֹאכַל, כָּל הַנּוֹתֵר בְּקֶרֶב הָאָרֶץ.
- 23 וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה כָּל מְקוֹם אֲשֶׁר יְהִיָּה שָׁם אֶלְף גִּפְּוּן בְּאֶלְף כֶּסֶף, לְשִׁמִּיר וְלִשְׂוִית יְהִיָּה.
- 24 בַּחֲצִים וּבַקְּשֵׁת יָבוֹא שָׁמָּה, כִּי שְׁמִיר וְשִׂוִית תִּהְיֶה כָּל הָאָרֶץ.
- 11 Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depth, or in the height above.
- 12 But Ahaz said, I will not ask, neither will I tempt the Lord.
- 13 And he said, Hear ye now, O house of David; Is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?
- 14 Therefore the Lord himself shall give you a sign; Behold, a virgin shall conceive, and bear a son, and shall call his name Immanuel.
- 15 Butter and honey shall he eat, that he may know to refuse the evil, and choose the good.
- 16 For before the child shall know to refuse the evil, and choose the good, the land that thou abhorrest shall be forsaken of both her kings.
- 17 The Lord shall bring upon thee, and upon thy people, and upon thy father's house, days that have not come, from the day that Ephraim departed from Judah; even the king of Assyria.
- 18 And it shall come to pass in that day, that the Lord shall hiss for the fly that is in the uttermost part of the rivers of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.
- 19 And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.
- 20 In the same day shall the Lord shave with a razor that is hired, namely, by them beyond the river, by the king of Assyria, the head, and the hair of the feet: and it shall also consume the beard.
- 21 And it shall come to pass in that day, that a man shall nourish a young cow, and two sheep;
- 22 And it shall come to pass, for the abundance of milk that they shall give he shall eat butter: for butter and honey shall every one eat that is left in the land.
- 23 And it shall come to pass in that day, that every place shall be, where there were a thousand vines at a thousand silverlings, it shall even be for briers and thorns.
- 24 With arrows and with bows shall men come thither; because all the land shall become briers and thorns.

25 וְכָל הַהֲרִים אֲשֶׁר בִּמְעַדָּר יַעֲדֲרוּן לֹא תָבוֹא שְׁמָהּ, יִרְאֵת שְׁמִיר וְשִׁית; וְהָיָה לְמִשְׁלַח שׁוֹר וְלְמִרְמַס שָׂה.

And on all hills that shall be digged with the mattock, there shall not come thither the fear of briars and thorns: but it shall be for the sending forth of oxen, and for the treading of lesser cattle.

יח

18

- 1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי: קַח לְךָ גְּלוֹיִן גְּדוֹל וּכְתֹב עָלָיו בְּחַרְט אָנוּשׁ, לְמַהֵר שְׁלַל חֵשׁ בָּז.
- Moreover the Lord said unto me, Take thee a great roll, and write in it with a man's pen concerning Maher-Shalal-Hash-Baz.
- 2 וָאֶעֱיֵדָה לִי עֵדִים נְאֻמָּנִים, אֶת אוּרִיָּה הַכֹּהֵן, וְאֶת זְכַרְיָהוּ בֶן יֶבְרֵכְיָהוּ.
- And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.
- 3 וָאֶקְרַב אֶל הַנְּבִיאָהּ, וַתַּהַר, וַתֵּלֵד בֵּן; וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי: קְרָא שְׁמוֹ מַהֵר שְׁלַל חֵשׁ בָּז.
- And I went unto the prophetess; and she conceived, and bare a son. Then said the Lord to me, Call his name Maher-Shalal-Hash-Baz.
- 4 כִּי בְטָרָם יֵדַע הַנְּעַר קְרָא אָבִי וְאִמִּי, יִשָּׂא אֶת חֵיל דְּמִשְׁקֵי וְאֶת שְׁלַל שְׁמֶרוֹן לְפָנַי מִלְּךְ אַשּׁוּר.
- For before the child shall have knowledge to cry, My father, and my mother, the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.
- 5 וַיִּסֹּף יְהוָה דְּבַר אֵלַי עוֹד לֵאמֹר:
- The Lord spake also unto me again, saying,
- 6 יַעַן כִּי מֵאִס הֶעָם הַזֶּה אֵת מִי הַשְׁלַח הַהַלְכִים לְאֵט, וּמִשׁוֹשׁ אֶת רְצִין וּבֶן רִמְלִיָּהוּ;
- Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;
- 7 וְלָכֵן הִנֵּה אֲדַנִּי מֵעַלָּה עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַנָּהָר הַעֲצוּמִים וְהַרְבִּים, אֶת מֶלֶךְ אַשּׁוּר, וְאֶת כָּל כְּבוֹדוֹ; וְעָלָה עַל כָּל אַפְיָקִיו וְהִלָּךְ עַל כָּל גְּדוֹתָיו.
- Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria, and all his glory: and he shall come up over all his channels, and go over all his banks:
- 8 וְחָלַף בִּיהוּדָה שְׁטָף וְעָבַר, עַד צִנְאָר יִגִּיעַ; וְהָיָה מְשׁוֹת כְּנִפְיֹו מֵלֵא רַחֵב אַרְצָךָ עֲמֵנוּ אֵל.
- And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.
- 9 רַעוּ עִמָּם וְחַתּוּ, וְהִאָּזְנוּ כָּל מְרַחְקֵי אֶרֶץ; הִתְאָזְרוּ וְחַתּוּ, הִתְאָזְרוּ וְחַתּוּ.
- Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear, all ye of far countries: gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.
- 10 עֲצוּ עִצָּה וְתַפְּר; דְּבַרוּ דְבַר וְלֹא יָקוּם כִּי עֲמֵנוּ אֵל.
- Take counsel together, and it shall come to nought; speak the word, and it shall not stand: for God is with us.
- 11 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֵלַי: כְּחֻזְקַת הַיָּד; וַיִּסְרַנִּי מִלְּכַת בְּדַרְךָ הַזֶּה לֵאמֹר:
- For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying,
- 12 לֹא תֵאמְרוּן קֶשֶׁר לְכָל אֲשֶׁר יֹאמַר הָעָם הַזֶּה קֶשֶׁר; וְאֶת מוֹרְאוֹ לֹא תִירְאוּ וְלֹא תַעֲרִיצוּ.
- Say ye not, A confederacy, to all them to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

- 13 Sanctify the Lord of hosts himself; and let him be your fear, and let him be your dread.
 אֶת יְהוָה צְבָאוֹת אֹתוֹ תִקְדִּישׁוּ, וְהוּא מוֹרְאֲכֶם וְהוּא מִעֲרָצְכֶם.
- 14 And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling and for a rock of offence to both the houses of Israel, for a gin and for a snare to the inhabitants of Jerusalem.
 וְהָיָה לְמִקְדָּשׁ וּלְאֶבֶן נִגְף, וּלְצוּר מִכְשׁוֹל לְשֹׁנֵי בְּתֵי יִשְׂרָאֵל, לְפַח וּלְמוֹקֵשׁ לְיוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם.
- 15 And many among them shall stumble, and fall, and be broken, and be snared, and be taken.
 וְכָשְׁלוּ בָם רַבִּים; וְנָפְלוּ וְנִשְׁבְּרוּ, וְנִקְשְׁוּ וְנִלְכְּדוּ.
- 16 Bind up the testimony, seal the law among my disciples.
 צוּר תְּעוּדָה, חֲתוּם תּוֹרָה בְּלִמְדֵי.
- 17 And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.
 וְחִכִּיתִי לַיהוָה הַמְסַתִּיר פָּנָיו מִבֵּית יַעֲקֹב; וְקִוִּיתִי לוֹ.
- 18 Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of hosts, which dwelleth in mount Zion.
 הִנֵּה אֲנִי וְהַיְלָדִים אֲשֶׁר נָתַן לִי יְהוָה לְאֹתוֹת וּלְמוֹפְתִים בְּיִשְׂרָאֵל מֵעַם יְהוָה צְבָאוֹת, הַשֹּׁכֵן בְּהַר צִיּוֹן.
- 19 And when they shall say unto you, Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep, and that mutter: should not a people seek unto their God? For the living to the dead?
 וְכִי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם: דְּרֹשׁוּ אֶל הָאֹבוֹת וְאֶל הַיִּדְעָנִים, הַמְצַפְצְפִים וְהַמְהַגְּגִים: הֲלֹא עִם אֵל אֱלֹהֵיו יִדְרֹשׁ בְּעַד הַחַיִּים אֶל הַמֵּתִים?
- 20 To the law and to the testimony: if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.
 לְתוֹרָה וּלְתְעוּדָה; אִם לֹא יֹאמְרוּ כַּדָּבָר הַזֶּה, אֲשֶׁר אֵין לוֹ שֵׁחַר.
- 21 And they shall pass through it, hardly bestead and hungry: and it shall come to pass, that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.
 וְעָבְרוּ בָּהּ נִקְשָׁה וְרָעֵב; וְהָיָה כִּי יִרְעֵב וְהִתְקַצֵּף, וְקָלַל בְּמִלְכוֹ וּבְאֱלֹהֵיו וּפָנָה לְמַעְלָה.
- 22 And they shall look unto the earth; and behold trouble and darkness, dimness of anguish; and they shall be driven to darkness.
 וְאֵל אֲרֶץ יִבִּיט; וְהִנֵּה צָרָה וְחֹשֶׁכָה מְעוֹף צוּקָה, וְאֶפְלָה מִגְדָּח.

יט

19

- 1 Nevertheless the dimness shall not be such as was in her vexation, when at the first he lightly afflicted the land of Zebulun and the land of Naphtali, and afterward did more grievously afflict her by the way of the sea, beyond Jordan, in Galilee of the nations.
 כִּי לֹא מוֹעֵף לְאֲשֶׁר מוֹצַק לָהּ; כְּעַת הָרְאשׁוֹן הִקְל אֲרֻצָּה זְבֻלוֹן וְאֲרֻצָּה נַפְתָּלִי, וְהֶאֱחָרוֹן הִכְבִּיד דְּרֹף הַיָּם עָבַר הַיַּרְדֵּן גְּלִיל הַגּוֹיִם.
- 2 The people that walked in darkness have seen a great light: they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.
 הָעָם הַהֹלְכִים בַּחֹשֶׁךְ רָאוּ אֹר גָּדוֹל; יִשְׁבֵי בְּאֶרֶץ צִלְמוֹת, אֹר נָגַה עֲלֵיהֶם.
- 3 Thou hast multiplied the nation, and not increased the joy: they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.
 הֲרַבִּיתָ הַגּוֹי, לוֹ הִגְדַּלְתָּ הַשְׂמֵחָה; שְׂמַחוּ לְפָנֶיךָ כְּשִׂמְחַת בְּקִצִיר כְּאֲשֶׁר יִגְלוּ בְּחִלְקֵם שָׁלַל.

- 4 For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor, as in the day of Midian.
- 5 For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.
- 6 For unto us a child is born, unto us a son is given: and the government shall be upon his shoulder: and his name shall be called Wonderful, Counsellor, the mighty God, the everlasting Father, The Prince of Peace.
- 7 Of the increase of his government and peace there shall be no end, upon the throne of David, and upon his kingdom, to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth even forever. The zeal of the Lord of hosts will perform this.
- 8 The Lord sent a word into Jacob, and it hath lighted upon Israel.
- 9 And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitant of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart,
- 10 The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones: the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.
- 11 Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;
- 12 The Syrians before, and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.
- 13 For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of hosts.
- 14 Therefore the Lord will cut off from Israel head and tail, branch and rush, in one day.
- 15 The ancient and honourable, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.
- 16 For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.
- 17 Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows: for everyone is an hypocrite and an evildoer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.
- כי אַתָּה עַל סִבְלוֹ וְאֵת מַטֵּה שְׁכָמוֹ שָׁבַט;
הִנְגַּשׁ בּוֹ הַחֲתָתָה כְּיוֹם מִדְיָן.
- כִּי כָּל סָאוֹן סָאוֹן בְּרַעַשׁ, וְשִׁמְלֵה מְגוֹלְלָה
בְּדָמַיִם; וְהָיְתָה לְשַׂרְפָּה מְאֹכֶלֶת אֵשׁ.
- כִּי יֵלֵד יֵלֵד לָנוּ; בֶּן נֵתָן לָנוּ וְתִהְיֶה הַמְשָׁרָה עַל
שְׁכָמוֹ; וְיִקְרָא שְׁמוֹ פְּלֵא יוֹעֵץ, אֵל גְּבוֹר, אָבִי
עַד, שֵׁר שְׁלוֹם.
- לְמִרְבֵּה הַמְשָׁרָה וּלְשְׁלוֹם אֵין קֵץ; עַל
כִּסֵּא דָוִד וְעַל מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אֶתְּהָ וּלְסַעֲדָהּ
בְּמִשְׁפָּט וּבִצְדָקָה, מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. קִנְיַת
יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה זֹאת.
- דִּבֶּר שְׁלַח אֲדָנִי בְיַעֲקֹב וַיִּנְפֹּל בְּיִשְׂרָאֵל.
- וְיָדְעוּ הָעָם כֻּלּוֹ, אֶפְרַיִם וְיוֹשֵׁב שְׁמֵרוֹן, בְּגִיאָה
וּבְגִדְל לִבָּב לְאִמּוֹר:
- לְבָנִים נָפְלוּ וְגִזִּית נִבְנְהָ; שְׁקָמִים גִּדְעוּ וְאַרְזִים
נִחְלִיף.
- יְהוָה אֵת צָרֵי רִצְיִן עֲלָיו, וְאֵת אִיְבָיו יִסְכְּסֶף.
- אֶרֶם מִקִּדְמָה וּפְלִשְׁתִּים מֵאַחֲוָר; וַיֹּאכְלוּ אֶת
יִשְׂרָאֵל בְּכָל פֹּה. בְּכָל זֹאת לֹא שָׁב אַפּוֹ, וְעוֹד
יָדוֹ נְטוּיָה.
- וְהָעָם לֹא שָׁב עַד הַמִּפְחֶה; וְאֵת יְהוָה צְבָאוֹת
לֹא דָרְשׁוּ.
- וַיִּכְרַת יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל, רֹאשׁ וְזָנָב כַּפֶּה וְאַגְמוֹן
יוֹם אֶחָד.
- זָקֵן וְנִשְׂוֹא פָּנִים הוּא הָרֹאשׁ; וְנָבִיא מוֹרָה
שִׁקְרָה הוּא הַזָּנָב.
- וַיְהִיו מְאַשְׁרֵי הָעָם הַזֶּה מִתְעִים,
וּמְאַשְׁרֵיו מִבְּלָעִים.
- עַל כֵּן עַל בְּחֻרְוֵי לֹא יִשְׂמַח אֲדָנִי, וְאֵת יְתֻמִּים
וְאֵת אֶלְמְנוֹתֵיהֶם לֹא יִרְחַם כִּי כֻלּוֹ חֲנוּף וּמְרַע,
וְכָל פֹּה דִבֶּר נְבִלָה; בְּכָל זֹאת לֹא שָׁב אַפּוֹ,
וְעוֹד יָדוֹ נְטוּיָה.

- 18 כי בַּעֲרָה כָּאֵשׁ רָשָׁעָה, שְׁמִיר וְשִׁית תֹּאכֵל; וְתִצַּת בְּסִבְכֵי הַיַּעַר, וַיִּתְאַבְּכוּ גְאוֹת עָשָׂן.
- 19 בַּעֲבֵרַת יְהוָה צָבָאוֹת נִעְתָּם אֶרֶץ; וַיְהִי הָעָם כַּמְּאֻכַּלֵּת אֵשׁ; אִישׁ אֶל אָחִיו לֹא יִחְמַלּוּ.
- 20 וַיִּגְזֹר עַל יְמִין וְרֵעֵב; וַיֹּאכַל עַל שְׁמֹאול וְלֹא שָׂבְעוּ; אִישׁ בְּשָׂרׁוֹ זָרְעוּ יֹאכְלוּ.
- 21 מְנַשֶּׁה אֶת אֶפְרַיִם וְאֶפְרַיִם אֶת מְנַשֶּׁה, יִחַדּוּ הַמָּה עַל יְהוּדָה; בְּכֹל זֹאת לֹא שָׁב אַפּוֹ, וְעוֹד יָדוֹ נְטוּיָה.

כ

20

- 1 הוּי הַחֻקִּים חֻקֵי אָוֶן, וּמִכְתָּבִים עֲמַל כְּתָבוּ.
- 2 לְהִטּוֹת מִדִּין דְּלִים, וְלִגְזֹל מִשְׁפַּט עֲנִי עַמִּי; לְהִיּוֹת אֲלֻמְנוֹת שְׁלָלָם, וְאֵת יְתוּמִים יִבְזוּ.
- 3 וּמָה תַעֲשׂוּ לְיוֹם פְּקֻדָּה, וּלְשׂוֹאָה מִמְרָקֵךְ תָּבוֹא; עַל מִי תִנּוּסוּ לְעֲזָרָה? וְאֵינָה תַעֲזֹבוּ כְבוֹדְכֶם?
- 4 בְּלִתי כָּרַע תַּחַת אֲסִיר, וְתַחַת הַרוּגִים יִפְלוּ; בְּכֹל זֹאת לֹא שָׁב אַפּוֹ, וְעוֹד יָדוֹ נְטוּיָה.
- 5 הוּי אַשּׁוּר, שִׁבְט אַפִּי; וּמִשָּׁה הוּא בִידָם זַעֲמִי.
- 6 בְּגוֹי חֲנֹף אֲשֶׁלְחֹנּוּ, וְעַל עַם עֲבָרְתִי אֲצַנְנּוּ לְשָׁלַל שְׁלָל וְלָבֹז בּוֹ, וּלְשׂוּמוֹ מִרְמָס כַּחֲמֹר חוּצוֹת.
- 7 וְהוּא לֹא כֵן יִדְמָה, וּלְבָבוֹ לֹא כֵן יִחְשַׁב; כִּי לְהַשְׁמִיד בְּלָבָבוֹ וּלְהַכְרִית גּוֹיִם לֹא מַעֵט.
- 8 כִּי יֹאמֵר: הֲלֹא שְׂרֵי יִחַדּוּ מְלָכִים?
- 9 הֲלֹא כַּכַּרְכֵּמִישׁ כַּלְנוֹ? אִם לֹא כַּאֲרַפַּד חַמַּת, אִם לֹא כַּדַּמְשֶׁק שַׁמְרוֹן?

נְפִי ב כ:י-כ

- 10 כַּאֲשֶׁר מָצְאָה יָדִי לְמַמְלַכַת הָאֱלִילִים, וּפְסִילֵיהֶם מִירוּשָׁלַם וּמִשְׁמֶרוֹן.
- 10 As my hand hath found the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;
- 11 הֲלֹא כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְשְׁמֶרוֹן וְלְאֱלִילֵיהָ, כֵּן אֲעֲשֶׂה לִירוּשָׁלַם וְלְעִצְבֵיָהּ?
- 11 Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and her idols?
- 12 וְהָיָה כִּי יִבְצֵעַ אֲדֹנָי אֶת כָּל מַעֲשָׂהוּ בְּהַר צִיּוֹן, וּבִירוּשָׁלַם אֶפְקֹד עַל פְּרִי גֹדֶל לִבָּב מֶלֶךְ אַשּׁוּר, וְעַל תִּפְאָרֶת רוּם עֵינָיו.
- 12 Wherefore it shall come to pass, that when the Lord hath performed his whole work upon mount Zion and on Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.
- 13 כִּי אָמַר: בְּכַח יָדִי עָשִׂיתִי וּבְחַכְמָתִי כִּי נִבְנוֹתִי; וְאֶסִּיר גְּבוּלֹת עַמִּים וְעִתּוֹדֵיהֶם שׁוֹשְׁתִּי, וְאוֹרִיד כַּאֲבִיר יוֹשְׁבֵים.
- 13 For he saith, By the strength of my hand I have done it, and by my wisdom; for I am prudent: and I have removed the bounds of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man:
- 14 וְתִמְצָא כְּקֹן יָדִי לְחֵיל הָעַמִּים; וְכֹאֲסֹף בִּיצִים עֲזוּבוֹת כָּל הָאָרֶץ אֲנִי אֶסְפָּתִי; וְלֹא הָיָה נֹדֵד כְּנֶר, וּפָצָה פִּה וּמִצַּפְצָף.
- 14 And my hand hath found as a nest the riches of the people: and as one gathereth eggs that are left, have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.
- 15 הֲיִתְפָּאֵר הַגִּרְזֵן עַל הַחֶצֶב בּוֹ? אִם יִתְגַּדֵּל הַמְּשׁוֹר עַל מִנִּיפּוֹ? כִּהְנִיף שִׁבְט וְאֵת מְרִימּוֹ, כִּהֲרִים מִטָּה לֹא עֵץ?
- 15 Shall the axe boast itself against him that heweth therewith? Or shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself, as if it were no wood.
- 16 לְכֵן יִשְׁלַח הָאֲדֹנָי יְהוָה צְבָאוֹת בְּמִשְׁמַנּוֹ רוֹזֵן, וְתַחַת כְּבֹדוֹ יִקַּד יְקֹד כִּיקוֹד אֵשׁ.
- 16 Therefore shall the Lord, the Lord of hosts, send among his fat ones leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.
- 17 וְהָיָה אֹרֶן יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ, וְקֹדוֹשׁוֹ לְלֶהָבָה; וּבְעֵרָה וְאֶכְלָה שִׁתּוֹ וְשִׁמְרוֹ בְּיוֹם אֶחָד.
- 17 And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame: and it shall burn and devour his thorns and his briers in one day;
- 18 וְכִבּוֹד יַעֲרֹ וְכֶרְמִלוֹ מִנְּפֶשׁ וְעַד בָּשָׂר יִכְלָה, וְהָיָה כַּמַּסַּס נֹסֵס.
- 18 And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body: and they shall be as when a standard bearer fainteth.
- 19 וְשָׂר עֵץ יַעֲרֹ מִסְפָּר יְהִיוּ, וְנִעַר יִכְתְּבֵם.
- 19 And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.
- 20 וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא לֹא יוֹסִיף עוֹד שָׂר יִשְׂרָאֵל וּפְלִיטֵי בַיִת יַעֲקֹב לְהִשָּׁעַן עַל מִכְהוֹ; וְנִשָּׁעַן עַל יְהוָה קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בְּאֱמֶת.
- 20 And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them; but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.
- 21 שָׂר יָשׁוּב; שָׂר יַעֲקֹב אֵל אֵל גְּבוּר.
- 21 The remnant shall return, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

- 22 For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return: the consumption decreed shall overflow with righteousness.
- כִּי אִם יִהְיֶה עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם שָׂאָר יָשׁוּב בּוֹ; כְּלִיּוֹן חֲרוּץ, שׁוֹטֵף צְדָקָה.
- 23 For the Lord God of hosts shall make a consumption, even determined, in the midst of all the land.
- כִּי כָלָה וְנִחְרָצָה אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת, עֲשֵׂה בְקֶרֶב כָּל הָאָרֶץ.
- 24 Therefore thus saith the Lord God of hosts, O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian: he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.
- לָכֵן, כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת: אַל תִּירָא עַמִּי יֹשֵׁב צִיּוֹן מֵאַשּׁוּר; בְּשִׁבְט יִכְכֶּה, וּמִטְהוּ יִשָּׂא עָלָיָהּ בְּדֶרֶךְ מִצְרָיִם.
- 25 For yet a very little while, and the indignation shall cease, and mine anger in their destruction.
- כִּי עוֹד מְעַט מְזַעַר וְכָלָה זַעַם, וְאַפִּי עַל תִּבְלִיתָם.
- 26 And the Lord of hosts shall stir up a scourge for him according to the slaughter of Midian at the rock of Oreb: and as his rod was upon the sea, so shall he lift it up after the manner of Egypt.
- וְעוֹרָר עָלָיו יְהוִה צְבָאוֹת שׁוֹט כְּמַכַּת מִדְיָן בְּצוּר עוֹרֵב, וּמִטְהוּ עַל הַיָּם; וְנִשְׂאוּ בְּדֶרֶךְ מִצְרָיִם.
- 27 And it shall come to pass in that day, that his burden shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke from off thy neck, and the yoke shall be destroyed because of the anointing.
- וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יָסוּר סְבִלּוֹ מֵעַל שִׁכְמְךָ, וְעֵלּוֹ מֵעַל צְוֹאֲרֶךָ; וְחַבֵּל עַל מַפְנֵי שְׁמֹן.
- 28 He is come to Aiath, he is passed to Migron; at Michmash he hath laid up his carriages:
- בָּא עַל עַיִת עִבְר בְּמִגְרוֹן; לְמַכְמֶשׁ יִפְקִיד כְּלָיו.
- 29 They are gone over the passage: they have taken up their lodging at Geba; Ramah is afraid; Gibeah of Saul is fled.
- עָבְרוּ מֵעַבְרָה גִבְעָה; מְלוֹן לָנוּ; חֲרָדָה הָרָמָה, גִּבְעַת שָׁאוּל נָסָה.
- 30 Lift up thy voice, O daughter of Gallim: cause it to be heard unto Laish, O poor Anathoth.
- צַהֲלִי קוֹלְךָ, בַּת גַּלִּים, הַקְשִׁיבִי לַיִּשָּׁה עֲנִיָּה עֲנַתוֹת.
- 31 Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim gather themselves to flee.
- נִדְדָה מִדְּמִנָּה; יֹשְׁבֵי הַגְּבִים הֵעִיזוּ.
- 32 As yet shall he remain at Nob that day: he shall shake his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem.
- עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לַעֲמֹד; וְנִפֵּי יָדוֹ הַר בַּת צִיּוֹן, גִּבְעַת יְרוּשָׁלַם.
- 33 Behold, the Lord, the Lord of hosts, shall lop the bough with terror: and the high ones of stature shall be hewn down, and the haughty shall be humbled.
- הִנֵּה הָאֲדוֹן יְהוִה צְבָאוֹת, מִסְעֵף פֶּאֶרְהָ בְּמַעֲרָצָה; וְרַמֵּי הַקוֹמָה גְדוּעִים, וְהַגְּבוּהִים יִשְׁפְּלוּ.
- 34 And he shall cut down the thickets of the forest with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.
- וְנִקַּף סִבְכֵי הַיַּעַר בַּבְּרִזְלָה, וְהַלְבָּנוֹן בְּאֲדִיר יָפוּל.

כֹּא

21

- 1 And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a Branch shall grow out of his roots:
- וַיֵּצֵא חֹטֶר מִגִּזְעַי יֵשׁוּעַ, וְנֹצֵר מִשְׁרָשָׁיו יִפְרֶה.
- 2 And the spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;
- וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה, רוּחַ חֵכְמָה וּבִינָה, רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְהוָה.
- 3 And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord: and he shall not judge after sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears:
- וְהִרְחִיחוּ בִּירְאַת יְהוָה; וְלֹא לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפֹּט, וְלֹא לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ.
- 4 But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth: and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.
- וְשִׁפֵּט בְּצֶדֶק דְּלִים, וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעֲנִי אֶרֶץ; וְהִכָּה אֶרֶץ בְּשֵׁבֶט פִּי, וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו יִמִּית רָשָׁע.
- 5 And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.
- וְהָיָה צֶדֶק אֲזוֹר מִתְּנָיו, וְהֶאֱמוּנָה אֲזוֹר חֻלְצָיו.
- 6 The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid; and the calf and the young lion and the fatling together; and a little child shall lead them.
- וְגַר זֶאֵב עִם כֶּבֶשׂ, וְנֹמֵר עִם גְּדִי יִרְבֹּץ; וְעִגְלֵ וּכְפִיר וּמְרִיא יַחְדָּו, וְנֹעַר קֶטֶן נְהַג בָּם.
- 7 And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together: and the lion shall eat straw like the ox.
- וּפְרָה וְדֹב תִּרְעִינָה, יַחְדָּו יִרְבְּצוּ יְלָדֵיהֶן; וְאַרְיֵה כִּבְקָר יֹאכַל תֶּבֶן.
- 8 And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice' den.
- וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל חֹר פִּתְוֹ, וְעַל מְאוֹרֵת צִפְעוֹנִי גְמוּל יָדוֹ הִדָּה.
- 9 They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain: for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.
- לֹא יַרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הַר קְדֹשִׁי, כִּי מְלֵאָה הָאֶרֶץ דַּעַת אֶת יְהוָה, כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים.
- 10 And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek: and his rest shall be glorious.
- וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שְׁרֵשׁ יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר עִמְדוֹ לְגִס עַמִּים, אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרְשׁוּ, וְהָיְתָה מְנוַחְתּוֹ כְּבוֹד.
- 11 And it shall come to pass in that day, that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people, which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.
- וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדֹנָי שְׁנִית יָדוֹ, לְקַנּוֹת אֶת שְׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׂאֵר מֵאַשׁוּר וּמִמִּצְרַיִם וּמִפַּתְרוֹס וּמִכּוּשׁ וּמִעִילָם וּמִשֶׁנֶּעַר וּמִחֻמַּת וּמֵאֲיֵי הַיָּם.
- 12 And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.
- וְנִשָּׂא גִס לְגוֹיִם, וְאָסַף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל; וְנִפְצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאַרְבַּע כְּנֹפֹת הָאֶרֶץ.

נְפִי ב כֹּא:יג-כג:ג

- 13 The envy also of Ephraim shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off: Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.
- 14 But they shall fly upon the shoulders of the Philistines toward the west; they shall spoil them of the east together: they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.
- 15 And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind shall he shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.
- 16 And there shall be an highway for the remnant of his people, which shall be left, from Assyria; like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

כב

22

- 1 And in that day thou shalt say, O Lord, I will praise thee: though thou wast angry with me, thine anger is turned away, and thou comfortedst me.
- 2 Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid: for the Lord Jehovah is my strength and my song; he also is become my salvation.
- 3 Therefore with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.
- 4 And in that day shall ye say, Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.
- 5 Sing unto the Lord; for he hath done excellent things: this is known in all the earth.
- 6 Cry out and shout, thou inhabitant of Zion: for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.

כג

23

- 1 The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.
- 2 Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.
- 3 I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones for mine anger, even them that rejoice in my highness.

- 4 The noise of a multitude in the mountains, like as of a great people; a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together: the Lord of hosts mustereth the host of the battle.
- קול הַמון בְּהַרִים, דְמוֹת עַם רַב; קוֹל שְׂאוֹן מִמְלְכוֹת גּוֹיִם, נִאֲסָפִים יְהוָה צְבָאוֹת, מִפְקֹד צְבָא מְלָחָמָה.
- 5 They come from a far country, from the end of heaven, even the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.
- בָּאִים מֵאַרְץ מְרֹחֶק, מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם; יְהוָה וְכֵלֵי זַעֲמוֹ לְחַבֵּל כָּל הָאָרֶץ.
- 6 Howl ye; for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.
- הִילִילוּ, כִּי קָרוֹב יוֹם יְהוָה; כְּשֹׂד מִשְׁדֵי יְבוּא.
- 7 Therefore shall all hands be faint, and every man's heart shall melt:
- עַל כֵּן כָּל יָדַיִם תִּרְפִּינָה; וְכָל לֵבָב אָנוּשׁ יִמָּס.
- 8 And they shall be afraid: pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be in pain as a woman that travaileth: they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.
- וְנִבְהָלוּ, צָרִים וְחִבְלִים יֵאָחֲזוּן; כִּי־לֶדָה יִחִילוּ, אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ יִתְמָהוּ, פָּנָי לְהִבִּים פָּנֵיהֶם.
- 9 Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate: and he shall destroy the sinners thereof out of it.
- הִנֵּה יוֹם יְהוָה בָּא, אַכְזָרִי וְעִבְרָה וְחֲרוֹן אַף לְשׁוֹם הָאָרֶץ לְשִׁמָּה, וְחִטְאֵיהָ יִשְׁמִיד מִמֶּנָּה.
- 10 For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light: the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.
- כִּי כּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִסְלֵיהֶם, לֹא יִהְיוּ אוֹרִים; חֲשֹׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ בְּצֵאתוֹ, וְיָרַח לֹא יִגִּיה אוֹרוֹ.
- 11 And I will punish the world for their evil, and the wicked for their iniquity; and I will cause the arrogancy of the proud to cease, and will lay low the haughtiness of the terrible.
- וּפְקַדְתִּי עַל תְּבַל רָעָה, וְעַל רָשָׁעִים עֲוֹנִים; וְהִשְׁבַּתִּי גָאוֹן יָדַיִם, וְגֵאוֹת עָרִיצִים אֲשַׁפֵּל.
- 12 I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.
- אוֹקִיר אָנוּשׁ מִפָּז; וְאָדָם מִכֶּתֶם אוֹפִיר.
- 13 Therefore I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of hosts, and in the day of his fierce anger.
- עַל כֵּן שָׁמַיִם אֲרַגִּז, וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ מִמְּקוֹמָהּ בְּעִבְרַת יְהוָה צְבָאוֹת, וּבְיוֹם חֲרוֹן אַפּוֹ.
- 14 And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up: they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.
- וְהָיָה כְּצִבֵּי מִדְּחַ, וְכַצֹּאן וְאִין מִקְבִּץ; אִישׁ אֶל עַמּוֹ יִפְנוּ, וְאִישׁ אֶל אֲרָצוֹ יִנוּסוּ.
- 15 Every one that is found shall be thrust through; and every one that is joined unto them shall fall by the sword.
- כָּל הַנִּמְצָא יִדְקָר; וְכָל הַנִּסְפָּה יִפּוֹל בְּחֶרֶב.
- 16 Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled, and their wives ravished.
- וְעַלְלֵיהֶם יִרְטְשוּ לְעֵינֵיהֶם; יִשְׁסוּ בְּתֵיהֶם, וְנָשֵׁיהֶם תִּשְׁכַּבְנָה.
- 17 Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver; and as for gold, they shall not delight in it.
- הִנְנִי מַעִיר מְעִיר עֲלֵיהֶם אֶת מְדֵי אֲשֶׁר כֶּסֶף לֹא יַחְשְׁבוּ, וְזָהָב לֹא יַחְפְּצוּ בוֹ.

נְפִי ב כג:יח-כד:ח

- 18 וקשתות נערים תרשטשנה: ופרי בטן לא ירחמו, על בנים לא תחוס עינם.
- 19 והיתה בכל צבי ממלכות, תפארת ואון כפודים, כמהפכת אלהים את סדם ואת עמורה.
- 20 לא תשב לנצח, ולא תשכן עד דור ודור; ולא יהל שם ערבי, ורעים לא ירצו שם.
- 21 ורצו שם ציים, ומלאו בתיהם אחים; ושכנו שם בנות יענה, ושעירים ירקדו שם.
- 22 וענה איים באלמנותיו, ותנים בהיכלי ענג; וקרוב לבוא עתה, וימיה לא ימשכו.

כד

24

- 1 פי ירחם יהוה את יעקב, ובחר עוד בישראל, והניחם על אדמתם; ונלוה הגר עליהם, ונספחו על בית יעקב.
- 2 ולקחום עמים, והביאום אל מקומם; והתנחלום בית ישראל על אדמת יהוה לעבדים ולשפחות; והיו שבים לשביהם ורדו בגנשיהם.
- 3 והיה ביום הניח יהוה לך, מעצבך ומרגגך ומן העבדה הקשה אשר עבד בך,
- 4 ונשאת המושל הזה על מלך בבל, ואמרת: איך שבת נגש שבתה מדהבה!
- 5 שבר יהוה מטה רשעים, שבט משלים.
- 6 מכה עמים בעברה, מכת בלתי סרה; רדה באף גוים, מרדה בלי חשך.
- 7 נחה שקטה כל הארץ; פצחו רנה.
- 8 גם ברושים שמחו לך, ארזי לבנון; מאז שכבת לא יעלה הכרת עלינו.

- 9 Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming: it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.
- 10 All they shall speak and say unto thee, Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?
- 11 Thy pomp is brought down to the grave, and the noise of thy viols: the worm is spread under thee, and the worms cover thee.
- 12 How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! how art thou cut down to the ground, which didst weaken the nations!
- 13 For thou hast said in thine heart, I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God: I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north:
- 14 I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.
- 15 Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.
- 16 They that see thee shall narrowly look upon thee, and consider thee, saying, Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms;
- 17 That made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof; that opened not the house of his prisoners?
- 18 All the kings of the nations, even all of them, lie in glory, everyone in his own house.
- 19 But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and as the raiment of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.
- 20 Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land, and slain thy people: the seed of evildoers shall never be renowned.
- 21 Prepare slaughter for his children for the iniquity of their fathers; that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.
- 22 For I will rise up against them, saith the Lord of hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.
- שָׂאוֹל מִתַּחַת רִגְזָה לְךָ לְקִרְאָת בּוֹאֲךָ; עוֹרֵר לְךָ רְפָאִים כָּל עֲתוּדֵי אֶרֶץ, הַקִּים מִכְּסֻאוֹתָם כָּל מַלְכֵי גוֹיִם.
- כָּל־ם יַעֲנוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיךָ: גַּם אַתָּה חֲלִיתָ כְּמוֹנוּ; אֵלֵינוּ נִמְשַׁלְתָּ.
- הוֹרֵד שָׂאוֹל וְגֹאֲוָה, הַמִּית בְּנִלְיָה; תַּחֲתֶיךָ יֵצֵעַ רֶמָּה, וּמִכְסֵיךָ תוֹלְעָה.
- אֵיךְ נִפְלַתָּ מִשָּׁמַיִם, הַיְלָל בֶּן שָׁחַר! נִגְדַעְתָּ לְאֶרֶץ, חוֹלָשׁ עַל גּוֹיִם!
- וְאַתָּה אָמַרְתָּ בְּלִבְבְּךָ: הַשָּׁמַיִם אֶעֱלֶה, מִמַּעַל לְכוֹכְבֵי אֵל, אָרִים כְּסֵאִי; וְאִשָּׁב בְּהַר מוֹעֵד, בְּיַרְכְתֵי צָפוֹן.
- אֶעֱלֶה עַל בְּמֹתֵי עֵב; אֲדַמָּה לְעֵלְיוֹן.
- אָךְ אַל שָׂאוֹל תוֹרֵד, אַל יַרְכְתֵי בוֹר.
- רְאֵיךְ אֵלֶיךָ יִשְׁגַּיְחוּ, אֵלֶיךָ יִתְבּוֹנְנוּ; הֲזֶה הָאִישׁ מִרְגִּזֵי הָאֶרֶץ, מִרְעִישׁ מִמְּלָכוֹת?
- שֵׁם תִּבַּל כַּמִּדְבָּר, וְעָרָיו הָרָס; אֲסִירָיו לֹא פָתַח בַּיְתָהּ.
- כָּל מַלְכֵי גוֹיִם, כָּל־ם, שָׁכְבוּ בְּכְבוֹד, אִישׁ בְּבֵיתוֹ.
- וְאַתָּה הִשְׁלַכְתָּ מִקְבְּרֶךָ, כְּנֹצֵר נֹחֵעַב, לְבֶשׂ הָרָגִים, מִטְעֲנֵי חֶרֶב; יוֹרְדֵי אֶל אַבְנֵי בוֹר, כְּפָגֵר מוֹבָס.
- לֹא תִחַד אַתָּם בְּקְבוּרָה כִּי אֶרְצָךְ שַׁחַתָּ, עַמְּךָ הָרַגְתָּ; לֹא יִקְרָא לְעוֹלָם זֵרַע מְרַעִים.
- הַכִּינוּ לְבָנָיו מִטְבַּח בַּעֲוֹן אֲבוֹתָם, כֹּל יִקְמוּ וַיִּרְשׁוּ אֶרֶץ, וּמָלְאוּ פְנֵי תִבַל עָרִים.
- וְקַמְתִּי עֲלֵיהֶם, וְנָאֵם יְהוָה צְבָאוֹת; וְהִכַּרְתִּי לְכָבֵל שֵׁם וְשָׂאֵר, וְנִין וְנִכְד, וְנָאֵם יְהוָה.

נְפִי ב כד:כג-כה:ב

- 23 וְשִׁמְתִיהָ לְמֹרֶשׁ קַפֵּד וְאֲנִמִּי מַיִם; וְטֹאטְאֲתִיהָ בְּמִטְאָטֵא הַשְּׂמַד, נָאֵם יְהוָה צְבָאוֹת.
- 24 לְשִׁבְעַת יְהוָה צְבָאוֹת, לֵאמֹר: אִם לֹא כִּאֲשֶׁר דִּמְיִתִּי, כִּן הִיְתָה; וְכִאֲשֶׁר יַעֲצִיתִי הִיא תִּקְוֶם.
- 25 לְשִׁבְרֵי אַשּׁוּר בְּאַרְצִי וְעַל הַרֵי אַבּוּסְנוּ; וְסָר מֵעַלְיָהֶם עֲלוֹ, וְסָבְלוּ מֵעַל שִׁכְמוֹ יִסּוּר.
- 26 זֹאת הָעֵצָה הַיְעוּצָה עַל כָּל הָאָרֶץ; וְזֹאת הַיָּד הַנְּטוּיָה עַל כָּל הַגּוֹיִם.
- 27 כִּי יְהוָה צְבָאוֹת יַעֲזֵ, וּמִי יִפְרֹ? וּמִי יִדְוֶה הַנְּטוּיָה, וּמִי יִשְׁיבְנָהּ?
- 28 בְּשָׁנַת מוֹת הַמֶּלֶךְ אַחַז הָיָה הַמִּשְׂאָה הַזֶּה.
- 29 אַל תִּשְׂמַחִי פְּלֶשֶׁת כְּלֹף, כִּי נִשְׁבַּר שִׁבְטֵי מִכָּה; כִּי מִשְׂרֵשׁ נִחַשׁ יֵצֵא צָפַע, וּפְרִיֹו שָׂרֵף מְעוֹפֵף.
- 30 וְרַעֲוֵי בְכוּרֵי דָלִים, וְאֲבִיּוֹנִים לִבְטַח יִרְבְּצוּ; וְהַמְתִּי בְרָעַב שָׂרֵשׁוֹ, וְשִׂאֲרֵיתוֹ יִהְרַג.
- 31 הִילִילִי שַׁעַר, זַעֲקִי עִיר, נְמוּג פְּלֶשֶׁת כְּלֹף; כִּי מִצְפוֹן עֹשָׁן בָּא וְאֵין בּוֹדֵד בְּמוֹעֲדָיו.
- 32 וּמָה יַעֲנֶה מַלְאָכָי גּוֹי? כִּי יְהוָה יִסַּד צִיּוֹן, וּבָהּ יִחְסוּ עַנְיֵי עַמּוֹ.

כה

25

- 1 וְעַתָּה, אֲנִי, נְפִי, אֲדַבֵּר מֵעַתָּה עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי, אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי יִשְׁעִיהוּ. הֵן יִשְׁעִיהוּ דְבַר דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר רַבִּים מֵעַמִּי קָשׁוּ לְהַבִּינֵם כִּי אֵינָם מִפִּירִים אֶת אֲרֶחַ הַנְּבוּאָה בְּקֶרֶב הַיְהוּדִים.
- 2 כִּי אֲנִי, נְפִי, לֹא לִמְדַתִּי אוֹתָם דְּבָרִים רַבִּים עַל אוֹדוֹת אֲרֶחַ הַיְהוּדִים; כִּי פְעֻלוֹתֵיהֶם פְּעֻלוֹת חֹשֶׁךְ הָיוּ, וּמַעֲשֵׂיהֶם מַעֲשֵׂי תוֹעֵבָה.

- 3 Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.
- על כן כותב אני לעמי, לכל אשר יקבלו בעתיד לבוא את כתבי אלה, למען ידעו את משפטי אלהים, אשר יבואו על כל העמים, על פי דברו אשר דבר.
- 4 Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.
- לכן, שמעו, עמי, אשר מבית ישראל אתם, והאזינו לדברי; ועו אשר דברי ישעיהו אינם ברורים לכם, אך הנם ברורים לכל אשר מלא רוח נבואה. ואני אנבא לכם נבואה על פי הרוח אשר בי; אכן, אנבא על פי הפשטות אשר עמי מעת יצאתי מירושלם עם אבי; כי הנה נפשי חפצה להגיד דברים ברורים אל עמי, למען ילמדו.
- 5 Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.
- אכן, מתענגת נפשי בדברי ישעיהו, כי יצאתי מירושלם ועיני ראו את דברי היהודים, וידוע אני כי היהודים מבינים את דברי הנביאים, ואין עם אחר המבין את הדברים אשר נאמרו אל היהודים, כמוהם עצמם, זולת אם למדו על פי ארח היהודים.
- 6 But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.
- ואולם, אני, נפי, לא למדתי את בני על פי ארח היהודים; אך אנכי גרתי בירושלם והנני יודע את חבלי הארץ אשר סביבה; אך הזכרתי לבני על אודות משפטי אלהים אשר חלו בקרב היהודים, ככל אשר דבר ישעיהו, ואני לא אכתבם.
- 7 But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.
- והנני מוסיף בנבואתי, כפי פשטות דברי, אשר ידעתי כי אין אדם יכול לטעות בה; אך בעת אשר יתקיימו דברי נבואת ישעיהו, ידעו האנשים ידעיה שלמה אשר נבואותיו מתקיימות בעת ההיא.
- 8 Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.
- על כן יש להן ערך לבני האדם; ואשר יחשבו אשר אין להן ערך, אליהם מכון אני את דברי, ואיחד אותם לעמי, בידי כי רב יהיה להם ערך נבואותיו באחרית הימים, כי בעת ההיא יבינו; על כן לטובתם כתבתי אותן.
- 9 And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.
- ובאשר אבד דור אחד בקרב היהודים מפני עוון, כן הם אבדו מדור לדור כפי עוונותיהם; ומעולם לא אבד אף אחד מהם, מבלי אשר הודיעום על כך נביאי יהוה.
- 10 Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem;
- על כן הודיעום על החרבון אשר בוא יבוא עליהם מיד אחר צאת אבי מירושלם, אך הם

נפִי ב כה:יא-יח

- הקשו את לבם; וכדבר נבואתי הם נשמדו,
זולת המגלים בבבלה.
- ועתה הנני מדבר זאת מפני הרוח אשר בי.
ואף כי הגלו, הם ישוּבו שנית וינחלו את ארץ
ירושלם; אכן, הם יושבו אל ארץ נחלתם.
- ואולם תהיינה להם מלחמות ושמועות
מלחמה; ובבוא היום אשר יתגלה להם
בבשר הבן הילוד היחיד אשר לאב, והוא
אבי שמים וארץ, הנה אז ימאסו בו, מפני
עוונותיהם וקשי לבם וערפם.
- והם אכן יצלבוהו; ואחר אשר יניחוהו בקבר
במשך שלשה ימים הוא יקום מן המתים,
ומרפא בכנפיו; וכל המאמינים בשמו
במלכות אלהים יושעו. על כן מתענגת נפשי
לנבא על אודותיו, כי חזיתי את יומו, ולבי
ירומם את שם קדשו.
- והנה, אחר עלות המשיח מן המתים ואחר
התגלותו לעמו, לכל אלה אשר יאמינו
בשמו, תחרב ירושלם שנית, כי הוי לנלחמים
באלהים ובאנשי כנסתו.
- על כן יפוצו היהודים בכל העמים; אכן,
אף בכל תחרב, ולכן עמים אחרים יפיצו
את היהודים.
- אכן אחר תפוצתם ואחר אשר יצליף בהם
יהוה אלהים ביד עמים אחרים במשך דורות
רבים, אכן, מדור לדור, עד אשר ישתכנעו
להאמין במשיח בן אלהים, ובכפרה, אשר
היא מחלטת, לכל בני האדם; וביום אשר
יאמינו בו ויעבדו את האב בשמו, בלב טהור
ובנקיון כפיים, ולא יצפו עוד לבוא משיח
אחר, אזי תבוא העת אשר יהיו נכונים
להאמין בדברים האלה.
- ויזסיף יהוה שנית את ידו להשיב את עמו
ממפלתם וכשלונם, אף יזסיף להפליא את
בני אדם הפלא ופלא.
- לכן יביא יהוה את דבריו אליהם, ודבריו
ישפטום ביום האחרון, כי יתנום בעבור
- 11 And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.
- 12 But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.
- 13 Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.
- 14 And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.
- 15 Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.
- 16 And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.
- 17 And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.
- 18 Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose

נפִי ב כה:יט-כה

יִמְשֹׁךְ לָכֶם בְּדַבֵּר מְשִׁיחַ הָאֲמֵת, אֲשֶׁר
מֵאֲסוֹהוּ; וְלִמְעַן מִשֹּׁךְ לָכֶם לְחַדֵּל מִצְפוֹת זוֹד
לְבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵין צְפוּי לְבוֹא אִף אֶחָד, זוֹלַת
מְשִׁיחַ שֶׁקֶר אֲשֶׁר יִרְמֶה אֶת הָאֲנָשִׁים; כִּי עַל
מְשִׁיחַ אֶחָד בְּלִבְד דְּבָרוֹ הַנְּבִיאִים, וְזֶה
הַמְשִׁיחַ אֲשֶׁר יִמְאָסוּ בוֹ הַיְהוּדִים.

of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

כִּי עַל פִּי דְבָרֵי הַנְּבִיאִים, יְבוֹא הַמְשִׁיחַ לְאַחַר
שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה מִיּוֹם צֵאת אָבִי מִירוּשָׁלַם,
וְעַל פִּי דְבָרֵי הַנְּבִיאִים, וְכֵן עַל פִּי דְבַר מְלֹאךְ
אֱלֹהִים, יִקְרָא שְׁמוֹ יֵשׁוּעַ הַמְשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים.

19 For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

וְהִנֵּה, אֲחֵי, דְּבַרְתִּי בְרוּרוֹת לְמַעַן לֹא תִטְעוּ. חֵי
יְהוּה אֱלֹהִים אֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם, וְנָתַן לְמֹשֶׁה כֹּחַ לְרַפֵּא אֶת הָעַמִּים אַחַר
אֲשֶׁר נִשְׁכָּמוּ בְּחַשֵׁי הָאֶרֶס, אִם אִף יִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם
אֶל הַנֶּחֱשׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָה לִפְנֵיהֶם, וְאֲשֶׁר נָתַן
לְמֹשֶׁה כֹּחַ לְהַכּוֹת בְּסֹלֶעַ וַיֵּצְאוּ מִיַּם, הִנֵּה אָנִי
אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כְּאֲשֶׁר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִכְוֵנִים,
חֵי יְהוּה אֱלֹהִים, לֹא נָתַן שֵׁם אַחֵר תַּחַת
הַשְּׁמַיִם, כִּי אִם שֵׁם יֵשׁוּעַ הַמְשִׁיחַ, אֲשֶׁר עָלָיו
דְּבַרְתִּי, אֲשֶׁר עַל יְדִיו יוּכַל הָאָדָם לְהוֹשֵׁעַ.

20 And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

לְכֵן אָמַר יְהוּה אֱלֹהִים אֵלַי כִּי הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר אֶכְתֹּב יִשְׁמְרוּ וַיִּנְצְרוּ, וַיִּמְסְרוּ לְזֶרְעִי,
מִדּוֹר לְדוֹר, לְקַיֵּם אֶת דְּבַר הַבְּרִית לְיוֹסֵף,
אֲשֶׁר זָרְעוּ לֹא יֵאבֵד לְעוֹלָם, כְּכֹל אֲשֶׁר
תַּעֲמֵד הָאֶרֶץ.

21 Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

עַל כֵּן יֵצְאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִדּוֹר לְדוֹר, כְּכֹל
אֲשֶׁר תַּעֲמֵד הָאֶרֶץ; וְהֵם יִמְסְרוּ כְּחַפְצֵי אֱלֹהִים
וְכַרְצוֹנוֹ; וְהַעַמִּים אֲשֶׁר יִחְזִיקוּ בָהֶם, יִשְׁפְּטוּ
בָהֶם עַל פִּי הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים.

22 Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

כִּי שׁוֹקְדִים אֲנַחְנוּ לְכַתֵּב, לְמַשֵּׁךְ אֶת לֵב בְּנֵינוּ
וְאֶת אַחֵינוּ לְהֶאֱמִין בְּמְשִׁיחַ וּלְהִתְרַצוֹת לִפְנֵי
אֱלֹהִים; כִּי יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי בְּחֶסֶדּוֹ אֲנַחְנוּ
נוֹשְׁעִים, אַחַר כָּל אֲשֶׁר בְּיַדְנוּ לַעֲשׂוֹת.

23 For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

וְאִף כִּי מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ בְּמְשִׁיחַ, אֲנַחְנוּ
שׁוֹמְרִים אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה וּמִצְפִּים בְּדַבְּרוֹת
לְמְשִׁיחַ, עַד אֲשֶׁר יִתְקַיְּמוּ דְבָרֵי הַתּוֹרָה.

24 And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

כִּי לְתַכְלִית הַזֹּאת נִתְּנָה הַתּוֹרָה; עַל כֵּן מֵתָה
הַתּוֹרָה בְּעֵינֵינוּ, וְאֲנַחְנוּ הִתְחַיֵּינוּ בְּמְשִׁיחַ
מִפְּנֵי אֲמוּנָתָנוּ; אִף שׁוֹמְרִים אֲנַחְנוּ אֶת
הַתּוֹרָה בְּעֵבֹר הַמִּצְוֹת.

25 For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

- אָכוּ, אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים בְּמִשִּׁיחַ, שְׁשִׁים בְּמִשִּׁיחַ, מְטִיפִים עַל אֲדוּת הַמִּשִּׁיחַ, מִנְבְּאִים עַל הַמִּשִּׁיחַ וְכֹתְבִים עַל פִּי נְבוֹאוֹתֵינוּ, לְמַעַן יִדְעוּ בְּנֵינוּ לְהִיכֵן וּבִקְשׁוּ לְמַחֵל עַל חַטָּאתֵיהֶם.
- עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל אֲדוּת הַתּוֹרָה, לְמַעַן יִכִּירוּ בְּנֵינוּ אֵת הַיּוֹת הַתּוֹרָה מֵתָהּ; וְהֵם, בִּידְעָם כִּי הַתּוֹרָה מֵתָהּ, יִצְפוּ אֶל הַחַיִּים אֲשֶׁר בְּמִשִּׁיחַ, וְיִדְעוּ מִדּוּעַ נִתְּנָה הַתּוֹרָה; וְאַחַר אֲשֶׁר הִתְקַיְּמָה הַתּוֹרָה בְּמִשִּׁיחַ, אַל לְהֵם לְהַקְשׁוֹת אֵת לִבָּם עָלָיו בְּעַת אֲשֶׁר צָרִיכָה הַתּוֹרָה לְחַלּוֹ.
- וְעַתָּה, בְּנֵי עַמִּי, הִנֵּכֶם עִם קֶשֶׁה עֲרָף; עַל כֵּן דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם בְּרוּרוֹת, לְמַעַן לֹא תִפְשְׁלוּ בַּהֲבָנָה. וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי יַעֲמְדוּ כְּעֵדוֹת עֲלֵיכֶם; כִּי הֵנּם מִסְפִּיקִים לְלַמֵּד כָּל אָדָם אֵת הַדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה וְהִיא לְהֵאֱמִין בְּמִשִּׁיחַ וְלֹא לְכַחֵשׁ בּוֹ; כִּי אִם תִּכְחָשׁוּ בּוֹ, תִּכְחָשׁוּ אֶף אֵת הַנְּבִיאִים וְהַתּוֹרָה.
- וְהִנֵּה אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה הִיא לְהֵאֱמִין בְּמִשִּׁיחַ וְלֹא לְכַחֵשׁ בּוֹ. וְהַמִּשִּׁיחַ הוּא קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן עֲלֵיכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָיו וּלְעַבְדּוֹ בְּכָל מְאֹדְכֶם, וּבְכָל לִבְבְּכֶם וּבְכָל כֹּחְכֶם, אָכוּ לְעַבְדּוֹ בְּכָל נַפְשְׁכֶם; וְאִם כֵּן תַעֲשׂוּ, הִשְׁלַף לֹא תִשְׁלַכוּ.
- וְכָל עוֹד יִזְעִיל הַדְּבָר, עֲלֵיכֶם לְקַיֵּם אֵת פְּקֻדוֹת אֱלֹהִים וְאֵת חֻקוֹתָיו עַד אֲשֶׁר תִּתְקַיֵּם הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לְמֹשֶׁה.
- 26 And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.
- 27 Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.
- 28 And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.
- 29 And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.
- 30 And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

כו

26

- וְאַחַר תִּקְוַמת הַמִּשִּׁיחַ מִן הַמֵּתִים, הוּא יִתְגַּלֶּה לְפָנֵיכֶם, בְּנֵי וְאֶחָי הָאֱהוּבִים; וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבַר אֲלֵיכֶם יִהְיוּ הַתּוֹרָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת.
- וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי רְאִיתִי דוֹרוֹת רַבִּים חוֹלְפִים וְעוֹבְרִים, וּמִלְחָמוֹת גְּדוֹלוֹת וּמְרִיבוֹת תִּהְיֶינָה בְּקִרְבִּי בְּנֵי עַמִּי.
- וּבְבוֹא הַמִּשִּׁיחַ, יִנְתְּנוּ אוֹתוֹת לְעַמִּי עַל לְדוֹתָם וְעַל מוֹתוֹת וְעַל תְּחִיָּתוֹ; אֵף גְּדוֹל וְנוֹרָא יִהְיֶה הַיּוֹם הַהוּא לְרָשָׁעִים, כִּי אָבוֹד יֵאָבְדוּ; וְכָלִיוֹנִם יָבוֹא עַל אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ אֵת הַנְּבִיאִים
- 1 And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.
- 2 For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.
- 3 And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and

וְאֵת הַקְדוּשִׁים וְעַל אֲשֶׁר רָגְמוּם וְהָרְגוּם;
אֲכֹן תַּעֲלֶה זַעֲקַת דַּם הַקְדוּשִׁים אֶל אֱלֹהִים מִן
הָאֲדָמָה וְתַעֲיֵד עֲלֵיהֶם.

stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

עַל כֵּן, כָּל גָּאָה וְעוֹשֵׂה רָשָׁעָה, יִשְׂרָפֶם כְּלִיל
הַיּוֹם הַבָּא, כִּי פִקֵּשׁ יְהוָה, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.

4 Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

וּבְלַעוּ מֵעַמְמֵי הָאֲדָמָה אֵת הוֹרְגֵי הַנְּבִיאִים
וְהַקְדוּשִׁים, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת; וְכִסּוּם הַהָרִים,
וּנְשָׂאוֹם סוּפוֹת, וְהַתְמוּטְטוּ עֲלֵיהֶם בַּתַּיִם,
וְכָתְתוּ אוֹתָם לַפְתִּיתִים, וְשָׁחְנוּם לְאָבָק.

5 And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

וּפְקָדוֹם קוֹלוֹת רַעַם וּבִרְקִים וְרַעֲשֵׁי אֲדָמָה
וְכָל מִינֵי הָרָס, כִּי אֵשׁ תִּרוֹן אַף יִהְיֶה דְלָקָה
בָּהֶם, וְהָיוּ כְּפִקֵּשׁ, וְכָלָה אוֹתָם הַיּוֹם הַבָּא,
נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.

6 And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

הוֹי, מְכֹאוֹבֵי וּמְצוֹקַת נַפְשִׁי עַל אֲבֹדוֹן בְּנֵי עַמִּי
וְעַל הָרְגָם! כִּי אֲנִי, נְפִי, בְּעֵינַי רָאִיתִי זֹאת,
וּמִרְאָהָ כִמְעַט כָּלָה אוֹתִי מִלְּפָנַי יְהוָה, אַף
עָלִי לְזַעַק לְאֱלֹהֵי: דְרָכֶיךָ דְרָכֵי צֶדֶק.

7 O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

אַף הַצְּדִיקִים הַשׁוֹמְעִים לְדִבְרֵי הַנְּבִיאִים,
וְאֵינָם מְכַחֲדִים אוֹתָם, כִּי אִם מְצַפִּים
בְּדַבְּקוֹת לְבוֹא הַמְּשִׁיחַ וְלְאוֹתוֹת הַנִּתְּנִים, עַל
אַף כָּל הָרְדִיפוֹת, הַמָּה לֹא יֵאבְדוּ.

8 But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

כִּי בֶן הַצֶּדֶק יוֹפִיעַ לָהֶם; הוּא יִרְפְּאֵם וְשְׁלוֹם
יְהִיָה לָהֶם עִמּוֹ, עַד חֲלָף שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת וְכֹן
רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הָרְבִיעִי עָבְרוּ בְּצֶדֶקָה.

9 But the Son of righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

וּכְעֵבֶר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יְבוֹא כְּלִיוֹן מְהִיר
עַל עַמִּי; כִּי עַל אַף מְכֹאוֹבֵי נַפְשִׁי, חֲזִיתִי
בְּזֹאת; עַל כֵּן יִדְעֹתִי אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא כְּלִיוֹנָם;
וְכִי חֲנָם יִמְכְּרוּ עֲצָמָם, כִּי בְּמַחִיר גְּאוֹתָם
וְאוֹלְתָם יִקְצְרוּ כְּלִיוֹן; כִּי מִפְּנֵי כְּנִיעֹתָם לְשָׂטָן
וּבְחִירָתָם מֵעֲשֵׂי חֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי אוֹר, יִרְדּוּ
אֶלִי שְׁחַת.

10 And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

כִּי לֹא לְעוֹלָם יִדּוֹן רוּחַ יְהוָה עִם הָאָדָם.
וּבְחִדְלֵי רוּחוֹ לְהִתְאַמֵּץ עִם הָאָדָם, חִישׁ יְבוֹא
אִזּוֹ הַכְּלִיוֹן; עַל זֹאת תִּמְרַן נַפְשִׁי:

11 For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

- 12 And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;
- וּבְאֶשֶׁר דִּבַּרְתִּי עַל מְשִׁיכַת לֵב הַיְהוּדִים אֲשֶׁר יִשׁוּעַ הוּא אֶכֶן הַמְּשִׁיחַ, שׁוֹמֵה הִיא כִּי אִף לֵב הַגּוֹיִים נִמְשָׁךְ לְדַעַת כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ, אֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים.
- 13 And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.
- וְכִי הוּא יִנְדַע לְכָל הַמֵּאֲמִינִים בּוֹ, בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, לְכָל אֲמָה וּמִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם, בְּעִשׂוֹתוֹ פְּלֵאוֹת גְּדוּלוֹת, אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, כְּפִי אֲמוּנָתָם.
- 14 But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.
- וְהִנֵּה אֲנִיבֵא לָכֶם עַל אַחֲרֵית הַיָּמִים, עַל אוֹדוֹת הָעֵת אֲשֶׁר יָבִיא אֱלֹהִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל בְּנֵי הָאָדָם.
- 15 After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.
- וְאַחַר אֲשֶׁר יִשְׁקְעוּ זְרַעֵי וְזַרְעֵי אַחֵי בַחֲסָר אֲמוּנָה, וְיִנְגַּפוּ לְפָנֵי הַגּוֹיִים, אֶכֶן, אַחַר אֲשֶׁר יַחְנֶה יְהוָה אֱלֹהִים כְּדוֹר וְיִצוֹר עֲלֵיהֶם מִצָּב וְיָקִים עֲלֵיהֶם מִצּוֹרוֹת, וְאַחַר אֲשֶׁר יִשְׁפְּלוּ לְעַפְרָה עַד כְּלוֹתָם, אִף עַל פִּי כֵן יִכְתְּבוּ אִמְרוֹת הַצַּדִּיקִים, וְתִשְׁמַעְנָה תְּפִלוֹת הַנְּאֻמָּנִים, וְכָל אֲשֶׁר שָׁקְעוּ בַחֲסָר אֲמוּנָה שְׂכֹחִים לֹא יִשְׁכָּחוּ.
- 16 For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.
- כִּי יִדְבְּרוּ אֲלֵיהֶם הַנִּשְׁמָדִים מִן הָאָדָמָה, וּמִתַּחַת־הָאֲדָמָה יִשְׁמְעוּ עִפְרָה מִן הָאֲדָמָה, וְיִהְיֶה כְּאֹזֶן מִכַּר קוֹלָם, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים יִתֵּן לוֹ כֹּחַ לְלַחֵשׁ עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אִם יְבֹא מִתּוֹךְ הָאָדָמָה; וְדְבוּרָם יִלְחֹשׁ מִן הָעֶפְרָה.
- 17 For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.
- כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: הֵמָּה יִכְתְּבוּ אֶת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּקֶרְבָּם, וְיִכְתְּבוּ דְבָרֵיהֶם וְיִחַתְּמוּ בְּסֵפֶר וְלֹא יִהְיוּ לְשׁוֹקְעִים בַּחֲסָר אֲמוּנָה, כִּי מִבְּקָשֵׁים הֵם לְשַׁחַת אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים.
- 18 Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—
- וְכִי חִישׁ יִשְׁמְדוּ הַנִּשְׁמָדִים; וְהָיָה הַמּוֹן עָרִיצֵיהֶם כְּמִץ עוֹבֵר, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: וְהָיָה לְפַתַע פְּתָאִם.
- 19 And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.
- וְהִשׁוֹקְעִים בַּחֲסָר אֲמוּנָה יִנְגַּפוּ בְּיַד הַגּוֹיִים.
- 20 And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom
- אִף הַגּוֹיִים מִתְנַשְּׂאִים בְּגִבְהוֹת עֵינֵיהֶם, וְיִכְשְׁלוּ עַל כִּי גְדוֹל מְכֻשׁוֹלָם, וּבְאֶשֶׁר בָּנוּ כְּנִסְיוֹת לְרַב, הֵם מוֹרִידִים אֶת גְּבוּרַת אֱלֹהִים וְאֶת נְפִלְאוֹתָיו וּמְשִׁיפִים לְעַצְמָם אֶת חֻכְמָתָם

- וְאֵת לְמוּדָם, לְמַעַן בְּצַע וְלִטְחֹן פְּנֵי עֲנִיִּים. and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.
- 21 אָכְנוּ רְבוֹת הַכְּנִסְיֹת אֲשֶׁר נִבְנוֹת אֲשֶׁר הֵן מִקּוֹר קִנְאָה וּמְרִיבָה וְרִשְׁעָה. And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.
- 22 אִף יֵשׁ בָּהֶן אֲגֻדּוֹת סֵתֶר, כְּבִימֵי קֶדֶם, כְּמִסְתְּרֵי הַשָּׁטָן, כִּי הוּא יְסוּד כָּל אֱלֹהִים; אָכֵן, יְסוּד הַרְצַח וּמַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁךְ; וְהוּא מוֹבִילֵם בְּצִוְאַרְם בְּחֶבֶל פִּשְׁתִּים, עַד אוֹסְרוּ אוֹתָם בַּעֲבוּתָיו לְעוֹלָם. And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.
- 23 וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אַחֵי הָאֱהוּבִים, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים אֵינוֹ פּוֹעֵל בַּמְּחֹשֶׁפִים. For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.
- 24 וְהוּא לֹא יַעֲשֶׂה דָבָר, בְּלִתֵּי אִם יוֹשִׁיעַ לְעוֹלָם; כִּי הוּא אוֹהֵב אֶת הָעוֹלָם, עַד כִּי מוֹסְרוּ אֶת חַיָּיו בְּעַבּוּר יְמֻשָׁף אֱלֹוֹ אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. לָכֵן אֵינְנוּ אוֹסְרִים עַל אִישׁ לְקַחַת חֵלֶק בִּישׁוּעָתוֹ. He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.
- 25 הֲיִקְרָא הוּא לְאִישׁ לֵאמֹר: סוּר מִמֶּנִּי? הֲנִה אֹמֵר לָכֶם: לֹא; כִּי כֹה יֹאמֵר: בּוֹאוּ אֵלַי, כָּל קְצוֹת הָאָרֶץ, שִׁבְרוּ חֶלֶב וּדְבַשׁ, בְּלֹא כֶסֶף וּבְלֹא מַחִיר. Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.
- 26 הֲצִוָּה הוּא אִישׁ לְעֹזֵב אֶת בֵּית הַכְּנִסָּה, אוֹ לְצִאֵת מִבֵּית הַתְּפִלָּה? הֲנִה אֹמֵר לָכֶם: לֹא. Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.
- 27 הֲצִוָּה הוּא אִישׁ לְהִמָּנַע מִקַּחַת חֵלֶק בִּישׁוּעָתוֹ? הֲנִה אֹמֵר לָכֶם: לֹא; כִּי נָתַן אֶת יְשׁוּעָתוֹ חִנָּם לְכָל בְּנֵי הָאָדָם; וְהוּא צִוָּה עַל עַמּוֹ לְמַשֹּׁף אֶת לֵב כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְהִנָּחֵם מִחֹטָא. Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.
- 28 הֲצִוָּה יְהוָה עַל אִישׁ שֶׁלֹּא לְקַחַת חֵלֶק בְּטוֹבוֹ? הֲנִה אֹמֵר לָכֶם: לֹא; כִּי לְכָל אָדָם זְכוּת שְׁוָה לְזוּלָתוֹ, וְאֵין אִסּוּר עַל אִישׁ. Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.
- 29 אֶךְ מְצִוָּה הוּא לְאִסּוּר עַל תְּרַמְיֹת כְּמָרִים; אֲשֶׁר הֵן הַטְּפוֹת אֲנָשִׁים הַמְתַּנְשְׂאִים לְאוֹר עוֹלָם, לְמַעַן בְּצַע וּתְהַלֵּת בְּנֵי תִבְלָה, וְאֵת טוֹבַת צִיּוֹן לֹא בַקְשׁוּ. He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.
- 30 הֲנִה יְהוָה אוֹסֵר זֹאת; לָכֵן צִוָּה יְהוָה אֱלֹהִים עַל כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְשִׁמֹּר חֶסֶד; וְהַחֲסֵד הוּא אֲהָבָה. וְאִם אֵין בָּהֶם חֶסֶד אֵין הֵם מֵאוֹמָה. Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love, and except they should have charity they were nothing.

- על כן, אלו היה בהם חסד, לא היו מניחים
לְאָבְדוֹן הָעוֹבֵד בְּצִיּוֹן.
- אך העובד בְּצִיּוֹן יַעֲבֹד לְשֵׁם צִיּוֹן; כי אם
תַּמּוֹרֵת כֶּסֶף יַעֲבֹד, אָבוֹד יֵאבֹד.
- ועוד צוה יהוה אֱלֹהִים כי איש לא ירצח ולא
יִשְׁקַר ולא יִגְנוֹב, וכי לא יִשָּׂא אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיו
לְשׁוֹא; ולא יִקְנֹא, ולא יִשְׂתִּי אִיבָה; וכי לא
יִרִיב אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, ולא יִזְנֶה; ולא יַעֲשֶׂה כְּכֹל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂם, אָבוֹד יֵאבֹד.
- כי אף אחד מן העוונות האלה איננו מאת
יהוה; כי הוא עושה את הטוב לבני האדם;
והוא לא יַעֲשֶׂה דְבָר, כי אם יהיה יִשְׂרָאֵל לְהֵם.
והוא קורא לָהֶם כְּלֵם לְבוֹא אֵלָיו וְלִקְחַת חֶלֶק
בְּטוֹבוֹ; וְאִין הוא מְשִׁיב רִיקִם אִף אֶחָד מִן
הַבָּאִים אֵלָיו, שָׁחַר כְּלָבוֹ, עָבַד כְּחַפְּשֵׁי, זָכַר
כְּנִקְבָה; וְהוּא זֹכֵר אֶת הַכּוֹפְרִים; הַכֹּל שְׂוִים
לִפְנֵי אֱלֹהִים, יְהוּדִי וְגֵרִי.

כז

כי הנה באחרית הימים, ימי הגוים, יהיו כל
עמי הגוים, וכן היהודים, אלה אשר יבואו
אל הארץ הזאת ואלה אשר יהיו בארצות
אחרות, אף בכל ארצות העולם, הנה כלם
יהיו שכורים מעוון וכל מיני תועבות.

ובבוא היום ההוא, מעם יהוה צבאות יפקדו,
ברעם וברעש וקול גדול; סופה וסערה ולהב
אש אוכלה.

והיו כחלום חזון לילה, כל הגוים הצובאים
על ציון והמציקים לה; והיה להם כאשר
יחלם הרעב, והנה אוכל והקיץ וריקה נפש;
וכאשר יחלם הצמא, והנה שותה והקיץ
והנה עיף, ונפשו שוקקה; כן יהיה המון כל
הגוים הצובאים על הר ציון.

כי הנה, כלכם העושים עול, התמהמהו
ותמהו, השתעשעו ושעו; שכרו ולא יין, נעו
ולא שכר.

Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer
in Zion to perish.

31 But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money
they shall perish.

32 And again, the Lord God hath commanded that men should not mur-
der; that they should not lie; that they should not steal; that they should
not take the name of the Lord their God in vain; that they should not
envy; that they should not have malice; that they should not contend
one with another; that they should not commit whoredoms; and that
they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

33 For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is
good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain
unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him
and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him,
black and white, bond and free, male and female; and he remembereth
the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

27

1 But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold
all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall
come upon this land and those who shall be upon other lands, yea,
even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with
iniquity and all manner of abominations—

2 And when that day shall come they shall be visited of the Lord of
Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and
with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

3 And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall
be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto
a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh
and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and
behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul
hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that
fight against Mount Zion.

4 For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for
ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye
shall stagger but not with strong drink.

נְפִי ב כֹזֵה-יֵד

- 5 For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.
- 6 And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.
- 7 And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.
- 8 Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.
- 9 But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;
- 10 But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.
- 11 And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.
- 12 Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.
- 13 And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.
- 14 Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good
- כִּי נִסַּף עֲלֵיכֶם יְהוָה רוּחַ תְּרִדְמָה, כִּי עֲצַמְתֶּם אֶת עֵינֵיכֶם וּמְאַסְתֶּם בְּנְבִיאִים, וְאֶת רְאִשֵׁיכֶם וְהַחֹזִים כֶּסֶה מִפְּנֵי עֲוֹנוֹכֶם.
- וְהֵבִיא יְהוָה אֱלֹהִים אֲלֵיכֶם דְּבָרֵי סֵפֶר, וְהֵם דְּבָרֵי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר נָמוּ שָׁנְתֶם.
- וְהִנֵּה, חֲתוּם יִהְיֶה הַסֵּפֶר; וּבֹו דְבָרֵי חֲזוֹת מֵאֵת אֱלֹהִים, מֵרֵאשִׁית הָעוֹלָם וְעַד אַחֲרִיתוֹ.
- עַל כֵּן, מִפְּנֵי הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִים, לֹא יֵצְאוּ לְאוֹר הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִים בְּעֵת הַרְשָׁעָה וְתוֹעֵבוֹת בְּנֵי תָבַל; אַכֵּן, נִצְוֹר מֵהֵם יִהְיֶה הַסֵּפֶר.
- וְאוּלָּם יִנְתֵּן הַסֵּפֶר לְאִישׁ וְהוּא יִתֵּן אֶת דְּבָרֵי הַכְּתוּב בּוֹ, אֲשֶׁר הֵם דְּבָרֵי יְשֻׁנֵי עֶפְרָה, אַכֵּן הוּא יִתֵּן לְאַחֵר.
- אֲךָ אֶת הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִים לֹא יִמְסֹר וְאִף אֶת הַסֵּפֶר לֹא יִתֵּן; כִּי חֲתוּם יִהְיֶה בְּכַח אֱלֹהִים, וְדְבָרֵי חֲזוֹת אֲשֶׁר נִחְתְּמִים, נִצְוֹרִים יִהְיוּ בְּסֵפֶר עַד לְעֵת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינֵי יְהוָה, בָּהּ יֵצְאוּ לְאוֹר; וְהִנֵּה מִגְּלִים הֵם אֶת הַכֹּל, מִיְסוּד הָעוֹלָם וְעַד אַחֲרִיתוֹ.
- בּוֹא יְבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יִקְרְאוּ דְבָרֵי הַסֵּפֶר הַחֲתוּמִים מֵעַל גִּגּוֹת הַבָּתִּים; בְּכַח הַמְּשִׁיחַ יִקְרְאוּ; וְכֹל הַדְּבָרִים יִתְגַּלוּ לְבְנֵי הָאָדָם, אֶת אֲשֶׁר מֵעוֹלָם הָיָה בְּקִרְבָּם וְאֶת אֲשֶׁר יִהְיֶה עַד קֵץ הָעוֹלָם.
- לְכֵן, בְּיוֹם יִנְתֵּן הַסֵּפֶר לְאִישׁ אֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי, יִסְתֵּר הַסֵּפֶר מֵעֵינֵי יוֹשְׁבֵי תָבַל, לְמַעַן לֹא תִרְאֶהוּ עֵין אִישׁ, זוֹלַת שְׁלֹשָׁה עֵדִים אֲשֶׁר יִחְזוּ בּוֹ, בְּכַח אֱלֹהִים; זוֹלַת הָאִישׁ אֲשֶׁר יִנְתֵּן הַסֵּפֶר לְיָדוֹ; וְהֵם יְעִידוּ עַל אֱמֶת הַסֵּפֶר וְעַל הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים בּוֹ.
- וְלֹא יִהְיֶה אִישׁ אַחֵר אֲשֶׁר יִרְאֶה אֶת הַסֵּפֶר, זוֹלַת מְתֵי מַעַט, כְּרִצּוֹן אֱלֹהִים, בְּעֵבֹר יְעִידוּ עַל דְּבָרוֹ לְבְנֵי הָאָדָם; כִּי אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים כִּי דְבָרֵי הַנֶּאֱמָנִים יִדְּבְרוּ כְּאֵלוֹ מֵאֵת הַמֵּתִים.
- עַל כֵּן, יוֹסִיף יְהוָה אֱלֹהִים לְהוֹצִיא אֶת דְּבָרֵי הַסֵּפֶר לְאוֹר, וְהוּא יְכַוֵּן אֶת דְּבָרוֹ בְּפִי עֵדִים,

- כַּמְסַפֵּר אֲשֶׁר יִיטֵב בְּעֵינָיו; וְהוּא לֹאֲשֶׁר יִמָּאֵס
אֶת דְּבַר אֱלֹהִים!
- וְהִיָּה כִּי יֹאמֵר יְהוָה אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר יִנְתֵּן הַסֵּפֶר
לְיָדוֹ; קַח אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֵינָם
חֲתוּמִים, וְתִמְסְרֵם לְאֲחֵר, לְמַעַן יֵרְאֶה אוֹתָם
אֵל יוֹדֵעַ סֵפֶר לֵאמֹר: קְרָא נָא זֶה. וְאָמַר
הַמְּלָמֵד: הֲבֵא נָא הֵנָּה אֶת הַסֵּפֶר וְאֶקְרָא
אֶת הַדְּבָרִים.
- וְיֹאמְרוּ כֵּן הַמְּלָמְדִים לְמַעַן תִּפְאָרְתָם בְּקִרְבֵּי בְּנֵי
תִּבְלָה וּלְמַעַן בְּצַעַ, וְלֹא לְמַעַן תִּפְאָרְתְּ אֱלֹהִים.
- וְאָמַר הָאִישׁ: לֹא אוּכַל הֵבִיא אֶת הַסֵּפֶר,
כִּי חֲתוּם הוּא.
- וְאָמַר הַמְּלָמֵד: לֹא אוּכַל לְקְרֹא הוּא.
- עַל כֵּן, יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהִים שְׁנֵית אֶת הַסֵּפֶר
וְדַבְּרָיו לְיָדֵי אֲשֶׁר לֹא יָדַע סֵפֶר; וְאָמַר הָאִישׁ
אֲשֶׁר לֹא לָמַד: לֹא יָדַעְתִּי סֵפֶר.
- וְיֹאמֵר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלָיו: לֹא יִקְרְאוּם יוֹדְעֵי
סֵפֶר, כִּי מֵאֲסוּם, וּבְיָדֵי לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֵׂה
אֲשֶׁר לִי; לְכֵן תִּקְרָא אֹתָהּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
אֶתֵּן לָךְ.
- אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִים, אֲשֶׁר
אֲנִכִּי אוֹצִיאֵם לְאוֹר בְּעֵת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינָי;
וְהִרְאִיתִי לְבְנֵי הָאָדָם כִּי בְיָדֵי לְבַצַּע אֶת
הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר לִי.
- לְכֵן, אַחֲרֵי קְרֹאָה אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ,
וְאַחֲרֵי קִבְּלָה אֶת הָעֵדִים אֲשֶׁר הִגַּדְתִּי לָךְ עַל
אוֹדוֹתֵיךָ, אֲזִי תַחְתֶּם אֹתָהּ אֶת הַסֵּפֶר שְׁנֵית
וְתִסְתִּירָהּ לִי לְמַעַן אֲשַׁמֵּר אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
לֹא קְרָאתָ, עַד אֲשֶׁר אֲרְאֶה בְּחֻכְמַתִּי לְגִלּוֹת
אֶת כָּל הַדְּבָרִים לְבְנֵי הָאָדָם.
- כִּי אֲנִי אֱלֹהִים, וְאֲנִכִּי אֱלֹהֵי פְּלֹאוֹת; וְאֲנִי
אֲרְאֶה לְכָל בְּנֵי תִבְלָה כִּי אֶחָד אֲנִי אֶתְמוּל,
הַיּוֹם וְלַעֲוֹלָם; לֹא אֶעֱשֶׂה דְבָר בְּקִרְבֵּי בְּנֵי
אָדָם כִּי אִם כְּפִי אֲמוֹנָתָם.
- וְיוֹסִיף יְהוָה וְיֹאמֵר אֵל אֲשֶׁר יִקְרָא אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִנְתֵּנוּ לְיָדוֹ:
- 15 But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.
- 16 And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.
- 17 And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.
- 18 Then shall the learned say: I cannot read it.
- 19 Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.
- 20 Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.
- 21 Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.
- 22 Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.
- 23 For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.
- 24 And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

- 25 Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—
- 26 Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.
- 27 And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?
- 28 But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.
- 29 And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.
- 30 And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.
- 31 For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;
- 32 And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.
- 33 Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.
- 34 But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.
- 35 They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.
- יַעַן כִּי נִגַּשׁ הָעָם הַזֶּה, בְּפִי וּבִשְׂפָתָיו כְּבֹדוּנִי, וְלִבּוֹ רָחַק מִמֶּנִּי, וְתָהִי יְרֵאתָם אֵתִי מִצִּוֹת אֲנָשִׁים מְלֻמָּדָה,
- לְכֵן, הִנְנִי יוֹסֵף לְהַפְלִיא אֶת הָעָם הַזֶּה הַפְּלֵא וְהַפְּלֵא; וְאֲבַדְהָ חֲכֵמַת חֲכָמָיו וּבֵינַת נִבְנָיו תִּסְתַּתֵּר.
- הוֹי, הַמַּעֲמִיקִים מִיְהוָה לְסַתֵּר עֵצָה; וְהֵיךָ בְּמַחְשֵׁב מַעֲשֵׂיהֶם, וַיֹּאמְרוּ: מִי רֹאֵנוּ וּמִי יֵדְעֵנוּ? הַפְּכֶכֶם אִם כְּחֹמֶר הַיֵּצֵר יִחְשָׁב. כִּי יֹאמֶר מַעֲשֵׂה לְעֲשֹׂהוּ לֹא עֲשֵׂנִי, וַיֵּצֵר אֲמַר לְיֵצְרוֹ לֹא הִבִּינִי?
- וְכֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: אֲרַאֶה לְבְנֵי הָאָדָם כִּי עוֹד מְעַט מִזְעֵר, וְשֵׁב לְבָנוֹן לְכַרְמֵל; וְהַכַּרְמֵל לַיַּעַר יִחְשָׁב.
- וּשְׁמָעוּ בַיּוֹם הַהוּא הַחֲרָשִׁים דְּבַרֵי סֵפֶר; וּמֵאֲפֵל וּמִחֹשֶׁב עֵינָיו עוֹרִים תִּרְאֶינָה.
- וַיִּסְפוּ עֲנוּיִם בִּיהוָה שְׂמֻחָה; וְאֲבִיּוֹנֵי אָדָם בְּקִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל יִגִּילוּ.
- חִי יְהוָה כִּי יֵרְאוּ כִּי אִפְסָ עֲרִיצוֹ וְכֻלָּה לֵץ; וְנִכְרְתוּ כָּל שֹׁקְדֵי אָוֶן.
- מִחֲטִיאֵי אָדָם בְּדָבָר וּלְמוֹכִיחַ בְּשַׁעַר יִקְשׁוּן; וַיִּטּוּ בַתְּהוֹ צְדִיק.
- לְכֵן, כֹּה אָמַר יְהוָה אֵל בֵּית יַעֲקֹב, אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם: לֹא עֲתָה יְבוֹשׁ יַעֲקֹב, וְלֹא עֲתָה פָּנָיו יִחְוֶרוּ.
- כִּי בְרֵאתוֹ יִלְדִּיו מַעֲשֵׂה יָדֵי בְּקִרְבּוֹ יִקְדִּישׁוּ שְׁמִי; וְהִקְדִּישׁוּ אֶת קִדּוֹשׁ יַעֲקֹב וְאֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִעֲרִיצוּ.
- וַיִּדְעוּ תַעֲוֵי רוּחַ בִּינָה; וְרוֹגְנִים יִלְמְדוּ לְקַח.

כח

28

- 1 And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.
- 2 And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.
- 3 For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—
- 4 And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.
- 5 And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Hearken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;
- 6 Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.
- 7 Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.
- 8 And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.
- 9 Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.
- 10 And the blood of the saints shall cry from the ground against them.
- ועתה, אחי, דברתי אליכם כפי אשר הציקתני הרוח; על כן אדע אשר בואו הדברים האלה.
- אכן, ערך רב יהיה לבני האדם בדברים אשר יכתבו בספר, ובפרט לזרענו, אשר הם שארית בית ישראל.
- וביום ההוא תבנינה כנסיות, אך לא לשם יהוה, וכה תאמר האחת לרעותה: הנה, אני, אני ליהוה; ותאמרנה זולתותיהן אף הן: אני, אני ליהוה; וכה יאמר כל המקיים כנסיות ולא לשם יהוה.
- ותרבנה אשה באחותה; וכמריהן יתנבחו איש עם אחיו וילמדו בלמודם ויתפחשו לרוח הקדוש אשר ממנה נוב שפתיים.
- והם שוללים את כח אלהים, קדוש ישראל; וכה יאמרו אל העם: שמעונו והאזינו למצוותינו; כי אין היום אלהים, כי בצע האדון והגואל את מעשהו, ונתן את כחו לאדם.
- הנה, שמעו אל מצותי; ואם יאמרו כי יש פלא מאת יהוה, אל תאמינו; כי היום הוא איננו אלהי פלאות; הוא בצע את מעשהו.
- ורבים יאמרו: אכול ושתו ועלזו, כי מחר נמות, וטוב יהיה לנו.
- ואף רבים יאמרו: אכול ושתו ועלזו, אך ירא את אלהים; מנחה הוא את העובר עברת חטא קטן; אכן, שקרו מעט; נצלו איש בדבר הנעתיק מפיו; כרו שחת לרעכם, אין רע בזאת; אכן, עשו את כל הדברים האלה, כי מחר נמות; והיה אם אמןם נאשם, יכנו אלהים מלקות מעט ובאחרית נשע במלכות אלהים.
- ורבים יהיו המלמדים בדבר זאת, שקר ושוא ותורות סכלות; ויתנפחו בגאות לבם ויבקשו להעמיק הסתיר את עצתם מיהוה; ובמחשף יהיו מעשיהם.
- ודם הקדושים יצעק עליהם מן האדמה.

נְפִי ב כח:יא-כא

- 11 אכן, הם כלם סרו מן הדרך; השחת נשחתו.
11 Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.
- 12 מפני גאונתם, ומפני מורי שקר ותורות כזב נשחתו כנסיותיהם, ומורמות הן, ונפוחות הן בגאונתן.
12 Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.
- 13 גוזלים הם את העני מפני פאר מקדשיהם; גוזלים הם את העני מפני פאר לבושים; ורודפים הם את העני ואת רף הלבב, כי ברב גאותם התנפחו;
13 They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.
- 14 ומקשים הם ערף ונושאים ראש; ומפני גאונתם ורשעתם ותועבותיהם וזנוניהם תעו כלם, זולת מעטים אשר הם העננים הנוהים אחר המשיח; אך מנהגים הם עד אשר טועים פעמים רבות, כי למודם מצוות אנשים.
14 They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.
- 15 הוי, חכמים, מלמדים ועשירים, הנפוחים בגאות לבם, וכל המטיפים תורות כזב וכל הזונים והמסלפים את דרך יהוה הישרה; הוי, הוי, הוי להם, נאום יהוה, אל שדי, כי ישלכו שאולה!
15 O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!
- 16 הוי למטים בתוהו צדיק, מגדפי הטוב האומרים אשר אין ערך לו! כי בוא יבוא היום אשר יפקד יהוה אלהים מהרה את כל יושבי תבל; וביום אשר מלאה תהיה סאת עונם אבוד יאבדו.
16 Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.
- 17 אך אם ישובו יושבי תבל מרשעתם ומתועבותיהם, לא ישמדו, נאום יהוה צבאות.
17 But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.
- 18 אולם הכנסיה הגדולה והנתעבת, זונת כל הארץ, נפול תפל אל העפר, וגדולה תהיה מפלתה.
18 But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.
- 19 כי רעוד תרעד מלכות השטן ואת שיכיה יש לעורר להנחם מחטא פן יאחזם השטן בזקי הנצח אשר לו, ויתעוררו הם אל כעס ויאבדו.
19 For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;
- 20 כי ביום ההוא יעלה השטן חמה בלב בני האדם, ויעורר זעמם על אשר טוב הוא.
20 For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.
- 21 ואחרים, אותם ירגיע וישככם אל בטחה בבשר, עד אשר יאמר: הכל שלום בציון; אכן,
21 And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and

- ציון מצלחת, הכל טוב. כִּי יוֹלִיף הַשֵּׁטָן אֶת נַפְשָׁם שׁוֹלֵל יוֹבִילִם בְּרַב הַשְּׁגָחָתוֹ אֵלַי שַׁחַת.
- 22 And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.
- וְאַחֲרֵים, אֲלֵיהֶם יְדַבֵּר חֲלָקוֹת בְּאָמְרוֹ לָהֶם אֲשֶׁר אֵין שָׂאוֹל; וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם: אֵינְנִי שֵׁטָן, כִּי אֵין כָּל שֵׁטָן; כִּי יִלְחֹשׁ בְּאָזְנֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר יֵאָחֲזוּם בְּזַקְיֵי הַנּוֹרָאִים, אֲשֶׁר מֵהֶם אֵין תְּקוּמָה.
- 23 Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.
- אָכֵן, יֵאָחֲזוּם מוֹת וּשְׂאוֹל; וּמוֹת, וּשְׂאוֹל, וְהַשֵּׁטָן וְכָל אֲשֶׁר נִתְפָּשׂ בִּידָם, עֹמְדֵי יַעֲמְדוּ לִפְנֵי כֵס אֱלֹהִים לְהַשְׁפֵּט עַל פִּי מַעֲשֵׂיהֶם; וּמִשָּׁם יֵלְכוּ אֶל הַמְּקוֹם הַמוּכָן לָהֶם, מִקְוֵה אֵשׁ וּגְפָרִית, אֲשֶׁר הוּא עֲנוּי אֵין קֵץ.
- 24 Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!
- עַל כֵּן, הוּא לְשָׁלוֹ בְּצִיּוֹן!
- 25 Wo be unto him that crieth: All is well!
- הוּא לְקוֹרָא: הַכֹּל שְׁלוֹם!
- 26 Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!
- הוּא לְמֵאֲזִין אֶל מִצְוֹת אַנְשִׁים וְשׁוֹלֵל אֶת כֹּחַ אֱלֹהִים וּמַתַּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ!
- 27 Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!
- הוּא לְאוֹמֵר: קִבְּלָנוּ וְאֵינְנוּ צָרִיכִים עוֹד!
- 28 And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.
- אָכֵן, הוּא לְכָל הַרוֹעֲדִים וְהַזּוֹעֲמִים מִפְּנֵי אֱמֶת אֱלֹהִים! כִּי הַבְּנוּי עַל סֵלַע יִקְבַּל זֹאת בְּשִׂמְחָה; אֲךָ הַבְּנוּי עַל יְסוֹד חוֹל יִרְעַד פֶּן יִפֹּל.
- 29 Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!
- הוּא לְאֲשֶׁר יֹאמֵר: קִבְּלָנוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְאֵינְנוּ צָרִיכִים עוֹד אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, כִּי דִּינּוּ!
- 30 For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.
- כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: אֶתֵּן לְבָנֵי הָאָדָם קוֹ לָקוֹ, צוֹ לְצוֹ, זְעִיר שָׁם, זְעִיר שָׁם; וּבְרוּכִים הַשּׁוֹמְעִים אֶל מִצְוֹתַי וּמְסִים אָזְנוֹ לְעֵצָתִי, כִּי הֵם יִלְמְדוּ חֲכָמָה; כִּי לְאֲשֶׁר יִקְבַּל אֶתֵּן עוֹד; וּמִן הָאוֹמְרִים: דִּינּוּ, יִלְקַח אֶף אֶת אֲשֶׁר לָהֶם.
- 31 Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.
- אָרוּר הַבוֹטֵחַ בְּאָדָם, וְשֵׁם אֶת הַבֶּשֶׂר זְרוּעוֹ, וַיִּשְׁמַע אֶל מִצְוֹת אַנְשִׁים, בְּלֹתֵי אִם נִתְּנוּ מִצְוֹתֵיהֶם מִכֹּחַ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
- 32 Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith
- הוּא לְגוֹיִים, אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת! אֲף כִּי אֲשַׁלַּח זְרוּעֵי אֱלֹהִים יוֹם לְיוֹמוֹ, הֵם יִתְכַחְשׁוּ לִי; אִוְלָם, אִם יִנְחָמוּ מִחֲטָא וַיְבוֹאוּ אֵלַי, רַחֵם

אַרְחַם עֲלֵיהֶם, נְאוּם יְהוָה אֱלֹהִים; כִּי וְרוּעֵי
שְׁלוּחָה כָּל הַיּוֹם, אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת.

the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is
lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

כט

29

בַּיּוֹם הַהוּא רַבִּים יִהְיוּ אֲשֶׁר אוֹסִיף לַעֲשׂוֹת
מַעֲשֵׂה פֶלֶא בִּינֵיהֶם, לְמַעַן אֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתוֹתַי
אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם בְּנֵי הָאָדָם, לְהוֹסִיף שְׁנִית יְדֵי
לְהָשִׁיב אֶת עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה;

1 But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a
marvelous work among them, that I may remember my covenants which
I have made unto the children of men, that I may set my hand again
the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

וְלִמְעַן אֶזְכֹּר אֶת דְּבָרֵי בְרִיתִי אֵלֶיךָ, נְפִי,
וְכֹן אֶל אָבִיךָ, לְפָקֵד אֶת זִרְעֶכֶם; וּבְעֵבוֹר
יֵצְאוּ דְבָרֵי זִרְעֶכֶם מִפִּי אֵל זִרְעֶכֶם; וּדְבָרֵי
יִשְׂרָק אֶל קְצוֹת הָאָרֶץ, נֹס לְעַמִּי, אֲשֶׁר
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה;

2 And also, that I may remember the promises which I have made unto
thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed;
and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth
unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the
earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

וַיַּעַן כִּי יִשְׂרָקוּ דְבָרֵי, יֹאמְרוּ רַבִּים מִן הַגּוֹיִים:
סֵפֶר מִקְרָא! סֵפֶר מִקְרָא! יֵשׁ לָנוּ סֵפֶר מִקְרָא
וְאִין סֵפֶר מִקְרָא נוֹסֵף עָלָיו.

3 And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall
say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any
more Bible.

אֲדָ כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: הוּא, סְכָלִים,
יִהְיֶה לָהֶם סֵפֶר מִקְרָא; וְהוּא יֵצֵא מֵאֵת
הַיְהוּדִים, עִם בְּרִיתִי מִקְדָּם. וְאִיזוּ תוֹדָה נִתְּנוּ
לְיְהוּדִים עַל סֵפֶר הַמִּקְרָא אֲשֶׁר קִבְּלוּהוּ
מִיָּדָם? וּמָה כּוֹנֵת הַגּוֹיִים? הַזּוֹכְרִים הֵם אֶת
יְגַעֵי הַיְהוּדִים, אֶת עֲמָלָם וְאֶת מְכַאוֹבָם
וְשִׁקִּידָתָם לְמַעַן בְּהִבְיָאֵם יִשׁוּעָה לְגוֹיִים?

4 But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it
shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And
what thank they the Jews for the Bible which they receive from them?
Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and
the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in
bringing forth salvation unto the Gentiles?

הוּא, אַתֶּם הַגּוֹיִים, הַזְּכַרְתֶּם אֶת הַיְהוּדִים,
עִם בְּרִיתִי מִקְדָּם? לֹא! וְאַתֶּם קִלְלִיתֶם אוֹתָם
בְּשִׁנְאוֹתְכֶם וְלֹא בִקְשָׁתֶם לְהָשִׁיבָם. אֲדָ אֲנֹכִי
אֲשִׁיב אֶת כָּל אֱלֹהֵי עַל רֹאשְׁכֶם; כִּי אֲנִי,
יְהוָה, לֹא שָׁכַחְתִּי אֶת עַמִּי.

5 O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant
people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have
not sought to recover them. But behold, I will return all these things
upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

סְכָל אַתָּה הָאוֹמֵר: סֵפֶר מִקְרָא, יֵשׁ לָנוּ
סֵפֶר מִקְרָא וְאִין צָרָה לָנוּ בְּסֵפֶר מִקְרָא נוֹסֵף
הַקְּבִלְתֶּם סֵפֶר מִקְרָא וְלֹא מִיַּד הַיְהוּדִים?

6 Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no
more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

הֲלֹא תִדְעוּ כִּי רַב מִסְפַּר הָאֲמוֹת מֵאַחַת?
הֲלֹא תִדְעוּ כִּי אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, יִצְרַתִּי אֶת
כָּל הָאָדָם וְכִי אֶזְכֹּר אֶת יוֹשְׁבֵי אֲרָצוֹת הַיָּם? וְכִי
שְׁלַטְוִנִי בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וּבָאָרֶץ מִתַּחַת? וְאֲנִי
מוֹצִיא אֶת דְּבָרֵי אֵל בְּנֵי הָאָדָם, אֲף עַל כָּל
אֲמוֹת הָאָרֶץ.

7 Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that
I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those
who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above
and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children
of men, yea, even upon all the nations of the earth?

עַל מָה הַתְּלוּנְתֶם, עַל אֲשֶׁר תִּקְבְּלוּ עוֹד

8 Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word?

מדַבְרִי? הֲלֹא תִדְעוּ כִּי עֵדוּת שְׁתֵּי אַמּוֹת
הִיא עֵדוּת לְכֶם כִּי אֲנִי אֱלֹהִים, כִּי אֶזְכֹּר אֶמְה
אֶחָת כְּזֹכֵר אֶת מִשְׁנֵהָ? עַל כֵּן דַּבְרִי אֶל אֶמְה
אֶחָת הֵם כְּדַבְרִי אֶל זֹלָתָהּ. וּבַהֲלֹךְ שְׁתֵּי
הָאֻמּוֹת יַחְדָּו, כֵּן תִּלְךְ עֵדוּתָן יַחְדָּו.

Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

וְזֹאת עוֹשָׂה אֲנִי לְמַעַן הוֹכֵחַ לְרַבִּים, כִּי אֶחָד
אֶנְכִּי אֶתְמוּל וְהַיּוֹם וּלְעוֹלָם, וְכִי אוֹצִיא אֶת
דַּבְרִי כְּפִי רְצוֹנִי. וְיַעַן אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי דָבָר אֶחָד,
אֵל לְכֶם לְחֹשֵׁב כִּי אֵין בִּי לְדַבֵּר שֵׁנִית; כִּי טָרַם
כְּלָתָה מְלֹאכְתִּי; וְלֹא תִשָּׁלַם הִיא עַד קֵץ
הָאָדָם, וְאִף לֹא מֵאֲזוּ וְעַד עוֹלָם.

9 And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

וְיַעַן אֲשֶׁר בְּיַדְכֶם סֵפֶר מִקְרָא, אֵל לְכֶם
לְחֹשֵׁב כִּי יֵשׁ בּוֹ כֹּל דַּבְרִי, וְכִי לֹא אֶצְוֶה
לְהוֹסִיף כְּתִיבָהּ.

10 Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

כִּי הִנְנִי מְצַוֶּה אֶת כָּל הָאָדָם, בְּמִזְרָח
וּבַמְּעֶרֶב, בְּצַפּוֹן וּבְדָרוֹם וּבְאֵי הַיָּם, לְכַתֵּב
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֶדְבֵּר אֲלֵיהֶם; כִּי עַל פִּי
הַסְּפָרִים אֲשֶׁר יִכְתְּבוּ, אֲשַׁפֵּט אֶת הָעוֹלָם,
כָּל אִישׁ כַּמַּעֲשֵׂיוֹ, עַל פִּי הַכְּתוּב.

11 For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

כִּי הִנֵּה אֶדְבֵּר אֶל הַיְהוּדִים וְהֵם יִכְתְּבוּ זֹאת;
וְכֵן אֶדְבֵּר אֶל הַנְּפִיִּים וְהֵם יִכְתְּבוּ זֹאת; וְכֵן
אֶדְבֵּר אֶל שְׂאֵר שְׁבֵטֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
הִגְלִיתִי, וְהֵם יִכְתְּבוּ זֹאת; וְאִף אֶדְבֵּר אֶל כָּל
אֻמּוֹת הָאָרֶץ, וְהֵן יִכְתְּבוּ זֹאת.

12 For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

וְיָבוֹא הַיּוֹם, וְיִהְיוּ דַבְרֵי הַנְּפִיִּים בְּיַד הַיְהוּדִים,
וְיִהְיוּ דַבְרֵי הַיְהוּדִים בְּיַד הַנְּפִיִּים; וְיִהְיוּ דַבְרֵי
שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל הָאֲבֹדִים בְּיַד הַנְּפִיִּים
וְהַיְהוּדִים; וְיִהְיוּ דַבְרֵי הַנְּפִיִּים וְהַיְהוּדִים
בְּיַד שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל הָאֲבֹדִים.

13 And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

וְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה, יִקְבְּצוּ
אֶל בֵּיתָם, אֶל אֶרְצוֹת נַחֲלָתָם; וְאִף דַּבְרֵי
יֹאסֵף לְאֶחָד. וְאֲנִי אֶרְאֶה לְנִלְחָמִים עַל
דַּבְרֵי וְעַל עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה,
כִּי אֲנִי אֱלֹהִים וְאֲנִי כְּרַתִּי בְרִית עִם אַבְרָהָם
לְזִכֹּר אֶת זְרַעוֹ לְעוֹלָם.

14 And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

ל

30

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אֶדְבֵּר נָא אֲלֵיכֶם;
כִּי אֲנִי, נְפִי, לֹא אֲנִיחַ לְכֶם כִּי תַחֲשְׁבוּ אֲשֶׁר

1 And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more

נְפִי ב ל:ב-ט

רְבֵה צְדָקְתְכֶם מֵאֲשֶׁר תִּהְיֶה צְדָקַת הַגּוֹיִים.
כִּי הִנֵּה, אִם לֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים,
וְאֲבַדְתֶּם כְּלַכֶּם כְּמוֹתָם; וּמִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
נֶאֱמְרוּ, אֵל נָא תִחְשְׁבוּ כִּי יֵאבְדוּ הַגּוֹיִים כְּלִיל.

כִּי הִנֵּה אוֹמֵר אֲנִי אֲלֵיכֶם כִּי כָל אֲשֶׁר יִנְחָמוּ
מִחֻטָּא מִן הַגּוֹיִים, עִם בְּרִית יְהוָה הֵמָּה; וְכָל
אֲשֶׁר לֹא יִנְחָמוּ מִחֻטָּא מִן הַיְהוּדִים, הַשְּׁלֵף
יִשְׁלְכוּ; כִּי לֹא יִכְרַת הָאֵב בְּרִית, כִּי אִם עִם
הַמִּנְחָמִים מִחֻטָּא וּמֵאֲמִינִים בְּבָנָו, אֲשֶׁר הוּא
קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

וְעַתָּה אֲנִיבֵא עוֹד מִקְצַת דְּבָרִים עַל הַיְהוּדִים
וְעַל הַגּוֹיִים. כִּי הִיָּה אַחֵר צֵאת הַסֵּפֶר הַזֶּה
לְאוֹר, אַכֵּן, אַחֵר הַכְּתוּב לְגוֹיִים וְהַחֲתָמוֹ שְׁנִית
לְשֵׁם יְהוָה, רַבִּים יִהְיוּ הַמֵּאֲמִינִים בְּדְבָרִים
הַכְּתוּבִים; וְהֵם יוֹצִיאֻם אֶל שְׂאֵרֵי זְרַעֲנוּ.

אֲזוּ תִדַּע שְׂאֵרֵי זְרַעֲנוּ עַל אוֹדוֹתֵינוּ,
מֵה הִבִּיאֵנוּ לְצֵאת מִירוּשָׁלַם, וְכִי זְרַעֲנוּ
הוּא צֵאֲצֵאֵי הַיְהוּדִים.

וְתִכְרֹז בְּקִרְבָּם בְּשׁוֹרֵת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, וְכֹךָ
יִשׁוּבוּ אֶל יְדִיעַת אֲבוֹתֵיהֶם וְאֶל יְדִיעַת יֵשׁוּעַ
הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר הָיְתָה בְּקִרְבֵּי אֲבוֹתֵיהֶם.

אֲזוּ יִגִּילוּ, כִּי יִדְעוּ אֲשֶׁר הַבְּרָכָה הַזֹּאת מִיַּד
אֱלֹהִים הִיא; וּכְסוֹת הַחֹשֶׁכָה תִחַל לְהִשָּׁמַט
מֵעֵינֵיהֶם; וְלֹא יֵעָבְרוּ עֲלֵיהֶם דּוֹרוֹת רַבִּים עַד
אֲשֶׁר יִהְיוּ עִם טְהוֹר וְנָעִים.

וְאִף הַיְהוּדִים הַנִּפְּוֲצִים יִחַלוּ לְהֵאֲמִין בְּמְשִׁיחַ,
וְהֵם יִחַלוּ לְהִקְבֹץ יַחַד עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְכָכָל
אֲשֶׁר יֵאֲמִינוּ בְּמְשִׁיחַ יִהְיוּ לְעַם נָעִים.

וְתִבּוֹא הָעַת אֲשֶׁר יִבְצַע יְהוָה אֱלֹהִים
אֶת מַעֲשָׂהוּ בֵּין כָּל הָאֻמּוֹת, וְהַמְשָׁפְחוֹת,
וְהַלְשׁוֹנוֹת וְהָעַמִּים, לְהַבִּיא אֶת הַשְּׁבִי
עִמוֹ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

וְשִׁפֵּט יְהוָה אֱלֹהִים בְּצִדְקַת דְּלִים, וְהוֹכִיחַ
בְּמִישׁוֹר לְעַנּוֹי אָרֶץ; וְהִכָּה אָרֶץ בְּשִׁבֹט פִּי,
וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו יָמִית רָשָׁע.

righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

2 For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

3 And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

4 And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

5 And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

6 And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and delightsome people.

7 And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightsome people.

8 And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

9 And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

- 10 כי במהרה יבוא היום אשר יפריד יהוה אלהים הפרד וחלק בין העמים; את הרשעים ישמיד ועל עמו יחוס, אף אם ישמיד את הרשעים באש.
- 11 והיה צדק אזור מתנניו, והאמונה אזור חלציו.
- 12 ונר זאב עם כבש, ונמר עם גדי ירבע; ועגל וכפיר ומריא יחדו, ונער קטן נהג בהם.
- 13 ופרה ודב תרעינה, יחדו ירבעו ילדיהן; ואריה כבקר יאכל תבן.
- 14 וישעשע יונק על חר פתו, ועל מאורת צפוני גמול ידו הדה.
- 15 לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי: כי מלאה הארץ דעה את יהוה, כמים לים מכסים.
- 16 אז יודעו דברי כל העמים; אכן, כל הדברים יודעו לבני האדם.
- 17 כי אין סוד בלתי אם נגלה; אין מעשה מחשך בלתי אם יוצא לאור ואין דבר חתום על פני הארץ, בלתי אם יפתח.
- 18 על כן, כל הדברים אשר נגלו לבני האדם יתגלו ביום ההוא; ולשון לא יהיה עוד שלטון על לב בני האדם עת ארכה. ועתה, אחי האהובים, אכלה את דברי.

לֵא

31

- 1 ועתה, אני, נפי, אכלה לנבא אליכם, אחי האהובים. ולא אוכל לכתב כי אם דברים אחרים, אשר ידעתי כי בוא יבואו; אף מדברי אחי, יעקב, לא אוכל לכתב כי אם מעט מהם.
- 2 לכן די לי בדברים אשר כתבתי, ורק דברים אחרים עלי להגיד על תורת המשיח; על כן אדבר אליכם בפשטות, כפי פשטות נבואתי: ועתה, אחי האהובים, אכלה לנבא אליכם, אחי האהובים. ולא אוכל לכתב כי אם דברים אחרים, אשר ידעתי כי בוא יבואו; אף מדברי אחי, יעקב, לא אוכל לכתב כי אם מעט מהם.
- 2 Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

- 3 For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.
- 3 כי נפֿשי מתענגת בפֿשטות; כי באפֿן הזה פועל יהוה אלהים בקרב בני האדם. אכן יהוה אלהים נותן אור לבניה; והוא מדבר אל בני האדם כפי לשונם אל בינתם.
- 4 Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.
- 4 הנה רצוני כי תזכרו אשר אני דברתי אליכם על אודות הנביא ההוא אשר הראני יהוה, אשר יטביל את שֶׁה אלהים, אשר ימחה את חטאי העולם.
- 5 And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!
- 5 ואכן, אם יהיה על שֶׁה אלהים, אשר קדוש הוא, להטביל במים כדי לקיים את כל הצדקה, אף רב מונים צריכים אנחנו, אשר איננו קדושים, להטביל במים!
- 6 And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?
- 6 והנה אשאֶלכם, אחי האהובים: במה קיים שֶׁה אלהים את כל הצדקה בהטבילו במים?
- 7 Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.
- 7 הלא תדעו כי קדוש הוא? ואף אשר קדוש, מראָה הוא לבני האנוש כי הוא מכניע עצמו בבשר לפני האב, ומעיד לפניו כי יכנע לו בשמרו את מצוותיו.
- 8 Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.
- 8 על כן, אחר הטבילו במים, ירדה עליו רוח הקדש בדמות יונה.
- 9 And again, it showeth unto the children of men the straightness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.
- 9 ועוד, בתתו מופת לפני בני האנוש, מראָה זה להם את הדרך הישרה ואת השער הצר אשר בו יבואו.
- 10 And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?
- 10 והוא אמר אל בני האנוש: לכו אחרי! על כן, אחי האהובים, הנוכל ללכת אחרי בלתי אשר נרצה לשמור את מצוות האב?
- 11 And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.
- 11 ואמר האב: הנחמו מחטא, הנחמו ושובו והטבילו בשם בני אהובי.
- 12 And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.
- 12 והיה אף קול הבן אלי לאמר: הנטביל בשמי, יתן לו האב את רוח הקדש כפי תתו לי; לכן לכו אחרי ועשיתם את הדברים אשר תראו כי עשיתים אני.
- 13 Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into
- 13 על כן, אחי האהובים, ידעתי אשר אם תלכו אחר הבן, בכל תכלית לבבכם, בלא חנף ובלא כזב לפני אלהים, בכונת אמת, מנחמים מחטא, בעדות לפני האב אשר חפצים אתם לשאת את שם המשיח על ידי טבילה, לרדת

אָחַר אֲדוֹנְכֶם וּמוֹשִׁיעֵכֶם אֶל הַמַּיִם עַל פִּי דְבָרוֹ,
אֲזִי תִקְבְּלוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; אֲזִי תִבּוֹא טְבִילַת
הָאֵשׁ וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ; אֲזִי תוּכְלוּ לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן
מַלְאָכִים וְלִקְרֹא תְהִלּוֹת אֵל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

אִךְ הִנֵּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, כֹּה הִיָּה אֵלַי קוֹל הַבֶּן
לְאֹמֹר: אַחַר אֲשֶׁר נִחַמְתֶּם מִחַטָּאֵיכֶם, וְאַחַר
אֲשֶׁר הִעַדְתֶּם לִפְנֵי הָאֵב כִּי חִפְצְכֶם לְשֹׁמֵר
אֶת מִצְוֹתַי בְּטְבִילָה בְּמַיִם, וְאַחַר קִבַּלְתֶּם אֶת
הַטְּבִילָה בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וַיְכּוּלִים אַתֶּם
דַּבֵּר בְּלִשׁוֹן חֲדָשָׁה, לְשׁוֹן הַמַּלְאָכִים, אִם
אַחַר אֵלֶּה תִכְחָשׁוּ בִּי, הִנֵּה טוֹב הִיָּה לָכֶם לוֹ
לֹא יִדְעַתֶּם אוֹתִי.

14 But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

וְשָׁמַעְתִּי קוֹל מֵהָאֵב לְאֹמֹר: אָכֵן, דְּבָרַי אֱהוּבֵי
אֱמֶת וְנֶאֱמָן; הַמְתַּמִּיד עַד הַקֶּץ, הוּא יוֹשַׁע.

15 And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

וְהִנֵּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, יִדְעֵתִי מִן הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה כִּי אָדָם לֹא יוֹשַׁע בְּלִתִּי אִם יִתַּמִּיד עַד
הַקֶּץ, וַיִּדְבַק בְּמוֹפֶת בֶּן אֱלֹהֵי

16 And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

עַל כֵּן, עֲשׂוּ נָא אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אִמַּרְתִּי
לָכֶם כְּפִי אֲשֶׁר רָאִיתִי כִּי יַעֲשׂוּ אֲדוֹנְכֶם
וְגוֹאֲלְכֶם; כִּי בַעֲבוּר זֹאת הָרָאוּ הֵם לִי, לְמַעַן
תִּדְעוּ אֶת הַשַּׁעַר אֲשֶׁר בּוֹ תִבּוֹאוּ, וְהוּא
הַנְּחִמָּה מִחַטָּא וְהַטְּבִילָה בְּמַיִם; אֲזִי תִבּוֹא
מַחִילַת חַטָּאֵיכֶם בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

17 Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

אֲזִי תִהְיוּ בַשְּׁבִיל הַיָּשָׁר וְהַצָּר הַמוֹבִיל אֶל חַיֵּי
עוֹלָם. אָכֵן, נִכְנַסְתֶּם בַּשַּׁעַר; עֲשִׂיתֶם כְּפִי
מִצְוֹת הָאֵב וְהַבֶּן; קִבַּלְתֶּם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
הַמְעִידָה עַל הָאֵב וְהַבֶּן וּבְזֹאת יָקִים דְּבַר
הַבְּרִית אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה, כִּי אִם תִּכְנָסוּ בַדֶּרֶךְ,
קִבַּל תִּקְבְּלוּהוּ.

18 And then are ye in this straight and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אַחַר אֲשֶׁר הִגַּעְתֶּם אֶל
הַשְּׁבִיל הַיָּשָׁר וְהַצָּר הַזֶּה, אֲשַׁאלְכֶם: הֲאִם
עֲשִׂיתֶם הַכֹּל? הֲנִנִּי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; כִּי לֹא
הִגַּעְתֶּם עַד הִנֵּה, כִּי אִם עַל פִּי דְבַר הַמְּשִׁיתִי,
בְּאֵמוּנָה בְּלִתִּי מַעֲרַרְתֶּם בּוֹ, סוֹמְכִים בְּכֹל עַל
סִגְלוֹתָיו אֲשֶׁר כָּחוּ רַב לוֹ לְהוֹשִׁיעַ.

19 And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this straight and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

לָכֵן, עֲלִיכֶם לָלֶכֶת קְדִימָה בַּדְּבָרוֹת בְּמְשִׁיתִי,
בְּהִיוֹתְכֶם חֲדוּרֵי תִקְוָה מְזוּהֵרָה שְׁלֵמָה,
וְאַהֲבָה לְאֱלֹהִים וּלְכָל אָדָם. אָכֵן, אִם

20 Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ,

וְתִקְדְּמוּ, שְׂבַעִים נֶפֶשׁ בְּדַבַּר הַמְּשִׁיחַ,
וְהִתְמַדְּתֶם עַד הַקֵּץ, הִנֵּה כֹה אָמַר הָאֵב:
יְהִיו לְכֶם חַיֵּי עוֹלָם.

and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, זֹאת הַדְּרֹךְ; וְאִין דְּרֹךְ
אַחֶרֶת וְאִין נֶתָן שֵׁם אַחֶר תַּחַת הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר
בּוֹ יוּכַל אָדָם לְהוֹשִׁיעַ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. אָכֵן
זֹאת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ, תּוֹרַת הָאֱמֻת הָאֶחָת
אֲשֶׁר לֵאבֹב וְהִבֵּן רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הֵם
אֱלֹהִים אֶחָד בְּלִי קוֹץ. אָמֵן.

21 And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

לֵב

32

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, סְבוּרֵנִי כִּי מֵהֲרָרִים
אַתֶּם בְּדַבֵּר אֲשֶׁר עָלִיכֶם לַעֲשׂוֹת אַחֶר
כְּנִיסַתְכֶם בְּדְרֹךְ. אַף מְדוּעַ תִּהְיוּ בְּלִבְבְּכֶם
בְּדַבֵּר הַזֶּה?

1 And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

הֲאֵינְכֶם זוֹכְרִים אֶת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֵלֵיכֶם, כִּי
אַחֶר קִבַּלְתֶּם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, תּוּכְלוּ לְדַבֵּר
בְּלִשׁוֹן הַמַּלְאָכִים? וְאָכֵן, אִיךָ תּוּכְלוּ לְדַבֵּר
בְּלִשׁוֹן הַמַּלְאָכִים בְּלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ?

2 Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

מַלְאָכִים מְדַבְּרִים בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַל כֵּן הֵם
מְדַבְּרִים אֶת דְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ. לָכֵן, אָמַרְתִּי לְכֶם,
הַשְּׂבִיעוּ נֶפֶשׁ בְּדַבְרֵי הַמְּשִׁיחַ, כִּי הֵמָּה יֹאמְרוּ
לְכֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָלִיכֶם לַעֲשׂוֹת.

3 Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

וְעַתָּה, אַחֶר דְּבָרֵי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם
לֹא תוּכְלוּ הִבִּינֶם, אִין זֹאת כִּי אִם לֹא בִקְשַׁתֶּם
וְלֹא הִקְשַׁתֶּם; עַל כֵּן לֹא תוּבְאוּ אֶל הָאוֹר
וְאֲבוֹד תֵּאבְדוּ בַּמַּחְשֶׁה.

4 Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

אַף הִנֵּה, אוֹסִיף וְאָמַר לְכֶם, כִּי אִם תִּכְנְסוּ
בְּדְרֹךְ וְתִקְבְּלוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, תִּרְאֶה הִיא
לְכֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר עָלִיכֶם לַעֲשׂוֹת.

5 For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

הִנֵּה, זֹאת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ, וְלֹא תִנְתֵּן תּוֹרָה
נוֹסֶפֶת עַד אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה הוּא לְפָנֵיכֶם בְּבֶשֶׁר.
וְאַחֶר הַתְגַּלּוּתוֹ אֵלֵיכֶם בְּבֶשֶׁר, תִּשְׁמְרוּ
לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֹאמַר לְכֶם.

6 Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

וְעַתָּה אֲנִי, נְפִי, לֹא אוּכַל לְהוֹסִיף אֶמַר כִּי
הָרוּחַ תִּעְצֹר נִיב שִׁפְתֵי, וְאֲנִי נוֹתֵר לְהִתְאַבֵּל
עַל הַסֵּר הָאֲמוּנָה וְהַרְשָׁעָה וְהַבּוֹרוּת וְקוֹשֵׁי

7 And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not

נְפִי ב לב:ח-לג:ה

הַעֲרֹף אֲשֶׁר לִבְנֵי הָאֲנוּשׁ; כִּי הֵם לֹא יִחְפְּשׂוּ דַעַת וְלֹא יִבְיִנוּ דַעַת רַבָּה כַּאֲשֶׁר זֶה תִּנְתֵּן לָהֶם מִפְּרִשׁוֹת, כֹּכֵל אֲשֶׁר יוּכַל דָּבַר לִהְיוֹת בְּרוּר.

וְהִנֵּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אֲנִי רוֹאֶה כִּי עוֹדְכֶם מִהֲרָרִים בְּלִבְכֶם; יְדַאֵב לִבִּי כִּי יֵשׁ עָלַי לְדַבֵּר עַל הַדְּבָר הַזֶּה; כִּי אִם תִּשְׁמְעוּ לְרוּחַ הַמְּלַמֶּדֶת לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל, תִּדְעוּ אֲשֶׁר עָלֵיכֶם לְהִתְפַּלֵּל; כִּי הַרוּחַ הַרְעָה אֵינָה מְלַמֶּדֶת אֶת הָאָדָם לְהִתְפַּלֵּל, כִּי אִם לְחַדֵּל מִתְפַּלֵּה.

אֲךָ הֲנִי אוֹמֵר לְכֶם אֲשֶׁר עָלֵיכֶם לְהִתְפַּלֵּל תְּמִיד לְלֹא הַפּוּגָה; וְכִי לֹא תַעֲשׂוּ דְבַר לְשֵׁם יְהוָה, בְּלִתי אִם הִתְפַּלְתֶּם תִּחַלֶּה אֵל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ, כִּי יִקְדֹּשׁ לְכֶם אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ, בְּעִבּוֹר יְהִיָּה מַעֲשֵׂיכֶם לְטוֹבַת נַפְשְׁכֶם.

לג

וְעַתָּה, אֲנִי, נְפִי, אֵינְנִי יוֹכֵל לְכַתֵּב אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִלְמְדוּ בְּקִרְבִּי עִמִּי; אֲךָ חֲזָקִי אֵינִי בְּכַתִּיבָה, כְּהִיּוֹתִי מִיִּטִּב דְּבַר; כִּי בַדְּבַר אִישׁ בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ נוֹשָׂאֵת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֶת דְּבָרוֹ אֵל לִבִּי הָאָדָם.

אֲךָ הִנֵּה רַבִּים הַמְקַשִּׂים אֶת לִבָּם עַל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד אֲשֶׁר אֵין מְקוֹם לָהּ בְּקִרְבָּם; עַל כֵּן, מִשְׁלִיכִים הֵם דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר כְּתוּבִים בְּהַחֲשִׁיבֵם דְּבָרֵי רִיק.

אֲךָ אֲנִי, נְפִי, כְּתַבְתִּי אֶת אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי וּמִחֲשִׁיב אֲנִי אֶת הַכְּתוּב כְּבַעַל עֵרֶף רַב וּבְעֵקֶר לְעַמִּי; כִּי מִתְפַּלֵּל אֲנִי עָלֵיהֶם תְּמִיד יוֹמָם, וּמִפְּנֵיהֶם יִמְסוּ עֵינַי אֶת כְּרִי לִילָה; וְקָרָאתִי אֵל אֱלֹהֵי בְּאֻמוֹנָה וַיִּדְעַתִּי כִּי יִשְׁמַע שׁוֹעֲתִי.

וַיִּדְעַתִּי כִּי יִקְדֹּשׁ יְהוָה אֱלֹהִים אֶת תְּפִלָּתִי לְטוֹבַת עַמִּי; וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי בְּרַפְיוֹנִי, יִגְבְּרוּ לָהֶם, כִּי יִמְשְׁכוּ הֵם אֶת לִבָּם לַעֲשׂוֹת טוֹב; מוֹדִיעִים הֵם אוֹתָם עַל אוֹדוֹת אֲבוֹתֵיהֶם; וּמְדַבְּרִים הֵם בְּיִשׁוּעַ וּמוֹשִׁיכִים לִבָּם לְהֶאֱמִין בּוֹ וּלְהִתְמַיֵּד עַד הַקֶּץ, אֲשֶׁר הוּא חַי עוֹלָם.

קָשִׁים עַל חֲטָא הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי, כִּפִּי פִּשְׁטוֹת הָאָמַת; עַל כֵּן לֹא יִכְעַס אִישׁ עָלֵיהֶם, בְּלִתי אִם תִּהְיֶה בְּקִרְבוֹ רוּחַ הַשָּׁטָן.

search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

8 And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

9 But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.

33

1 And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

2 But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

3 But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

4 And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

5 And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

- 6 I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.
- אֶפְאָר בַּפְּשׁוּטוֹת; אֶפְאָר בְּאִמְתָּה; אֶפְאָר בְּיִשׁוּעַ אֲשֶׁר לִי, כִּי פָדָה הוּא אֶת נַפְשִׁי מִשְׂאוֹל.
- 7 I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.
- יֵשׁ עִמִּי חֶסֶד לְעַמִּי וְאִמּוּנָה רַבָּה בְּמִשְׁחִי אֲשֶׁר אֶפְגֹּשׁ נַפְשׁוֹת רַבּוֹת וְזָכוֹת לְלֹא דְפִי אֶצֶל כֶּסֶם מִשְׁפָּטוֹ.
- 8 I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.
- יֵשׁ עִמִּי חֶסֶד לְיְהוּדִים; אֲכֹן, אֲדַבֵּר עַל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר מֵהֵם יֵצְאתִי.
- 9 I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the straight path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.
- יֵשׁ עִמִּי אַף חֶסֶד לְגוֹיִים; אִף אֵין עִמִּי כָּל תְּקוּהָה עָלֵיהֶם, בְּלִתי אִם יִתְרַצוּ לְמִשְׁחִי וְיָבֹאוּ דְרָךְ הַשְּׁעָר הַצָּר, וְיֵלְכוּ בַּשְּׁבִיל הַיָּשָׁר הַמּוֹבִיל אֶל הַחַיִּים וְיִמְשִׁיכוּ דְרָכָם בַּשְּׁבִיל עַד קֵץ יוֹם הַמִּבְחָן.
- 10 And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, וְאַף יְהוּדִים, וְכָל קְצוֹת הָאָרֶץ, שְׁמַעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהִאֱמִינוּ בְּמִשְׁחִי; וְאִם לֹא תִאֱמִינוּ בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה, הִאֱמִינוּ בְּמִשְׁחִי; וְאִם תִּאֱמִינוּ בְּמִשְׁחִי, אֲכֹן תִּאֱמִינוּ בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי הֵם דְּבָרֵי הַמִּשְׁחִי, וְהוּא אֲשֶׁר נָתַן לִי אוֹתָם; וּמְלַמְדִים הֵם אֶת כָּל הָאָדָם כִּי עָלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת אֶת הַטוֹב.
- 11 And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.
- וְאִם אֵין אֵלֶּה דְבָרֵי הַמִּשְׁחִי, שְׁפִטוּ אֹתָם, כִּי יִרְאֶה הַמִּשְׁחִי לָכֶם, בְּגִבּוֹרָה וּבְתַפְאֵרָה רַבָּה בְּיוֹם הַאֲחֻרָיִת, כִּי דְבַרְיוֹ הֵמָּה; אֲכֹן, כְּאֲשֶׁר אֹתָם וְאֲנִי נִעְמַד פְּנִים אֶל פְּנִים, לְפָנַי כֶּסֶם מִשְׁפָּטוֹ, אֲזִי תִדְעוּ כִּי צִוִּי לְכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל אֶף רַפְיוֹנִי.
- 12 And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.
- וְאֲנִי אֶתְחַנֵּן אֶל הָאֵב בְּשֵׁם הַמִּשְׁחִי כִּי רַבִּים מֵאֲתָנּוּ, אִם לֹא הַכֹּל, יִוָּשְׁעוּ בְּמַלְכוּתוֹ בְּיוֹם הַגְּדוֹל וְהָאֲחֻרוֹן.
- 13 And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, כָּל אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, וְכָלְכֶם, מְצִוֵי אָרֶץ, הִנְנִי מְדַבֵּר אֲלֵיכֶם כַּקוֹל הַקּוֹרָא מִן הָעֶפְרָ: שְׁלוֹם עַד בּוֹא הַיּוֹם הַגְּדוֹל.
- 14 And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.
- וְאַתֶּם, אֲשֶׁר לֹא תִאֱבָדוּ לְטֶעַם מֵטוֹב אֵלֵיהֶם, וְלֹא תִכְבְּדוּ אֶת דְּבָרֵי הַיְהוּדִים, וְאַף אֶת דְּבָרֵי, וְאֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי שֵׁה אֱלֹהִים, לָכֶם הִנְנִי אוֹמֵר שְׁלוֹם עַד עוֹלָם, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יֵאֲשִׁימוּכֶם בְּיוֹם הַאֲחֻרוֹן.

- 15 כי את אשר אֶחַתְם בְּאַרְצָךְ, יוֹבֵא הוּא עֲלֵיכֶם לְפָנַי כִּסּ הַמִּשְׁפָּט; כִּי כֵן צִוֵּנִי יְהוָה וְעָלִי לְשִׁמְעַת בְּקוֹלוֹ. אָמֵן.

סֵפֶר יַעֲקֹב

דְּבַרֵי יַעֲקֹב, אֶחִי נְפִי. דְּבַרֵי הַטְּפָתוֹ אֶל אָחִיו. הוּא מוֹכִיחַ אִישׁ הַמְּבַקֵּשׁ לְהַדְרִיחַ אֶת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ. דְּבָרִים מְעַטִּים עַל אֹדוֹת יְמֵי עַם נְפִי. (בְּעֶרְךָ 421–544 לְפָנַי הַסְּפִירָה.)

THE BOOK OF JACOB

The words of Jacob, the brother of Nephi. An account of his preaching to his brethren. He confounds a man who seeks to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi. (About 544–421 B.C.)

1

א
וְהִיָּה כִּי חָלְפוּ חֲמִשִּׁים וְחֲמִשׁ שָׁנִים מֵעַתָּה צֵאת לַחֵי מִירוּשָׁלַם; וְנָפִי צִוֵּנִי, יַעֲקֹב, עַל אֹדוֹת הַלּוֹחוֹת הַקְּטַנִּים, אֲשֶׁר עָלֵיהֶם נִחְרְטִים הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

2 וְהוּא צִוֵּנִי, יַעֲקֹב, לְכַתֵּב עַל גְּבֵי הַלּוֹחוֹת הָאֵלֶּה מְעַט מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר מְצַאֲתִים יְקָרִים בְּיִתְרִי; וְהוּא צִוֵּנִי אֲשֶׁר לֹא אֶגַּע, כִּי אִם קְלוֹת, בְּדְבַרֵי הַיָּמִים אֲשֶׁר לָעַם הַזֶּה, אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ עַם נְפִי.

3 וְהוּא אָמַר כִּי דְבַרֵי יְמֵי עַמּוֹ יִחְרְטוּ עַל גְּבֵי לּוֹחוֹתָיו הַנּוֹסְפִים וְכִי אֲשַׁמְרֵם נָא אֶת הַלּוֹחוֹת הָאֵלֶּה וְאֶמְסַר אוֹתָם לְרַעִי, מִדּוֹר לְדוֹר.

4 וְאִם תְּהִיָּה הַטְּפָת דְּבַרֵי קֹדֶשׁ, אוֹ הַתְּגַלּוֹת גְּדוֹלָה, אוֹ נְבוּאָה, חָרוּשׁ אַחֲרַשׁ אֶת עַקְרָם עַל גְּבֵי הַלּוֹחוֹת הָאֵלֶּה וְתִאֲרָתִי אוֹתָם כְּכֹל הָאֶפְשָׁר, לְשֵׁם הַמְּשִׁיחַ וְלִמְעַן בְּנֵי עַמּוֹנוֹ.

5 כִּי מִפְּנֵי אֶמּוּנָה וְחִרְדָּה גְּדוֹלָה, גְּלָה לָנוּ בְּאֶמְתַּת עַל אֹדוֹת בְּנֵי עַמּוֹנוֹ, וְאֶת הָעֵתִיד לָבוֹא עָלֵיהֶם.

6 אַף הַתְּגַלּוֹת רַבּוֹת וְרוּחַ נְבוּאָה רַבָּה הָיוּ לָנוּ; לָכֵן יָדַעְנוּ עַל הַמְּשִׁיחַ וְעַל מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר תָּבוֹא.

7 עַל כֵּן שָׁקַדְנוּ עָמָל בְּקָרֵב בְּנֵי עַמּוֹנוֹ, לְשַׁכְנְעֵם לָבוֹא אֶל הַמְּשִׁיחַ וְלִטְעַם מִטּוֹב אֱלֹהִים, לִמְעַן יָבוֹאוּ אֶל מְנוּחָתוֹ, כִּי יִשְׁבַע בְּכָל אֶפְסוֹן

1 For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

2 And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I consider to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

3 For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

4 And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

5 For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

6 And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

7 Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should

יעקב א:ח-יז

- בַּחֲמַתּוֹ שְׁלֵא לְתַתֵּם לְבוֹא שְׁמָה, כְּמַרְיָבָה
בִּימֵי מִסָּה, בְּהֵיּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר.
- מִי יִתֵּן וַיְכֹלִים הֵינִנוּ, לְשֵׁם אֱלֹהִים, לְשַׁכְנֵעַ
אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים לְחַדֵּל מִמְרֹדֵם בְּאֱלֹהִים
וּמִהֲכַעֲסוֹ, אֲלֵא יֵאֱמִינוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם
בַּמְּשִׁיחַ וַיִּתְּבוּנָנוּ אֵל מוֹתוֹ, וַיִּשְׂאוּ אֶת צַלְבוֹ
וְאֶת כָּל־מַת הָעוֹלָם; עַל כֵּן, אֲנִי, יַעֲקֹב, מִקְּבֵל
עָלַי לְמַלְא אֶת מִצְוֹת אָחִי, נָפִי.
- וְנָפִי בָּא בִּימָיו, וַרְאָה אֲשֶׁר קָרְבוּ יָמָיו לְמוֹת;
וְהוּא מְשַׁח אִישׁ לְהֵיּוֹת מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל עַל עַמּוֹ
אֲחֵרָיו, כְּמִשְׁפַּט שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים.
- וְנָפִי אֶהוּב הָיָה עַל הָעָם עַד מָאוֹד, וְהוּא הָיָה
מְגַנֵּם הַגְּדוֹל, בְּנִשְׂאוֹ אֶת חַרְבַּ לָבוֹן לְהַגְנָתָם
וּבְעִמְלֹו כָּל יָמָיו לְטוֹבָתָם.
- עַל כֵּן חִפְצָ הָעָם לְשַׁמֵּר אֶת שְׁמוֹ לְזִכְרוֹן. וְכָל
אֲשֶׁר נוֹשָׂא אֶת מִשְׁרָתוֹ לְמַשֵּׁל אַחֲרָיו נִקְרָא
בְּפִי הָעָם, נָפִי הַשֵּׁנִי, נָפִי הַשְּׁלִישִׁי וְכֵן הֵיְתָר,
כְּמִשְׁפַּט שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים; כִּדְ קָרָאם הָעָם,
יְהִיָּה שְׁמָם אֲשֶׁר יְהִיָּה.
- וְהָיָה כִּי מָת נָפִי.
- וְהָעָם אֲשֶׁר לֹא הָיוּ לְמָנִים, הָיוּ נְפִיִּים;
וְאוּלָם נִקְרָאוּ הֵם אֲנָשֵׁי נָפִי, אֲנָשֵׁי יַעֲקֹב,
אֲנָשֵׁי יוֹסֵף, אֲנָשֵׁי זֹרָם, אֲנָשֵׁי לְמֹן, אֲנָשֵׁי
לְמוֹאֵל וְאֲנָשֵׁי יִשְׁמַעֵאל.
- וְאֲנִי, יַעֲקֹב, לֹא אֲבַדִּיל בֵּינֵיהֶם בְּשֵׁמוֹת הָאֵלֹה
בְּכַתְּבִי, כִּי אֲכַנֶּה כָּל־מָנִים אֶת אֲשֶׁר יִבְקָשׁוּ
לְהַשְׁמִיד אֶת עַם נָפִי, וְאֶת יְדִידֵי נָפִי אֲכַנֶּה
נְפִיִּים, אוֹ עַם נָפִי, כְּמִשְׁפַּט שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים.
- וְהָיָה בִּימֵי הַמֶּלֶךְ הַשֵּׁנִי, הִחֲלוּ בְנֵי עַם נָפִי
לְהַקְשׁוֹת אֶת לְבָבָם וּלְהַתְּעַנֵּג מֵעַט בְּמַעֲשֵׂי
רָשָׁע, וּכְדָוֹד בִּימֵי קֶדֶם, וְכַשְׁלֹמֹה בְּנוֹ,
בְּחַפְצָם לְקַחַת לָהֶם נָשִׁים וּפִילָגְשִׁים רַבּוֹת.
- וְהֵם הִחֲלוּ לְבַקֵּשׁ רַב זָהָב וְכֶסֶף
וְהִתְנַשְּׂאוּ בְּגָאוּהָ.
- עַל כֵּן, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲמַרְתִּי לָהֶם אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה כִּפִּי אֲשֶׁר לְמַדְתִּים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ,
אֲחֵר אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי אֶת דְּבַר שְׁלִיחוּתִי מִיְהוָה.
- 8 Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.
- 9 Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.
- 10 The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—
- 11 Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.
- 12 And it came to pass that Nephi died.
- 13 Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.
- 14 But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.
- 15 And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.
- 16 Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.
- 17 Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

יעקב א:יח-ב:ז

- 18 For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.
- 19 And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.
- 18 כי אני, יעקב, ואחי יוסף, קדשנו בידי נפי להיות כהנים ומורים לבני העם הזה.
- 19 ורוממנו את משמרתנו לשם יהוה, בקחתנו עלינו את החובה, להסב את חטאי העם על ראשנו אלו לא למדנו אותם את דבר אלהים ברב שקידתנו; לכן, ברב עמלנו, לא יכתים דמם את לבושנו; ואלמלא זאת, היה דמם מכתים את לבושנו ולא היינו נמצאים ללא דפי ביום האחרון.

ב

2

- 1 The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:
- 2 Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.
- 3 And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.
- 4 For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.
- 5 But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.
- 6 Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.
- 7 And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;
- 1 דברי יעקב, אחי נפי, אשר דבר אל עם נפי אחר מות נפי:
- 2 הנה, אחי האהובים, אני, יעקב, כפי החובה הרובצת עלי לפני אלהים, לרומם את משמרתי בלב ער, ולרחק את חטאיכם מבגדי, הנני בא היום אל היכל הקדש להגיד לכם את דבר אלהים.
- 3 יודעים אתם כי שקדתי עד היום לעמוד על משמרת פקדתי, אף היום מכריעה אותי, מרבה מלפנים, התשוקה לטובת נפשכם והדאגה לה.
- 4 הנה, עד עתה שמעתם לדבר יהוה אשר הבאתי לפניכם.
- 5 אף שמעוני ודעו אשר אוכל, בעזרת אל שדי, הבורא שמים וארץ, להגידכם על אודות מחשבותיכם, איכה תחלו לעמל בחטא, והוא חטא נתעב מאד בעיני ומאוס לפני אלהים.
- 6 אכן, מדאיב הדבר את לבי, והוא מרתיעני בבשת פני לפני יוצרי, כי שומה עלי להעיד לפניכם על רשעת לבבכם.
- 7 ואף דואב אני, כי שומה עלי דבר עליכם קשות, לפני נשותיכם וטפכם, אשר רגשות רבים מהם רכים מאד, אף צנועים וענגים לפני אלהים, אשר זאת לרצוננו.

יעקב ב:ט-טו

וְסָבוֹר אָנִי כִּי בָאוּ הֵם הִנֵּה לְשִׁמְעַת אֵת
דְּבַר אֱלֹהִים הַנִּרְצָה, אֲשֶׁר הוּא מַרְפֵּא
לְנַפְשׁ פְּצוּעָה.

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

לְכֵן שָׁחָה נַפְשִׁי מֵאֲלוּצֵי, כִּי אֱלֹהִים צִוִּינִי
מִפְּרָשׁוֹת לְהוֹכִיחַ אֶתְכֶם כִּפִּי פִּשְׁעֵיכֶם,
לְהַעֲמִיק אֶת פְּצָעֵי הַפְּצוּעִים, תַּחַת נְחוּמִים
וְרַפּוּי פְּצָעֵיהֶם; וְאֲשֶׁר אֵינֶם פְּצוּעִים, תַּחַת
אֲשֶׁר יִשְׁבִּיעוּ נֶפֶשׁ בְּדַבַּר אֱלֹהִים הַנִּרְצָה,
יִשְׂאוּ חֶרֶב לְדַקֵּר אֶת נַפְשָׁם וְלַפְצֹעַ אֶת
לִבָּם הַעֲנֵג.

9 Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

וְעַל אִפְּי כְּבֹד הַמִּשְׂא, שׁוּמָה עָלַי לַעֲשׂוֹת כִּפִּי
אֲשֶׁר צִוִּינִי אֱלֹהִים מִפְּרָשׁוֹת, וְלְהַגִּידְכֶם עַל
אוֹדוֹת רִשְׁעֵתְכֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיכֶם, לִפְנֵי הַטְּהוֹרִים
בְּלִבָּם וְשִׁבּוּרֵי הַלֵּב, וְתַחַת עֵינֵי הַחוֹדְרֹת אֲשֶׁר
לְאֵל שָׁדַי.

10 But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

עַל כֵּן, שׁוּמָה עָלַי לְהַגִּיד לְכֶם אֶת הָאֲמִת עַל
פִּי פִּשְׁטוֹת דְּבַר אֱלֹהִים. כִּי שָׁאַלְתִּי אֶת יְהוָה
וְהִיָּה אֵלַי דְּבָרוֹ לְאִמֹר: יַעֲקֹב, בּוֹאָה נָא לְמַחֲרָת
אֶל הַיֵּכַל הַקֹּדֶשׁ וְהִגַּד לָעָם הַזֶּה אֶת הַדְּבָר
אֲשֶׁר אֶתֵּן בְּפִיךָ.

11 Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

וְעַתָּה, אַחֵי, הִנֵּה הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲגִידְכֶם: אָכֵן,
רַבִּים מִכֶּם הִחֲלוּ לְבַקֵּשׁ זָהָב וְכֶסֶף וְכָל מִינֵי
עֲפָרוֹת יְקָרוֹת אֲשֶׁר הָאָרֶץ הַזֹּאת, אֲשֶׁר הִיא
אָרֶץ יְעוּדָה לְכֶם וּלְזֵרְעֵכֶם, אָכֵן עֲתִירָה בְּהֵן
עַד מְאֹד.

12 And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

יָד הַהַשְׁגָּחָה הָעֲלִיוֹנָה חִיְכָה אֶלֵיכֶם
בְּכָל שְׁבִיעוֹת הָרָצוֹן וְהַעֲשִׂירָה אֶתְכֶם;
וַיַּעַן אֲשֶׁר קִבְּלוּ כַּמָּה מִכֶּם שִׁפְעַת רַב מֵאַחֵיכֶם,
הַתְּנַשְׂאוֹת בְּגָאוֹת לְבָבְכֶם וְהַקְּשִׁיתֶם עַרְףְּיָם,
וְהִגְבַּהְתֶּם רֹאשׁ מִפְּנֵי יָקָר לְבוּשְׁכֶם, וְרוֹדְפִים
אֶתְכֶם אֶת אַחֵיכֶם, בְּחֻשְׁבְּכֶם אֲשֶׁר טוֹבִים
אֶתְכֶם מֵאֵלֶּה.

13 And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

וְעַתָּה, אַחֵי, הַחוֹשְׁבִים אֶתְכֶם כִּי יִצְדִּיק אֶתְכֶם
אֱלֹהִים בְּדַבַּר הַזֶּה? הֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא, כִּי
אִם יִגְנֶה אֶתְכֶם; וְאִם תּוֹסִיפוּ עֲשׂוֹת כַּדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, עַד מְהֵרָה יָבוֹאוּ עֲלֵיכֶם שְׁפָטָיו.

14 And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

מִי יִתֵּן וַיִּרְאֶכֶם אֲשֶׁר יָכוֹל הוּא לְדַקֵּר בְּכֶם,
וּבְמַבְט עֵינֵי לְמַחֵץ אֶתְכֶם אֶל הָעֶפְרָא!

15 O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

יעקב ב: טז-כו

- 16 מי יתן וינקה מן העוון הזה והתועבה. ומי יתן ושמעתם אל מצוותיו ולא תכחד גאות לבכם הזאת את נפשכם!
- 17 חשבו על אחיכם כמוכם, והיו מידעים עם כל אחד ונדיבים בקניינם, למען יעשירו הם כמוכם.
- 18 וטרם בקשכם עשר, בקשו את מלכות אלהים.
- 19 ואחר אשר תשיגו תקוה במשיח, תשיגו עשר, אם תבקשוהו; ואזי תבקשוהו בכנות עשות טוב, להלביש עירמים ולהאכיל רעבים, ולקרא דרור לאסירים ולהגיש סעד לחולים ולסובלים.
- 20 והנה, אחי, דברתי אליכם על גאותכם: ואלה מכם אשר צררתם את שכנתם, ורדפתם אותו, מפני גאות לבכם מפני הדברים אשר העניק לכם אלהים, מה תאמרו על כך?
- 21 האיןכם סוברים כי בורא כל בשר יתעב מעשים אשר כאלה? כי כל אדם יקר בעיניו כזולתו, וכל הבשר יסודו בעפר; את כלם הוא ברא לתכלית האחת, למען ישמרו את מצוותיו ויפארוהו עד עולם.
- 22 ועתה אכלה דברי אליכם על הגאווה; ואם לא היה עלי לדבר אליכם על פשע גדול יותר, שש היה לבי מפניכם עד מאד.
- 23 אך כבד דבר אלהים עלי מפני פשעיכם הגדולים. כי כה אמר יהוה: גברו עוונות העם הזה ואין הם מבינים בכתבי הקדש כי משאת נפשם היא לזכות עצמם מעברות זנות, מפני הכתוב על אודות דוד ושלמה בנו.
- 24 אכן, דוד ושלמה הרבו לשאת נשים ופילגשים לרב, והדבר היה נתעב לפני, נאום יהוה.
- 25 לכן, כה אמר יהוה, אנכי הוצאתי את העם הזה מארץ ירושלים בכח זרועי, למען אנגדל לי צמח צדקה מפרי חלצי יוסף.
- 26 לכן, אני יהוה אלהים, לא אתן כי יעשה העם הזה כאשר עשו לפנים.
- 16 O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!
- 17 Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.
- 18 But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.
- 19 And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.
- 20 And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?
- 21 Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.
- 22 And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.
- 23 But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.
- 24 Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.
- 25 Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.
- 26 Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

יעקב ב:כז-ג:א

- 27 על כן, שְׁמַעוּנִי, אַחִי, וְהִאָזִינוּ לְדַבַּר יְהוָה:
אִישׁ מִקְרִבְכֶם לֹא יִשָּׂא אִשָּׁה, כִּי אִם אַחַת,
וְכָל פִּילְגָשׁ לֹא תִהְיֶה לוֹ.
- 28 כִּי אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהִים, חִפְצִי בְצִנִּיעוּת הַנְּשִׁים;
וְזִנוּת תּוֹעֵבָה הִיא לִפְנֵי, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.
- 29 לָכֵן יִשְׁמֹר הָעָם הַזֶּה אֶת מִצְוֹתַי, וְלֹא, אַרְוֶה
תְּהִיָּה הָאָרֶץ בְּעִבּוּרִם, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.
- 30 כִּי כֹה אֶמַר יְהוָה צְבָאוֹת: אִם בְּרָצוֹנִי לְגַדֵּל
לִי זֶרַע, אֶצְוֶה אֶת עַמִּי; וְלֹא, עֲלִיהֶם לְשַׁמַּע
אֶל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 31 כִּי אֲנִי, יְהוָה, רָאִיתִי אֶת יַגּוֹן בְּנוֹת עַמִּי,
וְשָׁמַעְתִּי אֶת אַנְחָתָן בְּאָרֶץ יְרוּשָׁלַם וּבְכָל
אֲרָצוֹת עַמִּי, מִפְּנֵי רָשָׁעַת בְּעֲלֵיהֶן
וְתוֹעֵבוֹתֵיהֶם.
- 32 וְכֹה אֶמַר יְהוָה צְבָאוֹת: לֹא אֶתֵּן כִּי תִעְלֶינָה
אֵלַי זַעֲקוֹת בְּנוֹת הָעָם הַזֶּה, הַנְּאוּת, עַל
אֲנָשֵׁי עַמִּי, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיו מֵאָרֶץ יְרוּשָׁלַם,
נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.
- 33 כִּי לֹא יִגְלוּ אֶת בְּנוֹת עַמִּי מִפְּנֵי עֲדֻנְתָן, בְּלִתִּי
אִם אֶפְקְדֵם קָלִלָה מִנְרִצָּת, עַד אָבִדְוּ; כִּי לֹא
יִזְנוּ כְּאֲשֶׁר לִפְנֵי, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.
- 34 וְעַתָּה, אַחִי, אַתֶּם יָדַעְתֶּם כִּי נִתְּנוּ הַמִּצְוֹת
הָאֵלֶּה לְאַבְיִנוּ, לְחִי, עַל כֵּן יָדַעְתֶּם אוֹתָן
תְּמוֹל שְׁלֹשׁוֹם; אָכֵן, אֲשֶׁם כְּבִד רָבִץ עֲלֵיכֶם,
כִּי עֲשִׂיתֶם אֶת אֲשֶׁר הָיָה לָכֶם לְרָחֹק מִמֶּנּוּ.
- 35 הִנֵּה הַגְּדִלְתֶּם עוֹוֹן מִן הַלְּמָנִים, אַחִינוּ.
שָׁבַרְתֶּם לֵב נְשִׁיכֶם הַעֲגֻגוֹת וְאַבְדַּתֶּם אֶת
אֲמוּנַת בְּנֵיכֶם, כִּי דָגְמָה רָעָה הָיִיתֶם לָהֶם,
וְאֲנָקוֹת לִבָּם עוֹלוֹת אֶל אֱלֹהִים לְהַעֲדִיד עֲלֵיכֶם.
וּמִפְּנֵי דְבָרֵי אֱלֹהִים הַנִּכְוָחִים, הִבָּאִים עֲלֵיכֶם,
מֵתוּ לְבָבוֹת רַבִּים, מְדַקְרִים פְּצָעִים עֲמֻקִּים.
- 1 But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look
unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding

יעקב ג:ב-ט

- אֱלֹוֹ בְּאַמוּנָה יִתְרָה, וְהוּא יִנְחַמְכֶם בְּצָר
לְכֶם, וְיָרִיב רִיבְכֶם, וְיֹרִיד מִשְׁפָּטוֹ עַל רֹאשׁ
מִבְקָשֵׁי כְּלִיּוֹנְכֶם.
- שָׂאוּ רֹאשְׁכֶם, כֹּל טְהוֹרֵי הַלֵּב, וְקַבְלוּ אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים הַרְצוּי, וְהִשְׁבִּיעוּ נַפְשׁ בְּאַהֲבָתוֹ, יַעַן
אֲשֶׁר יְכוּלִים אַתֶּם, תָּמִיד, אִם אַף דַּעַתְכֶם
אֵי־תִנָּה הַיָּא.
- אֵף אוֹי, אוֹי לְכֶם, אֲשֶׁר אֵינְכֶם טְהוֹרֵי לֵב, כִּי
אִם טְמֵאִים הַיּוֹם לִפְנֵי אֱלֹהִים; אִם לֹא תִנְחַמוּ
מִחֻטְאֵיכֶם, אַרְוֵרָה תִהְיֶה הָאָרֶץ בְּעִבּוּרְכֶם.
וְהַלְמָנִים, אֲשֶׁר אֵינֶם טְמֵאִים כְּמוֹתְכֶם, אֵף
מִקְלָלִים הֵם קָלְלָה נִמְרָצָת, יִכּוּכֶם עַד אֲבָדוֹן.
- וְעַד מְהֵרָה תָּבוֹא הָעֵת אֲשֶׁר בְּהָ, אִם לֹא תִשׁוּבוּ
מִרְעַתְכֶם, יִנְחַלוּ הַלְמָנִים אֶת אֶרֶץ יִרְשַׁתְכֶם
וַיְהוּהוּ אֱלֹהִים יוֹצִיא אֶת הַצַּדִּיקִים מִקְרַבְכֶם.
- הֵן אַחֵיכֶם הַלְמָנִים, אֲשֶׁר תִּשְׁנְאוּם מִפְּנֵי
טְמֵאֵתְם וְהַקְלָלָה אֲשֶׁר בָּאָה עַל עוֹרְם,
צַדִּיקִים מִכֶּם; כִּי לֹא שָׁכְחוּ אֶת מִצְוֹת יְהוָה
אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבוֹתֵינוּ לְשֹׂאת אֵף אִשָּׁה אַחַת
וְלֹאֲמַנַע מִפִּילְגָשִׁים וּמִזְנוֹת.
- וְהֵם שׁוֹמְרִים לְקִים אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת, לְכֹן,
מִפְּנֵי שׁוֹמְרִים אֶת הַמִּצְוָה, לֹא יִשְׁמִידֵם יְהוָה
אֱלֹהִים, כִּי אִם יִרְחַמֵם, וַיּוֹם יְבוֹא אֲשֶׁר יִהְיוּ
עִם מִבְרָךְ.
- הֵן בְּעֲלִיהֶן אוֹהֲבִים אֶת נְשׁוֹתֵיהֶם, וְנְשׁוֹתֵיהֶם
אוֹהֲבוֹת אֶת בְּעֲלֵיהֶן; וְהַבְּעֵלִים וְהַנְּשִׁים
אוֹהֲבִים אֶת יְלָדֵיהֶם, וְחָסֵר אֲמוּנָתָם וְשִׁנְאָתָם
אֲלֵיכֶם הִיא מִפְּנֵי עוֹוֹן אֲבוֹתֵיהֶם; לְכֹן, כַּמָּה
טוֹבִים אַתֶּם מֵהֶם, בְּעֵינֵי בּוֹרְאֵכֶם הַגָּדוֹל?
- אֲכֹן, אַחֵי, אִם לֹא תִנְחַמוּ מִחֻטְאֵיכֶם,
יָרָא אֲנִי פֹן יִהְיֶה עוֹר הַלְמָנִים בְּהִיר מִעוֹרְכֶם
בְּעֵת אֲשֶׁר תּוֹבְאוּ עִמָּם לִפְנֵי כִסֵּי אֱלֹהִים.
- עַל כֵּן, הִנְנִי מְצַוְכֶם בְּדַבַּר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
לֹא תִחַרְפוּם עוֹד עַל דְּבַר עוֹרֵם הַכְּהָה וְאֲשֶׁר
לֹא תִגְדָּפוּם עַל דְּבַר טְמֵאֵתְם; אֵף אֶת
טְמֵאֵתְכֶם תִּזְכְּרוּ, וְזָכְרוּ כִּי טְמֵאֵתְם בָּאָה
מִפְּנֵי אֲבוֹתֵיהֶם.
- 2 O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.
- 3 But, woe, woe, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.
- 4 And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.
- 5 Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.
- 6 And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.
- 7 Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?
- 8 O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.
- 9 Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

יעקב ג:ד-ג

- 10 Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.
- 11 O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.
- 12 And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.
- 13 And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.
- 14 These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.
- לְכוּ, זְכוּרוּ אֶת יְלֵדֵיכֶם, כְּמֵה הֵעֲצַבְתֶּם אֶת לְבָבְכֶם בְּלִקְחֵי אֲשֶׁר לְהִתְנַהֵגְתֶּם לְפָנֵיהֶם; אַף זְכוּרוּ כִּי מִפְּנֵי טְמֵאֻתְכֶם עֲשׂוּיִים אַתֶּם לְהִבְיֵא כְּלִיּוֹן עַל יְלֵדֵיכֶם, וְחַטָּאֵיכֶם יִעָרְמוּ עַל רֵאשֵׁיכֶם בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן.
- אָבוֹנִי, שִׁמְעוּ אֶל דְּבָרַי: עוֹרְרוּ נָא אֶת כַּחוֹת נַפְשְׁכֶם; הִתְנַעְרוּ לְמַעַן תִּעֲזְרוּ מִתְּנוּמַת הַמָּוֶת; הִתִּירוּ עֲצַמְכֶם מִמַּכְאוּבֵי שְׂאוֹל, לְמַעַן לֹא תִעָשׂוּ מַלְאָכִים לְשֵׁטֶן, וְלֹא תִשְׁלַכוּ אֶל מִקְוֵה הָאֵשׁ וְהַגְּפְרִית אֲשֶׁר הוּא הַמָּוֶת הַשֵּׁנִי.
- וְאַנִּי, יַעֲקֹב, דִּבַּרְתִּי עוֹד רַבּוֹת אֶל בְּנֵי עַם נְפִי וְהִזְהַרְתִּים מִפְּנֵי זְנוּנִים וְזִמָּה וְכָל מִינֵי חַטָּא בְּהִגִּידִי לָהֶם מֵה נֹרְאוֹת תּוֹצְאוֹתֵיהֶם.
- וְאַף חֵלֶק אֶחָד מִמֵּאָה מִקְּוֹרוֹת הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הִחֵל עִתָּה לְהִתְעַצֵּם בְּמִנְיָנוּ, לֹא יוּכַל לְהַכְתִּיב עַל גְּבֵי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה, אוֹלָם רַבּוֹת מִקְּוֹרוֹתֵיהֶם, וְכֵן דִּבַּרְתִּי מִלְּחֻמוֹתֵיהֶם, מִרִּיבוֹתֵיהֶם וְשִׁלְטוֹן מַלְכֵיהֶם, כְּתוּבִים עַל הַלּוּחוֹת הַגְּדוֹלִים.
- הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה נִקְרָאִים בְּשֵׁם לּוּחוֹת יַעֲקֹב וְנִעָשׂוּ הֵם בְּיַד נְפִי. וְאַנִּי מְכַלֶּה לּוֹמַר דְּבָרִים אֵלֶּה.

ד

4

- 1 Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;
- 2 But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—
- 3 Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.
- וְאַנִּי יַעֲקֹב, שִׁרְתִּי רַבּוֹת אֶת עַמִּי בְּדִבְרַי, וְלֹא אוּכַל לְכַתֵּב כִּי אִם מְעַט מִדִּבְרַי מִפְּנֵי קִשְׁי חֲרִיטַת דְּבָרֵינוּ עַל גְּבֵי לּוּחוֹת, אַף יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי אֲשֶׁר נִכְתָּב עַל הַלּוּחוֹת אֲכֵן יִשָּׂא.
- וְכָל אֲשֶׁר נִכְתָּב, וְהוּא לֹא נִחְרַט עַל גְּבֵי לּוּחוֹת, אֲכֵן יִכָּלֵה וְיֵאבֵד; אַף נִתֵּן לָנוּ לְכַתֵּב דְּבָרִים מְעַטִּים עַל לּוּחוֹת, אֲשֶׁר יִתְּנוּ לְבָנֵינוּ וְכֵן לְאַחֵינוּ הָאֲהוּבִים יִדְעָה מְעַטָּה עַל אוֹדוֹתֵינוּ, אוֹ עַל אוֹדוֹת אֲבוֹתֵיהֶם.
- הִנֵּה, בְּדִבְרֵי הַזֶּה יִשְׂמַח לְבָנֵינוּ וְשׁוֹקֵדִים אֲנַחְנוּ בְּעִמְלָנוּ לְחַרֵּט אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל לּוּחוֹת, מְקוּיִם כִּי יִקְבְּלוּם אַחֵינוּ הָאֲהוּבִים וְיִלְדִינוּ בְּתוֹדַת לֵבָב וְיִבִּיטוּ בָהֶם לְמַעַן לְלַמְּדוּ מֵהֶם בְּשִׂמְחָה, וְלֹא בְצַעַר אוֹ בְבוּז עַל אוֹדוֹת אֲבוֹתֵיהֶם הָרֵאשׁוֹנִים.

יעקב ד:ד-יא

כי בכונה זאת כתבנו את הדברים האלה, למען ידעו הם אשר ידענו אנחנו על המשיח והיתה לנו תקוה בתפארתו מאות שנים רבות לפני בואו; ולא רק לנו היתה תקוה בתפארתו, כי אם לכל הנביאים הקדושים אשר קדמונו.

הן אלה האמינו במשיח ועבדו את האב בשמו, ואף אנחנו עובדים את האב בשמו. ובכונה הזאת שומרים אנחנו את תורת משה כי מובילה היא את נפשנו אליו; ומפני שמירתנו מקדשת היא לנו לצדקה, כפי אשר נחשב לאברהם במדבר בהשמעו למצוות אלהים להקריב את בנו יצחק, אשר דומה הוא לאלהים ובנו הילוד היחיד.

על כן מחפשים אנחנו בדברי הנביאים ולנו רב התגליות ורוח הנבואה; ובהיות לנו כל העדויות האלה, מוצאים אנחנו תקוה ואמונתנו נהיית בלתי מערערת, עד כי אכן נוכל לצוות בשם ישוע וישמעו לנו אף העצים, ההרים וגלי הים.

אף עם זאת, מראה לנו יהוה אלהים את חלשתנו למען נדע כי על ידי חסדו ומחילת כבודו הגדולה לבני האדם, יש לנו כח לעשות את הדברים האלה.

הנה, גדולים ונפלאים מעשי יהוה. עד כמה נסתר חקר מעמקי מסתוריו. אין איש יכול לחקר את כל דרכיו; ולא ידע איש את דרכיו, בלתי אם יגלה לו; לכן, אחי, אל תבוזו לגלויי אלהים.

הן בכח דברו בא אדם על פני האדמה, והאדמה נבראה בכח דברו. לכן, אם יכול היה אלהים לדבר והעולם נהיה, ולדבר ונברא האדם, מדוע אפוא לא יוכל לצוות על האדמה או על יציר כפיו אשר על פניה, כפי חפצו ורצונו?

על כן, אחי, אל תבקשו יעץ ליהוה, כי אם בקשו עצה מידו. הן יודעים אתם כי הוא יועץ לכל ברואיו בחכמה ובצדק וברחמים גדולים.

על כן, אחים אהובים, התרצו לפני אלהים על ידי כפרת המשיח, בנו הילוד היחיד, ותזכו בתחיה, כפי כח התחיה אשר במשיח,

4 For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

5 Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

6 Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

7 Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

8 Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

9 For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

10 Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

11 Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in

יעקב ד:יב-יח

- והראו כפרי הבכורים אשר למשיח המובא
לאלהים, ובהיות לכם בו תקנות פאר טובה,
אף טרם יתגלה בבשר.
- 12 And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?
- ועתה, אהובים, אל תשתוממו על אשר אומר
אני לכם דברים אלה; אכן, מדוע לא נדבר
על כפירת המשיח, להשיג ידיעה משלמת בו,
כהשיג את ידיעת התחייה והעולם הבא?
- 13 Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.
- הנה, אחי, כל המתנבא, ינבא נא לפי הבנת
בני האדם; כי רוח הקדש תדבר את האמת
ולא תשקר. לכן מדברת היא על דברים כפי
היותם באמת ועל דברים כפי אשר יהיו
באמת; ודברים אלה מתגלים לנו ברורות,
למען ישועת נפשנו. והנה לא אנחנו לבדנו
עדים לדברים האלה, כי אכן דברם אלהים
אל נביאים אשר מקדם.
- 14 But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.
- אך היהודים עם קשה ערף היו ובזו את
הדברים הברורים, והרגו את הנביאים ובקשו
דברים אשר קצרה בינתם מהשיג. על כן,
מפני ערונום, אשר בא להם מהביטם מעבר
למטרה, נפול יפלו. כי הסיר אלהים את
פשטותו מהם ושלח אליהם דברים רבים
אשר אין יכולים הם להבין, כי כן חפצו. ויען
אשר חפצו כן, עשה אלהים בדבר הזה,
למען יפלו.
- 15 And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.
- והנה אני, יעקב, מובל על ידי הרוח להנבא;
כי מבין אני את אפן פעלת רוח הקדש אשר
בי, כי מפני כשלונם ומאסו היהודים את
האבן אשר יכולים לבנות עליה, להיות
להם יסוד איתן.
- 16 But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.
- והנה, על פי כתבי הקדש, תהיה האבן הזאת
הגדולה והאחרונה והיסוד הבטוח היחיד,
אשר עליו יוכלו היהודים לבנות.
- 17 And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?
- ועתה, אהובי, איך יתכן אשר אלה, אחר
מאסם את היסוד הבטוח, יוכלו באיזו עת
לבנות עליו, למען יהיה להם לראש פנה?
- 18 Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.
- ראו, אחי האהובים, אגלה לכם את דבר
המסתור הזה, אם לא אטלטל, בכל אפן
שהוא, מעז מבטחי ברוח הקדש ואמעד
מפני עצם דאגתי לכם.

ה

5

- 1 Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:
- 2 Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.
- 3 For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive-tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.
- 4 And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive-tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.
- 5 And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.
- 6 And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.
- 7 And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive-tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.
- 8 And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.
- 9 Take thou the branches of the wild olive-tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.
- 10 And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive-tree.
- הנה, אחי, הלא תזכרו כי קראתם את דברי הנביא זנוס אשר דבר על בית ישראל לאמר: שמעו, בני ישראל, והאזינו לדברי, ואני נביא ליהוה.
- כי כה אמר: הנני ממשיל אתכם, בית ישראל, לעץ זית משבח אשר לקחו איש וגדלו בכרמו; והוא גדל ואף הזקין והחל לנבל.
- ובא בעל הכרם וראה כי פשה הרקב בעץ; והוא אמר: אֶזְמְרֵנוּ וְאֶעְדֵר סְבִיבוֹתָיו וְאֶדְשְׁנֵנו; אוֹלֵי יֵשׂא דְלִיּוֹת יִנְיָקוֹת וְלֹא יֵאבֵד.
- והוא זמרו ועדר סביבותיו, ודשנו באשר דבר.
- והיה אחר ימים רבים, החל העץ לשלח אט-אט דליות יניקות, אף הנה החלה צמרת העץ לנבל.
- וראה בעל הכרם, ואמר אל עבדו: צר לי אשר יאבד לי העץ הזה; לכן, לך וקח זמורות מעץ זית הגדל פרא והביאו אלי; ואנחנו נכרת את הענפים הראשיים אשר החלו לנבל ונשליכם באש והיו לבער.
- ואמר בעל הכרם: הנני מסיר רבות מן הדליות היניקות האלה והרפבתינן בכל אשר אחפץ; ואחת היא לי אם אכן יאבד שרש העץ הזה, אם אף את פריו אוכל לשמר לי. לכן אקח את הדליות היניקות האלה וארפיבן בכל אשר אחפץ.
- קח אתה את זמורות זית הבר והרפבתי אותן תחתיהן; ואני אשליך באש את הענפים אשר כרתי לבערם, פן יהיו למפגע באדמת כרמי.
- ועשה עבד בעל הכרם כדבר אדוניו, והרכיב את זמורות זית הבר על העץ.

- 11 And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.
- ובעל הכרם צוה לעדר סביבות העץ, לזמר אותו ולדשנו, ואמר אל עבדו: צר לי כי יאבד לי העץ הזה; לכן, בעבור אולי אציל את שרשיו לבל יאבדו, למען אשמרם לי, הן עשיתי זאת.
- 12 Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.
- על כן, לך לדרכך, ונצרת את העץ, וטפחתיו כדברי.
- 13 And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.
- ואת הנטישות האלה אניח בחלקת כרמי התחתונה; באשר אחפץ, אחת היא לה; זאת אעשה בעבור אשמר לי את ענפי העץ המשבחים, ולמען אקבץ לי מפריו עד בוא המועד; כי צר לי אשר יאבד לי העץ הזה ופריו.
- 14 And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive-tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.
- ובעל הכרם הלך לדרכו והטמין את נטישות עץ הזית המשבח בחלקות הכרם התחתונות, במקום זה ובמקום אחר כחפצו וכרצונו.
- 15 And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.
- והיה לאחר עבר עת ארפה, ואמר בעל הכרם אל עבדו: הבה נרדה אל הכרם לעבד בו.
- 16 And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.
- וירד בעל הכרם, וכן עבדו, אל הכרם לעמל. ואמר העבד אל אדוניו: הבט נא: ראה את העץ!
- 17 And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.
- ובעל הכרם הביט וראה את העץ אשר עליו הרקבו זמורות זית הבר, והנה צמח העץ והחל לעשות פרי. והוא ראה כי טוב, ופריו כפרי המשבח.
- 18 And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.
- והוא אמר אל עבדו: הנה, זמורות עץ הבר אֶחָזוּ בְלַחַח שֶׁרֶשׁ הָעֵץ, וְהִשְׁרִשׁ חֲזָקוֹן עַד מְאֹד, וּמִפְּנֵי רֵב כַּח הַשְׁרִישׁ, הִבְשִׁילוּ זְמוֹרוֹת הַבֵּר פְּרֵי מִשְׁבַּחַת. הֵן לֹא לֹא הִרְכַּבְנוּ אֶת הָעֲנָפִים הָאֵלֶּה, אֲבוֹד אֲבִד הָעֵץ. וְעַתָּה אֶקְבֹּץ לִי פְרֵי רֵב אֲשֶׁר עָשָׂה הָעֵץ וְאַצְפִּינוּ לִי עַד בּוֹא הַמוֹעֵד.
- 19 And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit
- ואמר בעל הכרם אל עבדו: הבה נלכה אל חלקת הכרם התחתונה ונראה אם עשו ענפי העץ המשבחים פרי לרב אף המה,

יעקב ה:כ-כז

- וְקִבַּצְתִּי לִי אֶת פְּרִיָם עַד בּוֹא הַמוֹעֵד.
- 20 And it came to pass that they went forth whither the master of the vineyard had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.
- וְהֵם הִלְכוּ אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר טָמַן בּוֹ בַעַל הַכֶּרֶם אֶת נְטִישׁוֹת הָעֵץ הַמְּשֻׁבָּח. וְהוּא אָמַר אֶל הָעֶבֶד: רְאֵה אֵת אֵלֶּה! וְהוּא רָאָה אֵת הָעֵץ הַרְאִישׁוֹן וְהִנֵּה עֲשָׂה פְּרִי רַב; וְהוּא רָאָה כִּי טוֹב. וְהוּא אָמַר אֶל הָעֶבֶד: אֶסֶף מִפְּרִי הָעֵץ וְהִנִּיחֵהוּ עַד בּוֹא מוֹעֵד, בְּעֵבֹר אֲשַׁמְרֵהוּ לִי, כִּי עַת אֶרְכֹּה טַפְחֹתַי אוֹתוֹ, וְעֲשֶׂה פְּרִי רַב.
- 21 And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.
- וְאָמַר הָעֶבֶד אֶל אֲדוֹנָיו: מַדּוּעַ בָּאתָ הִנֵּה לָטַעַת אֵת הָעֵץ הַזֶּה, אַכֵּן הַכֶּנֶה הַזֶּאת? הֲנִי הֵיטָה זֶה הַדֵּלָה בְּכָל חֲלָקוֹת כְּרָמְךָ.
- 22 And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.
- וְאָמַר אֱלֹהֵי הַכֶּרֶם: אַל תִּיעָצְנִי יְדַעְתִּי אֲשֶׁר הֵיטָה זֶאת חֲלָקַת אֲדָמָה דְּלָה; לָכֵן אָמַרְתִּי לָךְ כִּי טַפְחֹתַי אוֹתָהּ עַת אֶרְכֹּה, וְהִנֵּה רוֹאָה כִּי הִרְבֵּתָהּ לַעֲשׂוֹת פְּרִי.
- 23 And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.
- וְאָמַר בַּעַל הַכֶּרֶם אֶל עַבְדּוֹ: הִבֵּט נָא, הִנֵּה נָטַעְתִּי עוֹד כֶּנֶה מִן הָעֵץ; וְאִתָּה יְדַעְתָּ אֲשֶׁר חֲלָקַת הָאֲדָמָה הַזֶּאת הֵיטָה דְּלָה מִן הַרְאִישׁוֹנָה. אַךְ רְאֵה אֵת הָעֵץ; עַת אֶרְכֹּה טַפְחֹתַי אוֹתוֹ וְעֲשֶׂה פְּרִי רַב. לָכֵן, אֶסֶף אֵת פְּרִיו וְהִנִּיחֵהוּ עַד בּוֹא הַמוֹעֵד, בְּעֵבֹר אֲשַׁמְרֵהוּ לִי.
- 24 And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.
- וּבַעַל הַכֶּרֶם הוֹסִיף לוֹמַר אֶל עַבְדּוֹ: הִבֵּט נָא וְרְאֵה כֶּנֶה נּוֹסֶפֶת, אֲשֶׁר גַּם אוֹתָהּ נָטַעְתִּי; הִנֵּה אַף אוֹתָהּ טַפְחֹתַי וְעֲשִׂתָּהּ פְּרִיָּהּ.
- 25 And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.
- וְהוּא אָמַר אֶל הָעֶבֶד: הִבֵּט נָא וְרְאֵה אוֹתָהּ, הָאֲחֵרוֹנָה. הִנֵּה, נָטַעְתִּיהָ בְּחֲלָקַת אֲדָמָה טוֹבָה, וְטַפְחֹתַי אוֹתָהּ זֶה עַת אֶרְכֹּה, וְנִתְּנָה רַק מִחֲצִית הָעֵץ פְּרִי מְשֻׁבָּח, וּמִחֲצִיתוֹ הָאֲחֵרָת עֲשִׂתָּהּ פְּרִי בָר; הֲנִי טַפְחֹתַי אֵת הָעֵץ הַזֶּה כְּטַפְחֵי אֵת שְׂאֵר הָעֵצִים.
- 26 And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.
- וְאָמַר בַּעַל הַכֶּרֶם אֶל עַבְדּוֹ: לָךְ וְכָרַת אֵת עֲנָפָיו אֲשֶׁר לֹא עָשׂוּ פְּרִי טוֹב וְהִשְׁלַכְתֶּם בָּאֵשׁ.
- 27 But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.
- אִוְלָם אָמַר לוֹ הָעֶבֶד: הֲבֵה נִזְמַר נָא אֵת הָעֵץ, אַף נַעֲדַר סְבִיבוֹתָיו וְנִטְפַח אוֹתוֹ עוֹד מַעֲט, אוֹלֵי יִתֵּן פְּרִי טוֹב לְמַעַן תִּקְבְּצוּ לָךְ עַד בּוֹא הַמוֹעֵד.

- 28 והיה כי עשו כן, בעל הכרם ועבדו, וטפחו את כל פרי הכרם. And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.
- 29 והיה אחר עבר עת ארצה, אמר בעל הכרם אל עבדו: הבה נרדה אל הכרם להוסיף לעמל בו. כי הנה, קרבה העת והקץ חש לבוא; על כן, עלי לקבץ לי פרי עד בוא המועד. And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.
- 30 ובעל הכרם ועבדו ירדו אל הכרם; והם באו אל העץ אשר ענפיו המשבחים נכרתו וזמורות הבר הרפבו עליו; והנה כל מיני פרי מכבידים על העץ. And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.
- 31 ובעל הכרם טעם מן הפרי, כל מין כפי זנו, ואמר: עת ארצה טפחנו את העץ הזה וקבצתי לי פרי רב עד בוא המועד. And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.
- 32 והנה, זאת הפעם עשה העץ פרי רב אך אין בו אף אחד אשר טוב הוא. הנה, יש בו כל מיני באושים, ואין בו כל יתרון לי, על אף כל עמלנו; ועתה צר לי כי יאבד לי העץ הזה. But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.
- 33 ואמר בעל הכרם אל עבדו: מה נעשה לעץ בעבור אקבץ לי שנית מפריו הטוב? And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?
- 34 ואמר העבד אל אדוניו: יען אשר הרבית את זמורות זית הבר, נזונו שרשי העץ מן הענפים המרפבים, וחיים המה, לא אבדו; אכן רואה אתה כי שרשי העץ עודם טובים. And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive-tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.
- 35 ואמר בעל הכרם אל עבדו: אין לי כל תועלת בעץ, ולא יועילוני שרשיו כל ימי עשות העץ באושים. And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.
- 36 ואולם ידעתי אשר שרשי העץ טובים ונצרתים לתכלית; ויען אשר פחם רב, המה עשו עד כה פרי טוב מזמורות הבר. Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.
- 37 אך עתה, הנה צמחו זמורות הבר ופשוטו על שרשי העץ להכריעם; ויען אשר פשוטו זמורות הבר על שרשיהם, ועשו באושים לרב, ויען אשר הרבה העץ לעשות באושים, But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to

יעקב ה:לח-מו

- הַנֶּדֶף רוֹאֵה כִּי הַחֵל לְכַלּוֹת; עַד מֵהֵרָה יִנְבֵּל
וְתִגִּיעַ עִתּוֹ לִהְיוֹת מְשֻׁלָּךְ אֶל הָאֵשׁ, בְּלִתי
אִם נַעֲשֶׂה דְבַר לְשָׁמְרוֹ.
- 38 And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant:
Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold
if the natural branches have also brought forth evil fruit.
- וְהֵם יָרְדוּ אֶל חִלְקוֹת הַפָּרִים הַתַּחְתּוֹנוֹת,
וַיִּרְאוּ אֲשֶׁר פָּרִי הַפְּנוֹת הַמְּשֻׁבָּחוֹת נִשְׁחָתוּ
גַם הוּא. אַכּוֹ, פְּרִי הָרֵאשׁוֹנָה וְהַשְּׁנִיָּה וְאִף
הָאַחֲרוֹנָה; כֻּלָּם נִשְׁחָתוּ.
- 39 And it came to pass that they went down into the nethermost parts of
the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the
natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second
and also the last; and they had all become corrupt.
- וּפְרִי הַבֵּר אֲשֶׁר לַפְּנֵי הָאַחֲרוֹנָה, אִף הוּא גָבַר
עַל חֲצֵי הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה פְּרִי טוֹב, עַד כִּי נָבַל
וּמָת.
- 40 And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which
brought forth good fruit, even that the branch had withered away and
died.
- וּבֵעַל הַפָּרִים בָּכָה וְאָמַר אֶל עַבְדּוֹ: מַה יִּכְלֹתִי
לַעֲשׂוֹת עוֹד לְכַרְמִי?
- 41 And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto
the servant: What could I have done more for my vineyard?
- אָמַנְם יָדַעְתִּי אֲשֶׁר כָּל תְּנוּבַת כְּרָמִי, זוֹלַת
אֵלֶּה, נִשְׁחָתָה, וְהִנֵּה אֵלֶּה אֲשֶׁר עָשׂוּ פַעַם
פְּרִי טוֹב, הִשְׁחִיתוּ אִף הוּן; וְעַתָּה, כָּל עֲצֵי
כְּרָמִי לֹא יִצְלְחוּ לְהוֹעִיל, כִּי אִם לְגַדְעֵם
וּלְהַשְׁלִיכֵם אֶל הָאֵשׁ.
- 42 Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these,
had become corrupted. And now these which have once brought forth
good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my
vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into
the fire.
- וְהִנֵּה הָעֵץ הָאַחֲרוֹן אֲשֶׁר נָבַל עֲנַפּוֹ, אוֹתוֹ
נִטְעַמְתִּי בְּחִלְקַת אֲדָמָה טוֹבָה; אַכּוֹ, חִלְקוֹתוֹ
נִבְחָרְתָּ הַיְתָה לִי מִכָּל חִלְקוֹת אֲדָמַת כְּרָמִי.
- 43 And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in
a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above
all other parts of the land of my vineyard.
- וְאַתָּה רָאִיתָ כִּי אִף כְּרַתִּי אֶת אֲשֶׁר הָיָה
לְמַפְנֵעַ בְּחִלְקַת הָאֲדָמָה הַזֹּאת, בְּעִבּוֹר אֲשֶׁר
תַּחֲתִיו אֶת הָעֵץ הַזֶּה.
- 44 And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot
of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.
- וְאַתָּה רָאִיתָ כִּי מִחֲצִית הָעֵץ הַזֹּאת נִתְּנָה פְּרִי
טוֹב וּמִחֲצִיתוֹ הָאַחֲרָת עָשָׂתָה פְּרִי בָר; וַיִּעַן
אֲשֶׁר לֹא קִטְפִיתִי אֶת עֲנַפּוֹ וְלֹא הִשְׁלַכְתִּים אֶל
הָאֵשׁ, גָּבְרוּ אֵלֶּה עַל הָעֲנָף הַטּוֹב וְנָבַל הוּא.
- 45 And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and
a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not
the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have
overcome the good branch that it hath withered away.
- וְעַתָּה, עַל אִף כֹּל אֲשֶׁר טַפְּחָנוּ בְּכַרְמִי,
הִשְׁחִיתוּ עֲצֵיו וְלֹא עָשׂוּ פְּרִי טוֹב, וְאֲנִי קוֹיֵת
לְשָׁמְרָם, לְקַבֵּץ לִי פְרִים עַד בּוֹא הַמּוֹעֵד.
וְהִנֵּה נִהְיוּ כְּזֵית הַבֵּר וְאִין בָּהֶם לְהוֹעִיל, כִּי
אִם לְגַדְעֵם וּלְהַשְׁלִיכֵם אֶל הָאֵשׁ. צַר לִי כִּי
יֵאבְדוּ לִי.
- 46 And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of
my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring
forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up
fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they
have become like unto the wild olive-tree, and they are of no worth but
to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should
lose them.

- 47 מה יכלתי לעשות עוד בכרמי? הרפתה ידי מטפח אותו? לא כן; כי טפחתי וגם עדרתי סביבותיו ואזמרהו, ואף זבלתי, וכמעט כל היום נטיתי ידי; והקז קרב ובא. צר לי כי עלי לכת את כל עצי כרמי ולהשליכם אל האש לבערה. מי הוא אשר שחת את כרמי?
- 47 But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it, Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?
- 48 ואמר העבד אל אדוניו: האין מפני גבהות כרמך באה זאת? הלא גברו ענפיו על שרשיהם אשר טובים הם, ויען אשר גברו על שרשיהם, הנה צמחו מהר מאשר כח השרשים ולקחו כח למו. הנני אומר: האין זאת סבת השחתת עצי כרמך?
- 48 And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?
- 49 ואמר בעל הכרם אל עבדו: הבה נרדה ונכרתה את עצי הכרם ונשליכם אל האש, לבל יהיו למפגע באדמת כרמי, כי עשיתי הכל. מה יכלתי לעשות עוד לכרמי?
- 49 And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?
- 50 אף הנה, אומר העבד אל בעל הכרם: חוסה נא על הכרם עוד מעט.
- 50 But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.
- 51 ואמר האדון: אכן, אנכי אחוס על כרמי עוד מעט, כי יצר לי באבד לי עציו.
- 51 And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.
- 52 לכן, הבה נקחה מן הפנות אשר נטעתין בחלקות כרמי התחתונות ונרביבן על העץ אשר לקחו ממנו; ונכרתה מן העץ את ענפיו אשר פרים מר מכל, ונרביב תחתיהם את הענפים המשבחים.
- 52 Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.
- 53 ואני אעשה זאת פן יאבד העץ; אולי אשמר לי את שרשיו לתכלית אשר לי.
- 53 And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.
- 54 והנה שרשי כנות העץ המשבחות, אשר נטעתין באשר חפצתי, עודם חיים. לכן, בעבור אשמר אף אותם לתכלית אשר לי, אקח מענפי העץ הזה וארביב עליהם. אכן, ארביב על הכנות ההן מענפי עץ מוצאן, בעבור אשמר לי אף את שרשיהן; והיה אם יחזקו דים, אולי יעשו לי פרי טוב ועוד אקנה לי תפארה בפרי כרמי.
- 54 And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.
- 55 והם לקחו מענפי העץ המשבחת, אשר הפך לעץ בר, והרביבו על העצים המשבחים, אשר הפכו אף הם גדולי בר.
- 55 And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

יעקב ה:נו-סה

- 56 והם לקחו מענפי העצים המשבחים, אשר הפכו גדולי בור, והרכיבום על עץ מוצץאם.
- 57 ואמר בעל הכרם אל עבדו: אל תכרת את ענפי הבר מן העצים, כי אם את המרים ביותר, והרכבת תחתייהם פאשר אמרת.
- 58 ואנחנו נוסיף לטפח בעצי הכרם, ונזמר את ענפיהם, ונכרת את ענפי העצים אשר נבלו ואשר קרבה עת כליונם, ונשליכם אל האש.
- 59 וזאת אני אעשה בעבור יתחזקו שרשי העצים, על כי טובים המה; ויען אשר החלפו ענפיהם, אולי יגברו הטובים על הרעים.
- 60 ויען אשר אשמר את הכנות המשבחות ואת שרשיהן ומפני השיבו בהרכיבי אותם על עץ מוצץאן, לשמר את שרשיו, אולי יעשו עצי כרמי שנית פרי טוב, ואני אשמח שנית בפרי כרמי, ואשיש משוש: על כי שמרתי את שרשי הפרי הראשון וענפיו.
- 61 לכן, לך אתה וקראת לעבדים, למען נשקד לעמל בכרם בכל מאדנו לפנות את הדרך, בעבור אוציא שנית את הפרי המשבח, אשר הוא הטוב והיקר מכל פרי.
- 62 על כן, הבה נלכה ונעמל, זאת הפעם האחרונה, בכל מאדנו, כי קרב הקץ ובה, וזאת הפעם האחרונה אשר אומר את כרמי.
- 63 הרכב נא את הענפים, והתחלת באחרונים למען יהיו ראשונים, ולמען יהיו הראשונים אחרונים. עדר נא סביבות העצים, הזקן כצעיר, ראשונים באחרונים ואחרונים כראשונים, למען ישובו כלם ויתכללו בפעם האחרונה.
- 64 על כן, עדר סביבותם, זמרים ושוב לזבלם, בפעם האחרונה, כי הקץ קרב ובה. והיה אם יצמחו הרכבים האחרונים האלה, ויעשו פרי משבח, הכן תכין את דרכם למען יגדלו.
- 65 ובהחלם לגדל, והסרת את הענפים העושים פרי מר, כפי כח הטובים וגדלם; אכן, אל תסיר את הרעים באחת, פן יהיו השרשים

יעקב ה:סו-עד

חֲזִיקִים מִרְכָּבֵיהֶם, וְהַמְרַכְּבִים יִבְלוּ וַיֵּאבְדוּ לִי
עֲצֵי כַרְמִי.

roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

כִּי יֵצֵר לִי בְּאֵבֶד לִי עֲצֵי כַרְמִי; לָכֵן, הִסִּירָה נָא
אֶת הָעֲנָפִים הָרָעִים בְּהִתְאֵם לְגִדִילַת הַטּוֹבִים,
לְמַעַן יִהְיוּ שְׁוִים הַשָּׁרֵשׁ וְהַצִּמָּרְתָּ זֶה לָזֶה
בְּכֹחַם, עַד אֲשֶׁר יִגְבְּרוּ הַטּוֹבִים עַל הָרָעִים;
וְהָרָעִים יִגְדְּעוּ וְאֵל הָאֵשׁ יִשְׁלָכוּ, לְבַל יִהְיוּ
לְמַפְנֵעַ בְּאֲדַמַּת כַרְמִי; כִּי אֲטֹאטֵא אֶת
הָרָעִים הַחוּצָה מִכַרְמִי.

66 For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

אָכֵן, אֶת כְּנֹת הָעֵץ הַמְּשֻׁבָּח אֲרַכִּיב שֵׁנִית
עַל הָעֵץ הַמְּשֻׁבָּח;

67 And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

וְאֶת עֲנָפֵי הָעֵץ הַמְּשֻׁבָּח אֲרַכִּיב עַל הַכְּנֹת
הַמְּשֻׁבָּחוֹת, כִּי שׁוּב הַבְּאֲתָיִם יִחְדְּוּ, לְמַעַן
יַעֲשׂוּ פְרֵי מְשֻׁבָּח וְהָיוּ לְאֶחָד.

68 And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

וְהָעֲנָפִים הָרָעִים יִשְׁלָכוּ הַחוּצָה מִכָּל אֲדַמַּת
כַרְמִי; כִּי רַק בַּפַּעַם הַזֹּאת אֲזַמֵּר אֶת כַרְמִי.

69 And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

וּבַעַל הַכָּרֵם שָׁלַח אֶת עַבְדּוֹ; וְהָעֶבֶד הֵלֵךְ
וַעֲשָׂה כְּמִצְוֹת אֲדוֹנָיו, וְהָבִיא עֲבָדִים נֹסְפִים;
וְהָיוּ אֵלֶּה מְעֻטִּים.

70 And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

וַאֲמַר אֲלֵיהֶם בַּעַל הַכָּרֵם: לָכוּ וְעַמְלֵתֶם
בַּכָּרֵם בְּכָל מְאֹדְכֶם. כִּי הִנֵּה, זֹאת הַפַּעַם
הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר אֲטַפַּח אֶת כַרְמִי; כִּי אָכֵן
קָרוֹב הַקָּץ וְהַמוֹעֵד בְּמַהֲרָה יָבוֹא; וְהָיָה אִם
תֵּאמְצוּ כְּחֹכְם בְּעִבּוּדָה עִמִּי, וְשִׂמְחֵתֶם בְּפְרֵי
אֲשֶׁר אֲאַסֹּף לִי לְמוֹעֵד אֲשֶׁר חֵשׁ הוּא לָבוֹא.

71 And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

וְהָעֲבָדִים הֵלְכוּ וְאִמְצוּ אֶת כָּחֵם בְּעִבּוּדָה;
וַאֲף בַּעַל הַכָּרֵם עָמַל עִמָּם; וְהֵם עָשׂוּ כְּכֹל
אֲשֶׁר צִוּם.

72 And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

וְהַכָּרֵם שָׁב וְנָתַן אֶת פְּרֵיו הַמְּשֻׁבָּח.
וְהָעֲנָפִים הַמְּשֻׁבָּחִים הִחֵלוּ לְצִמּוֹחַ וּלְשִׁגְשֹׁג
עַד מְאֹד; וְהַחֲלָה כְּרִיתַת זְמוּרוֹת הַבֵּר
וְהַשְׁלָכְתָּן; וְכִי נִשְׁמְרוּ הַשָּׁרֵשׁ וְהַצִּמָּרְתָּ
שְׁוִים, בְּהִתְאֵם לְכֹחֵם.

73 And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

וְהָעֲבָדִים שָׁקְדוּ בְּעַמְלָם, כְּכֹל אֲשֶׁר צִוּם בַּעַל
הַכָּרֵם, עַד אֲשֶׁר הִשְׁלָכוּ הַחוּצָה מִן הַכָּרֵם
הָעֲנָפִים הָרָעִים; וְהָאֲדוֹן שָׁמַר לוֹ אֶת הָעֲצִים
לְמַעַן יִשׁוּבוּ לְעִשׂוֹת אֶת הַפְּרִי הַמְּשֻׁבָּח;
וְהָעֲצִים נַעֲשׂוּ כְּאֵלוֹ גּוֹי אֶחָד; וּפְרוֹתֵיהֶם הָיוּ

74 And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard

יעקב ה:עה-ו:ד

שׁוּיִם; וּבִעַל הַכֶּרֶם שָׁמַר לוֹ אֶת הַפְּרִי הַמְּשֻׁבָּח,
אֲשֶׁר הוּא יָקָר לוֹ עַד מֵאֵד מֵרֵאשִׁיתוֹ.

וְהָיָה כִּרְאוֹת בְּעַל הַכֶּרֶם כִּי פָּרִיָו טוֹב וְכִרְמוֹ
חָדַל לְשַׁחַת, וְהוּא קָרָא אֶל עֲבָדָיו וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
הִנֵּה, זֹאת הַפֵּעַם הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר טַפַּחְנוּ אֶת
כֶּרְמִי; וְרוֹאִים אַתֶּם כִּי כִפִּי חֲפָצִי עֲשִׂיתִי
בְּשִׁמְרֵי אֶת הַפְּרִי הַמְּשֻׁבָּח, וְכִי טוֹב הוּא
כִּפִּי שֶׁהָיָה בְּרֵאשׁוֹנָה. בְּרוּכִים אַתֶּם, כִּי אַחַר
שִׁקִּידְתֶּם בְּעִמְל עִמִּי בְּכֶרְמִי, וּשְׁמִירְתֶּם
אֶת מִצְוֹתַי, וְאַחַר הִבִּיאְכֶם אֵלַי שְׁנִית אֶת
הַפְּרִי הַמְּשֻׁבָּח, עַד כִּי אֵין כֶּרְמִי מְשֻׁחַת עוֹד,
וְהִרַע מִשְׁלַךְ מִמֶּנּוּ הַחוּצָה, הִיָּה תִהְיֶה לְכֶם
שִׂמְחָה עִמָּדִי, בְּעִבּוֹר פְּרִי כֶרְמִי.

כִּי עַת אֲרַכֶּה אֶקְבֹּץ לִי מִפְּרֵי כֶרְמִי עַד
בּוֹא הַמוֹעֵד, אֲשֶׁר קָרַב וּבָא; וְזֹאת הַפֵּעַם
הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר טַפַּחְתִּי וְחִמַּרְתִּי אֶת כֶּרְמִי
וְעָדְרְתִי אֶת סְבִיבוֹתָיו וְזַבְּלֹתָיו. לָכֵן אֶקְבֹּץ לִי
מִן הַפְּרִי לְאֲרָךְ יָמִים, כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי.

וּבְבוֹא הָעֵת אֲשֶׁר יָשׁוּב כֶּרְמִי לַעֲשׂוֹת פְּרִי רַע,
אֲזִי אֲצַוֶּה לְאָסֹף אֶת הַפְּרִי הַטוֹב וְהָרַע; אֶת
הַפְּרִי הַטוֹב שָׁמֹר אֲשָׁמַר לִי, וְאֶת הָרַע אֲשַׁלֵּךְ
הַחוּצָה אֶל מְקוֹמוֹ. אֲזִי יָבוֹא הַמוֹעֵד וְיִגִּיעַ
הַקֶּץ, וְאֲצַוֶּה אֲשֶׁר יִהְיֶה כֶרְמִי לִבְעֵרָה בָּאֵשׁ.

ו

וְעַתָּה, אַחֵי, הֵן אֲמַרְתִּי לְכֶם כִּי אֲתַנְבֵּא, וְהִנֵּה
זֹאת נְבוֹאָתִי: הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּר הַנְּבִיא זְנוֹס
עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר בָּהֶם הַמְּשֻׁלָּם לְעֵץ זֵית
מִשְׁבַּח, קוֹם יָקוּמוּ.

וְהַיּוֹם אֲשֶׁר יוֹסִיף יְהוָה שְׁנִית יָדוֹ לְקַנּוֹת אֶת
עַמּוֹ לְהַשִּׁיבָם, הוּא, אַכֵּן, הַפֵּעַם הָאֲחֵרוֹנָה
אֲשֶׁר יֵצְאוּ עֲבָדֵי יְהוָה בְּכַחוֹ לְטַפֵּל בְּכֶרְמִי
וְלְזַמֵּר אוֹתוֹ; וְאַחַר זֹאת, בְּמַהֲרָה יָבוֹא הַקֶּץ.

וּמָה בְּרוּכִים הֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר שִׁקְדוּ לַעֲמֵל
בְּכֶרֶם, וּמָה אֲרוּרִים אֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁלַחוּ הַחוּצָה
אֶל מְקוֹמָם! וְהָעוֹלָם יִשָּׂרֵף בָּאֵשׁ.

מָה רַבִּים רַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, כִּי זוֹכָר הוּא
אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁרָשִׁים וְעִנְפִּים, וְהוּא כָּל
הַיּוֹם שׁוֹלַח אֶת יָדָיו אֲלֵיהֶם; וְהֵם עִם קִשָּׁה

had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious
unto him from the beginning.

75 And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his
fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called
up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we
nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according
to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even
like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye
have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept
my commandments, and have brought unto me again the natural fruit,
that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold
ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

76 For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto
mine own self against the season, which speedily cometh; and for the
last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about
it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit,
for a long time, according to that which I have spoken.

77 And when the time cometh that evil fruit shall again come into my
vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the
good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its
own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard
will I cause to be burned with fire.

ו

1 And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy,
behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos
spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them
unto a tame olive-tree, must surely come to pass.

2 And the day that he shall set his hand again the second time to recover
his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the
Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard;
and after that the end soon cometh.

3 And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard;
and how cursed are they who shall be cast out into their own place!
And the world shall be burned with fire.

4 And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house
of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands
unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying

יעקב ו:ה-יג

- עָרְף וְסוֹרְרִים; אֲדָּ כָּל אֲשֶׁר לֹא יִקְשֶׁה אֶת לְבוֹ, יִישַׁע בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים.
- עַל כֵּן, אַחֵי הָאֱהוּבִים, הִנְנִי מִפְּצִיר בְּכֶם בְּדִבְרֵים מִפְּכִיחִים, לְהִנָּחֵם מִחֶטָּא וּלְבוֹא אֶל אֱלֹהִים בְּלֵב שְׁלֵם, וּלְדַבֵּק בּוֹ כְּפִי הַדְּבָקוֹ בְּכֶם. וּבְעוֹד זְרוּעַ רַחֲמָיו שְׁלוּחָה אֶלֵיכֶם בְּאוֹר הַיּוֹם, אַל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם.
- אָכֵן, הַיּוֹם, אִם תִּשְׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ, אַל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם; כִּי לָמָּה תָּמוּתוּ?
- הִנֵּה, אַחַר אֲשֶׁר כָּלְכַל אֶתְכֶם דְּבַר אֱלֹהִים הַטּוֹב כָּל הַיּוֹם, הִתְשֹׂאוּ פְּרִי רַע לְהַגְדֹּעַ וּלְהִיּוֹת מִשְׁלָכִים בְּאֵשׁ?
- הִתְמַאֲסוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הִתְשִׁיבוּ פְּגִיכֶם מִדְּבַרֵי הַנְּבִיאִים? הִתְדַּחּוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִאֲמְרוּ עַל אוֹדוֹת הַמְּשִׁיחַ, אַחַר אֲשֶׁר כֹּה רַבִּים דְּבָרוּ עָלָיו? הִתְשַׁלְּלוּ אֶת בְּשׂוֹרְתוֹ הַטּוֹבָה שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, וְאֶת כַּח אֱלֹהִים, וְאֶת מִתַּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ? הִתְכַּבְּוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְתִשְׁיִמוּ לְלַעַג אֶת תְּכַנִּית הַגְּאֻלָּה הַגְּדוּלָּה, אֲשֶׁר נִעְרְכָה בְּעִבּוּרְכֶם?
- הֲלֹא תִדְעוּ אֲשֶׁר בְּעִשׂוֹתְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּבִיאָכֶם כַּח הַגְּאֻלָּה וְהַתְּחִיָּה, אֲשֶׁר בַּמְּשִׁיחַ, לַעֲמֹד בְּבוֹשָׁה וּבְאִשְׁמָה נוֹרָאָה לְפָנֵי כֶסֶם הַמְּשַׁפֵּט אֲשֶׁר לֹאֵלֹהִים?
- וְעַל פִּי כַח מִשְׁפָּטוֹ, כִּי לֹא יוֹפֵר צְדָקוֹ, שׂוֹמֵה עֲלֵיכֶם לְרֹדֵת אֶל מִקְוֵה הָאֵשׁ וְהַגְּפְרִית, אֲשֶׁר שְׁלֵהֲבַתּוּ לֹא תִכְבָּה, וְעִשְׁנּוּ עוֹלָה לְעַד, וְהוּא יִסְוִי אֵין קֵץ.
- אָנָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, הִנְחִמּוּ מִחֶטָּא וְהִכְנַסּוּ בְּשַׁעַר הַצָּר, וּלְכוּ בַּמְּשַׁעוֹל הַצָּר עַד אֲשֶׁר תִּקְבְּלוּ חַיֵּי עוֹלָם.
- אָנָּה, הִשְׁכִּילוּ. מָה אוֹסִיף דְּבַר?
- וּכְכַלּוֹתִי אֶת דְּבַרִי, הִנְנִי מְבָרֵךְ אֶתְכֶם לְשָׁלוֹם, עַד אֲשֶׁר אֶפְגְּשְׁכֶם לְפָנֵי כֶסֶם מִשְׁפָּטוֹ הַנִּרְצָה אֲשֶׁר לֹאֵלֹהִים, הַמַּכָּה אֶת הַרְשָׁעִים בְּפַחַד אִים וּבְמוֹרָא. אָמֵן.
- 5 Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.
- 6 Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?
- 7 For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?
- 8 Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?
- 9 Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?
- 10 And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.
- 11 O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.
- 12 O be wise; what can I say more?
- 13 Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

ז

7

- וְהָיָה כְּעָבַר שָׁנִים מִסְפָּר, קָם אִישׁ בְּקֶרֶב עָם
נְפִי, וְשָׁמוֹ נִקְרָא שֶׁרֶם.
- וְהוּא הֵחֵל לְהִטִּיף בְּקֶרֶב הָעָם וְהִשְׁמִיעֵם כִּי
לֹא יִהְיֶה מָשִׁיחַ. וְהִרְבֵּה הוּא לְהִטִּיף אֶל הָעָם
חֲלָקוֹת, לְמַעַן יַדְיִחַ אֶת תּוֹרַת הַמָּשִׁיחַ.
- וְהוּא שָׁקַד בְּעִמְלוֹ לְמַשׁוֹף אֶת לֵב הָעָם, עַד
אֲשֶׁר עָלָה בְּיָדוֹ לְמַשׁוֹף לֵב רַבִּים. וַיַּעַן אֲשֶׁר
יָדַע כִּי אֲנִי, יַעֲקֹב, הָאֲמַנְתִּי בַּמָּשִׁיחַ הַעֲתִיד
לְבוֹא, הִרְבֵּה לְבַקֵּשׁ עֵת לְבוֹא אֵלַי.
- וְהוּא הָיָה מְלֻמָּד, וַיֵּדַע הֵיטֵב אֶת שְׂפַת הָעָם;
עַל כֵּן יָכוֹל הָיָה לְהִרְבּוֹת חֲלָקוֹת לְשׁוֹן וְלַפְעַל
בְּכַח הַדְּבֹר, כְּכִי כַח הַשָּׁטָן.
- וְהוּא קָנָה לְהַדְיַחְנִי מִן הָאֲמוּנָה, עַל אִף
הַהֲתַגְלִיּוֹת הַרְבּוֹת וְהַדְּבָרִים הַרְבִּים אֲשֶׁר
רָאִיתִי עַל אֹדוֹת דְּבָרִים אֱלֹהִים; כִּי אֲמַנְם
רָאִיתִי מִלְּאֲכָסִים וְהֵם אָבִן שְׂרָתוֹנִי. אִף
שָׁמַעְתִּי, כְּפַעַם בְּפַעַם, אֶת קוֹל יְהוָה מְדַבֵּר
אֵלַי מִלִּים בְּרוּרוֹת; לְכֵן לֹא נִתָּן הָיָה לְהַדְיַחְנִי.
- וְהָיָה כִּי הוּא בָּא אֵלַי, וַדְּבַר אֵלַי בְּזֶה הָאָפֶן.
לֵאמֹר: אַחִי יַעֲקֹב, בְּקִשְׁתִּי הִרְבֵּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ
כִּי שָׁמַעְתִּי, וְאִף יָדַעְתִּי לִי, אֲשֶׁר מְרַבֵּה אֶתְּךָ
לְלַכֵּת בְּקֶרֶב הָעָם וּלְהִטִּיף עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר
אַתָּם קוֹרְאִים הַבְּשׂוּרָה, אוֹ תּוֹרַת הַמָּשִׁיחַ.
- וְאַתָּה הוֹבַלְתָּ רַבִּים מִן הָעָם הַזֶּה לַעֲוֹת אֶת דְּרֹךְ
אֱלֹהִים הַיִּשְׁרָה, וְלַחְדוֹל מִשְׁמִירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה,
אֲשֶׁר הִיא דְרֹךְ הַיִּשְׁרָה, וְלְהַחֲלִיף אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה
בְּעַבְדוֹת מִי אֲשֶׁר לְדְבָרֶיךָ יָבוֹא בְּעוֹד מֵאוֹת
שָׁנִים רַבּוֹת. וְעַתָּה, אֲנִי, שֶׁרֶם, אוֹמֵר לְךָ אֲשֶׁר
זֶה גְדוּף, כִּי אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ דְּבָרִים כְּאַלֶּה וְלֹא
יֻכַל אָדָם לְסַפֵּר עַל הַבְּאוֹת. כִּף רַב עִמִּי שֶׁרֶם.
- אִף הִנֵּה שָׁפַף יְהוָה אֱלֹהִים אֶל נַפְשִׁי אֶת רוּחוֹ
עַד כִּי הִכְלַמְתִּיו בְּכָל דְּבָרָיו.
- 1 And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.
- 2 And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.
- 3 And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.
- 4 And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.
- 5 And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.
- 6 And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.
- 7 And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.
- 8 But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

יעקב ז:ט-יח

- 9 ואמרתי אליו: התכחש במשיח אשר יבוא? והוא אומר: אם אכן יהיה משיח, לא אכחש בו; אבל אני יודע כי אין משיח, ואף לא היה, ולא יהיה לעולם.
- 10 ואמרתי אליו: התאמין בכתבי הקדש? והוא אומר: אכן.
- 11 ואמרתי אליו: אם כן אפוא אינך מבינם, כי אלה מעידים נאמנה על המשיח, הנני אומר לך אשר אף אחד מן הנביאים לא כתב ולא נבא, כי אם דבר על אודות המשיח הזה.
- 12 ואין זאת הכל, אכן נגלה לי הדבר, כי ראיתי וגם שמעתי; ואף נודע לי בכח רוח הקדש; על כן יודע אני אשר אם לא תעשה כפרה, אבוד יאבד כל האדם.
- 13 והוא אומר אלי: הראני אות מאת כח רוח הקדש הזה, אשר בה רבה ידיעתך עלי.
- 14 ואמרתי אליו: מה אני אשר אנסה את אלהים למען יראך אות בדבר אשר הנך יודע כי אמת הוא? על אף זאת נבר תתנבר, כי מאת השטן הנך. ואולם לא כרצוני יעשה; אף אם יכח אלהים, יהיה זה אות לך אשר לו הכח, בשמים ובארץ, ואף כי בוא יבוא המשיח. אנא, יהוה, יעשה נא רצונך ולא רצוני.
- 15 ובאמרי, יעקב, את הדברים האלה, בא עלי כח יהוה, עד כי נפל ארצה. ואחר הדברים האלה הוא התכלכל ימים רבים.
- 16 ויום בא והוא דבר אל העם לאמור: האספו מחר, כי עת מותי באה; על כן חפצתי לדבר אל העם לפני מותי.
- 17 והיה למחרת, ונאסף המון העם; והוא דבר אליהם מפרשות וכחש בדברים אשר הורה אותם; והוא התודה על המשיח וכח רוח הקדש ושרות המלאכים.
- 18 והוא דבר אליהם ברורות, על כי מכח השטן רמה. והוא דבר על שאול ועל חיי עולם ועל ענש נצח.
- 9 And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.
- 10 And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.
- 11 And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.
- 12 And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.
- 13 And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.
- 14 And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.
- 15 And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, insomuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.
- 16 And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; wherefore, I desire to speak unto the people before I shall die.
- 17 And it came to pass that on the morrow the multitude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.
- 18 And he spake plainly unto them, that he had been deceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

יעקב ז:יט-כז

- 19 והוא אמר: יראתי פן חטאתי חטא בל יסלח, כי כזבתי לאלהים; כי כחשתי במשיח ואמרתי כי האמנתי בכתבי הקדש; ואלה אכן מעידים עליי. ויען אשר כזבתי כף לאלהים, גדולה יראתי פן נורא יהיה משפטי; אף הנני מתודה לפני אלהים.
- 20 And he said: I fear lest I have committed the unpardonable sin, for I have lied unto God; for I denied the Christ, and said that I believed the scriptures; and they truly testify of him. And because I have thus lied unto God I greatly fear lest my case shall be awful; but I confess unto God.
- 20 וככלותו לומר את הדברים האלה, לא יכול היה לדבר עוד, והשיב את נשמתו.
- 21 And it came to pass that when he had said these words he could say no more, and he gave up the ghost.
- 21 והנה כאשר שמע ההמון את הדברים האלה מפיו, בעמדו להשיב את נשמתו, השתוממו מאוד, עד כי ירד עליהם כח אלהים, ונגבר עליהם, והם נפלו ארצה.
- 22 And when the multitude had witnessed that he spake these things as he was about to give up the ghost, they were astonished exceedingly; insomuch that the power of God came down upon them, and they were overcome that they fell to the earth.
- 22 והדבר הזה לרצון היה לי, כי אני, יעקב, בקשתי אותו מאת אבי אשר בשמים; כי הוא שמע צעקתי וענה לתפילתי.
- 23 And it came to pass that peace and the love of God was restored again among the people; and they searched the scriptures, and hearkened no more to the words of this wicked man.
- 23 והשלום ואהבת אלהים שבו אל העם; והם התבוננו בכתבי הקדש ולא האזינו עוד לדברי הרשע ההוא.
- 24 And it came to pass that many means were devised to reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of the truth; but it all was vain, for they delighted in wars and bloodshed, and they had an eternal hatred against us, their brethren. And they sought by the power of their arms to destroy us continually.
- 24 ותחבולות רבות נמצאו למען תקן את דעת הלמנים ולהשיבם אל האמת; אף הכל לשווא היה כי הם ששו אלי קרב ושפכת דמים, ושנאת עולם שנאו אותנו, אחיהם. והם בקשו תמיד להשמידנו בכח נשקם.
- 25 Wherefore, the people of Nephi did fortify against them with their arms, and with all their might, trusting in the God and rock of their salvation; wherefore, they became as yet, conquerors of their enemies.
- 25 על כן התבצרו הנפיים עליהם בכלי נשקם ובכל כחם, בבטחם באלהים, צור ישועתם; לכן כבשו את אויביהם, עד היום הזה.
- 26 And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and the record of this people being kept on the other plates of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring that I have written according to the best of my knowledge, by saying that the time passed away with us, and also our lives passed away like as it were unto us a dream, we being a lonesome and a solemn people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a wilderness, and hated of our brethren, which caused wars and contentions; wherefore, we did mourn out our days.
- 26 ואני, יעקב, קרבתי לשיבה. ויען אשר כתובים דברי ימי העם הזה על הלוחות הנוספים אשר לנפי, הנני חותם את כתב הזכרון הזה בהגידתי כי כתבתי כפי מיטב ידיעתי, וכי חלף הזמן עמנו וגם חיינו חלפו עלינו כבחלום, בהיותנו עם בוודד ושוקט, נודדים, מדחים מירושלם, לילידי עת צרה, במדבר, שנואי אחינו אשר הסבו מלחמות וריב; על כן עברו עלינו ימינו בגיון.
- 27 And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing
- 27 ואני, יעקב, ראיתי אשר קרב ובא יום רדתי אלי קבר; על כן אמרתי לבני אנוש: קח נא את הלוחות האלה. ואמרתי לו את אשר צונו אחי נפי, והוא אמר כי ישמע אל מצוותי.

אָנוֹשׁ א:א-ט

וְאֲנִי שָׁם קָץ לְכַתִּיבְתִי עַל הַלִּוּחוֹת הָאֵלֶּה,
וְכַתְּבִי מְעַטִּים; וְאֵת הַקּוֹרְאֵי אֲבָרְךָ לְשָׁלוֹם;
הֵן תִּקְוֹתַי אֲשֶׁר רַבִּים מֵאֲחֵי יִקְרְאוּ אֶת דְּבָרֵי.
הֵיוּ שְׁלוֹם, אַחִים!

upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

סֵפֶר אָנוֹשׁ

THE BOOK OF ENOS

אָנוֹשׁ מִתְפַּלֵּל וְשׁוֹמֵעַ לְקוֹל יְהוָה. הוּא שֵׁשׁ בְּשָׁל
הָאֲפָשְׁרוֹת לְמִצְאָ מְנוּחָה עִם גּוֹאֲלוֹ. (בְּעֶרְךָ 420
לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

Enos prays and hears the voice of the Lord. He rejoices in the prospect of finding rest with his Redeemer. (About 420 B.C.)

אֲנִי, אָנוֹשׁ, יָעַן אֲשֶׁר יָדַעְתִּי כִּי אָבִי הִיָּה אִישׁ
צַדִּיק, עַל כִּי לְמַדְנִי בְּשִׁפְתּוֹ וּבַתּוֹרַת יְהוָה
וּתּוֹכַחְתּוֹ, לְכֵן אֲבָרְךָ עַל כֹּף אֵת שֵׁם אֱלֹהֵי:

1 Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

וְאֲנִי אֶסְפֹּר לְכֶם עַל מַאֲבָקֵי לְפָנֵי אֱלֹהִים,
בְּטָרֶם נִמְחְלוּ לִי חַטָּאִי.

2 And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

וְהִיָּה כִּי יֵצְאֹתִי לְצוֹד חַיּוֹת בְּיַעֲרוֹת; וְהִדְבְּרִים
אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי מִפִּי אָבִי לְעֵתִים קְרוּבוֹת עַל
אֹדוֹת חַיֵּי עוֹלָם וְעַל שְׂמֵחַת הַקְּדוֹשִׁים שֶׁקָּעוּ
עִמָּךְ אֶל תּוֹף לְבָבִי.

3 Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

וּנְפֹשִׁי רָעְבָה; וְאֲנִי כָרַעְתִּי בְּרֶךְ לְפָנֵי יוֹצְרִי,
וְקָרָאתִי אֵלָיו בְּתַפִּלַּת עֵז וּתְחִנּוּנִים לְמַעַן
נִפְשִׁי; אָכֵן, כָּל הַיּוֹם שׁוֹעֵתִי אֵלָיו, וּבְבוֹא
הַלַּיְלָה עוֹד נִשְׁאֵתִי קוֹלֵי עַד הַגִּיעוּ הַשָּׁמַיִמָּה.

4 And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

וְקוֹל בְּאֲנִי יָאָמַר: אָנוֹשׁ, נִמְחְלוּ לָךְ חַטָּאִיךָ
וְאִתָּה תִּבְרָךְ.

5 And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

וְאֲנִי, אָנוֹשׁ, יָדַעְתִּי אֲשֶׁר לֹא יִכְזֵב אֱלֹהִים; עַל
כֵּן נִמְחַתָּה אֲשַׁמְתִּי.

6 And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

וְאֲנִי אָמַרְתִּי: יְהוָה, אֵיךְ נַעֲשֵׂתָה זֹאת?

7 And I said: Lord, how is it done?

וְהוּא אָמַר אֵלָי: בְּעִבּוֹר אֲמוּנָתְךָ בְּמִשְׁחִית,
אוֹתוֹ לֹא שָׁמַעְתָּ, אַף לֹא רָאִיתָ מֵעוֹדֶךָ. וְעוֹד
תִּחְלַפְנָה שָׁנִים רַבּוֹת עַד אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה בְּגוֹף;
לְכֵן לָךְ; אֲמוּנָתְךָ עֲשֵׂתָה אוֹתְךָ שְׁלֵם.

8 And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

וּכְשָׁמַעִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִתְעוֹרַרָה
בִּי תְשׁוּקָה בְּדַבְּרֵי טוֹבַת אַחֵי הַנְּפִיִּים; עַל כֵּן
שִׁפַּכְתִּי אֵת כָּל נְפֹשִׁי אֶל אֱלֹהִים לְמַעַנָּם.

9 Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

אָנוֹשׁ א׳-יח

- 10 And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.
- 11 And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.
- 12 And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.
- 13 And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—
- 14 For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.
- 15 Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.
- 16 And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.
- 17 And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.
- 18 And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.
- וּבְעוֹדִי מִתְאַמֵּץ כִּף בְּרוּחִי, וְהִנֵּה קוֹל יְהוָה דִּבֶּר שְׁנִיט אֶל לְבִי, לֵאמֹר: אֲנִי אֶפְקֹד אֶת אַחִיד כְּפִי שְׁקִידְתֶּם לְשֹׂמֵר אֶת מִצְוֹתַי. נִתְּתִי לָהֶם אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְהִיא אָרֶץ קֹדֶשׁ; אֶרֶר לֹא אֶאָר אוֹתָהּ, כִּי אִם מִפְּנֵי עוֹן; וְאֲנִי אֶפְקֹד אֶת אַחִיד כְּאֲשֶׁר אִמַּרְתִּי; וְאֶת פְּשָׁעֵיהֶם אוֹרִיד בִּיגוֹן עַל רֵאשֵׁם.
- וְכִשְׁמַעִי, אָנוֹשׁ, אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נִעְשֶׂתָה אֲמוּנָתִי בִיהוָה בְּלִתִּי מֵעֲרַעְרָת; וְאֲנִי הִתְפַּלֵּלְתִּי אֵלָיו וְהִתְאַמַּצְתִּי רַבּוֹת וְאַרְכּוֹת לְמַעַן אַחִי הַלְּמָנִים.
- וְאַחַר אֲשֶׁר שְׁקִדְתִּי רַבּוֹת בְּתַפְלָה וּבְעָמַל, אָמַר אֵלַי יְהוָה: הִנְנִי נוֹתֵן לְךָ כְּחֹפְצְךָ בְּעֵבֹר אֲמוּנָתְךָ.
- וְזֶה הָיָה חֹפְצִי מִמֶּנּוּ: אֲשֶׁר אִם אֲמַנְסָם יִפְּלוּ עַמֵּי הַנֶּפְתִּים, אֶל פְּשָׁע וּבִאֲפֹן שֶׁהוּא יִשְׁמְדוּ, וְהַלְּמָנִים לֹא יִשְׁמְדוּ, יִשְׁמֹר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת כְּתָב זְכוֹרֹן עַמֵּי הַנֶּפְתִּים; אִף אִם בְּכַח זְרוּעַ קֹדֶשׁוֹ, בְּעֵבֹר יֵצֵא לְאוֹר בָּיִם יְבוּא, וְיִלָּךְ לְיַדִּי הַלְּמָנִים, וְאוֹלֵי יְבוּאוּ הֵם אֶל הַיְשׁוּעָה.
- כִּי בְיַמֵּינוּ, כָּל מֵאַמְצֵינוּ לְהַשִּׁיבֵם אֶל אֲמוּנַת אֲמֹת, לְשׂוּא הָיוּ; וּבְחַמְתָּם נִשְׁבַּעוּ, אֲשֶׁר אֲלוּ נִתֵּן הַדְּבָר לְהַעֲשׂוֹת, יִשְׁחִיתוּ אֶת כְּתָבֵינוּ, וְאוֹתָנוּ, וְאֶת כָּל מְסֹרֹת אֲבוֹתֵינוּ.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר יָדַעְתִּי כִּי יְהוָה אֱלֹהִים יָכוֹל לְשֹׂמֵר אֶת כְּתָבֵינוּ, קָרָאתִי אֵלָיו חֲזוֹר וְקָרוֹא, כִּי אָמַר אֵלַי: כָּל אֲשֶׁר תִּבְקֹשׁ בְּאַמוּנָה, בְּהֵאֲמִינָה כִּי תִקְבַּל בְּשֵׁם הַמָּשִׁיחַ, קִבַּל תִּקְבַּלְנָהּ.
- וְאֲנִי הֵאֲמַנְתִּי, וְקָרָאתִי אֶל אֱלֹהִים כִּי יִשְׁמֹר אֶת הַכְּתָבִים; וְהוּא כָּרַת לִי בְרִית אֲשֶׁר יוֹצִיאֵם לְאוֹר לְיַדִּי הַלְּמָנִים בְּעֵת אֲשֶׁר תִּישַׁר בְּעֵינָיו.
- וְאֲנִי, אָנוֹשׁ, יָדַעְתִּי כִּי כֵן יְהִי, כְּדַבֵּר בְּרִיתוֹ; וְלָכֵן תְּנוּחַ נַפְשִׁי.
- וְאָמַר יְהוָה אֵלַי: גַּם אֲבוֹתֶיךָ דָּרְשׁוּ זֹאת מִמֶּנִּי; וְהַדְּבָר יַעֲשֶׂה לָהֶם כְּפִי אֲמוּנָתְם; כִּי אֲמוּנָתְם הִיְתָה כְּאַמוּנָתְךָ.

אָנוֹשׁ א׳:יט–כו

- 19 ואני, אָנוֹשׁ, הִלְכִיתִי בְּקֶרֶב עִם נְפִי, וְנִבֵּאתִי
עַל הַבְּאוֹת וְהַעֲדֵיתִי עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
שָׁמַעְתִּי וְרָאִיתִי.
- 20 And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.
- וְהִנְנִי מַעֲיֵד כִּי בָנִי עִם נְפִי שָׁקְדוּ לְהָשִׁיב אֶת
הַלְּמָנִים אֶל אֱמוּנַת הָאֱמֶת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים.
אֲדָר לְשׂוֹא הָיָה עִמָּלְנוּ. שִׁנְאַתָּם הָיְתָה חֲרוּצָה,
וְהֵם הָלְכוּ אַחַר יִצְרָר הָרַע וְהָיוּ לְעַם פָּרָא
וְאֶזְרוֹ, צִמְאֵי דָם, עוֹבְדֵי פְסִילִים וְטַמְאִים;
מִשְׁבִּיעִים נַפְשָׁם בְּבֶשֶׂר חַיּוֹת טָרֵף, שׁוֹכְנִים
בְּאֵהָלִים וְנוֹדְדִים בְּיַעְרוֹת, וְלִמְתַנְיָהֶם חֲגוּרֵי
עוֹרוֹת וְרֵאשִׁיָּהֶם מְגֻלָּחִים; כִּשֶׁר מַעֲשֶׂה הָיָה
לָהֶם בְּקִשְׁתׁ וּבַפְּגִיזׁוֹן וּבַגְּרִזׁוֹן. רַבִּים מֵהֶם אָכְלוּ
אֶת בֶּשֶׂר נֶאֱ, וְתַמִּיד הָיוּ מְבַקְשִׁים לְהַשְׁמִידֵנוּ.
- 20 And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a bloodthirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.
- וְעִם נְפִי הָיוּ עוֹבְדֵי אֲדָמָה וְגָדְלוּ כָּל מִינֵי דָגָן
וּפְרִי, וְעֲדָרֵי בָּקָר וְכָל מִינֵי צֹאן, וְעִזִּים וְיַעֲלִים
וְכֵן סוֹסִים לָרֶב.
- 21 And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.
- וְהָיוּ בְּקֶרְבָּנוּ נְבִיאִים רַבִּים מְאֹד, וְהָעָם הָיוּ
קָשִׁי עֵרְף, וְקָשִׁי הַבִּנְיָה.
- 22 And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.
- וְלֹא נָתַן הָיָה לְעֲשׂוֹת דְּבָר, בְּלִתִּי אִם בְּדַבּוֹר
קִשָּׂה מְאֹד, וְדַבְּרֵי הַטְּפָה וְהַתְּנַבְּאוֹת עַל
מִלְחָמוֹת, וְעַל מְרִיבוֹת וְעַל חֲרָבׁוֹ, וְהַזְכָּרָה
מִתְמַדֶּדָה עַל הַמְּנוֹת וְעַל אֲרוֹף חַיֵּי עוֹלָם,
וּמִשְׁפָּטֵי אֱלֹהִים וְכַחוֹ, וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
לְמַעַן עוֹרְרָם תְּמִיד וּלְשַׁמְרָם בְּיַרְאֵת יְהוָה.
הִנְנִי אוֹמֵר כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּלִבְדִּי, אֲכַן
דְּבָרִים בְּרוּרִים וּמְפָרְשִׁים מְאֹד, יִכְלוּ לְשַׁמֵּר
עֲלֵיהֶם מְרַדָּת מְהֵרָה אֵלַי אֲבִדוּן. וְכַדְרֵךְ
הַזֹּאת כּוֹתֵב אֲנִי עַל אוֹדוֹתֵיהֶם.
- 23 And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things—stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.
- וּבִימֵי חַיֵּי רְאִיתִי מִלְחָמוֹת בֵּין
הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים.
- 24 And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.
- וְהָיָה כִּי זָקַנְתִּי; וּמִיּוֹם צֵאת אָבִינוּ, לְחֵי,
מִירוּשָׁלַם חָלְפוּ מֵאָה וְשִׁבְעִים וְתִשְׁעֵי שָׁנִים.
- 25 And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.
- וְאֲנִי רְאִיתִי אֲשֶׁר קָרוֹב לְבוֹא יוֹם רְדִיתִי אֵלַי
קֶבֶר, כִּי כֹה פָעַל עָלַי כַּח אֱלֹהִים בְּעֵבֹר אֲטִיף
וְאֲנִבֵּא אֶל הָעָם הַזֶּה, לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבָר
אֱלֹהִים עַל פִּי הָאֱמֶת אֲשֶׁר בְּמִשִׁיחִי. כָּל יְמֵי
הַשְּׁמַעְתִּיו, וְשִׁמְחֵיתִי בּוֹ מִכָּל אֲשֶׁר בְּעוֹלָם.
- 26 And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

אָנוֹשׁ א:כז – יְרוֹם א:ה

קְרוֹב לְכִתִּי אֶל מְקוֹם מְנוּחָתִי, אֲשֶׁר הוּא
עִם גּוֹאֲלִי; כִּי יִדְעֵתִי אֲשֶׁר בּוֹ מְנוּחָתִי וְאֲנִי
אֲשַׁמַּח לְקִרְאֵת יוֹם חֲלִי מוֹתִי בְּאַלְמָנוֹת,
וְאֶשְׁמַד לְפָנָיו; אֲזוֹ אֲחֻזֶּה פָּנָיו בְּעֵנֵי לִבִּי, וְהוּא
יֹאמֶר אֵלַי: בּוֹאָה אֵלַי, אֶתְּהָה מְבֹרָךְ; מְקוֹם
מוֹכֵן לְךָ בְּמִשְׁכָּנוֹת אָבִי. אָמֵן.

27 And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

סֵפֶר יְרוֹם

THE BOOK OF JAROM

עִם נְפִי שׁוֹמֵר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֵם מְצַלְיָחִים
בְּאֶרֶץ. נְבִיאֵיהֶם, כְּהֲנִיָּהֶם וּמוֹרִיָּהֶם מְלַמְּדִים
אוֹתָם לְצִפּוֹת לְבוֹא הַמְּשִׁיחַ. (בְּעֵרֶךְ 361–399
לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

The people of Nephi observe the Law of Moses. They prosper in the land. Their prophets, priests, and teachers teach them to look forward to the coming of Messiah. (About 399–361 B.C.)

אֲנִי, יְרוֹם, כּוֹתֵב דְּבָרִים מְעֻטִּים, עַל פִּי מִצְוֹת
אָבִי, אֲנוֹשׁ, לְמַעַן יִשְׁמְרוּ דְבָרֵי תוֹלְדוֹתֵינוּ.

1 Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

וַיֵּעַן אֲשֶׁר הִלּוּחוֹת הָאֱלֹהִים קִטְנִים, וַיֵּעַן
אֲשֶׁר הִדְבָּרִים הָאֱלֹהִים נִכְתָּבִים בְּכֹנֶה לְהִיטִיב
לְאֲחֵינוּ הַלְמָנִים, עַל כֵּן הִכְרַח הוּא כִּי אֲכַתֵּב
מְעַט; וְאוּלָם לֹא אֲכַתֵּב אֶת דְּבָרֵי נְבוּאָתִי, אִם
לֹא אֶת חֲזִיוֹנוֹתִי. כִּי מָה אוֹכֵל לְהוֹסִיף עַל
אֲשֶׁר כְּתָבוּ אֲבוֹתַי? הֲלֹא גָלוּ הֵם אֶת תְּכֻנַּת
הַיְשׁוּעָה? הֲנִי אוֹמֵר לָכֵם: אַכּוּ, וְיֵדִי לִי בְּזֹאת.

2 And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

הִנֵּה, הִכְרַח הוּא לְפַעֵל רַב פְּעֵלָה בְּקִרְבִּי
הָעַם הַזֶּה, מִפְּנֵי קִשֵׁי לִבָּם וְכִבְדֵי אַזְנוֹם, וְעִוְרוֹן
שִׁכְלָם וְקִשֵׁי עֲרָפָם. וְאוּלָם מְרַבָּה אֱלֹהִים
לְרַחֲמָם עַד מְאֹד וְעוֹד לֹא מָחָה אוֹתָם מֵעַל
פְּנֵי הָאֶרֶץ.

3 Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

אִם לְרַבִּים אֲשֶׁר בְּקִרְבָּנוּ חֲזִיוֹנוֹת רַבִּים, כִּי
לֹא הִכַּל קִשֵׁי עֲרָף. וְכָל אֲשֶׁר אֵינָם קִשֵׁי עֲרָף
וְאֲשֶׁר לָהֶם אֲמוּנָה, הִמָּה בָּאִים בְּסוּד רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ, הַמְתַּגַּלָּה לְבָנֵי הָאָדָם כְּפִי אֲמוּנָתָם.

4 And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

וְהִנֵּה מֵאֲתִים שָׁנָה חָלְפוּ וְעַם נְפִי הִתְעַצֵּם
מְאֹד בְּאֶרֶץ. וְהֵם הִשִּׁיתוּ לִבָּם לְשׁוֹמֵר אֶת
תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, קֹדֶשׁ לַיהוָה.
וְהֵם לֹא חָלְלוּ וְלֹא גִדְּפוּ אֶת הַקְּדוּשָׁה; וְחֲמוּרִים
מְאֹד הָיוּ חֲקֵי הָאֶרֶץ.

5 And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

- והנפיים, ואף הלמנים, נפוצו ברחבי הארץ. והלמנים רבו מהנפיים עשרת מונים; והם אהבו רצח ושתו דם חיות.
- 6 And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.
- והם קמו עלינו, הנפיים, פעמים רבות להלחם בנו; אף מלכינו ומנהיגינו אנשי חיל היו באמונת יהוה, ולמדו הם את העם את דרכי יהוה; על כן עמדנו בפני הלמנים, וגרשנו אותם מאדמותינו, ונגשנו לבצר את ערינו ואת כל מקומות נחלתנו.
- 7 And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.
- והרבנו מאד בארץ ונפוצונו על פניה, והתעשרנו עד מאד בזָהב ובכסף ובחפצי יקרות, ובמעשה מחשבת מלאכת חרשי עץ, בבתים ובמכונות, וכן בברזל ונחשת, ונחשת קלל ופלדה, ועשינו מיני כלים לעבודת האדמה, לסוגיהם השונים, וכלי מלחמה, ונשקנו היה חץ חד ראש ואשפת חצים, ושלח וחנוית וכל הכנות המלחמה.
- 8 And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.
- וען אשר היינו נכונים לעמוד אל מול הלמנים, לא עלה בידם לגבר עלינו. ואכן התקים דבר יהוה אל אבותינו לאמר: אם תשמרו את מצוותי, תצליחו בארץ.
- 9 And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.
- וביאי יהוה הזהירו את עם נפי על פי דבר אלהים, אשר אם לא ישמרו את מצוותי, ויפלו אל פשע, אכן אבוד יאבדו מעל פני הארץ.
- 10 And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.
- על כן שקדו הנביאים והכהנים והמורים בעמלם לעורר את העם, בכל ארף אפם, לעמוד על משמרים. ולמדו הם אותם את תורת משה והכונה אשר בנתינתה; והם שכנעו את העם להביט קדימה אל המשיח, ולהאמין בו אשר יבוא, כאלו כבר בא. בדרך זאת למדום.
- 11 Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.
- ובעשותם כן, הצילום מכליה מעל פני הארץ; כי בדבר יהוה דקרו את לב העם, ועוררום תמיד להנחם מחטא.
- 12 And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.
- וחלפו מאתים ושלשים ושמונה שנים, במלחמות ובמריבות ובמחלוקות אשר ארכו ימים רבים במשך העת ההיא.
- 13 And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

יְרוֹם אֶיִד – אוֹמְנִי אֶו

- 14 And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.
- 15 And I deliver these plates into the hands of my son Omni, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

סֵפֶר אוֹמְנִי

THE BOOK OF OMNI

נְבִיאֵי הָעָם שׁוֹמְרִים אֶת הַכְּתָבִים. הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ מְגַלֵּה אֶנְשֵׁי זְרַע־הַמֶּלֶךְ שֶׁבָּאוּ מִירוּשָׁלַם בִּימֵי הַמֶּלֶךְ צְדָקְיָהוּ; הוּא מִתְמַנֶּה לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. בְּנִימִין, בְּנוֹ שֶׁל מוֹשִׁיעַ, יוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ אֶת הַמְּלוּכָה. (בְּעֶרְךָ 323–130 לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

The people's prophets keep the records. King Mosiah discovers the people of Zarahemla, who came from Jerusalem in the days of King Zedekiah. He is appointed king over them. Mosiah's son Benjamin succeeds him as king. (About 323–130 B.C.)

- 1 Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy.
- 2 Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.
- 3 And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.
- 4 And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.
- 5 Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.
- 6 For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

אומני א:ז-יד

- 7 Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.
- על כן פקדם יהוה במשפט גדול; ואולם, חס על הצדיקים לבל יאבדו, והצילם מידי אויביהם.
- 8 And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.
- ואני מסרתי את הלוחות לאחי חמיש.
- 9 Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.
- אני, חמיש, כותב את הדברים המעטים הבאים, בספר אחד עם אחי; כי ראיתי את אחרית דבריו הכתובים בעצם ידו; והוא כתבם ביום אשר מסרם לי. ובאפן הזה אנחנו שומרים את הכתבים כמצות אבותינו. וזה קץ דברי.
- 10 Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.
- אני אבינדום בן חמיש. מלחמות ומריבות לרב ראיתי בין בני עמי, הנפיים, ובין הלמנים; ואני, בחרבי הרגתי רבים מן הלמנים בהגני על אחי.
- 11 And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.
- וכתבי הזכרונות אשר לעם הזה חרוטים על גבי לוחות אשר למלכים, לפי דורותיהם; לא אדע על דברי חזות, ואף לא על נבואה, זילת אשר נכתב; לכן מספיק הוא אשר נכתב. ובזאת אשים קץ לדברי.
- 12 Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—
- אני אמלקי בן אבינדום, אדבר אליכם מעט על מושיע, אשר המלך על ארץ זרעהמלה; כי הזהירו יהוה אשר יברח מארץ נפי, ואשר יברחו עמו המדברים כל השומעים בקול יהוה.
- 13 And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness, until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.
- ומושיע עשה כמצות יהוה, וכל השומעים בקול יהוה יצאו מן הארץ אל היערות; דברי הטפה ונבואה לרב הנהיגום, ודבר אלהים הזהירם כל העת; וזרוע עזו הובילה אותם דרך היערות, עד אשר ירדו אל הארץ אשר שמה נקרא ארץ זרעהמלה.
- 14 And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.
- והם גלו שם עם, אשר שמו נקרא עם זרעהמלה. ובקרב אנשי זרעהמלה היתה שמחה רבה; וגם זרעהמלה שמח עד מאד כי יהוה שלח את אנשי מושיע עם לוחות נהשת הקלל, אשר בהם היה כתב זכרון היהודים.

- 15 Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.
- 16 And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.
- 17 And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.
- 18 But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.
- 19 And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.
- 20 And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.
- 21 And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.
- 22 It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.
- 23 Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.
- 24 And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, insomuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.
- וּלְמוֹשִׁיעַ נִגְלָה כִּי עִם זְרַעְחַמְלָה יֵצְאוּ
מִירוּשָׁלַם בְּעֵת אֲשֶׁר הִגְלָה צְדֻקְיָהוּ, מֶלֶךְ
יְהוּדָה, בְּבָבֶלָה.
- וְהֵם נָסְעוּ בַּמִּדְבָּר, וַיֵּד יְהוָה הַעֲבִירָה אוֹתָם
בְּתוֹךְ הַיַּמִּים הַרְבִּים אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בָּהּ גִּלָּה
אוֹתָם מוֹשִׁיעַ; וּמֵאָז הֵם שָׁכְנוּ שָׁם.
- וּבְעֵת אֲשֶׁר גִּלָּה אוֹתָם מוֹשִׁיעַ, מִסְפָּרָם הָיָה
רַב מְאֹד. וְאוּלָם, רַבּוֹת הָיוּ מִלְחָמוֹתֵיהֶם,
וּמְרִיבוֹתֵיהֶם הָיוּ גְדוֹלוֹת וְהֵם לְעֵתִים נָפְלוּ
בַּחֶרֶב; אִף שִׁפְתֵיהֶם נִשְׁחָתָה וְהֵם לֹא הִבִּיאוּ
עִמָּם כְּתָבֵי זְכוּרוֹת; וְהֵם כָּחֲשׂוּ בְבוֹרָאָם,
וּמוֹשִׁיעַ וְאַנְשֵׁיו לֹא יָכְלוּ לְהִבְיֵןם.
- אִךְ מוֹשִׁיעַ הוֹרָה לְלַמְּדָם אֶת שִׁפְתוֹ. וְהָיָה
אַחֵר אֲשֶׁר לָמְדוּ אֶת שִׁפְת מוֹשִׁיעַ, נִתְּן
זְרַעְחַמְלָה, עַל פִּי זְכוּרוֹנוֹ, אֶת דּוֹרוֹת אֲבוֹתָיו;
וְהַדְּבָרִים כְּתוּבִים, אִךְ לֹא בְלוֹחוֹת אֵלֶּה.
- וְאַנְשֵׁי זְרַעְחַמְלָה וְאַנְשֵׁי מוֹשִׁיעַ הִתְאַחְדוּ.
וּמוֹשִׁיעַ הִתְמַנָּה לְמֶלֶכָם.
- וּבַיְמֵי מוֹשִׁיעַ הוּבְאָה אֵלָיו אֶבֶן גְּדוֹלָה, אֲשֶׁר
עָלֶיהָ חֲרִיטוֹת; וְהוּא פָּעַנַח אֶת הַחֲרִיטוֹת עַל
יְדֵי מִתַּת אֱלֹהִים וְכַחוֹ.
- וְסִפְּרָ שָׁם עַל אִישׁ אֲשֶׁר שָׁמוֹ קוֹרִיאֲנִטוּמֶר,
וְעַל הָרֶג עִמוֹ. וְאַנְשֵׁי זְרַעְחַמְלָה גִּלוּ אֶת
קוֹרִיאֲנִטוּמֶר, וְהוּא גָר עִמָּם תִּשְׁעָה יָרֵחִים.
- וְעוֹד סִפֵּר שָׁם מְעַט עַל אוֹדוֹת אֲבוֹתָיו.
וְאַבוֹתָיו אֲשֶׁר מִקֶּדֶם יֵצְאוּ מִהַמְּגִדֵל, בְּעֵת
אֲשֶׁר בָּלַל יְהוָה אֶת שִׁפְת הָעַמִּים; וַיְהוּה
הָרָאָה אֶת נַחַת דִּינֹו הַחֲמוֹר עֲלֵיהֶם כְּפִי צֶדֶק
מִשְׁפָּטוֹ; וְעֲצָמוֹתֵיהֶם פְּזוּרוֹת בְּאָרֶץ אֲשֶׁר
לְפָאֵת צְפוֹן.
- וְאַנִּי, עַמְלֵקִי, נוֹלְדָתִי בַיְמֵי מוֹשִׁיעַ; אִף רְאִיתִי
אֶת מוֹתוֹ; וּבְנֵימִין בְּנוֹ מִשְׁל תִּחְתִּי.
- וּבַיְמֵי הַמֶּלֶךְ בְּנֵימִין, רְאִיתִי מִלְחָמָה כְּבִדָּה
וּשְׁפִיכַת דָּמִים רַבָּה בֵּין הַנְּפִיִים וּבֵין הַלְּמָנִים.
אִךְ הַנְּפִיִים הִשִּׁיגוּ יִתְרוֹן רַב עַל אוֹיְבֵיהֶם, עַד
כִּי גָרְשָׁם הַמֶּלֶךְ בְּנֵימִין מֵאָרֶץ זְרַעְחַמְלָה.

אומני א:כה – דברי מורמון א:א

ואני זקנתי; וישן אשר אין לי זרע, ואשר אדע כי המלך בנימין איש צדיק לפני יהוה, הנני מוסר לו את הלוחות האלה. ואני מפציר בכל בני האדם לבוא אל אלהים, קדוש ישראל, ולהאמין בנבואה ודברי חזות ובשרות מלאכים, ובמתת הדבור בלשונות ובמתת תרגום הבלשונות ובכל דבר אשר טוב הוא; כי אין דבר טוב בלתי אם בא הוא מאת יהוה. ואשר רע, בא הוא מאת השטן.

25 And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord; and that which is evil cometh from the devil.

הנה, אחי האהובים, חפצי כי תבואו אל המשיח, אשר הוא קדוש ישראל, ותקחו חלק בישועתו ובכח גאלתו. אכן, בואו אליו והקריבו את כל נפשכם קרבן לו, והמשיכו בצום ובתפלה והתמידו עד הקץ. חי יהוה כי אכן תושעו.

26 And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

והנה אספר מעט על כמה אנשים אשר עלו אל היערות, בדרפם לשוב אל ארץ נפי; כי רב היה מספר החפצים להתנחל בארץ ירשתם.

27 And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

לכן עלו הם אל היערות; ומנהיגם היה איש חיל וגבור, וקשה ערף, והוא הסב ריב ביניהם עד כי יהרגו כלם ביער, וזלת חמשים איש, ואלה שבו אל ארץ זרעהמלה.

28 Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiffnecked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

ואף הם לקחו עמם אנשים נוספים ומספרם גדול, והם שבו ונסעו ביער.

29 And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

ולי, עמלקי, היה אח אשר הלך אף הוא עמם, ומאז לא נודע לי דבר על אודותיהם. והנה קרבה עתי לשכב בקברי; והלוחות האלה מלאים; ואני שם קץ לדברי.

30 And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.

דברי מורמון

WORDS OF MORMON

מורמון מקצר את תולדות עמו על גבי לוחות מורמון. הוא כולל בקצור את לוחות נפי. (בערך 385 לספירה.)

Mormon abridges his people's history on the plates of Mormon. He includes the plates of Nephi in his abridgment. (About A.D. 385.)

הנה אני, מורמון, עומד למסר את כתב הזכרון אשר כתבתי, לידי בני מורוני; עד הייתי לחרבן כמעט כל עמי הנפיים.

1 And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

דְּבָרֵי מוֹרְמוֹן א:ב-ט

- וְעַתָּה, מֵאוֹת שָׁנִים רַבּוֹת אַחֵר בּוֹא הַמְּשִׁיחַ
הַנְּגִי מוֹסֵר אֶת הַכְּתָבִים הָאֵלֶּה לְיַדִּי בְּנִי;
וְסָבוֹר אֲנִי כִּי הוּא יַחֲזֶה בְּחֻרְבָּן עַמִּי כְּתֻמּוֹ.
יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים כִּי יוֹתֵר בְּאַרְץ הַחַיִּים
אֲחַר־יָהֵם, לְמַעַן יוּכַל לְכַתֵּב מְעַט עַל
אוֹדוֹתֵיהֶם וְכֵן עַל הַמְּשִׁיחַ. אוֹלֵי יוֹעִילִם זֶה
בְּאַחַד הַיָּמִים.
- וְאֲנִי אֲדַבֵּר מְעַט עַל אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי; כִּי אַחֵר
הַכִּינּוֹתִי קְצוֹר מִן הַכְּתוּב עַל לוֹחֹת נְפִי; עַד
עַת שְׁלֹטוֹן הַמֶּלֶךְ הַזֶּה, בְּנִימִין, עָלָיו דְּבַר
עֲמֻלְקִי, חֻקְרָתִי בְּכַתְבֵי הַזְּכָרוֹנוֹת אֲשֶׁר
נִמְסְרוּ לְיָדִי, וּמִצָּאתַי אֶת הַלוֹחֹת הָאֵלֶּה,
אֲשֶׁר יֵשׁ בָּהֶם אֶת הַסְּפּוּר הַקָּטָן הַזֶּה עַל
הַנְּבִיאִים, מִיָּמֵי יַעֲקֹב עַד שְׁלֹטוֹן הַמֶּלֶךְ הַזֶּה,
בְּנִימִין, וְכֵן רַבִּים מִדְּבָרֵי נְפִי.
- וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר עַל גְּבֵי הַלוֹחֹת הָאֵלֶּה טוֹבִים
בְּעֵינַי, מִפְּנֵי הַנְּבוּאוֹת עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כִּי
יָדְעוּ אֲבוֹתַי אֲשֶׁר רַבּוֹת מֵהֵן הִתְקַיְּמוּ; וְאִף
יֹדְעֵי אֲנִי כִּי דְבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר נְבִאוּ עַל
אוֹדוֹתֵנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה הִתְקַיְּמוּ, וְכֹל אֲשֶׁר
נְבִאוּהוּ עַל הָעֵתִיד לְבוֹא, אֲכֹן, קוֹם יָקוּם.
- עַל כֵּן, בְּחֻרְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְמַעַן
הַשְּׁלֵם אֶת כְּתָבִי עַל גְּבֵיָהֶם, וְאֶת שְׂאֵר כְּתָבִי
אֶקַּח מִלוֹחֹת נְפִי; וְלֹא אוּכַל לְכַתֵּב אִף חֵלֶק
אֶחָד מִמָּאָה מִדְּבָרֵי עַמִּי.
- אֲכֹן, הַנְּגִי לֹקַח אֶת הַלוֹחֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
כְּתוּבִים בָּהֶם דְּבָרֵי הַנְּבוּאוֹת וְדְבָרֵי הַהִתְגַּלְּוֹת
הָאֵלֶּה וּמִנִּיחָם עִם יִתֵּר כְּתָבִי, כִּי מִבְּחֹר הֵם
בְּעֵינַי; וְאֲנִי יֹדְעֵי כִּי יִהְיוּ מִבְּחָרִים לְאַחֵי.
- וְאֲנִי עוֹשֶׂה זֹאת לְתַכְלִית חֻקְמָה; כִּי כֵן נִלְחַשׁ
לִּי, כִּפִּי פִּעֻלוֹת רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בִּי. הֵן אֵינְנִי
יֹדְעֵי הַכֹּל, אִף יְהוָה יֹדְעֵי אֶת כֹּל אֲשֶׁר יְבוֹא;
לְכֵן, הוּא פּוֹעֵל בְּקִרְבִּי בְּעִבּוֹר אֲעֲשֶׂה כְּחֻפְצוֹ.
- תְּפִלְתִּי הִיא אֶל אֱלֹהִים עִבּוֹר אַחֵי, לְמַעַן
יִשׁוּבוּ לְדַעַת אֶת אֱלֹהִים, אֲכֹן, אֶת גְּאֻלַּת
הַמְּשִׁיחַ, לְמַעַן יִשׁוּבוּ שְׂנִית לְהִיּוֹת עִם עַגְגָּ.
- וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרְמוֹן, אוֹסִיף לְהַשְׁלִים אֶת כְּתָב
הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר לִי, אֲשֶׁר אֶת דְּבָרָיו אֶקַּח
מִלוֹחֹת נְפִי; וְאֲנִי עוֹשֶׂה זֹאת עַל פִּי דְעָתִי
וּבִינְתִי אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים.
- 2 And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.
- 3 And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.
- 4 And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—
- 5 Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.
- 6 But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.
- 7 And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.
- 8 And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.
- 9 And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

דְּבַרֵי מוֹרְמוֹן א:י-יח

- 10 והִזָּה אַחַר אֲשֶׁר מָסַר עַמְלָקִי אֶת הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה לְיַדֵּי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, לָקַחם בְּנִימִין וְהֵנִיחָם עִם שְׂאֵר הַלוּחוֹת, אֲשֶׁר בָּהֶם כְּתָבֵי זְכוֹנוֹת אֲשֶׁר נִמְסְרוּ מִיַּד הַמֶּלְכִים, מִדּוֹר לְדוֹר עַד יְמֵי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין.
- 11 וְהֵם נִמְסְרוּ מִיַּד הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, מִדּוֹר לְדוֹר, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ לְיַדֵּי וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן, מִתְפַּלֵּל אֶל אֱלֹהִים כִּי יִשְׁמְרוּ מֵעַתָּה וְאִילָּה. וְיֹדַע אֲנִי כִּי יִשְׁמְרוּ, יַעַן אֲשֶׁר כְּתוּבִים עַל גְּבִיחָם גְּדוּלוֹת, אֲשֶׁר עַל פִּיהֶן יִשְׁפָּטוּ עַמִּי וְאֶחָיָהֶם בְּיוֹם הַגְּדוֹל וְהָאֲחֵרוֹן, כְּדִבְרֵי אֱלֹהִים הַקָּתוּב.
- 12 וְעַתָּה, בְּאֲשֶׁר לְמֶלֶךְ בְּנִימִין, הִנֵּה הָיוּ לוֹ כַּמָּה מְרִיבוֹת בֵּין בְּנֵי עַמּוֹ.
- 13 וְהִזָּה גַּם כִּי חִילוֹת הַלְּמָנִים יָרְדוּ מֵאֶרֶץ נֶפְתִּי לְהִלָּחֵם בְּעַמּוֹ. אַךְ הִנֵּה אָסַף הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶת צְבָאוֹתָיו וְעָמַד נֶגְדָם; וְלָחֵם הוּא בְּכַח זְרוּעוֹ, וְחָרַב לָבָן בְּיָדוֹ.
- 14 וְהֵם נִלְחָמוּ בְּעֹז יְהוָה בְּאוֹיְבֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר הָרְגוּ אֲלָפִים רַבִּים מִן הַלְּמָנִים. וְהֵם נִלְחָמוּ בְּלְמָנִים עַד אֲשֶׁר גָּרְשׂוּם מִכָּל אֶרְצוֹת נַחֲלָתָם.
- 15 וְקָמוּ אֲזַי מְשִׁיחֵי שֶׁקֶר, אַךְ נִסְכְּרוּ פִּיהֶם וְהֵם נִעְנְשׂוּ כְּפִשְׁעֵיהֶם.
- 16 וּבְקוֹם בְּעַם נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר וּמְשִׁיפֵי כָזָב וּמוֹרֵי מִרְמָה, וְהֵם נִעְנְשׂוּ כְּפִשְׁעֵיהֶם; וּבָבוֹא אֲזַי מְרִיבוֹת וּמַחְלֻקוֹת רַבּוֹת אֲשֶׁר הִסְבּוּ פְלוּגִים אֶל הַלְּמָנִים, נֶעְזַר הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין בְּנְבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בְּקֶרֶב עַמּוֹ.
- 17 כִּי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אִישׁ קְדוֹשׁ הָיָה, אֲשֶׁר מָשַׁל בְּעַמּוֹ בְּצֶדֶק; וְאֵף הָיוּ בְּאֶרֶץ קְדוּשִׁים רַבִּים אֲשֶׁר דִּבְּרוּ בְּעֹז וּבְתִקְוָה אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְדִבְרֵיהֶם קָשִׁים, כִּי קָשָׁה עֲרֵף הָיָה הָעָם.
- 18 וְהִזָּה, עִלְיוֹת אֵלֶּה, וּבְעִמְלָל כָּל כַּח גּוֹפוֹ וּכְשֶׁרוֹן כָּל נַפְשׁוֹ, הִצְלִיחַ הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, עִם הַנְּבִיאִים, לְהַשִּׁיב אֶת הַשָּׁלוֹם בְּאֶרֶץ עַל כְּנֹף.
- 10 Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.
- 11 And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.
- 12 And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.
- 13 And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.
- 14 And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.
- 15 And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;
- 16 And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—
- 17 For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—
- 18 Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

ספר מושיע

המלך בנימין מלמד את עמו. הם מקבלים מחילה על חטאייהם. מושיע בנו מולך תחתיו. (בערך 130-121 לפני הספירה). נכלל בפרקים א-ח.

א

והנה חדל מדון בכל ארץ זרהמלה, בקרב כל העם אשר למלך בנימין; והיתה שלוה בכל שארית ימי המלך.

והיו לבנימין שלשה בנים; והוא קרא את שמותם: מושיע, הלורום והילמן. והוא הורה ללמדם את כל שפת אבותיו, למען יהיו אנשי בינה, ובעבור ידעו את דברי הנבואות אשר יצאו מפי אבותם, אשר נמסרו להם מיד יהוה.

אף הוא למד אותם את דברי הזכרונות החרוטים על גבי לוחות נחשת הקלל, ואמר אליהם: בני, חפצי כי תזכרו, כי לולא הלוחות האלה, אשר כתובים בהם הזכרונות והמצוות האלה, היינו סובלים בבורות, גם בעת הזאת, מבלי הבן את נסתרות אלהים.

כי בלא עזרת הלוחות האלה, לא יכול היה אבינו, לחי, לזכר את כל הדברים האלה וללמדם את בניו. ויעו אשר למד את שפת המצרים יכול היה לקרא את החריטות האלה וללמדן את בניו, וכך יכלו הם ללמדן את בנייהם, ובזה קימו את מצוות אלהים, עד היום הזה.

הנני אומר לכם, בני, כי לולא הדברים האלה, אשר יד אלהים שמרתם ונצרתם, בעבור נוכל לקרא את נסתרותיו ולהבין אותן, ולמען תהיינה מצוותיו לנגד עינינו תמיד, היו גם אבותינו שוקעים בחסר אמונה, והיינו דומים לאחינו הלמנים, אשר אינם יודעים מאומה על אודות הדברים האלה, אף אינם מאמינים בהם כאשר ילמדום, מפני מסורות אבותם אשר אינן נכונות.

אכן, בני, חפצתי כי תזכרו כי הדברים האלה אמת הם, וכן כי כתבי הזכרון האלה, אמת

THE BOOK OF MOSIAH

King Benjamin teaches his people. They receive a remission of their sins. His son Mosiah reigns after him. (About 130-121 B.C.) Comprising chapters 1-8.

1

1 And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

2 And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

3 And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

4 For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

5 I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

6 O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of

מושיע א:ז-יד

הם. והנה, גם לוחות נְפִי, אֲשֶׁר בָּהֶם זְכָרוֹנוֹת
אֲבוֹתֵינוּ וְאִמְרוֹתֵיהֶם מֵעַתָּה צֵאתָם מִירוּשָׁלַם
וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, אִמְתָּם הֵם; וְאִנְחָנוּ יְכוּלִים
לְהִפִּיר בְּאִמְתָּם, כִּי הֵנּוּ לְנֶגְדַ עֵינֵינוּ.

וְעַתָּה, בְּנֵי, רְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ לְחַקְרֵם בְּשִׂקְדָה,
לְמַעַן יוֹעִילוּ לָכֶם; אִף חֲפְזֵי אֲנִי כִּי תִשְׁמְרוּ
אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, לְמַעַן תִּצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ,
כְּדַבַּר בְּרִית יְהוָה אֵל אֲבוֹתֵינוּ.

וְדַבְּרִים נוספים רבים לְמַד הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶת
בְּנָיו, וְאִין הֵם כְּתוּבִים בַּסֵּפֶר הַזֶּה.

וְהָיָה כְּכֹלֹתוֹ לְלַמֵּד אֶת בְּנָיו, וְקָן הַמֶּלֶךְ
בְּנִימִין, וְהוּא רָאָה כִּי קָרוֹב יוֹם לְכַתּוֹב בְּדָרָךְ
כָּל הָאֶרֶץ. עַל כֵּן, רָאָה כִּי יִיטִיב עֲשׂוֹת
בְּהַעֲבִירוֹ אֶת הַמְּלוּכָה אֵל אֶחָד מִבְּנָיו.

לְכֵן הוּא בִקֵּשׁ כִּי יוּבֵא מוֹשִׁיעַ לְפָנָיו; וְאֵלָּה
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו לְאֹמֹר: בְּנֵי, רְצוֹנִי כִּי
תוֹדִיעַ בְּכָל הָאֶרֶץ הַזֹּאת, בְּקִרְבֵּי כָל הָעָם
הַזֶּה, עִם זְרַעְהֶמְלָה וְעִם מוֹשִׁיעַ הַשׁוֹכְנִים
בְּאֶרֶץ, לְהֵאֱסֹף יַחַד, כִּי לְמַחֲרָת אוֹדִיעַ עֲלֵמִי,
בְּמוֹ פִי, כִּי אֶתָּה מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל עַל הָעָם הַזֶּה,
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ.

וְאִנְכִי אִף אֶתֵּן לָעָם הַזֶּה שֵׁם, אֲשֶׁר עַל יָדִיו
יִבְדְּלוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הוֹצִיאָם יְהוָה אֱלֹהִים
מִבְּאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם; וְהִנְנִי עוֹשֶׂה זֹאת כִּי הָיוּ הֵם
עִם שׁוֹקֵד עַל שְׁמִירַת מִצְוֹת יְהוָה.

וְאִנִּי אֶתֵּן לָהֶם שֵׁם אֲשֶׁר לֹא יִמָּחֶה עַד עוֹלָם,
בְּלִתי אִם מִפְּנֵי פֶשַׁע.

וְעוֹד אֹמֵר אֵלָיְךָ, כִּי אִם יִפְשַׁע הָעָם הַזֶּה,
אֲשֶׁר יְהוָה נָטָה לוֹ חֶסֶד כֹּה רַב, וַיְהִי עִם
רְשָׁעָה וְנִאֻוֹר, וְשִׁלְחָם יְהוָה וַיְהִיו חֲלָשִׁים
כְּאֲחֵיהֶם; וְהוּא לֹא יוֹסִיף לְשִׁמְרָם בְּכֹחוֹ
הָעֲלִיוֹן וְהַנִּפְלָא, כְּאֲשֶׁר שָׁמַר אֶת
אֲבוֹתֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי לוֹלֵא שִׁלַּח יְהוָה אֶת זְרוּעוֹ
לְנִצֵּר אֶת אֲבוֹתֵינוּ, אֲזִי נִפְלוּ לְיַדֵי הַלָּמָנִים
וְהָיוּ קָרְבָנוֹת לְשִׁנְאָתָם.

Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

7 And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

8 And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

9 And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

10 Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

11 And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

12 And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

13 Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

14 For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

מושיע א:טו-ב:ד

- 15 And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.
- 16 And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.
- 17 Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.
- 18 And now, it came to pass that Moshiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.
- וְהָיָה כְּכֹלֹת הַמִּלְוָה בְּנִימִין אֶת הַנְּאוּם הַזֶּה לְבָנוֹ, הוּא פָקֵדוֹ לְקַבֵּל לְיָדָיו אֶת כָּל עֲנִינֵי הַמַּמְלָכָה.
- וְהוּא אַף פָּקֵד אוֹתוֹ עוֹד עַל כְּתָבֵי הַזְּכוֹרוֹת הַחֲרוּטִים עַל גְּבֵי לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל, וְכֵן עַל לוחוֹת נְפִי; וְאֵף עַל חֶרֶב לָבָן וְעַל הַכַּדּוּר, אוֹ הַמּוֹרָה, אֲשֶׁר הוֹבִיל אֶת אֲבוֹתֵינוּ בַּמִּדְבָּר, וְאֲשֶׁר הַכִּינָה יְד יְהוָה לְמַעַן יוֹבִילֵם, כָּל אֶחָד כְּפִי מִסִּירוֹתוֹ וּשְׂקִידָתוֹ לִיהוָה.
- עַל כֵּן, כְּאֲשֶׁר לֹא הָיוּ נְאֻמִּים לוֹ, לֹא הָאִירָה לָהֶם הַהֲצֵלָה פְּנִים, וְהֵם לֹא הִתְקַדְּמוּ בַּמִּסְעָם; אַף נִסּוּגוּ אַחֹר וְעוֹרְרוּ אֶת חַמַּת אֱלֹהִים עֲלֵיהֶם; לְכֵן הָכּוּ בְרָעַב וּבַמַּכּוֹת נִמְרָצוֹת, לְמַעַן יַעֲזוּרוּ לְזָכֹר אֶת חוּבָתָם.
- וְאִכּוֹן קָם מוֹשִׁיעַ וַעֲשָׂה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּהוּ אָבִיו, וְהוּא הוֹדִיעַ לְכָל הָעָם הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ זְרַחְמֵלָה כִּי יֵאָסְפוּ יַחַד, לְעֵלוֹת אֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְשִׁמְעַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֹר אֱלֹהִים אֲבִיו.

ב

2

- 1 And it came to pass that after Moshiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.
- 2 And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.
- 3 And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;
- 4 And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.
- וְהָיָה כְּעֵשׂוֹת מוֹשִׁיעַ כְּמִצְוֹת אָבִיו וּכְקִרְאוֹ בְּכָל הָאֶרֶץ, נֶאֱסַף הָעָם מְכֹל רַחְבֵי הָאֶרֶץ לְעֵלוֹת אֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְשִׁמְעַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֹר אֱלֹהִים הַמִּלְוָה בְּנִימִין.
- אִזּוּ בָּא עִם רַב, כֹּה עֲצוּם עַד כִּי לֹא נִמְנָה מִסְפָּרָם; כִּי רַבּוּ מְאֹד וַנִּנְעָצְמוּ בְּקִרְבֵי הָאֶרֶץ.
- וְהֵם אַף הִבִּיאוּ מִבְּכוֹרוֹת צֹאנָם, לְהַקְרִיב קִרְבָּן וְעוֹלָה עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה;
- וְכֵן לָתֵת תּוֹדָה לִיהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֲשֶׁר הוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְאֲשֶׁר הֲצִילֵם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם וּמִנְּה אֲנָשֵׁי צְדָק לְהִיּוֹת מוֹרִיָּהם וְכֵן אִישׁ צְדִיק לְהִיּוֹת מְלָכָם, אֲשֶׁר כּוֹנֵן שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ זְרַחְמֵלָה, וְאֲשֶׁר לְמַדֵּם לְשִׁמֹּר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים לְמַעַן יִשְׂמְחוּ וַיִּמְלְאוּ אֶהְבָּה לְאֱלֹהִים וּלְכָל הָאָדָם.

מושיע ב:ה-יב

- 5 And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.
- וּבְבוֹאֵם אֶל הַמִּקְדָּשׁ הֵם הָיוּ אֶת אֶהְלֵיהֶם סְבִיב, כָּל אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ, עִם אִשְׁתּוֹ, בְּנָיו וּבָנוֹתָיו, וּבְנֵיהֶם וּבָנוֹתֵיהֶם, לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן; כָּל מִשְׁפָּחָה נִפְרְדֶת מִרְעוּתָהּ.
- 6 And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;
- וְהֵם הָיוּ אֶת אֶהְלֵיהֶם סְבִיב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל אִישׁ וּפְתָחוֹ אֶהְלוֹ פָּנָה אֶל הַהֵיכָל, לְמַעַן יֻכְלוּ הָאֲנָשִׁים לְשָׁבֵת בְּאֶהְלֵיהֶם בְּשִׁמְעֵם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֵר אֱלֹהִים הַמְּלִךְ בְּנִימִין.
- 7 For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.
- אֶךְ כֹּה רַב הָיָה הַהֶמְוֵן עַד כִּי לֹא יָכוֹל הָיָה הַמְּלִךְ בְּנִימִין לְלַמֵּד אֶת כָּלֵם בֵּין כְּתֹלֵי הַמִּקְדָּשׁ; לְכֵן הָיָה הוֹרָה לְהִקְיֵם מִגְדָּל, לְמַעַן יֻכְלוּ עַמּוֹ לְשִׁמֵּעַ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֵר אֱלֹהִים.
- 8 And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.
- וְאוּלַם בְּדַבְרוֹ מִן הַמִּגְדָּל, לֹא יָכְלוּ כָל הָעָם לְשִׁמֵּעַ אֶת דְּבָרָיו מִפְּנֵי גְדֹל הַהֶמְוֵן. עַל כֵּן הָיָה הוֹרָה לְכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר וּלְשַׁלְּחַם אֶת הַכְּתוּב בֵּין אֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא הִגִּיעַם קוֹלוֹ, לְמַעַן יִקְבְּלוּ אִף הֵם אֶת דְּבָרָיו.
- 9 And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.
- וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר, וְגַם הוֹרָה לְכַתְּבָם, לֵאמֹר: אַחֵי, כָּלְכֶם אֲשֶׁר נֶאֱסַפְתֶּם יַחַד, הַשׁוֹמְעִים אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר בְּאַזְנוֹיְכֶם הַיּוֹם. לֹא צִוִּיתִיכֶם לָבוֹא הֵנָּה לְהַקְל בְּדַבְרֵי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר, כִּי אִם בְּעֵבֹר תִּקְשִׁיבוּ לִי וְתִפְקְחוּ אַזְנוֹיְכֶם לְשִׁמֵּעַ וּלְבָבְכֶם לְהִבִּין, וְכִי תִכְיֵנוּ דַעְתְּכֶם בְּעֵבֹר יִתְגַּלוּ נִסְתָּרוֹת אֱלֹהִים לְמִרְאָה עֵינֵיכֶם.
- 10 I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.
- אִף לֹא צִוִּיתִיכֶם לָבוֹא הֵנָּה לִירֵא מִפָּנָי, אוֹ בְּעֵבֹר תִּדְמוּ בְּנַפְשְׁכֶם כִּי יִתְרוֹן לִי עַל כֵּן תִּמּוֹתָהּ.
- 11 But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.
- כִּי כְמוֹנֵי כְמוֹכֶם, נָתוּן לְכָל מִיַּי חֲלָשׁוֹת הַגּוּף וְהָרוּחַ; וְאוּלַם נִבְחַרְתִּי עַל יַדֵי הָעָם הַזֶּה, וְאָבִי קִדְּשָׁנִי, וְיַד יְהוָה הֵנִיחַתָּנִי לְהִיוֹת מוֹשֵׁל וּמְלִיךְ עַל הָעָם הַזֶּה; כַּחוֹ הָעֲלִיוֹן שְׁמֵרָנִי וּנְצָרָנִי לְשִׁרְתְּכֶם בְּכָל מְאֹדֵי וּבְכָל נַפְשִׁי וּבְכָל כֹּחִי אֲשֶׁר נָתַן לִי יְהוָה.
- 12 I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;
- הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי בְהֵנִיחַ לִי יְהוָה לְהַעֲבִיר אֶת יְמֵי בְּשִׁרְוֹתְכֶם עַד הַיּוֹם הַזֶּה, לֹא בִקְשָׁתִי מִכֶּם זָהָב וְכֶסֶף, אֲכֵן לֹא כָל עֵשֶׂר;

מושיע ב:יג–כא

- 13 Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—
- אף לא הנחתי כי תכלאו בבור, או כי יעש
לעבד איש את רעהו, וכי תרצחו, ותשדדו,
ותגנבו ותגאפו. גם לא הנחתי כי תבואו
לידי כל רשעה, כי אם למדתיכם כי שומה
עליכם לשמור את מצוות יהוה בכל אשר
צוה אתכם.
- 14 And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.
- אף אנכי, עמלתי במו ידי לשרתכם,
למען לא תכרעו תחת כבד מסים ובעבור
לא יבוא עליכם את אשר תקשו לשאתו;
ולכל הדברים אשר עליהם דברתי, הנכם
עדים היום.
- 15 Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.
- ואולם, אחי, לא להתפאר עשיתי את הדברים
האלה, אף אינני מספר אותם למען האשימכם;
אך הנני מספרם לכם למען תדעו כי יכול אני
לענות היום לפני אלהים כי מצפוני טהור.
- 16 Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.
- אכן, זה דברי אליכם: יען אשר אמרתי
לכם כי ימי עברו עלי בשרותיכם, אינני רוצה
להתפאר, כי בשרות אלהים בלבד פעלתי.
- 17 And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.
- הנני אומר לכם את הדברים האלה למען
תלמדו חכמה; בעבור תדעו כי בשרתכם את
חבריכם, אך בשרות אלהיכם אתם פועלים.
- 18 Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?
- הנה, קראתם אותי מלככם; ואם אני, אשר
קוראים אתם מלככם, עמל לשרתכם, האין
עליכם לעמל לשרת איש את רעהו?
- 19 And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!
- ואף זאת: אם אני, אשר תקראוני מלככם,
אשר העביר את ימי בשרותיכם, ובזאת פעל
בשרות לאלהים, ראוי לתודה מאתכם, עד
כמה עליכם להודות למלככם אשר בשמים!
- 20 I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—
- הנני אומר לכם, אחי, כי אלו נתתם את
תודתכם ושבחתכם, כפי כל כחות נפשכם,
לאלהים, בוראכם, אשר שמרכם ונצרךם,
ושמחכם, והעניק לכם חיי שלום איש
עם רעהו,
- 21 I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.
- אני אומר לכם, כי אלו שרתם את אשר ברא
אתכם בתחלה, המשמר אתכם מיום ליום
בנפחו באפכם נשמת חיים, בעבור תחיו ותנועו
ותעשו כחפצכם, והתומך בכם מרגע לרגע,
הנני אומר: אף אלו שרתם אותו בכל נפשכם,
אף כך לא הייתם לו עבדים נושאי רוח.

- 22 And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.
- הן כל אשר יבקש מכם אלהים הוא לשמור את מצוותיו; ואמר הוא לכם כי אם תשמרו את מצוותיו תעשו חיל בארץ ולעולם לא ימיר דברתו. על כן, אם אכן תשמרו את מצוותיו, הוא יברך אתכם ויצליחכם.
- 23 And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.
- הנה, ראשית, הוא בראכם והעניק לכם את חייתכם אשר על כך הנכם בעלי חובו.
- 24 And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?
- ושנית, הוא דורש כי תעשו כאשר צוה אתכם; ובעשותכם כן, במהרה יברך אתכם, ובכך גמל לכם. אך אתם עודדכם חבים לו, כעת ובעתיד, לעולמי עולמים; לכן, מה לכם להתפאר?
- 25 And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.
- ועתה אשאאלכם: התוכלו לומר דבר בשבחכם? ואני אענכם: לא! אף לא תוכלו לומר כי כעפר הארץ אתם; הן מעפר הארץ נוצרתם; ואין הוא כי אם לאשר יצרכם.
- 26 And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.
- ואף אני, אשר תקראוני מלכם, אינני טוב מכם; כי גם אני מן העפר. והנכם רואים כי זקן אני ועומד להשיב את הגוף בן התמותה לאמו, האדמה.
- 27 Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.
- על כן, כפי אמרי לכם כי שרתתי אתכם, בהתהלכי לפני אלהים ומצפוני טהור, הנה גם היום הוריתי כי תתכנסו יחדו, למען אמצא ללא אשמה ולא יחול דמכם על ראשי בעמדי להשפט לפני אלהים על אשר צוני בעבורכם.
- 28 I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.
- הנני אומר לכם אשר צויתי כי תתכנסו למען אפטר את בגדי מדמכם בעת הזאת, בעמדי לרדת אלי קבר, בעבור ארד בשלום, ורוחי בת האלמות תדבק במקהלות מרום לשיר תהלות לאלהי צדק.
- 29 And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;
- ועוד אני אומר לכם: צויתי על התאספותכם להגידכם כי אינני יכול עוד להיות מורכם ומלכם.
- 30 For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.
- אף כעת, כל גופי מרעיד מאד, בנסותי לדבר אליכם; אך יהוה אלהים תומכני והוא הניחני לדבר אליכם וצוני להגידכם היום כי בני מושיע הוא מלך ומושל עליכם.

מושיע ב:לא-לח

- ועתה, אחי, רצוני כי תעשו כאשר עשיתם עד כה. כפי אשר שמרתם את מצוותי, וכן את מצוות אבי, והצלחתם ונשמרתם מנפל בידי אויביכם, כן יהיה בשמרתם את מצוות בני, או את מצוות אלהים אשר ינתנו לכם מפי בני. אז תצליחו בארץ ולא יהיה לאויביכם כח לגבר עליכם.
- 31 And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.
- אך, עמי, הזהרו פן יקומו מריבות ביניכם ותטו להשמע לרוח הרע, אשר אבי מושיע דבר עליו.
- 32 But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.
- כי הנה, נחרצה צרה לאשר יטה לשמע לרוח ההוא; כי אם יטה לשמע לו, ויוסיף וימות בעודו אוהו בחטאיו, מארת חרם לנפשו ישטה; כי שכר פשעו הוא ענש נצחי, יען אשר עבר על חק אלהים למרות ידיעתו.
- 33 For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.
- הנני אומר לכם כי אין אחד בכם, זולת ילדיכם הקטנים, אשר לא למד על אודות הדברים האלה ואשר לא ידע כי חבים אתם חוב עולם לאביכם אשר בשמים להשיבו את כל אשר לכם ואשר הנכם; ואף למדתם על כתבי הזכרון המכילים את דברי הנבואה אשר דברו הנביאים הקדושים, עד יום צאת אבינו, לחי, מירושלם;
- 34 I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;
- וכן כל אשר דברו אבותינו עד היום הזה. הנה, אף הם דברו את אשר צננס יהוה; לכן דברי צדק ואמת הם.
- 35 And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.
- והנני אומר לכם, אחי, כי אחר אשר ידעתם ולמדתם את כל הדברים האלה, אם תפשעו ותלכו להפך מאשר נאמרה אם תסוגו מעם רוח יהוה עד כי לא תשפן בכם להנהיגם בנתיבות חכמה, ותתנגם ברכה והצלחה ושלוש,
- 36 And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—
- אני אומר לכם, כי האיש אשר יעשה כן, מורד הוא בגלוי באלהים; נוטה הוא לשמע לרוח הרע, ונהפך אויב לכל צדק; על כן, אין ליהוה מקום בקרבו, כי לא ישפן יהוה בהיכלי טמאה.
- 37 I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.
- לכן, אם לא ישוב האיש ההוא מרעתו, ואף ימות בעודו אויב לאלהים, תעוררנה תביעות דינו, אשר מאת אלהים, את רוחו בת האלמות לחוש בלי הרף את אשמתו, אשר
- 38 Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and

תרתיעו מלפני יהוה ותמלא את חיקי
באשמה ובכאב ובמצוקה, אשר הנם כאש
אשר לא תכבה ושללהבתה עולה עדי עד.

anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

ועתה, אני אומר לכם כי אין הרחמים
נוגעים לאיש הזה; על כן דינו הוא לסבל
ענוי עולמי עד.

39 And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

שמעו כל זקן וצעיר וילד קטן, אתם היכולים
להבין את דברי, כי דברתי אליכם ברורות
למען תבינו: הנני מבקש כי תתעוררו לזכור
את אימת מצב הנופלים אלי פֿשע.

40 O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

ועוד, רצוני כי תתבוננו בברכת השומרים
את מצוות אלהים ובשמחתם. כי המה
מברכים בכל, בגוף וכן ברוח; ואם יתמידו
באמונתם עד הקץ, יתקבלו בשמים לשכון עם
אלהים בשמחת עולם. זכור תזכרו אשר אלה
דברי אמת, כי יהוה אלהים דבר זאת.

41 And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

ג

3

ושוב, אחי, האזינו, כי יש לי עוד לדבר
אליכם; הנה, יש לי דברמה לספר לכם על
העתיד לבוא.

1 And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

ואשר אספר לכם, נודע לי מאת מלאך
אלהים. והוא אמר אלי: עורה נא! ואני
התעוררתי, והנה הוא עומד לפני.

2 And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

והוא אמר אלי: עורה ושמע את הדברים
אשר אגיד לך. הנה באתי להודיע בשורת
ששון ורב שמחה.

3 And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

כי יהוה שמע את תפלותיך ושפט בצדקתך,
והוא שלח אותי להודיע כי יש לך לשמח;
וכי תוכל להודיע לעמך, בעבור יתמלאו
שמחה אף הם.

4 For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

כי הנה באה העת, ולא רחוקה היא, אשר
יהוה אל שדי, המולך אשר היה ואשר הוה
מעולם ולעולמי עולמים, ירד משמים אל בני
האנוש, וישכון במשכן חמר וילך ביניהם,
ועשה נפלאות גדולות, כרפוי חולים והקמת

5 For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead,

מושיע ג:ו-טו

- מתים, ומידו פסחים יהלכו, ועורים יראו,
וחרשים ישמעו, וכל מיני תחלואים ירפאו.
- והוא יגרש שדים, או רוחות רעות, השוכנים
בלב בני האדם.
- והנה, הוא יסבל פתויים ומכאובי גוף,
רעב, צמא ויגיעה יותר מאשר יוכל אדם
לסבל מבלי למוות; כי הנה נגר הדם מכל
נקבובית; כה גדולה תהיה מצוקתו מפני
רשעת עמו ותועבותיהם.
- ושמו יקרא ישוע המשיח, בן אלהים, אבי
שמים וארץ, בורא הכל מבראשית, ושם
אמו יקרא מרים.
- והנה, הוא בא אל אשר לו, למען תבוא
הישועה אל בני האדם על ידי האמונה בשמו.
ואף אחר כל זאת, יחשבוהו אדם ויאמרו כי
יש בו שד ויכוהו בשוטים ויצלבוהו.
- וביום השלישי יקום מן המתים; והוא יעמד
לשפט את העולם; והנה כל הדברים האלה
נעשים למען יבוא על בני האדם משפט צדק.
- ואף דמו מכפר על עונות אלה אשר
נפלו בעברת אדם הראשון, אשר מתו מבלי
ידעת רצון אלהים לגביהם, או אלה אשר
חטאו בשגגה.
- אך אוי, אוי לאשר יודע כי מורד הוא
באלהים! כי אין הישועה באה לאשר
קמוהו, בלתי אם ינחם מחטא ויאמין
באדון ישוע המשיח.
- ויהוה אלהים שלח את נביאיו הקדושים
בקרב כל בני האדם להודיע את הדברים
האלה לכל משפחה, אמה ולשון, בעבור
יוכל כל המאמין אשר יבוא המשיח לקבל
מחילה על חטאיו ולשמח שמחה רבה מאד,
כאלו בא הוא כבר בקרבם.
- ואולם ראה יהוה אלהים כי עם קשה ערף
עמו והוא מנה להם תורה, היא תורת משה.
- והוא הראה להם אותות ונפלאות, מופתים
ותבניות הנוגעים לבואו; וגם הנביאים
- causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf
to hear, and curing all manner of diseases.
- 6 And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts
of the children of men.
- 7 And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst,
and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for
behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for
the wickedness and the abominations of his people.
- 8 And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of
heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his
mother shall be called Mary.
- 9 And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the
children of men even through faith on his name; and even after all this
they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall
scourge him, and shall crucify him.
- 10 And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth
to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous
judgment might come upon the children of men.
- 11 For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have
fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the
will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.
- 12 But wo, wo unto him who knoweth that he rebelleth against God! For
salvation cometh to none such except it be through repentance and
faith on the Lord Jesus Christ.
- 13 And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children
of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue,
that thereby whosoever should believe that Christ should come, the
same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly
great joy, even as though he had already come among them.
- 14 Yet the Lord God saw that his people were a stiffnecked people, and he
appointed unto them a law, even the law of Moses.
- 15 And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he
unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto

הקדושים דברו אליהם על אודות בואו; אך הם הקשו את לבם ולא הבינו כי אין מועילה תורת משה דבר, כי אם על ידי כפרת דמו.

them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

אף אלו יכלו ילדים קטנים לחטא, לא היו נושעים; אף אני אומר לך כי ברוכים הם; כי מפני אדם הראשון, על ידי הטבע, יפלו, ודם המשיח יכפר על חטאייהם.

16 And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

ועוד אני אומר לך, כי לא ינתן שם אחר ולא דרך אחרת ולא כלים אשר בהם תבוא הישועה לבני האדם, כי אם בשם המשיח, יהוה אל שדי, ועל ידיו בלבד.

17 And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

כי הנה הוא שופט, ומשפטו צדק; והעולל אשר מת בינקותו, לא יאבד, אף אנשים שותים מארת חרם לנפשם, בלתי אם ישפילו ויהיו כילדים קטנים, ויאמינו כי הישועה היתה והונה ותהיה בדם הכפרה אשר למשיח, יהוה אל שדי, ועל ידיו.

18 For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

כי האדם הטבעי הוא אויב לאלהים וכן היה מיום נפילת אדם הראשון, וכן יהיה לעדי עד, בלתי אם יענה למשיכת רוח הקדש ויסיר את האדם הטבעי ויעשה קדוש על ידי כפרת אדון המשיח, אשר הוא יהוה, ויעשה כילד, נכנע, ענו, שפל רוח, סבלן, מלא אהבה, נכון להכניע לכל אשר יראה יהוה מתאים להטיל בו, כהכנע בן לאביו.

19 For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

ועוד אמר לך כי יום יבוא וידיעת המושיע תפוז בכל אמה, משפחה, לשון ועם.

20 And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of the Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

והנה, בבוא היום ההוא, לא ימצא איש נקי מאשם לפני אלהים, זולת ילדים קטנים, בלתי אם ינחם מחטא ויאמין בשם יהוה אלהים, אל שדי.

21 And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

ואף עתה, בלמדך את עמך את הדברים אשר צוה יהוה אלהים, אין הם נקיים בעיני אלהים, בלתי אם על פי הדברים אשר דברתי אליך.

22 And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

הנה דברתי את הדברים אשר צונו יהוה אלהים להגידם.

23 And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

מושיע ג:כד-ד:ד

- 24 And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.
- וְכֵן אָמַר יְהוָה: עֲמוּד יַעֲמֵדוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּעֵדוּת בְּרוּרָה עַל הָעָם הַזֶּה בְּיוֹם הַדִּין; כִּי עַל פִּיהֶם יִשְׁפָּטוּ, אִישׁ כְּמַעֲשָׂיו, אִם טוֹבִים וְאִם רָעִים.
- 25 And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.
- וְאִם רָעִים יִהְיוּ, יִפְקְדוּ לְרָאוֹת אֶת מַרְאֵה אֲשָׁמָם וְתוֹעֵבוֹתֵיהֶם הַנוֹרָא, וְהוּא יִרְתִּיעֵם מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל עֲנוֹת וַיְסוּרֵי אֵין קֵץ אֲשֶׁר מֵהֶם אֵין חוֹרָה; כִּי הִנֵּה שָׂתוּ מֵאֲרַת חָרֶם אֶל תּוֹךְ נַפְשָׁם.
- 26 Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.
- אָכֵן, הֵם שָׂתוּ מִכּוֹס חֲמַת אֱלֹהִים, אֲשֶׁר לֹא יָכַל הַדִּין לְמַנַּע מֵהֶם כְּפִי אֲשֶׁר לֹא יָכַל לְמַנַּע מִן הָאָדָם אֶת נְפִילָתוֹ מִפְּנֵי טַעֲמוֹ מִן הַפְּרִי הָאָסוּר; עַל כֵּן, לְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה עֲלֵיהֶם תְּבִיעֵת זְכוּת לְרַחֲמִים.
- 27 And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.
- וַיְסוּרֵיהֶם כְּמִקְוֵה אֵשׁ וְנֹפֶרֶת, אֲשֶׁר שְׁלֵהֲבָתוֹ לֹא תִכָּבֵה וְעֵשָׁנוֹ עוֹלָה לְעַדֵּי עַד. כֹּה צִוִּי יְהוָה לְדַבֵּר. אָמֵן.

ד

4

- 1 And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.
- וְהָיָה כְּכַלּוֹת הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִבִּיא אֵלָיו מֵאֵלֶיךָ יְהוָה, הוּא נָשָׂא אֶת עֵינָיו אֶל הַקְּהָלוֹן אֲשֶׁר סָבִיב וַהֲנִה הֵם נוֹפְלִים אֶרְצָה כִּי נָפַל עֲלֵיהֶם פַּחַד יְהוָה.
- 2 And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.
- וְהֵם הִבִּיטוּ אֶל מַצְבָּם בְּבָשָׂר וְחָשְׁבוּ עַצְמָם פָּחוֹת מֵעַפְרֵי הָאָרֶץ. וְהֵם צָעֲקוּ כֻלָּם בְּקוֹל אֶחָד: הוֹ רַחֵם נָא וּזְקַף לְזִכּוֹנֵנוּ אֶת דַּם הַכִּפּוּרָה אֲשֶׁר לְמִשְׁיַח בְּעֵבּוֹר יִמְחַלּוּ חַטָּאֵינוּ וְלִבֵּנוּ יִשְׁהַר; אֲנַחְנוּ מֵאֲמַנִּים בְּיֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים, בּוֹרֵא שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְאֶת הַכֹּל, וְאֲשֶׁר יֵרֵד אֶל קֶרֶב בְּנֵי הָאָנוּשׁ.
- 3 And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.
- וַיְכַדְּבָרְם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בָּא עֲלֵיהֶם רוּחַ יְהוָה וְהֵם מְלֵאוּ שְׂמֵחָה, כִּי קִבְּלוּ מְחִילָה עַל חַטָּאֵיהֶם וּמְצַפּוֹנָם שְׁלוֹ, מִפְּנֵי אֲמֻנָתָם הַרְבָּה בְּיֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר יָבוֹא, כְּפִי אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֵיהֶם הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין.
- 4 And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people,
- וְהַמֶּלֶךְ בְּנִימִין פָּתַח אֶת פִּיו שֵׁנִית, וְדִבֶּר אֵלֵיהֶם לֵאמֹר: יְדִידֵי וְאֶחָי, מִשְׁפַּחְתִּי וְעַמִּי, הֲנִי מִבְּקֶשׁ

מוֹשִׁיעַ דָּה-יָא

- כי שׁוֹב תִּשְׁמְעוּ לְבָבְכֶם, לְמַעַן תִּשְׁמְעוּ וְתִבְיִנוּ אֶת שְׂאִרֵי דְבָרֵי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם.
- כי הִנֵּה, אִם עֲוֹרָה אֶתְכֶם הַיּוֹם דַּעַת טוֹב אֱלֹהִים, לְחוּשׁ אֶת אַפְסוּתְכֶם וְאֶת חֶסֶר עֲרַכְכֶם וּנְפִילְתְּכֶם,
- הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם הִשְׁגַּתְּם בְּדַעְתְּכֶם אֶת טוֹב אֱלֹהִים וְאֶת כְּחוֹ הָעֵלְיוֹן, וְאֶת חֲכָמְתוֹ, אֶת אֲרֹךְ רוּחוֹ וְאֶת כַּח סָבְלוֹ אֶל בְּנֵי הָאָדָם, וְאִף אֶת הַכִּפְּרָה הַמוּכְנָה מִיְסוּד הָעוֹלָם, לְמַעַן יוֹשַׁע כָּל אֲשֶׁר יִשִּׂים אֶת מִבְּטָחוֹ בִּיהוָה, וְאֲשֶׁר יִשְׁקַד עַל שְׁמִירַת מִצְוֹתָיו, וְיִתְמַיד בְּאַמוּנָתוֹ עַד קֵץ יְמֵי חַיָּו, כְּלוּמַר, הִיא חַיִּי הַגּוֹי אֲשֶׁר הוּא בֶן תְּמוּתָה,
- הִנְנִי אוֹמֵר כִּי זֶה הָאִישׁ אֲשֶׁר יוֹשַׁע עַל יָדֵי הַכִּפְּרָה הַמוּכְנָה מִיְסוּד הָעוֹלָם לְמַעַן כָּל בְּנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר חַיִּים מִיְמֵי נְפִילַת אָדָם הָרִאשׁוֹן, וְאֲשֶׁר חַיִּים עַתָּה, וְאֲשֶׁר יִחִיו בְּעַתִּיד, עַד קֵץ הָעוֹלָם.
- זֶה הָאִפְּן אֲשֶׁר עַל יְדֵיו תְּבוֹא הַיְשׁוּעָה, וְאִין יִשׁוּעָה אַחֲרַת בְּלִתִּי זֹאת אֲשֶׁר עָלְיָהּ מְדַבֵּר; אִף אִין כָּל תְּנָאִים אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יוֹשַׁע אִישׁ, זֹלַת הַתְּנָאִים אֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי בְּדַבְּרֵי.
- הָאֲמִינוּ בְּאֱלֹהִים; הָאֲמִינוּ כִּי הוּא קִיָּם וְכִי הוּא בְּרָא אֶת הַכֹּל, בְּשָׂמַיִם וּבְאָרֶץ. הָאֲמִינוּ כִּי לוֹ כָּל הַחֻקִּים וְכָל הַכֹּחַ, בְּשָׂמַיִם וּבְאָרֶץ. הָאֲמִינוּ כִּי אִין הָאָדָם מִבִּין אֶת כָּל אֲשֶׁר מִבִּין יְהוָה.
- וְעוֹד, הָאֲמִינוּ כִּי עַלְיֵכֶם לְהִנָּחַם מִחַטָּאֵיכֶם וּלְנָטֵשׁ אוֹתְכֶם, וּלְהִכְנַע לְפָנַי אֱלֹהִים, וּלְבַקֵּשׁ בְּתֵם לִבְבְּכֶם כִּי יִסְלַח לָכֶם; וְאִם תִּאֲמִינוּ בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שִׁיתוּ לְבָבְכֶם לַעֲשׂוֹתָם.
- וְעוֹד אֹמֵר לָכֶם, כְּאֲשֶׁר אֲמַרְתִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אִם הִשְׁגַּתְּם בְּדַעְתְּכֶם אֶת תְּפָאֶרֶת אֱלֹהִים, וְיָדַעְתֶּם אֶת טוֹבוֹ וְשִׂעֲמַתְּם מֵאַהֲבָתוֹ, וְקִבַּלְתֶּם מִחִילָה עַל חַטָּאֵיכֶם, אֲשֶׁר מִבִּיאָה שְׂמֵחָה רַבָּה מֵאֵד בְּנַפְשְׁכֶם, כֵּן אִף חֲפָצִי כִּי תִזְכְּרוּ, וְתִשְׁמְרוּ בְּזַכְרוֹנְכֶם תְּמִיד, אֶת גְּדֻלַּת אֱלֹהִים וְאֶת אַפְסוּתְכֶם, אֶת טוֹבוֹ וְאֶת אֲרֹךְ רוּחוֹ כְּלַפְיֵכֶם, בְּרִיּוֹת בְּלִתֵּי רִאיוֹת, וְתִכְנְעוּ בְּמַעַמְקֵי עַנּוּה
- I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.
- 5 For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—
- 6 I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—
- 7 I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.
- 8 And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.
- 9 Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.
- 10 And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.
- 11 And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the

מושיע ד:יב-כ

בְּקִרְאָכֶם בְּשֵׁם יְהוָה יוֹמֵם, וּבְעַמְדְּכֶם אֵיתָנִים
בְּאִמּוּנָה בְּאִשֶׁר עָתִיד לְבוֹא, עַל פִּי דְבַר הַמַּלְאָךְ.

Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

הֲגִי אֹמֵר לָכֶם כִּי אִם תַּעֲשׂוּ זֹאת, לְעוֹלָם
תִּשְׂמְחוּ וְתִמְלְאוּ אֶהְבַּת אֱלֹהִים, וְתִדְבְּקוּ תְּמִיד
בְּמַחִילַת חַטָּאֵיכֶם; וְתִגְדְּלוּ בִּידְעֵת הַתַּפְּאֶרֶת
אֲשֶׁר לְבוֹרְאֵכֶם, בִּידְעָה אֲשֶׁר הוּא צַדִּק וְאֱמֶת.

12 And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

וְלֹא תִשְׂתִּיתוּ דַּעְתְּכֶם לְהַרְעַת אִישׁ לְרֵעֵהוּ, כִּי אִם
לְחַיּוֹת בְּשָׁלוֹם וְלָתֵת לְכָל אִישׁ כְּפִי הָרְאוּי לוֹ.

13 And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

וְלֹא תִנְיְחוּ לְבְנֵיכֶם לְלַכֵּת רַעֲבִים אוֹ עִירְמִים;
אִף לֹא תִנְיְחוּם לְעֵבֵר עַל חֻקֵי אֱלֹהִים וּלְהִלָּחֵם
וְלָרִיב אִישׁ בְּאָחִיו, וּלְשָׂרֵת אֶת הַשָּׁטָן, בְּעַל
הַחַטָּא, הוּא הָרוּחַ הָרַע, אוֹיֵב כָּל הַצְּדִיקָה,
אֲשֶׁר אֲבוֹתֵינוּ דְּבָרוּ עָלָיו.

14 And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

אִף תִּלְמְדוּם לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי אֱמֶת וּפְנִחוֹת;
תִּלְמְדוּם לְאַהֲבָה וּלְשָׂרֵת אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ.

15 But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

אִף אַתֶּם תִּתְמַכּוּ בְּאַלְהַת הַצְּרִיכִים אֶת
תְּמִיכְתְּכֶם וְתִגִּישׁוּ מִקְּנֵינְכֶם לְאִשֶׁר הוּא
נֹצֵר; לֹא תִנְיְחוּ לְאֲבִיוֹן לְשִׂטַח אֶת בְּקִשְׁתּוֹ
לְפָנֵיכֶם לְרִיק וּלְשִׁלְחוֹ לְכַלְיוֹן.

16 And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

וְאוּלַי תֹּאמַר: הֵן הָאִישׁ הֵבִיא עַל עַצְמוֹ אֶת
עָנְיוֹ, לָכֵן אֲשִׁיב יָדִי מִתֵּת לוֹ מִלְּחָמִי וּמִחֶלֶק
לוֹ מִקְּנֵינִי לְמַנְעוֹ מִסָּבֵל, כִּי בְּצַדִּק יִנְעֹשׂ.

17 Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

וְאִנִּי אֹמֵר לָךְ, בֶּן אָדָם, כִּי הָעוֹשֶׂה כֵּן, עַל
אַחַת כְּמָה וְכְמָה עָלָיו לְהִנָּחֵם מֵאִשֶׁר עָשָׂה;
וְאִם לֹא יִנָּחֵם, יֵאָבֵד לְעַד, וְאִין לוֹ חֶלֶק
בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים.

18 But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

הֲכִי אִין כְּלָנוּ אֲבִיוֹנִים? הֲאִין כְּלָנוּ נְסֻמִּים
עַל אוֹתוֹ הַקָּיִם, הוּא אֱלֹהִים, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ כָּל
קְנִינָנוּ, הַמְּזוֹן וְהַלְבוּשׁ, הַזָּהָב וְהַכֶּסֶף וְכָל
עֲשָׂרָנוּ לְמִינֵהוּ?

19 For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

הִנֵּה, אִף עַתָּה, קִרְאתֶם בְּשֵׁמוֹ וּבְקִשְׁתֶּם
מִחִילָה עַל חַטָּאֵיכֶם. הֲאִם הִנֵּחְתֶּם לְבַקֵּשׁ
לְשׂוּא? לֹא; כִּי הוּא שָׁפַךְ אֶת רוּחוֹ עָלֵיכֶם,
לְמַלֵּא אֶת לְבָבְכֶם שִׂמְחָה עַד אֲשֶׁר חִדְלִיתֶם
מִדְּבַר, כִּי לֹא נוֹתַר דְּבַר בְּפִיכֶם בְּעֶצְמַת
שִׂמְחַתְּכֶם הַגְּדוֹלָה.

20 And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

מושיע ד:כא-כז

- 21 And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.
- וְהִנֵּה, אִם אֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּרָאֲכֶם, אֲשֶׁר עָלִיו אַתֶּם נִסְמָכִים לְחַיֵּיכֶם וְלִכְל אֲשֶׁר הֵנְכֶם וְלָכֶם, מֵעַנְיִק לָכֶם אֵת כָּל מִבְקֶשְׁכֶם הַצְדִּיק, בְּאֲמוּנַתְכֶם בּוֹ, וּבְהֶאֱמִינְכֶם כִּי תִעָנוּ, אֲזַי, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה חַיִּיבִים אַתֶּם לְחַלֵּק מִקְנֵינְכֶם זֶה לְזֶה.
- 22 And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.
- וְאִם תִּשְׁפָּטוּ וְתִרְשִׁיעוּ אֵת הָאִישׁ הַמִּבְקֵשׁ אֶתְכֶם לְתַתּוֹ מִקְנֵינְכֶם לְמַעַן לֹא יֵאבֵד, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה תִּצְדִּיק הַרְשָׁעַתְכֶם בְּמִשְׁפָּט בַּעֲבוּר מְנִיעַת קְנִינְכֶם, אֲשֶׁר אֵינוֹ שׂוֹף לָכֶם, כִּי אִם לְאֱלֹהִים, אֲשֶׁר לוֹ שְׂיָכִים גַּם חַיֵּיכֶם; וְאַתֶּם אַף אֵינְכֶם מְבַקְשִׁים וְאֵינְכֶם נִחְמָיִם עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם.
- 23 I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.
- אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אוֹי לְאִישׁ הַהוּא, כִּי קְנִינּוֹ יֵאבֵד עִמּוֹ; וְאֲנִי אוֹמֵר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל הָעֲשִׂירִים, בְּאֲשֶׁר לְחַפְצֵי הָעוֹלָם הַזֶּה.
- 24 And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.
- וְעוֹד, אֹמֵר אֶל הָעֲנִיִּים: אַתֶּם אֲשֶׁר אֵין לָכֶם, וְנוֹתֵר עֲלֵיכֶם לְהִתְקִים יוֹם-יוֹם; כְּלוֹמֵר, אֶל כָּלֶכֶם, הַמְסַרְבִּים לְאֲבִיוֹן, יֵעַן אֲשֶׁר אֵין בְּיַדְכֶם דָּבָר רְצוֹנִי כִּי כֹה תֹאמְרוּ בְלִבְכֶם: אֵינְנִי נוֹתֵן, כִּי אֵין לִי דָבָר, אֲךְ אֵלוֹ הַיְּהִי בְיָדִי, נוֹתֵן הֵייתִי.
- 25 And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.
- אִם תֹּאמְרוּ זֹאת בְּלִבְבְּכֶם, אֵין בְּכֶם אָשָׁם, וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, אָשָׁמִים אַתֶּם; וְאַשְׁמַכֶּם נִכוּן, כִּי חִמַּדְתֶּם אֵת אֲשֶׁר לֹא קִבַּלְתֶּם.
- 26 And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.
- וְעַתָּה, לְמַעַן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם, לְמַעַן תִּדְבְּקוּ מִיּוֹם לְיוֹם בְּמַחִילַת חַטָּאֵיכֶם, לְמַעַן תּוֹכְלוּ לְלַכֵּת לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּלֹא אָשָׁם, רְצוֹנִי כִּי תַחַלְקוּ מִקְנֵינְכֶם לְעֲנִיִּים, כָּל אֶחָד כִּפִּי יִכְלְתוּ: כַּגֹּוֹן הַשְּׂבַעַת רְעֵבִים, הַלְבִּשַׁת עִרְמָיִם, בְּקוֹר חוֹלִים וְשֵׁרוֹת לְרוּחָתָם, בְּרוּחַ וּבַחֲמֵר, כִּפִּי צָרְכֵיהֶם.
- 27 And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.
- הִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּחָכְמָה וּבִסְדֵּר; הֵן אֵין נִדְרָשׁ מְאִישׁ לָרוֹץ מִהָר מִכִּפִּי כּוֹחוֹ. וְאוּלַם רְאוּי לְאָדָם לְהִיוֹת חָרוֹץ, כִּי בְּכֹף יִשְׁגִי רִנּוֹחַ. עַל כֵּן, כָּל הַדְּבָרִים צָרִיכִים לְהִתְנַהֵל כְּסֻדְרָם.
- 27 And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth,
- וְרְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ, כִּי הַשׂוֹאֵל בְּכֶם דָּבָר מִשְׁכָּנּוֹ, יִשִּׁיב אֵת אֲשֶׁר שָׂאל בְּאֲשֶׁר הִסְבִּיחַ. וְאִם לֹא

מוֹשִׁיעַ ד:כט-ה:ה

יַעֲשֶׂה כֵן, חָטָא הוּא חוֹטֵא וְאוֹלֵי אֵף אֶת שְׂכָנֹו יַחֲטִיא.

according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

וְכַלּוֹתִי אֶת דְּבָרֵי אִמְרֵי אֵינֶנִּי יָכוֹל לְהַגִּידְכֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בָּהֶם תִּחַטְּאוּ, כִּי שׁוֹנִים הַדְּרָכִים וְנִבְדָּל הָאִפָּן, וְכֹה רַבִּים הֵם עַד כִּי לֹא אוֹכַל לְמַנוּתָם.

29 And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

אֵף זֹאת אוֹכַל לְהַגִּידְכֶם: אִם לֹא תִשְׁגַּחוּ עַל נַפְשֵׁיכֶם וְעַל מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם וְעַל דְּבָרֵיכֶם וְעַל מַעֲשֵׂיכֶם, וְלֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, וְלֹא תִמְשִׁיכוּ לְהַחֲזִיק בְּאִמְנוֹנְתְּכֶם בְּאֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם עַל בּוֹא אֲדוֹנֵנוּ עַד סוּף יְמֵי חַיֵּיכֶם, אַבּוֹד תֵּאבְדוּ. וְעַתָּה, בְּנֵי אָדָם, זְכְרוּ לְבַל תֵּאבְדוּ.

30 But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

ה

5

וְכַלּוֹת הַמְּלֶכֶף בְּנִימִין לְהַגִּיד זֹאת אֶל עַמּוֹ, הוּא שָׁלַח אֲלֵיהֶם שְׁלִיחִים, כִּי רָצָה לְהוֹדֵעַ אִם מֵאֲמִינִים הֵם בְּדְבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם.

1 And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

וְהֵם קָרְאוּ כָּלֶם פֶּה אֶחָד: אַכֵּן, מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ בְּכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלֵינוּ; אֵף נִדַּע כִּי נֵאֲמִינִים וְאִמְתָּ הֵם, יְעַן אֲשֶׁר רוּחַ יְהוָה, אֵל שְׂדֵי, עָשָׂה בָּנוּ וּבְלִבֵּנוּ שְׁנוֵי כְּפָרִי, עַד כִּי לֹא חִפְצִים אֲנַחְנוּ עוֹד לְהָרַע, כִּי אִם לְהִיטִיב עֲשׂוֹת תָּמִיד.

2 And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

וְאֵף לָנוּ, עֲצָמָנוּ, עַל יְדֵי טוֹב אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא קִץ, וְעַל יְדֵי הַתְּגַלְלוֹת רוּחוֹ, יֵשׁ מִרְאוֹת גְּדוּלִים עַל אֲשֶׁר עָתִיד לְבוֹא; וְאֵלֹו הִיָּה זֶה לְהוֹעִיל, יְכַלְנוּ לְנִבְא עַל הַכֹּל.

3 And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

וְאֵין זֹאת כִּי אִם אִמְנוֹנְתָנוּ בְּדְבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֵינוּ מִלְּכֵנוּ, אֲשֶׁר הִבִּיאָתָנוּ אֶל הַדַּעַת הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת, אֲשֶׁר בָּהּ אֲנַחְנוּ שְׂמִיחִים שְׂמִיחָה יִתְרָה כָּל כּוֹף.

4 And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

וְרָצוֹנָנוּ לְבוֹא בְּבְרִית עִם אֱלֹהֵינוּ, לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ וְלִהְשָׁמַע לְמִצְוֹתָיו בְּכָל דְּבַר אֲשֶׁר יִצְוֵנוּ; כָּל שְׂאִרֵי יְמֵי חַיֵּינוּ, לְמַעַן לֹא נָבִיא עָלֵינוּ יְסוּרֵי אֵין קִץ, כְּדִבַּר הַמַּלְאָךְ, לְבַל נִשְׁתָּה מִכּוֹס חַמַּת אֱלֹהִים.

5 And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

מושיע ה:ו-יד

- 6 And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.
- וְהִנֵּה, אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חָפֵץ מֵהֶם הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. עַל כֵּן אָמַר לָהֶם: הִנֵּה דִבְרַתְכֶם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חָפְצָתִי, וְהַבְרִית אֲשֶׁר כְּרַתְּם, בְּרִית צְדָק הִיא.
- 7 And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.
- וְעַתָּה אֲשֶׁר כְּרַתְּם אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת, תִּקְרְאוּ בְּשֵׁם יְלָדֵי הַמְּשִׁיחַ, בְּנָיו וּבָנוֹתָיו; כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הוּא יְלַדְכֶם בְּרוּחַ, כִּי אִמְרַתְּם: לְבַנּוֹ הִשְׁתַּנְּה עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה בְּשִׁמוֹ. לְכֵן מִמֶּנּוּ נוֹלַדְתֶּם, וְנַעֲשִׂיתֶם בְּנָיו וּבָנוֹתָיו.
- 8 And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.
- וּתַחַת הָרֵאשׁ הַזֶּה אַתֶּם מְשֻׁתָּחָרִים, וְאֵין רֵאשׁ אַחֵר אֲשֶׁר עַל יְדָיו אַתֶּם יְכוּלִים לְהִשְׁתַּחֲרֵר; לֹא נָתַן שֵׁם אַחֵר אֲשֶׁר עַל יְדָיו תִּבּוֹא הַיְשׁוּעָה. עַל כֵּן, רְצוֹנִי כִּי תִשְׂאוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, כְּלַכֶּם אֲשֶׁר בָּאתֶם בְּבְרִית עִם אֱלֹהִים, לְהִשְׁמַע לוֹ עַד קֵץ יְמֵי חַיֵּיכֶם.
- 9 And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.
- וְהָיָה כִּי כָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה זֹאת, יִמְצָא לְיָמִין אֱלֹהִים, כִּי הוּא יֵדַע אֶת הַשֵּׁם אֲשֶׁר הוּא נִקְרָא בוֹ; כִּי בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ יִקְרָא.
- 10 And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.
- וְהָיָה כִּי כָל אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא עָלָיו אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ יִקְרְאוּהוּ בְּשֵׁם אַחֵר; לְכֵן, הוּא יִמְצָא עֲצָמוֹ לְשִׁמְאֵל אֱלֹהִים.
- 11 And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.
- רְצוֹנִי גַם כִּי תִזְכְּרוּ כִּי זֶה הַשֵּׁם, אֲשֶׁר אִמַּרְתִּי כִּי אֶתֶּנְנֶנּוּ לָכֶם, לֹא יִמְחָה לְעוֹלָם בְּלֹתִי אִם עַל יְדֵי עֲבָרָה; עַל כֵּן, תִּנְּנוּ לְבָבְכֶם לְרַחֵק מִפְּשָׁע, לְמַעַן לֹא יִמְחָה הַשֵּׁם מִלְּבָבְכֶם.
- 12 I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.
- וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: רְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ לְשֵׂאת אֶת כְּתוּבַת הַשֵּׁם בְּלְבָבְכֶם תָּמִיד, וְלֹא תִמְצְאוּ לְשִׁמְאֵל אֱלֹהִים, כִּי תִשְׁמְעוּ וְתִדְעוּ אֶת הַקּוֹל אֲשֶׁר יִקְרָאְכֶם, וְאֵף אֶת הַשֵּׁם אֲשֶׁר יִקְרָאְכֶם בוֹ.
- 13 For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?
- כִּי אֵיךְ יֵדַע אִישׁ אֶת אֲדוֹנָיו אֲשֶׁר לֹא עָבְדוּ, וְהוּא זָר לוֹ וְרַחֵק מִמִּשְׁבּוֹת לְבוֹ וְעֲצָתוֹ?
- 14 And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.
- וְעוֹד, הֲיִקַּח אִישׁ חֲמוֹר שְׂכֵנוֹ לְטַפֵּל בוֹ? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; אֵף לֹא יִנִּיחַ כִּי יִרְעֶה בְּתוֹךְ עֲדָרוֹ; הֵן שִׁלַּח יִשְׁלַחְנוּ וְגָרַשׁ יִגְרֹשְׁנוּ. אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: כִּי יִהְיֶה בְּקִרְבְּכֶם, אִם לֹא תִדְעוּ אֶת הַשֵּׁם אֲשֶׁר יִקְרָאְכֶם בוֹ.

- 15 Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.
- על כן, רצוני כי תהיו יציבים ואיתנים, מרבים תמיד במעשים טובים, בעבור יתן בכם המשיח, יהוה אל שדי, את חותמו, למען תובאו השמימה, להיות לכם ישועת עולם וחי נצח על פי החכמה והגבורה, והדין והרחמים אשר לבוא הכל, בשמים ובארץ, אשר הוא אלהי מרומים. אמן.

1

והיה בכלותו לדבר אל העם, ראה המלך בנימין כי טוב יהיה לפקד את שמות כל הבאים בברית עם אלהים לשמר את מצוותיו.

והיה כי לא נעדרה מהם אף נפש אחת; אכן, הכל באו בברית אלהים, וזלת ילדים קטנים, לקבל עליהם את שם המשיח.

והיה כי אחר אשר פלה המלך בנימין לעשות את כל הדברים האלה, ואחר קדשו את בנו מושיע להיות מושל ומלך על עמו, ואחר מקרו לו את כל פקודות הממלכה, ואחר אשר מנה גם כהנים ללמד את העם, למען ישמעו האנשים את מצוות אלהים וידעו, ולמען עוררם לזכר את השבועה אשר נשבעו, הוא שלח את הקהל, והם שבו, איש ומשפחתו, לביתם.

ומושיע מלך תחת אביו. בן שלשים שנה היה במלכו, וראשית מלכותו כארבע מאות ושבעים ושש שנים מיום צאת לחי מירושלם.

והמלך בנימין חי שלש שנים ומת.

והמלך מושיע הלך בדרך יהוה, ושמר את משפטי ואת חקיו ומצוותיו, ועשה ככל אשר צוהו יהוה.

והמלך מושיע הורה לעמו לעבד את האדמה, ואף הוא עצמו עבד את האדמה למען לא יפל למשא על עמו ולמען עשות כמעשה אביו בכל דבר, ולא היה כל ריב בקרב עמו שלש שנים.

6

1 And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

2 And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

3 And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

4 And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

5 And king Benjamin lived three years and he died.

6 And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

7 And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

ז

7

- וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר אָרְכוּ יְמֵי הַשְּׁלוֹם לְמֶלֶךְ מוֹשִׁיעַ שְׁלֹשׁ שָׁנִים, הוּא חָפֵץ לְדַעַת עַל אֹדוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָלוּ לְאֶרֶץ לְחֵי-נֶפְתִּי אוֹ לְעִיר לְחֵי-נֶפְתִּי לְגֹר שָׁם, כִּי לֹא שָׁמְעוּ אֲנָשָׁיו דְּבַר עֲלֵיהֶם מֵעַתַּת עֲזִיבְתָם אֶת אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה; וְלָכֵן הִלְאוּ אֶת מוֹשִׁיעַ בַּהֲפָצְרוֹתֵיהֶם.
- וְהָמְלֵךְ מוֹשִׁיעַ הִתִּיר לְשֵׁשׁ עָשָׂר מִגְבוּרֵיהֶם לְעֵלוֹת אֶל אֶרֶץ לְחֵי-נֶפְתִּי לְחַקֵּר עַל אֹדוֹת חֲבֵרֵיהֶם.
- וּלְמַחֲרַת הַיּוֹם הֵם הִתְחִילוּ לְעֵלוֹת בְּמַסְעָם וּבָהֶם אִישׁ גְּבוּר וְכֹחַ חֵיל וְשִׁמוּ עֲמוּן, הוּא צָאצָא לְזְרַעְחַמְלָה; וְהוּא הָיָה לָהֶם לְמִנְהִיג.
- וְהֵם לֹא יָדְעוּ אֶת מַסְלּוֹל מַסְעָם בְּיַעַר אֲשֶׁר יַעֲלוּ בוֹ אֶל אֶרֶץ לְחֵי-נֶפְתִּי; עַל כֵּן נָדְדוּ יָמִים רַבִּים בְּיַעַר; אַרְבָּעִים יוֹם הָיוּ נֹדְדִיחִים.
- וְהָיָה אַחַר אַרְבָּעִים יְמֵי נֹדְדִים, הֵם בָּאוּ אֶל גְּבֻעָה אֲשֶׁר הִיא מִצְפוֹן לְאֶרֶץ שִׁילוֹם, וְהֵם הִטּוּ שָׁם אֶת אֹהֲלֵיהֶם.
- וְעֲמוּן לָקַח שְׁלֹשָׁה מֵעַמִּיתָיו וְשִׁמּוֹתֵיהֶם עַמְלֵקִי, חֵלֶם וְחֵם, וְהֵם יָרְדוּ אֶל אֶרֶץ נֶפְתִּי.
- וְהָיָה בְּבוֹאָם הֵם פָּגְשׁוּ בְּמֶלֶךְ הָעָם הַשׁוֹכֵן בְּאֶרֶץ נֶפְתִּי וּבְאֶרֶץ שִׁילוֹם; וְהַקִּיפּוֹם שׁוּמְרֵי הַמֶּלֶךְ וּלְקַחוּם וְאַסְרוּם וּנְתַנּוּם אֶל בֵּית הַסֵּהָר.
- וְאַחַר הָיִוְתָם בְּבֵית הַסֵּהָר יוֹמִים, הֵם הוּבְאוּ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ שְׁנַיִת וְכַבְלֵיהֶם הוּסְרוּ; וּבְעוֹדָם עוֹמְדִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הִתַּר לָהֶם, אִף צְוֶה עֲלֵיהֶם, לְהַשִּׁיב עַל הַשְּׁאִלוֹת אֲשֶׁר יִשְׁאַלֵם.
- וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הִנְנִי לְמַחִי בֶן נֹחַ, וְהוּא בֶן צִנְיָה, אֲשֶׁר עָלָה מֵאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה לְרִשֵׁת אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֶרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם, וְאֲשֶׁר הִמְלִיךְ עַל פִּי דְבַר הָעָם.
- 1 And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.
- 2 And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi to inquire concerning their brethren.
- 3 And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.
- 4 And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.
- 5 And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.
- 6 And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.
- 7 And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.
- 8 And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.
- 9 And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

מושיע זי-יח

- 10 And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?
- 11 And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.
- 12 And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;
- 13 For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.
- 14 And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.
- 15 For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.
- 16 And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.
- 17 And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple to hear the words which he should speak unto them.
- 18 And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not
- ועתה, רצוני לדעת מדוע הרהבתם עז
בנפשכם לקרב אל חומות העיר, בעת היותי,
אני, עם שומרי מחוץ לשער?
ואני הנחתי כי תחיו למען אחקר את דבר
בוזאכם, ולולא זאת הייתי מצוה על שומרי
להמיתכם. עתה, מתר לכם לדבר.
וכראות עמון כי התר לו לדבר, הוא צעד
קדימה והשתחוה לפני המלך; ובקומו אמר:
אדוני המלך, הנני מודה מאד היום לפני
אלהים כי עודני חי והרשות נתונה לי לדבר;
ואני אתאמץ לדבר בבטחון.
בטוח אני כי אלו הפרת אותי, לא הנחתי
להכביל בכבלי האלה. הנני עמון, צאצא
לזרעחמלה; באתי מארץ זרעחמלה לשאל
על אודות חברינו, אשר צניף העלה מן
הארץ ההיא.
וכשמע למחי את דברי עמון, הוא שמח
מאד, ואמר: עתה ידוע ידעתי כי חברי אשר
היו בארץ זרעחמלה עודם חיים. ועתה
אשמחה, ומחר אשמח אף את עמי.
כי הננו משעבדים ללמנים ומעלים אנחנו
מס להם, אשר הוא כבד מנשא. ועתה,
יצילונו חברינו מן השעבוד מידי הלמנים,
ואנחנו נהיה עבדיהם, כי טוב היותנו עבדי
הנפיים מהעלות מס למלך הלמנים.
והמלך למחי צוה את שומריו לכל יוסיפו
לכבול את עמון ואת עמיתיו, והורה להם
לקחת אל הגבעה אשר מצפון לשילום
ולהביא את אחיהם אל העיר, בעבור יאכלו
וישתו וינוחו מעמל מסעם, כי רבות סבלו
האנשים, רעב וצמא ויגיעה.
ולמחרת היום שלח המלך למחי הודעה בכל
עמו, להתאסף יחדו אל בית המקדש לשמע
את הדברים אשר ידבר אליהם.
והיה כאשר התאספו, דבר אליהם המלך
כדברים האלה: עמי, שאו ראש והנחמו, כי
הנה קרבה העת, לא רחוק היום אשר לא

נְהִיָּה עוֹד נִכְנָעִים לְאֹיְבֵינוּ, אַחַר אֲשֶׁר לִשְׂוֹא
הָיוּ מֵאֲבָקֵינוּ הַרְבִּים. אַךְ יוֹדַע אֲנִי כִּי עוֹד
עֲתִיד לְבוֹא מֵאֲבָק מְכָרִיעַ.

far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

עַל כֵּן, שָׂאוּ רֹאשׁ וְגִילוּ, וְשִׂימוּ אֶת מִבְּטַחְכֶּם
בְּאֱלֹהִים, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב, הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
וְהוֹלִיכֶם בַּיַּבְשָׁה בְּתוֹךְ יָם סוּף וְהֶאֱכִילֶם
מִן, לְכֹל יֵאבְדוּ בַּמִּדְבָּר; וְעוֹד רַבּוֹת
עָשָׂה בְּעַבְרֶם.

19 Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

וְאִכֵּן, הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת אֲבוֹתֵינוּ
מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְשָׁמַר אֶת עַמּוֹ וְנִצְרָם עַד
הַיּוֹם; הֵן מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵינוּ וְתוֹעֲבוֹתֵינוּ הִכְנִיסָנוּ
אֶל הַשְּׁעָבוֹד.

20 And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

וְעֵדִים כָּלְכֶם הַיּוֹם כִּי צִנִּיף, אֲשֶׁר הִמְלִיךְ עַל הָעָם
הַזֶּה, בְּלִהְיֹתוֹ יֹתֵר לְרִשְׁתׁ אֶת אֶרֶץ אֲבוֹתָיו,
רָמָה עַל יְדֵי עֲרֻמַּת הַמֶּלֶךְ לָמֹן וְתַחֲבוּלוֹתָיו.
וּבַעֲשׂוֹתוֹ בְּרִית עִם הַמֶּלֶךְ צִנִּיף, מָסַר לְיָדוֹ
אֶת קִנְיָו חֶלֶק הָאֶרֶץ, אֶת הָעִיר לְחִי־נֶפֶי, וְאֶת
הָעִיר שִׁילוֹם וְאֶת מְגַרְשֵׁיהֶם אֲשֶׁר סָבִיב;

21 And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being over-zealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

וְאֶת כָּל זֹאת עָשָׂה אַךְ לְמַעַן הִכְנִיעַ אֶת הָעָם
הַזֶּה לְשִׁעְבָדוֹ. וְהִנֵּנוּ מַעֲלִים הַיּוֹם מִסַּ לְמֶלֶךְ
הַלְּמָנִים בְּשַׁעוֹר מַחְצִית מִיבּוֹלָנוּ, מִן הַתִּירָס
וְהַשְּׁעוֹרָה וְכָל דְּגַנְנוֹ לְמִינֵהוּ, וּמַחְצִית שֹׁגֵר עֲדָרֵי
צֹאנָנוּ וּבְקָרָנוּ; אִכֵּן מַחְצִית כָּל אֲשֶׁר לָנוּ נוֹשָׂה
מֶלֶךְ הַלְּמָנִים מֵאֵתָנוּ, וְלֹא, אֶת חַיֵּינוּ יִקַּח.

22 And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

הֲאִין זֶה כִּבֵּד מִנְשָׂא? הֲאִין צָרְתָנוּ הַזֹּאת גְּדוֹלָה?
אִכֵּן, רְאוּ נָא, מֵה גְדוֹלָה סִבְתָנוּ לְהֵתְאָבֵל.

23 And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

אִכֵּן, אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם כְּפֹה רַבּוֹת סְבוֹתֵינוּ
לְהֵתְאָבֵל; כִּי הִנֵּה מֵה רַבִּים מֵאֲחֵינוּ הוּמָתוּ
וְדָמָם נִשְׁפָּף לְשׂוֹא, וְהַכֹּל מִפְּנֵי עוֹן.

24 Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

כִּי אִלוּלֹא פָּשְׁעוּ הָעָם הַזֶּה, לֹא הָיָה מִנִּיחַ
יְהוָה לְרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת לְבוֹא עֲלֵיהֶם.
אֲךָ הֵם לֹא שָׁמְעוּ לְדְבָרָיו, וְנִתְגַּלְעוּ שָׁם
מִרִּיבוֹת בֵּינֵיהֶם; כֹּה רַבּוֹת הֵן עַד כִּי שִׁפְכוּ
אִישׁ אֶת דַּם אָחִיו.

25 For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

וְהֵם הִמִּיתוּ נְבִיא יְהוָה, אִישׁ אֱלֹהִים נִבְחָר,
אֲשֶׁר הִגִּידָם עַל רְשָׁעוֹתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְהִרְבָּה
לְנִבְא עַל אֲשֶׁר תְּבוֹאֵנָה, אִכֵּן, עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ.

26 And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

מושיע ז:כז-ח:ב

- וַיֵּעַן אֲשֶׁר אָמַר לָהֶם כִּי הַמְּשִׁיחַ הוּא אֱלֹהִים, אָבִי כָּל הַדְּבָרִים; וְכִי הוּא יִקַּח לוֹ אֶת דְּמוּת הָאָדָם, וְתִהְיֶה זֶה הַדְּמוּת אֲשֶׁר עַל פִּיהָ נִבְרָא הָאָדָם בְּרֵאשִׁית; וּבְמַלְיֵם אַחֲרוֹת: הוּא אָמַר כִּי הָאָדָם נִבְרָא עַל פִּי צֶלֶם אֱלֹהִים, וְכִי אֱלֹהִים יָרַד אֶל בְּנֵי הָאָדָם, וַיִּשִׁית עָלָיו בְּשָׂר וְדָם, וַיִּתְהַלֵּךְ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ;
- וַיֵּעַן אֲשֶׁר אָמַר זֹאת, הִמְתִּירוּהוּ, וַעֲשׂוּ עוֹד מַעֲשִׂים רַבִּים נוֹסְפִים אֲשֶׁר הִבִּיאוּ אֶת חַמַּת אֱלֹהִים עָלֵיהֶם. עַל כֵּן, מִי יִתְמָה עַל שְׁעִבּוּדָם וְעַל אֲשֶׁר הֵם מְכִים בְּצָרוֹת וּבְמַכָּאוֹב.
- כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: לֹא אֶעֱזֹר לְעַמִּי בְּיוֹם פְּשָׁעָם, כִּי אֲגַדֵּר אֶת דְּרָכָם לְבַל יִצְלִיחוּ, וְהָיוּ מַעֲשֵׂיהֶם מְכֻשׁוֹל לְפָנָיהֶם.
- וְעוֹד אָמַר: אִם טָמְאָה יִזְרְעוּ עִמִּי, מוֹץ בְּסוּפָה יִקְצְרוּ וּפְעֻלָּתָהּ תִּרְעַלָּה הַיָּא.
- וְעוֹד אָמַר: אִם טָמְאָה יִזְרְעוּ עִמִּי, רוּחַ קָדִים יִקְצְרוּ, אֲשֶׁר תִּבּוֹאֶתָהּ כְּלִיּוֹן מֵהַיָּר.
- הִנֵּה קָם דְּבַר יְהוָה וּמְכּוֹת וַיִּסּוּרִים בָּאוּ עֲלֵיכֶם.
- אֲךָ אִם תִּשׁוּבוּ אֶל יְהוָה בְּכָל כּוֹנֵת לְבַבְכֶם, וְתִשְׁמְרוּ בּוֹ אֶת מִבְּטַחְכֶם, וְתִעֲבְדוּהוּ בְּכָל שִׁקְיֵית דַּעְתְּכֶם, אַכֵּן אִם תַּעֲשׂוּ כֵן, הוּא יִגְאֲלֶכֶם מִן הַשְּׁעִבּוּד, כְּחַפְצוֹ וְכַרְצוֹנוֹ.

ח

8

- וּכְכֹלּוֹת הַמֶּלֶךְ לְמַחֲיו לְדַבֵּר אֶל עַמּוֹ, כִּי רַבּוֹת דְּבַר אֱלֹהִים וְרַק מְעַט מִדְּבָרָיו כְּתִבְתִּי בְּסֵפֶר הַזֶּה, הוּא סֵפֶר לָהֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים עַל אוֹדוֹת אַחֵיהֶם אֲשֶׁר בְּאָרֶץ זְרַעְחַמְלָה.
- וְהוּא הוֹרָה לְעַמּוֹן לְעַמְד לְפָנָי הַקֹּהֵל וּלְסַפֵּר בְּאִזְנֵיהֶם אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אֶת אַחֵיהֶם מִיּוֹם עֲלוֹת צְנִיף מִן הָאָרֶץ, עַד אֲשֶׁר הוּא עֲצָמוּ יִצָּא לְעֹלֹת מִמֶּנָּה.
- 1 And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.
- 2 And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

- 3 ועמון אף הגה באזניהם את דברי המלך
בנימין האחרונים אשר למדם, והוא בארם
לאנשי המלך למחי, למען יבינו את כל
הדברים אשר דבר.
- 4 והיה אחר עשותו את כל זאת, שלח המלך
למחי את הקהל איש לביתו.
- 5 והוא הורה להביא לפני עמון את הלוחות
אשר כתובים בהם זכרונות עמו מיום עזבו
את ארץ זרעהמלה, למען יקרא בהם.
- 6 וככלות עמון לקרא את הכתוב, שאלו המלך
אם יכול הוא לתרגם לשונות, ועמון השיבו
כי אינו יכול.
- 7 ואמר אליו המלך: בהתעצב לבי על סבלות
עמי פקדתי כי יערכו ארבעים ושלשה מאנשי
מסע ביערות למצוא את ארץ זרעהמלה,
לבקש מאחינו להצילנו מן השעבוד.
- 8 והם תעו ביערות ימים רבים, ואף כי
התאמצו, לא מצאו את ארץ זרעהמלה
ושבו אל הארץ הזאת. ובמסעם בארץ
עתירת מקווי מים הם גלו ארץ אשר כסויה
עצמות אדם ובהמה, ואשר מלאויה חרבות
כל מיני בנינים, ואף ארץ אשר תושביה
היו רבים כצבאות ישראל.
- 9 ולעדויות על אמתת דבריהם, הם הביאו
עמיהם עשרים וארבעה לוחות וזהב טהור,
אשר הם מלאים חריטות.
- 10 והנה, הם אף הביאו מגני חזה רבי
מדות, עשויים נחשת ונחשת קלל,
והם שלמים וטובים.
- 11 והם הביאו חרבות, אשר נצביהו נשחתו
ולחביהו אכלו בחלדה; ואין איש בארץ המבין
את שפת הלוחות או את החריטות אשר על
גביהם. לכן שאלתיה: התוכל לתרגם?
- 12 ואוסף ואשאלה: התדע איש אשר יוכל
לתרגם? כי חפץ אני בתרגום הרשומות האלה
ללשוני; ואולי יודע לנו מהם על שריד מן
- 3 And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin
had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so
that they might understand all the words which he spake.
- 4 And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi
dismissed the multitude, and caused that they should return every one
unto his own house.
- 5 And it came to pass that he caused that the plates which contained the
record of his people from the time that they left the land of Zarahemla,
should be brought before Ammon, that he might read them.
- 6 Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him
to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he
could not.
- 7 And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my
people, I caused that forty and three of my people should take a
journey into the wilderness, that thereby they might find the land of
Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out
of bondage.
- 8 And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet
they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned
to this land, having traveled in a land among many waters, having
discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts,
and was also covered with ruins of buildings of every kind, having
discovered a land which had been peopled with a people who were as
numerous as the hosts of Israel.
- 9 And for a testimony that the things that they had said are true they
have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and
they are of pure gold.
- 10 And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and
they are of brass and of copper, and are perfectly sound.
- 11 And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished,
and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in
the land that is able to interpret the language or the engravings that are
on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?
- 12 And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate?
For I am desirous that these records should be translated into our lan-
guage; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the

מושיע ח:יג-כ

הָעַם הַנִּשְׁמָד אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ בָּאוּ הַלְּוִחוֹת הָאֵלֶּה; אוֹ, אוֹלִי, יִלְמְדוּנִי עַל הָעַם הַזֶּה אֲשֶׁר נִשְׁמָד; וְאֲנִי חֹפֵץ לְדַעַת מַה הֵבִיא לְכַלְיוֹנָם.

people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

- 13 Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.
- 14 And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.
- 15 And the king said that a seer is greater than a prophet.
- 16 And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.
- 17 But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.
- 18 Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.
- 19 And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.
- 20 O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the
- וְאָמַר אֱלֹוֹ עִמּוֹן: אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ, אֲכֹן אוֹכַל לְהַגִּידָךְ מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר יָכוֹל לְתַרְגֵּם אֶת הַכְּתָבִים, כִּי יֵשׁ לוֹ בְּאֲשֶׁר יָכוֹל לְהִבִּיט וּלְתַרְגֵּם אֶת כָּל הַרְשׁוּמוֹת הַקְּדוּמוֹת, וְזֹאת מִתַּת אֱלֹהִים. וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר בְּיָדוֹ נִקְרְאוּ מִבְּאָרִים, וְאִין אִישׁ יָכוֹל לְהִבִּיט בָּהֶם, בְּלֹתִי אִם צָוָה, פֶּן יִבִּיט בְּאֲשֶׁר אֶסוּר לוֹ וְאָבוֹד יֵאבֹד. וְהָאִישׁ אֲשֶׁר מְצָוָה לְהִבִּיט בָּהֶם, חוֹזֶה נִקְרָא.
- הִנֵּה כִּי מֶלֶךְ הָעַם אֲשֶׁר בְּאַרְצָן זִרְעֵחַמְלָה הוּא הָאִישׁ הַמְצָוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה, וְלוֹ מִתַּת אֱלֹהִים הַמְרוֹמָמָה הַזֹּאת.
- וְהַמֶּלֶךְ אָמַר כִּי חוֹזֶה גָדוֹל מִנְּבִיא.
- וְעִמּוֹן אָמַר כִּי חוֹזֶה הוּא מְגַלֵּה נִסְתָּרוֹת וְאָף הוּא נְבִיא, וְאִין אָדָם יָכוֹל לְקַבֵּל מִתַּת גְּדוּלָה מְזֹאת, בְּלֹתִי אִם יִהְיֶה לוֹ כַּח אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הוּא מַעֲבֵר לִיכְלֹת הָאָדָם; וְאוֹלָם יִתְכַּן כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ כַּח רַב, אֲשֶׁר נָתַן מֵאֵת אֱלֹהִים.
- וְחוֹזֶה יָכוֹל לְדַעַת דְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּעֵבֶר וְכֹן דְּבָרִים אֲשֶׁר יִבְאוּ בְּעֵתִיד; וְעַל יְדֵי הַחוֹזִים נִגְלִים כָּל הַדְּבָרִים, אוֹ, בְּיַתֵּר דִּיוֹק, נִסְתָּרוֹת הוֹפְכוֹת נִגְלוֹת, וְדְבָרֵי סְתָרִים יוֹצְאִים לְאוֹר. וְדְבָרִים אֲשֶׁר אִינָם יְדוּעִים, נוֹדְעִים עַל יְדֵיהֶם; וְכֹן דְּבָרִים יַעֲשׂוּ נוֹדְעִים עַל יְדֵיהֶם, אֲשֶׁר בְּלַעֲדֵיהֶם לֹא יוֹכְלוּ לְהוֹדֵעַ.
- כֹּה הִכִּין אֱלֹהִים דָּרָךְ לְמַעַן יוֹכַל הָאָדָם, עַל יְדֵי אֱמוּנָתוֹ, לַעֲשׂוֹת נִפְלְאוֹת; וְכֹה הוּא נֶעֱשֶׂה לְמוֹעִיל וּמִיטִיב לְשָׂאֵר בְּנֵי הָאָדָם.
- וְכַכְלֹות עִמּוֹן לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שָׂמַח הַמֶּלֶךְ עַד מְאֹד וְהוּא הוֹדָה לְאֱלֹהִים לֵאמֹר: אֲכֹן דְּבַר סֵתֵר גְּדוֹל רָשׁוּם בְּלוֹחוֹת הָאֵלֶּה, וְהַמְּבָאָרִים אֲכֹן הוֹכֵנוּ לְתַכְלִית גְּלוּי כָּל נִסְתָּרוֹת כָּאֵלֶּה לְבְנֵי הָאָדָם.
- מַה נִּפְלְאִים מַעֲשֵׂי יְהוָה, וְיִמָּה רַבָּה סִבְלָנוֹתוֹ אֵל עִמּוֹן; אֲכֹן, מַה עֲנִיָּתוֹ וְאִטוּמָה הִבְנֵת בְּנֵי

מושיע ה:כא-ט:ה

הָאָדָם, כִּי אֵינָם מִבְּקָשִׁים חֲכָמָה, וְאֵינָם
חֹפְצִים כִּי תִמְשַׁל בָּהֶם!

understandings of the children of men; for they will not seek wisdom,
neither do they desire that she should rule over them!

אָכֵן, הֵם כְּעֵדֶר פְּרֵא הַבּוֹרֵחַ מִן הָרוּעָה וְנִפְוִץ;
תִּגְרָשֶׁם חֵיתוֹ יַעַר וְתִטְרַפֶּם.

21 Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and
scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

כִּתְבֵי צִנִּיף. סְפוֹר עֲמוּ מֵעַת עֲזַבְתֶּם אֶת אֶרֶץ
זְרַעְחֶמְלָה עַד אֲשֶׁר שִׁחְרוּ מִיַּד הַלְּמָנִים.
(בְּעֶרְךָ 200-120 לְפָנֵי הַסְּפִירָה.) נִכְלָל
בְּפָרְקִים ט-כב.

*The record of Zeniff. An account of his people from the time they left the
land of Zarahemla until the time they were delivered out of the hands of
the Lamanites. (About 200-120 B.C.) Comprising chapters 9-22.*

ט

9

אֲנִי צִנִּיף לְמַדְתִּי בְּכָל לְשׁוֹן הַנְּפִיִּים, וְאֶף
הַכְּרֵתִי אֶת אֶרֶץ נֶפִי, אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ יְרֻשַׁת
אֲבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנָה. וְאֲנִי נִשְׁלַחְתִּי לְרַגֵּל בְּקֶרֶב
הַלְּמָנִים, לְצַפּוֹת בְּחִילוֹתֵיהֶם, לְמַעַן יוּכַל
צָבָאנוּ לְהַתְּנַפֵּל עֲלֵיהֶם וְלִהְשָׁמִידָם. אֶף
בְּרִאוֹתַי אֶת הַטּוֹב אֲשֶׁר בָּהֶם, חֲפָצְתִּי
כִּי לֹא יִשְׁמְדוּ.

1 I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and
having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our
fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the
Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come
upon them and destroy them—but when I saw that which was good
among them I was desirous that they should not be destroyed.

לָכֵן הִתְוַכַּחְתִּי עִם חֲבֵרַי בְּיַעְרֹת, יַעַן אֲשֶׁר
רָצִיתִי כִּי יִכְרַת מוֹשְׁלֵנוּ בְּרִית עִמָּהֶם; אוּלַם
מוֹשְׁלֵנוּ, בְּהִיּוֹתוֹ אִישׁ קָשֶׁה וְצָמָא דָם צָוָה
לְהַרְגֵנִי; אֶף אֲנִי נִצַּלְתִּי מִפְּנֵי שְׂפִיכוֹת דָּמִים
גְּדוֹלָה; אָבוֹת נִלְחָמוּ בְּאָבוֹת וְאָחִים בְּאָחֵיהֶם,
עַד כִּי הִשְׁמַד מִרְבִּית מִנֵּן צָבָאנוּ בְּיַעְרֹת,
וְאֲנַחְנוּ, הַנְּשֹׂאֲרִים בְּחַיִּים, שָׁבְנוּ אֶל
אֶרֶץ זְרַעְחֶמְלָה לְסַפֵּר אֶת הַסְּפוֹר
לְנִשְׁיָהֶם וּלְיִלְדֵיהֶם.

2 Therefore, I contended with my brethren in the wilderness for I would
that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere
and a bloodthirsty man commanded that I should be slain; but I was
rescued by the shedding of much blood; for father fought against
father, and brother against brother, until the greater number of our
army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that
were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives
and their children.

אֶף אֲנִי, בְּהִיּוֹתִי לְהוֹט לְרֻשַׁת אֶת אֶרֶץ
אֲבוֹתֵינוּ, קִבַּצְתִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר חֲפָצוּ לְעֵלוֹת
אֵלַיָּה וּלְנַחֵלָה, וְהַחֲלוֹנוּ שְׁנִית בְּמַסְעֵנוּ בְּיַעְרֹת
לְעֵלוֹת אֶרֶץ; אֶף הִכִּינוּ בְּרָעַב וּבִישׁוּרִים
קָשִׁים כִּי נִלְאִינוּ לְזַכֵּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ.

3 And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected
as many as were desirous to go up to possess the land, and started again
on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were
smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember
the Lord our God.

וְאוּלַם, אַחַר יְמֵי נְדוּדִים רַבִּים בְּיַעְרֹת, נָטִינוּ
אֶת אֹהֲלֵינוּ בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר בּוּ נְהָרְגוּ אַחֵינוּ,
וְהוּא לֵיד אֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ.

4 Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched
our tents in the place where our brethren were slain, which was near to
the land of our fathers.

וְאֲנִי הִלְכֹתִי שְׁנִית, וְעַמִּי אֲרַבָּעָה מֵאָנְשֵׁי,
אֶל הַמֶּלֶךְ, אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ, לְדַעַת אֶת לִב
הַמֶּלֶךְ, וְאִם אוּכַל לְבוֹא עִם אָנְשֵׁי וּלְנַחֵל
אֶת הָאֶרֶץ בְּשָׁלוֹם.

5 And it came to pass that I went again with four of my men into the city,
in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and
that I might know if I might go in with my people and possess the land
in peace.

- 6 וּנְכַסְתִּי אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְהוּא כָרַת עִמִּי
בְּרִית לְתִתְּנִי לִי, אֶת אֶרֶץ לְחֵי־נֶפְחִי וְאֶת אֶרֶץ
שִׁילוֹם, לְנַחֲלָה.
- 7 וְהוּא אָף צִוָּה אֶת עַמּוֹ לְצֵאת מִן הָאָרֶץ,
וְאֲנִי וְאֲנָשֵׁי בָּאֲנִי אֶל הָאָרֶץ לְנַחֲלָהּ אוֹתָהּ.
- 8 וְאֲנַחְנוּ הַחֲלוּנוּ לְבָנוֹת בְּנֵינִים, וּלְתַקֵּן אֶת
חוֹמוֹת הָעִיר, אֲכֹן, חוֹמוֹת הָעִיר לְחֵי־נֶפְחִי
וְהָעִיר שִׁילוֹם.
- 9 וְאֲנַחְנוּ הַחֲלוּנוּ לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה בְּכָל מִינֵי
זְרָעִים, זְרָעֵי תֵירָס, וְחֶטֶה וְשֵׁעוּרָה, וְנֶאֱס
וְשֵׁאוֹם, וְזָרְעֵי כָּל פְּרִי לְמִינָהּ. אִזּוּ הַחֲלוּנוּ
לְרַבּוֹת בְּאֶרֶץ וּלְהַצְלִיחַ בָּהּ.
- 10 כֹּה, בְּעֶרְמַת הַמֶּלֶךְ לְמֹן וְתַחְבּוּלָתוֹ, לְמַעַן
שִׁעְבְּדוּ אֶת עַמִּי, הוּא וְתָרַע עַל הָאָרֶץ לְתִתְּנָהּ
לָנוּ לְנַחֲלָה.
- 11 וְהָיָה כְּעֵבֶר שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה מִיּוֹם יָשַׁבְנוּ
בְּאֶרֶץ, הַחֵל הַמֶּלֶךְ לְמֹן לְחַשֵּׁשׁ פֶּן יִתְחַזַּק עַמִּי
בְּאֶרֶץ, וְלֹא יוֹכֵל עַמּוֹ לְגַבֵּר עָלָיו וּלְשַׁעְבְּדוֹ.
- 12 כֹּה הָיוּ הַלְּמָנִים הָיוּ עִם עֶצֶל וְעוֹבְדֵי פְסִילִים; לָכֵן
חָפְצוּ לְשַׁעְבְּדָנוּ, לְמַעַן יִזְלְלוּ בְעַמְל יְדֵינוּ,
לְמַעַן יַעֲשׂוּ לָהֶם סְעוּדוֹת מִעֲדָרֵי שְׂדוֹתֵינוּ.
- 13 עַל כֵּן הַחֵל הַמֶּלֶךְ לְמֹן לְהַסִּית אֶת עַמּוֹ לְרִיב
עִם עַמִּי; לָכֵן פָּשְׂטוּ בְּאֶרֶץ מְלָחָמוֹת וּמְדִינִים.
- 14 כִּי בְשָׁנַת שְׁלֹשׁ עָשָׂרָה לְמַלְכוּתִי בְּאֶרֶץ נֶפְחִי,
הַרְחַק בְּדָרוֹם אֶרֶץ שִׁילוֹם, בְּעֵת אֲשֶׁר הִשְׁקִי
עַמִּי אֶת עֲדָרֵיהֶם וְרָעוּם, וּבְעֵת עֲבָדָם אֶת
אֲדָמוֹתֵיהֶם, נָפַל עֲלֵיהֶם חֵיל גָּדוֹל מִן
הַלְּמָנִים, וְהַחֵל לְהַרְג אֹתָם וּלְגַזֵּל אֶת
עֲדָרֵיהֶם וְאֶת דְּגַן שְׂדוֹתֵיהֶם.
- 15 וּבְנֵי עַמִּי, כָּל אֲשֶׁר לֹא הִשְׁיִגוּם הַלְּמָנִים, נִמְלָטוּ
אֶל הָעִיר נֶפְחִי, וְהֵם קָרְאוּ אֵלַי לְהִגֹּן עֲלֵיהֶם.
- 16 וְאֲנִי חִמַּשְׁתִּי אוֹתָם בְּקִשְׁתוֹת וּבַחֲצִצִּים, בַּחֲרָבוֹת
וּבַפְּגִיזוֹת, וּבַאֲלוֹת וּבַמִּרְגָּמוֹת וּבַבְּנֵי קָלַע,

מושיע ט:יז-י:ה

וּבְכָל סוּג נְשָׁק אֲשֶׁר יִכְלֹנוּ לְהַמְצִיא;
וְאֲנִי יִצְאֵתִי עִם אַנְשֵׁי לְקָרֵב עַל הַלְּמָנִים.

with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

וַיֵּצְאוּנוּ לְקָרֵב עַל הַלְּמָנִים לְבוֹשִׁים עִזֵּי יְהוָה,
כִּי אֲנִי וְאֲנָשֵׁי צִעֲקָנוּ צִעֲקָה גְדוֹלָה לַיהוָה
לְהַצִּילָנוּ מִיַּד אוֹיְבֵינוּ, כִּי הִתְעוֹרְרָנוּ לְזָכֹר
הַצִּלְתוֹ אֶת אֲבוֹתֵינוּ.

17 Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

וְאֱלֹהִים שָׁמַע אֶת צִעֲקוֹתֵינוּ וְאֵל תְּפִלוֹתֵינוּ
שָׁעָה; וַיֵּצְאוּנוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ, וַנִּפְלְנוּ עַל הַלְּמָנִים;
שְׁלֹשָׁת אֲלָפִים וָאַרְבַּעַים וּשְׁלֹשָׁה מֵהֶם הִרְגָנוּ
בְּיוֹם אֶחָד וּבַלַּיְלָה. אַכֵּן, הִרְגָנוּ בָהֶם עַד אֲשֶׁר
גָּרְשׁוּם מֵאַרְצֵנוּ.

18 And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

וְאֲנִי, בְּמוֹ יָדִי, עֲזַרְתִּי לְקַבֵּר אֶת מֵתֵיהֶם.
וְהִנֵּה, לְרַב יַגּוֹנָנוּ וּמִסְפָּדָנוּ, מֵאַתִּים וּשְׁבַעַים
וּתְשַׁעָה מֵאַחֲרֵינוּ נִהְרָגוּ.

19 And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

י

10

וַשְׁבָנוּ לְכוֹנֵן אֶת הַמַּמְלָכָה, וְהַחֲלוֹנוּ שְׁנֵית
לְנַחַל אֶת הָאָרֶץ בְּשָׁלוֹם. וְאֲנִי הוֹרִיתִי כִּי
יַעֲשֶׂה לָנוּ נְשָׁק לְמַלְחָמָה מִכָּל מִין. לְמַעַן יִהְיֶה
לִי נְשָׁק בְּעֵבּוֹר עַמִּי לְעַת אֲשֶׁר יָקוּמוּ הַלְּמָנִים
שְׁנֵית לְמַלְחָמָה עַל עַמִּי.

1 And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

וְאֲנֹכִי הִצַּבְתִּי שׁוֹמְרִים מִסְבִּיב הָאָרֶץ, לְכָל
יִפְתֵּיעוּנוּ הַלְּמָנִים שְׁנֵית בְּהִתְנַפְּלֵם עָלֵינוּ
וַיִּשְׁמִידוּנוּ; כִּדָּ שְׁמַרְתִּי אֶת עַמִּי וְאֶת עַדְרֵי
וּמִנְעֻתִים מִנִּפְּל לַיְדֵי אוֹיְבֵינוּ.

2 And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

וְהִיְתָה אֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ לִירְשָׁה לָנוּ עַת אַרְבָּה,
עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה.

3 And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

וְאֲנִי הוֹרִיתִי כִּי הַגִּבָּרִים יַעֲבְדוּ אֶת הָאֲדָמָה
וַיַּגְדְּלוּ כָּל מִיַּיִן דָּגָן וְכָל פְּרִי לְמִינָהּ.

4 And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

וְלִנְשֵׁים הוֹרִיתִי לְסוֹת וְלַעֲמֵל וְלַעֲבֹד,
וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִיַּיִן אֲרִיגֵי פִשְׁתָּן הַדּוֹרִים וּבָדִים
מִכָּל סוּג לְהַלְבִּישׁ אֶת מַעֲרַמֵּינוּ; כִּדָּ הִצַּלְחָנוּ
בְּאֶרֶץ, וּשְׁרָרָה בָּהּ שְׁלוֹה אַרְבָּה, עֶשְׂרִים
וּשְׁתַּיִם שָׁנָה.

5 And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

מושיע י:ו-יד

- וְהַמֶּלֶךְ לָמַן מָת, וּבְנֵו מֶלֶךְ תַּחֲתָיו. וְהוּא הִחֵל לְהִסִּית אֶת עַמּוֹ לְמִרְדּ בְּעַמִּי; לְכֵן הִתְכַּוְּנֵנוּ הַלְּמָנִים לְמַלְחָמָה, וְלָקוּם לְקָרֵב עַל עַמִּי.
- 6 And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.
- אֲךָ אֲנִי שְׁלַחְתִּי מַרְגְּלִים מִסְבִּיב לְאַרְצָ שְׁמֶלּוֹן, לְגִלּוֹת אֶת הַכְּנֻתִיהֶם וְיִלְהַשְׁמַר מִפְּנֵיהֶם, לְבַל יִתְנַפְּלוּ עַל עַמִּי וְיִשְׁמִידוּנָנּוּ.
- 7 But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.
- וְהֵם עָלוּ עֲלֵינוּ בְּצִפּוֹן אֶרֶץ שִׁלּוֹם בְּחִילוֹתֵיהֶם הָרַבִּים, מְזִינִים בְּקִשְׁת וְחֶץ, חָרֵב וּפָגִיוֹ, אֲבָנֵי קֶלַע וּמִרְגָּמוֹת. וְהֵם מְגַלְחֵי רֹאשׁ לְקִרְחָה, וְחֹגוּרִים חֲגוּרוֹת עוֹר עַל מִתְנֵיהֶם.
- 8 And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.
- וְאֲנִי הוֹרִיתִי לְהַחְבִּיא אֶת נְשֵׁי עַמִּי וְיִלְדֵיהֶם בְּיַעַר; וְאֶף הוֹרִיתִי כִּי כָּל הַזְּקֵנִים, וְכֹן הַנְּעָרִים, אֲשֶׁר כָּח בְּהֵם לְשֵׂאת נֶשֶׁק, יִתְקַבְּצוּ לְצִיאַת לְמַלְחָמָה עַל הַלְּמָנִים; וְהַצְבֹּתִי אוֹתָם בְּמַעֲרֻכּוֹתֵיהֶם, כָּל גִּבּוֹר כְּפִי שְׁנוֹתָיו.
- 9 And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.
- וְעָלִינוּ לְקָרֵב עַל הַלְּמָנִים; וְגַם אֲנִי, אֶף כִּי זָקֵן הָיִיתִי, עָלִיתִי לְהִלָּחֵם בְּהֵם; אֲכֹן, עָלִינוּ לְקָרֵב לְבוֹשִׁים בְּעוֹז יְהוָה.
- 10 And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.
- וְהַלְּמָנִים לֹא יָדְעוּ דְבָר עַל יְהוָה וְעַל עוֹז יְהוָה; עַל כֵּן נִשְׁעֵנוּ עַל כַּחַם בְּלִבָּהּ. אוֹלָם הֵם הָיוּ עַם חֲזָק, כְּפִי מִדַּת כַּח גִּבּוֹרִים.
- 11 Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.
- וְהֵם הָיוּ עַם פְּרָאִים, עֲזִי פָנִים וְצִמְאֵי דָם, מִחֲזִיקִים בְּמִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם, וְהִיא הָאָמוּנָה כִּי גִרְשׁוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם מִפְּנֵי עוֹנוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, וְכִי אֲחִיהֶם הִרְעוּ לָהֶם בַּמִּדְבָּר, וְאֶף הִרְעוּ לָהֶם בְּעַת עֲבָרָם אֶת הַיָּם.
- 12 They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;
- וְהֵם אֶף הָאָמִינוּ כִּי אֲחִיהֶם הִרְעוּ לָהֶם בִּימֵיהֶם בְּאֶרֶץ יִרְשָׁתָם הָרֵאשׁוֹנָה, אַחַר חֲצוֹתָם אֶת הַיָּם; וְכָל זֹאת עַל כִּי שָׁמַר נְפִי אֶת מִצְוֹת יְהוָה בְּנֶאֱמָנוֹת רַבָּה מֵהֶם. לְכֵן מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה, אֲשֶׁר שָׁמַע אֶת תְּפִלוֹתָיו וְעָנָה לוֹ, וְהָיָה נְפִי מְנַהֵג מִסָּעָם בַּמִּדְבָּר.
- 13 And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.
- וְאֲחִיו רָגְזוּ עָלָיו, יַעַן אֲשֶׁר לֹא הִבִּינוּ אֶת פְּעֻלוֹת יְהוָה; וְאֶף רָגְזוּ עָלָיו עַל פְּנֵי הַיָּם, כִּי הִקְשׂוּ אֶת לִבָּם עַל יְהוָה.
- 14 And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

- 15 And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.
- ושוב, הם רגזו עליו בהגיעם אל הארץ היעודה, ואמרו כי לקח מידיהם את השלטון על העם, והם בקשו את נפשו.
- 16 And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraven on the plates of brass, for they said that he robbed them.
- ועוד הם רגזו עליו, כי יצא אל היער, כמצות יהוה, ולקח את כתבי הזכרונות, החרוטים על לוחות נחשת קלל, ואמרו כי גזל אותם.
- 17 And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.
- וכה למדו את בניהם לשנא את בני נפי, לרצחם, לשדוד ולגזל אותם, ולעשות כל אשר לאל ידם להשמידם; לכן יש בלבם שנאת עולם לבני נפי.
- 18 For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.
- וזאת הסבה אשר המלך למון, בערמתו ובנכליו ובדברי חלקות, רמני להעלות את עמי לארץ הזאת, להשמידם. אכן, בשנים הרבות האלה סבלנו סבל בארץ הזאת.
- 19 And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.
- ואני צניף, אחר ספרי לעמי את כל הדברים האלה על אודות הלמנים, עוררתים לצאת לקרב בגבורתם, ולשים את מבטחם ביהוה. לכן נלחמנו בהם פנים אל פנים.
- 20 And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.
- ואנחנו גרשנו אותם שנית מארצנו. והרגנו בהם הרג רב, עד כי לא מנינו אותם.
- 21 And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.
- ושבנו אל ארצנו, ועמי שבו לרעות את עדריהם ולעבד את אדמתם.
- 22 And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.
- והנה אני, בזקנתי, העברתי את המלוכה אל אחד מבני ולכן לא אדבר עוד. יברך נא יהוה את עמי. אמן.

יא

11

- 1 And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.
- ועניף העביר את המלוכה לנח, אחד מבניו; ונח מלך תחתיו; והוא לא הלך בדרכי אביו.
- 2 For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.
- אכן, הוא לא שמר את מצוות אלהים כי הלך אחר משאלות לבו. והוא הרבה נשים ופילגשים. והוא החטיא את עמו להתעב עלילה לפני יהוה. אכן, הם הלכו בנתיבי זנות ובכל דרכי רשע.

- 3 והוא הטיל עליהם מס אשר הוא חמישית מערף כל רכושם, חמישית מזהבם וכסףם, חמישית מן הזיו, מן הנחשת, מנחשת הקלל ומן הברזל אשר להם, וחמישית מעגלי המרבה, וכן חמישית מכל דגנם.
- 4 וכל זאת לקח לכלכל את עצמו ואת נשיו ואת פילגשיו ואף את כהניו, ואת נשיהם ופילגשיהם; כך שנה המלך את עניני המלוכה.
- 5 כי הסיר ממשמרתם את כל הכהנים אשר קדש אביו, והוא קדש אחרים תחתם, והיו הם כמתנשאים בגאות לבם.
- 6 כי התבלבלו כל אלה בעצלותם, בעבודת אלילים ובתנותם, מן המסים אשר הטיל המלך נח על עמו; וכך רבתה מאד עבודת העם לכלכל את מעשה העוון.
- 7 והעם פנה לעבודת אלילים, וען אשר המלך והכהנים רמום בדברי השוא ובחלקות, כי כאלה היו דבריהם אל העם.
- 8 והמלך נח בנה בתים רבים, בתי מדות זפים למראיה, מקשטים בעץ, מעשה חרש וידי צורף בכל מיני יקר, מזהב ומכסף ומברזל ומנחשת קלל ומזיף ומנחשת.
- 9 והוא אף בנה לו ארמון נרחב ובתוכו כס מלכות, אשר כלו עץ הדור, משפץ זהב, כסף ויקר.
- 10 והוא צוה כי יעשו חרשיו כל מלאכת מחשבת בקירות ההיכל בעץ יקר, בנחשת ובנחשת קלל.
- 11 והמושבים, אשר יחדו לכהנים הגדולים, היו גבוהים מעל כל שאר המושבים, והוא קשטם בזהב טהור; והוא צוה לבנות בחזיתם מסעדים, למען ישעונו הכהנים את גופם ואת זרועותיהם, בעת נשאם את דברי השקר והשוא אל עמו.
- 12 והוא בנה מגדל רם ונשא ליד בית המקדש; כה גבוה היה, עד כי בעלותו אל ראשו, יכול היה להשקיף על כל ארץ שילום וכן על ארץ
- 3 And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.
- 4 And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.
- 5 For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.
- 6 Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.
- 7 Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.
- 8 And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;
- 9 And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.
- 10 And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.
- 11 And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breastwork to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.
- 12 And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was

מושיע יא:יג-כ

- שָׁמְלוֹן, אֲשֶׁר לְלַמְנִים, וְאֵף יָכוֹל הָיָה לְהַשְׁקִיף
עַל כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב.
- 13 And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.
- וְהוּא צִוָּה לְבָנוֹת בְּתִים רַבִּים בְּאֶרֶץ שִׁילוֹם,
וְאֵף לְבָנוֹת מְגֹדֵל גָּדוֹל עַל גִּבְעָה מִצְפוֹן לְאֶרֶץ
שִׁילוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה מִפְּלֹט לְבָנֵי נְפִי בְּעַת
בְּרַחֵם מִן הָאֲדָמָה; וְזֹאת עָשָׂה בְּעֶשֶׂר אֲשֶׁר
קָבַל מִמָּשִׁי עִמּוֹ.
- 14 And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.
- וְהוּא שָׁת אֶת לְבוֹ בְּעֶשְׂרוֹ וּבָלָה אֶת יָמָיו בְּחַיֵּי
פְּרִיצוֹת עִם נָשָׁיו וּפְלִגְשָׁיו; וְאֵף כִּהְנִיּוּ בְּלוֹ
אֶת יְמֵיהֶם עִם זֹנוֹת.
- 15 And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.
- וְהוּא נָטַע כְּרָמִים בְּאֲזוּרֵי הָאָרֶץ; וּבָנָה
יְקָבִים וְעָשָׂה יַיִן לְמִכְבָּרִי; לְכֹן הָיָה סוֹבֵא יַיִן,
וְכָף גַּם עִמּוֹ.
- 16 And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.
- וְהַלְמָנִים הֵחֵלוּ לְבוֹא בְּאֶרֶץ וּלְהַתְנַפֵּל עֲלֵיהֶם,
עַל מְתֵי מִסְפָּר מְהֵם, לְהַרְגֵם בְּשָׂדוֹתֵיהֶם
וּבְרִעוֹתָם אֶת צֹאנָם.
- 17 And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.
- וְהַמֶּלֶךְ נֹחַ שָׁלַח אֲנָשֵׁי מִשְׁמֶר לְסָב בְּאֶרֶץ
לְהִגּוֹ מִפְּנֵיהֶם; אֲךָ יָעַן אֲשֶׁר לֹא שָׁלַח דְּיָם,
הֵתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם הַלְמָנִים וְהָרְגוּם, וְנָהְגוּ רַבִּים
מִצֹּאנָם מִן הָאָרֶץ; כִּן הֵחֵלוּ הַלְמָנִים
לְהַשְׁמִידֵם וּלְעַשׂוֹת פְּעֻלוֹת אִיבָה בְּקִרְבָּם.
- 18 And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.
- וְהַמֶּלֶךְ נֹחַ שָׁלַח אֶת חֵילוֹתָיו עֲלֵיהֶם, וְהַלְמָנִים
נִסּוּגוּ אַחֲוֹר מִפְּנֵיהֶם וְהֵם הִרְחִקוּ לְזְמַן מָה;
לְכֹן שָׁבוּ אֲנָשֵׁי נֹחַ שְׂמֵחִים עַל שְׁלָלָם.
- 19 And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.
- וּמִפְּנֵי הַנְּצַחֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה, הֵם הֵתְנַשְּׂאוּ
בְּגִאוֹת לִבָּם; וְהֵם הִתְפָּאְרוּ בְּגִבּוֹרָתָם, וְאָמְרוּ
כִּי חֲמִשִּׁים מֵהֶם יָכוּלִים לְעִמּוֹד מוֹל אֶלְפֵי
לְמָנִים; כֹּה הִתְפָּאְרוּ וְהִתְעַנְּגוּ עַל דַּם וְעַל
שְׂפִיכַת דַּמֵי אַחֵיהֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי רָשָׁעַת
מֶלְכָם וְכֹהֲנֵיהֶם.
- 20 And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—We be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.
- וְהָיָה אִישׁ אֶחָד בָּהֶם, אַבְינָדִי שְׁמוֹ; וְהוּא
הִתְהַלֵּךְ בֵּינֵיהֶם, וְהֵחֵל לְנַבֵּא לְאֹמְרוֹ: כֹּה אָמַר
יְהוָה, וְכֹה צִוָּנִי לְאֹמְרוֹ: לֵךְ וְאָמַרְתָּ אֶל הָעָם
הַזֶּה, כֹּה אָמַר יְהוָה: אוֹי לְעַם הַזֶּה, כִּי רָאִיתִי
אֶת תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְאֶת רָשָׁעָתָם וְאֶת תְּזוֹנוֹתָם;
אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחַטָּאתָם, פְּקוֹד אֶפְקְדֵם בְּזַעְמִי.

מוֹשִׁיעַ יֵאָמַר: יב:א

- 21 And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.
- 22 And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.
- 23 And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.
- 24 Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.
- 25 And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.
- 26 Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.
- 27 Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?
- 28 I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.
- 29 Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

יב

12

- 1 And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying—Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have

מושיע יב:ב-יא

- את לבם על דברי, ולא שבו מרעם; לכן אפקדם בזעמי, אכן, פקוד אפקדם בחמת זעמי על פשעיהם ותועבותיהם.
- 2 Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.
- אכן, הוי לדור הזה! ואמר יהוה אלי: נטה ידך והנבא לאמר: כה אמר יהוה, יען אשר פשע הדור הזה, הנה ימים באים והם ישתעבדו ויכו על הלחי; אכן, ידחפום בני האדם ומיתוים; ודית השמים והכלבים וחיית השדה יאכלו את בשרם.
- 3 And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.
- והיי המלך נח ישקלו במחיר בגד אשר בלהט כבשן; והוא ידע כי אני יהוה.
- 4 And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.
- ואני אכה את עמי זה ביסורים קשים, ורעב ודבר; עד אשר ייללו כל היום.
- 5 Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.
- ואני אכביד את גבם במשאות; והם יובלו כחמור אלם.
- 6 And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.
- ואני אשלח ברד בתוכם, ויהלם אותם; ותכם רוח קדים; ותרקים יגפו את ארצם ויאכלו את דגנם;
- 7 And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.
- ויכם דבר כבה. כל זאת אעשה מפני פשעיהם ותועבותיהם.
- 8 And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.
- והיה אם לא ישוּבו מחטאם, השמד אשמידם כליל מעל פני האדמה; אולם הם יותירו אתריהם כתבי זכרון, ואני אשמרם לעמים אחרים אשר יירשו את הארץ; אכן, אף זאת אעשה, למען אגלה את תועבות העם הזה לעמים אחרים. ועוד רבות נבא אבינדי על העם הזה.
- 9 And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.
- ורגזו עליו האנשים; והם לקחוהו והביאוהו כבול לפני המלך, ואמרו אליו: הנה, הבאנו לפניך איש אשר מנבא רע על עמך ואומר כי אלהים ישמידם.
- 10 And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.
- ואף הוא מנבא רע על חייך, ואמר כי חייך יהיו כבגד באש כבשן.
- 11 And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.
- ועוד אמר כי כקנה תהיה, כקנה יבש בשדה אשר חית השדה תדרסנו ותחת רגלים ירמס.

מוֹשִׁיעַ יב-יב-כב

- 12 ועוד אמר כי תהיה כפרח הדרדר אשר בהבשילו, בנשב הרוח, הוא נשא למרחקים, על פני הארץ. והוא מתרצה בשוא באמרו כי דבר יהיה בפיו. והוא אומר כי אם לא תנחם מחטא, יבואו עליך כל אלה מפני עונותיה.
- 13 והנה, אדוננו המלך, מה הרעה הגדולה אשר עשית, ומה החטאים הגדולים אשר חטא עמך, כי ירשיענו אלהים וישפטנו האיש הזה?
- 14 הנה, אדוננו המלך, אין בנו אשם, ואתה, המלך, לא חטאת; לכן שקר טפל האיש עליך, ושוא נבא.
- 15 הן חזקים אנחנו, לא נכבש לעבדים ולא נלך בשבי אויבנו; אכן, עשית חיל בארץ והוסף תוסיף להצליח.
- 16 הנה האיש, מוסרים אנחנו אותו לידיך; ותעשה בו כטוב בעיניך.
- 17 והמלך נח צוה להשליך את אבינדי לבית הסהר, ולכהנים קרא למועצה להועץ עמם מה יעשה אתו.
- 18 והם אמרו אל המלך: הביאוהו אלינו ונחקר אותו; והמלך צוה להביאו לפניהם.
- 19 והם החלו לחקור אותו שתי וערב, למען ימצאו דבר להאשימו; אולם הוא השיבם באמץ לב ועמד בכל שאלותיהם למרבה פליאתם; כי עמד עליהם בכל שאלותיהם והכלימם בכל דבריהם.
- 20 ואמר אליו אחד מהם: מה פונת הדברים הכתובים אשר למדו אבותינו לאמר:
- 21 מה נאוו על ההרים רגלי מבשר; משמיע שלום מבשר טוב; משמיע ישועה; אמר לציון: מלך אלהיך.
- 22 קול צפוף נשאו קול, יחדו ירננו; כי עין בעין יראו בשוב יהיה ציון. פצחו רננו יחדו,
- 12 And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.
- 13 And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?
- 14 And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.
- 15 And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.
- 16 Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.
- 17 And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.
- 18 And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.
- 19 And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.
- 20 And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:
- 21 How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;
- 22 Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

- 23 Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;
 קָרְבוֹת יְרוּשָׁלַם; כִּי נָחַם יְהוָה עַמּוֹ,
 גָּאֵל יְרוּשָׁלַם.
- 24 The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?
 הָשִׁף יְהוָה אֶת זְרוּעַ קְדָשׁוֹ לְעֵינֵי כָּל הַגּוֹיִם,
 וְרָאוּ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ.
- 25 And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?
 וְאָמַר אַבִּינָדִי אֲלֵיהֶם: הֲאַתֶּם כֹּהֲנִים,
 הַמְתַּרְאִים לְלַמֵּד אֶת הָעָם הַזֶּה וּלְהַבִּין אֶת
 רוּחַ הַנְּבוּאָה, וְאוֹלָם חֲפָצִים אַתֶּם לָדַעַת
 מִמֶּנִּי מָה פְּנֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה?
- 26 I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.
 אָנִי אוֹמֵר לָכֶם: הוּי לָכֶם כִּי תַעֲוֹנוּ דְרָכֵי
 יְהוָה! כִּי אֵלּוּ הַבִּינוֹתֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 לֹא לַמְדַּתֶּם אוֹתָם; לָכֵן עֲוַתֶּם אֶת דְרָכֵי יְהוָה.
- 27 Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?
 לֹא שִׁתֶּם לְבַבְכֶם לְהַבִּין; עַל כֵּן לֹא חֲכַמְתֶּם.
 וּמָה תִלְמְדוּ אֶת הָעָם הַזֶּה?
- 28 And they said: We teach the law of Moses.
 וְהֵם אָמְרוּ: אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה אֲנַחְנוּ מְלַמְּדִים.
- 29 And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?
 וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם שְׁנִית: אִם אֶת תּוֹרַת
 מֹשֶׁה אַתֶּם מְלַמְּדִים, מִדּוּעַ אֵינְכֶם שׁוֹמְרִים
 לַעֲשׂוֹתָהּ? מִדּוּעַ תִּשְׁתִּיתוּ לְבַבְכֶם לְעֵשֶׂר? מִדּוּעַ
 תִּזְנֶוּ וּתְכַלּוּ אֶת כֹּחְכֶם עִם זֹנוֹת, וּתַחֲטִיאוּ אֶת
 הָעָם הַזֶּה, עַד כִּי שְׁלַחְנִי יְהוָה לְהַנְּבִיא עֲלֵיהֶם,
 לְהַגִּיד לָהֶם כִּי רָעָה גְדוֹלָה בָּאָה עֲלֵיהֶם.
- 30 Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.
 הֲאֵינְכֶם יוֹדְעִים כִּי אֹמֵר אָנִי מִגִּיד?
 אָכֵן, הֲנִינְכֶם יוֹדְעִים כִּי אֹמֵר בְּפִי, וְעַלְיֶיכֶם
 לְחַרֵּד מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים.
- 31 And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?
 וּבּוֹא יָבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר תִּכּוּ עַל פְּשָׁעֵיכֶם, יֵעַן
 אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם כִּי אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה תִלְמְדוּ.
 וּמָה יוֹדְעִים אַתֶּם עַל תּוֹרַת מֹשֶׁה? הַמְתוֹרַת
 מֹשֶׁה תֵצֵא יְשׁוּעָה? מָה תֹאמְרוּ?
- 32 And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.
 וְהֵם עָנוּ וְאָמְרוּ, כִּי הִישׁוּעָה אָכֵן תֵצֵא
 מִתּוֹרַת מֹשֶׁה.
- 33 But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:
 וְאַבִּינָדִי אָמַר אֲלֵיהֶם: יוֹדַע אָנִי כִּי אִם
 תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, אָכֵן תִּשְׁשָׁעוּ;
 אָכֵן, אִם תִשְׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר נָתַן
 יְהוָה לְמֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר:
- 34 I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.
 אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

- 35 Thou shalt have no other God before me. לא יהיה לך אלהים אחרים על פני.
- 36 Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath. לא תעשה לך פסל וכל תמונה, אשר בשמים ממעל, ואשר בארץ מתחת.
- 37 Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not. ואמר אליהם אבינדי: העשיתם כל אלה? אני אומר לכם: לא, לא עשיתם כן. והלמדתם את העם הזה כי עליהם לעשות כל אלה? אני אומר לכם: לא, לא עשיתם כן.

יג

13

- 1 And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad. וכשמע המלך את הדברים האלה, הוא אמר אל כהניו: הוציאו את הפוחז הזה והרגוהו; כי מה לנו לעשות עמו, הן משגע הוא.
- 2 And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them: והם קמו ובקשו לשלח ידם אליו; אך הוא עמד כנגדם ואמר אליהם:
- 3 Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time. אל תגעו בי, כי אלהים יככם אם תשלחו ידכם אלי, כי לא פליתי להגיד את ההודעה אשר שלחני יהוה למסרה. אך לא אמרתי לכם את אשר בקשתם ממני להגידו; לכן, לא יניח אלהים כי אבד בעת.
- 4 But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad. כי שומה עלי לקיים את המצוות אשר צוני אלהים; ויען אשר אמרת דברתי, הנכם רוגזים עלי. ויען אשר דברתי את דבר אלהים, שפטתם אותי כמשגע.
- 5 Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord. וכדבר אבינדי את הדברים האלה, לא העזו אנשי המלך נח לשלח ידם אליו, כי נחה עליו רוח יהוה; ופניו האירו בזיו זוהר מאד, כפני משה בהר סיני, בדברו עם יהוה.
- 6 And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying: והוא דבר בעז ובתקף אשר מאלהים, והוסיף דבר לאמר:
- 7 Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities. הן ראייתם כי אין בכם כח להרגני, לכן אכלה את הודעתי. הנני רואה כי נדקר לבכם כי אומר אני אמת על עוונותיכם.
- 8 Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger. אכן, דברי ממלאים אתכם תמיהה ופליאה, ואף רגז.

מושיע יג:ט-כב

- 9 But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.
- והנני מְכַלֵּה אֶת הַדְּעָתִי; וְאַחַר כֵּן, אֵין חֲשִׁיבוֹת לְאֵן אֵלַי, אִם אֶף תִּהְיֶה לִי הַיְשׁוּעָה.
- 10 But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.
- וְאוּלַם זֹאת אֲגִידְכֶם: אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ בִי, אַחֲרַי כֵּן, כְּתִבְנִית יִהְיֶה וּכְצֶל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ.
- 11 And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.
- וְעַתָּה, אֶקְרָא לְפָנֵיכֶם אֶת שְׂאָר מִצְוֹת אֱלֹהִים, כִּי נֹכַחְתִּי אֲשֶׁר אֵינִן כְּתוּבוֹת עַל לְבָבְכֶם; נֹכַחְתִּי כִּי לְמַדְתֶּם פְּשָׁע וְכוּן לְמַדְתֶּם אוֹתוֹ מִרְבִּית יְמֵי חַיֵּיכֶם.
- 12 And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.
- הֵן תִּזְכְּרוּ כִּי אָמַרְתִּי לָכֶם: לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פְּסֶל וְכָל תְּמוּנָה, אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל, וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מִתַּחַת, וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לְאֶרֶץ.
- 13 And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;
- וְעוֹד: לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם, וְלֹא תַעֲבֹדֵם: כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, אֵל קַנָּא פֶקֶד עֲוֹן אָבֹת עַל בָּנִים, עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רְבָעִים, לְשֹׂנְאֵי;
- 14 And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.
- וְעֹשֶׂה חֶסֶד לְאַלְפִים, לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי.
- 15 Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.
- לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא; כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׁוֹא.
- 16 Remember the sabbath day, to keep it holy.
- זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ.
- 17 Six days shalt thou labor, and do all thy work;
- שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד, וְעָשִׂיתָ כָּל מְלֹאכְתֶּךָ;
- 18 But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;
- וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי, שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ; לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֹאכָה, אֶתָּה וּבְנֶךָ וּבִתְּךָ, עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמְתְּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ.
- 19 For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.
- כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם, וַיְבָרַךְ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי; עַל כֵּן, בָּרַךְ יְהוָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ.
- 20 Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.
- כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, לְמַעַן יֵאָרְכוּן יְמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ.
- 21 Thou shalt not kill.
- לֹא תִרְצַח.
- 22 Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.
- לֹא תִנְאֹף. לֹא תִגְנוֹב.

- 23 Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.
לא תענה ברעף עד שקר.
- 24 Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.
לא תחמד בית רעה; לא תחמד אשת רעה ועבדו ואמתו ושורו וחמרו, וכל אשר לרעה.
- 25 And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?
וככלות אבינדי להגיד את הדברים האלה, הוא אמר אליהם: הלמדתם את העם הזה לקיים את כל הדברים האלה בעבור ישמרו את המצוות האלה?
- 26 I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.
אני אומר לכם: לא; כי אלו עשיתם כן, אזי לא שלחני יהוה לבוא ולהתנבא רעה על העם הזה.
- 27 And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.
הנה אמרתם כי הישועה תצא מתורת משה. ואני אומר לכם כי שמירת תורת משה מתאימה לכם כעת; אך אמר לכם כי בוא יבוא היום ושמירת תורת משה לא תתאים עוד.
- 28 And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.
והנה אמר לכם: אין הישועה יוצאת מן התורה בלבד; ואלמלא הכפרה, אשר אלהים עצמו יעשה לחטאי עמו ולעוונותיהם, אבוד יאבדו, על אף תורת משה.
- 29 And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;
הנני אומר לכם, כי היה זה מועיל לתת תורה לבני ישראל, אכן, לתת להם תורה חמורה מאוד, כי היו עם קשה ערף, מהירים לעול ואטיים לזכר את יהוה אלהיהם.
- 30 Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.
על כן נתנה להם תורה, תורת הלכות ומשפטים, תורה אשר הצטוו לקיים במפרש, יום-יום, לשמורם לזכר את אלהים וחובתם כלפיו.
- 31 But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.
ואולם, אני אומר לכם, כי כל הדברים האלה היו תבנית הדברים אשר יבואו.
- 32 And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.
והנה, ההבינו את התורה? אני אומר לכם: לא. לא כלם הבינו את התורה; וזאת מפני קשי לבם כי הם לא הבינו כי לא יוכל אף אדם אחד להושע בלתי אם על ידי גאלת אלהים.
- 33 For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even
כי הלא נבא להם משה על בוא המשיח, ועל כי אלהים יגאל את עמו? אכן, אף כל

הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ מֵאֶזְרַחַת הָעוֹלָם,
הֲאֵם לֹא דִבְּרוּ, פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר, עַל אוֹדוֹת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה?

all the prophets who have prophesied ever since the world began—
have they not spoken more or less concerning these things?

הֲאֵם לֹא אָמְרוּ כִּי אֱלֹהִים עֲצֻמוֹ יֵרֵד בְּקִרְבּוֹ
בְּנֵי הָאָדָם, וְיִלְבַּשׁ צוּרַת אָדָם, וְיֵלֶךְ בְּכַח אֲדִיר
עַל פְּנֵי הָאָרֶץ?

34 Have they not said that God himself should come down among the
children of men, and take upon him the form of man, and go forth in
mighty power upon the face of the earth?

הֲאֵם גַּם לֹא אָמְרוּ כִּי יָבִיא אֶת תְּחִיַּת הַמֵּתִים
וְכִי הוּא עֲצֻמוֹ יִנְגַּשׁ וְיַעֲנֶה?

35 Yea, and have they not said also that he should bring to pass the
resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed
and afflicted?

י

14

אָכֵן, הֲאֵם לֹא אָמַר יִשְׁעִיָּהוּ: מִי הָאָמִין
לְשִׁמְעַתְנֵנוּ, וְזָרַע יְהוָה עַל מִי נִגְלְתָה?

1 Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to
whom is the arm of the Lord revealed?

וַיַּעַל כִּיּוֹנֵק לְפָנָיו, וְכַשְׂרֵשׁ מֵאָרֶץ יְצִיָּה,
לֹא תֵאָר לֹו וְלֹא הָדָר; וְנִרְאָהוּ וְלֹא
מִרְאָה וְנִחְמְדָהוּ.

2 For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of
dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see
him there is no beauty that we should desire him.

נִבְזָה וְחֹדֵל אִישִׁים; אִישׁ מְכַאֲבוֹת וַיְדוּעַ חֲלִי,
וְכַמְסָתָר פְּנִים מִמֶּנּוּ; נִבְזָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ.

3 He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted
with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised,
and we esteemed him not.

אָכֵן חָלְיָנוּ הוּא נִשָּׂא, וּמְכַאֲבֵינוּ סִבְלָם;
וְאִנְחָנוּ חֲשַׁבְנָהוּ נִגּוּעַ מִכֹּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָהוּ.

4 Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did
esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.

וְהוּא מַחְלָל מִפְּשָׁעֵנוּ, מִדְּכָא מַעֲוֹנוֹתֵינוּ; מוֹסַר
שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו, וּבְחִבְרָתוֹ נִרְפָּא לָנוּ.

5 But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our
iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his
stripes we are healed.

כָּלֵנוּ כְּצֹאן תְּעִינֵנוּ, אִישׁ לְדַרְכוֹ פָּנֵינוּ; וַיְהוּה
הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עוֹן כָּלֵנוּ.

6 All we, like sheep, have gone astray; we have turned everyone to his
own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.

נִגַּשׁ וְהוּא נַעֲנָה, וְלֹא יִפְתַּח פִּיו; כִּשְׂה
לְשִׁבַח יוֹבֵל, וּכְרַחֵל לְפָנֵי גֹזְזִיָּה נֶאֱלָמָה,
וְלֹא יִפְתַּח פִּיו.

7 He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth;
he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her
shearers is dumb so he opened not his mouth.

מֵעֶצֶר וּמִמִּשְׁפָּט לָקַח, וְאֵת דּוֹרוֹ מִי שׁוֹחֵחַ?
כִּי נִגְזַר מֵאָרֶץ חַיִּים; מִפְּשָׁע עַמִּי נִגַּע לָמוֹ.

8 He was taken from prison and from judgment; and who shall declare
his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the
transgressions of my people was he stricken.

וַיִּתֵּן אֶת רְשָׁעִים קְבֹרוֹ, וְאֵת עֲשִׂיר בְּמִתּוֹיו; עַל
לֹא חָמַס עָשָׂה, וְלֹא מִרְמָה בְּפִיו.

9 And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death;
because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.

- ויהוה חפץ דכאן; החלי אם תשים אשם נפשו; יראה זרע יאריד מים, וחפץ יהוה בידו יצלה.
- 10 Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.
- ממעמל נפשו יראה ישבע; בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים; ועונתם הוא יסבל.
- 11 He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.
- לכן אחלק לו ברבים, ואת עצומים חלק שָׁלַל; תחת אשר הערה למות נפשו, ואת פשעים נמנה; והוא חטא רבים נשא, ולפשעים יפגיע.
- 12 Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bore the sins of many, and made intercession for the transgressors.

טו

15

- ואמר אבינדי אליהם: מי יתן ותבינו כי אלהים עצמו ירד בקרב בני האדם ויגאל את עמו.
- 1 And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.
- ועו אשר ישכן בבשר, יקרא בן אלהים, ועו אשר נכנע הבשר לרצון האב, הריהו אב וכן.
- 2 And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—
- האב, כי הוא הורה בכח אלהים; והבן, מפני הבשר; כך היה לאב ולבן.
- 3 The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—
- והם אלהים אחד, אבי שמים וארץ הנצחי.
- 4 And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.
- כך נכנע הבשר לרוח, או הבן לאב, בהיותם אלהים אחד, והוא סובל פתויים, אף אינו נכנע להם; והוא מניח עצמו ללעג, למכות ולהדחה ולדחיה מעמו.
- 5 And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.
- ואחר כל זאת, אחר עשותו נפלאות גדולות ורבות בקרב בני האדם, הוא יובל, כפי דבר ישעיהו, כרחל נאלמה לפני הגוזז, ולא יפתח פיו.
- 6 And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.
- אכן, הוא יובל, אף יצלב ויהרג, והבשר ינע אף למות, כאשר רצון הבן נבלע ברצון האב.
- 7 Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

מוֹשִׁיעַ טו:ח-יח

- 8 And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—
- 8 כֹּה נֹתֵק אֱלֹהִים אֶת מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת, בְּהַשְׁיִיגוֹ נִצְחוֹן עַל הַמָּוֶת, בְּנִתְּנוֹ לְבֵן כַּח לְהִיּוֹת מְלִיץ יֵשֶׁר לְבְנֵי הָאָנוּשׁ;
- 9 Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.
- 9 אָכֹן, בְּעֲלִיתוֹ הַשְׁמַיְמָה, בְּהִיּוֹתוֹ מְלֵא רַחֲמִים, בְּהִתְמַלְאוֹ חֶמְלָה עַל בְּנֵי הָאָנוּשׁ, הוּא יַעֲמֹד בֵּינָם לְבֵין הַדָּיִן; בְּנִתְּקוֹ אֶת מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת, כְּאֲשֶׁר הוּא מְקַבֵּל עָלָיו אֶת עֲוֹנוֹם וְאֶת פְּשָׁעָם, בְּנִגְאָלוֹ אוֹתָם וּבְסִפְקוֹ אֶת תְּבִיעוֹת הַדָּיִן.
- 10 And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?
- 10 הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, אֶת דֹּרוֹ מִי יְשׁוּחַח? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כְּאֲשֶׁר תּוֹשֵׁם אִשָּׁם נִפְשׁוֹ, יֵרָאֶה זְרַעוֹ. וְעַתָּה מָה תֹּאמְרוּ? וּמִי יִהְיֶה זְרַעוֹ?
- 11 Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are heirs of the kingdom of God.
- 11 הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כָל אֲשֶׁר שָׁמַע אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר נִבְּאוּ עַל בּוֹא יְהוָה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כָל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ לְדְבָרֵיהֶם, וְהֶאֱמִינוּ כִּי יְהוָה יִגְאֹל אֶת עַמּוֹ, וְקוּוּ לַיּוֹם הַהוּא, לְמַחִילַת חַטָּאֵיהֶם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אֵלֶּה הֵם זְרַעוֹ, וְאֵלֶּה הֵם יוֹרְשֵׁי מַלְכוּת אֱלֹהִים.
- 12 For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?
- 12 כִּי אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר אֶת חַטָּאֵיהֶם נִשָּׂא; אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר לְמַעַנָם מָת, לְגַאֲלָם מִפְּשָׁעֵיהֶם. וְעַתָּה, הֲאִין הֵם זְרַעוֹ?
- 13 Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.
- 13 וְכִי אֵין הַנְּבִיאִים, כָּל אֶחָד אֲשֶׁר פָּתַח פִּי בְּנִבְוֵאָה וְלֹא נָפַל אֵלָי פָּשַׁע? כִּנְנַחִי לְכָל הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר מֵאֶז רֵאשִׁית הָעוֹלָם. אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הֵם זְרַעוֹ.
- 14 And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!
- 14 וְאֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם, בְּשָׂרוּ טוֹב, הִשְׁמִיעוּ יְשׁוּעָה וְאָמְרוּ לְצִיּוֹן: מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ.
- 15 And O how beautiful upon the mountains were their feet!
- 15 מָה נְאוּוֹ עַל הַהָרִים רַגְלֵיהֶם!
- 16 And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!
- 16 וְעוֹד, מָה נְאוּוֹ עַל הַהָרִים רַגְלֵי אֵלֶּה אֲשֶׁר עוֹדִם מְשַׁמְעִים שְׁלוֹם!
- 17 And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!
- 17 וְעוֹד, מָה נְאוּוֹ עַל הַהָרִים רַגְלֵי אֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם בְּיָמִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ, אָכֹן, מִעַתָּה וְהַלָּאָה, וְעַד עוֹלָם.
- 18 And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the
- 18 וְהַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם: אֵין זֶה הַכֹּל כִּי מָה נְאוּוֹ עַל הַהָרִים רַגְלֵי מְבַשֵּׂר טוֹב, אֲשֶׁר הוּא יְהוָה,

מושיע טו:יט-כז

- הַמְיֻסָּד שְׁלוֹם, הַגּוֹאֵל אֶת עַמּוֹ; הוּא הַנוֹתֵן אֶת עַמּוֹ יְשׁוּעָה.
- founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;
- 19 For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.
- כִּי לֹא־הָגְאָלָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְעַמּוֹ, הָעֲרוּכָה מִיְסוּד הָעוֹלָם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי לֹא־אֵת, הָיוּ אוֹבְדִים כָּל בְּנֵי הָאָדָם.
- 20 But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.
- אֲךָ הִנֵּה יִנְתְּקוּ מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת, וְהָבִן יִמְלֹךְ וְיִהְיֶה לוֹ הַשְּׁלִטוֹן בְּמֵתִים; עַל כֵּן יָבִיא אֶת תְּחִית הַמֵּתִים.
- 21 And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.
- וְבוֹא תָבוֹא תְּחִיָּה, וְהִיא תְּחִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה; אָכֵן, אֵת תְּחִית אֱלֹהֵי אֲשֶׁר הָיוּ וְאֵלֶּה אֲשֶׁר עוֹדִם וְאֵלֶּה הַעֲתִידִים לְהִיּוֹת, עַד תְּחִית הַמְּשִׁיחַ, כִּי כֹךָ הוּא יִקְרָא.
- 22 And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.
- וְתְּחִית כָּל הַנְּבִיאִים וְכָל אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ בְּדַבְרֵיהֶם, כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, תִּהְיֶה בְּתְּחִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה; עַל כֵּן, הֵם הַתְּחִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה.
- 23 They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.
- וְהֵם קָמִים לְשֹׁכֵן עִם אֱלֹהִים אֲשֶׁר גָּאֵלָם; כֹּךָ יֵשׁ לָהֶם חַיֵּי עוֹלָם עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר נִתְּקָ אֶת מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת.
- 24 And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.
- וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק בְּתְּחִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה; וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר מָתוּ לִפְנֵי בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, בְּהִיוֹתָם בְּבִלְי דַּעַת, וְלֹא הִשְׁמַעָה לָהֶם הַיְשׁוּעָה. כֹּךָ מְבִיא יְהוָה אֶת תְּקוּנָם; וְיֵשׁ לָהֶם חֵלֶק בְּתְּחִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה; אָכֵן, חַיֵּי עוֹלָם יֵשׁ לָהֶם כִּי גָאֵלָם יְהוָה.
- 25 And little children also have eternal life.
- וְכֵן לִילְדִים קְטַנִּים יֵשׁ חַיֵּי עוֹלָם.
- 26 But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.
- וְאִוְלָם הִנֵּה, יִרְאוּ וְחָרְדוּ מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים, כִּי עֲלֵיכֶם לְחָרֵד; כִּי אֵין יְהוָה גּוֹאֵל אֶף אֶחָד מִן הַמּוֹרְדִים בּוֹ וְהַמֵּתִים בְּחַטָּאָם. אָכֵן, כָּל אֲשֶׁר אָבְדוּ בְּחַטָּאָם מֵאֶזְרַת הָעוֹלָם, אֲשֶׁר מָרְדוּ בְּאֵלֹהִים בְּזִדּוֹן לְבָם, אֲשֶׁר יָדְעוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים וְלֹא שָׁמְרוּ, לֹא־אֵלֶּה אֵין חֵלֶק בְּתְּחִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה.
- 27 Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.
- עַל כֵּן, הֲאֵין עֲלֵיכֶם לְחָרֵד? כִּי אֵין יְשׁוּעָה בְּאֵה גַם לְאֶחָד מֵאֵלֶּה; כִּי לֹא יִגְאֵל יְהוָה אֶף אֶחָד אֲשֶׁר כָּזָה; אֶף לֹא יוּכַל יְהוָה לְגַאֵל כְּמוֹתָם; כִּי אֵין הוּא יְכוּל לְכַחַשׁ בְּעַצְמוֹ; כִּי אֵינוֹ יְכוּל לְכַחַשׁ אֶת צְדָקוֹ לְעַמַּת תְּבִיעַת הַדִּין.

- 28 And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.
- 29 Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.
- 30 Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.
- 31 The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of our God.
- ועתה, אני אומר לכם, כי יום יבוא ותשמע ישועת יהוה לכל אמה, משפחה, לשון ועם.
- אכן יהוה, קול צפיק נשאו קול, יחדו ירננו: כי עין בעין יראו, בשוב יהוה ציון.
- פצחו רננו יחדו, חרבות ירושלים; כי נחם יהוה עמו, גאל ירושלים.
- חשיף יהוה את זרוע קדשו לעיני כל הגוים; וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו.

טז

16

- 1 And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.
- 2 And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.
- 3 For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.
- 4 Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.
- 5 But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore, he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.
- 6 And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.
- ובדבר אבינדי את הדברים האלה, הוא פשט את ידו ואמר: בוא יבוא היום אשר הכל יראו את ישועת יהוה, וכך אמה, משפחה, לשון ועם יראו בעין ויודו לפני אלהים כי צדק משפטיו.
- אז ישלחו הרשעים, ויהיה להם על מה להיליל ולבכות ולזעק ולחרק שן; וזאת כי לא שמעו לקול יהוה; לכן לא גואלם יהוה.
- כי בעלי תאוות בשרים הם ושטניים ושולט עליהם השטן; אכן, הוא הנחש הקדמוני אשר השיא את הורינו הראשונים והסב את השפלתם, אשר הביא על כל בני האדם להיות בעלי תאוות בשרים, חושניים, שטניים, יודעי טוב ורע, בהכנעם לשטן.
- כה אבדו כל בני האדם; והנה כה היו אבודים לעולם, לולא גאל אלהים את עמו מכליונם וכשלונם.
- אך זכרו נא כי כל הדבק בטבעו תאב הבשר וילך בדרך חטא ומרי באלהים, בכשלונו ישאר, ולשטן יהיה שלטון מחלט עליו. על כן הוא כאלו חסר גאולה ואויב הוא לאלהים, כאשר השטן אויב לאלהים.
- אכן, לולא בא המשיח אל העולם, והנני מדבר על הבאות כאלו באו כבר, לא הייתה כל גאולה לבני האדם.

מושיע טז:ז-יז:ב

- 7 And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.
- 7 ולולא קם המשיח מן המתים, או לולא נתק את מוסרות המות, ולקבר לא יהיה נצחון ולמות לא יהיה עקץ, לא יכלה לחול תחייה.
- 8 But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.
- 8 אבל יש תחייה, ולכן אין לקבר נצחון, ועקץ המות נבלע במשיח.
- 9 He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.
- 9 הוא אור תבל וחייה; אכן, הוא אור אין קץ, אשר לעולם לא יחשך; ואף הוא חיי אין קץ, אשר אין בהם עוד מות.
- 10 Even this mortal shall put on immortality, and this corruption shall put on incorruption, and shall be brought to stand before the bar of God, to be judged of him according to their works whether they be good or whether they be evil—
- 10 אף לבן התמותה הזה ינתן אלמות, והבן המשחת הזה יהפך לבלתי משחת, ויבא לעמד לפני פס המשפט אשר לאלהים, להשפט על ידיו על פי מעשיו, אם טובים ואם רעים;
- 11 If they be good, to the resurrection of endless life and happiness; and if they be evil, to the resurrection of endless damnation, being delivered up to the devil, who hath subjected them, which is damnation—
- 11 אם טובים, יקומו לחיי עולם ולאשר נצחי; ואם רעים, יקומו לתרם עולם, להמסר לשטן, אשר הכניעם, וזאת מארת תרם.
- 12 Having gone according to their own carnal wills and desires; having never called upon the Lord while the arms of mercy were extended towards them; for the arms of mercy were extended towards them, and they would not; they being warned of their iniquities and yet they would not depart from them; and they were commanded to repent and yet they would not repent.
- 12 כי הלכו על פי תאות בשרם וחמדתם, מבלי לקרא מעולם אל יהוה, בעוד זרועות הרחמים פשוטות אליהם; כי זרועות הרחמים היו פשוטות אליהם ולא אבו; אף כי הזהרו על פשעיהם, הם לא חדלו מעשותם. ואף כי הצטוו לשוב מרעתם, שוב לא שבו.
- 13 And now, ought ye not to tremble and repent of your sins, and remember that only in and through Christ ye can be saved?
- 13 ועתה, האין עליכם לחרד ולהנחם מחטאיכם, ולזכר כי רק על ידי המשיח תושעו?
- 14 Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach that it is a shadow of those things which are to come—
- 14 לכן, אם תלמדו את תורת משה, למדו גם כי צל היא לדברים אשר עתידים לבוא.
- 15 Teach them that redemption cometh through Christ the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.
- 15 למדו את העם כי גאלה באה על ידי אדון המשיח, אשר הנו אבי העולמים. אמן.

יז

17

- 1 And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.
- 1 וככלות אבינדי לאמר את הדברים האלה, צוה המלך על הכהנים לקחתו ולהוציאו להורג.
- 2 But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi has testified against them; therefore he began to plead
- 2 אף היה ביניהם איש אחד, אשר שמו נקרא עלמא, והוא מצאצאי נפי. והוא היה צעיר, ובהיותו איש צעיר הוא האמין בדברי אבינדי, כי ידע על אודות הפשעים אשר העיד עליהם אבינדי.

- לְכֹן הוּא הִפְצִיר בַּמֶּלֶךְ לְכַל יְרַגְזוּ עַל אַבְינָדִי,
וְכִי יִנְיַחְהוּ לְלֶכֶת לְשָׁלוֹם.
- אֲךָ תִּעַל חֲמַת הַמֶּלֶךְ, וְהוּא צָוָה לְגַרְשׁ
אֶת עַלְמָא מִקְרָבָם, וְשָׁלַח אֶת עַבְדָּיו
אֲחֵרָיו לְהַרְגוֹ.
- אִוְלָם עַלְמָא בְּרַח מִפְּנֵיהֶם וְהִתְחַבֵּא,
וְהֵם לֹא מִצְאוּהוּ. וְיָמֵי הַסְתָּרוֹ הֵרְבִים הוּא
כְּתַב אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אַבְינָדִי.
- וְהַמֶּלֶךְ צָוָה אֶת שׁוֹמְרָיו לְהַקִּיף אֶת
אַבְינָדִי וּלְקַחְתּוֹ; וְהֵם אֶסְרוּהוּ, וְהִשְׁלִיכוּהוּ
אֶל בַּיִת הַסֵּהר.
- וְכַעֲבַר שְׁלֹשָׁה יָמִים, אַחֵר הוֹעִץ הַמֶּלֶךְ עִם
כְּהֲנָיו, הוּא צָוָה לְהַבִּיא אֶת אַבְינָדִי שְׁנִית לְפָנָיו.
- וְהוּא אָמַר אֵלָיו: אַבְינָדִי, מִצְאָנוּךְ אָשָׁם,
עֲלִיךָ לָמוֹת.
- יַעַן אֲשֶׁר אָמַרְתָּ כִּי אֱלֹהִים עֲצָמוּ יֵרֵד בְּקִרְבִּי
בְּנֵי הָאָדָם. עַל זֹאת תּוֹצֵא לְהוֹרֵג אִם לֹא
תָשׁוּב בְּךָ מִכָּל הָרַעוֹת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עָלַי וְעַל
עַמִּי.
- וְאָמַר אֵלָיו אַבְינָדִי: אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, לֹא אָשׁוּב
מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם עַל אוֹדוֹת
הָעַם הַזֶּה, כִּי אָמַתְתֶּם; וְלִמְעַן אֲשֶׁר תִּדְעוּ
בְּאִמְתּוֹתֵי, נָתַתִּי עֲצָמִי לְנַפְל בְּיַדְכֶם.
- הַנְּנִי מוֹכֵן לְסַבֵּל עַד מוֹת, וְלֹא אָשׁוּב מִדְּבָרִי,
וְהֵם יַעֲמְדוּ לְעֵדוֹת עֲלֵיכֶם. וְאִם תִּהְרַגְנִי, דָּם
נָקִי תִשְׁפְּכוּ, וְגַם זֹאת תַּעֲמַד לְהָעִיד עֲלֵיכֶם
בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן.
- וְהִנֵּה הַמֶּלֶךְ נָח בָּא לְשַׁחֵר אֶת אַבְינָדִי, כִּי
יֵרָא אֶת דְּבָרוֹ וַיֵּרָא פָּן יְבוֹאֲנוּ מִשְׁפַּט אֱלֹהִים.
- אֲךָ הַכֹּהֲנִים הֵרִימוּ קוֹלָם עָלָיו וְהִרְשִׁיעוּהוּ
לֵאמֹר: הֵן אֶת הַמֶּלֶךְ חָרַף. לְכֹן הִתְעוֹרְרָה
חֲמַת הַמֶּלֶךְ עַל אַבְינָדִי וְהוּא שָׁלַחוּ לְהוֹרֵג.
- וְהֵם לְקַחוּהוּ וְאֶסְרוּהוּ וְהִכּוּ אוֹתוֹ בְּעֵקְרָבִים
מִכּוֹת מוֹת.
- with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.
- 3 But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.
- 4 But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.
- 5 And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.
- 6 And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.
- 7 And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.
- 8 For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.
- 9 Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.
- 10 Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.
- 11 And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.
- 12 But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.
- 13 And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

- 14 And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:
- 15 Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.
- 16 And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.
- 17 Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.
- 18 And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.
- 19 Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.
- 20 And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

יח

18

- 1 And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—
- 2 Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.
- 3 And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.
- 4 And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

מושיע יח:ה-יג

- 5 Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.
- 6 And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.
- 7 And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.
- 8 And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;
- 9 Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—
- 10 Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?
- 11 And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.
- 12 And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.
- 13 And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.
- וּבְמִוֶּרְמוֹן הָיָה מַעְיֵן מַיִם וְעֵלְמָא הֶלְדָּה שְׁמָהּ, כִּי בְקִרְבָּתָהּ הָיָה חֲרָשׁ עֲצִים נְמוּכִים, וְבוֹ הִתְחַבֵּא בַּיּוֹם מִמְּחַפְּשֵׁי הַמֶּלֶךְ.
- וְכָל אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ לוֹ הִלְכוּ שָׁמָּה לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרָיו.
- וְהָיָה אַחֵר יָמִים רַבִּים, הֵרֵב מִסְפַּר הַנִּאֲסָפִים אֶל מְקוֹם מוֶרְמוֹן לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרֵי עֵלְמָא. אֲכֹ, כָּל הַמֵּאֲמִינִים בְּדְבָרָיו הִתְאַסְפוּ וַיְחַדְּדוּ לְשִׁמְעוֹ. וְהוּא לְמַדֵּם וְהִסְיֵף בְּאַזְנוֹתֵיהֶם עַל תְּשׁוּבָה וְעַל נְאֻלָּה וְעַל אֱמוּנָה בַיהוָה.
- וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּה מֵי מוֶרְמוֹן, כִּי כֵן נִקְרְאוּ, וְעַתָּה אִם חֲשַׁקְהָ נַפְשְׁכֶם לְבוֹא אֶל צִיאַן אֱלֹהִים וְלִהְיֶקְרָא עִמּוֹ, וְאִם חֲפָצִים אַתֶּם לְשִׂאת אִישׁ אֶת מִשְׂאֵ אָחִיו בְּעִבּוֹר הַקָּל לָהֶם;
- אֲכֹ, אִם תִּאֲוֹתוּ לְקוֹנֵן עִם הַמְּקוֹנְנִים, וְלִנְחָם אֶת הַצָּרִיכִים נְחָמָה, וְלַעֲמֹד כְּעַדֵי אֱלֹהִים בְּכָל עֵת וּבְכָל דָּבָר וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּהְיוּ בוֹ, אֲפֹלוּ עַד מוֹתְכֶם, לְמַעַן יִנְאֻלְכֶם אֱלֹהִים, וְתִמְנֶנּוּ עַל הַקְּמִים בְּתַחֲיָהּ הָרִאשׁוֹנָה, וַיְהִי לָכֶם חַיֵּי עוֹלָם;
- הִנְנִי אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: אִם זֹאת מִשְׂאֵת לְבַבְכֶם, מָה יֵשׁ לָכֶם נֶגַד הַטְּבָלְכֶם בְּשֵׁם יְהוָה, כְּעִדּוֹת לְפָנָיו עַל כְּנִיסַתְכֶם עִמּוֹ בְּבְרִית, כִּי תִשְׁרְתוּהוּ וְתִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתָיו, לְמַעַן יִשְׁפֹּךְ רוּחוֹ עֲלֵיכֶם בְּשִׁפְעַת רַב יוֹתֵר?
- וְכִשְׁמַע הָאֲנָשִׁים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם מִחְאוּ כַף מִשְׂמִחָה וְקִרְאוּ: זֶה חֲפָצֵנוּ לְבַנּוֹ.
- וְעֵלְמָא לָקַח אֶת חֵילָם, אֲשֶׁר הָיָה מִן הָרִאשׁוֹנִים, וְהֵלְךְ וְעָמַד בְּמִים וְקִרְא לְאָמֹר: אֲנָא, יְהוָה, שִׁפֹּךְ נָא אֶת רוּחְךָ עַל עַבְדְּךָ לְמַעַן אֲעֲשֶׂה אֶת הָעֲבוּדָה הַזֹּאת בְּקִדְשֵׁת הַלֵּב.
- וּכְדָבְרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִיָּתָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה וְהוּא אָמַר: חֵילָם, הִנְנִי מְטַבֵּלְךָ, בְּהִיּוֹת לִי תִקְוָה מֵאֵת אֱלֹהִים שָׂדֵי, כְּעִדּוֹת עַל כְּנִיסַתְךָ בְּבְרִית לְעַבְדּוֹ עַד מוֹתָהּ, מוֹת הַגּוּפוֹ בְּן הַתְּמוּתָהּ; וְהִי רְצוֹן מִלְּפָנָיו יְהוָה כִּי יִשְׁפֹּךְ אֶת רוּחוֹ עָלֶיךָ וְכִי יִתֵּן לְךָ חַיֵּי עוֹלָם עַל יְדֵי גְאֻלַּת הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוֹכֵן מִיְסוּד הָעוֹלָם.

מושיע יח:יד-כה

- 14 And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.
- 15 And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.
- 16 And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.
- 17 And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.
- 18 And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.
- 19 And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.
- 20 Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.
- 21 And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.
- 22 And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.
- 23 And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.
- 24 And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.
- 25 And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the
- וְאַחַר אֲשֶׁר אָמַר עֲלְמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נִקְבְּרוּ עֲלְמָא וְחֵילָם בַּמַּיִם; וְהֵם קָמוּ וַיֵּצְאוּ מִן הַמַּיִם שְׂמֵחִים, כִּי מָלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
- וְעֲלְמָא שָׁב וְלָקַח אִישׁ אַחֵר, וַהֲלַף שֵׁנִית אֶל הַמַּיִם, וְטָבַל אוֹתוֹ כְּרִאשֹׁן, וְזֹלַת אֲשֶׁר לֹא קָבַר עַצְמוֹ שֵׁנִית בַּמַּיִם.
- וּבְאַפְּן הַזֶּה הוּא הִטְבִּיל כָּל אֶחָד אֲשֶׁר בָּא אֶל מְקוֹם מוֹרְמוֹן; וְהָיָה מִסְפָּרָם כְּמֵאתַיִם וְאַרְבַּע נַפְשוֹת. וְהֵם הִטְבְּלוּ בְּמֵי מוֹרְמוֹן וּמָלְאוּ חֶסֶד אֱלֹהִים.
- וּמִן הַיּוֹם הַהוּא וְאֵילָף הֵם נִקְרְאוּ כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, אוֹ כְּנִסְיַת הַמְּשִׁיחַ. וְכָל אֲשֶׁר הִטְבִּיל בְּכַח אֱלֹהִים וּבְסִמְכוּתוֹ נוֹסֵף אֶל כְּנִסְיָתוֹ.
- וְעֲלְמָא, בְּהִיּוֹת לוֹ תִּקְוָה מֵאֱלֹהִים, הִסְמִיךְ כְּהֲנִיִּים, כִּהְיָ אֶחָד לְכָל חֲמִשִּׁים נַפְשׁ הַסְּמִיךְ, לְהַשְׁיִי לָהֶם וּלְלַמְּדָם עַל אוֹדוֹת דְּבָרֵי מַלְכוּת אֱלֹהִים.
- וְהוּא צִוָּם לְהַמְנִיעַ מֵהוֹרָאת דְּבָרִים, בְּלִתֵּי אִם הוּא לְמַדָּם, אוֹ אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים.
- אִף הוּא צִוָּם כִּי לֹא יִשְׁיפוּ דְּבַר, בְּלִתֵּי אִם דְּבָרֵי נְחֻמָּה מִחֻטָּא וְאַמוּנָה בִּיהוּה, אֲשֶׁר נֶאֱמַר אֶת עַמּוֹ.
- וְהוּא צִוָּם כִּי לֹא יִרְיבוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, כִּי אִם יִבִּיטוּ קְדִימָה בְּעֵין אַחַת, בְּאַמוּנָה אַחַת וּבְטְבִילָה אַחַת, וּבְלִבְבוֹת קְשׁוּרִים יַחַד כְּאַחַד בְּאַהֲבַת אִישׁ אֶת אָחִיו.
- כֹּה צִוָּם לְהַשְׁיִי. וְכֹה הֵם הָיוּ לְבְנֵי אֱלֹהִים.
- וְהוּא צִוָּם לְשַׁמֵּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וּלְקַדְּשׁוֹ וְכֵן לְהוֹדוֹת לִיהוּה אֱלֹהֵיהֶם בְּכָל יוֹם.
- וְעוֹד צִוָּם, כִּי הַכְּהֲנִים אֲשֶׁר הִסְמִיכָם, יִתְּכַלְּפוּ בְּיָגִיעַ כַּפֵּיהֶם.
- וּנְקִבַע יוֹם אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ לְהִקְבֹּץ יַחַד לְלַמּוֹד הָעָם, וְלַעֲבוֹדַת יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם;

מושיע יח:כו-לה

- וְאִףּ כִּי יִתְאַסְפוּ יַחַד בְּכָל עֵת אֲשֶׁר הִיְתָה לְאֵל יְדָם.
- 26 And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.
- וְנִקְבַע כִּי הַכֹּהֲנִים לֹא יִתְלוּ אֶת כָּל־כִּלְתָּם עַל הָעָם, כִּי אִם יִקְבְּלוּ בְעֵבֹר עֲמִלָּם אֶת חֹסֶד אֱלֹהִים, לְמַעַן יִתְחַזְּקוּ בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּהִיּוֹת לָהֶם דַּעַת אֱלֹהִים, וַיִּוְכְּלוּ לְלַמֵּד בְּעַז אֱלֹהִים וּבִתְקֵף סִמְכוּתוֹ.
- 27 And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.
- וְעִלְמָא צִוָּה עוֹד כִּי יִחְלְקוּ אֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה מִרְכוּשָׁם בֵּינֵיהֶם, כָּל אֶחָד כְּפִי קִנְיָנוֹ; אִם רַב לוֹ, יִרְבֶּה לָתֵת; וְאִשֶׁר מְעַט לוֹ, יִמְעֵט לָתֵת; וַיִּנְתֵּן לְזֶה אֲשֶׁר אִין לוֹ כָּל.
- 28 And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.
- כֹּה יִחְלְקוּ מִרְכוּשָׁם בְּרִצּוֹן חֲפְזִי וּבְטוֹב לְבָב לְפָנֵי אֱלֹהִים, וְלְכֹהֲנִים הַנִּצְרָכִים וּלְנַפְשׁ כָּל אֲבִיוֹן וְעִירָם.
- 29 And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.
- זֹאת אָמַר לָהֶם עִלְמָא, כְּאֲשֶׁר צִוָּהוּ אֱלֹהִים. וְהֵם הָלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר לְפָנֵי אֱלֹהִים, וְיִחְלְקוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, בַּחֲמֵר וּבְרוּחַ, כְּפִי צְרָכָם וְהַנְּחוּץ לָהֶם.
- 30 And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.
- כָּל זֹאת נִעְשָׂה בְּמִוֶּרְמוֹן, עַל מִי מִוֶּרְמוֹן, בְּיַעַר אֲשֶׁר בְּקִרְבַּת מִי מִוֶּרְמוֹן. אַכֵּן, מְקוֹם מִוֶּרְמוֹן, מִי מִוֶּרְמוֹן, יַעַר מִוֶּרְמוֹן, מֵה נְאוֹו אֵלֶּה בְּעֵינֵי הַמִּתְוַדְּעִים שָׁם אֶל גּוֹאֲלָם; מֵה בְּרוּכִים הֵם, כִּי יִרְנְנוּ לְתִהְלֹתוֹ לְעַד.
- 31 And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.
- וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִעְשׂוּ בְּגְבוּל הָאָרֶץ, לְמַעַן לֹא יוֹדְעוּ לַמֶּלֶךְ.
- 32 But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.
- אֲדָּ הָיָה, כְּאֲשֶׁר גָּלָה הַמֶּלֶךְ תְּנוּעָה בְּקִרְבַּת הָעָם, הוּא שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו לְהִתְחַקֵּט אַחֲרֵיהֶם. לְכֵן נִתְגַּלְו עַל יְדֵי בְיוֹם אֲשֶׁר נִאֲסְפוּ יַחַד לְשִׁמְעַ אֶת דְּבַר יְהוָה.
- 33 And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.
- אָז אָמַר הַמֶּלֶךְ כִּי עִלְמָא מְעוֹרֵר אֶת הָעָם לְמַרְדּ בּוֹ; לְכֵן שָׁלַח אֶת צְבָאוֹ לְהַשְׁמִידָם.
- 34 And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.
- וְאוּלָּם נֹודַע דְּבַר בּוֹא צְבָא הַמֶּלֶךְ לְעִלְמָא וּלְעָם יְהוָה; לְכֵן הֵם לָקְחוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם וַיִּצְאוּ עִם מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם אֶל הַיַּעֲרוֹת.
- 35 And they were in number about four hundred and fifty souls.
- וְהָיָה מִסְפָּרָם כְּאַרְבַּע מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים נַפְשׁ.

יט

19

- 1 And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.
- 2 And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.
- 3 And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.
- 4 And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.
- 5 And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.
- 6 And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.
- 7 And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.
- 8 And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.
- 9 And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.
- 10 And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.
- 11 Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.
- 12 Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.
- וְהָיָה כִּי שָׁבוּ חֵילֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר חִפְּשׂוּ לְשׂוֹא אֶת אֲנָשֵׁי יְהוָה.
- וְחֵיל הַמֶּלֶךְ הָיָה קָטָן, כִּי הִפְּחַת, וּבִין שְׂאָר הָעָם קָם פְּלוּג.
- וּפְלֹג הָעָם הַקָּטָן הֵחֵל לְנַשֵּׂף אִיוּמִים עַל הַמֶּלֶךְ, וּמְרִיבָה גְדוֹלָה הִתְּפַתְּחָה בֵּינֵיהֶם.
- וְאִישׁ אֶחָד הָיָה בֵּינֵיהֶם, גִּדְעוֹן שְׁמוֹ; וּבְהִיזְתּוֹ אִישׁ חֲזָק וְאוֹיֵב לַמֶּלֶךְ, הוּא שָׁלַף אֶת חֶרְבּוֹ, וְנִשְׁבַּע בְּחַמְתּוֹ כִּי יַהַרֵג אֶת הַמֶּלֶךְ.
- וְהוּא לָחֵם בַּמֶּלֶךְ; וּבְרָאוֹת הַמֶּלֶךְ כִּי גִדְעוֹן גּוֹבֵר עָלָיו, הוּא בָּרַח וָרָץ וְעָלָה עַל הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר אֶצֶל הַהֵיכָל.
- וְגִדְעוֹן רָדַף אַחֵר הַמֶּלֶךְ, וּבָא לְעֹלוֹת עַל הַמִּגְדָּל לְהַרְגוֹ; וּבִנְשָׂאוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת עֵינָיו סָבִיב נֹכַח אֶרֶץ שְׁמֶלּוֹן, וְהִנֵּה צָבָא הַלְּמָנִים בְּגִבּוֹל הָאֶרֶץ.
- וְהַמֶּלֶךְ קָרָא בְּמִצּוֹקַת נַפְשׁוֹ לֵאמֹר: גִּדְעוֹן, חוּסָה עָלַי כִּי בָּאִים הַלְּמָנִים עָלֵינוּ לְהַשְׁמִידֵנוּ; אַכֵּן, הֵם יִשְׁמִידוּ אֶת עַמִּי.
- אֶךְ דָּאֲגַת הַמֶּלֶךְ הִרְבָּה לֹא הִיְתָה לְעַמּוֹ כִּי אִם לְחַיָּו. וְאוֹלָם, חָס גִּדְעוֹן עַל חַיָּו.
- וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה אֶת הָעָם לָנוֹס מִפְּנֵי הַלְּמָנִים, וְהוּא עֲצָמוֹ הָלַךְ בְּרִאשׁוֹם; וְהֵם נָסוּ לְיַעְרֹת עַם נְשֵׂיהֶם וְיַלְדֵיהֶם.
- וְהַלְּמָנִים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם, וְהַשִּׁיגוּם וְהַחֲלוּ לְהַרְגֵם בָּהֶם.
- וְהַמֶּלֶךְ צִוָּם לְעֹזֵב אֶת נְשׂוֹתֵיהֶם וְטַפָּם וְלָנוֹס מִפְּנֵי הַלְּמָנִים.
- אֶךְ הָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר לֹא עָזְבוּם, כִּי בָחָרוּ לְהִשָּׂאֵר וְלָמוֹת עִמָּהֶם. וְהַשְּׂאָר עָזְבוּ אֶת נְשׂוֹתֵיהֶם וְטַפָּם וְנִמְלְטוּ.

- 13 והנשארים עם נשותיהם וטפם הורו לבנותיהם היפות לעמוד לפני הלמנים ולהתחנן כי לא יהרגום.
- 14 והלמנים חמלו עליהם, כי הקסמו מיפי נשיהם.
- 15 לכן חסו הלמנים על חייהם, ולקחו בשבבי ונשאום אל ארץ נפי; והם התירו להם להחזיק בארץ בהנאי אשר יסגירו את המלך נח לידיהם, וימסרו את רכושם, מחצית מכל קנינם; והיא מחצית מזהבם ומכסףם ומכל יקרותיהם; וכך יעלו מס למלך הלמנים, מדי שנה בשנה.
- 16 ובין הנשבים היה אחד מבני המלך, ושמו למחי.
- 17 ולמחי חפץ כי לא יומת אביו; ואף כי לא נעלמו ממנו עוונות אביו, היה הוא איש ישר.
- 18 וגדעון שלח בסתר אנשים אל היערות, לחפש את המלך ואת ההולכים עמו. והם פגשו את האנשים ביערות, את כלם, וזולת המלך וכהניו.
- 19 והאנשים נשבעו בלבם לשוב אל ארץ נפי; וכי אם הומתו נשותיהם וילדיהם וגם אלה אשר נשארו עם משפחתם, נקום ונקמו את דמם וימותו עמם.
- 20 והמלך צנן כי לא ישובו; והם רגזו עליו והמיתוהו באש.
- 21 והם אמרו לתפוש גם את הכהנים ולהוציאם להורג, אף הם ברחו מפניהם.
- 22 והיה כי בעמדם לשוב אל ארץ נפי, הם פגשו את אנשי גדעון. ואנשי גדעון ספרו להם את כל אשר קרה לנשותיהם ולטפם; וכי הלמנים התירו להם להחזיק בארץ תמורת מס ללמנים בגבה מחצית כל קנינם.
- 23 והאנשים ספרו לאנשי גדעון כי הרגו את המלך; וכי כהניו נמלטו מהם הרחק אל היערות.
- 13 And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.
- 14 And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.
- 15 Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.
- 16 And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.
- 17 And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.
- 18 And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.
- 19 Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.
- 20 And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.
- 21 And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.
- 22 And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.
- 23 And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

מושיע יט:כד–כ:ה

- 24 And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.
- 25 And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.
- 26 And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.
- 27 And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.
- 28 And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.
- 29 And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.
- וְאַחַר אֲשֶׁר כָּלוּ אֶת הַטָּקֶס, שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ נְפִי בְשִׂמְחָה, כִּי נִשְׁוֹתֵיהֶם וְטַפָּם לֹא הוּמְתוּ; וְהֵם סִפְרוּ לְגִדְעוֹן מָה עָשׂוּ לְמֶלֶךְ.
- וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים נִשְׁבַּע לָהֶם, כִּי אֲנִשְׂיוֹ לֹא יִהְרָגוּם.
- וְלִמְחִי, בֶּן הַמֶּלֶךְ נֹחַ, בְּקִבְלוֹ מִן הָעָם אֶת הַמְּלוּכָה, נִשְׁבַּע לְמֶלֶךְ הַלְּמָנִים כִּי עִמּוֹ יִשְׁלַם לוֹ אֶת הַמַּס, אֶת מִחְצִית כָּל קַנְיָנָם.
- וְלִמְחִי הֵחֵל לְכוֹנֵן אֶת הַמְּלוּכָה וְלְהַשְׁפִּין שְׁלוֹם בְּקִרְבָּם עִמּוֹ.
- וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים הִפְקִיד שׁוּמְרִים סָבִיב הָאָרֶץ, לְשָׁמֵר אֶת עַם לְמְחִי בְּאֶרֶץ, לְמַעַן לֹא יֵצְאוּ אֶל הַיַּעֲרוֹת; וְהוּא כָּלְכָל אֶת שׁוּמְרָיו בַּמַּס אֲשֶׁר קִבַּל מִן הַנְּפִיִּים.
- וְהָיָה שְׁלוֹם בַּמְּלָכוּת לְמְחִי בְּמִשְׁךָ שְׁנַתַּיִם יָמִים, וְלֹא הִצִּיקוּ לָהֶם הַלְּמָנִים וְלֹא בִקְשׂוּ לְהַשְׁמִידָם.

כ

20

- 1 Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.
- 2 And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.
- 3 And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.
- 4 And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;
- 5 And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.
- וּמְקוֹם הָיָה בְּאֶרֶץ שְׁמֶלּוֹן, אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ בוֹ בָנוֹת הַלְּמָנִים לְשִׁיר וְלִרְקֹד וְלַעֲלוֹ.
- וְהָיָה הַיּוֹם וּמִקְצֵתָן נִקְבְּצוּ לְשִׁיר וְלִרְקֹד.
- וְכַהֲנֵי הַמֶּלֶךְ נֹחַ, יָעַן אֲשֶׁר בּוֹשׁוּ לָשׁוּב אֶל הָעִיר נְפִי, וַיַּעַן אֲשֶׁר פָּחְדוּ כִּי יִהְרָגֵם הָעָם, לֹא הִעֲזוּ לָשׁוּב אֶל נִשְׁוֹתֵיהֶם וְיַלְדֵיהֶם.
- וּבְשׁוֹטְטָם בַּיַּעֲרוֹת הֵם גָּלוּ אֶת בָּנוֹת הַלְּמָנִים, וַשְׁכְּבוּ וַחֲזוּ בָהֶן.
- וְהָיָה בַיּוֹם אֲשֶׁר רַק נִקְבְּצוּ מֵעֵטָן לִרְקֹד, יֵצְאוּ הַכַּהֲנָנִים מִמְּסֻתֵיהֶם וְלָקְחוּ וַנָּשְׂאוּ אוֹתָן אֶל הַיַּעֲרוֹת; אַכְּוֹ, עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע מִבָּנוֹת הַלְּמָנִים נָשְׂאוּ אֶל הַיַּעֲרוֹת.

- 6 And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.
- 7 Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.
- 8 And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.
- 9 And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.
- 10 And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.
- 11 And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.
- 12 And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.
- 13 And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.
- 14 But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?
- 15 And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.
- 16 And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this
- וַיְהִי כִּי נִפְקְדוּ בְּנוֹתֵיהֶם הֵם רָגְזוּ עַל עַם לְמַחִי, כִּי שָׁעְרוּ בְּנַפְשָׁם כִּי יָדָם בַּמַּעֲשֵׂה.
- וְהֵם שָׁלְחוּ אֶת חֵילוֹתֵיהֶם, וְאִף מֶלֶכָם בְּרֹאשָׁם; וְהֵם עָלוּ עַל אֶרֶץ נְפִי לְהַשְׂמִיד אֶת עַם לְמַחִי.
- וְלְמַחִי גִלָּה אוֹתָם מִן הַמִּגְדָּל, אֶת כָּל תְּכוּנָתָם לְמַלְחָמָה גִּלָּה; וְהוּא אָסַף אֶת עַמּוֹ וְהֵם שָׁכְבוּ בַמְּאָרֵב בַּשָּׂדוֹת וּבַיַּעֲרוֹת.
- וּבַעֲלוֹת הַלְּמָנִים, נָפְלוּ עֲלֵיהֶם אֲנָשֵׁי לְמַחִי מִמַּמְאָרְבֵיהֶם וְהֵחִילוּ לְהַרְגֵם בָּהֶם.
- וְהַקָּרֵב הָיָה קָשָׁה מְאֹד, כִּי נִלְחְמוּ כְּהַלְחָם אַרְיֹת עַל טְרָפָם.
- וְהָיָה כִּי הִחֲלוּ אֲנָשֵׁי לְמַחִי לְגַרֵּשׁ אֶת הַלְּמָנִים מֵעֲלֵיהֶם, אִף כִּי לֹא הָיְתָה לְמַחִי צִיָּוִת מִמִּסְפָּרָם. אִךְ הֵם נִלְחְמוּ עַל חַיֵּיהֶם, עַל נְשׂוֹתֵיהֶם וְעַל יְלָדֵיהֶם; לְכֹן הִתְאַמְצוּ מְאֹד וְנִלְחְמוּ כְּתַנִּינִים.
- וְהֵם מְצָאוּ בְּקֶרֶב הַהַרְוּגִים אֶת מֶלֶךְ הַלְּמָנִים; אוֹלָם הוּא לֹא מֵת, כִּי אִם נִפְצַע וְנִעֲזַב עַל הָאָרֶץ, כִּי נִחְפְּזוּ מְאֹד אֲנָשָׁיו לְבָרַח.
- וְהֵם לָקְחוּהוּ, וְחָבְשׁוּ אֶת פְּצָעָיו, וְהֵבִיאוּהוּ לְפָנָי לְמַחִי, וְאָמְרוּ: הִנֵּה מֶלֶךְ הַלְּמָנִים; נִפְצַע הוּא וְנָפַל בֵּין הַרְוּגֵיהֶם, וְהֵם עֲזָבוּהוּ; הִנֵּה, הֵבֵאנוּ אוֹתוֹ לְפָנָי; הֲבֵה נַהַרְגֶהוּ.
- אָךְ לְמַחִי אָמַר אֲלֵיהֶם: לֹא תַהַרְגוּהוּ, כִּי אֲלִי תֵבִיאוּהוּ לְמַעַן אֶרְאֶהוּ. וּבְהִבִּיאֵם אוֹתוֹ אָמַר אֲלֵיו לְמַחִי: מַה זֶה הֵבִיאְכֶם לְצֵאת לְמַלְחָמָה עָלַי? הֵן לֹא הִפַּר עַמִּי אֶת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ. עַל כֵּן, מִדּוּעַ הִפַּרְתֶּם אֶת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתֶּם לְעַמִּי?
- וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: הִפַּרְתִּי אֶת הַשְּׁבוּעָה כִּי אֲנִישִׁיךְ חָטְפוּ אֶת בְּנוֹת עַמִּי; לְכֹן צִוִּיתִי, בְּחַמְתִּי, עַל עַמִּי לְצֵאת לְמַלְחָמָה עַל עַמְךָ.
- וְלְמַחִי לֹא שָׁמַע מֵאוּמָה עַל הַדְּבָר הַזֶּה; לְכֹן אָמַר: אֲנִי אֶחָקֵר בְּקֶרֶב עַמִּי וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה

מושיע כ:יז-כו

- זאת מות יומת. והוא צִוָּה לְעֵרֹף חֻקִּירָה
בְּקִרְבַּ עַמּוֹ.
- 17 Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.
- 18 For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?
- 19 And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.
- 20 And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.
- 21 For are not the words of Abinadi fulfilled, which he prophesied against us—and all this because we would not hearken unto the words of the Lord, and turn from our iniquities?
- 22 And now let us pacify the king, and we fulfil the oath which we have made unto him; for it is better that we should be in bondage than that we should lose our lives; therefore, let us put a stop to the shedding of so much blood.
- 23 And now Limhi told the king all the things concerning his father, and the priests that had fled into the wilderness, and attributed the carrying away of their daughters to them.
- 24 And it came to pass that the king was pacified towards his people; and he said unto them: Let us go forth to meet my people, without arms; and I swear unto you with an oath that my people shall not slay thy people.
- 25 And it came to pass that they followed the king, and went forth without arms to meet the Lamanites. And it came to pass that they did meet the Lamanites; and the king of the Lamanites did bow himself down before them, and did plead in behalf of the people of Limhi.
- 26 And when the Lamanites saw the people of Limhi, that they were without arms, they had compassion on them and were pacified towards them, and returned with their king in peace to their own land.
- וְכַשְׁמַע גִּדְעוֹן, אֲשֶׁר הָיָה שָׂר צְבָא הַמֶּלֶךְ,
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא נָגַשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר
אֵלָיו: אֲנִי, הַתְּאַפֵּק וְאַל תַּחְקֹר בְּעַם הַזֶּה,
וְאַל תִּשֵׂים עֲלֵיהֶם אֶת הָאָשָׁם הַזֶּה.
- 18 הַאֵינְךָ זוֹכֵר אֶת כֹּהֲנֵי אָבִיךָ, אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ הָעָם
הַזֶּה לְהָרְגָם? הַאֵינְךָ הִם בְּיַעְרֹת? הַאֵינְךָ הֵם
הַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר גָּזְלוּ אֶת בָּנוֹת הַלְּמָנִיתִים?
- 19 וְהַנָּה, סִפֵּר נָא לְמֶלֶךְ הַלְּמָנִיתִים עַל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, לְמַעַן יִסְפְּרֶם לְעַמּוֹ וְיִרְגָע אֶת רוּחָם
עָלֵינוּ. כִּי הַנָּה הֵם נֹעְרָכִים כְּבָר לְצִאת עָלֵינוּ;
וְהֵן רַק מְעַשִׂים אֲנַחְנוּ.
- 20 וְהַנָּה בָּאִים הֵם בְּחִילוֹתֵיהֶם הַרְבִּים; וְאִם לֹא
יִשְׁכַּף הַמֶּלֶךְ אֶת רוּחָם עָלֵינוּ, אָבוֹד אֲבָדְנוּ.
- 21 הַאֵינְךָ דְּבָרֵי אֲבִינָדִי אֲשֶׁר נְבֵא עָלֵינוּ
מִתְקִימִים? וְכֹל זֹאת כִּי לֹא שָׁמַעְנוּ לְדְבָרֵי
יְהוָה וְלֹא שָׁבְנוּ מִעֲוֹנוֹתֵינוּ?
- 22 וְהַבָּה נִשְׁקִיט אֶת הַמֶּלֶךְ וְנִקְיֶם אֶת הַשְּׂבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ לוֹ; כִּי טוֹב הָיִיתָנוּ מִשְׁעַבְדִּים
מֵאֲבִד אֶת חַיֵּינוּ; עַל כֵּן, הַבָּה נָשִׂים קֶץ
לְשִׁפְיֹת הַדָּמִים הַגְּדוֹלָה.
- 23 וְלִמְחִי סִפֵּר לְמֶלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים עַל אוֹדוֹת
אָבִיו וְעַל הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר נָסוּ אֶל הַיַּעְרֹת;
וְהוּא תָּלָה בָּהֶם אֶת חֲטִיפַת בָּנוֹת הַלְּמָנִיתִים.
- 24 אִזּוֹ שָׁכַף בְּעַס הַמֶּלֶךְ אֶל אַנְשֵׁי לְמַחֵי וְהוּא
אָמַר אֲלֵיהֶם: הַבָּה נֵלֶךְ לְקִרְאֵת אַנְשֵׁי בְּלֵי כְּלֵי
נִשְׁקָה, וְאֲנִי נִשְׁבַּע לָכֶם שְׂבוּעָה כִּי לֹא יִהְרַג
עַמִּי אֶת עַמּוֹ.
- 25 אִזּוֹ הֵלְכוּ אַנְשֵׁי לְמַחֵי אַחַר הַמֶּלֶךְ בְּלֵי כְּלֵי
נִשְׁקָה לְקִרְאֵת הַלְּמָנִיתִים, וּבְפָגְשָׁם אֶת הַלְּמָנִיתִים
הִשְׁתַּחֲוָה לִפְנֵיהֶם מֶלֶךְ הַלְּמָנִיתִים וְהִעֲתִיר דְּבָרוֹ
בְּזָכוֹת עִם לְמַחֵי.
- 26 וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִיתִים אֶת אַנְשֵׁי לְמַחֵי כִּי אֵינָם
חֲמוּשִׁים, נִכְמְרוּ רַחֲמֵיהֶם וְלָבָם שָׁקֵט. אִזּוֹ
שָׁבוּ עִם מֶלְכָם בְּשָׁלוֹם אֶל אֶרְצָם.

כא

21

- 1 And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.
- 2 And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.
- 3 Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—
- 4 Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.
- 5 And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.
- 6 And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.
- 7 And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.
- 8 And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.
- 9 And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.
- 10 Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.
- 11 And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.
- וְלִמְחִי וְאָנְשָׁיו שָׁבוּ אֶל הָעִיר נֶפְחִי, וְהֵחֵלוּ לְשֹׁכְנֵי שְׁנֵית בְּאֶרְצָא בְּשָׁלוֹם.
- וְהָיָה אַחֲרַי יָמִים רַבִּים, הֵחֵלוּ הַלְּמָנִים שְׁנֵית לְהִתְעוֹרֵר בְּרָגֶז עַל הַנְּפִיִּים; וְהֵם בָּאוּ בְּגִבּוֹל הָאֶרֶץ סָבִיב.
- וְלֹא הֵעִזּוּ הַלְּמָנִים לְהַרְגֵם מִפְּנֵי הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע מֶלֶכְם לְלִמְחִי; אֲךָ הֵם הִכּוּ עַל לְחַיֵּיהֶם וְהִשְׁתַּרְרוּ עֲלֵיהֶם; וְהֵם שָׂמוּ עַל גִּבָּם מִשְׂאוֹת כְּבָדִים וּנְהָגוּם כְּנֶהְגוּ חֲמוֹר אֱלֵם.
- כָּל זֹאת נַעֲשָׂה כְּדִי לְהַקִּים אֶת דְּבַר יְהוָה.
- וְרַבּוּ עֲנֻיֵי הַנְּפִיִּים, וְלֹא עָלָה בְּיָדָם לְהַחֲלִץ מִיַּדֵּי הַלְּמָנִים כִּי הִקִּיפוּם מִכָּל עֵבֶר.
- וְהָאָנְשִׁים הֵחֵלוּ לְהִתְלוֹנֵן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ עַל עֲנֻיֵיהֶם; וְהֵם בִּקְשׁוּ לְצֵאת עַל מַעֲנֵיהֶם לְמַלְחָמָה וְהֵם הִצִּיקוּ מְאֹד לְמֶלֶךְ בְּתִלְוֹתֵיהֶם, עַד כִּי נִעְתַּר לָהֶם לַעֲשׂוֹת כַּחֲפָצָם.
- וְהֵם הִתְקַבְּצוּ שְׁנֵית יַחְדוֹ וְחָגְרוּ אֶת כָּלֵי נִשְׁקָם וַיֵּצְאוּ עַל הַלְּמָנִים לְגַרְשָׁם מֵאֶרְצָם.
- וְהַלְּמָנִים הִכּוּם וְגָרְשׁוּם לְאַחֹר וְהָרְגוּ רַבִּים מֵהֶם.
- אֲזַי הָיָה אֲבֵל וּמְסַפָּד גָּדוֹל בְּעַם לְמְחִי, אֵלְמָנָה הַתְּאֵבֵלָה עַל בַּעֲלָהּ, בֵּן וּבַת הַתְּאֵבֵלוּ עַל אֲבֵיהֶם וְאֶחָיו עַל אֶחָיהֶם.
- וְהָאֵלְמָנוֹת רַבּוּ בְּאֶרֶץ וַזְעָקוּ יוֹס־יוֹס, כִּי גָבַר עֲלֵיהֶן פַּחַד גָּדוֹל מִפְּנֵי הַלְּמָנִים.
- וַזְעָקוֹתֵיהֶן בְּלֹא הַפּוּגָה עוֹרְרוּ בְּשֵׂאֲרֵית עַם לְמְחִי כַּעַס עַל הַלְּמָנִים; וְהֵם יָצְאוּ שְׁנֵית לְקָרֵב, אֲךָ גַּם הִפְעִים סָוְגוּ אַחֹר וְלָהֶם אֲבָדוֹת כְּבָדוֹת.

מוֹשִׁיעַ כֹּא:יב-כא

- 12 והם הוסיפו לְצִאת בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית, וְסָבְלוּ כַּלְפָּנִים; וְאֲשֶׁר לֹא נִהְרְגוּ שָׁבוּ אֶל הָעִיר נֶפְחִי.
- 13 והם הִשְׁפִּילוּ עַצְמָם עַד עָפָר וְנִכְנְעוּ תַּחַת עַל הַשְּׁעָבוֹד וְנָתְנוּ עַצְמָם לְמַכּוֹת, נִדְחִים הֵנָּה וְהֵנָּה, וְסוֹבְלִים מִמַּעֲמֹסוֹת כַּחֲפֹץ לֵב אוֹיְבֵיהֶם.
- 14 והם נִכְנְעוּ עַד מַעְמְקֵי הָעֲנוּהָ, וְזָעְקוּ אֶל אֱלֹהִים; כָּל הַיּוֹם שָׁעוּ אֶל אֱלֹהֵיהֶם כִּי יַחַלְצֵם מִיִּסוּרֵיהֶם.
- 15 אַךְ יְהוָה לֹא מָהֵר לְשָׁמַע אֶת זַעֲקָתָם מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְאוֹלָם, שָׁמַע יְהוָה אֶת קְרִיאוֹתֵיהֶם, וְרַבָּךְ אֶת לֵב הַלְּמָנִים עַד כִּי הִחֲלוּ לְהַקְלֵם אֶת מַעֲמֹסוֹתֵיהֶם; אַךְ, לֹא רָאָה יְהוָה כִּי הִגִּיעָה הַשָּׁעָה לְחַלְצָם מִשְׁעָבוֹד.
- 16 וְאִט־אִט הֵם הִחֲלוּ לְעֲשׂוֹת חֵיל בְּאֶרֶץ, וְהִגְבִּירוּ אֶת יְבוּל הָדָגָם, וְגֹדֵל צֹאֲנָם וּבָקָרָם, וְלֹא סָבְלוּ רָעָב.
- 17 וּמִסְפַּר הַנְּשִׁים רַב הָיָה מִמִּסְפַּר הַגְּבָרִים; עַל כֵּן צִוָּה הַמֶּלֶךְ לְמַחִי כִּי יַחַלֵּק כָּל גְּבָר מִמְזוֹנוֹ בְּאֶלְמָנוֹת וּבְיַלְדֵיהֶן, לְמַעַן לֹא יָמוּתוּ בְּרָעָב. וְהֵם עָשׂוּ כֵן, כִּי גָדוֹל הָיָה מִסְפַּר הַגְּבָרִים אֲשֶׁר נִהְרְגוּ.
- 18 וְאֲנָשֵׁי לְמַחִי, כְּכֹל אֲשֶׁר יָכְלוּ הַתַּחֲבָרוּ לְחַבֵּר מֵאֶחָד וְשֵׁמֶרוּ הַיִּטֵּב אֶת גְּרַעֲיֵי תְבוּאָתָם וְאֶת צֹאֲנָם.
- 19 אַף הַמֶּלֶךְ עֲצָמוֹ לֹא בִטַח כִּי שְׁלוֹם יִהְיֶה לוֹ מִחוּץ לְחֻמוֹת הָעִיר בְּלֹא שׁוֹמְרָיו עִמּוֹ, פֶּן יִפֹּל בְּסַבַּת מֶה לְיַד הַלְּמָנִים.
- 20 וְהוּא צִוָּה אֶת עַמּוֹ לְקַיֵּם תְּצִפִּית מִסָּבִיב לְאֶרֶץ, לְמַעַן יִוָּכְלוּ בְּדֶרֶךְ כָּל־שֶׁהִי לְתַפְשׂ אֶת הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בָּרְחוּ אֶל הַיְעָרוֹת, וְאֲשֶׁר חָטְפוּ אֶת בָּנוֹת הַלְּמָנִים וְהִסְבוּ חֲרָבָן רַב כָּל כֹּף לְעַמּוֹ.
- 21 כִּי הֵם חָפְצוּ לְתַפְשׂ אוֹתָם וּלְהַעֲנִישָׁם; כִּי נִכְנְסוּ אֶל אֶרֶץ נֶפְחִי בַלַּיְלָה וְגִזְלוּ אֶת תְּבוּאָת גְּרַעֲיֵיהֶם וְרַבִּים מִמִּקְרוֹתֵיהֶם; לְכֵן אָרְבוּ לָהֶם.

- 22 ולא היתה עוד הפרעה בין הלמנים ובין עם למחי, עד עת בוא עמון ואנשיו אל הארץ.
- 23 ובעת אשר גלה המלך את עמון ואנשיו, הוא היה עם שומרי מחוץ לשערי העיר; ובסברו כי הם כהני נח צוה לתפושם ולאסרם ולהשליכם אל בית הסהר. ואלו היו הם כהני נח, היה מצוה להוציאם להורג.
- 24 אך כאשר נוכח כי אין הם כהני נח, כי אם חבירי אשר באו מארץ זרעהמלה, נמלא לבו שמחה רבה מאד.
- 25 כי עוד לפני בוא עמון, שלח המלך למחי מספר אנשים לחפש את ארץ זרעהמלה, אך הם לא מצאוה ותעו ביערות.
- 26 אולם הם מצאו ארץ אשר נושבה פעם, אך מכסה עצמות יבשות; אכן, ארץ אשר נושבה ונחרבה. ויען אשר דמו כי ארץ זרעהמלה לפניהם, שבו אל ארץ נפי, ובאו בגבולה ימים אחדים לפני הופעת עמון.
- 27 והם הביאו עמם כתב זכרונות, והוא מאת האנשים אשר את עצמותיהם מצאו; והכתובים היו חרוטים על לוחות מתכת.
- 28 ולמחי הוסיף לשמח בהודע לו מפי עמון כי למושיע מתת אלהים, אשר על ידיה יוכל לפרש חריטות כאלה; ואף עמון עלץ בזאת.
- 29 Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;
- 30 והם גם נעצבו על כי החטיאו המלך נח וכהניו את העם לעשות חטא רב ופשע לפני אלהים. והם אף התאבלו על מות אבינדי ועל עזיבת עלמא והאנשים אשר הלכו אתו, אשר יסדו כנסית אלהים בגבורת אלהים וכוהו, ובאמונה בדברים אשר דבר אבינדי.
- 31 אכן, הם אבלו על עזיבתם, כי לא ידעו לאן נמלטו; והם היו מתחברים להם בחפץ לב, כי הם עצמם נכנסו בבְרִית עם אלהים לשרתו ולשמור את מצוותיו.
- 31 And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.
- 31 And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.
- 31 But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.
- 31 Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.
- 31 Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.
- 31 And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.
- 31 And now Limhi was again filled with joy in learning from the mouth of Ammon that king Moshiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.
- 31 Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;
- 31 And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.
- 31 Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

מושיע כא:לב-כב:ד

- 32 And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.
- 33 And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.
- 34 Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.
- 35 They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.
- 36 And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.

כב

22

- 1 And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.
- 2 And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.
- 3 Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.
- 4 And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst

מושיע כב:ה-יד

עֲתָה, וְאֲנִי אֶהְיֶה עִבְדְּךָ לְהַצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה מִן הַשִּׁעְבּוּד.

listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

- וְהַמֶּלֶךְ נָתַן לוֹ לְדַבֵּר, וְגִדְעוֹן אָמַר אֵלָיו: 5 And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:
- רְאֵה נָא אֶת הַמַּעְבָּר הַאֲחֹרִי אֲשֶׁר בְּחוּמָה הַמַּעְרָבִית, מֵאֲחֹרֵי הָעִיר. הַלְמָנִים, אוֹ שׂוֹמְרֵי הַלְמָנִים, שׁוֹתִים לְשִׁכְרָה בַּלַּיְלָה; הִבֵּה נִכְרִיז בְּקֶרֶב כָּל הָעָם הַזֶּה כִּי יִקְבְּצוּ אֶת צֹאנָם וּבְקָרָם וּבַלַּיְלָה יִנְהַגוּם אֶל הַיַּעְרוֹת. 6 Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.
- וְאֲנִי אֵלֶיךָ, כִּפִּי פְקֻדְתְּךָ, וְאֲשַׁלֵּם אֶת מַס יַיְגִנוּ הָאֲחֹרֹן לְלְמָנִים. וְהֵם יִשְׁתּוּהוּ וְיִשְׁכְּרוּ, וְאֲנַחְנוּ נֵצֵא דָרֶךְ מֵעֵבֶר הַסְּתֵרִים מִשְׁמָאל לְמַחְנֶה, בְּעוֹדָם שׂוֹכְרִים וְיֹשְׁנִים. 7 And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.
- כִּי נֵצֵא עִם נְשֵׁינוּ וְיִלְדֵינוּ, צֹאנָנוּ וּבְקָרָנוּ אֶל הַיַּעְרוֹת; וּבְמִסְעָנוּ נִסֵּב אֶת אֶרֶץ שִׁילוֹם. 8 Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.
- וְהַמֶּלֶךְ שָׁמַע לְדַבְרֵי גִדְעוֹן. 9 And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.
- וְהַמֶּלֶךְ לְמַחֵי צִוָּה אֶת עַמּוֹ לְקַבֵּץ אֶת עֲדָרֵיהֶם. וְהוּא שָׁלַח אֶל הַלְמָנִים אֶת מַס הַיַּיִן, וְאֵף שָׁלַח יַיִן נוֹסֵף, תְּשׁוּרָה לָהֶם. וְהַלְמָנִים שָׁתוּ כְּאֹת נַפְשָׁם מִן הַיַּיִן אֲשֶׁר שָׁלַח לָהֶם הַמֶּלֶךְ לְמַחֵי. 10 And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.
- וְהָיָה בַּלַּיְלָה וְעַם לְמַחֵי אָכַן וַיֵּצְאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת וַעֲמָהֶם עֲדָרֵי צֹאנָם וּבְקָרָם; וְהֵם הִקִּיפוּ אֶת אֶרֶץ שִׁילוֹם בַּיַּעְרוֹת, וּפְנֵוּ אֶל עֵבֶר אֶרֶץ זְרַעְחָמְלָה, וַעֲמוֹן וְאַחִיו נוֹהֲגִים אוֹתָם. 11 And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.
- וְהֵם לָקְחוּ עִמָּם אֶל הַיַּעְרוֹת אֶת כָּל זָהָבָם וְכֶסֶףָם וְיִקְרוּתֵיהֶם אֲשֶׁר יָכְלוּ לְשֵׂאתָ וְאֵף אֶת צִידָתָם, וַיֵּצְאוּ לְמִסְעָם. 12 And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.
- וְכַעֲבַר יְמֵי מִסַּע רַבִּים בַּיַּעְרוֹת הֵם הִגִּיעוּ אֶל אֶרֶץ זְרַעְחָמְלָה, וַדְּבָקוּ בְּעַם מוֹשִׁיעַ וְהָיוּ לְנַחְיָיו. 13 And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.
- וּמוֹשִׁיעַ קִבְּלָם בְּשִׂמְחָה. וְהוּא קִבַּל אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לָהֶם וְכֹן אֶת הַכְּתָבִים אֲשֶׁר מִצְאוּם אֲנָשֵׁי לְמַחֵי. 14 And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

- 15 וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִים כִּי עִם לְמַחֵי יָצָא בַלַּיְלָה מִן הָאָרֶץ, הֵם שָׁלְחוּ צֶבֶא אֶל הַיַּעְרוֹת לְרֹדֵף אַחֲרֵיהֶם.
- 16 And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;
- וְאַחַר רְדָפְם אַחֲרֵיהֶם יוֹמִים, לֹא יָכְלוּ עוֹד לְמַצֵּא עִקְבוֹתֵיהֶם וְהֵם תָּעוּ בַיַּעְרוֹת.
- 16 And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

ספור עלמא ועם יהוה, אשר המלך נח גרשם אל היערות. (בערך 145–121 לפני הספירה). נכלל בפרקים כג-כד.

An account of Alma and the people of the Lord who were driven into the wilderness by the people of King Noah. (About 145–121 B.C.) Comprising chapters 23–24.

כג

23

- 1 בְּהֵיאוֹת דְּבַר יְהוָה אֶל עֲלְמָא לְהַזְהִירוֹ מִפְּנֵי צֶבֶא הַמֶּלֶךְ נֹחַ הַבָּא עֲלֵיו, וּבְהוֹדִיעַ עֲלְמָא אֶת הַדְּבָר לְאַנְשָׁיו, הֵם קִבְצוּ אֶת עֲדְרֵיהֶם, וְלָקְחוּ אֶת דְּגָנָם וַיֵּצְאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת, בְּטָרֶם בּוֹא צֶבֶא הַמֶּלֶךְ נֹחַ.
- 1 Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.
- 2 וַיְהוֶה חֲזַקְם, וְלֹא יָכְלוּ אַנְשֵׁי הַמֶּלֶךְ נֹחַ לְהַשְׁיִגְם וּלְהַשְׁמִידֵם.
- 2 And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.
- 3 וְהֵם נָסוּ דֶרֶךְ שְׁמוֹנַת יָמִים בַּיַּעְרוֹת.
- 3 And they fled eight days' journey into the wilderness.
- 4 וְהֵם בָּאוּ אֶל אֶרֶץ חֲמֻדָּה זָפָה מְאֹד, אֶרֶץ מֵיִם זָכִים.
- 4 And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.
- 5 וְהֵם הִטּוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם, וַיִּתְחַלּוּ לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה וּלְבַנּוֹת בָּתִּים; וּבְחָרִיצוֹתָם עֲמָלוּ עֲמַל רַב.
- 5 And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.
- 6 וְהָאֲנָשִׁים חָפְצוּ כִּי עֲלְמָא יִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם, כִּי הָיָה אֱהוֹב עַל עַמּוֹ.
- 6 And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.
- 7 אַךְ הוּא אָמַר לָהֶם: הִנֵּה, לֹא מוֹעִיל כִּי יְהִיָּה לָנוּ מֶלֶךְ, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: לֹא תִחְשְׁבוּ בְּשָׂר אֶחָד עַל פְּנֵי אֶחָד; אוֹ, לֹא יִחְשַׁב אִישׁ כִּי רֹם הוּא מֵעַל רֵעֵהוּ; לָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא מוֹעִיל כִּי יְהִיָּה לָכֶם מֶלֶךְ.
- 7 But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.
- 8 וְאוֹלָם, אִלוּ נָתַן כִּי יְהִיוּ לָכֶם תְּמִיד אַנְשֵׁי צַדִּיק לְמַלְכִים, אֲזִי טוֹב בְּהֵיאוֹת לָכֶם מֶלֶךְ.
- 8 Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.
- 9 אַךְ זְכְרוּ אֶת עוֹוֹן הַמֶּלֶךְ נֹחַ וְלַחֲנִי; הֵן אִף אֲנִי נֶאֱחָזְתִּי בַּפַּח, וְעִשִׂיתִי רַבּוֹת אֲשֶׁר הֵן תּוֹעֵבָה בְּעֵינֵי יְהוָה, וְעַל זֹאת סָבַלְתִּי יְסוּרֵי חֲרָטָה.
- 9 But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;

מושיע כג:י-כא

- 10 אף, אחר תלצה רבה, שמע יהוה את קריאתי ותפלת ענה. והוא עשני כלי בידיו בהביאו כה רבים מכם לידיעת אמתו.
- 11 ואולם, אינני מתפאר בכך כי אינני ראוי להתהלל.
- 12 והנני אומר לכם: המלך נח נגש אתכם, ואתם הייתם משעבדים לו ולכהניו והם הביאוכם לידי עוון; על כן הייתם אסורים במוסרות עוון.
- 13 אכן, אחר אשר נצלתם מן המוסרות האלה בכח אלהים, אחר אשר נחלצתם מידי המלך נח ואנשיו ואף ממוסרות העוון, חפצני כי תעמדו איתנים בחרות הזאת, אשר דרור נקרא לכם בה, ולא תשימו מבטחכם באיש להיות מלך עליכם.
- 14 ואף לא תשימו מבטחכם באיש להיות מורכם, או שרתכם, בלתי אם יהיה איש אלהים, הולך בדרךיו ושומר את מצוותיו.
- 15 אכן כן למד עלמא את אנשיו, כי על כל אדם לאהב את רעהו כמוהו, וכי לא יהיה מדון בקרבם.
- 16 והיה עלמא כהנם הגדול, והוא מייסד כנסייתם.
- 17 ואף איש לא קבל סמכות להטיף או ללמד, כי אם על ידי עלמא מאת אלהים. על כן קדש עלמא את כל פהניהם ואת כל מוריהם; ולא קדשו כי אם אנשי צדק.
- 18 לכן הם השגיחו על אנשיהם וככלכלום בדרך צדק.
- 19 והצלחה גדולה החלה להאיר להם פנים בארץ; והם קראו את הארץ חילם.
- 20 והם רבו והצליחו מאד בארץ חילם; והם בנו עיר, וקראוה חילם.
- 21 ואולם נכון היה לפני יהוה להוכיח את עמו והוא נסה את ארץ רוחם ואת אמונתם.
- 10 Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.
- 11 Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.
- 12 And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.
- 13 And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.
- 14 And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.
- 15 Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.
- 16 And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.
- 17 And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.
- 18 Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.
- 19 And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.
- 20 And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.
- 21 Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

- 22 אכן, כל אשר שם את מבטחו ביהוה ינשא ביום האחרון. וכן הנה הדבר בעם הזה.
- 23 כי הנה אראה לכם, כי על שעבוד נתן על צוארם, ואף אחד לא יכול הנה להצילם, כי אם יהוה אלהיהם, אלהי אברהם, יצחק ויעקב.
- 24 והוא הצילם, והוא הראה להם את עצם כחו, והם שמחו שמחה רבה.
- 25 ובשבתם בארץ חילם, בעיר חילם, בעבדם את אדמתם אשר סביב, והנה חיל למנים בגבול הארץ.
- 26 ואנשי עלמא ברחו משדותיהם, ונאספו בעיר חילם; והם נפחדו מאד מהופעת הלמנים.
- 27 ועלמא יצא, ועמד ביניהם, ועוררם לגבר על פחדם, ואמר להם כי עליהם לזכר את יהוה אלהיהם והוא יצילם.
- 28 אז הם השקטו פחדם, וקראו אל יהוה כי ירכף את לב הלמנים, וכי הם יחוסו עליהם ועל נשותיהם וטפם.
- 29 ויהוה הרף את לב הלמנים. ועלמא ואנשיו יצאו להתמסר לידיהם; והלמנים לקחו את ארץ חילם לנחלתם.
- 30 וצבא הלמנים, אשר רדף אחר המלך למחיו ואנשיו, תעה ביערות ימים רבים.
- 31 והנה הם מצאו את כהני המלך נח במקום אשר קראו את שמו עמולון; והכהנים החלו לרשת את ארץ עמולון ולעבד את אדמתה.
- 32 ושם ראש הכהנים ההם היה עמולון.
- 33 ועמולון התחנן לפני הלמנים, ואף שלח את נשותיהם, אשר היו בנות הלמנים, להתחנן לפני אחיהן כי לא ימיתו את בעליהן.
- 34 והלמנים חמלו על עמולון ואנשיו, ולא המיתום מפני נשותיהם.
- 22 Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.
- 23 For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.
- 24 And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.
- 25 For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.
- 26 Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.
- 27 But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.
- 28 Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.
- 29 And it came to pass the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.
- 30 Now the armies of the Lamanites, which had followed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.
- 31 And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had begun to till the ground.
- 32 Now the name of the leader of those priests was Amulon.
- 33 And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.
- 34 And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

- 35 And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.
- וַעֲמֹלוֹן וְאֶנְשָׁיו הִתְחַבְּרוּ אֶל הַלְּמָנִים, וּבְנִסְעָם בְּיַעְרֹת לְגִלּוֹת אֶת אֶרֶץ נְפִי, הֵם גָּלוּ אֶת אֶרֶץ חֵילָם, אֲשֶׁר הָיְתָה נְחֻלַּת עֲלְמָא וְאֶנְשָׁיו.
- 36 And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.
- וְהַלְּמָנִים אָמְרוּ לְעֲלְמָא וְלְאֶנְשָׁיו כִּי אִם יִרְאוּם אֶת הַדֶּרֶךְ הַמּוֹלִיכָה אֶל אֶרֶץ נְפִי, יִתְּנוּ לָהֶם אֶת חַיֵּיהֶם וְאֶת חֲרוּתָם.
- 37 But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.
- וְאוּלָם אַחַר אֲשֶׁר הִרְאָה לָהֶם עֲלְמָא אֶת הַדֶּרֶךְ הַמּוֹלִיכָה אֶל אֶרֶץ נְפִי, לֹא קִיְּמוּ הַלְּמָנִים אֶת דְּבָרָם, כִּי אִם הִפְקִידוּ שׁוֹמְרִים סְבִיב אֶרֶץ חֵילָם, עַל עֲלְמָא וְעַל אֶנְשָׁיו.
- 38 And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.
- וְשְׂאֵרֵיהֶם הֵלְכוּ לְאֶרֶץ נְפִי; וּקְצָתָם שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ חֵילָם וְהֵבִיאוּ עִמָּם אֶת נְשׂוֹת הַשׁוֹמְרִים אֲשֶׁר הִשְׁאֵרוּ בְּאֶרֶץ חֵילָם וְאֶת יְלָדֵיהֶם.
- 39 And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.
- וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים הִמְלִיךְ אֶת עֲמֹלוֹן לְמֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל עַל בְּנֵי עַמּוֹ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ חֵילָם; וְאוּלָם לֹא הִתִּיר לוֹ לַעֲשׂוֹת דְּבַר אֲשֶׁר לֹא כְּרָצוֹנוֹ.

כד

24

- 1 And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.
- וַעֲמֹלוֹן מָצָא חֵן בְּעֵינֵי מֶלֶךְ הַלְּמָנִים. עַל כֵּן נָתַן מֶלֶךְ הַלְּמָנִים בְּיַד עֲמֹלוֹן וְעַמִּיתָיו לְהַמְנוֹת לְמוֹרִים בְּעַמּוֹ, אַכְּוֹ, בְּקֶרֶב הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ שְׁמֶלוֹן, בְּאֶרֶץ שִׁילוֹם וּבְאֶרֶץ עֲמֹלוֹן.
- 2 For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.
- כִּי הַלְּמָנִים הִחְזִיקוּ בְּכָל הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה; עַל כֵּן מָנָה מֶלֶךְ הַלְּמָנִים מְלָכִים עַל כָּל הָאֲרָצוֹת הָהֵן.
- 3 And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.
- וְשֵׁם מֶלֶךְ הַלְּמָנִים נִקְרָא לָמֹן עַל שֵׁם אָבִיו; עַל כֵּן נִקְרָא הַמֶּלֶךְ לָמֹן. וְהוּא מֶלֶךְ עַל עַם רַב.
- 4 And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.
- וְהוּא מָנָה מוֹרִים מֵעַמִּיתֵי עֲמֹלוֹן בְּכָל אֲרָצוֹת נְחֻלַּת עַמּוֹ; כִּךָּ נִלְמְדָה שְׂפַת נְפִי בְּקֶרֶב כָּל עַם הַלְּמָנִים.
- 5 And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;
- וְהֵם הָיוּ עִם אֲשֶׁר בָּנָיו הִלְכוּ בְּדַרְכֵי נַעַם זֶה עִם זֶה; וְאֵף לֹא יָדְעוּ הֵם אֶת אֱלֹהִים. וְעַמִּיתֵי עֲמֹלוֹן לֹא לְמַדּוּם דְּבַר עַל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, גַּם לֹא אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה; וְאֵף לֹא לְמַדּוּם אֶת דְּבָרֵי אַבִּינָדִי;

מושיע כד:ו-טו

- 6 אך הם למדוים לנהל את רשימותיהם בעבור יכתבו איש אל אחיו.
- 7 וכך הלמנים החלו להתעשר, לסחר איש עם אחיו ולגדל, והיו עם ערום וחכם בחכמת העולם, אכן, עם רב תחבולות, אשר לו חפץ בכל מיני רשע וגזל אנשים וזלת בניו.
- 8 ועמולון החל להשתרר על עלמא ועמיתיו, ולרדף אותם, ואף הסב לבניו כי ירדפו את בניהם.
- 9 כי עמולון הכיר את עלמא, וכי הוא היה אחד מכהני המלך, וזה אשר האמיו בדברי אבינדי וגרש מלפני המלך. על כן יצא קצפו על עלמא; ואף כי היה נתין למלך למן הוא שרר על אנשי עלמא בהטילו עליהם עבודה ובשימו עליהם נוגשים.
- 10 והיה כי כה רבו יסוריהם עד כי צעקו אל אלהים.
- 11 ועמולון צוה עליהם לחדל מצעקתם, והוא שם עליהם שומרים להשגיח עליהם, ואשר ימצא קורא לאלהים מות יומת.
- 12 ועלמא ואנשיו לא הרימו את קולם אל יהוה אלהיהם, אף הם שפכו את לבם לפניו, והוא ידע את מחשבות לבם.
- 13 והיה קול יהוה אליהם בסבלם לאמר: שאו ראשכם וייטב לבכם נחמה, כי יודע אני על הברית אשר כרתם לי; ואני אכרת ברית עם עמי ואצילהו מן השעבוד.
- 14 גם את המשאות אשר העמסו על שכמכם אקל, עד כי לא תחושו בהם על גבכם, אף כי משעבדים אתם, וזאת אעשה למען תעמדו לי אחרי כן לעדים. ולמען ידוע תדעו כי אני יהוה אלהים, פוקד עמי בסבלו.
- 15 אז הוקלו המשאות אשר על עלמא ועמיתיו; אכן, יהוה חזקם בעבור ישאו בנחת את משאותיהם, והם נכנעו לכל חפץ יהוה בארץ ריח.
- 6 But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.
- 7 And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.
- 8 And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.
- 9 For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.
- 10 And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.
- 11 And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.
- 12 And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.
- 13 And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.
- 14 And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.
- 15 And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

מושיע כד:טז-כה

- 16 And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.
- וְכֵן רַבָּה הָיְתָה אֱמוּנָתָם וְאַרְךָ רוּחָם, עַד כִּי הָיָה אֲלֵיהֶם קוֹל יְהוָה שֵׁנִית, לֵאמֹר: יִיטֵב לְבַבְכֶם נְחֻמָּה, כִּי מָחָר אֶצִּילְכֶם מִשְׁעָבוֹד.
- 17 And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.
- וְהוּא אָמַר אֶל עֲלְמָא: תֵּצֵא לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה. וְאֲנִי אֵלַיךְ עִמָּךְ וְאֶצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה מִשְׁעָבוֹד.
- 18 Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering the flocks together.
- וְהָיָה בַּלַּיְלָה, וְעֲלְמָא וְאֲנָשָׁיו קִבְּצוּ אֶת צֹאֲנֵם וְלֶקְחוּ מִדְּגָנָם; אַכֵּן, כָּל הַלַּיְלָה קִבְּצוּ אֶת עֲדָרֵיהֶם.
- 19 And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their task-masters were in a profound sleep.
- וּבְבוֹא הַבֹּקֶר, הִפִּיל יְהוָה תְּרִדְמָה עֲמֻקָּה עַל הַלְּמָנִים, וְכָל נוֹגְשֵׁיהֶם שָׁקְעוּ בְּשֵׁנָה כְּבִדָּה.
- 20 And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.
- וְעֲלְמָא וְאֲנָשָׁיו יָצְאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאַחַר נִסְעוּ בַּיַּעְרוֹת כָּל הַיּוֹם הֵם נָטוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם בְּעֻמָּק; וְהֵם קָרְאוּ אֶת שְׁמוֹ עֻמָּק עֲלְמָא, כִּי הוּא הִנְהִיגָם בַּיַּעְרוֹת.
- 21 Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.
- וּבְעֻמָּק עֲלְמָא הֵם שִׁפְכוּ אֶת תּוֹדָתָם לִפְנֵי אֱלֹהִים, עַל רַחֲמָיו עֲלֵיהֶם, וְעַל כִּי הִקַּל אֶת מְשָׁאָם וְהִצִּילָם מִן הַשְׁעָבוֹד; יֵשֵׁן אֲשֶׁר הָיוּ מְשֻׁעָבָדִים, וְאִם אִישׁ אֶחָד לֹא יָכַל לְהִצִּילָם, כִּי אִם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- 22 And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.
- וְהֵם נָתְנוּ תּוֹדָה לְאֱלֹהִים, אַכֵּן, כָּל אֲנָשֵׁיהֶם וְכָל נְשֵׁיהֶם וְכָל יְלָדֵיהֶם אֲשֶׁר יָדְעוּ לְדַבֵּר הִרְיָמוּ קוֹלָם וְהִלְלוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם.
- 23 And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.
- וְאָמַר יְהוָה אֶל עֲלְמָא: מְהֵרָ וְצֵא, אֶתָּה וְהָעָם הַזֶּה, מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת, כִּי הִתְעוֹרְרוּ הַלְּמָנִים מִשְׁנֵנָתָם וְהֵם רוֹדְפִים אַחֲרָיךָ; לָכֵן צֵא מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְאֲנִי אֶעְצֹר אֶת הַלְּמָנִים בְּעֻמָּק הַזֶּה לְבַל יוֹסִיפוּ לְרֹדֵף אַחַר הָעָם הַזֶּה.
- 24 And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.
- וְהֵם עָזְבוּ אֶת הָעֻמָּק וְנִסְעוּ אֶל הַיַּעְרוֹת.
- 25 And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.
- וְאַחַר הָיוּתָם שְׁנַיִם עָשָׂר יוֹם בַּיַּעְרוֹת, הֵם הִגִּיעוּ אֶל אֶרֶץ זְרַחֲמֵלָה; וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ קִבַּל גַּם אוֹתָם בְּשִׂמְחָה.

עלמא מיסד את הכנסייה בקרב העם המאחד
של הנפיים ומולקים. המלך מושיע אוסר רדיפה
של חסרי אמונה. בני יוצאים להטיף ללמנים.
עם הנפיים בוקר שופטים. (בערך 91-120
לפני הספירה.) נכלל בפרקים כה-כט.

Alma establishes the church among the united people of the Nephites and Mulekites. King Mosiah forbids persecution by non-believers. His sons depart to preach to the Lamanites. The people of the Nephites elect judges. (About 120-91 B.C.) Comprising chapters 25-29.

כה

25

- 1 And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.
- 2 Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.
- 3 And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.
- 4 And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.
- 5 And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.
- 6 And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.
- 7 And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.
- 8 For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.
- 9 And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.
- 10 And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.
- והמלך מושיע קרא את כל עמו להתאסף יחד.
- ובני נפי, או צאצאי נפי, לא היו רבים כמספר אנשי זרעהמלה, אשר היה מזרע מולק, ומן האנשים אשר באו עמו אל היערות.
- ועם נפי עם עם זרעהמלה לא היו כה רבים כמספר הלמנים, אף לא כדי מחצית מהם.
- וכל עם נפי וכן כל עם זרעהמלה נאספו ונקבצו בשני מחנות.
- ומושיע קרא את כתבי הזכרון אשר לצניף ואף הורה לקראם לעמו; אכן, הוא קרא את כתבי הזכרון אשר לעם צניף מעת עזבם את ארץ זרעהמלה ועד שובם אליה.
- והוא קרא גם את ספור עלמא ועמיתיו וכל יסוריהם, מעת עזבם את ארץ זרעהמלה ועד עת שובם.
- וככלות מושיע לקרא את הכתבים הכו בני העם אשר נשארו בארץ בפליאה ובתמהון.
- כי לא ידעו מה לחשב; ובראותם את אלה אשר נצלו מן השעבוד, נמלאו שמחה רבה עד מאד.
- ואולם, בחשבם על אחיהם אשר נהרגו בידי הלמנים, נמלאו צער, ועיניהם דמעו דמעות רבות ביגונם.
- ועוד, בחשבם על טוב אלהים המידי, וגבורתו בהצלת עלמא ועמיתיו מידי הלמנים ומשעבודם, הם נשארו קולם ונתנו תודה לאלהים.

מושיע כה:יא-כא

- 11 And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.
- 12 And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.
- 13 And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.
- 14 And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.
- 15 And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.
- 16 And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.
- 17 And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.
- 18 Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.
- 19 And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.
- 20 Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;
- 21 Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teach-
- ועוד, בהשכם על הלמנים, אשר הם אחיהם, על מצבם הטמא, נמלאו מכאוב ומצוק על דבר שלום נפשותיהם.
- והבנים אשר לעמולון ולעמיתיו, אשר אבותיהם לקחו את בנות הלמנים להם לנשים, לא מצאו חפץ בהתנהגות אבותיהם, ולא חפצו להקרא עוד בשמם; על כן קראו עצמם בשם נפי, בעבור יקראו בני נפי ויהשבו במספר הנקראים נפיים.
- וכל עם זרעהמלה נחשבו עם הנפיים, יען אשר לא ישב איש על כס המלוכה, בלתי אם יוצאי חלציו נפי.
- והיה ככלות מושיע לדבר אל העם ולקרא לפניו, הוא חפץ כי גם עלמא ידבר אל העם.
- ועלמא דבר אליהם, והם מכנסים במחנות; והוא הלך מן המחנה האחד אל משנהו, והטיף באזני העם דבר תשובה ואמונה ביהוה.
- והוא הוכיח את עם למחי ואת עמיתיו, ואת כל הנצלים משעבוד, כי יזכרו כי יהוה הוא אשר הצילם.
- ואחר אשר למד עלמא את העם דברים רבים, וככלותו לדבר אליהם, חפץ המלך למחי להטבל וגם כל עמו חפץ להטבל.
- לכן נכנס עלמא אל המים והטבילם. אכן, הוא הטבילם בדרך אשר הטביל את עמיתיו במי מורמון. וכל אשר הטבילם היו לחברי כנסיית אלהים, והם המאמינים בדרך עילמא.
- והמלך מושיע נתן לעלמא לייסד כנסיות בכל ארץ זרעהמלה; והוא נתן בידו להסמיך כהנים ומורים לכל כנסייה.
- והדבר הזה נעשה, מרב מספר האנשים, כי לא יכל מורה אחד ללמדם; ואף לא יכלו הכל לשמע את דבר אלהים באספת עם אחת.
- על כן התאספו באספות נפרדות, אשר נקראו כנסיות; בכל כנסייה היו להם כהנים

מושיע כה:כב-כו:ז

- ומורים, וְכָל כֹּהֵן הִטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
כַּפִּי אֲשֶׁר נָתַן לוֹ מִפִּי עֲלְמָא.
- וְכֹה, אִף כִּי רַבּוֹת הָיוּ כְּנִסְיוֹתֵיהֶם,
הָיוּ הַכֹּל כְּנִסְיָהּ אַחַת, כְּנִסְיֵת אֱלֹהִים;
וְלֹא הִטִּיפוּ דְבַר בְּכָל הַכְּנִסְיֹת, כִּי אִם
תְּשׁוּבָה וְאַמּוּנָה בְּאֱלֹהִים.
- וְהָם נִקְרְאוּ עִם אֱלֹהִים: וַיְהוּהוּ שָׁפַף עֲלֵיהֶם
אֶת רוּחוֹ, וְהֵם בֵּרְכוּ וְהִצְלִיחוּ בְּאַרְצָן.
- 22 And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.
- 23 And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;
- 24 And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

כו

26

- וְהָיוּ רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הַצֹּעִיר אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ
לְהִבִּין אֶת דְּבָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, כִּי הָיוּ יְלָדִים
קִטְנִים בְּעַת אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵל עַמּוֹ; וְהֵם לֹא קִבְּלוּ
עֲלֵיהֶם אֶת מִסְרַת אָבוֹתֵיהֶם;
- וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ בְּאֲשֶׁר נֶאֱמַר עַל תְּחִיַּת
הַמֵּתִים וְאִף לֹא הֶאֱמִינוּ בְּבֹאֵי הַמְּשִׁיחַ.
- וּמִפְּנֵי הַסֵּר אֲמוּנָתָם לֹא יָכְלוּ לְהִבִּין אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים, וְהֵם הִקְשׁוּ אֶת לְבָם.
- וְהֵם לֹא אָבוּ לְהִטְבִּיל, וְאִף לֹא לְהִסְתַּפֵּחַ
אֶל הַכְּנִסְיָהּ. וְהֵם הָיוּ עִם נִבְדָּל בְּאַמּוּנָתָם,
וְכֵן נִשְׁאָרוּ לְעַד, בְּבִשָׁר וּבַחַטָּא, כִּי לֹא
קָרְאוּ אֵל יְהוּהוּ אֱלֹהֵיהֶם.
- וּבִימֵי שְׁלֹטוֹן מוֹשִׁיעַ, לֹא הִגִּיעַ מִסְפָּרָם
אִף לְמַחְצִית מִסְפָּר עִם אֱלֹהִים. אִף מִפְּנֵי
הַמַּחְלֻקוֹת בֵּין חֲבָרֵי הַכְּנִסְיָהּ גָּדַל מִסְפָּרָם.
- כִּי הֵם רָמוּ רַבִּים מִן הַכְּנִסְיָהּ בְּדַבְרֵי חֲלָקוֹת
וְהַחֲטִיאוּם בַּחֲטָאִים רַבִּים; לְכֵן הִכָּרַח הָיָה כִּי
תִּנְזָף הַכְּנִסְיָהּ בַּחֲטָאִים אֲשֶׁר הָיוּ חֲבָרֵיהָ.
- וְהֵם הוּבְאוּ לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים. אָכֵן, הַמּוֹרִים
מִסְרוּם אֶל הַכֹּהֲנִים וְהַכֹּהֲנִים הֵבִיאוּם לִפְנֵי
עֲלְמָא, אֲשֶׁר הָיָה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל.
- 1 Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.
- 2 They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.
- 3 And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.
- 4 And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.
- 5 And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.
- 6 For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.
- 7 And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

מושיע כו:ח-כ

- 8 Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.
וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ נָתַן לְעֶלְמָא אֶת הַסְּמִכוֹת
עַל הַכְּנִסְיָהּ.
- 9 And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.
וְעֶלְמָא לֹא יָדַע עַל אֹדוֹתֵיהֶם, אֶף רַבִּים הָיוּ
הַמַּעֲיָדִים עֲלֵיהֶם; אַכְּנֹ אַנְשֵׁים הָרַבּוּ לְעֵמּוֹד
וּלְהַעֲיֵד עַל עֲוֹנָם.
- 10 Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.
דְּבַר אֲשֶׁר כָּזָה לֹא קָרָה בְּכְנִסְיָהּ מֵעוֹדָה; לְכֹן
הָיָה עֶלְמָא שָׂרוּי בְּמַצּוֹקַת רוּחַ וְהוּא הוֹרָה
לְהַבִּיאֵם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.
- 11 And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.
וְהוּא אָמַר אֶל הַמֶּלֶךְ: הִנֵּה, רַבִּים הָאֲנָשִׁים
אֲשֶׁר הֵבֵאנוּ לְפָנֶיךָ, הַמְּאָשְׁמִים בְּיַדֵּי אֲחֵיהֶם
וְהֵם נִמְצְאוּ אֲשֵׁמִים בְּמַעֲשֵׂי עוֹוֹן שׁוֹנִים,
וְאֵינָם נִחְמִים מֵעֲוֹנָם; לְכֹן הֵבֵאנוּם לְפָנֶיךָ
לְמַעַן תִּשְׁפֹּטֵם כְּפִשְׁעֵם.
- 12 But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.
אֶף הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ אָמַר אֶל עֶלְמָא: לֹא
אֲשַׁפֵּטֵם, כִּי הִנְנִי מוֹסְרֶם לְיָדֶיךָ לְשִׁפְטֵם.
- 13 And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.
וְהָיָה עֶלְמָא שָׂרוּי בְּמַצּוֹקַת רוּחַ שְׁנִית; וְהוּא
הִלָּךְ לְשָׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה מַה הַדְּבַר אֲשֶׁר עָלָיו
לַעֲשׂוֹת, כִּי יִרָא לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי אֱלֹהִים.
- 14 And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:
וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר שָׁפַף אֶת כָּל נַפְשׁוֹ לַפָּנִי
אֱלֹהִים, דְּבַר אֱלֹוֹ קוֹל יְהוָה לֵאמֹר:
- 15 Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.
בְּרוּךְ אַתָּה, עֶלְמָא, וּבְרוּכִים הֵם הַמְּטַבְּלִים בְּמֵי
מֹרְמוֹן. בְּרוּךְ אַתָּה עַל אֲמוּנָתְךָ הַרְבָּה בְּדְבַרֵּי
עַבְדֵי אַבְינָדִי לְבָדָם.
- 16 And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.
וּבְרוּכִים הֵם, עַל אֲמוּנָתָם הַרְבָּה בְּדְבַרֵּיךָ
לְבָדָם, אֲשֶׁר אַתָּה דְּבַרְתָּ אֲלֵיהֶם.
- 17 And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.
וּבְרוּךְ אַתָּה עַל אֲשֶׁר כּוֹנֵנְתָה כְּנִסְיָהּ בְּקִרְבֵּי
הָעָם הַזֶּה; וְהֵם יִכּוֹנְנוּ וְיִהְיוּ עַמִּי.
- 18 Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.
אָכֵן, בְּרוּךְ הָעָם הַזֶּה הַחֹפֵץ לְשִׂאת אֶת שְׁמִי,
כִּי בְשְׁמִי יִקְרָאוּ; וְלִי הֵמָּה.
- 19 And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.
וְיַעַן אֲשֶׁר שְׁאַלְתָּנִי עַל אֹדוֹת הַפּוֹשְׁעִים,
מְבָרַךְ אַתָּה.
- 20 Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.
עַבְדִּי אַתָּה; וּבְרִיתִי עִמָּךְ אֲשֶׁר יִהְיוּ לְךָ
חַיֵּי עוֹלָם. הִנֵּה, תַעֲבָדְנִי וְתִלָּךְ בְּשְׁמִי וְתִקְבְּצֵנִי
אֶת צֹאנִי.

- 21 And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.
 וְכֹל הַשׁוֹמֵעַ בְּקוֹלִי צֹאנִי יִהְיֶה; אוֹתוֹ תִּקְבְּלֶה אֶל הַכְּנִסְיָהּ, וְגַם אֲנִי אֶקְבְּלֶנּוּ.
- 22 For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.
 כִּי הִנֵּה זֹאת כְּנִסְיָתִי; כָּל הַמְּטַבֵּל, יִטְבַּל לְשֵׁם תְּשׁוּבָה. וְכֹל אֲשֶׁר תִּקְבְּלוּ יֵאֱמִין בְּשִׁמִּי, וְלוֹ מִרְצוֹנִי אֶתֶן אֶת סְלִיחָתִי.
- 23 For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.
 כִּי אֲנֹכִי הוּא אֲשֶׁר מִקְבֵּל עָלַי אֶת חַטָּאֵי הָעוֹלָם; כִּי אֲנִי בְּרֵאֲתִים; וְאֲנִי הוּא הַמּוֹשִׁיב לְיַמִּינִי אֶת אֲשֶׁר יֵאֱמִין עַד הַקֵּץ.
- 24 For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.
 כִּי הִנֵּה, בְּשִׁמִּי הֵם נִקְרָאִים, וְאִם הֵם יוֹדְעִים אוֹתִי, הֵם יָבוֹאוּ, וְלִימִינִי מוֹשֵׁב נִכּוֹן לָהֶם עַד עוֹלָם.
- 25 And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.
 וּבְהִשְׁמַע קוֹל הַשּׁוֹפָר הַשֵּׁנִי, יָבוֹאוּ לְעַמֵּד לְפָנַי כֹּל אֲשֶׁר מֵעוֹדָם לֹא יָדְעוּנִי.
- 26 And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.
 אַז יָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי אֲנִי גּוֹאֲלָם, אַךְ הֵם לֹא אָבוּ לְהִנָּצֵל.
- 27 And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.
 אַז אוֹדִיעֵם כִּי מֵעוֹלָם לֹא יָדַעְתִּים. וְהֵם יִבְדְּלוּ אֶל אֵשׁ הַתָּמִיד אֲשֶׁר הוֹכְנָה לְשִׁטָּן וּלְמַלְאָכָיו.
- 28 Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.
 לָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, אֶת אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע בְּקוֹלִי לֹא תִקְבְּלוּ אֶל כְּנִסְיָתִי, כִּי לֹא אֶקְבְּלֶנּוּ בַיּוֹם הָאַחֲרוֹן.
- 29 Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.
 לָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָךְ: לֵךְ וְכֹל אֲשֶׁר יִפְשַׁע בִּי, אוֹתוֹ תִשְׁפֹּט כְּפִי חַטָּאֵיו אֲשֶׁר חָטָא; וְאִם יִתְוַדֵּה עַל חַטָּאֵיו לְפָנַי וּלְפָנֶיךָ, וַיִּנָּחֵם בְּתֵם לְבוֹ, סְלוּחַ תִּסְלַח לוֹ, וְכֵן אֶסְלַח לוֹ אֲנִי.
- 30 Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.
 וְכִלְכַּל אֲשֶׁר יָבוֹאוּ עִמִּי בְּתְשׁוּבָה, אֶסְלַח לָהֶם עַל חַטָּאֵיהֶם בִּי.
- 31 And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.
 וְגַם אַתֶּם תִּסְלְחוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ עַל חַטָּאֵיכֶם; אַךְ, הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אֲשֶׁר לֹא יִסְלַח לְרֵעֵהוּ עַל חַטָּאֵיו בְּעַת אֲמָרוֹ כִּי נָחַם עָלֵיהֶם, אֲשֶׁם הוּא מְבִיא עַל עַצְמוֹ.
- 32 Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.
 וְעַתָּה הַנְּנִי אוֹמֵר לָךְ: לֵךְ וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יִנָּחֵם עַל חַטָּאֵיו, לֹא יִמְנָה בְּמִסְפַּר עַמִּי; זֹאת תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת מִן הַיּוֹם וְהַלָּאָה.

- 33 And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.
- וְכָשְׁמַע עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא כְּתַבָּם לֹא לְזָכוֹן, וְלִמְעַן יִשְׁפֹּט אֶת אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה עַל פִּי מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- 34 And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.
- וְהֵלֵךְ עֲלֵמָא וְשִׁפֵּט אֶת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִמְצְאוּ פוֹעֲלֵי אֲוֹן, כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה.
- 35 And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;
- וְכָל אֲשֶׁר נִחְמוּ מִחַטָּאתֵיהֶם וְהִתְוֹדוּ עֲלֵיהֶם, אוֹתָם מְנָה בְּאֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה;
- 36 And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.
- וְאֲשֶׁר לֹא הִתְוֹדוּ עַל חַטָּאתֵיהֶם וְלֹא נִחְמוּ מִעֲוֹנוֹם, לֹא נִמְנוּ בְּקִרְבֵּי אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה, וְשִׁמוֹתֵיהֶם נִמְחוּ.
- 37 And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.
- וְעֲלֵמָא הֵיךָ מְסַדֵּר אֶת כָּל עֲנִינֵי הַכְּנִסְיָה; וְהֵם שָׁבוּ לְחַיִּית בְּשָׁלוֹם וְלִהְצִלִּיחַ מְאֹד בְּעֲנִינֵי הַכְּנִסְיָה. וְהֵם הִלְכוּ בְּזִהִירוֹת לִפְנֵי אֱלֹהִים, וְקִבְּלוּ רַבִּים וְהִטְבִּילוּ רַבִּים.
- 38 And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.
- כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשׂוּ בְיַד עֲלֵמָא וּבְיַד הָעֹמְלִים עִמּוֹ, אֲשֶׁר הָיוּ מְפַקְדִים עַל הַכְּנִסְיָה, בְּהִלָּכָם בְּרַב שְׂקִידָה, וּבְהוֹרָאָה אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּכָל, בְּהִתְיַסְרָם בְּכָל מִינֵי יְסוּרִים בְּהִרְדָּפָם בְּיַד כָּל אֲשֶׁר לֹא הָיוּ חֲבָרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים.
- 39 And they did admonish their brethren; and they were also admonished, everyone by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.
- וְהֵם הוֹכִיחוּ אֶת חֲבָרֵיהֶם בְּכְנִסְיָה, אַף גַּם קִבְּלוּ תוֹכְחָה, כָּל אֶחָד מֵהֶם, בְּדַבַּר אֱלֹהִים, אִישׁ כְּפִי חַטָּאתוֹ אוֹ הַרְעוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה; וְהֵם צִוּוּ בְּדַבַּר אֱלֹהִים לְהִתְפַּלֵּל בְּלֹא לְחַדֵּל וְלִתַּת תּוֹדָה בְּכָל.

כז

27

- 1 And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.
- וְהָיָה כִּי הִרְדִּיפוֹת אֲשֶׁר רָדְפוּ חֲסָרֵי הָאֱמוּנָה אֶת אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה גָּבְרוּ עַד אֲשֶׁר הִחֲלָה הַכְּנִסְיָה לְהִתְלוּנָה וְלִהְתְּאוּנָה עַל כִּף בְּאֲזְנֵי מְנַהֲיָיְהֶם וְאֵלֶּה הִתְלוּנָהּ בְּאֲזְנֵי עֲלֵמָא; וְעֲלֵמָא הֵבִיא אֶת עֲנִינָם לִפְנֵי מֶלֶכָם, מוֹשִׁיעַ; וּמוֹשִׁיעַ נֹעֵץ עִם כְּהֲנָיו.
- 2 And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.
- אֲזִי שָׁלַח הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ קוֹל בְּכָל הָאֶרֶץ סָבִיב וְאָסַר עַל כָּל חֲסָרֵי הָאֱמוּנָה לְרַדֵּף אֶת כָּל חֲבָרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים.

מושיע כז:ג-יב

- 3 And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;
- 4 That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.
- 5 Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.
- 6 And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.
- 7 And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.
- 8 Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.
- 9 And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.
- 10 And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—
- 11 And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;
- 12 And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.
- וְהָיָה צוֹ חֲמוּר בְּכָל הַכְּנִסְיֹת, אֲשֶׁר לֹא תִהְיֶינָה רְדִיפּוֹת בֵּינֵיהֶם, וְכִי שְׂוִיוֹן יִשָּׂר בֵּין כָּל הָאָנָשִׁים;
- וְכִי לֹא יִתְנוּ לְגָאוֹה וּלְיִהוּרָה לְהַפְרִיעַ אֶת שְׁלוֹמָם, וְכִי יִכְבֵּד כָּל אָדָם אֶת רֵעֵהוּ כְּאֶת עַצְמוֹ, וְיַעֲבֹד בְּמֹו יָדָיו לְכַלְכֵּלָתוֹ.
- אָכֵן, כִּי כָל כְּהֻנָּיִם וּמוֹרִיָּהִם יַעֲבֹדוּ בְּמֹו יָדֵיהֶם לְכַלְכֵּלָתָם, בְּכָל מַקְרָה, זֹלַת בְּמַצְבֵי מַחְלָה אוֹ מַחְסוֹר גָּדוֹל. וּבַעֲשׂוֹתָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם הִתְבָּרְכוּ בְּחַסְדֵי אֱלֹהִים הַרְבִּים.
- אֲזַי שָׁב שְׁלוֹם רַב אֶל הָאָרֶץ; וּמִסְפַּר הָאָנָשִׁים גָּדַל וְעָצָם, וְהֵם הִחֲלוּ לִפְנוֹץ הַחוּצָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, אָכֵן, צְפוֹנָה, דְּרוֹמָה, מְזֻרְחָה וּמַעֲרָבָה, וְלִבְנוֹת עָרִים גְּדוֹלוֹת וּכְפָרִים בְּכָל קְצוֹת הָאָרֶץ.
- וַיְהוֶה פָקֵד אוֹתָם וְהִצְלִיחָם, וְהָיוּ לְעַם גָּדוֹל וְעֶשְׂרִי.
- וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ נִמְנוּ עִם חֲסֵרֵי הָאָמוּנָה; וְכֵן אָחַד מִבְּנֵי עֵלְמָא, וְשֵׁמוֹ נְקָרָא עֵלְמָא, כְּשֵׁם אָבִיו, נִמְנָה עִמָּם. אוֹלָם הוּא הָיָה לְאִישׁ רָשָׁע מְאֹד וְעוֹבֵד גְּלוּלִים. וְהוּא הִרְבָּה מְלִים וְהִרְבָּה דְּבַר חֲלָקוֹת אֶל הָאָנָשִׁים; לְכֵן מִשָּׁר רַבִּים לַעֲשׂוֹת כְּעוֹנוֹתָיו.
- וְהוּא הָיָה לְמַכְשׁוֹל גָּדוֹל לְהִצְלַחַת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, בְּגִנְבוֹ אֶת לֵב הָאָנָשִׁים, וְעוֹרֵר מְדוֹן רַב בֵּינֵיהֶם, וְנָתַן פֶּתַח לְאוֹיֵב אֱלֹהִים לְהַפְעִיל אֶת כּחוֹ עֲלֵיהֶם.
- וְהָיָה בְּצֵאתוֹ לְאֲבָד אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, וְהוּא הוֹלֵךְ בְּסִתְרָה עִם בְּנֵי מוֹשִׁיעַ לְבַקֵּשׁ לְאֲבָד אֶת הַכְּנִסְיָה, וּלְהַטּוֹת מְדַרְדֵּר הַיִּשָּׂר אֶת עִם יְהוָה, וְזֹאת נִגְדַּת מִצְוֹת אֱלֹהִים וְאֵף מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ.
- וּכְפִי אֶמְרֵי לָכֶם, בְּהִלָּכְכֶם מִתְקוּמָמִים עַל אֱלֹהִים, וְהִנֵּה מִלְאַף יְהוָה הוֹפִיעַ לְפָנֵיהֶם; וְהוּא יָרַד, כְּאִלוֹ בְּעָנָן, וְדִבֵּר כְּאִלוֹ בְּקוֹל רָעַם, אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר עָמְדוּ עָלֶיהָ.
- וְכֵן גְּדוֹלָה הָיְתָה פְּלִיאָתָם, עַד כִּי נָפְלוּ אֶרְצָה וְלֹא הִבִּינוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים.

מושיע כז:יג-כא

- 13 אף הוא קרא שנית לאמור: עלמא, קום ועמד על רגליך; למה תרדף את כנסיית אלהים? כי כה אמר יהוה: זאת כנסייתי, ואני אכוננה; לא יהרסנה דבר, בלתי חטאי עמי.
- 14 והמלאך הוסיף לאמור: הנה, שמע יהוה את תפלות עמו, אף שמע את תפלות עבדו, עלמא, הוא אביך, כי הוא התפלל עליך באמונה רבה, למען תתודע אל דעת האמת. לכן, לתכלית הזאת באתי לשכנעך כי לאלהים העז והמשרה, למען יענו תפלות עבדיו, כפי אמונתם.
- 15 והנה, התוכל לסתר את כח אלהים? האין קולי מתריד את האדמה? האין יכול אף לראותני לפניך? ומאת אלהים אני נשלחת.
- 16 והנני אומר אליך: לך, וזכר את גלות אבותיך בארץ חילם ובארץ נפי; וזכר כי גדולות עשה למענם; כי הם היו משעבדים והוא גאלם. והנני אומר אליך, עלמא: לך לדרךך ואל תבקש עוד לאבד את הכנסייה, יען אשר יענו תפלותיהם, אף אם חפצך כי תגדה.
- 17 והיו אלה דברי המלאך האחרונים אשר דבר אל עלמא בסרם לכתו ממנו.
- 18 ועלמא והאנשים אשר עמו נפלו ארצה שנית, כי גדולה הייתה פליאתם, יען אשר במו עיניהם ראו מלאך יהוה, וקולו כקול הרעם אשר החריד את האדמה; והם ידעו כי אין דבר, מלבד כח אלהים, היכול להחריד את האדמה ולהרעידנה כאלו תבקע.
- 19 וכה רבה הייתה פליאת עלמא, עד כי נאלם ולא יכל לפתח את פיו. והוא נחלש, עד כי לא יכול היה להניע את ידיו. על כן לקחוהו האנשים אשר עמו, ונשאווהו חסר אונים, והניחוהו לפני אביו.
- 20 והם ספרו לאביו את כל הקורות אותם; ואביו שמח כי ידע כי כח אלהים היה זה.
- 21 והוא הורה לאסוף המון רב למען יחוו באשר עשה יהוה בעבור בנו ובעבור אלה אשר היו עמו.
- 13 Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.
- 14 And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.
- 15 And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.
- 16 Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.
- 17 And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.
- 18 And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.
- 19 And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.
- 20 And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.
- 21 And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

- 22 והוא קרא את הכהנים להאסף יחדו. והם צמו והתפללו אל יהוה אלהיהם, כי יפתח את פי עלמא וידבר, וכי ישוב אונו אל איברי גופו, ולמען יפקחו עיני האנשים לראות ולהבין את טוב אלהים ואת תפארתו.
- 23 And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.
- והיה אחר אשר צמו והתפללו שני ימים ושני לילות, שב כח עלמא אל איבריו, והוא קם ופתח את פיו ודבר אליהם דברי נחמה.
- 24 For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.
- והוא אמר אליהם: נחמתי על חטאי ויהוה גאלני; הנה נולדתי ברוח הקדש.
- 25 And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;
- ויהוה אמר לי: אל תשתומם על פי כל בני האדם צריכים להולד שנית; אכן, על כל איש ואשה, אמה משפחה, לשון ועם להולד מאלהים; אכן, להנאל מאלהים, ממצבם בפשר והיותם נכשלים, ולהפך להיות צדיקים, בניו ובנותיו.
- 26 And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.
- כה הם הופכים ברייות חדשות, אך אם לא יעשו כן, לא יוכלו בשום אופן לרשת את מלכות אלהים.
- 27 I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.
- אני אומר לכם, כי אם לא יהיה כדבר הזה, נגזר עליהם להיות מנדים. זאת ידוע ידעתי, כי אף אני כמעט נדיתי.
- 28 Nevertheless, after wading through much tribulations, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.
- ואולם, אחר עברי במצוקה רבה, אחר הנחמי על חטאי, כמעט עד מות, ראה יהוה לנכון, ברב רחמיו, לחטפני משרפת תמיד, ומאלהים אני נולד.
- 29 My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.
- נפשי נגאלה מראש התרעלה ומפבלי העון. הייתי במעמקי חשכת תהום, ועתה אור אלהים הנפלא לנגד עיני. נפשי נלחצה בענויי נצח; אך אני נחטפתי ואין עוד מכאוב לנפשי.
- 30 I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.
- מאסתי בגואלי וכחשתי בדברי אבותינו; אך למען יראו כי בוא בוא, וכי הוא זוכר כל בריה מבריאתו, הוא יודע לכל.
- 31 Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who
- אכן, כל ברך תכרע וכל לשון תתודה לפניו. אכן, ביום האחרון, בעמד כל האדם להשפט לפניו, אז יתודו כי הוא האלהים; אז יתודו

מושיע כז:לב-כח:ב

- החיים בעולם בלא האלהים, כי צודק דינם להענש ענש אין קץ; והם יזדעזעו וירעדו וירתעו ממבט עינו החוקרת כל.
- live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.
- 32 And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.
- 33 But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.
- 34 And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.
- 35 And they traveled throughout all the lands of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.
- 36 And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.
- 37 And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.
- ומן היום ההוא והלאה החל עלמא, וכן אלה אשר היו עמו בעת הופיע המלאך לפניהם, ללמד את העם; והם סובבו בכל הארץ והפיצו בכל העם את הדברים אשר שמעו וראו, והטיפו את דבר אלהים ברב מצוקה, כי רדפום קשות חסרי האמונה ואף הכוים רבים מהם.
- על אף זאת, הם חלקו נחמה רבה לחברי הכנסייה, חזקו את אמונתם, והוכיחו בסבלנות ובעמל רב לשמירת מצוות אלהים.
- וארבעה מהם היו בני מושיע; ושמותיהם: עמון, אהרן, אומנר וחמני: אלה שמות בני מושיע.
- הם עברו בכל ארץ זרעהמלה ובקרב כל העם אשר תחת שלטון המלך מושיע, והתאמצו בקנאותם לתקן את כל הפגע אשר הביאו על הכנסייה, והתודו על כל חטאייהם, והשמיעו את כל אשר ראו עיניהם, ובארו את הנבואות ואת כתבי הקודש לכל אשר חפצו לשמעם.
- כה הם היו לכלי שרת ביד אלהים להביא רבים לידיעת האמת, אכן, לידיעת גואלם.
- מה ברוכים הם! כי השמיעו שלום, השמיעו בשורה טובה, והגידו לעם כי מלך יהוה.

כח

28

- 1 Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—
- 2 That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that
- והיה אחר אשר עשו בני מושיע את כל הדברים האלה, הם לקחו עמם מעטים ושבּו אל אביהם המלך, ובקשו ממנו כי יתיר להם לעלות אל ארץ נפי עם אלה אשר בחרום, למען יטיפו את הדברים אשר שמעו, ולמען יחלקו את דבר אלהים עם אחיהם הלמנים;
- אולי יביאום אל ידיעת יהוה אלהיהם וישכנעום בדבר עוון אבותיהם; ואולי

מושיע כח:ג-יא

- יִרְפְּאוּם מִשִּׂנְאָתָם לְנִפְיִים, וַיִּכְלוּ אִף הֵם
לְשִׂמְחָה בִּיהוָה אֱלֹהֵיהֶם, לְהֵיוֹת רָעִים זֶה לָזֶה,
וְלִחְדוֹל מִרִיב בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם
יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- וְהֵם חָפְצוּ כִּי הִישׁוּעָה תִשְׁמַע בְּאַזְנוֹי כָּל בְּרִיָּה.
יַעַן אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ לְהִנִּיחַ כִּי תֵאבֵד כָּל נֶפֶשׁ
אָדָם; אַכּוֹן, אִף הַמַּחְשְׁבָה לְבַדְדָּה, כִּי תִסְבַּל נֶפֶשׁ
כְּלִשְׁהִי עֲנֹוֹי אִין קֹץ, הַסִּבָּה לָהֶם חֵיל וְרַעְדָּה.
- כֹּה פָּעַל עֲלֵיהֶם רוּחַ יְהוָה כִּי לִפְנֵי כֵן הָיוּ מִן
הַמְרִשָּׁעִים אֲשֶׁר בַּחוּטָאִים וִיהוּה, בְּרַחֲמָיו
אִין קֹץ, רָאָה לְנַכּוֹן לְחוּס עֲלֵיהֶם; וְאוֹלָם הֵם
סָבְלוּ יִסּוּרֵי נֶפֶשׁ רַבִּים מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם, וּבְרַב
סָבְלָם פָּחְדוּ כִּי יִגְדוּ עַד עוֹלָם.
- וְהֵם הִפְצִירוּ בְּאֲבֵיהֶם יָמִים רַבִּים כִּי יִנִּיחַ לָהֶם
לְעֵלוֹת לְאָרֶץ נָפִי.
- וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ הִלְךְ וַשְׂאֵל אֶת יְהוָה אִם עָלְיוֹ
לְהִנִּיחַ לְבָנָיו לְעֵלוֹת אֶל הַלְּמָנִים לְהִטִּיף
בְּקִרְבָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- וַיְהוּה אָמַר אֶל מוֹשִׁיעַ: תִּגַּם לְעֵלוֹת, כִּי רַבִּים
יֵאֱמִינוּ בְּדְבָרְךָ וַיִּנְחַלְוּ חַיֵּי עוֹלָם; וְאֲנִי אֲצִיל
אֶת בְּנֵיךָ מִיַּד הַלְּמָנִים.
- וּמוֹשִׁיעַ הִתִּיר לָהֶם לְלַכֵּת וְלַעֲשׂוֹת כַּבְּקִשְׁתָּם.
- וְהֵם הִחֲלוּ אֶת מִסְעָם בַּיַּעְרוֹת לְעֵלוֹת לְהִטִּיף
אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּקִרְבַּ הַלְּמָנִים; וְאֲנִי אֲסַפֵּר
אֶת הַקּוֹרוֹת אוֹתָם בְּהַמְשָׁף.
- וְלִמְלֶכֶךְ מוֹשִׁיעַ לֹא הָיָה אִישׁ לְהַעֲבִיר אֵלָיו אֶת
הַמְּלִיכָה, כִּי אִף אֶחָד מִבְּנָיו לֹא רָצָה לְקַבֵּל
עָלָיו אֶת הַמְּמַלְכָה.
- עַל כֵּן הוּא לָקַח אֶת כְּתָבֵי הַזְּכָרוֹנוֹת
הַחֲרוּטִים עַל גְּבֵי לוּחוֹת נְהוֹשֵׁת הַקָּלָל, וְגַם
אֶת לוּחוֹת נָפִי, וְאֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁמַר וְנָצַר
כְּמִצְוֹת אֱלֹהִים, אַחֲרָ אֲשֶׁר תִּרְגַּם אֶת לוּחוֹת
הַזָּהָב, אֲשֶׁר מִצְאוּם אֲנָשִׁי לְמַחִי וְאֲשֶׁר נִתְּנוּ
לוֹ בְּיַד לְמַחִי, וְאַחֲרָ אֲשֶׁר צִוָּה לְכַתְּבָם;
- perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.
- 3 Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.
- 4 And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.
- 5 And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.
- 6 And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.
- 7 And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.
- 8 And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.
- 9 And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.
- 10 Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.
- 11 Therefore he took the records which were engraven on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

מושיע כח:יב-כ

- 12 וְזֹאת עָשָׂה מִפְּנֵי דַאֲגַת עַמּוֹ הַרְבָּה, כִּי הֵם חָשְׁקוּ עַד בְּלִי דֵי לְדַעַת עַל אֲדוֹת הָאֲנָשִׁים הַהֵם אֲשֶׁר נִשְׁמְדוּ;
- 13 וּמוֹשִׁיעַ תִּרְגַּם אֶת הַכְּתוּבִים עַל לִוְחוֹת הַזֶּהָב עַל יְדֵי שְׁתֵּי הָאֲבָנִים הָהֵן אֲשֶׁר נִקְבְּעוּ בְּשְׁנֵי שׁוּלֵי קֶשֶׁת;
- 14 וְהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה הָיוּ מוֹכְנוֹת מִיְמֵי קֶדֶם וְנִמְסְרוּ מִדּוֹר לְדוֹר לְתַכְלִית תִּרְגוּם לְשׁוֹנוֹת;
- 15 וְהֵן נִשְׁמְרוּ וְנִנְצְרוּ בְּיַד יְהוָה, לְגַלוּת לְכָל יְצוֹר הַנוֹחַל אֶת הָאָרֶץ אֶת עֲוֹנוֹת עַמּוֹ וְתוֹעֲבוֹתָיו;
- 16 וְכֹל אֲשֶׁר הַחֲזִיק בְּדִבְרֵי הָאֵלֶּה נִקְרָא חוֹזֶה, כְּבִימֵי קֶדֶם;
- 17 וּכְכֹלוֹת מוֹשִׁיעַ לְתַרְגֵּם אֶת הַכְּתָבִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה הֵם סִפְרוּ עַל הָעַם אֲשֶׁר הִשְׁמַד, אַחֲרֵיתוֹ בְּהִשְׁמָדוֹ וְרֵאשִׁיתוֹ בְּבִנְיַן הַמִּגְדָּל הַגְּבוּהָ, בַּעַת אֲשֶׁר בִּלְבַל יְהוָה אֶת לְשׁוֹנוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְהֵם נִפְּצוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְאֵף לְפָנָיו כֹּן, מֵעַת בְּרִיאַת אָדָם;
- 18 וְהָיָה כִּי הִסְפּוֹר הָזֶה הִסֵּב לְעַם מוֹשִׁיעַ אֲבָל כְּבֵד, וְלָבָם נִמְלָא יְגוֹן; וְאוֹלָם, הוּא לְמָדָם רַב דַּעַת, וּבְזֹאת שִׂמְחוּ.
- 19 וְהִסְפּוֹר הָזֶה יִכְתָּב בְּהִמְשׁוֹךְ הַדְּבָרִים, כִּי רָאוּ אֲשֶׁר כָּל הָאֲנָשִׁים יָדְעוּ אֶת דְּבָרֵי הַכְּתוּב בְּסִפּוֹר הָזֶה.
- 20 וְעַתָּה, כְּפִי אֲמַרְי לָכֶם, אַחַר עֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא לָקַח אֶת לִוְחוֹת נְחוֹשֶׁת הַקָּלָל, וְאֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַר, וְהַפְּקִידִם בְּיַדֵּי עֲלְמָא בְּנוֹ עֲלְמָא; אֲכֹן, אֶת כָּל הַכְּתָבִים וְכֹן אֶת הַמְּבַאָרִים הוּא הַפְּקִיד בְּיַדֵּי וְצִוְהוּ לְשָׁמַר אוֹתָם וּלְנַצְרָם, וְאֵף לְכַתֵּב סֵפֶר זְכָרוֹן לְעַם, וּלְהַעֲבִיר אֶת הַכְּתָבִים מִדּוֹר לְדוֹר, כְּפִי אֲשֶׁר נִמְסְרוּ מֵעַת צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם.
- 12 And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.
- 13 And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.
- 14 Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;
- 15 And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;
- 16 And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.
- 17 Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.
- 18 Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.
- 19 And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.
- 20 And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

כט

29

וְהָיָה אַחֵר עֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ אֶת כָּל אֲלֹהֵי הָאָרֶץ, הוֹאֵל שְׁלַח אֶת דְּבָרָיו בְּכָל הָאָרֶץ, אֶל כָּל הָעָם, כִּי חָפֵץ לְדַעַת אֶת רְצוֹנָם בְּאִשֶּׁר לָמִי יְהִיָּה מֶלֶכָם.

וְהָיָה אֵלָיו קוֹל הָעָם לֵאמֹר: רְצוֹנָנוּ כִּי אֶהְרֹן בֶּנְךָ יְהִיָּה לָנוּ מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל.

וַיַּעַן כִּי אֶהְרֹן הָיָה אֲזוּ בְּעוֹלָיִם אֶל אֲרֶץ נֶפְתִּי, לֹא יָכַל הַמֶּלֶךְ לְהַעֲבִיר אֵלָיו אֶת הַמְּלוּכָה; וְאֶהְרֹן לֹא רָצָה לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמְּלוּכָה; וְכֹן שָׁאַר בְּנֵי מוֹשִׁיעַ, אִף הֵם לֹא אָבוּ לְהִתְמַלֵּךְ.

עַל כֵּן שְׁלַח הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ שְׁנֵית אֶת דְּבָרָיו אֶל הָעָם, דְּבַר כְּתוּב. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ, לֵאמֹר:

הַקְּשִׁיבוּ, עַמִּי, אַחִי, כִּי אֲנִי מְכַבְּדְכֶם כְּאַחִי, חָפֵץ כִּי תִתְּנוּ אֶת לְבַבְכֶם אֶל הַדְּבָר אֲשֶׁר נִקְרָאתֶם לְחֹשֵׁב עָלָיו; כִּי הִנֵּכֶם חָפְצִים בְּמֶלֶךְ.

הִנְנִי מוֹדִיעְכֶם כִּי לְאִשֶּׁר יֵאָתֶה הַמְּלוּכָה כַּמִּשְׁפָּט נִמְנָע לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמְּשִׁרָה.

וְאֲנִי יִרְאֵתִי אִם יִמְנָה תַּחֲתָיו אִישׁ אַחֵר פֶּן יִפְרָצוּ בֵּינֵיכֶם מְדִינִים. מִי יוֹדֵעַ, אוּלַי יִרְגֹז בְּנִי, אֲשֶׁר לוֹ הַמְּלוּכָה, וְיִמְשֹׁף אַחֲרָיו חֶלֶק מִן הָעָם הַזֶּה, וְתַחֲלֶנָּה מַלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בֵּינֵיכֶם, אֲשֶׁר תּוֹצְאוֹתֵיהֶן שְׁפִיכוֹת דָּמִים רַבָּה וְעוֹת דְּרָף יִהוּהוּ וְאִבּוֹד נַפְשׁוֹת אַנְשִׁים רַבִּים.

הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, הִבֵּה נִתְחַכְּמָה וְנִחְשָׁב עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי אִין לָנוּ הַזְּכוּת לְהֶאָבִיד אֶת בְּנֵי, אִף לֹא לְהֶאָבִיד אִישׁ אַחֵר, אִם מִנְּה בַּמִּקּוֹמוֹ.

וְאִם יָשׁוּב בְּנִי אֶל גְּאוֹתוֹ וְהִבְלִיו, וְיִתְחַרֵּט עַל שְׂאֵמָר, וְיִדְרֹשׁ אֶת זְכוּתוֹ לְכֹס הַמְּלוּכָה, יִחַסֵּיא הַדְּבָר הַזֶּה אוֹתוֹ וְאֶת הָעָם הַזֶּה רַב חַסְאָה.

וְעַתָּה, הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לְצַפּוֹת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאִף לְעֲשׂוֹת לְמַעַן שְׁלוֹם הָעָם הַזֶּה.

1 Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

2 And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

3 Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

4 Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

5 Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

6 Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

7 And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

8 Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

9 And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

10 And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

מושיע כט:יא-כ

- 11 לכן אני אהיה מלְכֶכֶם עד קֵץ יְמֵי חַיֵּי. ואִלֶּם, הִבֵּה נִמְנָה שׁוֹפְטִים לְשֹׁפֵט אֶת הָעָם הַזֶּה עַל פִּי חֲקִינוּ; וְנַעֲרֹף מִחֲדָשׁ אֶת עֲנִינֵי הָעָם הַזֶּה, וְנִמְנָה אֲנָשִׁים חֲכָמִים לְשׁוֹפְטִים לְמַעַן יִשְׁפְּטוּ אֶת הָעָם הַזֶּה עַל פִּי מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- 12 הֵן טוֹב לְאָדָם כִּי יִשְׁפָּטֵהוּ אֱלֹהִים וְלֹא אָדָם, כִּי מִשְׁפֵּט אֱלֹהִים צוֹדֵק תָּמִיד, וּמִשְׁפֵּט אָדָם לֹא תָמִיד יִצְדֵּק.
- 13 לְכֵן אִלּוּ אֶפְשָׁר הִיָּה כִּי מִלְכִּיכֶם יְהִיוּ אֲנָשִׁים צַדִּיקִים, אֲשֶׁר יִכּוֹנְנוּ אֶת חֲקֵי אֱלֹהִים וְיִשְׁפְּטוּ אֶת הָעָם הַזֶּה עַל פִּי מִצְוֹתָיו, אַכֵּן, אִלּוּ הָיוּ מִלְכִּיכֶם אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ פּוֹעֲלִים כְּאָבִי בְנִימִין, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אִלּוּ כֹּף הִיָּה הַדָּבָר תָּמִיד, רָצוּי הִיָּה כִּי מִלְכִּים יִמְשְׁלוּ עֲלֵיכֶם תָּמִיד.
- 14 וְאִף אֲנִי עֲצָמִי, עֲמַלְתִּי בְּכֹל כְּחִי וַיְכַלְתִּי לְלַמְּדְכֶם אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים וּלְכַוֵּן שְׁלוֹם בְּכֹל הָאָרֶץ, לְהַרְחִיק מִלְחָמָה וּמְדוּן, גְּבִיבָה וְגֹל, וְרִצְחָ וְכָל פְּשָׁע.
- 15 וְכָל עוֹשֵׂה עוֹן, אוֹתוֹ הֶעֱנַשְׁתִּי כְּפִשְׁעוֹ, עַל פִּי הַחֹק אֲשֶׁר מְסֻרוֹ לְנוֹ אֲבוֹתֵינוּ.
- 16 הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, יַעַן אֲשֶׁר כָּל הָאָדָם אֵינֶם צַדִּיקִים, אִין זֶה רָצוּי כִּי יִהְיֶה לָכֶם מֶלֶךְ, אוֹ מְלָכִים, לְמִשְׁלַל בְּכֶם.
- 17 כִּי הִנֵּה, מֶה רַב הָעוֹוֹן אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֶלֶךְ רָשָׁע, וּמֶה רַב הַחֲרָבָן!
- 18 זְכַרוּ אֶת הַמֶּלֶךְ נֹחַ, אֶת רְשָׁעוֹתָיו וְאֶת תּוֹעֲבוֹתָיו וְכֵן אֶת רְשָׁעַת אֲנָשָׁיו וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. רְאוּ מֶה רַב הַחֲרָבָן אֲשֶׁר באַ עֲלֵיהֶם; וְכִי מִפְּנֵי עוֹוֹנָם הִשְׁתַּעֲבְדוּ.
- 19 וְלוֹלֵא הַתְּעַרְבַּ בּוֹרְאֵם הַיּוֹדֵעַ כָּל, יַעַן אֲשֶׁר נְחַמוּ מִחֲטָאֵיהֶם בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, הִיָּה הָיוּ נוֹתָרִים בְּשִׁעְבּוּדָם עַד הַיּוֹם הַזֶּה.
- 20 בּוֹדֵהוּ הֵי אֲשֶׁר הֵצִילָם אֱלֹהִים, כִּי נִכְנְעוּ לְפָנָיו, וַיַּעַן אֲשֶׁר הִתְאַמְצוּ לְזַעַק אֵלָיו, הוּא חָלַצָם מִשִּׁעְבּוּד. כֹּף פּוֹעֵל יְהוָה בְּכֹחוֹ בְּקִרְבֵּי בְנֵי
- 11 Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.
- 12 Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.
- 13 Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.
- 14 And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;
- 15 And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.
- 16 Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.
- 17 For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!
- 18 Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.
- 19 And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.
- 20 But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power

מושיע כט:כא-כט

- הָאָדָם בְּכָל הַמְקָרִים, בְּהוֹשִׁיטוֹ זְרוּעַ רַחֲמִים
אֶל הַבוֹטְחִים בּוֹ.
- 21 And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.
- וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אֵינְכֶם יְכוּלִים לְהִסִּיר מִלְּךָ
פוֹשֵׁעַ, כִּי אִם בְּרִב רַיב וּבִשְׂפִיכוֹת דָּמִים.
- 22 For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he teareth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;
- כִּי הִנֵּה יֵשׁ לוֹ חֲבָרִים לְעוֹן וְהוּא מְחַזֵּק
שׁוֹמְרִים סְבִיבוֹ; וְהוּא מִפָּר אֶת חֻקֵי הַמְלָכִים
אֲשֶׁר מִשְׁלוּ בְצַדִּיק לִפְנֵי וְרוֹמֵס בְּרַגְלָיו אֶת
מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- 23 And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.
- וְהוּא מְחַוֵּק חֻקִּים וּמוֹדִיעֵם בְּקֶרֶב עַמּוֹ,
וְהֵם חֻקִּים הַעֲשׂוּיִים עַל פִּי דַרְכֵי רִשְׁעָתוֹ;
וְכָל אֲשֶׁר אֵינּוּ מִצִּית לְחֻקָּיו מוֹצֵא לְהוֹרֵג
בְּפָקְדָתוֹ. וְאֵל כָּל הַמוֹרְדִים בּוֹ הוּא שׁוֹלַח אֶת
צְבָאוֹ לְהִלָּחֵם בָּהֶם, וַיִּשְׁמִידֵם אִם אַף עוֹלָה
בִּידּוֹ. כֹּה יַעֲוֶה מִלְּךָ רִשָּׁע אֶת כָּל דַּרְכֵי צַדִּיק.
- 24 And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.
- וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם: אֵין הֶכְרַח כִּי יְבוֹאוּכֶם
תּוֹעֵבוֹת כְּאֵלֶּהָ.
- 25 Therefore, choose you by the voice of this people, judges, that ye may be judged according to the laws which have been given you by our fathers, which are correct, and which were given them by the hand of the Lord.
- עַל כֵּן, שִׂאֲלוּ אֶת פִּי הָעָם וּבַחֲרוּ לָכֶם שׁוֹפְטִים
אֲשֶׁר יִשְׁפֹּטוּכֶם עַל פִּי הַחֻקִּים אֲשֶׁר נִתְּנוּכֶם
אֲבוֹתֵינוּ, אֲשֶׁר יִשְׂרִים הֵם, וְאֲשֶׁר נִתְּנוּ לָהֶם
מִיַּד יְהוָה.
- 26 Now it is not common that the voice of the people desireth anything contrary to that which is right; but it is common for the lesser part of the people to desire that which is not right; therefore this shall ye observe and make it your law—to do your business by the voice of the people.
- וְאֵין זֶה דְּבַר רְגִיל כִּי יִבְקֹשׁ פִּי הָעָם אֶת אֲשֶׁר
הוּא הַפֶּךָ הַצָּדִיק; אֲךָ דְּבַר רְגִיל הוּא כִּי מַעוֹט
מִן הָעָם יִבְקֹשׁ אֶת אֲשֶׁר אֵינּוּ צַדִּיק; עַל כֵּן
שִׁמְרוּ אֶת זֹאת וַעֲשִׂיהֶם חֻק לָכֶם, לְנַהֵל אֶת
עֲנִינֵיכֶם עַל פִּי קוֹל הָעָם.
- 27 And if the time comes that the voice of the people doth choose iniquity, then is the time that the judgments of God will come upon you; yea, then is the time he will visit you with great destruction even as he has hitherto visited this land.
- וְהִיָּה אִם יְבוֹא יוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר פִּי הָעָם בְּעוֹן,
אָזִי יְבוֹא אֲלֵיכֶם דִּין אֱלֹהִים; אָכֵן, אִזּוֹ יִפְקְדְכֶם
אֱלֹהִים בְּחַרְבֹן גְּדוֹל, כְּפָקְדוֹ אֶת הָאָרֶץ
הַזֹּאת לְפָנַיִם.
- 28 And now if ye have judges, and they do not judge you according to the law which has been given, ye can cause that they may be judged of a higher judge.
- וְהִנֵּה, אִם יִהְיוּ לָכֶם שׁוֹפְטִים, וְאֵין הֵם
שׁוֹפְטִים אֶתְכֶם עַל פִּי הַחֻק הַנָּתֵן לָכֶם, תּוֹכְלוּ
לְהַבִּיאֵם בְּמִשְׁפָּט לְפָנַי שׁוֹפֵט גְּבוּהָ יוֹתֵר.
- 29 If your higher judges do not judge righteous judgments, ye shall cause that a small number of your lower judges should be gathered together, and they shall judge your higher judges, according to the voice of the people.
- וְאִם שׁוֹפְטֵיכֶם הָעֲלִיּוֹנִים לֹא יִשְׁפֹּטוּכֶם
בְּצַדִּיק, אַתֶּם תִּקְרְאוּ אֶז מַעֲטִים מִשׁוֹפְטֵיכֶם
הַנְּמוּכִים וְהֵם יִשְׁפֹּטוּ אֶת שׁוֹפְטֵיכֶם הָעֲלִיּוֹנִים
עַל פִּי קוֹל הָעָם.

- 30 And I command you to do these things in the fear of the Lord; and I command you to do these things, and that ye have no king; that if these people commit sins and iniquities they shall be answered upon their own heads.
- הנני מצוכם כי ביראת יהוה תעשו את הדברים האלה, ואני מצוכם לעשות את הדברים האלה לבל יהיה לכם מלך; והיה כי יחטאו העם הזה ויפשעו, נשוא ישאו את עונם.
- 31 For behold I say unto you, the sins of many people have been caused by the iniquities of their kings; therefore their iniquities are answered upon the heads of their kings.
- הנני אומר לכם: חטאי אנשים רבים הוסבו בעוון מלכיהם; על כן ישוב עונם בראש מלכיהם.
- 32 And now I desire that this inequality should be no more in this land, especially among this my people; but I desire that this land be a land of liberty, and every man may enjoy his rights and privileges alike, so long as the Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea, even as long as any of our posterity remains upon the face of the land.
- ואני חפץ כי העדר השוין הזה יחדל מן הארץ הזאת, ובפרט מקרב עמי. חפצי כי תהיה הארץ הזאת ארץ חרות, וכל אדם יוכל להנות פריהו ומזכיותיו ומיתרונותיו, ככל אשר ימצא יהוה לנכון לתתנו חיים ונחלה בארץ, או כל עוד יהיה איש מצאצאינו על פניה.
- 33 And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.
- ועוד דברים רבים כתב להם המלך מושיע, ובהם שטח לפנייהם את כל הנסיונות והצרות אשר למלך צדיק, כל עמל נפשו למען עמו וכל תלנות העם אל מלכם; את הכל באר להם.
- 34 And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.
- והוא אמר להם, כי לא נכון אשר יהיו הדברים האלה, כי על המשא לנפל על כל העם, למען ישא כל איש את חלקו.
- 35 And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;
- והוא אף תאר להם את כל המעמס אשר בעלו עמלו במשל בהם מלך רשע.
- 36 Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.
- והוא אמר להם על כל העוונות והתועבות, ועל כל המלקחמות, המריבות, שפיכות הדמים, הגנבה, הגזל, הונות וכל מיני עוול, אשר לא יספרו מרב; וכי אין לאלה לקרות, כי מבזים הם במפרש את מצוות אלהים.
- 37 And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.
- והיה אחר שלח המלך מושיע את הדברים האלה אל עמו, נוכחו האנשים לדעת כי אמת דבר.
- 38 Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.
- לכן הם נטשו את חפצם במלך, ונפשם חשקה מאד כי תהיה לכל אדם הזדמנות שוה בכל הארץ; וכל איש הביע את חפצו לקבל עליו אחריות לחטאיו.
- 39 Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who
- על כן התאספו האנשים בכל הארץ, מחנות, מחנות, לבחר מי יהיו שופטיהם אשר

מוֹשִׁיעַ כֹּט:מ-מז

- יִשְׁפֹּטוּם עַל פִּי הַחֹק הַמְסוּר לָהֶם; וְרִבְתָּה
עַל־יְצוֹתָם עַל הַחֲרוֹת אֲשֶׁר נָתַנָּה לָהֶם.
- 40 And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.
- וְאֵהֱבִתֶּם לְמוֹשִׁיעַ גְּבָרָה; וְהֵם כִּבְדוּהוּ מִכָּל
אִישׁ אַחֵר, כִּי לֹא הִבִּיטוּ עָלָיו כְּעַל עַרְיץ
הַרֹדֵף בְּצַע וְשִׁלְמוֹנִים, הַמְשַׁחֲיִתִּים אֶת נַפְשׁ
הָאָדָם, כִּי הוּא לֹא דָרַשׁ מֵהֶם הוֹן וְאָף לֹא
הִתְעַנֵּג מִשְׁפִּיכַת דָּם, אֲלֵא כּוֹנֵן שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ
וּפְעַל לְמַעַן יִהְיֶה עִמּוֹ חֲפְשֵׁי מִכָּל שְׁעָבוֹד;
לְכֵן כִּבְדוּהוּ עַד מְאֹד, בְּלֹא גְבוּל.
- 41 And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.
- וְהֵם מִנּוּ שׁוֹפְטִים לְמִשְׁלַל בְּהֶם, לְשִׁפְטָם כְּחֹק,
וְעָשׂוּ כֵן בְּכָל הָאֶרֶץ.
- 42 And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.
- וְהֵם מִנּוּ אֶת עֲלְמָא לְשׁוֹפֵט הָעֵלְיוֹן הָרִאשׁוֹן,
וְהוּא גַם הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, כִּי אָבִיו נָתַן אֶת הַמְשָׁרָה
בְּיָדוֹ וְהִפְקִידוֹ עַל כָּל עֲיֻנְיֵי הַכְּנִסְיָהּ.
- 43 And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.
- וְעֲלְמָא הִלְךְ בְּדַרְכֵי יְהוָה, וְשָׁמַר אֶת
מִצְוֹתָיו וְשִׁפֵּט מִשְׁפֵּט צְדָק; וְהָיָה שְׁלוֹם
בְּאֶרֶץ יָמִים רַבִּים.
- 44 And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.
- כֵּן הִחַל שְׁלִטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּכָל אֶרֶץ
זָרַחְמֵלָה, בְּקִרְבֵּי כָּל הָעָם אֲשֶׁר נִקְרְאוּ נִפְיִים.
וְעֲלְמָא הָיָה הַשׁוֹפֵט הָרִאשׁוֹן וְהָעֵלְיוֹן.
- 45 And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.
- וְאָבִיו מָת, וְהוּא בֶן שְׁמוֹנִים וּשְׁתַּיִם שָׁנִים;
וְהוּא קִיַּם בְּחַיָּו אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- 46 And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.
- וְגַם מוֹשִׁיעַ מָת בְּשָׁנַת שְׁלִשִׁים וְשָׁלֹשׁ
לְמַלְכוֹ, וְהוּא בֶן שְׁשִׁים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים.
וּבִסְפָּר הַכֹּל חָלְפוּ חֲמִשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעַ
שָׁנִים מִיּוֹם צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם.
- 47 And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.
- כֵּן הִגִּיעַ קֵץ שְׁלִטוֹן הַמְּלָכִים עַל עַם נְפִי;
וְכֵן הִגִּיעַ קֵץ יָמֵי עֲלְמָא, מִיַּסַּד כְּנִסְיָתָם.

ספר עלמא

THE BOOK OF ALMA

דברי ימי עלמא בן עלמא, אשר היה השופט הראשון והעליון לעם נפי וגם הכהן הגדול בכנסייה. ספור שלטון השופטים, המלחמות והמריבות בקרב העם. וגם ספור על מלחמה בין הנפיים והלמנים, על פי כתבי עלמא, השופט הראשון והעליון. (בערך 91-52 לפני הספירה.)

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. Also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge. (About 91-52 B.C.)

א

1

והיה בשנה הראשונה לשלטון השופטים על עם נפי, מן העת ההיא והלאה, התחילו העם לקיים את החוקים אשר קבלו עליהם אשר חוקק להם המלך מושיע. ומושיע, אחר אשר נלחם בהצלחה והלך וקורף לפני אלהים, הלך בדרך כל הארץ. ועל אף כי הוא לא הניח אחריו יושב על כסאו, הוא חוקק להם את חקיהם ואותם הם שמרו.

1 Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

והיה בשנה הראשונה לשבת עלמא על כס המשפט, הובא לפניו איש להשפט, איש גדול ונודע בכחו הרב.

2 And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

והוא התהלך בקרב העם, והשיף להם דברים אשר הוא כנה דבר אלהים, בגדפו את הכנסייה; והוא השמע את העם כי על כל כהן ומוזרה להיות חביב על העם, וכי אין להם לעבוד מלאכת כפנים, כי ראוי לעם לתמוך בהם.

3 And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

והוא אף העיד בפני העם כי כל האדם אכן יושעו ביום האחרון. ואין להם לירא ולחזר, וכי יכולים הם לשאת את ראשיהם ולעלו; כי יהוה ברא את כל האדם והוא גם גאל את כל האדם; ובקץ עתידים כל האדם לנחל חיי עולם.

4 And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

והיה כי הרבה ללמד את הדברים האלה, עד כי האמינו לדבריו אנשים רבים; אכן, כה רבים היו עד כי החלו לתמוך בו ולתת לו כסף.

5 And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

והוא החל להתנשא בגאות לבו וללבוש בגדים יקרים מאד, ואף החל ליסד כנסייה על פי תורתו.

6 And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

עֲלָמָא א:ז-טז

וְהָיָה בְּלָכְתּוֹ לְחַטִּיף בְּקֶרֶב הַמַּאֲמִינִים בְּדַבְּרוֹ, הוּא פָּגַשׁ אִישׁ אֲשֶׁר הָיָה חֵבֶר וּמִוֶּרְהָ בְּכִנְסִית אֱלֹהִים; וְהוּא חָחַל לָרִיב עִמּוֹ בְּחִזְקָה, בְּחַפְצוֹ לְהַדְיִחַ אֶת אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה; אַף הַמִּוֶּרְה יָכַל לוֹ, וְהוֹכִיחֵהוּ בְּדַבְּרֵי אֱלֹהִים.

וְשֵׁם הָאִישׁ גִּדְעוֹן; וְהוּא אֲשֶׁר הָיָה כָּלִי שָׂרֵת בְּיַד אֱלֹהִים לְהַצִּיל אֶת אַנְשֵׁי לְמַחֵי מִן הַשְּׁעָבוֹד.

וַיַּעַן אֲשֶׁר יָכַח הָיָה גִדְעוֹן לְאִישׁ הַהוּא, כִּי הָיָה דְבָרֵי אֱלֹהִים בְּפִיו, הוּא חָרָה בְּגִדְעוֹן, וְשָׁלַף אֶת חַרְבּוֹ וְהִכְהוֹ. וְגִדְעוֹן לֹא יָכַח הָיָה לְמַכּוֹת כִּי זָקַן וְשָׁבַע יָמִים הָיָה, וְהוּא מֵת בְּחֶרֶב.

וְאַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה הוֹבִילוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר רָצַח אוֹתוֹ, וְהִבְיִאוּהוּ לְפָנָי עֲלָמָא לְהַשְׁפִּט כְּפִי פְשָׁעָיו.

וְהוּא עָמַד לְפָנָי עֲלָמָא וְטָעַן לְעֲצָמוֹ בְּרַב עֲזוּת.

אֶף עֲלָמָא אָמַר אֵלָיו: הִנֵּה, זֹאת הַפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה אֲשֶׁר הוֹבָאָה תְּרַמִּית כְּמָרִים בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה. וְהִנֵּה, לֹא בְּתַרְמִית כְּמָרִים בְּלִבְדֹּ אֶתְּהָ אֲשֶׁם, כִּי אֶף בְּחֶרֶב הָתַאמְצָתָ לְהַשְׁלִיטָהּ. הֵן אֵלוֹ הַשְּׁלֵטָה תְּרַמִּית כְּמָרִים בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה, הִיתָה זֹאת מְבִיאָה עֲלֵיהֶם חֶרֶב עַד תָּם.

וְאַתָּה שִׁפְכָתָ דַּם אִישׁ צַדִּיק, אִישׁ אֲשֶׁר עָשָׂה רַב טוֹבָה בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה; אֵלוֹ חֲסָנוֹ עָלֶיךָ הָיָה דָמוֹ קָם עֲלֵינוּ לְהִנָּקָם.

לָכֵן נִדוֹן אַתָּה לְמוֹת, עַל פִּי הַחֹק אֲשֶׁר מְסָר לָנוּ מוֹשִׁיעַ, מִלְכְּנוֹ הָאֶחָד, וְאֲשֶׁר הִתְקַבַּל עַל יְדֵי הָעָם הַזֶּה. לָכֵן חַיֵּב הָעָם הַזֶּה לְנַהֵג כַּחֲקֵי.

וְשֵׁם הָאִישׁ נְחוֹר. וְהֵם לָקְחוּהוּ וּנְשָׂאוּהוּ אֶל רֹאשׁ גְּבַעַת מְנַטִּי שָׁם, בֵּין שָׁמַיִם וְאָרֶץ, נֶאֱלָץ לְהוֹדוֹת, וְאָכַן הוֹדָה, כִּי אֲשֶׁר לְמַד אֶת הָעָם הַכֹּף הָיָה מִדְּבַר אֱלֹהִים, וְשָׁם מוֹת בְּזוּי.

וְאוֹלָם, לֹא שָׁם כָּל זֶה קָץ לְהַתְּפָשֵׁטוֹת תַּחְבּוּלוֹת כְּמָרִים בְּכָל הָאָרֶץ, כִּי רַבִּים הָיוּ

7 And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

8 Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

9 Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

10 And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

11 And it came to pass that he stood before Alma and pleaded for himself with much boldness.

12 But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

13 And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

14 Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

15 And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

16 Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the

עֲלָמָא א:יז-כו

- אֲשֶׁר אָהָבוּ אֶת הַבְּלִי הָעוֹלָם וַיִּצְאֻהוּ לְהַטִּיף תּוֹרוֹת כְּזָב. וְזֹאת עָשׂוּ לְמַעַן עֶשֶׂר וְכָבוֹד.
- אֲף עַל זֹאת, הֵם לֹא הֵעִזוּ לְשַׁקֵּר, כִּי יִתְנַגְּלוּ הַדְּבָר, מִיִּרְאַתָם אֶת הַחֹק, כִּי רַמְאִים נִעְנְשׂוּ; לְכֵן הָעֵמִידוּ פָּנִים כְּאֵלוּ הֵם מִטִּיפִים עַל פִּי אֲמוֹנָתָם, כִּי לֹחַק לֹא הָיָה כָּל תַּקְוָה עַל אָדָם בְּאֲשֶׁר לְאֲמוֹנָתוֹ.
- וְהֵם לֹא הֵעִזוּ לִגְנוֹב, מִפְּתוּד הַחֹק, כִּי גִנְבִים בָּאוּ עַל עֲנָשׂוֹ. וְכֵן לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח יָדָם בְּשָׂד וּבְרִצְחָה, כִּי הַרוֹצֵחַ נִדוֹן לְמוֹת.
- וְהָיָה כִּי כָּל אֲשֶׁר לֹא נִמְנָה עִם חֲבֵרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים הִחֵל לְרַדֹּף אֶת חֲבֵרֵי הַכְּנִסְיָה אֲשֶׁר קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ.
- אָכֵן, הֵם רָדְפוּ וְעָנּוּ אוֹתָם בְּכָל מִינֵי דְבוּרִים, וְזֹאת מִפְּנֵי עֲנוּתָם כִּי לֹא רָמוּ בְּעֵינֵי עֲצָמָם, וְחָלְקוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים אִישׁ עִם אַחִיו, בְּלֹא כֶסֶף וּבְלֹא מַחִיר.
- וְחֹק חֲמוּר הָיָה לְאֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה, אֲשֶׁר לֹא יִקוּם אִישׁ, חֲבֵר בְּכְנִסְיָה, לְרַדֹּף אֶת אֲשֶׁר אֵינוֹ חֲבֵר בָּהּ, וְכִי לֹא תִהְיֶינָה כָּל רְדִיפּוֹת בְּקִרְבָּם.
- וְאוֹלָם, הָיוּ בְּיַנְיָהֶם רַבִּים אֲשֶׁר הִחֵלוּ לְהִתְנַאֲוֹת וּלְרִיב בְּחֶמָה עִם בְּעַלֵי רִיבָם וּלְהַכּוֹתָם. אָכֵן, הֵם הִלְמוּ זֶה בְּזֶה בְּאֲגָרוֹף.
- וְהַדְּבָר הָיָה בְּשָׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְמַלְכוּת עֲלָמָא, וְהוּא הִסֵּב צָרוֹת רַבּוֹת לְכְּנִסְיָה וּלְגִסְיוֹנוֹת רַבִּים בְּתוֹכָהּ.
- כִּי רַבִּים הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם, וּשְׁמוֹתֵיהֶם נִמְחוּ וְלֹא נִזְכְּרוּ עוֹד בְּקִרְבָּם עִם אֱלֹהִים. אֲף רַבִּים הָיוּ אֲשֶׁר רָחְקוּ מֵעַלְיָהֶם.
- וְהַדְּבָר הָיָה נְסִיּוֹן גָּדוֹל לְדַבְּקִים בְּאֲמוֹנָה; אֲף הֵם הָיוּ חֲזָקִים וְאִיתָנִים בְּשִׁמְרֵת מִצְוֹת אֱלֹהִים וְנִשְׂאוּ בְּאֲרֹךְ רוּחַ אֶת הַרְדִּיפּוֹת אֲשֶׁר הִכְבְּדוּ עֲלֵיהֶם.
- וּבְהֵנִיחַ הַכֹּהֲנִים אֶת מְלֹאכְתָם לְמַעַן חַלֵּק אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לָעָם, הָיוּ גַם הָאֲנָשִׁים מִנִּיחִים אֶת מְלֹאכְתָם לְמַעַן שְׁמַע אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- 17 Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.
- 18 And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.
- 19 But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.
- 20 Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.
- 21 Now there was a strict law among the people of the church that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.
- 22 Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.
- 23 Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.
- 24 For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.
- 25 Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.
- 26 And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they

- וּכְכֹלֹת הַכֹּהֵן לְחַלֵּק לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
שָׁבוּ הַכֹּל לְשִׁקְדַּת עַל עֲבוֹדָתָם; וְהַכֹּהֵן לֹא
הִתְנַשָּׂא עַל שׁוֹמְעָיו, כִּי הַמְּסִיף לֹא הָיָה טוֹב
מִהַשׁוֹמֵעַ, וְהַמּוֹרֶה לֹא הָיָה טוֹב מִן הַתְּלָמִיד;
הַכֹּל הָיוּ שְׁוִים, הַכֹּל עֲמָלוֹ, אִישׁ כְּפִי כֹחוֹ.
- וְהָאֲנָשִׁים חָלְקוּ מִרְכוּשָׁם, אִישׁ כְּפִי שֶׁהָיָה
בְּיָדוֹ, לְעֵנִי וְלַנְּצָרָה, לְחֹלָה וְלַנְּגוּעַ. וְהֵם לֹא
לְבָשׁוּ בְּגָדֵי יָקָר, אֲךָ לְבוּשָׁם נָקִי וְנֹאָה הָיָה.
- כִּי הֵם כּוֹנְנוּ אֶת עֲנִינֵי הַכְּנִסְיָה, וְכִי שָׁב
הַשְּׁלוֹם וְהַיְתָה לָהֶם שְׁלוֹהַ מְמַשְׁכֶּת, עַל אֲף
כָּל רְדִיפוֹתֶיהֶם.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר הָיְתָה הַכְּנִסְיָה יְצִיבָה וְאֵיִתְנָה,
הַחֲלוּ אֲנָשֶׁיהָ לְרִבּוֹת עֶשֶׂר רַב מְאֹד, כִּי רָאוּ
שִׁפְעַת בְּכָל אֲשֶׁר הִצְטָרְכוּ, רַב צֹאן וּבָקָר, וְעִגְלֵי
מִרְבֵּק לְמִינֵיהֶם וְרַב דָּגָן, וְזָהָב וְכֶסֶף וְחֶפְצֵי
יָקָר, וְרַב מְשִׁי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר וְכָל מִינֵי אֲרִיג טוֹב,
מְלֹאכֶת בַּיִת.
- וּבַהֲצַלְחָתָם הֵם לֹא שָׁלְחוּ מֵעֲלֵיהֶם כָּל עִירִים
וְרַעֲב, צָמְאָ וְחֹלָה וְאֲשֶׁר לֹא הִתְכַּלְכַּל; וְהֵם
לֹא שָׁתוּ לֶבֶם לְעֶשֶׂר; עַל כֵּן פָּתְחוּ יָדָם
לְהַעֲנִיק לְכֹל, זָקֵן וְצֶעִיר, חָיִב וְחֹפְשִׁי, אִישׁ
וְאִשָּׁה, חָבֵר בְּכְנִסְיָהּ וְאֲשֶׁר מֵחוּץ לָהּ, בְּלֹא
מִשׂוֹא פָּנִים לְכָל הַנְּצָרָה.
- כִּי רִבְתָּה הִצְלַחְתָּם, וְהֵם עֲשָׂרוּ מְאֹד מִזּוֹלָתָם
אֲשֶׁר לֹא חָבְרוּ לְכְנִסְיָתָם.
- כִּי הֵם אֲשֶׁר לֹא הָיוּ חָבְרִים בְּכְנִסְיָתָם
הִתְעַנְּגוּ בְּכֶשֶׁפִּים, וּבַעֲבוֹדַת אֱלִילִים
וּבַעֲצָלוּת, בְּפִטְפוּטִים וּבְקִנְיָה וּמְדַנִּים; וְהֵם
לְבָשׁוּ בְּגָדֵי יָקָר, וְהִתְנַשָּׂאוּ בְּעֵינֵיהֶם בְּנִאָוֹת
לֵב וְדָבְקוּ בְּרִדְפוֹת וּבְשִׁקָּר, בְּגִנְבָה וּבְשִׂדָּה,
וּבִזְנוּת, וּבְרִצָּח וּבְכָל דְּרָכֵי רָשָׁע. וְאוּלָּם,
הַפְּעֵל הַחֹק לְגַבֵּי כָּל הָעוֹבְרִים עָלָיו, כָּכֵל
אֲשֶׁר נָתַן הַדָּבָר לְהַעֲשׂוֹת.
- וְהָיָה עַל יְדֵי הַפְּעֻלַת הַחֹק עֲלֵיהֶם, נִעְנְשׂוּ
הָאֲנָשִׁים כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם, וְלָכֵן שָׁקְטוּ וְלֹא הָעִזּוּ
לְהִרְע, פֶּן יוֹדַע פְּשָׁעָם. עַל כֵּן רוּחַהּ הַשְּׁלוֹהַ
בְּקָרְבָּ עִם נְפִי עַד הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית
לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.
- 27 And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.
- 28 And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.
- 29 And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and fine-twined linen, and all manner of good homely cloth.
- 30 And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.
- 31 And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.
- 32 For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.
- 33 And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

ב

2

- 1 And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—
- 2 Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be king over the people.
- 3 Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.
- 4 Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.
- 5 And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.
- 6 And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.
- 7 And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.
- 8 Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.
- 9 And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.
- 10 Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.
- וּבְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹנָם
פָּרְצָה מְרִיבָה בְּקִרְבַּי הָעָם; וְאִישׁ אֶחָד הָיָה
שָׁם, עַמְלִיקִי שְׁמוֹ וְהוּא עָרוּם מְאֹד, מְבִין
בְּחֻכְמַת הָעוֹלָם, אֲשֶׁר הָלַךְ בְּדַרְכֵי הָאִישׁ
אֲשֶׁר הִרְגָה אֶת גִּדְעוֹן בְּחֶרְבוֹ וְאֲשֶׁר הוּצָא
לְהוֹרֵג כְּחֹק.
- וְעַמְלִיקִי, בְּעָרְמָתוֹ, הִסֵּה אֵלָיו אַנְשִׁים
רַבִּים; וּבְרַבּוֹת מְסַפָּרִים גָּדַל כְּחֹם מְאֹד עַד
כִּי הִתְאַמְצוּ לְהַמְלִיךְ אֶת עַמְלִיקִי עַל הָעָם.
- וְהַדָּבָר הִטִּיל אִימָה עַל אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה וְגַם
עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא נִמְשְׁכוּ אַחַר מַדּוּחֵי עַמְלִיקִי;
יָעִן אֲשֶׁר יָדְעוּ כִּי עַל פִּי הַחֹק, דְּעַת הָעָם
הִיא הַקּוֹבְעַת בְּדַבְרֵים כָּאֵלֶּה.
- עַל כֵּן, אִלּוּ יִכְלַע עַמְלִיקִי לְהַשִּׁיג אֶת תְּמִיכַת
הָעָם, הָיָה, בְּרִשְׁעָתוֹ, מוֹנֵעַ מֵהֶם אֶת
זְכוּתֵיהֶם וְאֶת יִתְרוֹנָם בְּכְנִסְיָה; כִּי כְּוִנְתּוֹ
הָיְתָה לְאַבֵּד אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים.
- אֲזַי הִתְאַסְפוּ הָעָם יַחְדָּו בְּכָל הָאָרֶץ, כָּל אִישׁ
כְּדַעְתּוֹ, בְּעַד עַמְלִיקִי אוֹ נֶגְדּוֹ, וְהִתְוַפְּחוּ זֶה עִם
זֶה, וְרַבּוּ מְרִיבוֹת גְּדוֹלוֹת.
- וְכַךְ הֵם נֶאֱסָפוּ יַחְדָּו לְהַשְׁמִיעַ קוֹלָם בְּדַבָּר
הַזֶּה, וְהִבִּיאוּ אֶת דְּבָרָם לְפָנֵי הַשּׁוֹפְטִים.
- וְהִנֵּה יָצָא קוֹל הָעָם עַל עַמְלִיקִי, וְהוּא לֹא
הִמְלִיךְ עַל הָעָם.
- וְהַדָּבָר הִסִּב שְׂמֵחָה רַבָּה בְּלִב מִתְנַגְּדָיו;
אֲךָ עַמְלִיקִי שָׁסָה אֶת תּוֹמְכָיו בְּאֵלֶּה אֲשֶׁר
לֹא חָפְצוּ בוֹ.
- אֲזַי הֵם נֶאֱסָפוּ וְקִדְּשׁוּ אֶת עַמְלִיקִי לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם.
- וּבְהִמְלִיךְ עַמְלִיקִי עֲלֵיהֶם הוּא צִוָּם לְצִאתָם
וּלְהִלָּחֵם בְּאַחֵיהֶם; וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן הַכְּנִיעַ
אוֹתָם תַּחְתָּיו.

עֲלֵמָא ב:יא-כ

- 11 Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.
- 12 Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.
- 13 And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.
- 14 And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.
- 15 And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.
- 16 Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.
- 17 And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.
- 18 Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.
- 19 And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.
- 20 And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of
- וְאִנְשֵׁי עַמְלִיקִי נִדְעוּ בְּשֵׁם עַמְלִיקִי וְנִקְרְאוּ
עַמְלִיקִיִּים. וְזוּלָתָם נִקְרְאוּ בְּשֵׁם נְפִיִּים,
אוֹ עַם אֱלֹהִים.
- וְהָיָה עִם הַנְּפִיִּים שָׂתוּ לָבֶם לְכַנּוֹת הָעַמְלִיקִיִּים
וְהִתְכַּוְּנוּ לְפָגְעֵם, וְהָם הִתְחַמְּשׁוּ בַּחֲבָרוֹת
וּבַפְּגִיזוֹנוֹת, בַּקְּשָׁתוֹת וּבַחֲצָצִים, בְּאַבְנֵים
וּבַקְּלָעִים וּבְכָל כְּלֵי נֶשֶׁק לְמִינֵיהֶם.
- כִּי הֵם נִעְרְכוּ לְפָגֵעַ אֶת הָעַמְלִיקִיִּים בְּבוֹאָם.
וְהָם שָׂמוּ לָהֶם מַפְקָדִים נְמוּכִים וְגְבוּהִים
וְעֲלִיוֹנִים כְּמִסְפָּרָם.
- וְעַמְלִיקִי חִמַּשׁ אֶת אֲנָשָׁיו בְּכָל מִינֵי כְּלֵי
מִלְחָמָה, וְאָף מָנָה מוֹשְׁלִים וּמְנַהֲיָנִים עַל
אֲנָשָׁיו לְהַנְהִיגֵם אֵלָי קָרֵב עַל אַחֵיהֶם.
- וְהָעַמְלִיקִיִּים עָלוּ עַל הַר אַמְנִיחוּ, אֲשֶׁר מִמְּזֶרֶח
נְהַר צִידוֹן, הַהוֹלֵךְ עַל יַד אֶרֶץ זְרַחֶמְלָה, וְשָׁם
הֵם הִחִלוּ לְלָחֵם בְּנְפִיִּים.
- וְעַלְמָא, בְּהִיּוֹתוֹ הַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן וּמוֹשֵׁל
עִם נְפִי, עָלָה עִם עַמּוֹ, עִם מַפְקָדָיו
הַנְּמוּכִים וְהַגְּבוּהִים, בְּרֹאשׁ חֵילוֹתָיו,
לְהִלָּחֵם בְּעַמְלִיקִיִּים.
- וְהַנְּפִיִּים הִחִלוּ לְהַרְגׁ בְּעַמְלִיקִיִּים עַל הַהָר
אֲשֶׁר מִמְּזֶרֶח לְצִידוֹן. וְהָעַמְלִיקִיִּים הִשִּׁיבוּ
מִלְחָמָה בְּרַב עֲצָמָה וְרַבִּים מִן הַנְּפִיִּים נָפְלוּ
חֲלָלִים לְפָנֵי הָעַמְלִיקִיִּים.
- אֲף יְהוָה אָמַץ אֶת יַד הַנְּפִיִּים, וְהֵם
הָרְגוּ בְּעַמְלִיקִיִּים הָרַג רַב, עַד כִּי הִחִלוּ
לָנוּס מִפְּנֵיהֶם.
- וְהַנְּפִיִּים רָדְפוּ אַחַר הָעַמְלִיקִיִּים כָּל הַיּוֹם
הַהוּא, וְהָרְגוּ בָהֶם הָרַג רַב, עַד כִּי מִסְפַּר
הָרוּגֵי הָעַמְלִיקִיִּים הָיָה שְׁנַיִם עָשָׂר אָלֶף וַחֲמִשׁ
מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם נָפֶשׁ. וּמִסְפַּר חֲלָלֵי
הַנְּפִיִּים הָיָה שֵׁשֶׁת אָלְפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת
וּשְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם נָפֶשׁ.
- וְהָיָה כְּאֲשֶׁר נִלְאַחַ עַלְמָא מִרְדֹּף אַחַר
הָעַמְלִיקִיִּים, הוּא צִוָּה אֶת עַמּוֹ לָנוּט אֶת

עֲלֵמָא ב:כא-כט

- אֶהְלִיחֵם בְּעַמְקֵי גִדְעוֹן, אֲשֶׁר נִקְרָא עַל שֵׁם גִּדְעוֹן, הָאִישׁ אֲשֶׁר נִהְרַג בְּיַד נְחֹר. בְּעַמְקֵי הַהוּא נָטוּ הַנְּפִיטִים אֶת אֶהְלִיחֵם לַלַּיְלָה.
- Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.
- 21 וְעֲלֵמָא שְׁלַח מְרַגְלִים לְעַקֵּב אַחַר שְׂאֲרֵית הָעַמְלִקִּיִּים, לְדַעַת אֶת תְּכַנְיֹותֵיהֶם וְאֶת תַּחְבּוּלוֹתֵיהֶם, לְמַעַן הִגֵּן מִפְּנֵיהֶם וְיִשְׁמַר אֶת אֲנָשָׁיו מִהִשָּׁמַד.
- And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.
- 22 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר שְׁלַח לְפָקֵחַ עֵין עַל מַחְנֵה הָעַמְלִקִּיִּים: זֶרַם, אַמְנוֹר, מַנְטִי וְלִמְהֵר; אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִלְכוּ עִם אֲנָשֵׁיהֶם לְרַגֵּל אַחַר מַחְנֵה הָעַמְלִקִּיִּים.
- Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.
- 23 וְהָיָה כִּי לַמָּחָרֶת הֵם שָׁבוּ בְּרַב מִהִירוֹת אֶל מַחְנֵה הַנְּפִיטִים, כִּי הָיוּ בְּתַדְהִמָּה וּבְאִימָה רַבָּה, וְאָמְרוּ:
- And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:
- 24 הִנֵּה בְּעַקְבֵנוּ אַחַר חֵיל הָעַמְלִקִּיִּים מִה גְּדָלָה הַשְׁתוֹמְמוּתֵנוּ בְּרֵאוֹתֵנוּ צָבָא לְמַנִּים גְּדוֹל בְּאַרְצֵי מִינוֹן, מִמַּעַל לְאַרְצֵי זֶרַחְמֵלָה, עַל דְּרוֹף אַרְצֵי נְפִי. וְהִנֵּה גַם הָעַמְלִקִּיִּים הִתְחַבְּרוּ אֵלֵיהֶם.
- Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;
- 25 הִנֵּה הֵם עוֹלִים עַל אַחֵינוּ בְּאַרְצֵי הַהִיא וְאַחֵינוּ נֹסִים מִפְּנֵיהֶם עִם עֲדָרֵיהֶם, נְשֵׁיהֶם וְיִלְדֵיהֶם אֶל עִירֵנוּ; וְאִם לֹא נִמְהָר יִשִּׁימוּ הֵם אֶת יָדָם עַל עִירֵנוּ וְיִהְרָגוּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ וְאֶת נְשֵׁינוּ וְאֶת יִלְדֵינוּ.
- And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.
- 26 אַז אֶסְפּוּ בְּנֵי עַם נְפִי אֶת אֶהְלִיחֵם וְנָסְעוּ מִעַמְקֵי גִדְעוֹן אֶל עִירָם, הָעִיר זֶרַחְמֵלָה.
- And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.
- 27 וְהָיָה כְּעָבְרָם אֶת נְהַר צִידוֹן, וְהִנֵּה הַלְּמָנִים וְהָעַמְלִקִּיִּים עוֹלִים עֲלֵיהֶם לְהַשְׁמִידָם, וּמִסְפָּרָם רַב כְּחוֹל הַיָּם.
- And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.
- 28 אַךְ יָד יְהוָה חֲזָקָה אֶת הַנְּפִיטִים, יַעַן אֲשֶׁר הִתְפַּלְּלוּ אֵלָיו בְּעֵז כִּי יַצִּילֵם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם. וַיְהוּהוּ שָׁמַע אֶת שׁוֹעֲתָם וַחֲזָקָם, וְהִלְמָנִים וְהָעַמְלִקִּיִּים נָפְלוּ לְפָנֵיהֶם.
- Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.
- 29 וְעֲלֵמָא נִלְחַם בְּעַמְלִקִּי פָּנִים אֶל פָּנִים בְּחָרֵב; וְהֵם נִלְחָמוּ זֶה בְּזֶה בְּעֵז.
- And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

עֲלֻמָא ב:ל-ג:א

- 30 And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.
- 31 Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.
- 32 And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.
- 33 But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.
- 34 And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.
- 35 And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.
- 36 And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.
- 37 Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.
- 38 And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

וְעֲלֻמָא, בְּהִיּוֹתוֹ אִישׁ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר אֲמוּנָה רַבָּה הִפְעִילָה אוֹתוֹ, קָרָא לְאִמְרֵי: אֲנָא, יְהוָה, רַחֵם נָא וְחוֹסֶה עַל חַיִּי, לְמַעַן אֶהְיֶה כְּלֵי שְׁרַת בְּיָדְךָ לְהַצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה וּלְנַצְּרוֹ.

וְכַכְלוֹת עֲלֻמָא לֹמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁב לְהִלָּחֵם בְּעַמְלִיקִי וְהִתְחַזַּק וְהָרַג אֶת עַמְלִיקִי בַחֶרֶב.

וְהוּא אַף נִלָּחֵם בְּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים, אֲדָ מֶלֶךְ הַלְּמָנִים נִסּוּג מִלְפָּנָיו עֲלָמָא וְשָׁלַח אֶת שׁוּמְרָיו לְהִלָּחֵם בּוֹ.

וְעֲלֻמָא וְשׁוּמְרָיו נִלָּחְמוּ בְּשׁוּמְרֵי מֶלֶךְ הַלְּמָנִים, עַד אֲשֶׁר הוּא הָרַג בְּהֵם וַגָּרְשָׁם.

כֹּה פָּנָה אֶת הַשְּׂטַח, אַכְּוֹ, אֶת הַשְּׂפָה הַמַּעֲרָבִית אֲשֶׁר לְנֹהַר צִידוֹן, בְּהַשְׁלִיכוֹ אֶת גּוֹיֹת הַלְּמָנִים הַהָרוּגִים אֶל מֵי צִידוֹן; וּבְזֹאת הַתְּפִנָּה מְקוֹם לְאֲנָשָׁיו לְעֵבֵר אֶת הַנְּהַר וּלְהִלָּחֵם בְּלְמָנִים וּבְעַמְלִיקָיִם בְּגֵדַת נֹהַר צִידוֹן הַמַּעֲרָבִית.

וְהָיָה כְּאֲשֶׁר עָבְרוּ כָּל הַנְּפִיִים אֶת נֹהַר צִידוֹן, הִחֲלוּ הַלְּמָנִים וְהַעַמְלִיקָיִם לָנוּס מִפְּנֵיהֶם, אַף כִּי רַב מִסְפָּרָם עַד כִּי לֹא יִמְנּוּ.

וְהֵם נָסוּ מִפְּנֵי הַנְּפִיִים אֶל הַיַּעַר, אֲשֶׁר הַשְּׂטָרַע מַעֲרָבָה וְצִפוֹנָה, מִעַבְרַת לְגַבּוּלוֹת אֶרֶץ־ם. וְהַנְּפִיִים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּרַב כֹּחַם וְהָרְגוּם.

אַכְּוֹ, בְּכָל אֲשֶׁר פָּנּוּ הֵם נִתְקְלוּ בְּרוֹדְפֵיהֶם, אֲשֶׁר הָרְגוּ בְּהֵם וַגָּרְשׁוּם, עַד אֲשֶׁר נִפְזְרוּ בַּמַּעֲרָב וּבְצִפוֹן, וְהִגִּיעוּ אֶל הַיַּעַר, אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ חֶרְמוֹנְאִי; זֶה הָיָה חֶלֶק הַיַּעַר אֲשֶׁר שְׂרָץ חַיּוֹת מִשְׁחָרוֹת לְשָׂרְף.

וְהָיָה כִּי רַבִּים מֵהֶם מָתוּ בַיַּעַר מִפְּצַעֵיהֶם, וְהָיוּ טָרְף לְחַיּוֹת הַהַן, וְגַם דְּיוֹת הַשָּׁמַיִם עָטוּ עֲלֵיהֶם; וְעַצְמוֹתֵיהֶם נִמְצְאוּ שָׁם וְנִעְרְמוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

ג

3

וְהַנְּפִיִים אֲשֶׁר לֹא נִפְלוּ בַּחֶרֶב קָבְרוּ אֶת הָרוּגֵי הַמְּלָחְמָה, וְהֵם לֹא סָפְרוּ אֶת הַחֲלָלִים, כִּי רַב

1 And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now

עֲלָמָא ג:ב-יא

מאד מספרם. ואחר אשר קברו את מתייהם,
שבּוּ כָּלֵם אֶל אֲדַמוֹתֵיהֶם, אֶל בְּתֵיהֶם, אֶל
נְשֵׂיהֶם וְאֶל יְלָדֵיהֶם.

וְנָשִׁים וְיְלָדִים רַבִּים נֶהָרְגוּ בַחֶרֶב, וְכֹן רַבִּים
מִצֹּאנֵם וּבִקְרָם; גַּם שְׂדוֹת דָּגָן רַבִּים אָבְדוּ כִּי
נִרְמְסוּ תַּחַת רַגְלֵי הַצָּבָאוֹת.

וְכָל הַלְּמָנִים וְהָעַמְלִיקִים אֲשֶׁר נֶהָרְגוּ עַל
שְׂפַת נְהַר צִידוֹן הִשְׁלָכוּ אֶל מֵי צִידוֹן; הִנֵּה
עֲצָמוֹתֵיהֶם שְׂקוּעוֹת בְּמַעְמְקֵי הַיָּם וְהֵן רַבּוֹת.

וְהָעַמְלִיקִים נִכְרוּ מִן הַנְּפִיִּים בְּתוֹ אָדָם אֲשֶׁר
נָתְנוּ עַל מִצְחָם, כְּמִשְׁפַּט הַלְּמָנִים; אַךְ הֵם לֹא
גָזְזוּ כְּמוֹתֵם אֶת שְׂעָר רֹאשָׁם.

וְהַלְּמָנִים הָיוּ גְזוּזֵי רֹאשׁ וְהָלְכוּ עִרְמִים, זוֹלַת
עוֹר אֲשֶׁר חָגְרוּ עַל מִתְּנֵיהֶם, וְנִשְׁקָם אֲשֶׁר
חָגְרוּ עַל גּוּפָם וְקִשְׁתוֹתֵיהֶם וְחֻצֵיהֶם וְאֲבָנֵי
קֶלַע וּמִקְלָעִים וְיֵתָר נִשְׁקָם.

וְהַלְּמָנִים הָיוּ כְּהֵי עוֹר, עַל פִּי הַתּוֹ אֲשֶׁר הִתְּנָה
עַל אֲבוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם קֶלְלָה, מִפְּנֵי
פְּשָׁעִם וּמִרְדָּם בְּאַחֵיהֶם, בְּנַפְי, יַעֲקֹב, יוֹסֵף
וְשָׁם, אֲשֶׁר הָיוּ אֲנָשִׁים צַדִּיקִים וְקְדוֹשִׁים.

וְאַחֵיהֶם בִּקְשׁוּ לְהֶאֱבִידָם; עַל כֵּן קֶלְלוּ וַיְהוּהוּ
אֱלֹהִים הַתְּוָה עֲלֵיהֶם תּוֹ, עַל לָמֶן וּלְמוֹאֵל וְעַל
בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל וְעַל נְשׂוֹת בֵּית יִשְׁמַעֵאל.

וְהַדָּבָר נַעֲשֶׂה לְמַעַן יִבְדֹּל זְרַעֲם מִזְרַע אַחֵיהֶם,
כִּי בְּזֹאת יִשְׁמַר יְהוּה אֱלֹהִים אֶת עַמּוֹ, לְבַל
יִתְבּוֹלְלוּ בְּזוֹלָתָם, וּלְבַל יֶאֱמִינוּ בְּמִסּוֹרוֹת
בְּלִיתֵי נְכוֹנוֹת אֲשֶׁר אַחֲרֵיתָן כְּלִיּוֹן.

וְכָל אֲשֶׁר עָרַב אֶת זְרַעוֹ בְּזֵרַע הַלְּמָנִים הִבִּיא
אֶת הַקֶּלְלָה הַזֹּאת עַל זְרַעוֹ.

עַל כֵּן, כָּל אֲשֶׁר סָר בְּרִצּוֹנוֹ אֶל דַּרְכֵי הַלְּמָנִים
נִקְרָא עַל שְׂמָם, וְתוֹ הַתְּוָה עָלָיו.

וְכָל אֲשֶׁר לֹא הֶאֱמִין בְּמִסְרַת הַלְּמָנִים, כִּי
הֶאֱמִין בְּכַתְּבִים אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ מֵאַרְץ יְרוּשָׁלַם,

the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

2 Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

3 And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

4 And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

5 Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

6 And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

7 And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

8 And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

9 And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

10 Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

11 And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out

עֲלֵמָא ג:יב-כא

- וְגַם בְּמִסְרֵת אֲבוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר נִכְוְנָה הִיא, וְאֲשֶׁר הָאָמִין בְּמִצְוֹת אֱלֹהִים וּשְׁמָרוּ, נִקְרְאוּ נֶפְתִּיִים, אוֹ עִם נֶפְתִּי, מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהַלְאָה.
- 12 And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.
- וְעַתָּה נָשׁוּב אֶל הָעַמְלִקִּיִּים, כִּי גַם עָלִיָּהֶם הִתְּוָה תָּו, אֲכֹן, הֵם הִתְּוָהוּ עַל עַצְמָם, תָּו אָדָם עַל מִצְחָם.
- 13 Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.
- כִּף קָם דְּבַר אֱלֹהִים, כִּי אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֶל נֶפְתִּי: הִנֵּה אֶת הַלְּמָנִים קָלַלְתִּי וְתוֹ אֲתוּהָ עָלֵיהֶם, לְמַעַן יִבְדְּלוּ, הֵם וְזֶרְעָם, מִמֶּנִּי וּמִזֶּרְעָה, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, זֹלַת אִם יִשׁוּבוּ מִרְשָׁעָתָם וַיִּפְּנוּ אֵלַי בְּעִבּוֹר אֲרַחֵם עָלֵיהֶם.
- 14 Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.
- וְעוֹד אָמַר: תָּו אֲתוּהָ עַל כָּל הַמְּעַרְבֵי אֶת זֶרְעוֹ בְּאַחִיהָ, בְּעִבּוֹר יִהְיוּ אֲרוּרִים אִף הֵם.
- 15 And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.
- וְאָמַר: תָּו אֲתוּהָ עַל כָּל הַנִּלְחָם בְּךָ וּבְזֶרְעָה.
- 16 And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.
- וְשׁוּב, אֲנִי אוֹמֵר כִּי כָל אֲשֶׁר יִפְרֹד מִמֶּנִּי, לֹא יִקְרָא עוֹד זֶרְעָה; וְאֲנִי אֲבָרַךְ אוֹתָהּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא זֶרְעָה, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם; אֱלֹהֵי דְבָרֵי בְרִית יֵהוּה לְנֶפְתִּי וּלְזֶרְעוֹ.
- 17 And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.
- וְהָעַמְלִקִּיִּים לֹא יָדְעוּ כִּי בְּהִתְּוָוֹתָם אֶת מִצְחָם, אֶת דְּבַר אֱלֹהִים הֵם מְקִיְמִים; בְּכָל זֹאת, בְּגִלּוֹי הֵם מְרֹדוּ בְּאֱלֹהִים; עַל כֵּן רָאוּי הָיָה כִּי תַחֲוֹל הַקְּלָלָה עָלֵיהֶם.
- 18 Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.
- וְהִנֵּה רְצוֹנִי הוּא כִּי תִרְאוּ כִּי עַל עַצְמָם הֵם הִבִּיאוּ אֶת הַקְּלָלָה; וְכֹן, כָּל אִישׁ מְקַלֵּל, הוּא הַחֹרֵץ אֶת מִשְׁפָּטוֹ.
- 19 Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.
- וְהָיָה בְּטָרֵם יַעֲבְרוּ יָמִים רַבִּים מִיּוֹם קָרַב הַלְּמָנִים וְהָעַמְלִקִּיִּים בְּאַרְצָה זֶרְעַתְמֵלָה, וְהִנֵּה, חֵיל לְמָנִים נּוֹסֵף עָלָה עַל עַם נֶפְתִּי בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר פָּגַשׁ הַצָּבָא הָרֵאשׁוֹן אֶת הָעַמְלִקִּיִּים.
- 20 Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.
- אִז נִשְׁלַח צָבָא לְגַרְשָׁם מִן הָאָרֶץ.
- 21 And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

עֲלְמָא ג:כב-ד:ד

- 22 Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;
וְעֲלְמָא, אֲשֶׁר הָיָה פְּצוּעַ, לֹא יָצָא הַפֶּעַם לְהִלָּחֵם בְּלַמְנִים;
- 23 But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.
אִף הוּא שְׁלַח צָבָא רַב לְהִלָּחֵם בָּהֶם; וְהֵם עָלוּ לְקָרֵב וְהָרְגוּ רַבִּים מִן הַלְּמָנִים, וְאֵת הַנוֹתָרִים גָּרְשׁוּ מֵעֵבֶר לְגְבוּלוֹת אֶרְצָם.
- 24 And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.
וְהֵם שָׁבוּ וְהִחֲלוּ לְכוֹנֵן אֶת הַשְּׁלוֹם בְּאֶרֶץ, בְּאִין אוֹיֵב מִטְרִידִם זְמַן מָה.
- 25 Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.
כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַמְּלַחְמוֹת וְהַמְּרִיבוֹת, הִחֲלוּ וְכָלוּ בַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- 26 And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.
וּבִשְׁנָה שְׁנָה אַחַת נִשְׁלְחוּ לְעוֹלָם הַנֶּצְחִי אֲלָפִים וְרַבּוֹת נַפְשׁוֹ, לְמַעַן יִקְצְרוּ שְׂכָרָם כַּפְּעֵלָם, אִם טוֹב וְאִם רָע; שְׂכָר אֲשֶׁר נִצְחִי, אוֹ יְסוּרֵי עוֹלָם, כְּפִי הָרוּחַ אֲשֶׁר לָהּ נָטוּ לְהִשְׁמַע, אִם טוֹב וְאִם רָע.
- 27 For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus ended the fifth year of the reign of the judges.
כִּי כָּל אָדָם מִקְבֵּל אֶת שְׂכָרוֹ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁר לוֹ יֵטֶה לְהִשְׁמַע. וְזֹאת עַל פִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה; עַל כֵּן תִּהְיֶה זֹאת עַל פִּי הָאֱמֶת. כִּךָ כָּלְתָה הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.

ד

4

- 1 Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;
וּבַשָּׁנָה הַשִּׁשִּׁית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים עַל עַם נְפִי לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה וּמְלַחְמָה בְּאֶרֶץ זְרַחֶמְלָה.
- 2 But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.
אִךְ גְּדוֹל הָיְתָה שְׂכָר הָעָם עַל אֲבִדוֹן אַחֵיהֶם, וְעַל אֲבִדוֹן צֹאנֵם וּבְקָרָם וְעַל הַשְּׂחָתוֹת שְׂדוֹת דָּגָנָם, אֲשֶׁר נִרְמְסוּ תַּחַת רַגְלֵי הַלְּמָנִים וְאֲבָדוּ.
- 3 And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.
כֹּה רַבָּה הָיְתָה מִצּוֹקָתָם, עַד כִּי אֲבָלָה כָּל נַפְשׁוֹ; וְהֵם הֶאֱמִינוּ כִּי אֱלֹהִים גָּזַר מִשְׁפָּטוֹ עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי רְשָׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם; עַל כֵּן הִתְעוֹרְרוּ לְזִכֹּר אֶת חוּבָתָם.
- 4 And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.
וְהֵם הִחֲלוּ לְכוֹנֵן אֶת הַכְּנֶסֶיָה בְּיָתֵר שְׂאֵת; רַבִּים הִטְבְּלוּ בְּמֵי צִידוֹן וְהִתְחַבְּרוּ אֶל כְּנֶסֶיַת אֱלֹהִים. אֲכֹן, הֵם הִטְבְּלוּ בְיַד עֲלְמָא אֲשֶׁר אָבִיו עֲלְמָא קִדְּשָׁהּ לְכַהֵן גְּדוֹל לְאֹנְשֵׁי הַכְּנֶסֶיָה.

עלמא ד:ה-יב

- 5 And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.
- 6 And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.
- 7 Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.
- 8 For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.
- 9 And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.
- 10 And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.
- 11 And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.
- 12 Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.
- ובשנה השביעית לשלטון השופטים, התחברו לכנסית אלהים והטבלו בשלשת אלפים וחמש מאות נפש. כה פלטה השנה השביעית לשלטון השופטים על עם נפי. וכל העת ההיא היה להם שלום.
- ובשנה השמינית לשלטון השופטים, החלו אנשי הכנסיה להתגאות מפני עשרם העצום, משים הטוב ושש משזר, מפני רב צאנם ובקרם, וזהבם וכסףם וכל חפצי יקר אשר עשו להם במלאכתם. ומפני כל הדברים האלה הם התנשאו בגאות עיניהם והחלו ללבש בגדי יקרות מאד.
- והדבר הזה יסר את עלמא עד מאד וגם את רבים מן האנשים אשר הוא קדשם להיות מורים וכהנים וזקנים על הכנסיה. אכן, רבים מהם נעצבו מאד לראות את הרשעה אשר קמה בקרב אנשיהם.
- כי ראו ברב יגון והביטו כי אנשי הכנסיה החלו להתנשא בגאות עיניהם ולשית לבם לעשר ולהבלי העולם וללעג איש לרעהו, ולרדף את כל אשר לא האמין כחפצם וכרצונם.
- הנה כי כן, בשנה השמינית לשלטון השופטים פרצו מריבות גדולות בין אנשי הכנסיה; והיו ביניהם קנאה ומדון וודון, רדיפות וגאווה אשר עלתה על גאות אלה אשר הם לא חברי כנסית אלהים.
- ובזאת פלטה השנה השמינית לשלטון השופטים; ורשעת הכנסיה הייתה אכן נגף גדולה לאלה אשר הם לא חברים בה. כך החלה הכנסיה להפשל בהתקדמותה.
- ובראשית השנה התשיעית ראה עלמא את רשעת הכנסיה, ואף ראה כי דגמת הכנסיה שמשה מופת לחסרי האמונה, להובילם מעוון אל פשע, וכך הביאה את העם עדי אבדון.
- אכן, הוא ראה כי רב האישישיון בין האנשים; יש המתנשאים בגאווה, והם בזים לזולתם ופונים ערף לנצרך ולעירם, לרעב ולצמא, לחולה ולסובל.

עֲלֵמָא דִּיג-כ

- 13 Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;
- עַל זֹאת רְבוּ הַמְקוֹנְנִים בְּקֶרֶב הָעָם; וְהָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִשְׁפִּילוּ עַצְמָם, בְּהוֹשִׁיטֵם עֲזָרָה לְאִשְׁרֵי נֶצְרָכוֹ לְעֲזֹרְתָם, בְּהַתְּחַלֵּקֵם עִם הָעֲנִי וְהָאֲבִיּוֹן בְּרִכּוּשָׁם, בְּכֻלְכֵּלֵם אֶת הָרֵעֵב וּבְנִשְׂאָם כָּל מִינֵי תִלְאָה, לְמַעַן הַמְּשִׁיחַ, הַעֲתִיד לָבוֹא עַל פִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה.
- 14 Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.
- הֵם צִפּוּ לַיּוֹם הַהוּא וְכֵן שָׁמְרוּ עַל מַחֲלַת חֲטָאֵיהֶם; וְהֵם מְלֵאִים שְׂמֵחָה רַבָּה, מִפְּנֵי תַחֲיַת הַמֵּתִים, אֲשֶׁר עַל פִּי רְצוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ וְכֹחוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ מִכַּבְּלֵי הַמָּוֶת.
- 15 And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.
- וְהָיָה בְּרֵאוֹת עֲלֵמָא אֶת עֲנוּת נְאֻמָּי אֱלֹהִים הָעֲנִיּוֹם וְאֶת הַרְדִּיפּוֹת אֲשֶׁר נִתְּכוּ עֲלֵיהֶם מִיַּד יִתְרֵי בְנֵי עֲמוֹ, וּבְרֵאוֹתָיו אֶת כָּל הָאֲיִרֵי שְׂוִיוֹן אֲשֶׁר בֵּינֵיהֶם, נִפְלָה עָלָיו עֲצָבוֹת גְּדוֹלָה. וְאוֹלָם לֹא עֲזָבָה אוֹתוֹ רוּחַ יְהוָה.
- 16 And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.
- אָז בָּחַר עֲלֵמָא אִישׁ חָכָם, אֶחָד מִזְקֵנֵי הַכְּנִסְיָה, וְנָתַן לוֹ, עַל דְּעַת הָעָם, סְמֻכוֹת לְחֻקֵּי חֻקִּים עַל פִּי הַחֻקִּים אֲשֶׁר לָהֶם, וּלְהַפְעִילֵם כַּפִּי רְשָׁעַת הָאֲנָשִׁים וּפְשָׁעֵיהֶם.
- 17 Now this man's name was Nephihah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.
- וְשֵׁם הָאִישׁ נִפְיָהָ, וְהוּא מְנָה לְשׁוֹפֵט עַלְיוֹן; וְהוּא יָשַׁב עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם וְלִמְשַׁל עֲלֵיו.
- 18 Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephihah.
- וְעֲלֵמָא לֹא מָסַר לוֹ אֶת מִשְׁרַת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל בְּכְנִסְיָהּ, כִּי שָׁמַר אוֹתָהּ לְעַצְמוֹ; אֲךָ אֶת כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט הוּא מָסַר לְנִפְיָהָ.
- 19 And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.
- וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן יֻכַּל לְלַכֵּת בְּקֶרֶב עֲמוֹ, בְּתוֹךְ עַם נְפִי, וְיֻכַּל לְהַטִּיף לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְיַעֲזֹרֵרם לְזִכֹּר אֶת חוּבָתָם, וּלְמַעַן הַשְׁפִּיל, בְּדַבַּר אֱלֹהִים, אֶת כָּל הַגָּאוּן וְהַתְּרַמִּיּוֹת וְאֶת כָּל הַמְּרִיבוֹת אֲשֶׁר בְּקֶרֶב עֲמוֹ, כִּי לֹא רָאָה כָּל דָּרֶךְ לְהַשִּׁיבֵם לְמוֹטָב, בְּלִתֵּי אִם יִכְרִיעַם בְּעֵדוֹת בְּרוּרָה לְפָנֵיהֶם.
- 20 And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephihah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.
- וְכֵן, בְּרֵאוֹשֵׁי הַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, מָסַר עֲלֵמָא אֶת מִשְׁבּוֹ בְּכִסֵּי הַמִּשְׁפָּט לְנִפְיָהָ וְהִתְמַסֵּר כָּלִיל לְכַהֲנָה הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר לְפִי סֹדֵר הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, לְעֵדוֹת עַל דְּבַר אֱלֹהִים, עַל פִּי רוּחַ הַהֲתַגְלוֹת וְהַנְּבוּאָה.

עֲלֵמָא ה:א-ח

דְּבָרֵי עֲלֵמָא, הִכְהִין הָרֵאשִׁי לְפִי סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל הָעָם הַיּוֹשְׁבִים
בְּעָרֵיהֶם וּבְכִפְרֵיהֶם בְּרַחְבֵי הָאָרֶץ. (בְּעֵרֶךְ 83
לְפָנֵי הַסְּפִירָה) נִכְלַל בְּפָרֶק ה'.

The words which Alma, the high priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land. (About 83 B.C.) Comprising chapter 5.

ה

5

- 1 Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.
- 2 And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:
- 3 I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.
- 4 And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.
- 5 And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.
- 6 And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?
- 7 Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.
- 8 And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.
- וְעֲלֵמָא הֵחֵל לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְעָם,
רֵאשִׁית בְּאָרֶץ זְרַחֶמְלָה, וְאַחֲרֵי כֵן בְּכָל
רַחְבֵי הָאָרֶץ.
- וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה,
אֲשֶׁר כּוֹנְנָה בְּעִיר זְרַחֶמְלָה, עַל פִּי כְּתָב
זְכוֹרֹתָיו, לֵאמֹר:
- אֲנִי עֲלֵמָא, אֲשֶׁר קִדְשִׁיתִי בְיַדֵּי אָבִי, עֲלֵמָא,
לְהִיּוֹת הִכְהִין הַגְּדוֹל בְּכִנְסִיֵּת אֱלֹהִים. וְלוֹ הָיָה
כַּח וְתִקְףָּ מֵאֵת אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת כֵּן. הִנְנִי אוֹמֵר
לְכֶם כִּי הוּא הֵחֵל לְכוֹנֵן כְּנִסְיָה בְּאָרֶץ אֲשֶׁר
בְּגִבּוֹלוֹת נְפִי, אֲשֶׁר נִקְרָאָה אָרֶץ מוֹרְמוֹן;
וְהוּא הִטְבִּיל אֶת אָחָיו בְּמֵי מוֹרְמוֹן.
- הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי הֵם נִצְלוּ מִיַּדֵּי אַנְשֵׁי הַמֶּלֶךְ
נֹחַ בְּרַחֲמֵי אֱלֹהִים וּבְכֹחוֹ.
- וְאַחֲרֵי כֵן, הֵם הִשְׁתַּעֲבְדוּ בְיַדֵּי הַלָּמְנִים
בְּעֵרֹת; אַכֵּן, אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: הֵם הָיוּ שְׁבוּיִים
וַיְהוּהוּ הוֹצִיאֵם מִשְׁעֶבֶד בְּכַח דְּבָרוֹ. וְאַנְחֵנוּ
הוֹבְאָנוּ אֶל הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְגַם פֹּה הִחְלוּנוּ
לִיסַד אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים בְּכָל רַחְבֵי הָאָרֶץ.
- וְעַתָּה, אַחֵי, חֲבָרֵי הַכְּנִסְיָה, הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם:
הֲאֵם דִּבְקַתְּם דִּיכֶם בְּזִכֵּר שְׁעֶבֶד אַבוֹתֵיכֶם?
הַדְּבַקְתֶּם דִּיכֶם בְּזִכֵּר רַחֲמֵי יְהוָה וְאָרְףָּ אִפְיוֹ
לְכֶם? נוֹסֶף עַל כֵּן, הַדְּבַקְתֶּם דִּיכֶם בְּזִכֵּר
הַצִּילוֹ אֶת נַפְשָׁם מִשְׁחַת?
- הִנֵּה הוּא הִמְרִי אֶת לְבָבְם וְהִעִירָם מִתְּרֵדְמָה
עֲמֻקָּה, וְהֵם הִתְעוֹרְרוּ לְאֱלֹהִים. הִנֵּה, בְּתוֹךְ
אֲפֵלָה הָיָה, אַף דְּבַר אֱלֹהִים נִצְחֵי הָאִיר אֶת
נַפְשָׁם; אַכֵּן, הֵם הָיוּ מְקִיפִים מוֹסְרוֹת מוֹת,
חֲרֻצְבוֹת שָׂאוֹל סְבוּם וְאַבְדוֹן עוֹלָם
אֲרַב לְפִתְחָם.
- וְהִנֵּה אֲשַׁאלְכֶם, אַחֵי: הֲאָבֹד אָבְדוּ? הִנְנִי
אוֹמֵר לְכֶם: לֹא, לֹא אָבְדוּ.

עֲלֵמָא ה:ט-יח

- 9 And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.
- 10 And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?
- 11 Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the word of God, and my father Alma believe it?
- 12 And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.
- 13 And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.
- 14 And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?
- 15 Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?
- 16 I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?
- 17 Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?
- 18 Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wicked-
- וְעוֹד אֲשָׁאֵל: הֲנִתְקוּ מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת, וְנִפְתְּחוּ חַרְצֻבוֹת שָׂאוֹל אֲשֶׁר סָבּוּם? הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם: כֵּן! הֵן נִפְתְּחוּ, וְנִפְשָׁם רָחְבָה וּלְשׁוֹנָם רִנְּנָה עַל אֶהְבָּה פוֹדָה. וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי נוֹשְׁעוּ.
- וְעַתָּה אֲשָׁאֵלְכֶם: מַה־הַתְנָאִי יְשׁוּעַתְכֶם? עַל מַה סָמְכוּ אֶת תְּקוּתָם לְיִשׁוּעָה? מִדּוּעַ הִתְרוּ מִמוֹסְרוֹת הַמָּוֶת וְאֶף מִחַרְצֻבוֹת שָׂאוֹל?
- הִנֵּה אוֹכֵל לְהַגִּידְכֶם: הֲאִם לֹא הֶאֱמִין עֲלֵמָא אָבִי בְּדַבְרֵי אֲשֶׁר יָצָאוּ מִפִּי אֲבִינָדִי? הֲאִם לֹא הָיָה אֲבִינָדִי נְבִיא קְדוֹשׁ? הֲאִם לֹא דָבַר אֶת דְּבַר אֱלֹהִים? הֲאִם עֲלֵמָא אָבִי לֹא הֶאֱמִין בְּדַבְרוֹ?
- וְכִפִּי אֶמּוֹנְתוֹ חָלָה בְּלִבּוֹ תְמוֹרָה עָזָה. הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כֹל זֹאת אֱמֶת.
- וְהִנֵּה, הוּא הִסִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְאֲבוֹתֵיכֶם, וְתְמוֹרָה עָזָה חָלָה גַם בְּלִבָּם, וְהֵם נִכְנְעוּ בְּעַנְיָה וְשָׂמוּ אֶת מִבְטָחָם בְּאֱלֹהֵי אֱמֶת חַי. אֲכֹן, הֵם שָׁמְרוּ לוֹ אֱמוּנִים עַד הַקֵּץ; עַל כֵּן נוֹשְׁעוּ.
- וְעַתָּה, אַחֵי בְּכִנְסִיָּה, אֲשָׁאֵלְכֶם: הֲנִוֵּלְדְתֶם בְּרוּחַ מַאֲלֵהִים? הֲאִם קִבַּלְתֶּם אֶת דְּמוּתוֹ בְּתוֹר פְּנֵיכֶם? הֲאִם רָאִיתֶם תְּמוֹרָה עָזָה זֹאת בְּלִבְכֶם?
- הֵי־שֶׁ בְּקִרְבְּכֶם אֱמוּנָה בְּגֹאֲלָה אֲשֶׁר מָאֵת בּוֹרְאָכֶם? הֲתִישִׁירוּ מִבְטָחְכֶם בְּאֱמוּנָה, וְתִחְזוּ בְּגוֹף בֶּן הַתְּמוֹתָה מִתְעַלָּה בְּאֲלֻמוֹת, וְהִבְלִיָּה מִתְעַלָּה בְּבִלְתֵּי בְלִיָּה, לְעִמּוֹד לִפְנֵי אֱלֹהִים וּלְהִשְׁפֹּט כִּפִּי הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוֹף בֶּן הַתְּמוֹתָה?
- אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, הֲתִדְמוּ בְּלִבְכֶם כִּי בַיּוֹם הַהוּא תִשְׁמַעְנָה אַזְנוֹיְכֶם אֶת קוֹל יְהוָה אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: בּוֹאוּ נָא אֵלַי, הַבְּרוּכִים, כִּי הִנֵּה מַעֲשֵׂיכֶם מַעֲשֵׂי צְדָק הָיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ?
- אוֹ, הֲתִדְמוּ בְּלִבְכֶם כִּי תוֹכְלוּ בַיּוֹם הַהוּא לְכַזֵּב לַיהוָה בְּאֲמַרְכֶם: יְהוָה, מַעֲשֵׂינוּ מַעֲשֵׂי צְדָק הָיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְהוּא יוֹשִׁיעֲכֶם?
- אוֹ, בְּלִשׁוֹן אַחֵר, הֲתִדְמוּ בְּלִבְכֶם כִּי תוֹבְאוּ לִפְנֵי פֶס מִשְׁפַּט אֱלֹהִים וְנִפְשָׁכֶם מִלְּאָה אֲשֶׁם וְחִרְטָה, בְּזִכְרְכֶם אֶת כָּל אֲשֶׁמְכֶם, אֲכֹן,

עֲלֵמָא הַיֵּט-כַּז

- בְּזָכְרְכֶם אֵת כָּל רִשְׁעֵתְכֶם כְּתִמָּה, זְכָרוֹן עַל
כִּי מִרְדֵּתֶם בְּמִצְוֹת אֱלֹהִים?
- 19 I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?
- אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הַתּוֹכְלוּ לְהֵבִיט בְּיוֹם הַהוּא
אֶל אֱלֹהִים בְּלֵב טָהוֹר וּבְנִקְיוֹן כַּפַּיִם? אֲנִי
אוֹמֵר לָכֶם: הַתּוֹכְלוּ לְהֵבִיט מֵעֵלָה וּדְמוּת
אֱלֹהִים חֲקוּקָה בְּתֵאֵר פְּנֵיכֶם?
- 20 I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?
- אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הַתְּחַשְׁבוּ כִּי תִשָּׁעוּ בְּעַת
אֲשֶׁר הִתְמַסְרְתֶם לְהַכְנִיעַ לְשֵׁטֶן?
- 21 I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.
- אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בְּיוֹם הַהוּא תֵדְעוּ כִּי אֵין
לָכֶם יְשׁוּעָה; כִּי לֹא יִשָּׁע אִישׁ בְּלֹא רִחְצוֹ
בְּגָדָיו וְהִלְבִּינוּ; אָכֵן, שׁוּמָה עַל בְּגָדָיו כִּי
יִטְהָרוּ עַד אֲשֶׁר נִקְיִים יִהְיוּ מִכָּל כֶּתֶם,
עַל יְדֵי דָם מִי שְׂאֵבוֹתֵינוּ דָּבְרוּ עָלָיו כִּי
יָבוֹא לְגַאֵל אֶת עַמּוֹ מִחַטָּאתָם.
- 22 And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?
- וְעַתָּה, אַחֵי, אֲשַׁאלְכֶם: אֵיכָה תִרְגִּישׁוּ,
אִישׁ-אִישׁ מִכֶּם, אִם תַּעֲמִדוּ לִפְנֵי כֵס
מִשְׁפָּט אֱלֹהִים, וּבְגָדֵיכֶם מְכֻתְמִים בְּדָם
וְכָל מִינֵי טִנְפָתָה? הִנֵּה, מַה יַעֲיִדוּ עָלֵיכֶם
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה?
- 23 Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?
- הֲלֹא יַעֲיִדוּ כִּי מִרְצֹחִים הִנַּכְם וְכִי אָכֵן
אֲשַׁמְתֶּם בְּכָל מִינֵי רִשְׁעָה?
- 24 Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?
- רְאוּ, אַחֵי, הַתְּחַשְׁבוּ כִּי לְאִישׁ אֲשֶׁר כָּזָה
יִהְיֶה מוֹשֵׁב בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים, עִם אַבְרָהָם,
עִם יִצְחָק וְעִם יַעֲקֹב וְכֵן עִם כָּל הַנְּבִיאִים
הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּגִדֵיהֶם נִקְיִים, לְלֹא רָבָב,
טְהוֹרִים וְצַחֲרִים?
- 25 I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.
- אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! רַק בְּתִתְּכֶם אֶת בּוֹרְאֵנוּ
כְּשֶׁקֶרֶן מֵאֲזוּ וּמַעוֹלָם, אוּ כִּי תַחְשִׁיבוּהוּ שֶׁקֶרֶן
מֵאֲזוּ וּמַעוֹלָם, לֹא תוֹכְלוּ לְחַשֵּׁב כִּי לְכֻמוֹת
אֱלֹהִים יֵשׁ מוֹשֵׁב בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם; וְהֵם אָכֵן
יִדְחוּ כִּי בְנֵי מַלְכוּת הַשֵּׁטֶן הֵם.
- 26 And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?
- וְעַתָּה, אַחֵי, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אִם אָכֵן רָאִיתֶם
תְּמוּרַת לֵב, וְחָפֵץ לְבָכֶם לְשִׁיר אֶת שִׁיר הָאֱהָבָה
הַפוֹדָה, אֲשַׁאלְכֶם, הַתּוֹכְלוּ לְחוֹשׁ כִּךָ עַתָּה?
- 27 Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and
- הֲאִם הִתְהַלַּכְתֶּם נִשְׁמְרִים מִפְּשַׁע לִפְנֵי אֱלֹהִים?
הַתּוֹכְלוּ לומר בְּלִבְבְּכֶם, אֵלּוּ נִקְרַאתֶם עַתָּה
לְמוֹת, כִּי הֵייתֶם נִכְנָעִים דִּיקִים? וְכִי בְּגִדֵיכֶם

עֲלֵמָא ה:כח-לז

- נקו והלבינו על ידי דם המשיח, אשר יבוא
לגאל את עמו מחטאתם?
- 28 Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.
- האם חפיים אתם מנאווה? אני אומר לכם,
אם לא כן אינכם מוכנים להקרא לפני
אלהים. הנה, עליכם להתכונן מהרה,
כי קרובה לבוא מלכות שמים, ולאיש
כזה אין חיי עולם.
- 29 Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.
- הנני אומר, היש בכם אחד אשר אינו חף
מקנאה? אני אומר לכם, כי איש כזה אינו
מוכן, ומי יתן ויתכונן מהרה, כי קרובה
השעה ואין הוא יודע מתי יבוא מועד, כי
איש כזה לא ימצא נקי מאשם.
- 30 And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?
- ועוד אני אומר אליכם: היש בכם איש
לועג לאחיו, או נוגש אותו ברדיפות?
- 31 Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!
- הוי לאיש ההוא, כי אינו מוכן, כי קרובה
העת לבוא, ועליו להנחם מרעתו; ולא,
לא יוכל להושיע!
- 32 Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!
- אכן, אוי לכם, כל פועלי און; הנחמו, הנחמו,
כי יהוה אלהים דבר זאת!
- 33 Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.
- הנה הזמנתו אלי כל, כי זרועות הרחמים
פשוטות לקראתם והוא אומר: הנחמו נא
ואנכי אקבלכם.
- 34 Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;
- אכן, כה הוא אומר: בואו אלי וטעמו מפרי
עץ החיים; אכן, אכול תאכלו מלחם החיים
ושתה תשתו ממי החיים כאות נפשכם;
- 35 Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—
- אכן, בואו אלי ובידכם מעשי צדקה, ולא
תגדעו ולא תשלכו אל האש.
- 36 For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.
- כי הנה קרובה העת לבוא וכל אשר לא
יתן פרי טוב, אשר לא פעל צדקות, נהי
ומספד חלקו.
- 37 O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!
- הוי, פועלי און, אתם הנפוחים בהבלי העולם,
אתם הטוענים לדעת את דרכי הצדקה, ובכל
זאת תעיתם, כצאן בלא רועה, אף כי קרא
אחריהם רועה ועודו קורא לכם, אף אתם
אינכם שומעים בקולו!

עלמא ה:לח-מו

- 38 Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.
- הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הַרוּעָה הַטּוֹב קוֹרֵא לָכֶם; אַכְּנֹ, בְּשִׁמּוֹ הוּא קוֹרֵא לָכֶם, אֲשֶׁר הוּא שֵׁם הַמְּשִׁיחַ; וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ לְקוֹל הַרוּעָה הַטּוֹב, וְלֹא תִקְשְׁבוּ לְשֵׁם אֲשֶׁר אַתֶּם נִקְרָאִים בּוֹ, אֵינְכֶם צֹאן הַרוּעָה הַטּוֹב.
- 39 And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.
- וְאִם אֵינֶן אַתֶּם צֹאן הַרוּעָה הַטּוֹב, מֵאִיזוֹה עֵדֶר אַתֶּם? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַשָּׂטָן רוּעֵכֶם וּמַעֲדָרוֹ אַתֶּם; מִי יוּכַל לְכַחֵשׁ בְּזֹאת? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כָּל הַמְּכַחֵשׁ בְּזֹאת שֶׁקֶרֶן הוּא וְיֶבֶן הַשָּׂטָן.
- 40 For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.
- וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כָּל טוֹב, מֵאֱלֹהִים מוֹצֵא, וְכָל רָע, מֵהַשָּׂטָן מוֹצֵא.
- 41 Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.
- לָכֵן, אִם בְּיַד אִישׁ מַעֲשִׂים טוֹבִים, אֵין זֹאת כִּי לְקוֹל הַרוּעָה הַטּוֹב הוּא שׁוֹמֵעַ וְיִבְעַקְבוּתָיו הוּא הוֹלֵךְ; אֲךָ כָּל אֲשֶׁר בְּיַדוֹ מַעֲשִׂים רָעִים, בֶּן הַשָּׂטָן הוּא נֶעֱשֶׂה, כִּי לְקוֹלוֹ הוּא שׁוֹמֵעַ וְיִבְעַקְבוּתָיו הוּא הוֹלֵךְ.
- 42 And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.
- וְכָל הַעוֹשֶׂה זֹאת, מֵאֵת הַשָּׂטָן יִקְבַּל אֵת שְׂכָרוֹ; עַל כֵּן בְּן שְׂכָרוֹ מוֹת, בְּאֲשֶׁר לְדַבְּרֵי צְדָקָה, כִּי מֵת הוּא לְכָל מַעֲשִׂים טוֹבִים.
- 43 And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.
- וְעַתָּה, אַחֵי, חֲפָצִי כִּי תִשְׁמָעוּ אֵלַי, כִּי בְּתַעֲצוּמַת נַפְשִׁי אֲנִי מְדַבֵּר. הֵן דְּבַרְתִּי אֵלֵיכֶם בְּרוּרוֹת, לְמַעַן לֹא תִטְעוּ, כִּי כְּמִצְוֹת אֱלֹהִים דְּבַרְתִּי.
- 44 For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.
- כִּי נִקְרָאתִי לְדַבֵּר בְּאִפְסוֹ הַזֶּה, עַל פִּי סֵדֶר הַקִּדְשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, אֲשֶׁר בְּמְשִׁיחַ יֵשׁוּעַ; הַנְּנִי מְצֻוֶה לְקוּם וּלְהַעֲיִד לְפָנַי הָעָם הַזֶּה עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דְּבָרוּ אֲבוֹתֵינוּ עַל אוֹדוֹת הַבָּאוֹת.
- 45 And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?
- וְאֵין זֹאת הַכֹּל. הֲאֵינְכֶם סוֹבְרִים כִּי אֲנִי עֲצָמִי יוֹדֵעַ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הַנְּנִי מַעֲיִד לְפָנֶיכֶם כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלֵיהֶם אֱמֶת הֵנּוּ. וּמַה סוֹבְרִים אַתֶּם, כִּי צֵדַע נוֹדְעָה לִּי אֲמַתְתֶּם?
- 46 Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.
- הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, הֵם נוֹדְעוּ לִּי עַל יְדֵי רוּחַ הַקִּדְשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים. הִנֵּה, צִמְתִּי וְהִתְפַּלְלִיתִי יָמִים רַבִּים לְמַעַן אֲדַע אֲנִי אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְעַתָּה, אֲנִי עֲצָמִי יוֹדֵעַ כִּי אֱמֶת הֵם; כִּי יְהוָה אֱלֹהִים גָּלָה אוֹתָם לִּי בְּרוּחַ קְדָשׁוֹ; וְאֵין זֹאת כִּי אִם רוּחַ הַהִתְגַּלּוּת אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי.

- 47 ועוד אני אומר לכם כי כה התגלה לי, כי הדברים אשר דברו אבותינו אמת הם, וזאת על פי רוח הנבואה אשר בקרבי, אשר אף היא על ידי התגלות רוח אלהים.
- 48 I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.
- אני אומר לכם, כי אני עצמי יודע כי כל אשר אנניד לכם על העתיד לבוא, אמת הוא, ואני אומר לכם כי אנכי יודע כי בוא יבוא ישוע המשיח, והוא הבן, הילוד היחיד אשר לאב, מלא חסד ורחמים ואמת. הנה, הוא אשר בא להסיר את חטאי העולם, חטאי כל איש אשר איתן באמונתו בשמו.
- 48 I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.
- ועתה, אני אומר לכם כי זה הסדר אשר על פיו נקראתי, להטיי אל אחי האהובים, ואף אל כל תושב בארץ; אכן, להטיי לכל, לזקן ולצעיר, לחיב ולחפשי; אני אומר לכם, לזקן לבוגר ולדור הצעיר, לקרא אליהם כי ינחמו מרעתם ויולדו שנית.
- 49 And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.
- כי כה אמרה הרוח: הנחמו כל קצני ארץ, כי מלכות שמים קרובה לבוא; אכן, בן אלהים בא בתפארתו, בגבורתו, בהודו, בכחו ובממשלתו. הנה, אחי האהובים, אני אומר לכם כי כה אמרה הרוח: ראו הדר מלך כל הארץ, ואף ירח מלך השמים עד מהרה בקרב כל בני האדם.
- 50 Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.
- וכן אמרה לי הרוח, והיא קוראת אלי בקול אדיר לאמר: צא ואמר אל העם הזה: הנחמו מחטאי! כי אם לא תנחמו, לא תנחלו בשום אפן את מלכות שמים.
- 51 And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.
- ועוד אני אומר לכם, כה אמרה הרוח: הנה מונף הגרזן על שרשי העץ. כל עץ אשר אינו נושא פרי טוב יגדע וישלף אל האש, אש אשר לא תחדל, אש בל תכבה. ראו וזכרו כי האל הקדוש דבר זאת.
- 52 And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.
- ועתה, אחי האהובים, אני אומר לכם, התוכלו לעמד לפני הדברים האלה? התוכלו לדחות את הדברים האלה מפניכם, ולרמס את האל הקדוש תחת רגליכם? אכן, התהיו נפוחים בגאות לבכם? התוסיפו ללבש בגדי יקר ולשית לבכם להבלי העולם ולעשרכם?
- 53 And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

- 54 Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—
- הַתּוֹסִיפוּ לְהַחֲזִיק בְּדַעְתְּכֶם כִּי טוֹבִים אַתֶּם מֵרַעְעֶכֶם? אָכֵן, הַתּוֹסִיפוּ לְרַדֹּף אֶת אַחֵיכֶם, הַמְצַנִּיעִים עִצְמָם בְּעִנּוּת לְלַכֵּת עַל פִּי סֹדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, עַל יְדֵי הַכִּנְסוֹ לְכִנְסִיָּהּ הַזֹּאת, וְאֲשֶׁר קָדְשׁוֹ עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבִידֵיהֶם מַעֲשִׂים הַהוֹלְמִים תְּשׁוּבָה?
- 55 Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?
- הַתּוֹסִיפוּ לְפָנּוֹת עַרְףְךָ לְעָנִי וְלְאֲבִיוֹן וְלַמְנַע מֵהֶם אֶת קִנְיִנְכֶם?
- 56 And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.
- וּלְבַסּוֹף, כָּלְכֶם הַמְתַּמְיִידִים בְּרַשָׁעֵתְכֶם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר יִהְיוּ הַגְּדוּעִים וְהַמְשָׁלְכִים אֶל הָאֵשׁ, בְּלִתִּי אִם יִנְחָמוּ מִהֲרָה מֵרַעְעָתֶם.
- 57 And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;
- וְהַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כָּלְכֶם הַחֹפְצִים לְלַכֵּת אַחֵר קוֹל הַרוֹעֵה הַטוֹב, צֵאוּ מִן הַרְשָׁעִים וְהַבְּדִלוּ וְאַל תִּגְעוּ בְּטַמְאוּתֵיהֶם; הֵן שְׁמוֹתֵיהֶם יִמָּחוּ, לְבַל יִמְנוּ שְׁמוֹת הַרְשָׁעִים עִם שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, לְמַעַן יִקוּם דְּבַר אֱלֹהִים הָאוֹמֵר: לֹא יִתְעַרְבוּ שְׁמוֹת הַרְשָׁעִים בְּשְׁמוֹת עַמִּי.
- 58 For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.
- כִּי שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים יִכְתָּבוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, וְלָהֶם אֶתֵּן נַחֲלָה לְיַמִּינִי. וְעַתָּה, אַחֵי מֵה תֹאמְרוּ נֶגֶד זֹאת? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם תְּדַבְּרוּ נֶגֶד זֹאת, אִין בְּכֶךָ חֲשִׁיבוֹת, כִּי דְבַר אֱלֹהִים יִקוּם.
- 59 For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.
- הֵיִשׁ בְּכֶם רוֹעֵה, אֲשֶׁר לוֹ צֹאן רַבּוֹת, וְאֵינְנוּ נוֹטֵר אוֹתָן, לְבַל יִכְנָסוּ זְאֲבִים וַיִּטְרְפוּ אֶת צֹאנֵנוּ? הֵן אִם יִכְנָס זְאֵב לְתוֹךְ עֲדָרוֹ, הֲלֹא יִגְרֹשֶׁנוּ? וְהִנֵּה, אִם יוּכַל לוֹ, יִשְׁמִידֵהוּ.
- 60 And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.
- וְהַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַרוֹעֵה הַטוֹב קוֹרֵא אַחֲרֵיכֶם, וְאִם תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלוֹ, יְבִיאֲכֶם אֶל עֲדָרוֹ וְתִהְיוּ צֹאנֵנוּ. וְהוּא מְצַוְכֶם כִּי לֹא תִתְּרוּ לְשׁוֹם זְאֵב טוֹרֵף לְהִכְנִס אֵלֵיכֶם, לְבַל תִּשְׁמָדוּ.
- 61 And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.
- וְעַתָּה, אֲנִי, עֲלָמָא, מְצַוְכֶם בְּלִשׁוֹן זֶה אֲשֶׁר צִוִּיתִי כִּי תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם.
- 62 I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.
- וְאֵלֵיכֶם, חֲבָרֵי הַכְּנִסִּיָּהּ, אֲנִי מְדַבֵּר דְּרוֹךְ פְּקָדָה; וְלְאֲשֶׁר אֵינֶם חֲבָרֵי הַכְּנִסִּיָּהּ מְדַבֵּר אֲנִי דְּרוֹךְ הַזְּמִנָּה לְאֹמֵר: בּוֹאוּ וְהִטְבַּלְוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, לְמַעַן תִּהְיוּ אַף אַתֶּם טוֹעֲמֵי פְרֵי עֵץ הַחַיִּים.

1

וְהָיָה כְּכֹלֹת עֲלָמָא לְדַבֵּר אֶל אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה
אֲשֶׁר כּוֹנְנָה בְּעִיר זְרַעְחֶמְלָה, הוּא הַסְמִיךְ כְּהֻנִים
וְזִקְנִים בְּסִמְיַת יָדָיו עַל פִּי סֵדֵר אֱלֹהִים,
לְמַעַן יַעֲמִדוּ בְּרֵאשׁ הַכְּנִסְיָה וְיִשְׁמְרוּהָ.

וְכֹל אֲשֶׁר לֹא הָיָה חֵבֵר בְּכְנִסְיָה וְנָחַס
מִחֻטְאָיו, הִטְבֵּל לְשֵׁם תְּשׁוּבָה וְהִתְקַבֵּל
לְתוֹךְ הַכְּנִסְיָה.

וְכֹל אֲשֶׁר הָיוּ חֵבֵרִים בְּכְנִסְיָה, אֲשֶׁר לֹא נָחְמוּ
מִרְעֵתָם וְלֹא הִשְׁפִּילוּ עַצְמָם לְפָנֵי אֱלֹהִים,
כְּלוֹמֵר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגֵאוּת לְבָבָם, נִדְחוּ וְשָׁמָּה
נִמְחָה לְמַעַן לֹא יִמְנָה עִם הַצַּדִּיקִים.

כִּי הֵם הִחֲלוּ לְכוֹנֵן אֶת סֵדְרֵי הַכְּנִסְיָה
בְּעִיר זְרַעְחֶמְלָה.

וְחִפְצִי כִּי תִבְיֵנו כִּי דָבַר אֱלֹהִים הָיָה חֲפָשִׁי
לְכֹל, וּמֵאִישׁ לֹא נִמְנָעָה זְכוּת הַהִתְכַּנְּסוֹת
יַחְדָּו לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.

וְאוּלַם בְּנֵי אֱלֹהִים הִצְטִווּ לְהִתְכַּנֵּס לְעֵתִים
קְרוֹבוֹת, וְלִהְתַּחֲבֵר בְּצוּם וּבִתְפִלָּה אֲדִירָה
בְּעֵבֹר נְשָׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ
אֶת אֱלֹהִים.

וְאַחַר עֲשׂוֹתוֹ אֶת הַתְּקִנּוֹת הָאֵלֶּה נִפְרַד מֵהֶם
עֲלָמָא, אָבָן, מִהַכְּנִסְיָה אֲשֶׁר בְּעִיר זְרַעְחֶמְלָה,
וְהֵלֵךְ מִמְּזֻרַח לְנֹהַר צִידוֹן אֶל עַמְקֵי גִדְעוֹן; שֵׁם
נִבְנְתָה עִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמָהּ גִדְעוֹן, וְהָיָה
בְּעַמְקֵי אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ גִדְעוֹן, עַל שֵׁם הָאִישׁ
אֲשֶׁר נִרְצַח בְּחֶרֶב נְחוּרָה.

וְעֲלָמָא הֵלֵךְ וְהִחֵל לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים לְכְנִסְיָהּ אֲשֶׁר כּוֹנְנָה בְּעַמְקֵי גִדְעוֹן,
כְּפִי הַתְּגִלוֹת דְּבַר הָאֱמֶת אֲשֶׁר דָּבְרוּ אֲבוֹתָיו,
וְכִפִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר בְּקֶרְבוֹ, וְהָיָה עַל פִּי
עֲדוֹת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים, אֲשֶׁר יְבוֹא
לְגַאֲלָתָא עִמּוֹ מִחֻטְאֵיהֶם, וְכִפִּי סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר עַל יָדָיו נִקְרָא. וְכִּי כְּתוּב הַדְּבָר. אָמֵן.

6

1 And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

2 And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

3 And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

4 And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

5 Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

6 Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

7 And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

8 And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

דְּבָרֵי עֲלֵמָא אֲשֶׁר הִשְׁמִיעַם לְאֲנָשֵׁי גִדְעוֹן, עַל פִּי סֵפֶר הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לוֹ. (בְּעֶרְךָ 83 לְפָנֵי הַסְפִּירָה). נִכְלָל בְּפָרֶק ז.

The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record. (About 83 B.C.) Comprising chapter 7.

ז

7

הִנֵּה, אַחֵי הָאֱהוּיבִים, אַחַר אֲשֶׁר נָתַן לִי לְבוֹא אֲלֵיכֶם, הִנְנִי מִבְּקֵשׁ לְפָנֹת אֲלֵיכֶם בְּשִׁפְתַי. אֲכֹן, בְּמוֹ פִי אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם, וְזֹאת הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם בְּדִבְרֵי פִי, יֵעַן אֲשֶׁר הִתְמַסְרִיתִי כְּלִי לְכֵס הַמִּשְׁפָּט, כִּי רַבָּה הָיְתָה עָלַי הָעֲבוּדָה וְלֹא יָכַלְתִּי לְבוֹא עִדְיָכֶם.

וְגַם הַיּוֹם לֹא יָכַלְתִּי לְבוֹא הִנֵּה לִי לֹא נִמְסַר כֵּס הַמִּשְׁפָּט לְאִישׁ אַחֵר לְמִשְׁלַב בְּמִקְוָמִי, וַיְהוּהוּ בְּרַחֲמָיו הָרַבִּים נִתְּנָנִי לְבוֹא אֲלֵיכֶם.

אֲכֹן, בְּאַתִּי וּבְלִבִּי תִקְוָה גְדוֹלָה וְחִפְצִי רַב לְמִצְאָה אֶתְכֶם נִכְנָעִים לְפָנֵי אֱלֹהִים, שׁוֹקְדִים תְּמִיד לְהַעֲתִיר לְחַסְדּוֹ, לְמִצְאָה אֶתְכֶם נְקִיִּים מֵאֲשָׁם לְפָנָיו, וּבְלֹא הַבְּרָרָה הַנוֹרָאָה, כְּאֲשֶׁר הָיְתָה לְאַחֵינוּ בְּזִרְעֵתְהֶמְלָה.

בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הוֹדִיעַנִי, אֲכֹן, אֲשֶׁר נִתְּנָנִי שִׂמְחָה רַבָּה מְאֹד בְּיָדִיעָה כִּי שָׁבוּ לְהִישִׁיר דְרָכְכֶם בְּצִדְקוֹ.

וְכִפִּי רוּחַ אֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי, מֵאַמִּין אֲנִי כִּי תִהְיֶה לִי שִׂמְחָה אַף עַלְיָכֶם. וְאוֹלָם, אֲיִנְנִי רוֹצֵה כִּי שִׂמְחָתִי עֲלֵיכֶם תִּגִּיעַנִי בְּיָסוּרִים רַבִּים וְצַעַר, כְּפִי שֶׁסָּבַלְתִּי מִפְּנֵי אַחֵיכֶם אֲשֶׁר בְּזִרְעֵתְהֶמְלָה כִּי הָיְתָה לִי שִׂמְחָה עֲלֵיהֶם רַק אַחַר רַב יָסוּרִים וְצַעַר.

הִנְנִי מֵאַמִּין כִּי אֵין אֶתְּם שְׂרוּיִים בַּחֶסֶר אֲמוּנָה כְּאֲשֶׁר הָיוּ אַחֵיכֶם; אֲנִי מֵאַמִּין כִּי אֵינְכֶם מִתְנַשְׂאִים בְּגִאוֹת לֵב; וּמֵאַמִּין אֲנִי כִּי לֹא שִׂתֶּם לְבַבְכֶם לְעֵשֶׂר וּלְהַבְלֵי הָעוֹלָם, אֲכֹן, כִּי אֵינְכֶם עוֹבְדִים פְּסִילִים, כִּי אִם אֶת אֱלֹהֵי אֱמֶת וְחַיִּים, וְכִי צוֹפִים אֶתְּם לְמַחִילַת חַטָּאֵיכֶם, בְּאַמוּנַת עֵד, לְקִרְאֵת הָעֵתִיד לְבוֹא.

הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי רַבִּים הַדְּבָרִים הָעֵתִידִים לְבוֹא, אַף דְּבַר אֶחָד חָשׁוּב מִכֻּלָּם, הִנֵּה כִּי אֵין הָעֵת רְחוּקָה וְחַי הַגּוֹאֵל וְבָא בְּקִרְבֵּנוּ עִמּוֹ.

1 Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

2 And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

3 And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

4 But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

5 And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

6 But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

7 For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

עֲלָמָא ז:ח-טו

- 8 Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.
- 9 But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.
- 10 And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.
- 11 And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.
- 12 And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.
- 13 Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.
- 14 Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.
- 15 Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.
- הִנֵּה, לֹא אָמַרְתִּי כִּי יָבֹא בְּתוֹכֵנוּ בְּעֵת דּוֹרוֹ בְּמִשְׁכְּנֵנוּ בְּן הַתְּמוּזָה, כִּי לֹא אָמַרְהָ לִּי הָרוּחַ כִּי כֵן יִהְיֶה הַדְּבָר; וּבַדְּבָר הַזֶּה אֵינְנִי יוֹדֵעַ. אֲדָּא זֹאת יוֹדַעְתִּי, כִּי לַיהוָה אֱלֹהִים הַכֹּחַ לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם כְּדָבָרוֹ.
- כִּי הִנֵּה, אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִגִּידָה לִּי הָרוּחַ לֵאמֹר: קְרָא אֶל הָעָם הַזֶּה לֵאמֹר: שׁוּבוּ נָא וּפְנוּ אֵת דְּרָף יְהוָה, וּלְכוּ בְּאַרְחוֹתָיו אֲשֶׁר יִשְׁרִים הֵם; כִּי הִנֵּה קְרוּבָה לְבֹא מַלְכוּת שָׁמַיִם וּבֶן אֱלֹהִים בָּא עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- וְהִנֵּה הוּא יוֹלֵד לְמַרְיָם, בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ; וְהִיא בְּתוּלָה, כְּלִי יָקָר וְנִבְחָרָה, אֲשֶׁר תִּחְסָה בְּצֶל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבְכֹחַ תְּהַרָה, וְתֵלֵד בּוֹ, הוּא בֶן אֱלֹהִים.
- וְהוּא יֵלֵךְ וְיִסְבֵּל מִכְּאוּבוֹיִם, יְסוּרִים וְכָל מִינֵי מִבְחָנִים. וְזֹאת לְמַלֵּא אֵת הַדְּבָר אֲשֶׁר נֶאֱמַר, כִּי הוּא יִשָּׂא אֵת מִכְּאוּבֵי עַמּוֹ וְאֵת חֲלָאֵיו.
- וְהוּא יִקְבֵּל עָלָיו מוֹת, לְמַעַן יִתִּיר אֵת מוֹסְרוֹת הַמּוֹת הָאוֹסְרוֹת אֵת עַמּוֹ. וְהוּא יִקְבֵּל עָלָיו אֵת חֲלָאֵיהֶם, לְמַעַן יִמְלֵאוּ מִעֵי וְרַחֲמִים, כְּפִי הַבֶּשֶׂר, לְמַעַן יוֹדֵעַ, כְּפִי הַבֶּשֶׂר, כִּיצַד לְהִינִיק אֵת עַמּוֹ, כְּפִי חֲלָאֵיהֶם.
- וְהָרוּחַ יוֹדַעַת הַכֹּל; וְאוֹלָם יִסְבֵּל בֶּן אֱלֹהִים, כְּפִי הַבֶּשֶׂר, לְמַעַן יִשָּׂא עָלָיו אֵת חַטָּאֵי עַמּוֹ, לְמַחֹת אֵת פְּשָׁעֵיהֶם כְּפִי כַח גְּאֻלְתּוֹ; הִנֵּה זֹאת הָעֵדוּת אֲשֶׁר בִּי.
- וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי עֲלִיכֶם לְהִנָּחַם מִחַטָּאֵיכֶם וּלְהִוָּלֵד שֵׁנִית; כִּי כֹה אוֹמַרְת הָרוּחַ: אִם לֹא תִוָּלְדוּ שֵׁנִית, לֹא תוֹכְלוּ לְרִשְׁת אֵת מַלְכוּת שָׁמַיִם. עַל כֵּן בּוֹאוּ וְהִטְבְּלוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, לְמַעַן תִּרְחֲצוּ, וְתִהְיֶה לָכֶם אָמוּנָה בְּשֵׁם אֱלֹהִים, הַמְסִיר אֵת חַטָּאֵי הָעוֹלָם, אֲשֶׁר לוֹ הַכֹּחַ לְהוֹשִׁיעַ וּלְטַהֵר מִכָּל עֲוֹלָה.
- הִנֵּה אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בּוֹאוּ וְאַל תִּירְאוּ; הִסִּירוּ כָּל חַטָּא, אֲשֶׁר עַל גַּמְלָה מִטְרִידְכֶם וְאֲשֶׁר אוֹסֵר אֲתֶכֶם אֵלַי כְּלָיוֹן; אָכֵן, בּוֹאוּ וְצִאוּ לְהִרְאוֹת לְאֱלֹהֵיכֶם כִּי רוֹצִים אַתֶּם לְשׁוּב מִחַטָּאֵיכֶם וּלְבֹא עִמּוֹ בְּבְרִית לְשִׁמֹר אֵת מִצְוֹתָיו וּלְהֵעִיד עַל כֶּף הַיּוֹם בְּהִלְכַתְכֶם אֶל מֵי הַטְּבִילָה.

- 16 And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.
- 17 And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.
- 18 For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.
- 19 For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.
- 20 I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.
- 21 And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.
- 22 And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.
- 23 And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.
- וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה זֹאת וְיִשְׁמַר מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, הוּא יִזְכֹּר אֶת אִמְרֵי אֱלִי, אָכֵן, הוּא יִזְכֹּר כִּי אָמַרְתִּי לוֹ כִּי חַיִּי עוֹלָם יִנְחַל, כְּפִי עֵדוּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר מְעִידָה בְּקִרְבִּי.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, הֲתֵאֱמִינוּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם: כֵּן! יָדַעְתִּי כִּי מֵאֲמִינִים אַתֶּם; וְאֲנִי יוֹדֵעַ זֹאת עַל פִּי הַתְּגַלּוֹת הַרוּחַ אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי. וְעַתָּה אֲשֶׁר אֵיתְנָה אֲמוֹנְתְכֶם בַּדְּבָר הַזֶּה, בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר עָלִיהֶם דִּבַּרְתִּי, רַבָּה שְׂמֵחָתִי.
- כִּי כְּפִי תְחַלֵּת דְּבָרֵי אֲלֵיכֶם, בְּאִמְרֵי כִי רַב חֲפָצִי כִּי לֹא תִהְיוּ כְּאֲחֵיכֶם הַפּוֹסְחִים עַל שְׂתֵי הַסְּעָפִים, הִנֵּה מְצֵאתִי כִּי חֲפָצִי הִתְמַלֵּא.
- כִּי רוֹאֶה אֲנִי כִּי אַתֶּם הוֹלְכִים בְּאַרְחוֹת צְדָקָה; אֲנִי רוֹאֶה כִּי דֹרְכֶכֶם מוֹלִיכָה אֶל מַלְכוּת אֱלֹהִים; אָכֵן, אֲנִי רוֹאֶה כִּי אַתֶּם מִיִּשְׁרִים בְּדֹרְכֵי.
- וְאֲנִי רוֹאֶה כִּי נוֹדַע לָכֶם, עַל יְדֵי עֵדוּת דְּבָרוֹ, כִּי אֵין הוּא יִכּוֹל לָלֶכֶת בַּדְּרָכִים עִקְלָקְלוֹת; גַּם אֵין הוּא מְמִיר מִהַדְּבָר אֲשֶׁר אָמַר; אִף אֵינְנוּ סוֹטָה כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה מִן הַיְמִין אֶל הַשְּׂמָאל, וְלֹא מִן הַצְּדָק אֶל הַלֵּא צוֹדֵק. עַל כֵּן מֵהִלְכוֹ מֵעַגְל נְצָחִי אֶחָד.
- וְאֵין הוּא שׁוֹכֵן בְּהִילְכוֹת טְמֵאָה. וְכֵן לֹא תִתְקַבַּל בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים כָּל טְנֵפֹת, אוֹ כָּל דְּבָר אֲשֶׁר אֵינְנוּ נְקִי; לְכֵן הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: בּוֹא תְבוֹא הָעֵת, וְהִיא תִהְיֶה בַּיּוֹם הָאֶחָד, אֲשֶׁר הִטְמֵא יִשְׂאָר בְּטֵמֵאתוֹ.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אִמְרֵתִי לָכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּעֵבוֹר אֲעוֹרֵר אֶתְכֶם לְחוֹשׁ אֶת חוֹבְתְכֶם לִפְנֵי אֱלֹהִים, לָלֶכֶת לִפְנֵי בְּהִיוֹתְכֶם נְקִיִּים מֵאֲשֶׁם וּלְהִתְהַלֵּךְ עַל פִּי סֹדֵר הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר עַל פִּיו הוּא קִבֵּל אֶתְכֶם.
- וְעַתָּה, רְצוֹנִי כִּי תִהְיוּ עֲנוּיִם, וְכִי תִהְיוּ נְכַנְעִים וְאֲדִיבִים, נוֹחִים לְהִתְרַצוֹת, מִלְּאִים אֶרְוֶה רוּחַ וְכַח סִבְל, מֵתוֹנִים בְּכָל, שׁוֹקֵדִים עַל שְׂמִירַת מִצְוֹת אֱלֹהִים כְּכֹל עֵת, מִבְּקָשִׁים מִמֶּנּוּ אֶת כָּל צְרִיכְכֶם, בְּרוּחַ וּבְחֻמָּר, וּמְשִׁיבִים תַּמִּיד דְּבָרֵי תוֹדָה לְאֱלֹהִים עַל כָּל אֲשֶׁר אַתֶּם מְקַבְּלִים.

עֲלָמָא ז:כד-ח:ה

- 24 And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.
- וְהִשְׁמְרוּ לְהַחֲזִיק בְּאֵמוּנָה, בְּתִקְוָה, וּבְחֶסֶד כִּי אֲזוּ תִהְיוּ תְּמִיד עֲתִירֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים.
- 25 And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.
- יְבָרְכְּכֶם יְהוָה וְיִשְׁמֹר אֶת בְּגָדֵיכֶם לְלֹא רָבָב, לְמַעַן תּוּבְאוּ לְבִסּוּף לְשִׁבְתָּ בְּמַלְכוּת שְׁמַיִם עִם אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב וְעִם הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁר הָיוּ מֵאֲזוּ רֵאשִׁית הָעוֹלָם, בְּהִיּוֹת בְּגָדֵיכֶם לְלֹא רָבָב כְּבְּגָדֵיהֶם, וּלְלֹא לְצֵאת עוֹד.
- 26 And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, דְּבַרְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּפִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַמְעִידָה בְּקִרְבִּי; נַפְשִׁי תִשְׂמַח מְאֹד עַל שְׂקִידְתְּכֶם וְהַתְּשׁוּמָה הַלְבָב אֲשֶׁר נָתַתֶּם לְדְבָרֵי.
- 27 And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.
- וְעַתָּה, יְהִי שְׁלוֹם אֱלֹהִים עֲלֵיכֶם וְעַל בְּתֵיכֶם וְעַל אֲדָמוֹתֵיכֶם, עַל צֹאנְכֶם וּבְקִרְכֶם, וְעַל כָּל אֲשֶׁר לְכֶם, נְשִׂיכֶם וְיֻלְדֵיכֶם, כְּפִי אֱמוּנַתְכֶם וּמַעֲשֵׂיכֶם הַטוֹבִים, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. זֹאת דְּבַרְתִּי. אָמֵן.

ח

8

- 1 And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.
- וְעַלְמָא שָׁב מֵאֶרֶץ גִּדְעוֹן, שֶׁסָּם לְמַד אֶת אַנְשֵׁי גִדְעוֹן דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר לֹא אוּכַל לְכַתְּבָם, וְכוּנֵן אֶת סִדְרֵי הַכְּנֶסֶיָה, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְפָנָי כִּן בְּאֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה: אֲכֹן, הוּא שָׁב אֶל בֵּיתוֹ אֲשֶׁר בְּזֶרַעְחַמְלָה לְנוּחַ מֵעֲמָלוֹ אֲשֶׁר עָמַל.
- 2 And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- כֹּה כָּלְתָה הַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- 3 And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.
- וּבְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה הָעֲשִׂירִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, עָזַב עֲלָמָא אֶת בֵּיתוֹ, וְנָסַע אֶל אֶרֶץ מֶלֶק, אֲשֶׁר בְּמַעְרֵב נְהַר צִידוֹן, בְּמַעְרֵב, בְּגִבּוֹל הַיַּעְרוֹת.
- 4 And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.
- וְהוּא הֵחֵל לְלַמֵּד אֶת אַנְשֵׁי אֶרֶץ מֶלֶק עַל פִּי סֵדֵר הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר יְאֵלְהִים, אֲשֶׁר בוּ נִקְרָא לְשִׁלְחוֹתוֹ; וְהוּא לְמַד אֶת הָעָם בְּכָל רְחִבֵי אֶרֶץ מֶלֶק.
- 5 And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;
- וְהָיָה כִּי בָאוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים בְּכָל גִּבּוֹל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר לְיַד הַיַּעְרוֹת, וְהֵם הִטְבְּלוּ בְּכָל הָאֶרֶץ.

עֲלָמָא ח:ו-טו

- 6 So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.
- 7 Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.
- 8 And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.
- 9 Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.
- 10 Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.
- 11 Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.
- 12 And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephihah; therefore thou art not the chief judge over us.
- 13 Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.
- 14 And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:
- 15 Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the
- וּכְכֹלֹתוֹ אֶת עֲבוֹדָתוֹ בְּמֶלֶק הוּא הֵלֵךְ מִשָּׁם
וְנִסַּע דֶּרֶךְ שְׁלֹשַׁת יָמִים לְצִפּוֹן אֶרֶץ מְלֶק;
וְהוּא בָּא אֶל עִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמָה עַמּוֹנִיָּהָ.
- וּמִנְהַג עִם נְפִי הָיָה לְקָרָא אֶת אֲרְצוֹתֵיהֶם,
עָרֵיהֶם וּכְפָרֵיהֶם, וְאֵף אֶת הַכְּפָרִים הַקְּטָנִים,
עַל שֵׁם הָאִישׁ הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר נָחַלם וְכֹן הָיָה
דְּבַר אֶרֶץ עַמּוֹנִיָּהָ.
- וּבְבוֹא עֲלָמָא אֶל הָעִיר עַמּוֹנִיָּהָ הוּא הִחֵל
לְהַטְיִף לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- וְהִשְׁטָן קָנָה לוֹ שְׁבִיתָה בְּלֵב אֲנָשֵׁי הָעִיר
עַמּוֹנִיָּהָ; לְכֹן לֹא שָׁמְעוּ לְדִבְרֵי עֲלָמָא.
- אוּלַּם עֲלָמָא עֲמַל בְּרוּחוֹ עִמָּל רַב, וְנֶאֱבַק עִם
אֱלֹהִים בְּתַעֲצוּמוֹת תְּפִלָּה, בְּתַחֲנֵן אֵלָיו כִּי
יִשְׁפֹּךְ אֶת רוּחוֹ עַל אֲנָשֵׁי הָעִיר, וְכִי יוֹאִיל
לְתַתּוֹ לְהַטְבִּילם בְּתַשׁוּבָתָם מִחַטָּאתֵיהֶם.
- אֲף הֵם הִקְשׁוּ אֶת לִבָּם וְאָמְרוּ לוֹ: הִנֵּה יָדַעְנוּ
כִּי אַתָּה עֲלָמָא וְכִי אַתָּה כֹּהֵן גָּדוֹל בְּכִנְסִיָּה
אֲשֶׁר כּוֹנְנָתָ, עַל פִּי הַמְסָרְתָ אֲשֶׁר בִּידָךְ,
בְּאֲזוּרִים רַבִּים בְּאֶרֶץ; אֲף לָנוּ אֵין חֵלֶק
בְּכִנְסִיָּתְךָ, וְאָנוּ לֹא מֵאֲמִינִים בְּמִסּוּרוֹת
אִוִּילִיּוֹת אֲשֶׁר כְּאֵלָהָ.
- וְאֵף יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי אֵין לָךְ כֹּחַ עָלֵינוּ, כִּי
אֵינְנוּ חֲבָרֵי כְּנִסְיָתְךָ; וְיַעַן אֲשֶׁר מְסָרְתָ אֶת כִּסֵּי
הַמְּשַׁפֵּט לְנַפְיָהָ, אֵינְךָ הַשּׁוֹפֵט הָעֶלְיוֹן
לְמִשְׁלַבְּנוּ.
- וְאַחַר אֲשֶׁר אָמְרוּ זֵאת הָאֲנָשִׁים וְהִתְנַגְּדוּ לְכָל
דְּבָרָיו, וְחָרְפוּהוּ וְיָרְקוּ עָלָיו וְגִרְשׁוּהוּ מֵעִירָם,
הוּא יָצָא מִשָּׁם וְנִסַּע אֶל עִיר אֲשֶׁר נִקְרָא
שְׁמָה אֶהְרֹן.
- וּבְנִסְעוֹ שְׁמָה בְּהִיּוֹת לְבוֹ כְּבֹד מִצָּעַר וְהוּא
שָׂרוּי בְּיָגוֹן עַז וּבְמַצּוֹקַת נַפְשׁ עַל רִשְׁעַת
אֲנָשֵׁי הָעִיר עַמּוֹנִיָּהָ, וְהִנֵּה מֵאֵלָהָ יוֹהוּ
נִגְלָה אֵלָיו וְאָמַר:
- בְּרוּךְ אַתָּה, עֲלָמָא; לְכֹן, שָׂא רִאשְׁךָ וְשִׂישָׂה,
כִּי חֵלְקְךָ לְשִׂמְחָה עַד מָאֵד; כִּי שָׁמַרְתָ אֲמוּנִים

עֲלָמָא ח:טז-כד

לְעִשׂוֹת אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים מִיּוֹם קִבַּלְךָ מִמֶּנּוּ
אֶת דְּבַר שְׁלִיחוֹתָּהּ הָרִאשׁוֹן; וְאֲנִי הוּא אֲשֶׁר
שָׁלַחְתִּיו אֵלֶיךָ.

commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

וְהִנְנִי שְׁלוּחַ לְצִוּוֹתָּךְ לָשׁוּב אֶל הָעִיר עֲמוֹנִיָּהָ
וּלְהַטִּיף שֵׁנִית דְּבָרֵי תוֹכְחָה לְאֲנָשֵׁי הָעִיר;
אֲכֹן, אֶמְרָ לָהֶם כִּי אִם לֹא יִנְחָמוּ מִחַטָּאֵיהֶם
כֻּלָּה יִכָּלֵם יְהוָה אֱלֹהִים.

16 And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

כִּי הֵנָּה זֹמְמִים עִתָּה לְאַבֵּד אֶת חֲרוֹת עַמְּךָ,
אֶמְרָ יְהוָה, וְזֹאת הַפֶּדָּה מִן הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים
וְהַמִּצְוֹת אֲשֶׁר הוּא נָתַן לְעַמּוֹ.

17 For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

וְהִיא אַחַר אֲשֶׁר קִבַּל עֲלָמָא אֶת דְּבַר שְׁלִיחוֹתוֹ
מֵאֵת מַלְאָךְ יְהוָה הוּא מֵהָר לָשׁוּב אֶל אֶרֶץ
עֲמוֹנִיָּהָ. וְהוּא נִכְנַס הָעִירָה בְּדֶרֶךְ אַחֲרַת,
וְהִיא הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר מִדְּרוֹם לָעִיר עֲמוֹנִיָּהָ.

18 Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

וּבְבוֹאוֹ הָעִירָה הִצִּיקָהּ הָרָעֵב, וְהוּא אָמַר
אֶל אִישׁ אַחַד: הֲתִתֵּן לְעַבְדְּ אֱלֹהִים עֲנּוּ מֵעַט
אֲכַל לְאֶכְלֹ?

19 And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

וְאָמַר אֵלָיו הָאִישׁ: אִישׁ נִפְיִי אֲנִי, וְאֲנִי יוֹדֵעַ כִּי
נִבְיָא אֱלֹהִים קָדוֹשׁ אַתָּה, כִּי הִנֵּה הָאִישׁ אֲשֶׁר
עָלִיו אָמַר לִי מַלְאָךְ בְּחֻזּוֹן: קִבַּל אוֹתוֹ! לֵכֵן
בוֹאָה עִמִּי אֶל בֵּיתִי וְאֶחְלַק עִמָּךְ אֶת לֶחְמִי;
הֵן יִדְעִתִּי כִּי תִהְיֶה בְּרַכָּה לִי וּלְבֵיתִי.

20 And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

וְהָאִישׁ הִכְנִיסָהוּ אֶל בֵּיתוֹ; וְשֵׁם הָאִישׁ עֲמוּלֵק;
וְהוּא לָקַח לֶחֶם וּמִזֶּן וּנְתַנֵּם לְפָנָיו עֲלָמָא.

21 And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

וְעֲלָמָא אָכַל לֶחֶם וְשִׁבַּע. וְהוּא בִּרְךָ אֶת
עֲמוּלֵק וְאֶת בֵּיתוֹ וְנָתַן תּוֹדָה לְאֱלֹהִים.

22 And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

וְאַחַר אָכְלוּ לְשִׁבְעָה הוּא אָמַר אֶל עֲמוּלֵק:
אֲנִכִּי עֲלָמָא, הִכְהֵן הַגְּדוֹל לְכִנְסִיתָ אֱלֹהִים
בְּכָל הָאָרֶץ.

23 And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

הִנְנִי קְרוּא לְהַגִּיד אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּקִרְבְּ כָּל
הָעָם הַזֶּה, כִּפִּי רוּחַ הַהַתְּגַלּוֹת וְהַנְּבוּאָה;
הֵייתִי בְּאֶרֶץ הַזֹּאת וְלֹא אָבוּ אֲנִישֵׁיהָ לְקַבְּלֵנִי,
כִּי אִם גְּרָשׁוּנִי, וְאֲנִי אֶמְרָתִי בְּלִבִּי לְפָנֹת עֶרְךָ
לְאֶרֶץ הַזֹּאת וְלִסְרוֹ מִמֶּנָּה לְעַד.

24 And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

עֲלֵמָא ח:כה–ט:א

- 25 But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.
- 26 And now, Amulek, because thou hast fed me and taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for I had fasted many days.
- 27 And Alma tarried many days with Amulek before he began to preach unto the people.
- 28 And it came to pass that the people did wax more gross in their iniquities.
- 29 And the word came to Alma, saying: Go; and also say unto my servant Amulek, go forth and prophesy unto this people, saying—Repent ye, for thus saith the Lord, except ye repent I will visit this people in mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger away.
- 30 And Alma went forth, and also Amulek, among the people, to declare the words of God unto them; and they were filled with the Holy Ghost.
- 31 And they had power given unto them, insomuch that they could not be confined in dungeons; neither was it possible that any man could slay them; nevertheless they did not exercise their power until they were bound in bands and cast into prison. Now, this was done that the Lord might show forth his power in them.
- 32 And it came to pass that they went forth and began to preach and to prophesy unto the people, according to the spirit and power which the Lord had given them.

אך הנה צויתי לשוב ולנבא אל העם הזה, אף להעיד בהם על עוונותיהם.

ועתה, עמולק, יען אשר האכלתני והכנסתני בצל קורתך, ברוד אתה, כי רעבתי מפני צומי ימים רבים.

ועלמא ישב ימים רבים עם עמולק בטרום החל להטיף אל העם.

והעם הוסיפו להגדיל עוון.

והיה דבר אלהים אל עלמא לאמר: לך, ואף תאמר אל עבדי עמולק, לך והנבא אל העם הזה לאמר: הנחמו מחטאיכם, כי פה אמר יהוה, אם לא תנחמו, פקוד אפקד את העם הזה בחמתי ולא אשיב מהם חרון אפי.

ועלמא יצא אל העם ועמולק עמו, להשמיעם את דבר אלהים, והם מלאים רוח הקדוש.

וכח נתן להם, עד כי לא יכלו אויביהם לכלואם בבור ולא יכול איש להרגם; ואולם הם לא השתמשו בכחם עד אשר נקבלו והשליכו אל בית הכלא. והיה זאת למען הראות יהוה כחו בהם.

והם יצאו והחלו לקרא אל העם ולהתנבא אליו, כפי הכח אשר נתנם יהוה ורוחו.

דברי עלמא וכן דברי עמולק, אשר הטיפום אל העם אשר בארץ עמונייה. ספור השלכתם אל בית הכלא והצלתם על ידי כח אלהים הנפלא אשר היה בהם, על פי כתבי עלמא. (בערך 82 לפני הספירה.) נכלל בפרקים ט–יד.

The words of Alma, and also of Amulek, which were declared to the people who were in the land of Ammonihah. They are cast into prison and delivered by the miraculous power of God that was in them, according to the record of Alma. (About 82 B.C.) Comprising chapters 9–14.

ט

9

- 1 And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:
- ואני, עלמא, אחר אשר צוני אלהים לקחת את עמולק ולצאת להטיף שנית אל העם הזה, אשר הם אנשי העיר עמונייה, החלותי להטיף להם, והם רבו עמי לאמר:

עֲלָמָא ט:ב-יג

- 2 מי אתה? התחשב כי נאמין לעדות איש אחד, אף כי יטיף לנו כי הארץ תחלף?
- 3 והם לא הבינו את הדברים אשר דברו, כי לא ידעו כי הארץ אכן תחלף.
- 4 ועוד אמרו: לא נאמין לדבריך אם תנבא על העיר הגדולה הזאת כי תחרב ביום אחד.
- 5 והם לא ידעו כי ביד אלהים לעשות נפלאות כאלה, כי היו עם קשה לב וקשה ערו.
- 6 והם אמרו: מי הוא אלהים, השולח רק איש בן סמכות אחד אל בני העם הזה להשמיע בקרבם אמתת דברים כה גדולים ונפלאים?
- 7 והם עמדו לשלח בי את ידם, אך הנה חדלו. ואני עמדתי באמץ לב להשמיעם; אכן, באמץ העידותי לפניהם לאמר:
- 8 הוי, דור רשע ועקש, איכה שכחתם את מסורת אבותיכם; איכה מהרתם לשכח את מצוות אלהים.
- 9 האינכם זוכרים כי אבינו, לחי, הוצא מירושלם ביד אלהים? האינכם זוכרים כי הוליכם כלם במדבר?
- 10 השכחתם כבר כמה פעמים הציל את אבותינו מידי אויביהם, ושמרם מפליון, אף מידי אחיהם?
- 11 ולילי כחו, אשר אין שוה לו, ורחמיו וארפו אפיו לנו, אזי נכרתנו, בלא מניעה, מעל פני האדמה, לפני זמן רב, ואולי היינו גדונים לסבל וענות התמיד.
- 12 הנני אומר לכם כי אלהים מצוכם להנחם מחטאיכם; ואם לא תעשו כן, לא תוכלו בשום אפן לרשת את מלכותו. אף אין זאת הכל, הוא אף מצוכם להנחם פן ימחה אתכם כליל מעל פני האדמה; אכן, פקוד פקדכם בחמתו ולא ישיב מכם חרון אפיו.
- 13 והנה אם תשמרו את מצוותי, והצלתם אתם, האינכם זוכרים את דברו אל לחי לאמר:
- 2 Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?
- 3 Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.
- 4 And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.
- 5 Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiffnecked people.
- 6 And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?
- 7 And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:
- 8 Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.
- 9 Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?
- 10 And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?
- 11 Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.
- 12 Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.
- 13 Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall

עֲלֵמָא ט:יֵד-כֵּא

- בְּאֶרְצָךְ? וְעוֹד נֹאמֵר: אִם לֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, תִּכָּרְתוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה.
- 14 Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.
- 15 Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.
- 16 For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.
- 17 And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.
- 18 But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.
- 19 For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;
- 20 Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;
- 21 Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the
- מִי יִתֵּן וְתִזְכְּרוּ, כִּי בְּכֹל אֲשֶׁר לֹא שִׁמְרוּ הַלְּמָנִים אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, נִכְרְתוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה. וְעַתָּה רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי בְּזֶה קָם וְהָיָה דְבַר יְהוָה, וְהַלְּמָנִים אֲכֹן נִכְרְתוּ מִלִּפְנֵי מֵאֵז הַחֲלוּ לַפְּשָׁע בְּאֶרְצָךְ.
- וְאוּלָּם הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי בַיּוֹם הַדִּין יִהְיֶה דִינְכֶם קָל מִדִּינְכֶם, אִם תּוֹסִיפוּ לַחֲטָא, וְאַף קָל יוֹתֵר בְּעֵבוּרְכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִם לֹא תִתְחַמּוּ.
- כִּי יֵשׁ דְּבָרֵי בְרִית רַבִּים אֲשֶׁר מוֹשְׁטִים לַלְּמָנִים, יַעַן אֲשֶׁר מִסֹּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם הֵן אֲשֶׁר הִסְבוּ לָהֶם לְהִשָּׂאֵר בְּבַעֲרוֹתָם; לָכֵן יִרְחַמֵם יְהוָה וְיִאֲרִיד אֶת קְיוּמָם עַל הָאֶרֶץ.
- וַיּוֹם יְבוֹא אֲשֶׁר יִהְיֶכּוּ מֵאֲמִינִים בְּדַבְּרוֹ וְיִדְעוּ כִּי מִסֹּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם מִשׁוּגָה. אֵז יִוָּשְׁעוּ רַבִּים מֵהֶם, כִּי יְהוּה יִרְחַם אֶת כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשִׁמּוֹ.
- אֲךָ הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אִם תּוֹסִיפוּ לְהִרְשִׁיעַ, לֹא תִאֲרִיכוּ יָמִים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, כִּי הַלְּמָנִים יִשְׁלְחוּ בָכֶם; וְאִם לֹא תִתְחַמּוּ מִחֲטָאֵיכֶם, יְבוֹאוּ בְּמוֹעֵד אֲשֶׁר לֹא תִדְעוּ וּבְכִלְיוֹן מַחֲלָט תִּפְקְדוּ; כְּפִי חֲרוֹן אַף יְהוּה יִהְיֶה זֹאת.
- כִּי הוּא לֹא יִתְּנֶכֶם כִּי תִחְיוּ בְּפַעֲלֵכֶם אַן לְהִשְׁמִיד אֶת עַמּוֹ. אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! אִם כֵּן, הוּא יִבְכַר לְהַנִּיחַ לַלְּמָנִים לְהִשְׁמִיד אֶת עַמּוֹ כֹּל, הַנִּקְרָאִים עִם נְפִי, אִם אֲמַנְם יִשְׁקַעוּ בְּחֲטָא וּפְשָׁע, אַחַר אֲשֶׁר הֵיטָה לָהֶם שְׁפַעַת אוֹר כֹּה רַבָּה וְאַחַר נִתְּנָה לָהֶם דַּעַת כֹּה רַבָּה מֵאֵת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם;
- אֲכֹן, אַחַר אֲשֶׁר הָיוּ עִם סִגְלָה לַיהוָה, אַחַר בְּרַכְּם יְהוּה עַל פְּנֵי כָּל אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם; אַחַר נִוְדְעוּ לָהֶם כָּל הַדְּבָרִים, כְּפִי חֲפָצָם וְאֲמוּנָתָם וְתַפְלָתָם עַל אֲשֶׁר הָיָה, וְקִיָּם עִתָּה, וְאֲשֶׁר עָתִיד לְבוֹא;
- אַחַר פְּקֹד אוֹתָם רוּחַ אֱלֹהִים; אַחַר שִׁיחָם עִם מַלְאָכִים, וְאַחַר אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם קוֹל יְהוָה; וּבַהֲנִתּוֹ לָהֶם רוּחַ הַנְּבוּאָה וְרוּחַ הַהִתְגַּלוּת וְגַם

- מתנות רבות: מתת הדבור בלשונות, מתת ההטפה, מתת רוח הקדש ומתת התרגום;
- gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;
- 22 אכן, אחר אשר הוציאם אלהים מארץ ירושלים ביד יהוה, ואחר נצלו מרעב ומחלי ומכל מיני תחלואים; ואחר התעצמו במלחמה למען לא יאבדו; אחר הוצאו פעם בפעם משעבוד ונגצרו ונשמרו עד היום הזה, ואחר הצליחם, עד כי התעשרו בכל.
- 22 Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—
- 23 הנני אומר לכם, אם יפשעו בני העם הזה, אשר יד יהוה ברכתם הרבה מאד, אכן אם יפשעו על האור והדעת אשר בקרבם, אני אומר לכם, כי אם כה יעשו, יהיה דין הלקמים קל מדינם.
- 23 And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.
- 24 כי הנה, דברי ברית יהוה מושטים ללקמים, אך לכם לא ינתנו אם תפשעו. האם לא דבר יהוה מפורשות וגזר בתקף כי אם תמרדו בו, תמחו עד תמכם מעל פני האדמה?
- 24 For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?
- 25 לכן, בעבור זאת, למען לא תאבדו, שלח יהוה את מלאכו לפקד רבים מעמו, להשמיעם כי יצאו ויקראו בעז אל העם הזה לאמר: הנחמו מרעתכם, כי קרובה לבוא מלכות השמים;
- 25 And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;
- 26 ולא יעברו ימים רבים וכן אלהים יבוא בתפארתו. והיתה תפארתו תפארת הבן הילוד היחיד אשר לאב. והוא מלא חסד וישר ואמת, ולו רב סבלנות ורחמים וארף אפים, מהיר לשמע את קריאות עמו ולענות לתפלותיהם.
- 26 And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.
- 27 והנהו בא לגאל את אשר ישבלו לשם תשובה, על ידי אמונתם בשמו.
- 27 And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.
- 28 לכן פנו דרך יהוה, כי קרוב היום אשר כל האדם יקצרו את פרי עמלם, איש כפי מעלליו; הצדיק יקצר את ישועת נפשו, כפי כח ישוע המשיח וגאלתו; והרשע יקצר את קללת נפשו, כפי כח השטן ושעבודו.
- 28 Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivity of the devil.
- 29 והנה, זה קול המלאך הקורא אל העם.
- 29 Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

עֲלֵמָא ט:ל-י:ה

- 30 And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.
- 31 Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.
- 32 And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.
- 33 But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.
- 34 And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

י

10

- 1 Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:
- 2 I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was the same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.
- 3 And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.
- 4 And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.
- 5 Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

עֲלֵמָא יו-יג

- בְּכֹל זֹאת, הִקְשִׁיתִי אֶת לְבִי, כִּי פְעָמִים רַבּוֹת נִקְרָאתִי, אֲךָ מֵאַנְתִּי לְשִׁמְעַ. עַל כֵּן יָדַעְתִּי עַל אֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲךָ מֵאַנְתִּי לְדַעְתָּם; לְכֵן הוֹסַפְתִּי לְמֹרֵד בְּאַלְהֵים, בְּרִשְׁעַת לְבִי, עַד הַיּוֹם הַרְבִּיעִי לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, בַּשָּׁנָה הָעֲשִׂירִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- 6 Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.
- וּבַעַת נְסִיעֵתִי לְבַקֵּר קְרוֹב מִשְׁפָּחָה, הוֹפִיעַ מִלְאָךְ יְהוָה לְפָנַי וְכֹה אָמַר: עֲמוּלֶךָ, שׁוּב אֶל בֵּיתְךָ כִּי תִכְלֹל לְנְבִיא יְהוָה, אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר אֱלֹהִים בְּחָרוּ; כִּי הוּא צָם יָמִים רַבִּים מִפְּנֵי חֲטָאֵי הָעָם הַזֶּה, וְרָעַב. וְאַתָּה, הִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתְךָ וְכִלְכְּלָהוּ, וְהוּא יְבָרֶךְ אוֹתְךָ וְאֶת בֵּיתְךָ; וְנַחַה בְּרַכַּת יְהוָה עָלֶיךָ וְעַל בֵּיתְךָ.
- 7 As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.
- וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל הַמַּלְאָךְ, וּפְנִיתִי לְשׁוּב אֶל בֵּיתִי. וּבִלְכֹתִי שָׁמָּה, מְצֵאתִי אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַר הַמַּלְאָךְ לֵאמֹר: הִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתְךָ, וְהִנֵּה, הוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר דְּבַר אֱלֹהִים עַל דְּבָרֵי אֱלֹהִים.
- 8 And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.
- וְאָמַר אֵלַי הַמַּלְאָךְ: אִישׁ קָדוֹשׁ הוּא; עַל כֵּן יוֹדַע אֲנִי כִּי קָדוֹשׁ הָאִישׁ, כִּי מִפִּי מִלְאָךְ אֱלֹהִים יֵצֵא הַדְּבָר.
- 9 And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.
- וַיּוֹדַע אֲנִי כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵעִיד עָלֵיהֶם, אֲמַת הֵם; הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם: חַי יְהוָה כִּי שָׁלַח אֶת מַלְאָכּוֹ לְהוֹדִיעַנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְזֹאת הוּא עֹשֶׂה בְּעַת מְגוּרֵי עֲלֵמָא זֶה בְּבֵיתִי.
- 10 And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.
- הִנֵּה, הוּא בֵּרַךְ אֶת בֵּיתִי; הוּא בֵּרַךְ אוֹתִי וְאֶת נְשׁוֹתַי וְאֶת יְלָדָי, וְאֶת אֲבֵי וְאֶת קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָתִי; אַכֵּן, אֶת כָּל מִשְׁפָּחָתִי הוּא בֵּרַךְ, וּבְרַכַּת יְהוָה נַחַה עָלֵינוּ כְּפִי דְבָרוֹ אֲשֶׁר דְּבַר.
- 11 For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.
- וְכַאֲשֶׁר דְּבַר עֲמוּלֶךָ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִשְׁתּוֹמְמוּ הָאֲנָשִׁים בְּרֵאוֹתָם כִּי יֵשׁ יוֹתֵר מֵעַד אַחַד הַמַּעֲיִד עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָאֲשִׁימוֹס, וְאֵף עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ, כְּפִי רוּחַ הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר בָּהֶם.
- 12 And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.
- וְאַוּלָם הָיוּ שָׁם אֲנָשִׁים אֲשֶׁר זָמְמוּ לְשַׁאל אֶת עֲמוּלֶךָ וְאֶת עֲלֵמָא שְׂאֵלוֹת, וּלְתַפֵּשׂ אוֹתָם בְּדְבָרֵיהֶם, בְּתַחֲבוּלוֹת עֲרָמָתָם, לְמַצֵּא עָלֵיהֶם רְאִיָּה וּלְשַׁלַּח אֶל שׁוֹפְטֵיהֶם, לְשַׁפֵּט כְּפִי
- 13 Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the

עֲלָמָא י:יד-כב

- החוק, ולהרגם או לכלואם, ככל אשר יוכלו להציגם כפושעים כפי העדות אשר יעידו עליהם.
- 14 Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.
- 15 Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.
- 16 And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.
- 17 Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundation of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.
- 18 Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.
- 19 Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.
- 20 And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.
- 21 Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.
- 22 Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.
- והאנשים אשר בקשו להשמידם היו עורכי דין אשר נשכרו, או מנו על ידי העם, לקיים את החוק בעת משפטיהם או בהשפט העם לפני השופטים על פשעיהם.
- ועורכי הדין האלה היו מלמדים בכל ארחות אדם ותחבולותיהם; וזאת למען ישפילו במלוי תפקידם.
- והם החלו לחקור את עמולק, למען יכשילוהו בדבריו, או יפילוהו בסתירת דבריו אשר ידבר.
- והם לא ידעו כי עמולק מבין את מזמתם. והיה בהחלם לחקור אותו, ידע עמולק את מחשבותיהם ואמר אליהם: הוי דור רשע ועקש, עורכי דין וחנפים, הן מניחים אתם את יסודות השטן; הנכם שמים פח ומוקש ללכוד את קדושי אלהים.
- הנכם מחשבים לעות את דרך הצדיקים ולהביא את חמת אלהים על ראשכם, אכן, כליון מחלט על העם הזה.
- צדק מושיע, מלכנו האחרון, אשר בקש למסור את המלוכה ולא מצא איש למסרה לו, וכך כונן מממשל על ידי קול העם; צדק הוא באמרו כי אם יבוא יום וקול העם יבחר עוון, אשר היא שקיעה בפשיעה, אזי תגיע עתם לאבדון.
- והנני אומר לכם כי מיטיב יהוה לשפט אתכם על עוונותיכם; מיטיב הוא עשות בקראו אל עמו בקול מלאכיו: הנחמו, הנחמו מחטאיכם, כי קרובה לבוא מלכות שמים.
- אכן, טוב קראו בקול מלאכיו: ארדה אל עמי ובדי משפט ומישרים.
- ואני אומר לכם כי לולי תפלות הצדיקים אשר בארץ עתה, נפקדים הייתם היום בכליון מחלט, אף לא במבול כבימי נח, כי אם ברעב ובמגפה ובחרב.

עֲלֵמָא י:כג-לב

- 23 But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.
- 24 And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.
- 25 But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?
- 26 For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.
- 27 And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.
- 28 And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.
- 29 And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.
- 30 And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.
- 31 And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.
- 32 Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.
- וּמִפְּנֵי תְּפִלּוֹת הַצְּדִיקִים חָסִים עֲלֵיכֶם; עַל כֵּן, אִם תִּדְּיִחוּ מִקִּרְבְּכֶם אֶת הַצְּדִיקִים, לֹא יִמְנַע יְהוָה מִנְּטוֹת יָדוֹ עֲלֵיכֶם, כִּי בַחֲרוֹן אַפּוֹ יֵצֵא עֲלֵיכֶם, וַיִּכֶה אֶתְכֶם בָּרָעַב וּבַמִּגְפָּה וּבַחֶרֶב; וְקִרְוֵב הַיּוֹם, בְּלִתִּי אִם תִּנְחָמוּ מִחֲטֵאֵיכֶם.
- וְחִמַּת הָעָם עָלְתָה עַל עֲמוּלֵק, וְהֵם קָרְאוּ לְאֹמֵר: הָאִישׁ הַזֶּה מְגַדֵּף אֶת חֻקֵּינוּ, אֲשֶׁר הֵם חֻקֵּי צְדָקָה, וְאֵת עוֹרְכֵי הַדִּין הַחֲכָמִים אֲשֶׁר בְּחָרְנוֹם.
- אָז הוֹשִׁיעַ עֲמוּלֵק אֶת יָדוֹ וְקָרָא אֲלֵיהֶם בְּקוֹל אֲדִיר לְאֹמֵר: הֲיֵ, דוֹר רָשָׁע וְעַקְשׁ. מַדּוּעַ קָנָה הַשָּׁטָן שְׂבִיתָה כֹּה רַבָּה בְּלִבְכֶם? מַדּוּעַ תִּכְנְעוּ לוֹ עַד כִּי יִשְׁלִיט עֲלֵיכֶם כְּחוֹ לַעֲוֹר אֶת עֵינֵיכֶם, לְמַעַן לֹא תִבְיֵנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֲמוּרִים עַל פִּי אֲמִתְתֶּם?
- הֲאִם נִגַּד חֻקְתְּכֶם הַעִידוֹתִי? אֵינְכֶם מְבִינִים; אֲמַרְתֶּם כִּי דִבַּרְתִּי נֶגַד חֻקְתְּכֶם, וְלֹא כֵן הַדְּבָר; כִּי בְעַד חֻקְתְּכֶם דִּבַּרְתִּי לְגֹזֵר דִּינְכֶם לְחוּבָה.
- וְהִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי עוֹלַת עוֹרְכֵי הַדִּין וְשׁוֹפְטֵיכֶם הִיא הַמְּנִיחָה אֶת יְסוֹד הַרְבֵּן הָעָם הַזֶּה.
- וְכַדְבַּר עֲמוּלֵק אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, קָרְאוּ הָאֲנָשִׁים עָלָיו לְאֹמֵר: עַתָּה יִדְעֵנוּ כִּי הָאִישׁ הַזֶּה בֶּן הַשָּׁטָן, כִּי כָזָב לָנוּ; כִּי דִבַּר נֶגַד חֻקְתֵּנוּ וְהִנֵּה אוֹמֵר הוּא כִּי לֹא דִבַּר נִגְדָה.
- וְעוֹד, אֶת עוֹרְכֵי הַדִּין וְאֵת שׁוֹפְטֵינוּ גִדַּף.
- וְעוֹרְכֵי הַדִּין שָׂמוּ אֶל לִבָּם לִזְכֹּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָלָיו.
- וְאִישׁ אֶחָד הָיָה בְּתוֹכָם וְשֵׁמוֹ נִקְרָא זֵעְזְרוֹם. וְהוּא עֲמֹד בְּרֵאשׁ הַמְּאִשִּׁימִים אֶת עֲמוּלֵק וְאֶת עֲלֵמָא, בְּהִיּוֹתוֹ אֶחָד הַמְּמַחִים בֵּינֵיהֶם, וְרַב עֲסָקוֹ בְּקִרְבַּת הָעָם.
- וְתַכְלִית עוֹרְכֵי הַדִּין הָאֵלֶּה הָיְתָה בְּצַעַ; וְזֹאת הֵם הִשִּׁיגוּ כְּפִי תַעֲסוֹקָתָם.

יֵא

11

וְחַק הָיָה בְּחֻקֵי מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר כָּל אִישׁ שׁוֹפֵט
עַל פִּי הַחֹק, וְכָל אֲשֶׁר מָנָה לְשֹׁפֵט, יִקְבַּל אֶת
מִשְׁכָּרְתּוֹ כְּפִי הַזְּמַן אֲשֶׁר עָמַל לְשֹׁפֵט אֶת
אֵלֶּה אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ לְפָנָיו לְמִשְׁפָּט.

אִם חָב אִישׁ לְרֵעֵהוּ וְלֹא שָׁלַם אֶת חוּבוֹ,
הוּא נִתְבַּע לְפָנָיו שׁוֹפֵט, וְזֶה הִפְעִיל אֶת
סְמֻכוֹתָיו וְשָׁלַח פְּקִידִים לְהֵבִיא אֶת הָאִישׁ
לְפָנָיו. וְהוּא שָׁפֵט אוֹתוֹ לְפִי הַחֹק וּלְפִי
הָעֵדוּתִים אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ עָלָיו; וְכֵן הִכְרַח
הָאִישׁ לְשַׁלֵּם אֶת חוּבוֹ, וְלֹא, הִפְשֵׁט
אוּ נָדָה מִקְרָב עִמּוֹ כְּגַבְבֵּי וּכְשׁוֹדָד.

וּמִשְׁכָּרְתּוֹ הַשׁוֹפֵט הִיָּתָה כְּפִי זְמָנוֹ, סִנְיִן זָהָב,
אֶחָד לְיוֹם אוֹ סְנוֹם כֶּסֶף, הַשְּׁוֶה לְסִנְיִן זָהָב;
וְזֹאת עַל פִּי הַחֹק הַמְּסוּר.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת מִטְבְּעוֹתֵיהֶם הַשּׁוֹנִים, זָהָב
וְכֶסֶף, כְּפִי עֶרְכָם. וְשִׁמוֹתֵיהֶם נִקְרְאוּ עַל
פִּי הַנְּפִיִים. כִּי הֵם לֹא חֲשָׁבוּ אֶת עֶרְכָם וְאֶת
מִדּוֹתֵיהֶם כְּדֶרֶךְ הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם;
כִּי הֵם שָׁנוּ אֶת מַעְרְכָתָם חֲשׁוֹב עֶרְכָם
וּמִדּוֹתֵיהֶם עַל פִּי דַעַת הָעָם וְנִסְבּוֹתֵיהֶם
בְּכָל דּוֹר, עַד תְּחִלַּת שְׁלֹטוֹן הַשׁוֹפֵטִים, וְהֵם
נִכְוֵנוּ אֶז בְּיַד הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ.

וְזֹאת מַעְרְכַת הַמִּטְבְּעוֹת: סִנְיִן זָהָב,
סְאוֹן זָהָב, שׁוֹם זָהָב וְלִמְנָה זָהָב.

סְנוֹם כֶּסֶף, אֲמִנּוֹר כֶּסֶף, אֶזְרוֹם כֶּסֶף
וְאוֹנְטִי כֶּסֶף.

עֶרֶךְ סְנוֹם כֶּסֶף שְׁוֶה לְסִנְיִן זָהָב, וּבְמַחִיר
כָּל אֶחָד מֵאֵלֶּה נִקְנְתָה מִנֵּת שְׁעוּרִים,
אוּ מִנֵּת כָּל דָּגָן.

עֶרֶךְ סְאוֹן זָהָב כְּפָלִים מֵעֶרֶךְ סִנְיִן.

עֶרֶךְ שׁוֹם זָהָב כְּפָלִים מֵעֶרֶךְ סְאוֹן.

וְעֶרֶךְ לִמְנָה זָהָב כְּעֶרֶךְ כָּל הַמִּטְבְּעוֹת הָאֵלֶּה.

עֶרֶךְ אֲמִנּוֹר כֶּסֶף שְׁנֵי סְנוֹמִים.

1 Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

2 Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

3 And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

4 Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

5 Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

6 A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

7 A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

8 Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

9 And a shum of gold was twice the value of a seon.

10 And a limnah of gold was the value of them all.

11 And an amnor of silver was as great as two senums.

עֲלָמָא יֵאֵב־כַּה

- 12 And an ezrom of silver was as great as four senum. **עֲרָךְ אֶזְרוֹם כֶּסֶף אַרְבָּעָה סְנוּמִים.**
- 13 And an onti was as great as them all. **וְעֲרָךְ אוֹנְטִי כְּעֲרָךְ כָּל הַמְטַבְּעוֹת הָאֵלֶּה.**
- 14 Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning— **וְזֶה עֲרָךְ הַמְטַבְּעוֹת הַקְּטַנִּים בְּמַעְרַכְתָּ כְּסָפָם:**
- 15 A shiblun is half of a senum; therefore, a shiblun for half a measure of barley. **שְׁבִלּוֹן הוּא חֲצֵי סְנוּם; עַל כֵּן נִקְנְתָה מִחֲצִית מִנְתַּ שְׁעוּרִים בְּעַד שְׁבִלּוֹן אֶחָד.**
- 16 And a shiblun is a half of a shiblun. **שְׁבִלּוּם הוּא חֲצֵי שְׁבִלּוֹן.**
- 17 And a Leah is the half of a shiblun. **לְאָה הִיא מִחֲצִית שְׁבִלּוּם.**
- 18 Now this is their number, according to their reckoning. **זֶה מִנְיָנָם לְפִי מַעְרַכְתָּ מִדוֹתֵיהֶם.**
- 19 Now an antion of gold is equal to three shiblons. **עֲרָךְ אַנְטִיוֹן זָהָב שָׁוֶה לְשִׁלְשָׁה שְׁבִלּוֹנִים.**
- 20 Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek. **וְעוֹרְכֵי הַדִּין רַק לְתַכְלִית בְּצַע כֶּסֶף פְּעֵלוֹ; כִּי קִבְּלוּ אֶת מִשְׁכָּרְתָּם כְּפִי תַעֲסוּקָתָם. עַל כֵּן עוֹרְרוּ אֶת הָעָם לְמַהוּמוֹת וּלְאֵי סְדָרִים וְרִשְׁעָה לְהַרְבוֹת לָהֶם תַעֲסוּקָה, לְמַעַן הַגְדִּיל שְׂכָרָם כְּרַבּוֹת הַתְּבִיעוֹת לְמִשְׁפָּט אֲשֶׁר הוּבְאוּ לְפָנֵיהֶם; לְכֵן שָׁסוּ אֶת הָעָם בְּעֲלָמָא וּבְעַמּוּלֵק.**
- 21 And this Zeetzrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeetzrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you? **וְזֶעֶזְרוֹם הֵחֵל לְחַקֵּר אֶת עַמּוּלֵק, לֵאמֹר: הַתַּעֲנֶה עַל שְׁאֵלוֹת אַחַדוֹת אֲשֶׁר אֲשַׁאלְךָ? וְזֶעֶזְרוֹם הָיָה מִמְּחָה בְּתַחְבּוּלוֹת הַשֵּׁטָן, לְאַבֵּד אֶת אֲשֶׁר טוֹב הוּא; לְכֵן אָמַר אֶל עַמּוּלֵק: הַתַּעֲנֶה עַל הַשְּׁאֵלוֹת אֲשֶׁר אֲתֵן לְפָנֶיךָ?**
- 22 And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeetzrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being. **וְאָמַר לוֹ עַמּוּלֵק: כֵּן, אִם תְּהִיֶינָה כְּפִי רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי; כִּי לֹא אֲמַר דְּבַר אֲשֶׁר הוּא הַפֶּךְ רוּחַ יְהוָה. וְאָמַר אֵלָיו זֶעֶזְרוֹם: הִנֵּה שֵׁשׁ אוֹנְטִיִּים כֶּסֶף, וְאֵת כָּלֶם אֲתֵן לְךָ אִם תִּכְחֹשׂ אֶת מְצִיאוֹת הַקָּדִים הָעֶלְיוֹן.**
- 23 Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations? **וְעַמּוּלֵק אָמַר: הוּי, בֶּן שְׂאוּל, מַדּוּעַ תִּנְסֶה אוֹתִי? הֲלֹא תִדַּע כִּי אֵין הַצַּדִּיק נִכְנָע לְפִתּוּיִים אֲשֶׁר בְּאֵלֶּה?**
- 24 Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him. **הַתְּאָמִין כִּי אֵין אֱלֹהִים? אֲנִי אוֹמֵר לְךָ, לֹא! אַתָּה יוֹדֵעַ כִּי אֲכֹן יֵשׁ אֱלֹהִים, אַךְ בְּצַע כֶּסֶף אֲהוּב עָלֶיךָ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ.**
- 25 And now thou hast lied before God unto me. Thou saidst unto me— Behold these six onties, which are of great worth, I will give unto **וְאַתָּה כַּחֲשֵׁת לִי לְפָנֵי אֱלֹהִים; אָמַרְתָּ לִּי, הִנֵּה שֵׁשׁ אוֹנְטִיִּים, אֲשֶׁר רַב עֶרְכָּם, לְךָ אֲתֵנָם,**

עֲלֵמָא יֵא: כו-לח

בְּעוֹד אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ אָמַרְתָּ לְמִנְעָם מִמֶּנִּי. הֲוֵן
אֲךָ רְצִיתָ כִּי אֶכְחַשׁ בְּאֱלֹהֵי הָאֱמֶת, אֵל חַי,
לְמַעַן תּוֹכַל לְאַבְדָּנִי. וְעַתָּה, רְאֵה כִּי עַל רְעִיתְךָ
הַגְּדוּלָה יִשְׁלַם לְךָ כְּגִמּוּלְךָ.

thee—when thou hadst it in thy heart to retain them from me; and
it was only thy desire that I should deny the true and living God, that
thou mightest have cause to destroy me. And now behold, for this great
evil thou shalt have thy reward.

- 26 And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a true and living God?
אָמַר אֱלִיּוֹ זְאֵזְרוֹם: הֲתֹאמַר כִּי יֵשׁ אֱלֹהֵי
אֱמֶת, אֵל חַי?
- 27 And Amulek said: Yea, there is a true and living God.
וְאָמַר עֲמוּלֵק: אָכֵן, יֵשׁ אֱלֹהֵי אֱמֶת, אֵל חַי.
- 28 Now Zeezrom said: Is there more than one God?
וְאָמַר זְאֵזְרוֹם: הֲיֵשׁ יוֹתֵר מֵאֱלֹהִים אֶחָד?
- 29 And he answered, No.
וְהוּא עָנָהוּ: לֹא.
- 30 Now Zeezrom said unto him again: How knowest thou these things?
וְעוֹד אָמַר אֱלִיּוֹ זְאֵזְרוֹם: אֵיךְ יִדְעַתָּ אֵת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה?
- 31 And he said: An angel hath made them known unto me.
וְהוּא אָמַר: מִלְּאֲכָף הַזְּדִיעֵנִי אוֹתָם.
- 32 And Zeezrom said again: Who is he that shall come? Is it the Son of
God?
וְזְאֵזְרוֹם הוֹסִיף לֵאמֹר: מִי הוּא אֲשֶׁר יָבוֹא?
הֲאֵם הוּא בֶן אֱלֹהִים?
- 33 And he said unto him, Yea.
וְהוּא אָמַר אֵלָיו: אָכֵן.
- 34 And Zeezrom said again: Shall he save his people in their sins? And
Amulek answered and said unto him: I say unto you he shall not, for it
is impossible for him to deny his word.
וְעוֹד אָמַר זְאֵזְרוֹם: הֲיִשְׁעֵה אֵת עַמּוֹ וְהֵם
חוֹטְאִים? וְעֲמוּלֵק עָנָה וְאָמַר לוֹ: אֲנִי אוֹמֵר
לְךָ, לֹא, כִּי לֹא יוֹכַל לְכַחַשׁ בְּדִבְרֹוֹ.
- 35 Now Zeezrom said unto the people: See that ye remember these things;
for he said there is but one God; yet he saith that the Son of God shall
come, but he shall not save his people—as though he had authority to
command God.
וְזְאֵזְרוֹם אָמַר אֶל הָעָם: שִׁמְרוּ וְזָכְרוּ אֵת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; הֵן הוּא אָמַר כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים
אֶחָד בְּלִבְדּוֹ, וְאוֹלָם, הוּא אוֹמֵר, כִּי בֶן אֱלֹהִים
יָבוֹא, אֲךָ הוּא לֹא יוֹשִׁיעַ אֵת עַמּוֹ, כְּאֵלוֹ בְּיַדֵּי
סְמִכוֹת לְצִוּוֹת עַל אֱלֹהִים.
- 36 Now Amulek saith again unto him: Behold thou hast lied, for thou
sayest that I spake as though I had authority to command God because
I said he shall not save his people in their sins.
וְעוֹד אָמַר אֱלִיּוֹ עֲמוּלֵק: הִנֵּה שִׁקְרָתְךָ,
אָמַרְתָּ כִּי דִבַּרְתִּי כְּאֵלוֹ בְּיַדֵּי סְמִכוֹת לְצִוּוֹת
עַל אֱלֹהִים, מִפְּנֵי אָמַרְי כִּי הוּא לֹא יוֹשִׁיעַ
אֵת עַמּוֹ וְהֵם חוֹטְאִים.
- 37 And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for
I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can
inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except
ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in
your sins.
וְאֲנִי אוֹמֵר לְךָ שֵׁנִית כִּי הוֹשִׁיעַ לֹא יוֹשִׁיעַם בְּעוֹדָם
חוֹטְאִים; כִּי אֲנִינִי יוֹכַל לְכַחַשׁ בְּדִבְרֹוֹ, וְהוּא אָכֵן
אָמַר כִּי כֹל טָמֵא לֹא יִירַשׁ אֵת מְלְכוּת הַשְּׁמַיִם;
לְכֵן, אֵיךְ תִּוָּשַׁע וְלֹא תִירַשׁ אֵת מְלְכוּת הַשְּׁמַיִם?
לְכֵן אֵינְךָ יוֹכַל לְהוֹשִׁיעַ בְּעוֹדְךָ חוֹטָא.
- 38 Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal
Father?
וְזְאֵזְרוֹם הוֹסִיף וְאָמַר לוֹ: הֲאֵם בֶּן אֱלֹהִים הוּא
עֲצָמוֹ אֲב הָעוֹלָמִים?

עֲלֵמָא יֵא: לֹט-מו

- 39 And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;
- וְאָמַר לוֹ עֲמוּלֵק: אַכֵּן, הוּא עֲצֵמוֹ אֲב הָעוֹלָמִים, אָבִי שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְכָל מְלָאֲא, הוּא רֵאשִׁית וְהוּא אַחֲרִית, הוּא הָרֵאשׁוֹן וְהוּא הָאַחֲרוֹן.
- 40 And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.
- וְהוּא יָבוֹא אֶל הָעוֹלָם לְגַאֲל אֶת עַמּוֹ; וְהוּא יִקַּח עָלָיו אֶת פְּשָׁעֵי הַמֵּאֲמִינִים בְּשֵׁמוֹ; אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר יִחְיִיו חַיֵּי עוֹלָם, וְלֹזוּלְתָם לֹא תִהְיֶה יְשׁוּעָה.
- 41 Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.
- לְכֵן יִשְׁאַרוּ הַרְשָׁעִים כְּאִלוֹ לֹא בָּאָה הַגְּאֻלָּה, זֹלַת הַתָּרַת חֲבָלֵי הַמָּוֶת; כִּי הִנֵּה בֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר כָּל הַמֵּתִים יִקּוּמוּ לְתַחִיָּה וְיַעֲמְדוּ לְפָנַי אֱלֹהִים, וְיִשְׁפָּטוּ כַּמַּעֲשֵׂיהֶם;
- 42 Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.
- כִּי יֵשׁ מָוֶת הַנִּקְרָא מָוֶת חֲמָרִי; וּמוֹת הַמְּשִׁיחַ יַתִּיר אֶת חֲבָלֵי הַמָּוֶת הַחֲמָרִי לְמַעַן יִקּוּמוּ הַכֹּל מִן הַמָּוֶת הַזֶּה.
- 43 The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.
- אֲנִי יִתְאַחֲדוּ שְׁנֵי הָרוּחַ וְהַגּוּף בְּצוּרַת הַגּוּף הַמְּשֻׁלְמָת; אֵיבָרִים וּמְפָרְקִים יִשׁוּבוּ לְמִקְוָם; כְּפִי הַיּוֹתֵנוּ כַּעַת; וְאֲנַחְנוּ נוֹבָא לְעַמֵּד לְפָנַי אֱלֹהִים, וְיַדִּיעַתְנוּ תִּהְיֶה כִּי־יַדִּיעַתְנוּ עַתָּה, וְזָכְרוּנָנוּ יִהְיֶה בְּהִיר עַל כָּל אֲשֶׁר אֲשַׁמְנֵנוּ;
- 44 Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but everything shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.
- וְהַשִּׁיבָה הַזֹּאת תָּבוֹא עַל הַכֹּל, זָקֵן וְצֶעִיר, חֵיב וְחַפְּשִׁי, זָכָר וְנִקְבָּה, רָשָׁע וְצַדִּיק, וְלֹא תִחָסֵר מֵהֶם שְׁעָרָה מֵרֵאשִׁים. הַכֹּל יִשׁוּב אֶל צוּרְתוֹ הַמְּשֻׁלְמָת, כְּמוֹ הַיּוֹם, אֲשֶׁר הוּא בְּגוּף. וְהוּא יִבָּא וְיַעֲמֵד לְמַשְׁפַּט לְפָנַי כַּס הַמְּשִׁיחַ הַבֵּן, וְאֱלֹהִים הָאָב, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הֵם אֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים אֶחָד, לְהַשְׁפִּיט כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם, אִם טוֹבִים וְאִם רָעִים.
- 45 Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.
- הִנֵּה דִבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם עַל מוֹת הַגּוּף בֵּן הַתְּמוּתָה וְכֵן עַל תְּחִיַּת הַגּוּף בֵּן הַתְּמוּתָה. אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַגּוּף בֵּן הַתְּמוּתָה הַזֶּה קָם לְגוּף אֶלְמָוֶת; אַכֵּן זֹאת מִן הַמָּוֶת, מִן הַמָּוֶת הַחֲמָרִי, קָם אֶל הַחַיִּים לְמַעַן לֹא יִמוּתוּ עוֹד. וְרוּחַם תִּתְאַחֵד עִם גּוּפָם וְלֹא יִפְרְדוּ עוֹד לְעוֹלָם. כִּךָ הוּפְדָ הַכֹּל רוּחָנִי וְאֶלְמָוֶת, לְמַעַן לֹא יִרְאוּ עוֹד שַׁחַת.
- 46 Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.
- וּכְכֹלֹת עֲמוּלֵק אֶת דְּבָרָיו אֵלֶּה הַשְּׁתוּמָה הָעַם שָׁנִית, וְגַם זִעְזְרוֹם הֵחֵל מְרַעֵד. כֹּה כָּלוּ דְבָרֵי עֲמוּלֵק, וְאַכֵּן זֶה כָּל אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי:

יב

12

וּבְרֵאוֹת עֲלָמָא כִּי הִשְׁתִּיקוּ דְבָרֵי עֲמוּלֵק אֶת זְאֵזְרוֹם, יַעַן אֲשֶׁר נֹכַח כִּי תִפְשׂוּ עֲמוּלֵק בְּדָבָר שֶׁקֶר וְתַרְמִית לְמַעַן הַשְׁמִידוֹ; וּבְרֵאוֹתוֹ כִּי הִחַל זְאֵזְרוֹם מֵרַעִיד מִפְּנֵי הַכֶּרֶת אֲשֶׁמְתּוּ, הוּא פָתַח אֶת פִּי וְדָבַר אֵלָיו, לְאֲשֶׁר אֶת דְּבָרֵי עֲמוּלֵק, וּלְבָאֵר דְּבָרִים נוֹסְפִים, וּלְגַלּוֹת אֶת כְּתָבֵי הַקִּדְשׁ מֵעֵבֶר לְדְבָרֵי עֲמוּלֵק.

וְהָיָה כִּי הִעָם אֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ מִסְבִּיב שָׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי עֲלָמָא אֶל זְאֵזְרוֹם, כִּי רַב הָיָה שָׁם הַהֶמוֹן. וְכַדְבָּרִים הָאֵלֶּה דָּבַר:

הִנֵּה זְאֵזְרוֹם, נִתְפָּשֵׁת בְּתַרְמִיתָךְ וּבִמְזֻמָּתָךְ, כִּי לֹא רַק לְאֲנָשִׁים שִׁקְרָתָ, כִּי אִם גַּם לְאֱלֹהִים; הֵן יוֹדֵעַ אֱלֹהִים אֶת כָּל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ, וְהִנֵּה רוֹאֶה כִּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ נֹדְעוֹת לָנוּ עַל יְדֵי רוּחִי.

הִנֵּה נֹכַחְתָּ כִּי יָדַעְנוּ כִּי מְזֻמָּתָךְ עָרוּמָה מְאֹד, כְּעָרְמַת הַשֵּׁטֶן, לְרַמּוֹת וּלְשִׁקָּר לְעַם הַזֶּה לְמַעַן תִּקְוִימָם אוֹתוֹ עָלֵינוּ, לְגַדְפָּנוּ וּלְגַרְשָׁנוּ.

זֹאת מְזֻמַּת הַשֵּׁטֶן, וְהוּא הַפְּעִיל אֶת כָּחוֹ בְּךָ. מִי יִתֵּן וְתִזְכֹּר כִּי דְבָרֵי אֵלֶיךָ הוּא מִפְּנֵה אֶל הַכֹּל.

הִנְנִי אוֹמֵר לְכֻלְכֶם, כִּי פַח יְקוּשׁ מִן הַשֵּׁטֶן הָיָה זֶה, וְהוּא הִנְיָחוֹ לְלַכְּדֵי אֶת הָעָם הַזֶּה, לְשַׁעֲבָדְכֶם אֵלָיו, לְאֶסֶר אֶתְכֶם בְּזִקְוֹ וּלְכַבֵּל אֶתְכֶם לְאֶבְדוֹן עוֹלָם, כְּפִי כַח שְׁבָתוֹ.

וְכַדְבַּר עֲלָמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִחַל זְאֵזְרוֹם מֵרַעִיד בְּחֻזְקָה, כִּי שִׁכְנַע יוֹתֵר וְיוֹתֵר כִּי כַח אֱלֹהִים אָמַת, וְאִף שִׁכְנַע כִּי לְעֲלָמָא וּלְעֲמוּלֵק הִיָּתָה יְדִיעָה עָלָיו, מִפְּנֵי שִׁכְנָעוּ כִּי הֵם יָדְעוּ אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו וְאֶת כּוֹנְנוֹת לְבוֹ; כִּי כַח נִתְּן לָהֶם לְדַעַת עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּפִי רוּחַ הַנְּבוּאָה.

אִז הִחַל זְאֵזְרוֹם לְחַקֵּר אוֹתָם בְּשִׁקְדָה, בְּעֵבוֹר יָדַע יוֹתֵר עַל מַלְכוּת אֱלֹהִים, וְהוּא אָמַר אֶל עֲלָמָא: מַה פֶּשֶׁר דְּבָרֵי עֲמוּלֵק עַל תַּחֲתֵי הַמֵּתִים, אֲשֶׁר הַכֹּל יִקְוִמוּ מִן הַמֵּתִים,

1 Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

2 Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

3 Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

4 And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

5 Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

6 And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

7 Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

8 And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the

הצדיק ואשר אינו צדיק, ויובאו לעמד לפני אלהים ולהשפט כפי מעשיהם?

unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

ועלמא החל לבאר לו את הדברים האלה, ואמר: ידיעת הנסתרות אשר לאלהים נתונה לרבים, אך מצוים הם חמורות שלא להתחלק בהן, כי אם רק כפי חלק דברו אשר הוא נותן לבני האדם; וזאת על פי התמסרותם אליו ושקיפתם על דברו.

9 And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

לכן, כל מקשה לבו יקבל חלק מצער מדבר אלהים; ואשר לא יקשה את לבו, יקבל מנה גדולה יותר מדברו, עד אשר ינתן לו לדעת את נסתרות אלהים, וידעו במלאן.

10 And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

ואשר יקשו את לבם, מנה קטנה מדברו תנתן להם, עד כי לא ידעו מאומה על נסתרותיו; אזי נשבים הם ביד השטן, וברצונו הם מובלים אלי כליון. זה פשר חרצבות שאול.

11 And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

ועמולק דבר ברורות על המות, ועל עליה מכן התמותה הנה לבן אלמות ועל ההבאה לפני כס אלהים להשפט כפי מעשינו.

12 And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

אז, אם הקשה לבנו, אכן, אם הקשינו את לבנו על דבר אלהים, עד כי הוא לא ימצא בנו, אזי אים יהיה מצבנו, כי אז יגור דיננו לחובה.

13 Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, insomuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

כי ירשיעונו דברינו; אכן, כל מעשינו ירשיעונו ולא נמצא זכים; גם מחשבותינו ירשיעונו, ובמצב האים הזה לא נעז להביט מעלה אל אלהינו; ואלו היה בידנו, ברצון היינו מצוים על הסלעים ועל ההרים לנפל עלינו להסתירנו מפניו.

14 For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

אך כזאת לא תהיה; בוא נבוא ונעמד לפניו והוא בתפארתו ובכחו ובגבורתו ובהודו ובשלונו, ונודה, לבושנתנו הנצחית, כי כל משפטיו צדק; כי ישר הוא בכל פעליו, וכי רחום הוא לבני האדם, וכי לו הכח לגאל כל אדם המאמין בשמו והנותן פרי המעיד על תשובתו.

15 But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

והנני אומר לכם, אז בא המות, המות השני; אשר הוא מות רוחני; וכל אשר מת והוא

16 And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in

עֲלֵמָא יב:יז-כד

חוֹטָא, וּמוֹתוֹ מוֹת הַגּוֹף, אֲזִי תְבוּא עֵתוֹ לְמוֹת
גַּם מְוֹת רוּחָנִי; אַכֵּן, הוּא יְמוֹת מְוֹת בְּאִשְׁרֵי
לְדַבְרֵי צְדָק.

his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

אֲזִי תְבוּא הָעֵת וְיִסּוּרֵיהֶם יִהְיוּ כַּיָּם אֲשֶׁר וְנִפְרִית
אֲשֶׁר שְׁלֵהֲבִתּוֹ עוֹלָה לְנֶצַח נְצִיחִים; וְאֲזִי תְבוּא
עֵת הָאֶסְרָם בְּזֻקִים לְאֲבִדוֹן עוֹלָם, כְּפִי כַּחַ
שְׁבִית הַשֵּׁטָן אֲשֶׁר שֶׁעֲבָדָם כְּרָצוֹנוֹ.

17 Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

וְאֲנִי אוֹמֵר אֲלֵיכֶם, יִהְיֶה אֲזִי מִצָּדֵק כְּאֵלוֹ
לֹא בָּאָה הַגְּאֻלָּה; כִּי הֵם לֹא יוּכְלוּ לְהַגְּאֹל עַל
פִּי צְדָק אֱלֹהִים, אִף לֹא יוּכְלוּ לְמוֹת, כִּי אֵין
עוֹד הַשְּׁחָתָה.

18 Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

וּכְכֹלוֹת עֲלֵמָא לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הַשְּׁתוּמְמוֹ הָאֲנָשִׁים עוֹד יוֹתֵר.

19 Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

וְהָיָה שֵׁם אִישׁ אֶחָד, אַנְטִיוֹנָה שְׁמוֹ, וְהוּא
מוֹשֵׁל רְאִשֵׁי בִינֵיהֶם. וְהוּא בָּא וְאָמַר אֵלָיו:
מַה הַדְּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ, כִּי הָאָדָם יָקוּם
מִן הַמָּתִים וְיִשְׁתַּנֶּה מִכֵּן הַתְּמוּתָה הַזֶּה לְכֵן
אֲלֵמּוֹת, אֲשֶׁר בּוֹ לֹא תְמוֹת הַנֶּפֶשׁ לְעוֹלָם?

20 But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state that the soul can never die?

מַה כְּוִנַּת הַכְּתוּב בְּכִתְבֵי הַקֹּדֶשׁ כִּי אֱלֹהִים
הַשְּׁכִינִין כְּרוּבִים וְלֵהִט הַחֶרֶב מִקֶּדֶם לְגֵן עֵדֵן,
כֵּן יְבוֹאוּ אֲבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים וְאֶכְלוּ מִפְּרֵי עֵץ
הַחַיִּים וְחָיוּ לְעוֹלָם? וְכֵן רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי לֹא
נִתְּנָה לָהֶם כָּל אֲפֻשְׁרוֹת לְחַיּוֹת לְעוֹלָם.

21 What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

וְאָמַר אֵלָיו עֲלֵמָא: זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי
לְבָאָר. רְאִינוּ כִּי אָדָם נָפַל מִמְרוֹמִים, מִפְּנֵי
אֲכִילַת הַפְּרִי הָאֶסוּר, כְּדַבֵּר אֱלֹהִים. וְכֵן
רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי עַל יְדֵי נְפִילָתוֹ הָיָה כָּל בְּנֵי
הָאָדָם לְבָנֵי כְּלִיּוֹן וְכִשְׁלוֹן.

22 Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain, now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אֵלוֹ יָכַל אָדָם בַּיּוֹם
הַהוּא לְאָכַל מִפְּרֵי עֵץ הַחַיִּים, לֹא הָיָה כָּל
מְוֹת, וְדַבֵּר אֱלֹהִים הָיָה בְּטֵל, וְאֱלֹהִים הָיָה
כְּמַכְזָב כִּי הוּא אַכֵּן אָמַר: בַּיּוֹם אֲכָלְךָ
מִהַפְּרִי הָאֶסוּר מוֹת תְּמוֹת.

23 And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

וְאֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי הַמְּוֹת בָּא עַל בְּנֵי הָאָדָם,
וְהוּא הַמְּוֹת הַחֶמְרִי אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַר עֲמוּלֵק.
וְאוּלָּם נִתַּן לְאָדָם מְרַחֵב פְּעֻלָּה אֲשֶׁר בְּתַחֲמוֹ
הוּא יְכוּל לְהִנָּחֵם מִחֻטָּא, עַל כֵּן נִהְפְּכוּ הַחַיִּים

24 And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a

עֲלֵמָא יב:כה-לב

- עֲתָה לְתַקּוּפַת נְסִיוֹן, תְּקוּפַת הַתְּכּוֹנְנוֹת לְעַמּוֹד לְקִרְאָת אֱלֹהִים. תְּקוּפַת הַתְּכּוֹנְנוֹת לְמַצֵּב הַנְּצַחִי הַהוּא, אֲשֶׁר עָלְיוֹ דְּבַרְנוּ, הַחֵל אַחַר תְּחִית הַמֵּתִים.
- 25 Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.
- וְהִנֵּה, אֱלוֹ יִכְלוּ אֲבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים לְבוֹא וְלֵאכֹל מֵעֵץ הַחַיִּים, הָיוּ הֵם אֲמֻלִּים לְעוֹלָם, כִּי לֹא הִיְתָה לָהֶם תְּקוּפַת הַתְּכּוֹנְנוֹת; וְאִזּוֹ הִיְתָה מוּפְרַת תְּכֵנִית הַגְּאֻלָּה, וְדַבֵּר אֱלֹהִים הָיָה דְּבַר בְּטֵל, חֲסַר תִּקְוָה.
- 26 And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.
- אָךְ לֹא כֵן הָיָה; כִּי הִכְרַח הַמֶּלֶךְ לְבְנֵי אָדָם; וְאַחַר מוֹתָם מִכְּרַחִים הֵם לְבוֹא לְהִשְׁפֹּט בְּאוֹתוֹ הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר דְּבַרְנוּ עָלָיו, אֲשֶׁר הוּא הַקֵּץ.
- 27 But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.
- וְאַחַר אֲשֶׁר מָנָה אֱלֹהִים כִּי יַחֲוּלוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאָדָם, הוּא רָאָה לְנִכּוֹן לְהוֹדִיעַ אֶת הָאָדָם עַל אוֹדוֹתֵיהֶם.
- 28 And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;
- עַל כֵּן שְׁלַח מַלְאָכִים לְדַבֵּר אִתְּם; וְאֵלֶּה נִתְּנוּ לְבְנֵי אָדָם לְחֻזוֹת אֶת תְּפָאֲרוֹתָיו.
- 29 Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.
- וּמִן הָעֵת הַהִיא וְהִלָּאָה הֵם הַחֲלוּ לְקַרְא בְּשֵׁמוֹ. עַל כֵּן, דְּבַר אֱלֹהִים עִם בְּנֵי אָדָם וְהוֹדִיעָם אֶת תְּכֵנִית הַגְּאֻלָּה, אֲשֶׁר הוֹכְנָה מִיִּסוּד הָעוֹלָם; וְהוּא הוֹדִיעָם אוֹתָהּ כְּפִי אֲמוֹנָתָם וְהִשׁוּבָתָם וּמַעֲשֵׂי קִדְשָׁם.
- 30 And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.
- לְכֵן הוּא נָתַן מִצְוֹת לְבְנֵי הָאָדָם. תְּחִלָּה עָבְרוּ הֵם עַל הַמִּצְוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת, בְּאֲשֶׁר לְעִנְיֵי הַחֹמֶר, וְהָיוּ כְּאֱלֹהִים, לְדַעַת טוֹב וְרָע, וְשָׂמוּ עֲצָמָם בְּמִצַּב פְּעֻלָּה, אוֹ הוֹשְׂמוּ בְּמִצַּב אֲשֶׁר יוֹכְלוּ לְפַעַל כְּפִי חֲפָצָם וְרִצּוֹנָם, אִם הֵיטִיב עֲשׂוֹת וְאִם לְהָרַע;
- 31 Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as Gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—
- לְכֵן נָתַן לָהֶם אֱלֹהִים מִצְוֹת, אַחַר אֲשֶׁר הוֹדִיעָם אֶת תְּכֵנִית הַגְּאֻלָּה, לְבַל יַרְעוּ, וְהוֹדִיעָם אֶת הָעֲנֵשׁ לְעוֹשֵׂי רָעָה, וְהוּא הַמּוֹת הַשֵּׁנִי, מוֹת נְצַחִי בְּאֲשֶׁר לְדַבְרֵי צְדָקָה; כִּי לְגַבִּי כְּאֵלֶּה אֵין לְתְּכֵנִית הַגְּאֻלָּה כֹּל תִּקְוָה, כִּי מַעֲשֵׂי הַצְּדָק לֹא יוּפְרוּ, לְפִי הַטוֹב הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים.
- 32 Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

- אָד אֱלֹהִים קָרָא לְבְנֵי הָאָדָם בְּשֵׁם בְּנוֹ, כִּי
זֹאת תִּכְנֶינָה הַגְּאֻלָּה אֲשֶׁר הוֹכְנָה, לֵאמֹר: אִם
תִּנְחַמוּ מִחַטָּא וְלֹא תִקְשׁוּ אֶת לְבַבְכֶם, רַחֵם
אֲרַחֲמֶכֶם עַל יְדֵי בְנֵי הַיְלֹוד הַיְחִיד.
- לְכֹן, כָּל הַשֵּׁב מִחַטָּאֵיו וְאִינוּ מִקְשָׁה לְבוֹ,
זִכְאֵי הוּא לְרַחֲמִים עַל יְדֵי בְנֵי הַיְלֹוד הַיְחִיד,
לְמַחִילַת חַטָּאֵיו. אֱלֹהֵי יְבוֹאוּ לְמְנוּחָתִי.
- וְכֹל אֲשֶׁר יִקְשָׁה לְבוֹ וַיַּפְעַל אָנוּ, הַנְּנִי נִשְׁבַּע
בְּאַפִּי כִּי לֹא יְבוֹא אֵל מְנוּחָתִי.
- וְעַתָּה, אַחֵי, הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי אִם תִּקְשׁוּ
אֶת לְבַבְכֶם, לֹא תְבוֹאוּ אֵל מְנוּחַת יְהוָה,
וְעוֹנֵכֶם יִכְעִיסֶנּוּ עַד אֲשֶׁר יִשְׁפֹךְ בְּכֶם אֶת
חַמְתּוֹ, כְּבְמַרְיָבָה הָרֵאשׁוֹנָה; אָכֵן, כְּדָבְרוֹ
בְּמַרְיָבָה הָאַחֲרוֹנָה כְּבְרֵאשׁוֹנָה, וְתֵאבֵד
נַפְשְׁכֶם אֲבָדֵן עוֹלָם, וְזֹאת עַל פִּי דְבָרוֹ עַל
הַמְּנוֹת הָאַחֲרוֹן כְּעַל הַמְּנוֹת הָרֵאשׁוֹן.
- וְעַתָּה, אַחֵי, יַעַן אֲשֶׁר יָדַעְנוּ אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֹהִים, וְאַמַּת הֵם, הִבֵּה נִנְחָם מִחַטָּאֵינוּ וְלֹא
נִקְשָׁה אֶת לְבַבְנוּ, וְלֹא נִכְעִיס אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
לְשִׁפְךְ עָלֵינוּ אֶת חַמְתּוֹ אַחֲרֵי אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ
אֶת מִצְוֹתָיו הַשְּׁנִיּוֹת הָאֵלֹהִים, כִּי אִם נְבוֹא נָא
אֵל מְנוּחַת אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הוֹכְנָה עַל פִּי דְבָרוֹ.

33

34

35

36

37

יג

13

- וְעוֹד, אַחֵי, אֲעוֹרֵר אֶת תְּשׁוּמַת לְבַבְכֶם לְעַת
אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הַמִּצְוֹת הָאֵלֹהִים
לְבְנָיו. חֲפָצִי כִּי תִזְכְּרוּ כִּי יְהוָה אֱלֹהִים הִסְמִיךְ
כְּהֹנִים, כְּפִי סֹדֵר קִדְשׁוֹ, אֲשֶׁר הוּא כְּפִי סֹדֵר
בְּנוֹ, לְלַמֵּד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֹהִים לְאֲנָשִׁים.
- וְהַכְהֵנִים הֵהֱם הִסְמִיכוּ כְּפִי סֹדֵר בְּנוֹ, בְּאִפְּנוֹ
אֲשֶׁר עַל יְדֵיו יוֹכְלוּ הָאֲנָשִׁים לְצַפּוֹת לְבְנוֹ
בְּעִבּוֹר גְּאֻלָּה.
- וְזֶה הָאִפְּנוֹ אֲשֶׁר לְפִיו הִם הִסְמִיכוּ: אַחֲרֵי אֲשֶׁר
נִקְרְאוּ וְהוֹכְנוּ מִסוּד הָעוֹלָם, עַל פִּי הַיְדִיעָה
מֵרֵאשִׁית אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים בְּעִבּוֹר שְׂפַע אֲמוּנָתָם
וְטוֹב מַעֲשֵׂיהֶם; וְתַחֲלָה הִם הָיוּ חֲפָשִׁיִּים לְבַחֵר
טוֹב וְרַע; וַיַּעַן אֲשֶׁר בָּחֲרוּ בְּטוֹב וְהַחֲזִיקוּ
- 1 And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.
- 2 And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.
- 3 And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called

עֲלֵמָא יג:ד-יא

בְּאִמּוּנָה רַבָּה מְאֹד, הֵם נִקְרְאוּ לְשִׁיחוֹת קֹדֶשׁ,
אֲכֹן, לְאוֹתָהּ שְׁלִיחוֹת קֹדֶשׁ אֲשֶׁר הוֹכְנָה עִם
גְּאֻלָּה מְכִינָה לְאֲשֶׁר כָּאֵלָה וְעַל פִּיהָ;

with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with,
and according to, a preparatory redemption for such.

וְכִף הֵם נִקְרְאוּ לְשִׁיחוֹת הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת בְּעֵבוֹר
אֲמוּנָתָם, בְּעוֹד אֲשֶׁר אַחֲרֵים מְאֹסוֹ בְּרוּחַ
אֱלֹהִים מִפְּנֵי קִשֵׁי לִבָּם וְעוֹרוֹן דַּעְתָּם, אֲשֶׁר
אִם לֹא כֵן, הִיְתָה לָהֶם זְכוּת רַבָּה כְּלוּלָתָם.

4 And thus they have been called to this holy calling on account of their
faith, while others would reject the Spirit of God on account of the
hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not
been for this they might have had as great privilege as their brethren.

וּבְקִצְרָה: תְּחִלָּה עֲמְדוּ הֵם עִם אַחֵיהֶם בְּאוֹתוֹ
מִעַמָּד; כִּף הוֹכְנָה שְׁלִיחוֹת הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת
מִיְסוּד הָעוֹלָם לְמַעַן אֵלָה אֲשֶׁר לֹא יִקְשׁוּ אֶת
לִבָּם, בְּזְכוּת הַכִּפְּרָה אֲשֶׁר לְבִן אֱלֹהִים הַיְלֹוד
הַיְחִיד, אֲשֶׁר הוֹכֵן, וְעַל יְדִיָּהּ.

5 Or in fine, in the first place they were on the same standing with their
brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation
of the world for such as would not harden their hearts, being in and
through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

וְכִף הֵם נִקְרְאוּ לְשִׁיחוֹת הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת
וְהִסְמְכוּ לְכַהֲנָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בְּסֹדֶר הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, לְמַעַן יִלְמְדוּ אֶת מִצְוֹתָיו לְבְנֵי
הָאָדָם, בְּעֵבוֹר יְבוֹאוּ גַם הֵם אֶל מְנוּחָתוֹ.

6 And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high
priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto
the children of men, that they also might enter into his rest—

וְהַכְּהֵנָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת הִיא עַל פִּי סֹדֶר בְּנוֹ,
אֲשֶׁר הַסֹּדֶר הַזֶּה הִיָּה מִיְסוּד הָעוֹלָם; אוֹ,
בְּמֵלִים אַחֲרוֹת, הוּא לֹלָא רֵאשִׁית בְּיָמִים
וְלֹלָא אַחֲרִית בְּשָׁנִים, וְהוּא הוֹכֵן מִעוֹלָם וְעַד
עוֹלָם, כִּפִּי יְדִיעָתוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים מֵרֵאשִׁית.

7 This high priesthood being after the order of his Son, which order was
from the foundation of the world; or in other words, being prepared from
beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all
eternity, according to his foreknowledge of all things—

וְכֹה הֵם הִסְמְכוּ לְכַהֲנָה: הֵם נִקְרְאוּ לְשִׁיחוֹת
קֹדֶשׁ וְהִסְמְכוּ בְּסִמְכָה קְדוּשָׁה וְקִבְלוּ עֲלֵיהֶם
אֶת הַכְּהֵנָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בְּסֹדֶר הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר
שְׁלִיחוֹתָהּ וְסִמְכָתָהּ וְהַכְּהֵנָה הַגְּדוֹלָה הִיא בְּלִי
רֵאשִׁית וּבְלִי אַחֲרִית.

8 Now they were ordained after this manner—being called with a holy
calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the
high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and
high priesthood, is without beginning or end—

כֹּה הֵם נִהְיוּ כַּהֲנִים גְּדוֹלִים לְעוֹלָם, עַל פִּי הַסֹּדֶר
אֲשֶׁר לְבִן, הַיְלֹוד הַיְחִיד אֲשֶׁר לְאָב, אֲשֶׁר הוּא
בְּלִי רֵאשִׁית בְּיָמִים וּבְלִי קִץ בְּשָׁנִים, אֲשֶׁר הוּא
מִלֵּא חֶסֶד וְיִשָּׁר וְאֱמֶת. כֵּן הַדְּבָרָה אָמֵן.

9 Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the
Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end
of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

וְעַתָּה, כִּפִּי שֶׁאֲמַרְתִּי עַל סֹדֶר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
לְכַהֲנָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, רַבִּים הָיוּ אֲשֶׁר הִסְמְכוּ
וְהָיוּ לְכַהֲנִים גְּדוֹלִים לְאֱלֹהִים; וְזֹאת בְּעֵבוֹר
שִׁפְעָה אֲמוּנָתָם וְתִשְׁבּוּתָם וְצַדִּיקָתָם לְפָנֵי
אֱלֹהִים, כִּי הֵם בָּחְרוּ לְהִנָּחֵם מִחֶטְאֵם וּלְפַעַל
בְּמִישָׁרִים וְלֹא לְהִסְפּוֹת.

10 Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood,
there were many who were ordained and became high priests of God;
and it was on account of their exceeding faith and repentance, and
their righteousness before God, they choosing to repent and work
righteousness rather than to perish;

לְכֵן נִקְרְאוּ עַל פִּי סֹדֶר הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, וְנִקְדְּשׁוּ,
וּבִגְדֵיהֶם רָחְצוּ וְהִלְבִּינוּ עַל יְדֵי דַם הַשֶּׁה.

11 Therefore they were called after this holy order, and were sanctified,
and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

עֲלֵמָא יג:יב-כא

- 12 Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.
- 13 And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.
- 14 Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.
- 15 And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.
- 16 Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.
- 17 Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;
- 18 But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.
- 19 Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.
- 20 Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.
- 21 And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty
- וְאַחַר הָיְתוּם נִקְדָּשִׁים בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבְגָדֵיהֶם רִחְצוּ עַד זֶה בְּהִיוֹתָם טְהוֹרִים לְלֹא רֶבֶב לְפָנָי אֱלֹהִים, לֹא יִכְלוּ לְהִבִּיט עַל חַטָּא, בְּלִתי בְּגַעַל נֶפֶשׁ. וְרַבִּים הָיוּ, אַכְּנֹ, רַבִּים וְעֲצוּמִים אֲשֶׁר נִטְהָרוּ וּבָאוּ אֶל מְנוּחַת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- וְעַתָּה, אַחֵי, חַפְצָתי כִּי תִשְׁפִּילוּ עַצְמְכֶם לְפָנָי אֱלֹהִים וְתִתְּנוּ פְרִי הַהוֹלֵם תְּשׁוּבָה, בְּעִבּוֹר תְּבוֹאוּ גַם אַתֶּם אֶל הַמְּנוּחָה הַזֶּה.
- הַכֹּנְעוּ נָא כַּעֲם בְּיָמֵי מֶלְכִּיצֶדֶק, אֲשֶׁר גַּם הוּא הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל עַל פִּי הַסֹּדֵר הַהוּא אֲשֶׁר עָלְיוֹ דְּבַרְתִּי, וְאֲשֶׁר קִבַּל עָלָיו אֶת הַכֹּהֲנָה הַגְּדוֹלָה עַד עוֹלָם.
- הָיָה זֶה אוֹתוֹ מֶלְכִּיצֶדֶק אֲשֶׁר אֲבָרָהָם הֵבִיא לוֹ מֵעֲשָׂרוֹת; אַכְּנֹ, אֲבָרָהָם אֲבִינוּ עֲשָׂר מֵעֲשָׂר מִכָּל אֲשֶׁר הָיָה לוֹ.
- וְהַמְשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה נִתְּנוּ בְּאַפְּן הַזֶּה, בְּעִבּוֹר יִצְפָּה הָעָם עַל יְדֵיהֶם לְבֹן אֱלֹהִים; זֹאת תְּבַנֶּית סֹדְרוֹ, אוֹ זֶה סֹדְרוֹ, וְזֹאת בְּעִבּוֹר יִצְפָּה לוֹ הָעָם לְמַחִילָה עַל חַטְאֵיהֶם, לְמַעַן יָבוֹאוּ אֶל מְנוּחַת יְהוָה.
- וּמֶלְכִּיצֶדֶק הָיָה מֶלֶךְ אֶרֶץ שָׁלֵם, וְעַמּוֹ הִרְבּוּ עֲוֹן וְתוֹעֵבָה; אַכְּנֹ, כָּלֶם תָּעוּ וְהִרְבּוּ כָּל מִיַּי רָשָׁעָה.
- אֵךְ מֶלְכִּיצֶדֶק, אֲשֶׁר הִחֲזִיק בְּאַמוּנָה גְּדוֹלָה וְקִבַּל אֶת מִשְׁרַת הַכֹּהֲנָה הַגְּדוֹלָה כַּפִּי סֹדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, הִסִּיף לְעַמּוֹ לְהִנָּחֵם מִחַטָּא. וְהִנֵּה, הֵם שָׁבוּ מִרְעֵתָם; וּמֶלְכִּיצֶדֶק כֹּנֵן שָׁלוֹם בְּאֶרֶץ בְּיָמָיו, עַל כֵּן נִקְרָא שׁוֹר שָׁלוֹם, כִּי הָיָה מֶלֶךְ שָׁלֵם וְהוּא מִשַׁל תַּחַת אָבִיו.
- רַבִּים הָיוּ לְפָנָיו וְרַבִּים הָיוּ אַחֲרָיו, אֵךְ לֹא הָיוּ גְדוֹלִים מִמֶּנּוּ; עַל כֵּן אוֹתוֹ צִיָּנוּ וְהִזְכִּירוּ.
- אִין לִי צָרָךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר עַל כֵּן, דֵּי בְּאֲשֶׁר אֲמַרְתִּי. הִנֵּה כְּתוּבֵי הַקֹּדֶשׁ לְפָנֶיכֶם, אִם תַּעֲזוּבוּם אֶת אֲבֻדְנְכֶם תְּבִיאוּ.
- וּבְאַמְרוֹ לָהֶם עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא פָּשַׁט אֶת יָדוֹ אֲלֵיהֶם וְקָרָא בְּקוֹל גְּדוֹל

- לְאמַר: הִנֵּה הַעֵת לְתִשׁוּבָה, כִּי קָרוֹב לְבוֹא יוֹם הַיְשׁוּעָה.
- voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;
- 22 וְקוֹל יְהוָה מְשַׁמֵּיעַ זֹאת לְכָל הָאֲמוֹת בְּפִי מְלֹאכִים. וְהוּא מְשַׁמֵּיעַ זֹאת לְמַעַן יִתְבַּשְׂרוּ בְּשׂוֹרֵת שְׂמִיחָה וְשִׂשׂוֹן. וְהוּא מְבַשֵּׂר אֶת בְּשׂוֹרֵת הַשְּׂמִיחָה הַזֹּאת בְּקִרְבָּה כָּל עַמּוֹ, גַּם בְּאֲזוּי הָרְחוֹקִים הַנְּפוּצִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן הִיא הַגִּיעָה עַד־יְנֵינוּ.
- 22 Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.
- 23 וְהִיא נֹדַעַת לָנוּ בְּמַלְאִים בְּרוּרוֹת, לְמַעַן נִבְיִין וְלֹא נִטְעָה; וְזֹאת מִפְּנֵי נְדוּדֵינוּ בְּאָרֶץ נִכְרִיָּה; הִנֵּה רַבָּה הַבְּכוּרָה אֲשֶׁר הֶעֱנָקָה לָנוּ, כִּי הַבְּשׂוֹרָה הַמְּשַׁמַּחַת הַזֹּאת מְשַׁמַּעַת לָנוּ בְּכָל חֲלָקֵי כְּרַמֵּנוּ.
- 23 And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.
- 24 כִּי הִנֵּה מְשַׁמֵּיעִים אוֹתָהּ עִתָּהּ מְלֹאכִים לְרַבִּים אֲשֶׁר בְּאֲרָצֵנוּ; וְזֹאת בְּעֵבוֹר הַכִּיִּן אֶת לֵב בְּנֵי הָאָדָם לְקַבֵּל אֶת דְּבָרוֹ בְּעֵת בּוֹאוֹ בְּתַפְאֲרָתוֹ.
- 24 For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.
- 25 וְעַתָּה אֲדָּ מְחַכִּים אֲנִיחֵנוּ לְשִׁמְעַ מִפִּי מְלֹאכִים אֶת חֲדָשׁוֹת בּוֹאוֹ הַמְּשַׁמְחוֹת; כִּי קָרִיב הַיּוֹם אֲדָּ אֵינָנוּ יוֹדְעִים אֶת מוֹעֵדוֹ. יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים כִּי יָבוֹא בְּיָמֵי; וְאִם יִקְדִּים אוֹ יֵאָחֶר, אֲשַׁמְחָה בּוֹ.
- 25 And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.
- 26 וַיִּוָּדַע הַדְּבָר לְצַדִּיקִים וְלְקַדוֹשִׁים מִפִּי מְלֹאכִים בְּעֵת בּוֹאוֹ, לְקִים אֶת דְּבָרֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר דְּבָרוּ עָלָיו, עַל פִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה.
- 26 And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.
- 27 וְעַתָּה, אַחֵי, הִנְנִי מְבַקֵּשׁ מֵעַמְּק לְבִי, בְּחִרְדָּה רַבָּה עַד כְּאֵב, כִּי תִשְׁמְעוּ לְדְבָרֵי וְתִשְׁלִיכוּ חַטָּאֵיכֶם הַלָּאָה מִמֶּם וְלֹא תִדְחוּ אֶת יוֹם תִּשׁוּבַתְכֶם;
- 27 And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;
- 28 כִּי תִכְנַעְוּ לִפְנֵי יְהוָה וְתִקְרְאוּ בְּשֵׁם קֹדֶשׁוֹ וְתִשְׁגִּיחוּ וְתִתְפַּלְלוּ תָּמִיד, לְבַל יָבוֹאֲכֶם פְּתוּי גָּדוֹל מִיִּכְלָתְכֶם לְשֵׂאת; וְכֹף תוֹלִיכְכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְתִהְיוּ שְׂפָלִים וְעָנִוִּים וְנִכְנָעִים וְסַבְּלָנִים, מְלֵאִים אֲהֶבָה וּמֵאֲרִיכִים אֶת אַפְּכֶם;
- 28 But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;
- 29 בְּהִיּוֹת לְכֶם אֲמוּנָה בִּיהוָה, וְתִקְוָה כִּי תִנְחַלוּ חַיֵּי עוֹלָם, וּבְלִבְכֶם תָּמִיד אֲהַבַת אֱלֹהִים, לְמַעַן תִּתְנַשְּׂאוּ בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן וְתִבּוֹאוּ אֶל מְנוּחָתוֹ.
- 29 Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי יְהוָה לָתֵת בְּלִבְכֶם נְחֵמָה
עַל רְעֵתְכֶם, לְמַעַן לֹא תִבְיֹאוּ עֲלֵיכֶם אֶת חַרוֹן
אַפּוֹ, וְלֹא תִאָּסְרוּ בַּחֲרָצְבוֹת שָׂאוֹל וְלֹא
תִבּוֹאֲכֶם מִיַּתֵּה שְׁנִיָּה.

30 And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים דָּבַר עֲלֵמָא אֶל
הָעָם, אֲשֶׁר אֵינָם כְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַזֶּה.

31 And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

י

14

וַיְכַלּוּתוּ לְדַבֵּר אֶל הָעָם, הָאֲמִינֵי רַבִּים מֵהֶם
לְדַבְּרֵי וְהַחֲלוּ לְהִנָּחֵם מִחֲטָאֵיהֶם וְלַחְקֹר
בְּכִתְבֵי הַקְּדוּשׁ.

1 And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

אֲף רַבִּים חָפְצוּ לְכַלּוֹת אֶת עֲלֵמָא וְאֶת
עֲמוּלֵק, כִּי רָגְזוּ עַל עֲלֵמָא, עַל דְּבָרָיו
הַבְּרוּרִים אֲשֶׁר דָּבַר אֶל אֲזַרְזוֹם; וְאֵף אֲמָרוּ
כִּי עֲמוּלֵק שָׁקַר לָהֶם וְגַדֵּף אֶת חֻקֵּיהֶם וְאֶת
עוֹרְכֵי דִינָם וְאֶת שׁוֹפְטֵיהֶם.

2 But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

וְהֵם רָגְזוּ עַל עֲלֵמָא וְעַל עֲמוּלֵק. וַיַּעֲזֹבוּ
אֲשֶׁר הָעֵידוּ גְלוּיּוֹת עַל רְשָׁעוֹתָם, בְּקִישׁוֹ
לְכַלּוֹתָם בְּסֵתֶר.

3 And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

אֲף הֵם לֹא עָשׂוּ כֵן, כִּי אִם לָקְחוּ אוֹתָם
וְאָסְרוּם בְּעִבּוֹתֵים וְהִבְיֹאוּם לְפָנֵי שׁוֹפֵט
אֶרֶץ הָעֵלְיוֹן.

4 But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

וְהָאֲנָשִׁים נִגְשׂוּ וְהָעֵידוּ עֲלֵיהֶם בְּאֲמָרָם כִּי
גִדְּפוּ אֶת הַחֹק, אֶת עוֹרְכֵי הַדִּין וְאֶת שׁוֹפְטֵי
הָאֶרֶץ, וְכֵן אֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ; וְהֵם אֵף
הָעֵידוּ עַל דְּבָרֵיהֶם כִּי יֵשׁ רֶק אֱלֹהִים אֶחָד, וְכִי
יִשְׁלַח אֶת בְּנוֹ אֶל הָעָם, אֲף הוּא לֹא יוֹשִׁיעֵם.
דְּבָרִים רַבִּים כְּאֵלֶּה הָעֵידוּ הָאֲנָשִׁים עַל עֲלֵמָא
וְעַל עֲמוּלֵק; וְכָל זֹאת נַעֲשֶׂה לְפָנֵי שׁוֹפֵט
אֶרֶץ הָעֵלְיוֹן.

5 And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

וְאֲזַרְזוֹם הִשְׁתּוֹמֵם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
נְאֻמְרוּ; וְהוּא אֵף יָדַע עַל עוֹרוֹן הַדַּעַת אֲשֶׁר
הִסֵּב לְעַם בְּדַבְּרֵי הַכֶּזֶב אֲשֶׁר דָּבַר; וּבְהַכְפִּירוֹ
אֶת אִשְׁמֹתוֹ הַחֲלָה נִפְשׁוֹ לְהִצְיָקוֹ; אַכֵּן,
יִסּוּרֵי שָׂאוֹל סְבוּהוּ.

6 And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

וְהוּא קָרָא אֶל הָעָם לֵאמֹר: הִנְנִי אָשֵׁם,
וְהָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה נְקִיִּים מֵעוֹן לְפָנֵי אֱלֹהִים.
וּמִן הַיּוֹם הַזֶּה הוּא וְהַלְאָה הָיָה מְלַמֵּד עֲלֵיהֶם

7 And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him,

עֲלָמָא יד-ח-טו

זכות; ואולם העם גדפוהו ואמרו לו: הגם אתה אחוז ברוח השטן? והם ירקו בפניו והדיחוהו מקרבם, וכן עשו לכל אשר האמינו לדברי עֲלָמָא ועמולק. והם גרשום ושלחו בהם אנשים לרגמם אבן.

והם אספו יחד את נשי המגרשים ואת ילדיהם, וכל אשר האמין או למד להאמין בדבר אלהים השלף באש על פי פקדתם; וכן עשו לכתבי זכרונותיהם אשר בהם כתבי הקדש; לאש השליכום, להשרף ולכלות בה.

והם לקחו את עֲלָמָא ואת עמולק ונשאוים אל מקום ההוצאה להורג, למען יראו בעיניהם את כליון העולים על המוקד.

ובראות עמולק את יסורי הנשים והסף הנשרפים באש, הצר לו מאד; והוא אמר אל עֲלָמָא: איכה נחזה במראה הנורא הזה? הבה נטה את ידינו ונפעיל את כח אלהים אשר בנו ונצילם מן הלהבות.

ואמר אליו עֲלָמָא: רוח הקדש עוצרת אותי מפשט דני; כי הנה מקבלם יהוה אליו בתפארה; והוא מתיר את המעשה הזה, את מעשה העם לנשרפים, כפי קשי לבם, למען יהיה דינם, אשר יחרץ עליהם בעברתו, משפט צדק. ודם הזכאים יהיה לעד עליהם, וצעוק יצעק עליהם ביום האחרון.

ועמולק אמר אל עֲלָמָא: אולי אף אותנו ישרפו.

ואמר עֲלָמָא: כרצון יהוה יהיה; אף מלאכתנו לא תמה; לכן לא ישרפוננו.

ובעת אשר אכלו גויות המשלכים באש, ועמיהם הכתבים אשר השלכו לשרפה, בא שופט הארץ העליון, ועמד לפני עֲלָמָא ועמולק, אשר היו כבולים, וסטר בידו על לחייהם, ואמר אליהם: אחר הדברים אשר ראיתם, התוסיפו להטיף לעם הזה כי ישלכו אל אגם אש וגפרית?

הנה ראיתם כי לא היה בכם כח להציל את המשלכים באש; אף אלהים לא הצילם על היותם בני אמונתכם. והשופט סטר על לחייהם שנית ושאל: מה תאמרו בעדכם?

saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

8 And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire, and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

9 And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

10 And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

11 But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

12 Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

13 And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

14 Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

15 Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

- 16 Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.
 והשופט הזה הלך בדרך תורת נחור אשר הרג את גדעון וכאמונתו.
- 17 And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.
 ועלמא ועמולק לא ענוהו דבר; והוא הוסיף לסטר על לחייהם, ונתנם ביד הפקידים לכלאם בבית הפלא.
- 18 And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.
 ואחר שלושה ימים להפלאם, באו עורכי דין רבים, ושופטים וכהנים ומורים, אשר היו מבני אמונת נחור אל בית הפלא לראותם. והם שאלום על דברים רבים, אך הם לא ענום.
- 19 And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.
 והשופט עמד לפניהם ואמר: מדוע אינכם עונים על דברי העם הזה? האינכם יודעים כי יש לאל ידי לשלחכם אל הלהבות? והוא צום לדבר, אך הם לא ענוהו.
- 20 And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?
 והם יצאו והלכו לדרךם ובאו שנית למחרת. והשופט שוב הפך את לחייהם, וכן רבים אחרים באו והכום ואמרו להם: התוסיפו לעמד ולשפט את העם הזה ולגנות את חקיניו? אם כה רב כחכם, מדוע אינכם מחלצים עצמכם?
- 21 And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?
 ועוד דברים רבים כאלה אמרו להם, וחרקו עליהם שן וירקו בפניהם ואמרו: מה יהיה מראנו בבוא עלינו חרמה?
- 22 And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.
 ועוד דברים רבים כאלה, אכן, כל מיני דברים אשר כאלה אמרו להם; וכה לעגו להם ימים רבים; ומנעו מהם מאכל בעבור הרעבים ומשתה בעבור הצמיאם; והפשטו את בגדיהם לתתם עירמים. כה הם היו אסורים בעבותים, כלואים בבית הפלא.
- 23 And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.
 והיה בשנים עשר לחדש העשירי, בשנה העשירית לשלטון השופטים בעם נפי, אחר אשר סבלו כף עלמא ועמולק ימים רבים, ובעודם כבולים בבית כלאם, בא אליהם השופט העליון לארץ עמוניהה, ועמו רבים ממורי העם ועורכי הדין.
- 24 And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.
 והשופט העליון עמד לפניהם, והכם עוד פעם ואמר אליהם: אם בידכם כח אלהים, חלצו עצמכם מן הכבלים האלה ואז נאמין כי יהוה ישמיד את העם הזה כדבריכם.

- 25 And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.
- וְכָל־מִי בָּאוּ וְהִכּוּם, עַד אַחַד, וְשׁוּב אָמְרוּ לָהֶם אֶת אוֹתָם הַדְּבָרִים. וַיְדַבֵּר אֲלֵיהֶם אַחֲרוֹן הַבָּאִים הִיָּתָה יַד אֱלֹהִים עַל עֲלֵמָא וְעַל עֲמוּלֵק, וְהֵם קָמוּ וַעֲמָדוּ עַל רַגְלֵיהֶם.
- 26 And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.
- וְעֲלֵמָא קָרָא לֵאמֹר: אֲהֵהּ, יְהוּה, עַד אָנָּה נִסְבֵּל אֶת הַיְסוּרִים הַגְּדוֹלִים הָאֵלֶּה? אָנָּה, יְהוּה, תִּנְהַלְנוּ כַּח כְּפֵי אֲמוּנָתְנוּ, אֲשֶׁר הִיא בְּמִשְׁיַח, לְהִנְצֵל. וְהֵם נִתְקְוּ אֶת הַחֲבָלִים אֲשֶׁר אָסְרוּם. וַיִּכְרְאוּת הָאֲנָשִׁים זֹאת הֵם הִחֲלוּ לִבְרוֹחַ, כִּי נָפַל עֲלֵיהֶם פַּחַד חֲרָבָנָם.
- 27 And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.
- וְכֵן גְּדוֹל הָיָה פַּחַדָּם, עַד כִּי נָפְלוּ לָאָרֶץ, וְלֹא הִגִּיעוּ עַד שַׁעַר בַּיִת הַכְּלֵא הַחִיצוֹן; וְהָאָרֶץ הִזְדַּעְזְעָה וְעָזְעָה עַז, וְחוֹמוֹת בַּיִת הַכְּלֵא נִבְקְעוּ וְנָפְלוּ אַרְצָה, וְהַשׁוֹפֵט הָעֵלְיוֹן וְעוֹרְכֵי הַדִּין וְהַכֹּהֲנִים וְהַמּוֹרִים אֲשֶׁר סָטְרוּ בְּפָנֵי עֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק נִהָרְגוּ תַּחַת הַמַּפְלָא.
- 28 And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.
- וְעֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק יָצְאוּ מִבַּיִת הַכְּלֵא בְּלֹא פְגַע, כִּי הִעֲנִיק לָהֶם יְהוּה כַּח כְּפֵי אֲמוּנָתָם אֲשֶׁר בְּמִשְׁיַח. וְהֵם יָצְאוּ יָשָׁר מִבַּיִת הַכְּלֵא, חֲפְזִים מִמוֹסְרוֹתֵיהֶם; וּבַיִת הַכְּלֵא נָפַל אַרְצָה וְכָל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר בֵּין חוֹמוֹת הַכְּלֵא, זוּלַת עֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק, נִהָרְגָה. וְהֵם הִישִׁירוּ דִּרְכָם הַעִירָה.
- 29 Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.
- וְכַשְׁמַע הָעָם אֶת הַרֶעַשׁ הַגְּדוֹל, הֵם רָצוּ יַחַד בְּהַמוֹנֵיהֶם לְדַעַת אֶת סִבַּת הַדְּבָר; וַיִּבְרְאוּתָם אֶת עֲלֵמָא וְאֶת עֲמוּלֵק יוֹצְאִים מִן הַכְּלֵא, וְאֵת חוֹמוֹתָיו נוֹפְלוֹת אַרְצָה, הֵם הָיוּ בְּפַחַד גְּדוֹל, וְנָסוּ מִפָּנֵי עֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק כְּנוֹס עִם גְּדִיָּה מִפָּנֵי צֶמֶד אַרְיוֹת. כֵּן נָסוּ מִפָּנֵי עֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק.

טו

15

- 1 And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.
- וְעֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק הִצְטוּ לְצֵאת מִן הָעִיר הַהִיא. וְהֵם הִלְכוּ וּבָאוּ אֶל אַרְץ צִידוֹם; וְהִנֵּה, שָׁם הֵם מָצְאוּ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר גָּלוּ מֵאֶרֶץ עַמּוֹנִיָּה, אֲשֶׁר הִדְחוּ וְנִרְגְּמוּ בְּאֲבָנִים עַל אֲשֶׁר הֵאֱמִינוּ בְּדַבְרֵי עֲלֵמָא.
- 2 And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.
- וְהֵם סִפְרוּ לָהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָה לְנִשְׁיָהֶם וּלְטַפָּם, וְכֵן עַל אוֹדוֹתֵיהֶם וְעַל כַּחַם לְהִנְצֵל.

- 3 And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.
- וְזֵאזְרוֹם שָׁכַב חוֹלָה בְּצִידוֹם וְהָיָה קוֹדֶחַ בְּחַמוֹ, יַעַן אֲשֶׁר הִתְיַסֵּר מְאֹד בְּלִבּוֹ עַל רִשְׁעָתוֹ בְּדַמּוֹתוֹ בְּנַפְשׁוֹ כִּי עֲלָמָא וְעַמּוּלֵק אֵינָם עוֹד; וְהוּא דָּמָה כִּי הֵם נִהָרְגוּ מִפְּנֵי עוֹוֹנוֹ. וְהַחֲטָא הַגָּדוֹל הַזֶּה וְשָׂרָר חֲטָאֵיו הָרַבִּים הִצִּיקוּ לְנַפְשׁוֹ, עַד כִּי גָבַר עָלָיו חֲלָיו לֵלֵא מִרְפָּא; לְכֵן הִחַל גּוֹפּוֹ לְצַרְבַּ בְּחַם לוֹהֵט.
- 4 Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.
- וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ כִּי עֲלָמָא וְעַמּוּלֵק בָּאוּ אֶל אֶרֶץ צִידוֹם, הִחַל לִבּוֹ לְהִתְגַּבֵּר, וּמִיַּד שָׁלַח אֲלֵיהֶם הוֹדְעָה לְהַפְצִירָם כִּי יָבוֹאוּ אֵלָיו.
- 5 And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.
- וְהֵם נִעְנְוּ מִיַּד לְבַקְשָׁתוֹ אֲשֶׁר שָׁלַח אֲלֵיהֶם, וּבָאוּ אֶל הַבַּיִת, אֶל זֵאזְרוֹם. וְהֵם מְצָאוּהוּ חוֹלָה, שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ, חָלַשׁ מְאֹד וְהָחַם קוֹדֶחַ בוֹ, וְנַפְשׁוֹ כּוֹאֶבֶת עָלָיו מְאֹד מִפְּנֵי עוֹוֹנוֹתָיו; וּכְאֲשֶׁר רָאָה אוֹתָם הוּא פָּשַׁט אֶת יָדוֹ לִפְנֵיו וּבִקְשָׁם לְרַפָּא.
- 6 And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?
- וְעֲלָמָא לָקַח אֶת זֵאזְרוֹם בְּיָדוֹ וְאָמַר אֵלָיו: הֲתֵאֱמִין בְּכַח הַמְּשִׁיחַ לְהוֹשִׁיעַ?
- 7 And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.
- וְהוּא עָנָה וְאָמַר: כֵּן, מֵאֲמִין אֲנִי בְּכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר לִמַּדְתָּ.
- 8 And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.
- וְאָמַר עֲלָמָא: אִם מֵאֲמִין אַתָּה בְּגִאֲלַת הַמְּשִׁיחַ, תּוּכַל לְהִרְפָּא.
- 9 And he said: Yea, I believe according to thy words.
- וְהוּא אָמַר: אֲכֵן, מֵאֲמִין אֲנִי כְּדְבָרֶיךָ.
- 10 And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.
- אָז קָרָא עֲלָמָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: אָנָּה, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, רַחֵם עַל הָאִישׁ הַזֶּה וְרַפְּאֵהוּ כְּפִי אֱמוּנָתוֹ אֲשֶׁר בַּמְּשִׁיחַ.
- 11 And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.
- וּכְאֲמַר עֲלָמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קִפֵּץ זֵאזְרוֹם עַל רַגְלָיו וְהִחַל לָלֶכֶת. הַדְּבָר נִעֲשָׂה לְמַרְבֵּה הַשְׁתּוֹמָמוֹת כָּל הָעָם, וְשִׁמוּעָתוֹ פָּשְׂטָה בְּכָל אֶרֶץ צִידוֹם.
- 12 And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.
- וְעֲלָמָא הִטְבִּיל אֶת זֵאזְרוֹם אֶל יְהוָה; וּמִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלְאָה הוּא הַטִּיף לָעָם.
- 13 And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.
- וְעֲלָמָא יָסַד כְּנִסְיָהּ בְּאֶרֶץ צִידוֹם, וְקִדְּשׁ כַּהֲנָיִם וּמוֹרִים בְּאֶרֶץ, לְהִטְבִּיל אֶל יְהוָה כָּל אָדָם הַחֲפֵץ לְהִטְבֵּל.

- 14 And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.
- וְהֵם הָיוּ רַבִּים, כִּי מִכָּל סְבִיבוֹת צִידוֹם נִהְרָו וְנִטְבְּלוּ.
- 15 But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.
- וְאוּלָם אֲנָשֵׁי אֶרֶץ עַמּוֹנִיָּהָ וְשֹׂאֲרוֹ קָשִׁי לֵב וְקָשִׁי עֵרֶף; וְהֵם לֹא שָׁבוּ מִחַטָּאתֵיהֶם בְּאֲמָרָם כִּי כָל כֹּחַ עֲלָמָא וְעַמּוּלֵק מֵאֵת הַשֵּׁטָן הוּא, כִּי הֵם הָיוּ בְּנֵי תוֹרַת נְחוֹר וְלֹא הֶאֱמִינוּ בַּתְּשׁוּבָה מִחַטָּאתֵיהֶם.
- 16 And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;
- וְעַמּוּלֵק עָזַב אֶת כָּל זָהָבוֹ וְכֶסֶפוֹ וְיִקְרוֹתָיו אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ עַמּוֹנִיָּהָ, בְּעֵבֹר דְּבַר אֱלֹהִים, כִּי רָחֲקוּ מִמֶּנּוּ חֲבֵרָיו אֲשֶׁר הָיוּ רַעִים לוֹ וְכֵן עָשׂוּ אָבִיו וּמִשְׁפָּחָתוֹ.
- 17 Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—
- וְעֲלָמָא, אַחֲרֵ כּוֹנְנָה אֶת הַכְּנֶסֶיָּה בְּצִידוֹם, וּבְרֵאוֹתוֹ בְּלִימָה גְדוּלָה, כִּי הֶאֱנָשִׁים נִבְלָמוּ מִהִתְנַשֵּׂא בְּגֵאוֹת לִבָּם וְנִכְנְעוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים, וַיַּחֲלִי לְהִתְכַנֵּס בְּמִקְדָּשֵׁיהֶם לְעַבְדָּא אֶת אֱלֹהִים לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְהִשְׁגִּיחוּ וְהִתְפַּלְלוּ תָמִיד לְמַעַן יִנְצְלוּ מִן הַשֵּׁטָן וּמִמָּוֶת וּמִמַּאֲבָדוֹן;
- 18 Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.
- אָכֵן, בְּרֵאוֹת עֲלָמָא אֶת כָּל אֱלֹהִים, הוּא לָקַח אֶת עַמּוּלֵק עִמּוֹ וַיָּבֵא אֶל אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, וַיְהִיבֵאוּ אֶל בֵּיתוֹ, וַיְנַחֲמֵהוּ בְּצָרָתוֹ, וַיְחַזְּקֵהוּ בַיהוָה.
- 19 And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- כֹּה כָּלְתָה הַשָּׁנָה הָעֲשִׂירִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.

טז

16

- 1 And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.
- וַהֲיָה בְּשָׁנַת אַחַת עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי לַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי, אַחֲרֵ אֲשֶׁר הָיָה שְׁלוֹם רַב בְּאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, בְּלֹא מִלְחָמָה וּבְלֹא רִיב שָׁנִים אַחְדוֹת, עַד הַיּוֹם הַהוּא, נִשְׁמָעָה זַעֲקַת מִלְחָמָה בְּכָל הָאֶרֶץ.
- 2 For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.
- כִּי הִנֵּה חֵילוֹת הַלְּמָנִים פָּלְשׁוּ אֶל עֵבֶר הַיַּעַר אֲשֶׁר בְּגִבּוֹל הָאֶרֶץ, וּבָאוּ עַל הָעִיר עַמּוֹנִיָּהָ וַיַּחֲלִי לְהַרְגֵם אֶת יוֹשְׁבֵיהָ וְלְהַחְרִיבָהּ.
- 3 And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.
- וּבְטָרָם יָכְלוּ הַנְּפִיִּים לְמַנּוֹת חֵיל לְגַרְשָׁם מִן הָאֶרֶץ, הִשְׁמִידוּ הַלְּמָנִים אֶת הָעָם אֲשֶׁר בְּעִיר עַמּוֹנִיָּהָ, וְהָרְגוּ אֲנָשִׁים בְּסְבִיבַת גְּבוּלוֹת נֹחַ, וְאֵף שָׁבוּ אַחֲרֵיהֶם וּלְקַחוּם אֶל הַיַּעַר.

- וְהַנְּפִיִּים חָפְצוּ לְהֵשִׁיב אֶת הַשְּׁבוּיִים אֲשֶׁר הוּבְלוּ בַשָּׁבִי אֶל הַיַּעַר.
- 4 Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.
- וְאִישׁ אֶחָד מִנֵּה לְהִיטוֹת הַמְּפָקֵד הָרֵאשִׁי לְחֵילוֹת הַנְּפִיִּים. וְשֵׁמוֹ נְקָרָא זֹרָם, וְשְׁמוֹת שְׁנֵי בָנָיו לְחִי וְאַחָא. וְזֹרָם וּשְׁנֵי בָנָיו הֵלְכוּ אֶל עֲלֵמָא, כִּי יָדְעוּ כִּי הוּא הִכְהֵן הַגְּדוֹל בְּכִנְסָיָהּ, וְאִף שָׁמְעוּ כִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה בְּקִרְבּוֹ; לָכֵן הֵם בִּקְשׁוּ לְדַעַת מִמֶּנּוּ אֶת רְצוֹן יְהוָה, אֲנֵה יֵלְכוּ בַיַּעַר וַיַּחְפְּשׂוּ אֶת עַמִּיתֵיהֶם אֲשֶׁר נִלְקְחוּ בַשָּׁבִי הַלְּמָנִים.
- 5 Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.
- וְעֲלֵמָא שָׁאַל אֶת יְהוָה עַל הַדְּבָר הַזֶּה, וּכְשׁוּבוֹ אֶלֵיהֶם אָמַר: הִנֵּה יַחְצוּ הַלְּמָנִים אֶת נְהַר צִידוֹן בַּיַּעַר הַדְּרוֹמִי הַרְחֵק מֵעֵבֶר לְגִבּוֹל אֶרֶץ מְנַטִּי; שָׁם תִּפְגְּשׁוּם, בְּמִזְרַח נְהַר צִידוֹן, וְשָׁם יִמְסַר יְהוָה לְיָדְכֶם אֶת עַמִּיתֵיכֶם שְׁבוּיֵי הַלְּמָנִים.
- 6 And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.
- וְזֹרָם וּבָנָיו חָצוּ בְּרֵאשׁ צְבָאֵם אֶת נְהַר צִידוֹן וְנָסְעוּ אֶל הַיַּעַר הַדְּרוֹמִי אֲשֶׁר מִמִּזְרַח לְגַדַּת נְהַר צִידוֹן, מֵעֵבֶר לְגִבּוֹל מְנַטִּי.
- 7 And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.
- וּכְבוּאָם עַל חֵילוֹת הַלְּמָנִים, נְפֹצוּ הַלְּמָנִים וְנִסְגּוּ אֶל הַיַּעַר. וְהֵם לָקְחוּ אֶת עַמִּיתֵיהֶם, שְׁבוּיֵי הַלְּמָנִים, וַהֲשִׁיבוּם אֶל אֶרֶץ נַחְלָתָם. וּמִן הַשְּׁבוּיִים לֹא הָיְתָה כָּל אַבְדָּה בְּנַפְשׁוֹ.
- 8 And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.
- כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת אַחַת עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, וְכֹה גָרְשׁוּ הַלְּמָנִים מִן הָאָרֶץ וְאֲנָשֵׁי עַמּוֹנִיָּהָ הַשְּׂמָדוּ; אֲכֹן, כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה מִן הָעַמּוֹנִיָּהִים אַבְדָּה וְעִירָם הַגְּדוֹלָה חָרְבָה, אֲשֶׁר אֲנָשִׁיָּהּ אָמְרוּ כִּי לֹא יוּכַל אֱלֹהִים לְאַבְדָּהָ, כִּי גְדוֹלָה הִיא.
- 9 And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.
- וְהֵנָּה, בְּיוֹם אֶחָד שָׁמְמָה עַמּוֹנִיָּהָ וּפְגָרֵי יוֹשְׁבֵיהָ הָיוּ טָרְף לְכַלְבִּים וּלְחַיֵּי הַשָּׂדֶה.
- 10 But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.
- וְאוֹלָם, אַחַר יָמִים רַבִּים, נֶעְרְמוּ גְוִיֹּתֵיהֶם עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְכִסּוּ בַשְּׂכֶבֶת עֶפְרָ דָּקָה. וְלֹא בָּאוּ אֲנָשִׁים לְהַתְנַחֵל בְּאֶרֶץ עַמּוֹנִיָּהָ שְׁנִים רַבּוֹת מִפְּנֵי צַחְנַת הַפְּגָרִים הָעֹזָה. וְהִיא נִקְרְאָה חֶרְבַת הַנְּחֹרִים. כִּי הָיוּ הַמֵּתִים בְּנֵי אַמּוֹנִיָּה נְחֹר, וְאֶרְצָם נִשְׂאָרָה שְׂמָמָה.
- 11 Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

עֲלֵמָא טז:יב-כא

- 12 And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.
- וְהַלְמָנִים לֹא הוֹסִיפוּ לְצַאת עוֹד לְמִלְחָמָה עַל הַנְּפִיִּים עַד שְׁנַת אַרְבַּע עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי. כִּי הָיָה לַנְּפִיִּים שְׁלוֹם בְּכָל הָאָרֶץ שְׁלֹשׁ שָׁנִים.
- 13 And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.
- וְעֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק הֵלְכוּ אֶל הָעָם לְקַרְאֵם לְתַשׁוּבָה, בְּמִקְדָּשָׁיו וְגַם בְּבֵתֵי הַכְּנָסֶת אֲשֶׁר נִבְנוּ כְּדֶרֶךְ הַיְהוּדִים.
- 14 And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.
- וְהֵם חִלְקוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים עִם כָּל אֲשֶׁר חָפֵץ לְשִׁמַּע אֶת דְּבָרֵיהֶם, בְּלֹא מִשׂוֹא פָּנִים לְאִישׁ, כָּל הַעֵת הַהִיא.
- 15 And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.
- כֹּה הִתְהַלְכוּ עֲלֵמָא וְעֲמוּלֵק וְעוֹד רַבִּים אֲשֶׁר נִבְחָרוּ לְמִלְאָכָה, לְהַשִּׁיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּכָל רְחֹבֵי הָאָרֶץ. וְכַנּוּן הַכְּנִסְיָה נִהְיָה דְבַר כְּלָלִי בְּרְחֹבֵי הָאָרֶץ, בְּכָל הָאֲזוּר אֲשֶׁר סָבִיב, בְּקֶרֶב כָּל עַם הַנְּפִיִּים.
- 16 And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—
- וְלֹא הָיָה הַעֲדָר שְׁוִיוֹן בֵּינֵיהֶם; וַיְהוֶה שֹׁפֵף אֶת רוּחוֹ עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ לְהַכִּין אֶת דַּעַת בְּנֵי הָאָדָם וְאֶת לְבָם לְקַבֵּל אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר יִלְמְדוּהוּ בְּקֶרֶבָם בְּעֵת בּוֹאוֹ;
- 17 That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.
- לְמַעַן לֹא יִהְיוּ קָשִׁים עַל דְּבַר אֱלֹהִים וּבַעֲבוּר לֹא יִהְיוּ חֲסָרֵי אֱמוּנָה, וְיִלְכוּ לְכַלְיוֹן; כִּי אִם יוּכְלוּ לְקַבֵּל אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּשִׂמְחָה וְיִהְיוּ כְּכֹנֶה אֲשֶׁר מִרְכַּבֶּת עַל גֶּפֶן הָאֱמָת לְמַעַן יְבוֹאוּ אֶל מְנוּחַת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- 18 Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—
- וְהַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר הֵלְכוּ אֶל הָעָם הִטִּיפוּ נֶגֶד כָּל כְּזָב וּמְרֻמָּה, קַנְיָא וּמְדַדִּים, אִיבָה וּגְדוּף, גְּנֵבָה, שָׂד וְגַזֵּל, רִצְחָה, נְאוּף וְכָל מִינֵי זְמָה, וְקִרְאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל כִּי אֲסוּרִים הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 19 Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.
- וְהֵם נֹאמְרוּ עַל דְּבָרִים הַקְּרִבִּים לְבוֹאוֹ; אֲכֹן, עַל בּוֹאוֹ בֶּן אֱלֹהִים, סְבִלּוֹתָיו וּמוֹתוֹ, וְכֵן עַל תְּחִיתַת הַמֵּתִים.
- 20 And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.
- וְרַבִּים מִן הָאֲנָשִׁים שָׁאֲלוּ עַל מְקוֹם בּוֹאוֹ שֶׁל בֶּן אֱלֹהִים; וְהֵם לְמַדּוּ כִּי הוּא יוֹפִיעַ אֲלֵיהֶם אַחֵר תְּחִיָּתוֹ; וְהַדְּבַר הִסֵּב לָהֶם רַב שִׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה.
- 21 And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being
- כֹּה כּוֹנְנָה הַכְּנִסְיָה בְּכָל הָאָרֶץ, אַחֵר אֲשֶׁר הִשֵּׁג הַנְּצַחוֹן עַל הַשָּׂטָן, וְדְבַר אֱלֹהִים

עֲלָמָא יז:א-ו

בְּטְהָרְתוֹ נִקְרָא בְּכָל הָאָרֶץ, וַיְהוּה עֲרָה אֶת
בְּרַכְתּוֹ עַל הָעָם. וּבִזְמַת פְּלִתָה שְׁנַת אַרְבַּע
עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.

מַעֲשֵׂה בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֲשֶׁר מָאָסוּ בְּזִכּוֹתָם לְמֶלֶךְ,
לְמַעַן דַּבֵּר אֱלֹהִים, וְעָלוּ אֶל אֶרֶץ נְפִי לְהַטִּיף
בְּקִרְבַּי הַלְּמָנִים; סִפּוּר סְבִלוֹתֵיהֶם וְהַצִּלָּתָם, עַל
פִּי כְּתָבִי עֲלָמָא. (בְּעֶרְךָ 91–77 לְפָנֵי הַסְּפִירָה).
נִכְלָל בְּפָרְקִים יז–כז.

preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his
blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign
of the judges over the people of Nephi.

*An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom
for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the
Lamanites. Their sufferings and deliverance, according to the record of
Alma. (About 91–77 B.C.) Comprising chapters 17–27.*

יז

17

וְהִיָּה בְּנִסְעֵ עֲלָמָא מֵאֶרֶץ גִּדְעוֹן דְּרוּמָה
לְעֵבֶר אֶרֶץ מַנְטִי, וְהִנְהוּ, לְמַרְבֵּה פְּלִיאָתוֹ,
הוּא פָּגַשׂ אֶת בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֲשֶׁר נָסְעוּ לְעֵבֶר
אֶרֶץ זֶרַחְמֵלָה.

וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ הָאֵלֶּה הָיוּ עִם עֲלָמָא בְּעַת אֲשֶׁר
הוֹפִיעַ לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ בְּרֵאשׁוֹנָה. לְכֵן שָׂמַח
עֲלָמָא עַד מְאֹד בְּרֵאוֹתוֹ אוֹתָם; וְשִׂמְחָתוֹ
גָּדְלָה שְׁבַעֲתַיִם בְּרֵאוֹתוֹ כִּי הֵם נִשְׁאָרוּ אִתּוֹ
לְאִמּוּנָה בִּיהוּה. וְהֵם הִתְחַזְּקוּ בִּידְעַת
הָאֱמֶת; כִּי הֵם הָיוּ אֲנָשִׁים נְבוֹנִים וְהִתְבּוֹנְנוּ
בְּשִׂקִידָתָם לְחַקֵּר בְּכִתְבֵי הַקְּדָשׁ, בְּעֵבֹר
יְדַעוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.

וְאִין זֹאת הַכֹּל; הֵם הִתְמַסְּרוּ לְתַפְלָה רַבָּה
וּלְצוּם. לְכֵן שָׂרוּ עֲלֵיהֶם רוּחַ הַנְּבוּאָה וְרוּחַ
הַהִתְגַּלוּת וְכֹאֲשֶׁר לְמֹדוֹ, הָיָה זֶה בְּעֵז מֵאֵת
אֱלֹהִים וּבְסִמְכוּתוֹ.

וְהֵם לְמֹדוֹ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּמִשְׁךְ אַרְבַּע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּקִרְבַּי הַלְּמָנִים; וְהִיָּתָה לָהֶם
הַצִּלָּחָה מְרַבָּה בְּהִבְיָאֵם רַבִּים לִידְעַת
הָאֱמֶת; אַכֵּן, בְּכַח דְּבַרֵיהֶם בָּאוּ רַבִּים לְפָנָיו
מִזְבַּח אֱלֹהִים, לְקִרְא בְּשִׁמוֹ וּלְהִתְוֹדוֹת לְפָנָיו
עַל חַטָּאֵיהֶם.

וְאֵלֶּה הַמְּאָרְעוֹת אֲשֶׁר קָרוּם בְּמִסְעֵיהֶם,
כִּי רַבָּה הִיָּתָה תְּלָאָתָם. וְהֵם סָבְלוּ רַבּוֹת
בְּגוּף וּבִנְפֶשׁ, רָעַב, צָמָא וְיָגַע, וְנַפְשָׁם
רָאָתָה עֲמַל רַב.

וְאֵלֶּה מִסְעֵיהֶם: הֵם עָזְבוּ אֶת אָבִיהֶם, מוֹשִׁיעַ,
בְּשָׁנָה הָרֵאשׁוֹנָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, כִּי סָרְבוּ

1 And now it came to pass that as Alma was journeying from the
land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his
astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the
land of Zarahemla.

2 Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first
appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his
brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in
the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth;
for they were men of a sound understanding and they had searched the
scriptures diligently, that they might know the word of God.

3 But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting;
therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation,
and when they taught, they taught with power and authority of God.

4 And they had been teaching the word of God for the space of fourteen
years among the Lamanites, having had much success in bringing
many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words
many were brought before the altar of God, to call on his name and
confess their sins before him.

5 Now these are the circumstances which attended them in their
journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both
in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much
labor in the spirit.

6 Now these were their journeyings: Having taken leave of their father,
Mosiah, in the first year of the reign of the judges; having refused the

עֲלֵמָא יז-ז-יד

- לְקַבֵּל אֶת הַמְּלוּכָה אֲשֶׁר חָפֵץ אֲבֵיהֶם
לְהַנְחִילֵם, וְאִף בְּדַעַת הָעָם הָיָה לְהַמְּלִיכֵם.
- וְהֵם יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ זֶרַחְמֵלָה, וְעִמָּהֶם
חֶרְבוֹתֵיהֶם וְחִנִּיתוֹתֵיהֶם, קְשָׁתוֹתֵיהֶם וְחִצֵּיהֶם
וְכִלֵּי קֶלַעַם. וְזֹאת עָשׂוּ בְּעִבּוֹר יוֹכְלוּ לְסַפֵּק
אֶת מִזוֹנָם בַּיַּעַר.
- וְהֵם יֵצְאוּ אֶל הַיַּעַר עִם מֵתֵי מִסְפָּר אֲשֶׁר
בְּחָרוּ לְעֵלוֹת אֶל אֶרֶץ נֶפִי, לְמַעַן הִסְיִף אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים לְלַמְּנִים.
- וְהֵם נִסְעוּ יָמִים רַבִּים בַּיַּעֲרוֹת וְהָרְבוּ לְצוֹם
וְלְהִתְפַּלֵּל אֶל יְהוָה כִּי יִתֵּן לָהֶם מְרוּחוֹ לְהִיּוֹת
עִמָּהֶם וְלִשְׁכֵן בָּם. וְזֹאת עָשׂוּ לְמַעַן יִהְיוּ כְּלֵי
שָׂרָת בְּיַד אֱלֹהִים לְהַבְּיֵא, כְּכֹל הָאֲפָשָׁר, אֶת
אֲחֵיהֶם, הַלַּמְּנִים, לִידְעֵת הָאֱמֶת לִידְעֵת
קְלוֹן מִסֵּרֵת אֲבוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר אֵינָה נְכוֹנָה.
- וְהוּא הָיָה פְּקֻדָם בְּרוּחוֹ וְאָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּחְמוּ.
וְהֵם נִחְמוּ.
- וְעוֹד אָמַר אֲלֵיהֶם יְהוָה: לָכוּ אֶל הַלַּמְּנִים,
אֲחֵיכֶם, וְכוֹנְנוּ אֶת דְּבָרֵי; וְהִתְאַוְּרֶתֶם אֶרֶץ
רוּחַ בְּסִבְלָכֶם וּבְמִצּוֹקֵיכֶם, לְמַעַן תִּשְׁמְשׁוּ
לָהֶם בִּי דְגָמָה טוֹבָה, וְאֲנִי אֶעֱשֶׂכֶם כְּלֵי
שָׂרָת בְּיַדִּי לְהוֹשִׁיעַ נַפְשׁוֹת רַבּוֹת.
- וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ הִתְאַוְּרוּ עַד בְּלִבָּם,
וְכֵן הָיוּ לְלֹכִים עִמָּם, לְלַכֵּת אֶל הַלַּמְּנִים
וְלְהַשְׁמִיעַם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- וְהָיָה בְּבוֹאֵם אֶל גְּבוּל אֶרֶץ הַלַּמְּנִים, הֵם
נִפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אֲחֵיו בְּשִׂימָם מִבְּטָחָם
בִּיהוּהוּ כִּי יִשׁוּבוּ וְיִפְגְּשׁוּ לְעֵת הַקְּצִיר, כִּי הִבִּינוּ
אֶת גְּדֹל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר קָבְלוּ עֲלֵיהֶם לְבַצְעוֹ.
- וְאִמְנָם גְּדוֹלָה הָיְתָה הַמְּשִׁימָה, כִּי הֵם קָבְלוּ
עֲלֵיהֶם לְהִסְיִף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְעַם פָּרָא,
קָשָׁה וְאֲכֹזֵר; עִם אֲשֶׁר עָלָץ לְהַרְגֵם אֶת הַנְּפִיִּים,
לְגוֹל מֵמָה וּלְבָזֹזִים, אֲשֶׁר שָׂתוּ לָבָם אֶל הַבָּצֵעַ,
אֶל זָהָב וְכֶסֶף וְאֲבִנֵי יָקָר; וְאֶת אֱלֹהֵי בָקָשׁוּ
לְתַפְּשׁ בְּרִצָּח וּבְבִזָּה, בְּעִבּוֹר יִנְחָלוּם בְּלֹא
עֲמַל כְּפִיָּם.
- kingdom which their father was desirous to confer upon them, and
also this was the minds of the people;
- 7 Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their
swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their
slings; and this they did that they might provide food for themselves
while in the wilderness.
- 8 And thus they departed into the wilderness with their numbers which
they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of
God unto the Lamanites.
- 9 And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness,
and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto
them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that
they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were
possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth,
to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers,
which were not correct.
- 10 And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and
said unto them: Be comforted. And they were comforted.
- 11 And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites,
thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-
suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto
them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto
the salvation of many souls.
- 12 And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those
who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to
declare unto them the word of God.
- 13 And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of
the Lamanites, that they separated themselves and departed one from
another, trusting in the Lord that they should meet again at the close
of their harvest; for they supposed that great was the work which they
had undertaken.
- 14 And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the
word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a
people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and
plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold
and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things
by murdering and plundering, that they might not labor for them with
their own hands.

עֲלֵמָא יז:טו-כה

- 15 וְהֵם הָיוּ עִם אוֹהֵב בְּטֹלָה, וְרַבִּים מֵהֶם עָבְדוּ פְּסִילִים. וְקָלַלְתָּ אֱלֹהִים הַיְתֵהָ עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי מִסְרַת אַבּוֹתֵיהֶם; וְאוֹלָם דְּבָרֵי בְרִית יְהוָה נִתְּנוּ לָהֶם בְּתִנְאֵי שְׂיִנְחָמוּ מִרְעָתָם.
- 16 מִפְּנֵי זֹאת קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֶת הַמְּלָאכָה; אוֹלֵי יִסְבוּם לְשׁוּב מִרְעָתָם; אוֹלֵי יִסְבוּם לְדַעַת אֶת תְּכֵנִית הַגְּאֻלָּה.
- 17 עַל כֵּן נִפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אָחִיו וּבָאוּ בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים, אִישׁ-אִישׁ לְבָדוֹ, כְּפִי דְבַר אֱלֹהִים וְכַחוֹ אֲשֶׁר נָתַן לוֹ.
- 18 וְעִמּוֹן הָיָה רֹאשׁ לָהֶם; אַכֵּן, הוּא שָׂרְתָם; וְאַחַר אֲשֶׁר בָּרַכְסָם, כָּל אִישׁ כְּמִשְׁמֶרְתּוֹ, וְאַחַר אֲשֶׁר חָלַק לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, הוּא נִפְרָד מֵעֲלֵיהֶם. אַכֵּן, אַחַר אֲשֶׁר שָׁמַשׁ עִמּוֹן לִפְנֵיהֶם יָצָא כָּל אֶחָד לְמַסְעוֹ בְּרַחְבֵי הָאָרֶץ.
- 19 וְעִמּוֹן הָלַךְ אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעְאֵל, אֲשֶׁר נִקְרָאָה עַל שֵׁם בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל, אֲשֶׁר נִהְיוּ גַם הֵם לְמָנִים.
- 20 וּבָבֹא עִמּוֹן אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעְאֵל, תִּפְּשׂוּהוּ הַלְּמָנִים וְאַסְרוּהוּ, כְּמִנְהַגָם בְּכָל הַנְּפִיִים אֲשֶׁר נָפְלוּ בְיַדֵיהֶם; לְאֹסֵר אוֹתָם וְלִהְבִּיאָם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. כִּי נִקְבַע כְּחֻפְצֵי הַמֶּלֶךְ, אִם לְהַרְגֵם, אוֹ לְהַנִּיחֵם בְּשַׁבְיָה, אוֹ לְהַשְׁלִיכֵם אֶל בַּיִת הַסֵּהַר, אוֹ לְגַרְשָׁם מִן הָאָרֶץ, כְּכֹל אֲשֶׁר יַעֲלֶה בְּרַצוֹנוֹ וּכְחֻפְצוֹ.
- 21 וְכֵן הוּבָא עִמּוֹן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַמוֹלֵךְ עַל אֶרֶץ יִשְׁמַעְאֵל. וְשֵׁם הַמֶּלֶךְ לְמוֹנִי, וְהוּא הָיָה צֶאֱצָא לִישְׁמַעְאֵל.
- 22 וְהַמֶּלֶךְ שָׁאַל אֶת עִמּוֹן אִם חָפֵץ הוּא לְשָׁבֵת בְּאֶרֶץ בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים, אוֹ בְּקֶרֶב עַמּוֹ.
- 23 וְאָמַר אֵלָיו עִמּוֹן: חָפְצִי לְשָׁבֵת בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה זְמַן מָה; אוֹלֵי אֵף עַד יוֹם מוֹתִי.
- 24 וְעִמּוֹן מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ לְמוֹנִי. וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה לְהִתִּיר אֶת חֲבָלָיו; וְהוּא בִקֵּשׁ כִּי יִקַּח עִמּוֹן אֶת אַחַת מִבְּנוֹתָיו לוֹ לְאִשָּׁה.
- 25 בִּטּוֹ עִמּוֹן אָמַר אֵלָיו: לֹא, כִּי עַבְדְּךָ אֶהְיֶה. וְהָיָה עִמּוֹן עָבֵד הַמֶּלֶךְ לְמוֹנִי, וְהוּא

- הִפְקֵד עִם עֲבָדִים אֲחֵרִים עַל שְׁמִירַת עֲדָרֵי לְמוֹנֵי כְּמִנְהַג הַלְּמָנִים.
- וְהָיָה אַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּשֵׁרוֹת הַמֶּלֶךְ, בְּהִיּוֹת עֲמוֹן עִם עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ בַּלְּמָנִים, בְּעֵת הוֹבִילָם אֶת צֹאנָם אֶל מְקוֹם הַמַּיִם הַנִּקְרָא מִי שְׁבוּץ, אֲשֶׁר אֵלָיו נִהְגוּ כָּל הַלְּמָנִים אֶת עֲדָרֵיהֶם לְהִשְׁקוֹתָם,
- 26 And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—
- אָכוּ, בְּעֵת אֲשֶׁר נִהְגוּ עֲמוֹן וְעֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ אֶת צֹאנָם אֶל מְקוֹם הַמַּיִם הַזֶּה, וְהָיָה קָמוּ לְמָנִים מְסֻפָּר אֲשֶׁר הִשְׁקוּ אֶת צֹאנָם, וְהִפְיָצוּ אֶת צֹאן עֲמוֹן וְעֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ עַד כִּי נָסוּ בְּשִׁבְעַת דְּרָכִים.
- 27 Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.
- וְהָיָה הַחֲלוֹ עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ לְהִתְלוֹנֵן, וְאָמְרוּ: עֲתָה יִהְרָגֵנוּ הַמֶּלֶךְ, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְעַמִּיתֵינוּ עַל פְּזוּר עֲדָרֵיהֶם מִפְּנֵי רִשְׁעַת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה. וְהֵם בָּכוּ רַבּוֹת וְאָמְרוּ: הִנֵּה, כְּבָר נִפְּזוּ צֹאנֵנוּ.
- 28 Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.
- וְהֵם בָּכוּ מִיִּרְאָתָם כִּי יָמוּתוּ. וְכִרְאוֹת עֲמוֹן זָאת רָחַב לְבוֹ בְּקִרְבוֹ מִגִּיל; וְאָמַר: אֵרְאֶה אֶת כַּחֲטֵי לַחֲבֵרֵי, עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ, וְרָאוּ אֶת הַכַּח אֲשֶׁר בִּי לְהַשִּׁיב אֶת הַצֹּאן הָאֵלֶּה לְמֶלֶךְ, לְמַעַן אֲקַנְהָ אֶת לִבָּם, וְאֵנְהָגֵם לְהֵאֱמִין בְּדַבְּרֵי.
- 29 Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.
- אֵלֶּה מַחְשְׁבוֹת עֲמוֹן בְּרְאוֹתוֹ אֶת יְסוּרֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בְּעֵינָיו כְּאֲחֵים.
- 30 And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.
- אִזּוֹ הִנְעִימָם עֲמוֹן בְּדַבְּרָיו וְאָמַר: אַחֵי, אֵל תִּפְּל רִוְחְכֶם; נִלְכְּהָ נָא לְבַקֵּשׁ אֶת הַצֹּאן; הִבֵּה נִקְבְּצוּ, וְנִשְׁיִבּוּ אֶל מְקוֹם הַמַּיִם, וּבְזָאת נִצְּלֵל אֶת עֲדָרֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא יִהְרָגֵנוּ.
- 31 And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.
- וְהֵם הִלְכוּ לְבַקֵּשׁ אֶת צֹאנָם וְעֲמוֹן בְּרֵאשֵׁם, וְהֵם רָצוּ מִהֵרָ וְהִשִּׁיגוּ אֶת צֹאן הַמֶּלֶךְ וְקִבְּצוּן שְׁנֵיתָ וְהִבִּיאוּן אֶל מְקוֹם הַמַּיִם.
- 32 And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.
- וְהָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּם קָמוּ שְׁנֵיתָ לְהַפְּיץ אֶת צֹאנָם; וְעֲמוֹן אָמַר אֶל אַחֵיו: הַקִּיפוּ אֶת הָעֲדָרִים סָבִיב לְבָל יִכְרְחוּ, וְאֵנִי אֵלֶּךְ לָרִיב עִם הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמְּפִיִּצִים אֶת צֹאנֵנוּ.
- 33 And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

עֲלָמָא יִזְלִד-יח:ב

- 34 Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.
- 35 Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.
- 36 But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.
- 37 But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.
- 38 Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.
- 39 And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

יח

18

- 1 And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.
- 2 And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks,

עֲלָמָא יח-ג-י

צִאֲנֹנִי, וְיִמָּה רַב כְּחוֹ בְּמִלְחָמָה עַל מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי,
הוּא הַשְּׁתוּמֵם מְאֹד וְאָמַר: אֲכֹן, גְּדוֹל זֶה
מְאֹדִים. הֲאִינוּ זֶה הַרוּחַ הַגְּדוֹל הַשּׁוֹלַח שְׁפָטִים
כֹּה גְּדוֹלִים בְּעַם הַזֶּה, עַל רִצְיַחוֹתֵיהֶם?

וְהֵם עָנּוּ לַמֶּלֶךְ וְאָמְרוּ: אֵינָנוּ יוֹדְעִים אִם
הַרוּחַ הַגְּדוֹל הוּא אוֹ אָדָם, אִף זֹאת יִדְעֵנוּ,
כִּי אֵין אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ יְכוּלִים לְהַרְגוֹ; אִף אֵינָם
יְכוּלִים לְפַזֵּר אֶת צֹאן הַמֶּלֶךְ בְּהִיוֹתוֹ עִמָּנוּ,
מִפְּנֵי מִמְחִייוֹתָו וְרַב כְּחוֹ; לָכֵן, יִדְעֵנוּ כִּי הוּא
יָדִיד לַמֶּלֶךְ. הִנֵּה, אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ, לֹא נֹאמְרִין כִּי
יֵשׁ לְאָדָם כֹּחַ רַב כְּזֶה; הֵן יָדוּעַ גִּדְעַ כִּי אִישׁ
לֹא יוּכַל לְהַרְגוֹ.

וְכִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא אָמַר
אֲלֵיהֶם: עַתָּה יִדְעֵתִי כִּי זֶה הַרוּחַ הַגְּדוֹל; הוּא
יָרַד לְעַת הַזֹּאת לְהַצִּיל אֶת חַיֵּיכֶם, לְמַנְעֵנִי
מִהַרְגִּיתְכֶם, כְּהַרְגִי אֶת עַמִּיתֵיכֶם. הִנֵּה, זֶה
הַרוּחַ הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָלָיו דְּבָרוֹ אֲבוֹתֵינוּ.

וּבְיַד לְמוֹנֵי הַיְּתֵה מְסֹרֶת עַל קִיּוּם רוּחַ גְּדוֹל,
וְהוּא קְבֻלָּה מְאֹבִיו. וְאִף כִּי הֶאֱמִינוּ עִמּוֹ בְּרוּחַ
גְּדוֹל, חֲשָׁבוּ כִּי כָּל מַעֲשֵׂיהֶם יִשְׁרֻ. וְאוּלָם לְמוֹנֵי
הַחַל לִירָא מְאֹד פֶּן עֲוֹה בְּהַרְגוֹ אֶת עַבְדָּיו.

יַעַן אֲשֶׁר רַבִּים מֵהֶם הָרַג כִּי הִפִּיצוּ בְּנֵי עַמִּים
אֶת הָעֵדְרִים לְיַד מְקוֹם הַמַּיִם; וְכֹה, מִפְּנֵי פְזוּר
צִאֲנָם, הוּמְתוּ.

וְהִנֵּה הָיָה זֶה מִנְהַג הַלְּמָנִים הָאֵלֶּה לְעַמֵּד לְיַד
מִי שְׁבוּיָן לְמַעַן פְּזֹר אֶת עֵדְרֵי הָאֲנָשִׁים בְּעֵבֹר
יְנַהֲגוּ רַבִּים מִהַפְזוּרִים אֶל אֲדָמוֹתֵיהֶם, כִּי הָיָה
זֶה נְהַג מַעֲשֵׂה הַבְּזָה בְּקִרְבָּם.

וְהַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי שָׁאַל אֶת עַבְדָּיו לֵאמֹר:
אֵיפֹה הָאִישׁ הַזֶּה אֲשֶׁר לוֹ כֹּחַ רַב כְּזֶה?

וְהֵם אָמְרוּ לוֹ: הִנֵּהוּ נוֹתֵן מִסְפּוֹא אֶל סוּסָיו.
כִּי עוֹד בְּטָרֶם עַת הַשְּׁקוֹת הַצֹּאן, צִוָּה הַמֶּלֶךְ אֶת
עַבְדָּיו לְהַכִּין אֶת סוּסָיו וְאֶת מַרְכָּבוֹתָיו לְמַעַן
יִוָּבֵל אֶל אֶרֶץ נֶפְחִי, כִּי אָבִי לְמוֹנֵי, אֲשֶׁר הוּא
מֶלֶךְ כָּל הָאֶרֶץ, יַעַד לַעֲשׂוֹת שָׂם מִשְׁתֵּה גְּדוֹל.

וְכִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי כִּי הָיָה עִמּוֹן מְכִין אֶת
סוּסָיו וְאֶת מַרְכָּבוֹתָיו, רָבְתָה הַשְּׁתוּמָמוֹתוֹ

and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

3 And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

4 And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

5 Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

6 For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

7 Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

8 And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

9 And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

10 Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness

עֲלֵמָא יח:יא-כ

- על נְאָמְנוֹת עֵמוֹן, וְהוּא אָמַר: אֲכֹן, לֹא הָיָה בְּכָל עֲבָדֵי מְשָׁרְתֵי נְאֻמָּן כְּאִישׁ הַזֶּה, כִּי זֹכֵר הוּא אֶת כָּל מִצְוֹתַי לְקַיְמָן.
- עַתָּה יָדוּעַ יָדַעְתִּי כִּי זֶה הַרוּחַ הַגָּדוֹל וְרִצּוֹנִי כִּי יָבוֹא אֵלַי, אֲךָ לֹא אֶרְהִיב עִז בְּנַפְשִׁי.
- וְכַאֲשֶׁר כָּלָה עֵמוֹן לְהַכִּין אֶת הַסּוּסִים וְאֶת הַמְּרֻכְבוֹת לְמַסַּע הַמֶּלֶךְ וְעַבְדָּיו, הוּא בָּא לִפְנֵי מוֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ וְרָאָה כִּי שֵׁנָה מְרָאָה הַמֶּלֶךְ, וְהוּא עָמַד לָשׁוּב וּלְצֵאת מִפְּנֵיו.
- וְאָמַר אֶלְיוֹ אֶחָד עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ: רַבְּנָה, אֲשֶׁר פִּשְׁרוֹ מֶלֶךְ גָּבוֹר וְרַב, כִּי מַלְכֵיהֶם נִחְשְׁבוּ אֲדִירִים. וְכֹה אָמַר אֶלְיוֹ: רַבְּנָה, הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּי תִשָּׂאֵר.
- וְעֵמוֹן סָב וּפָנָה אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר אֵלָיו: מַה חָפֵצְךָ כִּי אֶעֱשֶׂה לְמַעֲנֶךָ, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ? וְהַמֶּלֶךְ לֹא עָנָהוּ בְּתוֹךְ שְׁעָה תְּמִימָה עַל פִּי חֻשְׁבוֹן זְמַנִּים, כִּי לֹא יָדַע מַה יֹּאמֵר לוֹ.
- וְעֵמוֹן אָמַר אֵלָיו שֵׁנִית: מַה רִצּוֹנְךָ מִמֶּנִּי? וְלֹא עָנָהוּ הַמֶּלֶךְ.
- וַיֵּטֵן אֲשֶׁר מָלֵא עֵמוֹן רוּחַ אֱלֹהִים, יָדַע אֶת מַחְשְׁבוֹת הַמֶּלֶךְ וְאָמַר אֵלָיו: הֲאִם כִּי שָׁמַעְתָּ כִּי הִגַּנְתִּי עַל עֲבָדֶיךָ וְעַל צֹאנֶךָ, וְהִרְגַּתִּי שִׁבְעָה מֵעַמֵּיתֵיהֶם בְּמַקְלַע וּבַחֶרֶב, וְלֹאֲחֵרִים כְּרַתִּי אֶת הַזְּרוּעוֹת לְמַעַן הִגֵּן עַל צֹאנֶךָ וְעַל עֲבָדֶיךָ? הַזֹּאת סִבַּת פְּלִיאָתְךָ?
- אֲשָׁאֵל נָא אוֹתְךָ: מַה זֹּאת כִּי כֹה גְדוֹלָה פְּלִיאָתְךָ? הֵן גָּבַר אֲנִי וְעַבְדְּךָ. לָכֵן, כָּל אֲשֶׁר יִשָּׂר וְתַחֲפֹצֶהוּ, אוֹתוֹ אֶעֱשֶׂה.
- וְכַשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוֹסִיף לְהִשְׁתַּוְּמֵם, כִּי נֹכַח כִּי יָכוֹל עֵמוֹן לְדַעַת אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו. וְאוֹלָם הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי פֶתַח אֶת פִּיו וְאָמַר אֵלָיו: מִי אַתָּה? הַאֲתָה הוּא הַרוּחַ הַגָּדוֹל, הַיּוֹדֵעַ הַכֹּל?
- וְהִשִּׁיבֵהוּ עֵמוֹן וְאָמַר אֵלָיו: אֵינְנִי.
- וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: אֵיךְ תִּדְעֵ אֶת מַחְשְׁבוֹת לְבִי? דַּבֵּר גְּלוּיּוֹת וְסַפֵּר לִי עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; סַפֵּר
- of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.
- 11 Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.
- 12 And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.
- 13 And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.
- 14 Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.
- 15 And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.
- 16 And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?
- 17 I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.
- 18 Now when the king had heard these words, he marveled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?
- 19 Ammon answered and said unto him: I am not.
- 20 And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell

עֲלָמָא יח:כא-לג

- לי גם באיזה כח הרגת וקרפת את זרועות בני עמי אשר הפיצו את צאני.
- me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—
- 21 And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.
- הנה, אם תספר לי על הדברים האלה, כל אשר תאנה נפשך, לך אתננו, ואם יהיה צריך אשמור עליך בחילי; אך יודע אני כי חזק אתה מכלם; ואולם, כל אשר תבקש ממני, אתננו לך.
- 22 Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.
- ועמון, בהיותו חכם אך תמים, אמר אל למוני: התקשיב לדברי אם אספר לך באיזה כח אני עושה את הדברים האלה? זה הדבר אשר אני מבקשו.
- 23 And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.
- והמלך ענה לו ואמר: אכן, אאמין לך כל דבריך. כה נתפש המלך בתחבולה.
- 24 And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?
- ועמון החל לדבר אליו גליוות ואמר: המאמין אתה כי יש אלהים?
- 25 And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.
- והוא ענה ואמר: אינני יודע מה פשר זה.
- 26 And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?
- אז אמר עמון: המאמין אתה כי יש רוח גדול?
- 27 And he said, Yea.
- והוא ענה: אכן.
- 28 And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?
- ועמון אמר: זה הוא אלהים. ועמון הוסיף לאמר: המאמין אתה כי הרוח הגדול הזה, אשר הוא אלהים, ברא את כל הדברים אשר בשמים ובארץ?
- 29 And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.
- והוא אמר: אכן, מאמין אני כי הוא ברא את כל אשר בארץ; אך אינני יודע את השמים.
- 30 And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.
- ואמר אליו עמון: השמים הם מקום משכן אלהים וכל מלאכי קדשו.
- 31 And king Lamoni said: Is it above the earth?
- והמלך למוני אמר: האם הוא מעל הארץ?
- 32 And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.
- ועמון אמר: אכן, והוא משקיף משמים על כל בני אדם; והוא יודע את כל מחשבות הלב וכונותיו; כי בידו נבראו הכל מבראשית.
- 33 And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?
- והמלך למוני אמר: אני מאמין בכל הדברים האלה אשר דברת. השלוח אתה מעם אלהים?

- 34 ואמר אליו עמון: בן אדם אני; ואדם נברא בראשית בצלם אלהים. ואני קרוא מאת רוח קדשו ללמד את הדברים האלה לעם הזה, למען יתודעו אל הצדק והאמת.
- 34 Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;
- 35 ותלק מהרוח ההיא שוכן בי, והוא אשר נותן לי ידיעה ואף כח כפי אמונותי באלהים ותשוקתי לו.
- 35 And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.
- 36 ובאמר עמון את הדברים האלה, הוא פתח בספור בריאת העולם ובריאת אדם. והוא ספר את כל הדברים על נפילת אדם ותאר לפניו את כתבי הזכרון אשר לעם ואת כתבי קדשו אשר נאמרו מפי הנביאים, עד עת צאת אביהם לחי מירושלם.
- 36 Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.
- 37 והוא אף שגן באזניהם, אכן, באזני המלך ועבדיו, את דברי כל מסעי אבותיהם במדבר וכל סבלותיהם ברעב ובצמא ואת יגיעתם ועוד כדברים האלה.
- 37 And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.
- 38 והוא שגן לפניהם גם את מעשי מרד למן ולמואל ובני ישמעאל, אכן, על כל מרידותיהם ספר להם; והוא באר להם את כל כתבי הזכרון וכתבי הקדש אשר מעת צאת לחי מירושלם ועד עצם היום ההוא.
- 38 And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.
- 39 ואין זאת הכל, כי הוא באר להם את תכנית הנאלה, אשר הוכנה מיסוד העולם; ואף הודיעם על בוא המשיח ועל כל מעשי יהוה.
- 39 But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.
- 40 והיה אחר אשר הוא אמר את כל הדברים האלה ובארם למלוה, האמיו המלך לכל דבריו.
- 40 And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.
- 41 והוא החל לזעק אל יהוה לאמר: יהוה, רחם נא! חוסה עלי ועל עמי כרב רחמיה על עם נפי.
- 41 And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.
- 42 וככלותו לומר זאת הוא נפל ארצה כמת.
- 42 And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.
- 43 ועבדיו לקחוהו ונשאו אותו פנימה אל אשתו, והניחוהו על מטה; והוא שכב כמת במשך שני ימים ושני לילות; ואשתו ובניו ובנותיו ספדו לו מספד גדול, כמשפט הלמנים, על אבדתם.
- 43 And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

יֵט

19

- וְהָיָה כְּעֵבֶר שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי לַיְלוֹת הֵם עָמְדוּ
לְקַחַת אֶת גּוֹיָתוֹ וְלַהֲנִיחָהּ בַּקֶּבֶר אֲשֶׁר כָּרוּ
לְקַבֹּרֶת מֵתֵיהֶם.
- וְהַמְלָכָה, אֲשֶׁר שָׁמַע עִמּוֹן הִגִּיעַ לְאַזְנוֹתֶיהָ,
שָׁלְחָה לְקָרָא לוֹ וְחָפְצָה כִּי יָבוֹא אֵלֶיהָ.
- וְעִמּוֹן עָשָׂה כְּאֲשֶׁר הִצְטֻוָה, וּבָא אֶל הַמְלָכָה
וּבִקֵּשׁ לְדַעַת מַה הִיא תַחְפֹּץ כִּי יַעֲשֶׂה.
- וְהִיא אָמְרָה אֵלָיו: מִפִּי עֲבָדֵי אִישִׁי נֹדַע
לִי כִּי נְבִיא לְאֵל קְדוֹשׁ אַתָּה, וְכִי בְדָדָךְ כַּחַ
לְעֲשׂוֹת רַב מַעֲשֵׂי עֹז בְּשֵׁמוֹ.
- לְכֹן, אִם נִכּוֹן הַדְּבָר, רְצוֹנִי כִּי תֵלֶךְ וְתִרְאֶה
אֶת אִישִׁי, כִּי זֶה שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי לַיְלוֹת מוֹטָל
הוּא עַל מִטָּתוֹ. יֵשׁ הָאוֹמְרִים כִּי לֹא מָת, וְיֵשׁ
הָאוֹמְרִים כִּי מָת וְהַצְחָנָה עָלְתָה מִמֶּנּוּ וְצָרִיד
לְהִנְיָחוֹ בַּקֶּבֶר; אֲדָּךְ בְּאִפִּי לֹא עָלְתָה מִמֶּנּוּ
כָּל צַחְחָנָה.
- הִנֵּה, זֹאת חָפֵץ עִמּוֹן בְּיַדְעוֹ כִּי הַמֶּלֶךְ
לְמוֹנֵי שְׂרָוֵי תַחַת כַּח אֱלֹהִים; וּבְיַדְעוֹ כִּי
הוֹסֵר מִדַּעַת הַמֶּלֶךְ לֹוֹס חֹסֵר הָאֱמוּנָה הָאֶפְלָל,
וְהָאוֹר אֲשֶׁר הָאִיר אֶת דַּעַתוֹ, אֲשֶׁר הוּא אוֹר
תַּפְאֲרַת אֱלֹהִים, וְהוּא אוֹר נִפְלָא אֲשֶׁר
לְטוֹבוֹ, הַכְּנִיס רַב גִּיל אֶל נַפְשׁוֹ, עַד כִּי נִמּוֹג
עָנַן הַקְּדָרוֹת וְאוֹר חַי עוֹלָם הִצַּת בְּנַפְשׁוֹ.
אֲכֹן, הוּא יָדַע כִּי הָאוֹר הַזֶּה הִתְגַּבֵּר עַל גּוֹוֹ
וְהוּא הִתְנַשָּׂא בְּאֱלֹהִים.
- וְהִנֵּה, חָפֵץ הַמְלָכָה הָיָה חָפְצוֹ הַיְחִיד. לְכֹן
הוּא נִכְנַס לְרֵאוֹת אֶת הַמֶּלֶךְ כְּבִקְשַׁת הַמְלָכָה;
וְהוּא רָאָה אֶת הַמֶּלֶךְ וַיֵּדַע כִּי לֹא מָת.
- וְהוּא אָמַר אֶל הַמְלָכָה: לֹא מָת הוּא,
כִּי תִרְדַּמְת אֱלֹהִים נִפְלָה עָלָיו וּמָחָר יִקְיָץ
וַיִּקּוּם; לְכֹן, אֵל תִּקְבְּרוּהוּ.
- וְאָמַר לָהּ עִמּוֹן: הֲתֵאֱמִינִי בְּזֹאת? וְהִיא אָמְרָה
לוֹ: אֵינִי לִי עֵדוּת כִּי אִם דְּבָרְךָ וְדְבַר עֲבָדֵינוּ. עַל
אֲדָּךְ זֹאת, מֵאֱמִינָה אֲנִי כִּי כְּדְבָרְךָ יִהְיֶה.
- 1 And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.
- 2 Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.
- 3 And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.
- 4 And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;
- 5 Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.
- 6 Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—
- 7 Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.
- 8 And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.
- 9 And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

- 10 And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.
- 11 And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.
- 12 And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.
- 13 For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.
- 14 Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.
- 15 Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.
- 16 And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—
- 17 Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene
- וְאָמַר אֵלֶיהָ עֲמוֹן: בְּרוּכָה אַתְּ עַל גְּדֹלַת אֱמוּנָתְךָ. אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, אִשָּׁה, כִּי לֹא נִמְצְאָה אֱמוּנָה רַבָּה כְּזֹאת בְּכָל עַם הַנְּפִיטִים.
- וְהָאִשָּׁה שָׁמְרָה אֶת מִטַּת בַּעְלָהּ מִן הַשָּׁעָה הַהִיא עַד לַמָּחָרֶת בַּשָּׁעָה אֲשֶׁר יַעֲד עֲמוֹן לְקוּמוֹ.
- וְהוּא קָם כְּדִבְרֵי עֲמוֹן; וּבְקוּמוֹ פָּשַׁט אֶת יָדוֹ לְקִרְאֵת הָאִשָּׁה וְאָמַר: בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהִים וּבְרוּכָה אַתְּ.
- כִּי כַהִיֹתֶךָ חַיָּה, הִנֵּה רָאִיתִי אֶת גּוֹאֲלִי; וְהוּא יְבוּא, וְיֵלֵד מֵאִשָּׁה וְיִגְאֹל אֶת כָּל בְּנֵי אָנוּשׁ הַמֵּאֲמִינִים בַּשָּׁמַיִם. וּבְאָמְרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, מְלֵא לִבּוֹ בְּקִרְבוֹ וְהוּא נָפַל עוֹד פַּעַם מִשְׁמַחָה; וְכֵן נָפְלָה הַמַּלְכָּה, כִּי גָבַר עָלֶיהָ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
- וְכַאֲשֶׁר רָאָה עֲמוֹן כִּי רוּחַ אֱלֹהִים נִשְׁפָּכָה כְּפִי תַפְלוּתָיו, עַל אַחֲיוֹ הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הָיוּ מְקוּרֵי אֲבָל כֹּה רַב בְּקִרְבָּם הַנְּפִיטִים, אוֹ בְּקִרְבָּם כָּל עַם אֱלֹהִים, מִפְּנֵי עוֹוֹנוֹתֵיהֶם וּמִסוּרוֹתֵיהֶם, הוּא נָפַל עַל בְּרָכְיוֹ וְשָׁפַךְ אֶת נַפְשׁוֹ בַּתְּפִלָּה וּבַהוֹדָיָה לְאֱלֹהִים עַל מַעֲשָׂהוּ לְמַעַן אַחֲיוֹ, וְאֵף עָלָיו גָּבְרָה הַשְּׂמַחָה; וְכֵן נָפְלוּ שְׁלֹשָׁתָם אַרְצָה.
- וְכַאֲשֶׁר רָאוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ כִּי נָפְלוּ אֵלֶּה, הִחֲלוּ גַם הֵם לְקִרְאֵי אֱלֹהִים, כִּי אֵף עָלֵיהֶם הִיָּתָה יְרֵאָת יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר הֵמָּה הָיוּ אֲשֶׁר עָמְדוּ לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וְהִעִידוּ עַל הַכֹּחַ הָרַב אֲשֶׁר לְעֲמוֹן.
- וְהֵם קָרְאוּ בְּשֵׁם יְהוָה בְּרַב כֹּחַם, עַד אֲשֶׁר נָפְלוּ כָּלָם אַרְצָה, זֹלַת אַחַת הַנְּשִׁים הַלְּמָנִיטוֹת, אֲשֶׁר נִקְרְאָה שְׁמָה אַבִּישׁ, וְהִיא הִפְכָּה לְהֶאֱמִין בִּיהוָה לְפָנָי שָׁנִים רַבּוֹת, אַחַר חֲזִיוֹן נִפְלֵא אֲשֶׁר לְאַבִּיָּהָ.
- וְכֵן, אַחַר הִפְכָּה מֵאֲמִינָה בִּיהוָה, וְיַעַן אֲשֶׁר לֹא הוֹדִיעָה בְּרַבִּים אֶת הַדְּבָרִי מֵעוֹלָם, בְּרֵאוּתָהּ אֶת כָּל עַבְדֵי לְמוֹנֵי נוֹפְלִים אַרְצָה וְאֵף אֶת גְּבִרְתָּהּ, הַמַּלְכָּה, וְאֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶת עֲמוֹן שְׂרוּעִים עַל הָאָרֶץ, יְדוּעַ יְדַעָה כִּי הָיָה זֶה כֹּחַ אֱלֹהִים. וְסִבְרָה הִיא כִּי זֹאת שְׁעַת

עֲלָמָא יֵט:יח-כה

- כִּשְׁרָה, בְּהוֹדִיעַ לְעַם אֶת אֲשֶׁר קָרָה בְּתוֹכְכֶם,
כִּי בְרָאִיתֶם אֶת הַמַּרְאָה הַזֶּה, הֲסִיבּוּ
לְהֵאֲמִין בְּכַח אֱלֹהִים. לָכֵן הִיא רָצָה מִבֵּית
אֶל בֵּית וְהוֹדִיעָה לְאֲנָשִׁים אֶת הַדְּבָר.
- 18 And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.
- וְהֵם הִחֲלוּ לְהִתְקַבֵּץ אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ.
וּבָאוּ הַמְּוֹנִים וְחָזוּ, לְמַרְבֵּה הַפְּתָעֲתָם,
בַּמֶּלֶךְ וּבַמְּלָכָה וּבְעַבְדֵיהֶם שׁוֹכְבִים עַל
הָאָרֶץ, כְּלָם מוֹטְלִים כְּמֵתִים; וְהֵם אַף
רָאוּ אֶת עֲמוֹן וְהִנְהוּ אִישׁ עִם נַפִּי.
- 19 And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.
- וְהָעַם הִחֵל לְהִתְלַוֵּן בֵּינֵיהֶם; וְחָלַק אָמְרוּ כִּי
רָעָה גְדוֹלָה בָּאָה עֲלֵיהֶם, עַל הַמֶּלֶךְ וְעַל בֵּיתוֹ,
כִּי הִתִּיר לְאִישׁ מֵעַם נְפִי לְהֵשָׂאֵר בְּאֶרֶץ.
- 20 But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.
- וְאַחֲרֵים גְּעָרוּ בָהֶם וְאָמְרוּ כִּי הַמֶּלֶךְ הֵבִיא אֶת
הָרָעָה הַזֹּאת עַל בֵּיתוֹ, יַעַן אֲשֶׁר הִרְגָה אֶת
עַבְדָּיו, אֲשֶׁר נָתְנוּ לְצֹאֲנוֹ לַפּוּץ עַל מֵי שֶׁבוּץ.
- 21 And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.
- וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָמְדוּ עַל מֵי שֶׁבוּץ וְאֲשֶׁר
פָּזְרוּ אֶת צֹאֵן הַמֶּלֶךְ גְּעָרוּ בְּאֵלָהּ, כִּי הֵם רָגְזוּ
עַל עֲמוֹן מִפְּנֵי הַהֶרֶג אֲשֶׁר הִרְגָה בְּעַמִּיתֵיהֶם
עַל מֵי שֶׁבוּץ. בְּהִגָּנוֹ עַל עַדְרֵי הַמֶּלֶךְ.
- 22 Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.
- וְאַחַד מֵהֶם, אֲשֶׁר אָחִיו נָפַל בְּחֶרֶב עֲמוֹן
וְאֲשֶׁר חָמְתּוֹ עַל עֲמוֹן בְּעָרָהּ בּוֹ, שָׁלַף אֶת
חֶרְבוֹ וְקָרַב אֶל עֲמוֹן לְהִטִּיל בּוֹ אֶת חֶרְבוֹ
וּלְהִרְגוֹ; וְהִנֵּה, כִּהֲנִיפוֹ אֶת הַחֶרֶב לְהַכּוֹתוֹ,
הוּא נָפַל אֶרְצָה מֵת.
- 23 Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.
- וְהִנֵּנוּ רוֹאִים כִּי לֹא נָתַן ה' לְהִרְגֵה אֶת עֲמוֹן,
וְזֹאת עַל פִּי דְבַר יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל מוֹשִׁיעַ
אָבִיו לֵאמֹר: חוֹס אַחוֹס עָלָיו וַיַּעֲשֶׂה לוֹ כְּפִי
אֲמוֹנָתָד. לָכֵן הִפְקִידוֹ מוֹשִׁיעַ בְּיַד יְהוָה.
- 24 And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.
- וְהָיָה כִּרְאוֹת הַהֲמוֹן כִּי הָאִישׁ אֲשֶׁר הִנִּיף אֶת
חֶרְבוֹ לְהִרְגֵה אֶת עֲמוֹן, נָפַל מֵת, יָרַד פַּחַד עַל
כְּלָם וְהֵם לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח יָדָם לְגַעַת בְּעֲמוֹן
אוּ בְּאַחַד הַנוֹפְלִים; וְהֵם הוֹסִיפוּ לְתַמְהָה זֶה
אֶל זֶה מֵה מְקוֹר הַכַּח הַגְּדוֹל הַזֶּה, וּמֵה
מִשְׁמַע כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 25 And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;
- וּרְבִים מִן הַקְּהָל אָמְרוּ כִּי עֲמוֹן הוּא הַרוּחַ
הַגְּדוֹל, וְאַחֲרֵים אָמְרוּ כִּי הַרוּחַ הַגְּדוֹל שְׁלָחוֹ;

עֲלָמָא יֵט:כו-לד

- 26 But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.
- 27 And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.
- 28 And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.
- 29 And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!
- 30 And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.
- 31 And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.
- 32 But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.
- 33 And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.
- 34 And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.
- אֲדָ אַחֲרֵים גְּעָרוּ בְּכָל אֱלֹהִים וְאָמְרוּ כִּי עֲמוֹן הוּא מִפְּלֶצֶת אֲשֶׁר נִשְׁלַחָה מִן הַנְּפִיִּים לְעַנּוֹתָם.
- וְהָיוּ אֲשֶׁר אָמְרוּ כִּי עֲמוֹן נִשְׁלַח מֵאֵת הָרוּחַ הַגָּדוֹל לְהַצִּיקָם מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְכִי הָרוּחַ הַגָּדוֹל עָמַד תָּמִיד לְנַפְיִים וְהִצִּיל אוֹתָם מִיָּדֵיהֶם. וְעוֹד אָמְרוּ כִּי הָרוּחַ הַגָּדוֹל הַזֶּה, הוּא אֲשֶׁר הִשְׁמִיד כֹּה רַבִּים מִן הַלָּמָנִים אֲחֵיהֶם.
- כֹּה הִחֲלָה הַמְּרִיבָה בֵּינֵיהֶם לְהַחֲרִיף עַד מְאֹד. וּבְהִיוֹתָם מְרִיבִים כֵּן, בָּאָה הָאִשָּׁה הַמְּשֻׁרְתָת, אֲשֶׁר גָּרְמָה לְהַמוֹן לְהֵאָסֵף, וּבְרֵאוֹתָהּ אֵת הַמְּרִיבָה אֲשֶׁר בְּקֶרֶב הַקְּהָל, גָּדַל צַעֲרָהּ מְאֹד, עַד דְּמְעוֹת.
- וְהָיָה הִלְכָה וְלָקְחָה אֵת הַמַּלְכָּה בְּיָדָהּ, כִּי אוֹלִי תוֹכַל לְהַקִּימָה מִן הָאָרֶץ; וּכְנִגְעָה בְּיָדָהּ, הִיא קָמָה וְעָמְדָה עַל רַגְלֶיהָ, וְקָרְאָה בְּקוֹל גָּדוֹל לְאֵמֹר: בְּרוּךְ יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר הוֹשִׁיעַנִי מִשָּׂאוֹל הָאֵימָה! בְּרוּךְ אַתָּה, אֱלֹהִים, רַחֵם נָא עַל הָעָם הַזֶּה!
- וּבְאִמְרָהּ זֹאת, סָפְקָה כַּפֶּיהָ וְהִשְׁמַחָה מִמַּלְאָה אֵת לְבָבָהּ וּשְׁפָטֶיהָ דוֹבְרוֹת מְלִים רַבּוֹת בְּלִמֵּי מוֹבְנוֹת. וְאַחַר עֲשׂוֹתָהּ כֹּה, הִיא לָקְחָה אֵת הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי בְּיָדוֹ, וְהִנֵּה הוּא קָם וְעָמַד עַל רַגְלָיו.
- וּמֵיִד, בְּרֵאוֹת הַמֶּלֶךְ אֵת מְרִיבַת עֲמוֹן, הוּא קָרַב אֲלֵיהֶם וְהִחֵל לְגַעַר בָּהֶם וּלְלַמְּדָם אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַע מִפִּי עֲמוֹן; וְכָל אֲשֶׁר הֶאֱזִינוּ לְדַבְּרֵי הָאֱמִינִים בָּהֶם וְהִפְכוּ מֵאֱמִינֵי יְהוָה.
- אֲדָ רַבִּים מִן הָאֱנָשִׁים לֹא הֶאֱזִינוּ לְדַבְּרָיו; עַל כֵּן הֵם הִלְכוּ אִישׁ בְּדַרְכּוֹ.
- וְעֲמוֹן, אַחַר קוּמוֹ, הָיָה מְשַׁמֵּשׁ לְפָנֵיהֶם אֶף הוּא, וְכֵן עָשׂוּ כָּל עַבְדֵי לְמוֹנֵי; וְכָל־ם הִגִּידוּ אֶל הָעָם דְּבַר אֶחָד: כִּי לְבָם הִשְׁתַּנָּה, וְכִי אֵין הֵם חִפְצִים עוֹד לַהֲרַע.
- וְהִנֵּה, רַבִּים הִגִּידוּ בְּאָזְנֵי הָעָם כִּי רָאוּ מַלְאָכִים וְדַבְּרוּ עִמָּהֶם; וּבְכֵן סִפְרוּ לָהֶם הַמַּלְאָכִים דְּבָרֵי אֱלֹהִים וְדְבָרֵי צְדָקָתוֹ.

עֲלֵמָא יִט:לֵה-כ:ח

- 35 והיו שם רבים אשר האמינו בדבריהם; כל אשר האמינו נטבלו, והם היו לעם צדיק ויסדו כנסייה בקרבם.
- 36 And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.
- כֹּה הַחֲלָה פְּעֻלַּת יְהוָה בְּקִרְבַּב הַלְּמָנִים. וְכֹה הִחֵל יְהוָה לְשַׁפֵּף אֶת רוּחוֹ עֲלֵיהֶם. וְאַנְחָנוּ רוֹאִים כִּי זְרוּעוֹ מוֹשֶׁטֶת לְכָל הַשֹּׁבִים מִרְעוּתָם וּמְאֲמִינִים בְּשֵׁמוֹ.
- 36 And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

כ

20

- 1 והיה אחר יסדום כנסייה בארץ ההיא, חפץ המלך למוני כי ילך עמו אל ארץ נפי בעבור יציגהו לפני אביו.
- 1 And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.
- 2 וקול יהוה היה אל עמון לאמר: לא תעלה אל ארץ נפי, כי המלך יבקש להרגך; אך אל ארץ מדוני תלך, כי אחיך אהרון ואף מולוקי ועמה אסורים שם בית הכלא.
- 2 And the voice of the Lord came to Ammon saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.
- 3 וכשמע עמון את הדבר הזה, הוא אמר אל למוני: הנה אחי ועמיתי אסורים בבית הכלא במדוני, ואני הולך לחלצם.
- 3 Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.
- 4 ואמר למוני אל עמון: ידעתי כי בכם יהוה תוכל לעשות הכל, אולם הנני הולך עמך אל ארץ מדוני; כי מלך ארץ מדוני, אשר שמו אנטיאומנו, הוא רעי; לכן אלך אל ארץ מדוני, למען אדבר חלקות אל מלך הארץ והוא יוציא את עמיתיך מבית הכלא. ואמר למוני אל עמון: מי הגיד לך כי עמיתיך אסורים?
- 4 Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?
- 5 ואמר לו עמון: איש לא הגיד לי, בלתי אלהים; והוא אמר לי: לך וחלצ את עמיתיך, כי אסורים הם בארץ מדוני.
- 5 And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.
- 6 וכשמע זאת למוני, הוא צוה את עבדיו להכין את סוסיו ואת מרכבותיו.
- 6 Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.
- 7 והוא אמר אל עמון: בוא נא, הנני יורד עמך אל ארץ מדוני ושם אפציר במלך לשחרר את עמיתיך האסורים.
- 7 And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.
- 8 והיה בצאת עמון ולמוני למסעם שמה, הם פגשו את אבי למוני, אשר היה מלך על כל הארץ.
- 8 And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

עֲלָמָא כ:ט-יח

- 9 And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?
- 10 And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?
- 11 And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.
- 12 And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.
- 13 And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.
- 14 Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.
- 15 But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.
- 16 Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.
- 17 But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.
- 18 And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.
- וְאָבִי לְמוֹנִי אָמַר אֵלָיו: מַדּוּעַ לֹא בָאתָם אֵלַי הַמְשִׁתָּה בַּיּוֹם הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בּוֹ מִשְׁתֵּה לְבָנַי וְלְעַמִּי.
- וְעוֹד אָמַר: אַנְהוּ מוֹעֵדוֹת פְּנִידָה עִם הַנְּפִיִּי הַזֶּה, אֲשֶׁר הוּא אֶחָד בְּנֵי אִישׁ כְּזָבִים.
- וְלְמוֹנִי, בְּחֻשְׁשׁוֹ לְהַעֲלִיב אוֹתוֹ, סָפַר לוֹ לָאֵן הוּא הוֹלֵךְ.
- וְהוּא אָף סָפַר לוֹ אֵת כָּל סִבַּת שְׁהִיָּתוֹ בְּאֶרֶץ מְלָכוֹתוֹ, אֲשֶׁר מָנְעָה אוֹתוֹ מִלְּכֹת אֵל אָבִיו לְמִשְׁתֵּה אֲשֶׁר עָשָׂה.
- וְכַאֲשֶׁר סָפַר לְמוֹנִי לְאָבִיו אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה, לְמַרְבֵּה הַפְּתָעָתוֹ, כָּעַס עָלָיו אָבִיו וְאָמַר: לְמוֹנִי, הִנֵּה הוֹלֵךְ לְחַלֵּץ אֵת הַנְּפִיִּים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר בְּנֵי אִישׁ כְּזָבִים הֵם. הוּא גָּזַל אֵת אַבּוֹתֵינוּ, וְעַתָּה גַם בְּנֵינוּ בָּאִים בְּתוֹכֵנוּ, לְמַעַן יִרְמוּנוּ בְּנִכְלִיָּהֶם וּבְכִזְבֵיהֶם, בְּעִבּוֹר יוֹסִיפוּ לְנַשְׁלָנוּ מִרְכּוּשֵׁנוּ.
- וְאָבִי לְמוֹנִי צִוָּהוּ לְהַרְגוֹ אֵת עַמּוֹן בְּחֶרֶב, וְאָף צִוָּהוּ כִּי לֹא יֵלֶךְ אֵל אֶרֶץ מִדּוֹנִי, וְכִי יָשׁוּב עִמּוֹ אֵל אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל.
- אָף לְמוֹנִי אָמַר אֵלָיו: לֹא אֶהְרַג אֵת עַמּוֹן וְלֹא אָשׁוּב אֵל אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל, כִּי לְאֶרֶץ מִדּוֹנִי אָנִי הוֹלֵךְ, לְמַעַן חַלֵּץ אֵת עַמִּיתֵי עַמּוֹן, כִּי יוֹדַעְתִּי אֲנִי אֲשֶׁר הֵם אַנְשֵׁי צְדָק לְאֱלֹהֵי הָאֱמֶת וְנִבְיָאֵי קִדְשׁוֹ.
- וְכַשְׁמַע אָבִיו אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חָרָה אַפּוֹ בְּבָנּוֹ, וְהוּא שָׁלַף אֵת חֶרְבוֹ לְהַכּוֹתוֹ אֶרְצָה.
- אָף עַמּוֹן עָמַד לְפָנָיו וְאָמַר לוֹ: לֹא תִהְרַג אֵת בְּנִי! וְאוֹלָם, טוֹב הִיָּה כִּי יִפֹּל הוּא וְלֹא אַתָּה, כִּי שָׁב מִחֻטְאָיו; וְאִלּוּ נִפְלַתְּ אֶתָּה כְּעַת הַזֹּאת, בְּהִיוֹתְךָ בְּחַמָּתְךָ, לֹא יִכְלֶה נַפְשְׁךָ לְהִנָּצֵל.
- וְעוֹד: רְאוּנִי כִּי תִתְאַפֵּק, כִּי אִם תִּהְרַג אֵת בְּנִי, אֲשֶׁר נָקִי כַפִּים הוּא, תִּעָלֶה צַעֲקַת דָּמָיו מִן הָאֲדָמָה אֵל יְהוָה אֱלֹהָיו בְּתַבִּיעַת נִקְמָה מִמֶּךָ; וְאוֹלָי תִּאבֹּד אֵת נַפְשְׁךָ.

עֲלֵמָא כִּי־ט-כח

- 19 Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.
- וּכְבִּלּוֹת עֲמוֹן לֹאמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עָנָהּ אָבִי לְמוֹנִי לֵאמֹר: יָדַעְתִּי כִּי בְהַרְגִי אֶת בְּנִי, דָּם נָקִי אֲשַׁפֵּךְ; כִּי אַתָּה הוּא אֲשֶׁר בִּקְשָׁתָּ לְכַלּוֹתוֹ.
- 20 And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.
- וְהוּא שָׁלַח אֶת יָדוֹ לְהַרְגַּ אֶת עֲמוֹן; וְאוּלָם עֲמוֹן נָשָׂא אֶת מַהְלְמוֹתָיו וְאָף הִכָּה אֶת זְרוּעוֹ עַד כִּי לֹא יָכַל לַפְעֵל בָּהּ.
- 21 Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.
- וְהִנֵּה, כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ כִּי יָכוֹל עֲמוֹן לְהַרְגוֹ, הִחֵל לְהַפְצִיר בּוֹ כִּי יַחֹס עַל חַיּוֹ.
- 22 But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.
- אָף עֲמוֹן הִנִּיף אֶת חֶרְבוֹ וְאָמַר לוֹ: הִנְנִי מַכָּה בָּךְ, אִם לֹא תוֹרָה בְּעַבְדֵי עַל שְׁחֵרוֹר עַמִּיתִי מִכְּלְאֵם.
- 23 Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.
- וְהַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר חָשַׁשׁ לֵאבֹד אֶת חַיּוֹ, אָמַר: אִם תַּחֹס עָלַי, אֶתֶּן לְךָ כָּל אֲשֶׁר תִּבְקֹשׁ, עַד חֲצֵי הַמְּלִכּוֹת.
- 24 Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.
- וּכְרֵאוֹת עֲמוֹן כִּי פָעַל עַל הַמֶּלֶךְ הַזֶּקֶן כְּכִי חָפְצוֹ, אָמַר אֵלָיו: אִם תוֹרָה עַל שְׁחֵרוֹר עַמִּיתִי מִבַּיִת הַכְּלָא, וְאָף תִּרְשָׁה כִּי לְמוֹנִי יוֹסִיף לְהַחֲזִיק אֶת מְלִכּוֹתוֹ, וְלֹא יִרַע זֶה בְּעֵינַי, כִּי תִרְשָׁה לוֹ לַעֲשׂוֹת כְּחָפְצוֹ בְּכָל דְּבַר אֲשֶׁר יַחֲשַׁב לְנַכּוֹן, חוּס אַחוּס עָלֶיךָ. וְלֹא, לְאַרְצֵי אֲכַפָּה.
- 25 Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.
- וּכְבִּלּוֹת עֲמוֹן לֹאמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִחֵל הַמֶּלֶךְ לִשְׂמַחַ עַל הַצֵּלַת נַפְשׁוֹ.
- 26 And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—
- וְתִמְהוֹנוּ גָדֹל מְאֹד כַּאֲשֶׁר רָאָה כִּי אֵין עֲמוֹן חָפֵץ לְהַרְגוֹ וְגַם בְּרֵאוֹתוֹ אֶת גְּדֹל אַהֲבַת עֲמוֹן לְבָנוֹ לְמוֹנִי. וְהוּא אָמַר: יַעַן כִּי כָּל אֲשֶׁר חָפְצָתָּ מִמּוֹנִי הוּא שְׁחֵרוֹר עַמִּיתֶיךָ וְכִי אֲנִיחַ כִּי בְנִי לְמוֹנִי יַחֲזִיק אֶת מְלִכּוֹתוֹ, הִנְנִי נֹעֵנָה לְךָ כִּי בְנִי יַחֲזִיק בְּמְלִכּוֹתוֹ מִן הַיּוֹם הַזֶּה וְעַד עוֹלָם. לֹא אוֹסִיף עוֹד לְמַשֵּׁל בּוֹ.
- 27 And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.
- וְהִנְנִי אֶף מוֹרָה בְּעַבְדֶיךָ אֶת שְׁחֵרוֹר עַמִּיתֶיךָ מִבַּיִת הַכְּלָא, וְאַתָּה וְעַמִּיתֶיךָ תוֹכְלוּ לְבוֹא אֵלַי, אֶל מַמְלַכְתִּי; כִּי עַז חָפְצִי לִקְבֹּל אֶת פְּנֵיכֶם. כִּי הַמֶּלֶךְ הָיָה מִפְתָּע מְאֹד מִדְּבָרֵי עֲמוֹן וְכֵן מִדְּבָרֵי בְּנוֹ לְמוֹנִי; לְכֵן רָצָה מְאֹד לְלַמְּדָם.
- 28 And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the
- וְעֲמוֹן וְלְמוֹנִי הִמְשִׁיכוּ בְּמִסְעָם אֶל אֶרֶץ מִדּוֹנִי. וְלְמוֹנִי מָצָא חֵן בְּעֵינֵי מֶלֶךְ הָאֶרֶץ;

עֲלֵמָא כ:כט-כא:ה

על כן שחררו עמיתי עמון מבית הכלא.

29 ובראותו אותם עמון הוא התעצב מאד כי היו עירמים, ועורם נשחת מאד, כי נאסרו בעבדותים. והם סבלו ברעב ובצמא ובכל מיני יסורים. ועל אף זאת, את כל יסוריהם הם סבלו בארף רוח.

30 ובמקרה היה זה גורלם לכל בידי עם קשה לב וקשה ערף ביותר; על כן לא שמעו לדבריהם, והם גרשום והכום, ושלחום מבית אל בית וממקום אל מקום, עד בואם אל ארץ מיוני; שם הם נלקחו והשליכו לבית הכלא ונאסרו בעבדותים ונשארו כלואים ימים רבים, עד אשר חלצו בידי למוני ועמון.

eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

29 And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

30 And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiffnecked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

כא

21

והיה בהפרד עמון ועמיתיו בגבול ארץ הלמנים, פנה אהרן לנסע אל הארץ אשר הלמנים קראוה ירושלם, על שם ארץ מולדת אבותיהם; והיא הרחוקה, בגבול ארץ מורמון.

2 והלמנים והעמלקיים ועם עמולון בנו עיר גדולה, אשר שמה נקרא ירושלם.

3 והלמנים עצמם היו קשים דים, אולם העמלקיים והעמולונים היו אף קשים מהם; לכן הם הטו את הלמנים להקשות את לבם, להתחזק ברשעה ובתועבותיהם.

4 ואהרן בא אל העיר ירושלם, והחל להטיף אל העמלקיים. אכן, הוא החל להטיף להם בבתי הכנסת אשר להם, כי הם בנו בתי כנסת כמשפט הנחורים; כי רבים מן העמלקיים והעמולונים הלכו בדרך מאמיני תורת נחור.

5 לכן, בבוא אהרן אל אחד בתי הכנסת להטיף אל העם, וכאשר דבר אליהם, והנה קם איש עמלקי והחל לרבי עמו, ואמר: מה הוא הדבר אשר העדת עליו? האתה ראית מלאך? מדוע אין מלאכים מופיעים לפנינו? האין העם הזה טוב כעמך?

1 Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

2 Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

3 Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

4 And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

5 Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

עֲלֵמָא כֹּא-ו-יֵד

- 6 Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.
- הִנֵּה גַם אָמַרְתָּ כִּי אִם לֹא נִנְחַם עַל חַטָּאֵינוּ, אָבוּד נֹאבֵד. אֵיכְכָה תִדַּע אֶת מַחְשְׁבַת לְבָנוּ וְכוֹנְנֵתֵנוּ? אֵיךְ תִדַּע כִּי יֵשׁ לָנוּ עַל מַה לְהִנָּחֵם? אֵיךְ תִדַּע כִּי אֵינְנוּ עִם צְדִיק? הִנֵּה, בְּנִינוּ מִקְדָּשִׁים וְאֵנְחָנוּ מִתְכַּנְּסִים לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהִים. מֵאֲמִינִים אֵנְחָנוּ כִּי יוֹשִׁיעַ אֱלֹהִים אֶת כָּל הָאָדָם.
- 7 Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?
- וְאָמַר אֱלִיוֹ אַהֲרֹן: הֲתֵאֱמִין כִּי בֶן אֱלֹהִים יָבוֹא וְיִגְאֹל אֶת בְּנֵי הָאָדָם מִחַטְאֵתֵיהֶם?
- 8 And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.
- וְאָמַר לוֹ הָאִישׁ: אֵינְנוּ מֵאֲמִינִים כִּי יוֹדַע אֶתְּהָ דְבַר שְׂכֻזָּה. אֵינְנוּ מֵאֲמִינִים בְּמִסֹּרוֹת אֱוִילִיּוֹת אֱלֹהִים. אֵינְנוּ מֵאֲמִינִים כִּי יוֹדַע אֶתְּהָ אֶת אֲשֶׁר יָבוֹא, אוּ כִּי אֲבוֹתֵיךְ, וְאֵף אֲבוֹתֵינוּ, יָדְעוּ אֶת אֲשֶׁר דְּבַרוּ בְּאֲשֶׁר לְעָתִיד לְבוֹא.
- 9 Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.
- אִז הִחֵל אַהֲרֹן לְבַאֵר לְפָנֵיהֶם אֶת כְּתָבֵי הַקְּדוֹשׁ עַל אוֹדוֹת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ וְעַל תְּחִיַּת הַמֵּתִים, וְכִי לֹא תִתְּכֵן גְּאֻלָּה לְאֵנוּשׁוֹת, כִּי אִם עַל יְדֵי מוֹת הַמְּשִׁיחַ וְסִבְלוֹתָיו, וְהַכְּפָרָה אֲשֶׁר בְּדָמּוֹ.
- 10 And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.
- וְכַאֲשֶׁר הוּא בֹאֵר לָהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם רָגְזוּ עָלָיו וְהִחֲלוּ לְלַעֵג לוֹ וְלֹא הִאֲזִינוּ לְדְבָרָיו.
- 11 Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.
- וּבְרֵאוֹתָיו כִּי אֵינִים חִפְצִים לְשִׁמַּע אֶת דְּבָרָיו, הוּא יָצָא מִבֵּית הַכְּנֶסֶת וְהִלְךְ אֶל כְּפָר אֲשֶׁר שְׁמוֹ נְקֵרָא אַנִּיאַנְטִי. שָׁם מָצָא אֶת מוּלוֹקִי מְשִׁיחַ לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְכוּן אֶת עַמָּה וְאֶת עַמִּיתָיו. וְהֵם הִתְוַכַּחוּ עִם רַבִּים עַל דְּבַר אֱלֹהִים.
- 12 And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.
- וְהָיָה בְּרֵאוֹתָם כִּי הִאֲנָשִׁים יִקְשׁוּ אֶת לִבָּם, הֵם עָזְבוּ אֶת הַמְּקוֹם וְהִלְכוּ אֶל אֶרֶץ מִדּוֹנִי. וְהֵם הִטִּיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְרַבִּים, וְאֶחָדִים הִאֲמִינוּ לְדְבָרֵם אֲשֶׁר לְמַדּוּם.
- 13 Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.
- עַל אַף זֹאת, נִתְפָּשׂוּ אַהֲרֹן וּמִסְפָּר מֵעַמִּיתָיו, וְהֵם הִשְׁלָכוּ אֶל בֵּית הַכְּלָא; וּשְׂאָרֵיהֶם בָּרָחוּ מֵאֶרֶץ מִדּוֹנִי אֶל סְבִיבוֹתֶיהָ.
- 14 And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.
- וְהָאֲסוּרִים בְּבֵית הַכְּלָא סָבְלוּ יְסוּרִים רַבִּים, וְהֵם חֻלְצוּ בְּיַד לָמוֹנִי וְעַמּוֹן וְקִבְּלוּ מֵאֲכָל וּמִלְבוּשׁ.

עֲלָמָא כֹּא:טו-כג

- 15 And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.
- וְהֵם הוֹסִיפוּ לְלַכֵּת לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְכִּי הֵם שְׁחָרְרוּ בַּפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה מִבַּיִת הַכְּלָא, וְכִי סָבְלוּ.
- 16 And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.
- וְהֵם הִלְכוּ לְכָל אֲשֶׁר הוֹלִיכָה אוֹתָם רוּחַ יְהוָה, וְהִשִּׁיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּכָל בַּיִת כְּנִסְתָּא אֲשֶׁר לְעַמְּלָקִיִּים וּבְכָל אֲסַפָּה אֲשֶׁר לְלָמְנִים, אִם נָתַן לָהֶם לְהִכְנִס.
- 17 And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.
- וַיְהוֹה בְּרַכְסָם, וְעָלָה בְיָדָם לְהַבִּיאַ רַבִּים לְיַדִיעַת הָאֵמֶת. אֲכֹן, הֵם שִׁכְנְעוּ רַבִּים עַל חַטָּאֵיהֶם וְעַל מְסוֹרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הֵן לֹא נְכוֹנוֹת.
- 18 And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.
- וְעַמּוֹן וְלָמוֹנִי שָׁבוּ מֵאֶרֶץ מִדּוֹנִי אֶל אֶרֶץ יִשְׁמָעֵאל, אֶרֶץ יְרֻשָׁתָם.
- 19 And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.
- וְלֹא חָפַץ הַמֶּלֶךְ לָמוֹנִי כִּי עַמּוֹן יִשְׁרָתֶהוּ אוֹ יְהִיָּה עַבְדּוֹ.
- 20 But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.
- וְאוֹלָם הוּא צִוָּה לְבָנוֹת בְּתֵי כְנִסְתָּא בְּאֶרֶץ יִשְׁמָעֵאל וְאֵף הוֹרָה לְעַמּוֹ, אוֹ לְנִתְיָנָיו, לְהֶאָסֵף יַחְדָּו.
- 21 And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.
- וְהוּא שִׂמַח עֲלֵיהֶם וְלָמַדְם דְּבָרִים רַבִּים. וְהוּא אֵף הִשְׁמִיעָם כִּי הֵם עִם הַנְּתוֹן לְשִׁלְטוֹנוֹ, וְכִי הֵם עִם חֲפְשִׁי, חֲפְשִׁים מִדְּכּוֹי הַמֶּלֶךְ, אֲבִיו; יַעַן אֲשֶׁר נָתַן אֲבִיו אֶת הַסְּכַמְתּוֹ כִּי יִמְלֹךְ עַל הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יִשְׁמָעֵאל וּבְכָל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב.
- 22 And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.
- וְהוּא אֵף הִשְׁמִיעָם כִּי חֲפְשִׁים הֵם לְעַבְדָּא אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם כְּרָצוֹנָם בְּכָל מְקוֹם מוֹשָׁבָם, אִם הוּא בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תַּחַת שִׁלְטוֹן הַמֶּלֶךְ לָמוֹנִי.
- 23 And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.
- וְעַמּוֹן הָיָה מְשִׁיף לְעָם אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ לָמוֹנִי. וְהוּא לָמַדְם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַנוֹגְעִים לְצַדִּיק וְשָׂקֵד לְהַזְהִירָם מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ; וְהֵם הִקְשִׁיבוּ לְדַבְּרוֹ לְשִׁמְרַת בְּדַבְּקוֹת וּבְעִזָּו רוּחָם אֶת מְצֻוֹת אֱלֹהִים.

כב

22

- 1 Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.
- 2 And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.
- 3 And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.
- 4 And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.
- 5 Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.
- 6 And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?
- 7 And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.
- 8 And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.
- 9 And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?
- וּבְעוֹד עֲמוֹן מְלַמֵּד כִּי אֶת עַם לְמוֹנֵי לֹא הִפְסֵק, נָשׁוּב אֶל סִפּוֹר אֶהְרֹן וְעַמִּיתָיו; כִּי אַחֵר עָזְבוּ אֶת אֶרֶץ מִדּוֹנִי, הוֹלִיכֵתָהּ רוּחַ אֱלֹהִים אֶל אֶרֶץ נֶפְתִּי, אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מְלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, וְזוֹלַת אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל; וְהוּא אָבִי לְמוֹנֵי.
- וְהוּא בָּא וְנִכְנַס אֶל אֲרַמּוֹן הַמֶּלֶךְ עִם עַמִּיתָיו, וְהִשְׁתַּחֲוָה לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וְאָמַר אֵלָיו: אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, הֲנִנוּ עַמִּיתֵי עֲמוֹן אֲשֶׁר חִלְצָתָּ מִבַּיִת הַכְּלָא.
- וְעַתָּה, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, אִם תְּחוּס עַל חַיֵּינוּ, עֲבָדֶיךָ נִהְיָה. וְהַמֶּלֶךְ אָמַר אֲלֵיהֶם: קוּמוּ כִּי הֲנִי נוֹתֵן לָכֶם אֶת נַפְשְׁכֶם. וְאִין חֲפְצֵי כִּי תִהְיוּ לִי לְעֲבָדִים, אִךְ עַז חֲפְצֵי כִּי תִשְׁמְשׁוּ לְפָנָי, כִּי טְרוּדָה דַּעֲתֵי מִפְּנֵי נְדִיבוּת אַחִידָה עֲמוֹן וְגִדְלַת דְּבָרָיו; וּמִשְׁתוֹקֵק אֲנִי לְדַעַת מַדּוּעַ לֹא בָּא עִמָּכֶם מִמִּדּוֹנִי.
- וְאֶהְרֹן אָמַר אֶל הַמֶּלֶךְ: רוּחַ יְהוָה קָרָאָה לוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אַחֲרָת, וְהוּא הִלֵּךְ אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל לְלַמֵּד אֶת עַם לְמוֹנֵי.
- וְאָמַר אֲלֵיהֶם הַמֶּלֶךְ: מַה הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם עַל רוּחַ יְהוָה? הִנֵּה, זֶה הַדְּבָר הַמְטַרִיד אֶת דַּעֲתִי.
- וְעוֹד, מַה הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר אָמַר עֲמוֹן אִם תִּנְחַמוּ מִחַטָּא, תִּשְׁשַׁעוּ, וְאִם לֹא תִנְחַמוּ תִנְדַּחוּ בַּיּוֹם הָאַחֲרוֹן?
- וְאֶהְרֹן עָנָה וְאָמַר אֵלָיו: הַמֵּאֲמִין אַתָּה כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים? וְהַמֶּלֶךְ אָמַר: אֲנִי יוֹדֵעַ כִּי הָעַמְּלִקִּיִּים אוֹמְרִים כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים, וְאֲנִי נִתְתִּי לָהֶם כִּי יִבְנוּ מִקְדָּשִׁים לְמַעַן יִתְאַסְפוּ יַחְדָּו לְעַבֵּד אוֹתוֹ; וְאִם אַתָּה אוֹמֵר כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים, הֲאֵמֵן אֲאָמִין.
- וְכַשְׁמַע זֹאת אֶהְרֹן, שָׂמַח לְבֹו וְהוּא אָמַר: הִנֵּה, כִּנְכוֹן הִיּוֹתֶיךָ חֵי, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, אָכֵן יֵשׁ אֱלֹהִים.
- וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: הֲאִם אֱלֹהִים הוּא הַרוּחַ הַגָּדוֹל אֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם?

עֲלֵמָא כב:יז

- 10 And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?
- וְאָמַר אֱלִי אַהֲרֹן: אַכֵּן, הוּא אוֹתוֹ רוּחַ גְּדוֹל,
וְהוּא בְּרָא אֶת הַכֹּל אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ.
הֲתֵאֱמִין בּוֹזֵאת?
- 11 And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.
- וְהוּא אָמַר: אַכֵּן, מֵאֲמִין אֲנִי כִּי הַרוּחַ הַגְּדוֹל
בְּרָא הַכֹּל, וּמִבְּקֵשׁ אֲנִי כִּי תִסְפֵּר לִי עַל כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאֲנִי אֲאֱמִין לְדִבְרֶיךָ.
- 12 And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.
- וְכַאֲשֶׁר רָאָה אַהֲרֹן כִּי יֵאֱמִין הַמֶּלֶךְ לְדִבְרָיו,
הוּא הִחֵל לְסַפֵּר מִמַּעֲשֵׂה בְרִיאַת אָדָם,
וּלְקִרְאָה בְּאָזְנֵי הַמֶּלֶךְ אֶת כְּתָבֵי הַקְּדָשׁ
הַמְּסֻפָּרִים כִּי בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם בְּדְמוּתוֹ
וְצָוָהוּ מִצְוֹת וְכִי מִפְּנֵי עֲבָרָה נָפַל הָאָדָם.
- 13 And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.
- וְאַהֲרֹן בְּאָר לוֹ אֶת כְּתָבֵי הַקְּדָשׁ הַחֵל
בְּבְרִיאַת אָדָם; וְהֵאָר לְפָנָיו אֶת נְפִילַת הָאָדָם,
אֶת מִצְבָּם בְּבִשׁוּר וְאֶת תְּכֵנִית הַנְּאֻלָּה אֲשֶׁר
הוֹכְנָה מֵעַתָּה יֵסוּד הָעוֹלָם, בְּזִכּוֹת הַמְּשִׁיחַ,
בְּעִבּוּר כָּל אֲשֶׁר יֵאֱמִין בְּשֵׁמוֹ.
- 14 And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר נָפַל הָאָדָם, הוּא לֹא יִכּוֹל לְזַכּוֹת
בְּדִבְרֵי מֵאֵת עַצְמוֹ; אֲךָ סְבִלּוֹת הַמְּשִׁיחַ וּמוֹתוֹ
מְכַפְּרִים עַל חַטָּאֵי בְּנֵי הָאָדָם עַל יְדֵי אֱמוּנָה
וְהַשְׂוֵבָה וְכֵן הִלָּאָה. וְהוּא שׁוֹבֵר אֶת מוֹסְרוֹת
הַמָּוֶת, וְלִקְבֵר לֹא יִהְיֶה נְצַחוֹן וְנִשְׁכִּית הַמָּוֶת
תִּבְלַע בְּתִקְוָה לְנַחַל תְּפָאֲרָת. וְאַהֲרֹן אָכֵן
בְּאָר לְמֶלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 15 And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר בְּאָר לוֹ אַהֲרֹן אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, אָמַר הַמֶּלֶךְ: מַה עָלַי לַעֲשׂוֹת בְּעִבּוּר
אֲנַחֵל חַיֵּי עוֹלָם, כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ? מַה עָלַי
לַעֲשׂוֹת לְמַעַן אוּלָּד אֱלֹהִים, לַעֲקֹר מִחַזִּי אֶת
יְצֵר הָרַע הַזֶּה, וּלְקַבֵּל אֶת רוּחַ אֱלֹהִים, לְמַעַן
אֲמַלֵּא חַדְוָה וְלֹא אֲנַדַּח בְּיוֹם הָאֲחִירוֹן? וְהוּא
אָמַר: הֲנִנִי נוֹתֵן אֶת כָּל רְכוּשִׁי, הֲנִנִי נוֹטֵשׁ אֶת
מַלְכוּתִי, לְמַעַן אֲזַכֶּה בְּחַדְוָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.
- 16 But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and will bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.
- וְאוּלָּם אַהֲרֹן אָמַר אֵלָיו: אִם בּוֹזֵאת חֲשַׁקְתָּ,
אִם תִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָי אֱלֹהִים, אַכֵּן, אִם תִּנְחַם
מִכָּל חַטָּאֵיךָ, וְהִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָי אֱלֹהִים וְתִקְרָא
בְּשֵׁמוֹ בְּאֱמוּנָה, בְּאֱמוּנָתְךָ כִּי תִקְבַּל, אֲנִי
תִּזְכֶּה בְּתוֹחֲלָתְךָ אֲשֶׁר תִּאֲבָה נַפְשֶׁךָ.
- 17 And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:
- וְכַכְּלוֹת אַהֲרֹן לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
כָּרַע הַמֶּלֶךְ בְּרֶךְ וְהִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָי יְהוָה;
אַכֵּן, הוּא הִשְׁתַּחֲוֶה אַפָּיִם אַרְצָה וּבִעֵז
רוּחוֹ קָרָא לְאֹמַר:

עֲלֵמָא כב:יח-כה

- 18 O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.
- אָנָּא, אֱלֹהִים! הִנֵּה אָמַר לִי אֶהְרֹן כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים; וְאִם יֵשׁ אֱלֹהִים, וְאִם אַתָּה אֱלֹהִים, אָנָּא, הֲתוֹדַע אֵלַי וְאֲנִי אֲשַׁלֵּךְ מִמְּנִי אֶת כָּל חַטָּאֵי לְמַעַן דַּעַת אוֹתְךָ וּלְמַעַן אֶקוּם לְתַחִיָּה מִן הַמֵּתִים וְאֶנְשַׁע בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן. וּכְכֹלוֹת הַמִּלְךָ לְדַבֵּר זֹאת, הוּא הִכָּה בְּהֵלֶם, כְּאִלּוּ מֵת.
- 19 And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.
- אֲזַרְצוּ מְשָׁרְתָיו וְאָמְרוּ לְמַלְכָּה אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָה לְמַלְכָּה. וְהִיא בָּאָה אֶל הַמִּלְכָּה, וְכִרְאוּתָהּ אוֹתוֹ וְהוּא כַּמֵּת, וְאֶת אֶהְרֹן וְאֶת עַמִּיתָיו עוֹמְדִים כְּאִלּוּ הֵם הִסְבוּ אֶת נְפִילָתוֹ, הִיא רָגְזָה עֲלֵיהֶם וְצִוְתָה עַל מְשָׁרְתֶיהָ, וְהֵם מְשָׁרְתֵי הַמִּלְכָּה, לְתַפְּשֵׁם וּלְהַרְגֵם.
- 20 Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.
- וְאוֹלָם הַמְשָׁרְתִים רָאוּ אֶת סִבַּת נְפִילַת הַמִּלְכָּה וְלֹא הֵעֲזוּ לְשַׁלַּח יָדָם אֶל אֶהְרֹן וְעַמִּיתָיו; וְהֵם הִפְצִירוּ בְּמַלְכָּה וְאָמְרוּ: מַדּוּעַ צִוִּית עֲלֵינוּ לְהַרְגַּ אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֶחָד מֵהֶם חֲזָק מִכָּלֵנוּ? הֵן נִפְלָל לְפָנֵיהֶם.
- 21 Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.
- וְכִרְאוּת הַמִּלְכָּה אֶת אֵימַת הַמְשָׁרְתִים, הִחֵל פַּחַד גָּדוֹל לְקַנּוֹ בָּהּ פֶּן תִּבּוֹא עָלֶיהָ רָעָה גְדוֹלָה; וְהִיא צִוְתָה אֶת מְשָׁרְתֶיהָ לְלַכֵּת וּלְקַרֵּא אֶל הָעָם כִּי יִהְרְגוּ אֶת אֶהְרֹן וְאֶת עַמִּיתָיו.
- 22 Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.
- וְכִרְאוּת אֶהְרֹן אֶת עֲקֻשְׁנוֹת הַמִּלְכָּה, וּבִיָּדְעוּ אֶת קִשְׁי לֵב הָעָם, הוּא יָרָא פֶּן יִתְקַבֵּץ הָעָמוֹן וְתִפְרֹץ בְּקִרְבוֹ מְרִיבָה גְדוֹלָה וְהִתְפָּרְעוּת. לְכֵן שָׁלַח אֶת יָדוֹ וְהִקִּים אֶת הַמִּלְכָּה מִן הָאָרֶץ וְאָמַר אֵלָיו: קוּם! וְהוּא עָמַד עַל רַגְלָיו וְכָחוּ שָׁב אֵלָיו.
- 23 Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.
- כָּל זֹאת הֵיחָה לְעֵינֵי הַמִּלְכָּה וּרְבִיּוֹת מִן הַמְשָׁרְתִים. וְכִרְאוּתָם זֹאת הֵם הִשְׁתוֹמְמוּ מְאֹד וַיִּירְאוּ. וְהַמִּלְכָּה עָמַד וְהִחֵל לְשַׁמֵּשׁ לְפָנֵיהֶם. וְכֵה שָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם עַד כִּי הִפְכוּ כָּל אַנְשֵׁי בֵיתוֹ מֵאֱמִינִים בִּיהוָה.
- 24 Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.
- וְהָיָה כִּי נִקְבְּץ הָעָמוֹן רַב בְּדַבַּר הַמִּלְכָּה, וְהֵם הִחֵלוּ לְהִתְלוֹנֵן קְשׁוֹת מִפְּנֵי אֶהְרֹן וְעַמִּיתָיו.
- 25 But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.
- אֲדָּ הַמִּלְכָּה עָמַד בֵּינֵיהֶם וְשָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם, וְשַׁבֵּר אֶת זַעֲמָם עַל אֶהְרֹן וְעַמִּיתָיו.

- 26 And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.
- 27 And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.
- 28 Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.
- 29 And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.
- 30 And it bordered upon the land which they called Desolation, it being so far northward that it came into the land which had been peopled and been destroyed, of whose bones we have spoken, which was discovered by the people of Zarahemla, it being the place of their first landing.
- 31 And they came from there up into the south wilderness. Thus the land on the northward was called Desolation, and the land on the southward was called Bountiful, it being the wilderness which is filled with all manner of wild animals of every kind, a part of which had come from the land northward for food.
- 32 And now, it was only the distance of a day and a half's journey for a Nephite, on the line Bountiful and the land Desolation, from the east to the west sea; and thus the land of Nephi and the land of Zarahemla
- וְכִרְאוֹת הַמֶּלֶךְ כִּי רָגַע הָעָם, הוּא הוֹרָה
כִּי אֶהְרֵן וְעַמִּיתָיו יַעֲמִדוּ בְּתוֹךְ הַהֶמְכּוּן וְיִשְׁפּוּ
אֵלֵיהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- וְהַמֶּלֶךְ שָׁלַח קוֹל בְּרַחְבֵי הָאָרֶץ, לְכָל עַמּוֹ
אֲשֶׁר בְּכָל אֶרְצוֹ, בְּכָל חִבְלֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר
סָבִיב, עַד גְּבוּל הַיָּם, בְּמִזְרַח וּבַמְּעַרְב, בְּשֵׁטַח
הַנִּפְרָד מֵאֶרֶץ זְרַחֲמֵלָה עַל יְדֵי רְצוּעַת יַעַר
צָרָה אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְעָה מִן הַיָּם אֲשֶׁר בְּמִזְרַח
וְעַד הַיָּם אֲשֶׁר בַּמְּעַרְב, וּמִסָּבִיב, בְּגְבוּל בְּצִפּוֹן
חוֹף הַיָּם וּבְגְבוּל הַיַּעַר אֲשֶׁר מִצְּפוֹן, לְיַד אֶרֶץ
זְרַחֲמֵלָה, דֶּרֶךְ גְּבוּל מְנָטִי לְיַד מְקוֹרוֹת נְהַר
צִידוֹן, בּוֹאֶכָה מִן הַמִּזְרַח מַעֲרָבָה. כֹּה נַחֲלְקוּ
הַלְּמָנִים וְהַנְּפִיִּים זֶה מִזֶּה.
- וְהָנָה כִּי אֵלֶּה מַעַם הַלְּמָנִים אֲשֶׁר חָיו חַיִּי
בְּטֹלָה, שָׁכְנוּ בַיַּעַר בְּאֶהְלִים; וְהֵם נָפְצוּ עַל
פְּנֵי הַיַּעַר בַּמְּעַרְב, בְּאֶרֶץ נְפִי; וְכֵן מִמְּעַרְב
לְאֶרֶץ זְרַחֲמֵלָה, בְּגְבוּל חוֹף הַיָּם, וּבַמְּעַרְב,
בְּאֶרֶץ נְפִי, בְּמִקּוֹם נַחֲלַת אֲבוֹתֵיהֶם הָרִאשׁוֹנָה,
וְכֹף הַשְׁתַּרְעָה שֶׁשָּׁחַם לְאֶרֶץ חוֹף הַיָּם.
- וְאִף לְמָנִים רַבִּים שָׁכְנוּ לְחוּף הַיָּם הַמִּזְרָחִי,
כִּי שָׁמָּה גִּרְשׁוּם הַנְּפִיִּים. כֹּף הָיוּ הַנְּפִיִּים כְּמַעַט
מְקַפִּים עַל יְדֵי הַלְּמָנִים; וְאוּלָם הַנְּפִיִּים הִתְנַחְלוּ
בְּכָל חִבְלֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּצִפּוֹן הַגְּבוּלִים בַּיַּעַר,
לְיַד מְקוֹרוֹת נְהַר צִידוֹן, מִמִּזְרַח וְעַד לְמַעֲרָב,
וּמִסָּבִיב, עַל עֵבֶר הַיַּעַר; וּבְצִפּוֹן, עַד בּוֹאֵם
אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר קָרְאוּהָ רִב־שֹׁפֵעַ.
- וְהִיא גְּבֻלָה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר קָרְאוּהָ חֲרָבָה, אֲשֶׁר
הִשְׁתַּרְעָה הָרַחֵק צְפוֹנָה, עַד הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נֹשְׁבָה פֶּעַם וְהַחֲרָבָה, אֲשֶׁר עַל עֲצְמוֹתֶיהָ
דִּבְרַנּוּ, וְגִלּוּהָ אֲנִשֵׁי זְרַחֲמֵלָה; וְהִיא הַמִּקּוֹם
אֲשֶׁר בּוֹ הִצִּיגוּ אֶת כָּף רִגְלָם לְרִאשׁוֹנָה.
- מִשָּׁם הֵם עָלוּ אֶל הַיַּעַר אֲשֶׁר בְּדָרוֹם. עַל
כֵּן נִקְרְאָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר מִצְּפוֹן לָהֶם חֲרָבָה,
וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר מִדָּרוֹם נִקְרְאָה רִב־שֹׁפֵעַ, וְהוּא
הַיַּעַר אֲשֶׁר רַבּוּ בּוֹ כָּל מִינֵי חַיּוֹת בָּר; וְחֵלֶק
מֵהֵן בָּאוּ מֵאֶרֶץ הַצִּפּוֹן לְבִקֵּשׁ אֶת מִזֹּנָן.
- רַק מֵהַלֹּךְ יוֹם וּמִחֲצִית הַיּוֹם הָיָה הַמְּרַחֵק
לְאִישׁ נְפִי מִן הַיָּם אֲשֶׁר בְּמִזְרַח עַד הַיָּם אֲשֶׁר
בַּמְּעַרְב, לְאֶרֶץ גְּבוּל רִב־שֹׁפֵעַ וְאֶרֶץ חֲרָבָה.

עֲלֵמָא כב:לג-כג:ד

לְכוּ, אֶרֶץ נָפִי וְאֶרֶץ זְרַעְתְּמָלָה הָיוּ כְּמַעַט
מִקְפוֹת מַיִם, וְרִצְוֵת יִבְשָׁה קִטְנָה חִבְרָה אֶת
הָאֶרֶץ הַצְּפוֹנִית וְאֶת הָאֶרֶץ הַדְּרוֹמִית.

were nearly surrounded by water, there being a small neck of land between the land northward and the land southward.

וְהַנְּפִיִּים יָשְׁבוּ אֶת אֶרֶץ רַב־שַׁפְעַת מִן הַיָּם
הַמְּזֻרְחִי וְעַד הַיָּם הַמַּעְרָבִי, וְהַנְּפִיִּים,
בְּחֻמְתָּם וּבְשׂוּמְרֵיהֶם וּבְצַבָּאָם, גָּדְרוּ אֶת
הַלְּמָנִים בְּדְרוֹמָם, לְמַנְעָם מִהַתְּנַחֵל גַּם בְּצִפּוֹן
וּמִפְּשֵׁט עַל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר בְּצִפּוֹן.

33 And it came to pass that the Nephites had inhabited the land Bountiful, even from the east unto the west sea, and thus the Nephites in their wisdom, with their guards and their armies, had hemmed in the Lamanites on the south, that thereby they should have no more possession on the north, that they might not overrun the land northward.

לְכוּ לֹא יִכְלוּ הַלְּמָנִים לְהוֹסִיף לְהַתְּנַחֵל כִּי אִם
בְּאֶרֶץ נָפִי וּבְיַעַר אֲשֶׁר סָבִיב. בְּחֻמְתַּת הַנְּפִיִּים
הִיְתָה זֹאת, כִּי הַלְּמָנִים הָיוּ צוֹרְרִים לָהֶם וְהֵם
אָמְרוּ שְׁלֹא לְסַבֵּל אֶת מַכּוֹתֵיהֶם בְּכָל מְקוֹם;
וְכֵן גַּם שָׁמְרוּ לָהֶם מְקוֹם מִפְּלֵט, כְּפִי צְרֻכָם.

34 Therefore the Lamanites could have no more possessions only in the land of Nephi, and the wilderness round about. Now this was wisdom in the Nephites—as the Lamanites were an enemy to them, they would not suffer their afflictions on every hand, and also that they might have a country whither they might flee, according to their desires.

וְעַתָּה, אַחַר אֲמַרִי זֹאת, אָשׁוּב לְסַפֵּר עַל
עֲמוֹן וְאַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחִמְנִי וְעַמִּיתֵיהֶם.

35 And now I, after having said this, return again to the account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and their brethren.

כג

23

וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים שָׁלַח קוֹל בְּכָל עֲמוֹן, לְבַל
יִשְׁלְחוּ יָד אֶל עֲמוֹן, אַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחִמְנִי,
אִף לֹא בְּעַמִּיתֵיהֶם הַיּוֹצֵאִים לְהַטִּיף אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים, בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר יִהְיוּ, בְּכָל
אֲזוּרֵי אֶרֶצָם.

1 Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

אָכוּן, גְּזָרָה יִצְאָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ אֶל עֲמוֹן, לְבַל
יִשְׁלְחוּ יָד אֲלֵיהֶם לְאַסְרָם אוֹ לְתַתֵּם אֶל בַּיִת
הַכְּלָא; וְהוּא אָסַר לִירֵק עֲלֵיהֶם וּלְהַכּוֹתָם, אוֹ
לְגַרְשָׁם מִבְּתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם וּלְהַלְקוֹתָם בְּשׁוֹט
וּלְרַגְמָם אֲבָן. כִּי חֲפְשִׁיִּים יִהְיוּ לְבוֹא אֶל
בְּתֵיהֶם וְאֶל הַיְכָלֵיהֶם וְאֶל מִקְדָּשֵׁיהֶם.

2 Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

וְכֵן הֵם יִכְלוּ לְלַכֵּת לְהַטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים,
כְּפִי חֲפְצָם, כִּי הַמֶּלֶךְ וְכָל בֵּיתוֹ הִפְכוּ לְמֵאֲמִינִים
בִּיהוָה; לְכוּ שְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת קוֹלוֹ לְעֲמוֹן בְּכָל
הָאֶרֶץ, לְמַעַן הִסֵּר כָּל נֶגֶף מִפְּנֵי דְבַר אֱלֹהִים,
לְמַעַן יֵצֵא הַדְּבָר בְּכָל הָאֶרֶץ לְהוֹכִיחַ לְעֲמוֹ
כִּי קָבְלוּ מֵאֲבוֹתֵיהֶם מִסּוּרוֹת רָשָׁע, וְכִי כָּלֵם
אֲחִים וְכִי עֲלִיָּהֶם לְרַחֵק מִרְצַח וּמִשֵּׁד וּמִגְּנֵבָה
וּמִנְאוּף וּמִעֲשׂוֹת כָּל רָע.

3 And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

וְהָיָה אַחַר שְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת הַהֲכָרָזָה הַזֹּאת,
הָלְכוּ אַהֲרֹן וְעַמִּיתָיו מֵעִיר אֶל עִיר, וּמִבַּיִת

4 And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to

- עבודת קדש אחד למשנהו, ליסד כנסיות ולקדש כהנים ומורים בכל הארץ בקרב הלמנים, להטיף וללמד את דבר אלהים בעם. כן החלה ההצלחה להאיר להם פנים.
- 5 And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.
- 6 And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.
- 7 For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.
- 8 Now, these are they who were converted unto the Lord:
- 9 The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;
- 10 And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;
- 11 And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;
- 12 And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.
- 13 And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.
- 14 And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.
- וְחִי יְהוָה, כֹּל אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ, כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר הוּבְאוּ אֶל דְּעַת הָאֱמֶת עַל יְדֵי הַטִּפְתָּ עִמּוֹן וְעַמִּיתָיו, כִּפִּי רוּחַ הַהִתְגַּלוּת וְהַנְּבוּאָה וְכַח אֱלֹהִים הָעוֹשֶׂה בָּהֶם נִפְלְאוֹת, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, חֵי יְהוָה כִּי כָּל הַלְּמָנִים אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ בְּדַבְרֵי הַטִּפְתָּם וְהִפְכוּ מֵאֱמִינִים בִּיהוָה, לֹא סָרוּ מֵאֱמוּנָתָם עַד עוֹלָם.
- כִּי הֵם הִפְכוּ עִם צְדִיק; וְהֵם הִנִּיחוּ אֶת כְּלֵי נֶשֶׁק מִרְדָּם וְלֹא לָחֲמוּ עוֹד בְּאֱלֹהִים, וְאִף לֹא בְּאִישׁ מֵאֲחֵיהֶם.
- וְאֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִפְכוּ מֵאֱמִינִים בִּיהוָה:
- עַם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל.
- עַם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ מִדּוֹנִי.
- עַם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי הָעִיר נֶפְחִי.
- עַם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ שִׁילוֹם וְאֶרֶץ שֶׁמְלוֹן וְעִיר לְמוֹאֵל וְעִיר שֶׁמְנִילוֹם.
- אֵלֶּה שְׁמוֹת עָרֵי הַלְּמָנִים אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵיהֶן הִפְכוּ מֵאֱמִינִים בִּיהוָה, וְאֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִנִּיחוּ אֶת כְּלֵי נֶשֶׁק מִרְדָּם, אֲכֹן, אֶת כָּל כְּלֵי מִלְחַמָּתָם; כָּל־לְמָנִים הָיוּ.
- וְהָעַמְלֵקִיִּים לֹא הִפְכוּ אֶת אֱמוּנָתָם, וְזוֹלָת אִישׁ אֶחָד; אִף מִן הָעַמּוּלוֹנִים לֹא הִפְדָּ אִישׁ אֶת אֱמוּנָתוֹ, כִּי הֵם הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם וְאִף אֶת לֵב הַלְּמָנִים בְּכָל מְקוֹם מִשְׁכָּנָם בְּחֹבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא, בְּכָל כְּפָרְיָיהֶם וּבְכָל עָרֵיהֶם.

עֲלֵמָא כג:טו-כד:ה

- 15 Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.
- 16 And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.
- 17 And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.
- 18 And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.
- וּבְכֹךְ נִקְבְּנוּ בְשֵׁמוֹת כָּל עָרֵי הַלְּמָנִים אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵיהֶן שָׁבוּ מִרְעֵתָם וְהִגִּיעוּ לְדַעַת אֶת הָאֱמֶת וְהִפְכוּ לְמֵאֲמִינֵי יְהוָה.
- וְהַמֶּלֶךְ וּמִמִּירֵי הָאֲמוֹנָה חָפְצוּ בְשֵׁם אֲשֶׁר יִבְדִּילֵם מִשָּׂאֵר בְּנֵי עַמָּם. לְכֵן נִוְעַץ הַמֶּלֶךְ בְּאַהֲרֹן וּבְרַבִּים מִכֹּהֲנֵיהֶם עַל אוֹדוֹת הַשֵּׁם אֲשֶׁר בּוֹ יִקְרְאוּ, אֲשֶׁר עַל פִּיו יִכְרוּ.
- וְהֵם קָרְאוּ לְעֵצְמָם אֲנְטִי־נֶפְי־לְחִיִּים.
- בְּשֵׁם הַזֶּה נִקְרְאוּ וְלֹא נִקְרְאוּ עוֹד לְמָנִים.
- וְהֵם הָיוּ לְעַם חָרוּץ מְאֹד; וְהֵם הָיוּ חֲבֵרִים לְנֶפְתִּיִּים וְקִשְׁרוּ עִמָּם קִשְׁרִים, וְקָלְלַת אֱלֹהִים לֹא רָדְפָה אוֹתָם עוֹד.

כד

24

- 1 And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.
- 2 And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.
- 3 Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.
- 4 And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.
- 5 Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Middoni, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.
- וְהָעֲמֻלְקִיִּים וְהָעֲמוּלוֹנִים וְהַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ עֲמוּלוֹן וְאֶרֶץ חֵילָם וְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, אוּ בְקֶצְרָה, כָּל הַיּוֹשְׁבִים בְּאֶרֶץ סִבִּיב, אֲשֶׁר לֹא הִפְכוּ לְמֵאֲמִינִים וְאֲשֶׁר לֹא קָרְאוּ עֵצְמָם בְּשֵׁם אֲנְטִי־נֶפְי־לְחִי, הִתְעוּרְרוּ עַל יְדֵי הָעֲמֻלְקִיִּים וְהָעֲמוּלוֹנִים לְכַעַס עַל אֲחֵיהֶם.
- וּשְׂנֵאתָם רַבְתָּה מְאֹד, עַד כִּי הִחֲלוּ לְמַרְדּוֹ בְּמַלְכָם כִּי לֹא חָפְצוּ בּוֹ לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם; עַל כֵּן הֵם אָחְזוּ בְּכֵלֵי נֶשֶׁקָם לְהִלָּחֵם בְּאַנְשֵׁי אֲנְטִי־נֶפְי־לְחִי.
- וְהַמֶּלֶךְ הֶעֱבִיר אֶת הַמְּלוּכָה אֶל בְּנוֹ, וְקָרָא אֶת שְׁמוֹ אֲנְטִי־נֶפְי־לְחִי.
- וְהַמֶּלֶךְ מֵת בְּעֵצָם הַשָּׁנָה הַהִיא, כִּפְּאֲשֶׁר הִחֲלוּ הַלְּמָנִים לְהַכִּין מִלְחָמָה עַל עַם אֱלֹהִים.
- וְכִרְאוֹת עֲמוֹן וְעַמִּיתָיו וְכָל אֲשֶׁר בָּאוּ עִמּוֹ אֶת הַכְּנוֹת הַלְּמָנִים לְהַכְרִית אֶת בְּנֵי עַמָּם, הֵם בָּאוּ אֶל אֶרֶץ מִדּוֹנִי. שָׁם פָּגַשׁ עֲמוֹן אֶת כָּל עַמִּיתָיו, וּמִשָּׁם הֵם הִלְכוּ אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל לְקִים מוֹעֵצָה עִם לְמוֹנֵי וְעִם אֲחָיו, אֲנְטִי־נֶפְי־לְחִי, עַל אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת, לְהִגֹּן מִפְּנֵי הַלְּמָנִים.

עֲלָמָא כד:ו-י

- 6 Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.
- 7 Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.
- 8 And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.
- 9 And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.
- 10 And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.
- 11 And now behold, my brethren, since it has been all that we could do, (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—
- 12 Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.
- 13 Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.
- 14 And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he
- וְלֹא נִמְצְאָה נַפְשׁ אַחַת בֵּין כָּל הַהוֹפְכִים מֵאַמִּינֵי יְהוָה אֲשֶׁר הִיְתָה נְכוֹנָה לְאַחֵז בְּכָלִי נִשְׁקֵם לְהִלָּחֵם עַל בְּנֵי עַמָּם. אָכֵן, הִם אִף לֹא עָשׂוּ כָּל הַכְּנוּת לְמִלְחָמָה; וּמִלְכָּם אִף צִוָּה עֲלֵיהֶם כִּי לֹא יַעֲשׂוּ כֵן.
- וְאַלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר לְעַמּוֹ עַל אוֹדוֹת הַדְּבָר הַזֶּה: עִמִּי הָאֱהוּב, אוֹדָה לְאֱלֹהִים, כִּי אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל שְׁלַח אֶלֵינוּ בְּטוֹבוֹ אֶת אַחֵינוּ הָאֱלֹהִים, הַנְּפִיִּים, לְהַטִּיף לָנוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים וּלְשַׁכְּנֵנוּ עַל אוֹדוֹת מְסוֹרוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַרְשָׁעִים.
- וְהִנְנִי מוֹדָה לְאֱלֹהֵי הַגְּדוֹל כִּי נָתַן לָנוּ חֵלֶק מְרוּיָח קָדְשׁוֹ לְהַרְפֵּךְ אֶת לְבָבֵנו, עַד כִּי הַחֲלוּנוּ לְקָשָׁר קִשְׁרִים עִם אַחֵינוּ אֱלֹהִים, הַנְּפִיִּים.
- וְהִנְנִי מוֹדָה לְאֱלֹהֵי עוֹד, כִּי בַעֲשׂוֹתֵנוּ אֶת הַקִּשְׁר הַזֶּה נֹכַחְנוּ בְּחַטָּאֵינוּ וּבְמַעֲשֵׂי הַרְצַח הַרְבִּים אֲשֶׁר הָיוּ בְּיַדֵּינוּ.
- וְאַנִּי מוֹסִיף לְהוֹדוֹת לְאֱלֹהֵי, הָאֵל הַגְּדוֹל, כִּי נָתַן לָנוּ לְהִנָּחֵם מִמַּעֲשֵׂים אֱלֹהִים, וְכִי סָלַח לָנוּ עַל חַטָּאֵינוּ הַרְבִּים הַהֵם וְהַרְצִיחוֹת אֲשֶׁר רָצַחְנוּ, וְכִי הִסִּיר אֶת הָאָשָׁם מִלְּבָבֵנוּ, וְזֹאת עַל יְדֵי זְכוֹת בְּנֵי.
- וְעַתָּה, אַחֵי, יַעַן אֲשֶׁר הָיָה זֶה כָּל אֲשֶׁר יָכַלְנוּ לַעֲשׂוֹת לְהִנָּחֵם מִכָּל חַטָּאֵינוּ וְרַצִּיחוֹתֵינוּ הַרְבִּים, לְמַעַן יִסִּירֵם אֱלֹהִים מִלְּבָבֵנוּ, כִּי הָיִינוּ הָאֲנָשִׁים הָאֲבוֹדִים בְּיוֹתֵר בְּקִרְבֵּי הָאֲנָשׁוֹת, אָכֵן, רְצוּי הָיָה לָנוּ לְפָנֵי אֱלֹהִים לְהִנָּחֵם מִרְעַתֵּנוּ בַעֲבוּר יְמִיחָה אֶת כְּתָם עוֹנֵנֵנוּ;
- לָכֵן, אַחֵי הָאֱהוּבִים מִכָּל, אַחַר אֲשֶׁר הִסִּיר אֱלֹהִים אֶת הַכְּתָם אֲשֶׁר הָיָה בָּנוּ וְחֲרַבּוֹתֵינוּ בְּהִקּוֹ, הִבֵּה נִשְׁמְרָה מִגָּאֵל אֶת חֲרַבּוֹתֵינוּ שְׁנִית בְּדָם אַחֵינוּ.
- הִנְנִי אוֹמֵר לָכֵם: לֹא! נִשְׁמֹר נָא אֶת חֲרַבּוֹתֵינוּ מִהֲתַגָּאֵל בְּדָם אַחֵינוּ. כִּי אִם נִגָּאֵל שְׁנִית אֶת חֲרַבּוֹתֵינוּ, אוֹלֵי לֹא תוֹכַלְנָה עוֹד לְהַרְחִץ בְּנִקְיוֹן עַל יְדֵי דָם בֶּן אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל אֲשֶׁר יִשְׁפֹךְ לְמַעַן כְּפָרַת חַטָּאֵינוּ.
- וְהָאֵל הַגְּדוֹל רַחַם עָלֵינוּ וְהוֹדִיעָנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לְמַעַן לֹא נֵאבֵד; אָכֵן, מֵרֵאשׁ הוֹדִיעָנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי אוֹהֵב הוּא אֶת

עֲלֵמָא כד:טו-כא

נְפֹשׁוֹתֵינוּ כְּאַהֲבָתוֹ אֶת יְלֵדֵינוּ. עַל כֵּן, בְּרַחֲמָיו
הוּא פּוֹקֵד אוֹתָנוּ עַל יְדֵי מַלְאָכָיו, לְמַעַן תִּדְעַ
לְנוּ תְּכַנִּיַת הַנְּאֻלָּה וְאֵף לְדוֹרוֹת אֲשֶׁר יָבוֹאוּ.

loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his
angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well
as unto future generations.

הִנֵּה, מָה רַבּוֹ רַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ! וְעַתָּה, אַחַר
עֲשׂוֹתָנוּ כְּכֹל אֲשֶׁר יָכֻלְנוּ כִּי יִסִּיר מִמֶּנּוּ אֶת
כְּתָמֵינוּ וְחַרְבוֹתֵינוּ מִבְּהִיקוֹת, הִבֵּה נִסְתִּירָן
לְמַעַן לֹא יוּעַם בְּרָקָן, וְהָיוּ לְפָנֵי אֱלֹהִים לְעֵדוֹת
בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן, בַּיּוֹם אֲשֶׁר נּוֹבֵא לְעַמּוֹד לְפָנָיו
לְמִשְׁפָּט, כִּי לֹא גָאַלְנוּ אֶת חַרְבוֹתֵינוּ בְּדָם
אֲחֵינוּ מֵעַתָּה אֲשֶׁר חָלַק לָנוּ אֱלֹהִים אֶת דְּבָרוֹ
וּבְזֹאת טִהַרְנוּ.

15 Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as
much as we could do to get our stains taken away from us, and our
swords are made bright, let us hide them away that they may be kept
bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we
shall be brought to stand before him to be judged, that we have not
stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his
word unto us and has made us clean thereby.

וְהִנֵּה, בְּנֵי עַמִּי, אִם יִבְקֹשׁוּ אֲחֵינוּ לְהַכְרִיתָנוּ,
נִסְתִּיר אֶת חַרְבוֹתֵינוּ, אֵף נִקְבְּרוּ עִמָּם בְּאֲדָמָה
לְמַעַן לֹא יוּעַם בְּרָקָן כְּעֵדוֹת בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן כִּי
לֹא הִשְׁתַּמְשַׁנוּ בָּהֶן כְּלָל. וְאִם אָכֹן יִכְרִיתוּנוּ
אֲחֵינוּ, נִלְךְ אֶל אֱלֹהֵינוּ וְנוֹשָׁע.

16 And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we
will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the
earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never
used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we
shall go to our God and shall be saved.

וּכְכֹלוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכֹל הָעָם
מִתְקַבְּצִים שָׁם, הֵם לָקְחוּ אֶת חַרְבוֹתֵיהֶם וְאֶת
כָּל כְּלֵי נֶשֶׁק אֲשֶׁר שָׁפְכוּ בוֹ דָם אָדָם,
וּקְבְּרוּם עִמָּם בְּאֲדָמָה.

17 And now it came to pass that when the king had made an end of these
sayings, and all the people were assembled together, they took their
swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's
blood, and they did bury them up deep in the earth.

וְזֹאת עָשׂוּ, כִּי נִרְאָתָה בְּעֵינֵיהֶם כְּעֵדוֹת לְפָנָיו
אֱלֹהִים וְאָנָשִׁים, כִּי לְעוֹלָם לֹא יִשְׁתַּמְשׁוּ עוֹד
בְּכֵלֵי נֶשֶׁק לְשָׂפַךְ דָּם אָדָם. וְזֹאת עָשׂוּ לְאִשׁוֹר
וּלְבָרִית עִם אֱלֹהִים, כִּי טוֹב בְּשֵׁינֵיהֶם לְמָסֹר
אֶת חַיֵּיהֶם מִשְׂפָּךְ אֶת דָּם אֲחֵיהֶם, לָתֵת
לְאֲחֵיהֶם מֵאֲשֶׁר לְקַחַת מִמֶּנּוּ; לְעַבֵּד בִּיגִיעַ
כְּפִיָּהֶם מֵאֲשֶׁר לְכַלּוֹת יְמֵיהֶם בְּבִשְׂלָה.

18 And this they did, it being in their view a testimony to God, and also
to men, that they never would use weapons again for the shedding of
man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God,
that rather than shed the blood of their brethren they would give up
their own lives; and rather than take away from a brother they would
give unto him; and rather than spend their days in idleness they would
labor abundantly with their hands.

וְכֵן רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי אַחַר אֲשֶׁר הוֹבְאוּ הַלְּמָנִים
הָאֵלֶּה לְהֵאֱמִין בְּאֵמַת וּלְדַעְתָּהּ, הֵם הָיוּ אֵיתָנִים
בְּרוּחָם וְהָיוּ נְכוֹנִים לְסַבֵּל עַד מוֹת וּבִלְבַד כִּי לֹא
יָבוֹאוּ לְיַדֵי חַטָּא. וְכֵן רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הֵם קָבְרוּ
אֶת נֶשֶׁק הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר לָהֶם, אוֹ, כִּי הֵם קָבְרוּ
אֶת נֶשֶׁק הַמִּלְחָמָה לְמַעַן הַשְּׁלוֹם.

19 And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe
and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto
death rather than commit sin; and thus we see that they buried their
weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

וְאֲחֵיהֶם, הַלְּמָנִים, הִתְכַּוְּנוּ לְמַלְחָמָה וְעָלוּ
עַל אֶרֶץ נִפְי כִּי רָצוּ לְהַכְרִית אֶת הַמֶּלֶךְ
וּלְהַמְלִיךְ אַחֵר תַּחְתָּיו, וְאֵף לְהַכְרִית אֶת
אֲנָשֵׁי אַנְטִי־נִפְי־לְחִי מִן הָאֶרֶץ.

20 And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made
preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose
of destroying the king, and to place another in his stead, and also of
destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

וּכְאֲשֶׁר רָאוּ עִם אֱלֹהִים כִּי הַלְּמָנִים עוֹלִים
עֲלֵיהֶם, הֵם יָצְאוּ לְקִרְאָתָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנֵיהֶם
אֶרְצָה, וְהִחֲלוּ לְקַרְאֵ בְּשֵׁם יְהוָה. וּבְהִיּוֹתָם

21 Now when the people saw that they were coming against them they
went out to meet them, and prostrated themselves before them to the
earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in

עלמא כד:כב-ל

- במצב הזה, החלו הלמנים לעלות עליהם ולהרגם בחרב.
- 22 And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.
- וכראות הלמנים כי אחיהם אינם נמלטים מן החרב וגם אינם נוטים ימין ושמאל, וכי על הארץ הם שוכבים ונהרגים, ואף בעת מותם, מפני חרב, הם מהללים את אלהים,
- 23 Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—
- אכן, כראות הלמנים זאת, הם חדלו מהרגם; ורבים מהם התעצבו מקרב לב על חללי החרב אשר באחיהם, כי נחמו על מעשיהם.
- 24 Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.
- והם השליכו לארץ את כלי נשקם ולא אבו שוב לקחתם, כי התיסרו על מעשי הרצח אשר בצעו; והם נפלו לארץ כאחיהם, בשימם את מבטחם ברחמי האנשים המרימים את ידם להרגם.
- 25 And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.
- וביום ההוא רב מספר הנספחים על עם אלהים ממספר ההרוגים; וההרוגים היו אנשים צדיקים; לכן אין לנו סבה לפקפק כי נושעו.
- 26 And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.
- ולא נהרג עמם אף איש רשע אחד, אף למעלה מאלף נפש התודעו אל האמת. כה רואים אנחנו כי יהוה פועל בדרכים שונות למען ישועת עמו.
- 27 And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.
- ורב הלמנים אשר הרגו כה רבים מאחיהם היו עמלקיים ועמולונים, אשר רבם הלכו בדרך הנחורים.
- 28 Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.
- ולא היה בין הנספחים על עם יהוה אף איש עמלקי או עמולוני, או מנאמני דרך נחור, כי הכל היו צאצאי למן ולמואל.
- 29 Now, among those who joined the people of the Lord, there were none who were Amalekites or Amulonites, or who were of the order of Nehor, but they were actual descendants of Laman and Lemuel.
- וכה רואים אנחנו ברורות כי אחר אשר מוארת דעת עם ברוח אלהים, והעם משיג ידיעה רבה בדברים הנוגעים לצדק, ואחרי כן הם שוקעים בחטא ובעברות, הם נעשים קשים יותר ומצבם גרוע יותר מאשר אלו לא ידעו את הדברים האלה מעולם.
- 30 And thus we can plainly discern, that after a people have been once enlightened by the Spirit of God, and have had great knowledge of things pertaining to righteousness, and then have fallen away into sin and transgression, they become more hardened, and thus their state becomes worse than though they had never known these things.

כה

25

- וְהִנֵּה, כְּעֵס הַלְּמָנִים הָהֵם גָּבַר כִּי הָרְגוּ אֶת
אֲחֵיהֶם; לָכֵן הֵם נִשְׁבְּעוּ נִקְמָה עַל הַנְּפִיִּים,
וְלֹא הוֹסִיפוּ בְּקוּוֹתָם לְהַרְג אֶת אֲנָשֵׁי אֲנָטִי-
נְפִי-לְחֵי בַעַת הַהִיא.
- וְהֵם אָסְפוּ אֶת חֵילוֹתֵיהֶם וְהִלְכוּ אֶל גְּבוּלוֹת
אֶרֶץ זֶרַעְחֶמְלָה, וְהִתְנַפְּלוּ עַל הָעָם אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ עַמּוֹנִיָּה וְהִשְׁמִידוּם.
- וְאַחֲרַי כֵּן הָיוּ לָהֶם קְרֻבוֹת רַבִּים עִם הַנְּפִיִּים,
אֲשֶׁר בָּהֶם הֵם נִגְפוּ וְנִהָרְגוּ.
- וּבֵין הַלְּמָנִים אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּחֶרֶב, הָיוּ כְּמֵעַט
כָּל זֶרַע עַמּוּלוֹן וְעַמֵּיתָיו, אֲשֶׁר שָׁמְשׁוּ כֹהֲנִים
לְנֹחַ; בְּיַד הַנְּפִיִּים הֵם נִהָרְגוּ.
- וּשְׂאֵרֵיהֶם בָּרְחוּ אֶל הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי, וְלָקְחוּ
בְּחֻזְקָת הַיָּד אֶת הַכֹּחַ וְאֶת הַשְּׁלֹטוֹן עַל
הַלְּמָנִים, וּבִזְזָת הִסְבּוּ לְלְמָנִים רַבִּים לְמוֹת
בְּאֵשׁ מִפְּנֵי אֱמוּנָתָם.
- כִּי רַבִּים מִן הַלְּמָנִים, אַחַר אֲשֶׁר סָבְלוּ
אֲבֹדוֹת רַבּוֹת וַיִּסְוִרוּ כֹּה רַבִּים, הִחֲלוּ
לְהִתְעוֹרֵר בְּזִכְרָם אֶת דְּבָרֵי אֶהְרֹן וְעַמֵּיתָיו
אֲשֶׁר הִטִּיפוּ לָהֶם בְּאֶרְצָם. עַל כֵּן הֵם הִחֲלוּ
לְכַפֵּר בְּמִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, וְלִהְיוֹת בִּיהוּה,
וְכִי הוּא יִתֵּן לְנַפְשֵׁי כַח רַב. וְכֵן הִפְכוּ רַבִּים
מֵהֶם מֵאֱמִינֵי יְהוָה בְּהִיוֹתָם בַּיַּעַר.
- וְהַמּוֹשְׁלִים הָהֵם, אֲשֶׁר הָיוּ שְׂאֵרֵי בְּנֵי
עַמּוּלוֹן, צוּוּ כִּי אֵלֶּה יוֹצְאוּ לְהוֹרֵג, אֲכֹן, כָּל
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הֵאֱמִינוּ בְּדְבָרֵי הָאֵלֶּה.
- וּמוֹת הַקְּדוּשִׁים הָזֶה עוֹרֵר אֶת חֲמַת רַבִּים
מֵאֲחֵיהֶם, וּמְרִיבָה פְּרֻצָה בַּיַּעַר. אַז הִחֲלוּ
הַלְּמָנִים לְעַרְף מְצוּד עַל זֶרַע עַמּוּלוֹן וְעַמֵּיתָיו
וְלָהָרְגָם; וְהֵם בָּרְחוּ אֶל הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי.
- וְהִנֵּה הֵם נִצְוִדִים בְּיַד הַלְּמָנִים עַד עֵצִים הַיּוֹם
הַזֶּה. כֹּה הִתְקִימוּ דְבָרֵי אֲבִינָדִי, אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל
זֶרַע הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר הִסְבּוּ אֶת מוֹתוֹ בְּאֵשׁ.
- כִּי כֹה אָמַר אֵלֵיהֶם: כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ בִי יִהְיֶה
כְּתַבְנִית הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ.
- 1 And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.
- 2 But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah, and destroyed them.
- 3 And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.
- 4 And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;
- 5 And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—
- 6 For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.
- 7 And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.
- 8 Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.
- 9 And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.
- 10 For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

עֲלֵמָא כה:יא-כו:א

- 11 And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.
- 12 And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.
- 13 And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.
- 14 And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.
- 15 Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.
- 16 Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.
- 17 And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.
- וְאָבִינָדִי הָיָה הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר נָשָׂא מוֹת בְּשָׂרָפָה מִפְּנֵי אֱמוּנָתוֹ בְּאֱלֹהִים. לְזֵאת הָיְתָה כְּוִנָּתוֹ, כִּי רַבִּים יָמוּתוּ בְּאֵשׁ כְּפִי אֲשֶׁר הוּמַת הוּא.
- וְהוּא אָמַר לְכֹהֲנֵי נֹחַ כִּי צִאֲצָאֵיהֶם יוֹצִיאֵוּ רַבִּים לְהוֹרֵג כְּדֶרֶךְ הַמָּתָתוֹ, וְכִי הֵם הִפְעוּ יוֹפְצוֹ וְיִוּמָתוּ; אַכֵּן, כִּצְאֹן אֲשֶׁר אֵין לָהֶן רוּעָה נִגְפּוֹת וּמוֹמְתוֹת בְּיַד חַיּוֹת טָרֵף. וְהִנֵּה הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ, כִּי הֵם נִדְחוּ עַל יְדֵי הַלְּמָנִים וּמִצִּוֹד נֶעְרַף עֲלֵיהֶם וְהֵם הִכּוּ.
- וְכַאֲשֶׁר רָאוּ הַלְּמָנִים כִּי לֹא יוּכְלוּ לַגְּבֹר עַל הַנְּפִיִּים הֵם שָׁבוּ אֶל אֶרְצָם. וְרַבִּים מֵהֶם בָּאוּ לַגּוֹר בְּאֶרְץ יִשְׁמָעֵאל וּבְאֶרְץ נְפִי, וְנִסְפְּחוּ עַל עַם אֱלֹהִים אֲשֶׁר הֵם אֲנִשֵׁי-נְפִי-לְחִי.
- וְגַם הֵם קָבְרוּ אֶת כְּלֵי מִלְחָמָתָם, כְּמַעֲשֵׂה אַחֵיהֶם, וְהָיוּ לְעַם צַדִּיק; וְהֵם הִלְכוּ בְּדַרְכֵי יְהוָה וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת מִצְוֹתָיו וְאֶת חֻקּוֹתָיו.
- אַכֵּן, הֵם שָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת כְּתוּרַת מֹשֶׁה; כִּי הָיָה זֶה רְאוּי לְשֹׁמֵר אֶז אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה, כִּי לֹא כָּל הַדְּבָרִים הִתְקַיְּמוּ וּבָאוּ; וְאִף כִּי שָׁמְרוּ אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה, הָיוּ מִצְפִּים לְבֹא הַמְּשִׁיחַ, בְּחֻשְׁבָּם כִּי תּוֹרַת מֹשֶׁה הָיְתָה כְּתִבְנִית בּוֹאוֹ; וְהֵם הֶאֱמִינוּ כִּי עֲלֵיהֶם לְקַיֵּם אוֹתָן עֲשׂוֹת חִיצוֹנִיּוֹת עַד הַיּוֹם אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לָהֶם.
- וְהֵם לֹא סָבְרוּ כִּי הִישׁוּעָה בָּאָה עַל יְדֵי תּוֹרַת מֹשֶׁה; כִּי אִם תּוֹרַת מֹשֶׁה מְשַׁרְתֶּת כְּחֻזֵּק אֱמוּנָתָם בְּמִשְׁיחַ. כֹּה הֵם נִצְרוּ תְקוּנָה לִישׁוּעַת עוֹלָם עַל יְדֵי אֱמוּנָה, בְּסִמְכָם עַל רוּחַ הַנְּבוּאָה הַמְּדַבֶּרֶת עַל הַבָּאוֹת.
- וְהִנֵּה, רְבִיתָה שְׂמַחַת עִמּוֹן וְאַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחִמְנִי וְעַמִּיתֵיהֶם עַל הַהִצְלָחָה אֲשֶׁר הָיְתָה לָהֶם בְּקִרְבַּ הַלְּמָנִים, בְּרֵאוּתָם כִּי נָתַן לָהֶם יְהוָה כְּפִי תְפִלּוֹתֵיהֶם, וְעַל אֲשֶׁר קָמַם אֶת דְּבָרוֹ לָהֶם כְּכֹל פְּרָטָיו.

כו

26

- 1 And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great

עֲלָמָא כּוּב-יָא

לְשִׂמְחָה; וְכִי יִכְלְנוּ לְהַעֲלוֹת עַל דְּעִתָּנוּ בְּצִאתָנוּ
מֵאֶרֶץ זֶרְעֵהְמֶלְחָה כִּי אֱלֹהִים יַעֲנִיק לָנוּ בְּרָכָה
כֹּה מְרַבָּה?

reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

הִנֵּה אֲנִי שׂוֹאֵל: מָה הֵם הַחֲסִידִים הַגְּדוֹלִים
אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ? הַתּוֹכְלוּ לְהַגִּידָם?

2 And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

וְהִנְנִי מְשִׁיב בְּעִבּוּרְכֶם: אַחֲיָנוּ הַלָּמָנִיתִים הָיוּ
בְּחֹשֶׁךְ; אַכֵּן, בְּתֵהוֹם מַחְשָׁכִים הָיוּ; וְרָאוּ
מָה רַבִּים מֵהֶם מוֹבְאִים לְרֵאוֹת אֶת אֵוֶר
אֱלֹהִים הַנִּפְלָא! וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר הֵעֲנִיקָה
לָנוּ, בְּהַעֲשׂוֹתָנוּ כְּלֵי שִׁרְתָּ בְּיַד אֱלֹהִים
לְעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַגְּדוֹל הַזֶּה.

3 Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

רְאוּ, אֲלָפִים מֵהֶם שְׂשִׁים וְהֵם הוֹבְאוּ אֶל חֵיק
צֵאֵן אֱלֹהִים.

4 Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

הִנֵּה הַבְּשִׁיל הַשָּׂדֶה, וּבְרוּכִים אַתֶּם כִּי
הִנַּפְתֶּם מְגַל וּקְצַרְתֶּם בְּכַחְכֶּם. כָּל הַיּוֹם
עֲמַלְתֶּם, וְעַתָּה רְאוּ אֶת מִסְפַּר אֲלֻמוֹתֵיכֶם!
אֵל הָאֵסֶס תֵּאֲסַפְנָה לְכָל תִּשְׁחַתְנָה.

5 Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

לֹא תִרְבִּיצוּן הַסַּעֲרָה בְּיוֹם הָאֲחִירוֹן, וּבִסּוּפָה
לֹא תִנְדָּפְנָה. כִּי בְבוֹא הַסּוּפָה תֵּאֲסַפְנָה אֶל
מְקוֹמָן, לְכָל תִּפְגַּע בָּהֶן; אַכֵּן, לְכָל תִּנְשָׂאנָה
בְּרוּחוֹת עֲזוֹת אֶל אֲשֶׁר יִטֶּה הָאוֹיֵב לְשִׂאתָן.

6 Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

וְרָאוּ, הֵנּוּ בְיַדֵּי אֲדוֹנֵי הַקְּצִיר וְלוֹ הוּא
יִשְׂאֵן בְּיוֹם הָאֲחִירוֹן.

7 But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ; הִבְהַ נְשִׁיר בְּשִׁבְחוֹ, הִבְהַ נוֹדֶה
לְשֵׁם קְדוֹשׁוֹ כִּי הוּא עוֹשֶׂה צְדָקוֹת לְעוֹלָם.

8 Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

כִּי לוֹיֵא יִצְאָנוּ מֵאֶרֶץ זֶרְעֵהְמֶלְחָה הָיוּ עֲדִינוּ
אַחֲיָנוּ הָאֶהוּבִים הָאֵלֶּה, הָאוֹהֲבִים אוֹתָנוּ
אַהֲבָה כֹּה עֲזָה, מִכִּי שָׂנְאָה עֲלֵינוּ, וְאִף הָיוּ
זָרִים לְאֱלֹהִים.

9 For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר דִּבֶּר עִמּוֹן אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, גָּעַר בּוֹ אֶהְרֹן אַחֲיוֹ, וְאָמַר: עִמּוֹן,
יִרְאֵתִי כִּי הִשִּׂיאתָךְ הַשְּׂמֵחָה לְהַתְּפָאֵר.

10 And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

וְעִמּוֹן אָמַר אֵלָיו: אֵינֶנִּי מִתְּפָאֵר בְּכַחִּי אוּ
בְּחִכְמָתִי; אִךְ הִנֵּה שְׂמֵחָתִי שְׁלֵמָה, הַחֲדוּדָה
מִמְּלֵאת אֶת לְבִי וּבְאֵלֹהֵי אֲשִׁישָׁה.

11 But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

- 12 הַנְּנִי יוֹדַע כִּי כֹאֵין אֲנִי, וְאֲשֶׁר לְכֹחִי, חֲלַשׁ אֲנִי; עַל כֵּן לֹא בְּעֲצָמִי אֶתְפָּאֵר; כִּי עַל אֱלֹהֵי אֶתְפָּאֵר, כִּי בְּכֹחוֹ אוֹכַל לַעֲשׂוֹת הַכֹּל; אֲכֹן, פְּלֵאִים אֲדִירִים רַבִּים עָשִׂינוּ בְּאֶרֶץ הַזֹּאת, אֲשֶׁר מִפְּנֵיהֶם נִהְלַל אֶת שְׁמוֹ לְעוֹלָם.
- 13 בְּהִנֵּה, מִה רַבִּים אֲלֵפֵי אֲחֵינוּ אֲשֶׁר שְׁחָרְרָם מִמִּכְאוּבֵי שַׁחַת; וְהֵם הוֹבְאוּ לְשִׁיר אֶת הַהֶבְהָה הַפּוֹדָה, וְזֹאת מִפְּנֵי כַח דְּבָרוֹ אֲשֶׁר בָּנָה. הֲאֵין רָאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה מְאֹד עַל זֹאת?
- 14 הֲוּ רָאוּי לָנוּ לְהִלְלוֹ לְעוֹלָם, כִּי הוּא אֵל עֶלְיוֹן, וְהוּא שְׁחָרַר אֶת אֲחֵינוּ מִכַּבְּלֵי שַׁחַת.
- 15 אֲכֹן, אֶפְפוּסִים מִחֲשָׁפֵי עוֹלָמִים וְאֲבִדוֹן; אֲדָהּ הוּא הַבִּיֵּאֵם אֵל אוֹר הָעוֹלָמִים אֲשֶׁר לוֹ, אֵל יְשׁוּעַת נְצַח; וְהֵם מִקְפִּים בְּשִׁפְעַת אֶהְבָּתוֹ אֲשֶׁר אֵין עֶרְוָה לָהּ. אֲכֹן, הֲיִינוּ כְּלֵי שֶׁרֶת בְּיַדוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַגָּדוֹל וְהַנִּפְלָא הַזֶּה.
- 16 לָכֵן, הֲבֵה נִפְאָרָה; אֲכֹן, נִהְלָלָה יְהוָה; נְשִׂישָׁה כִּי שְׂמֵחָתְנוּ שְׂלָמָה. נְשִׁבְחָה אֶת אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם. מִי אֲשֶׁר יוֹכַל לְשִׁבַּח אֶת יְהוָה יוֹתֵר מִדִּי? מִי יוֹכַל לְהַכְבִּיר מַלְאִים בְּסִפְרוֹ עַל כּוֹחַ הַגָּדוֹל, רַחֲמֵיו וְאֶרְךְ אֲפָיו עִם בְּנֵי אָדָם? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֵם, לֹא אוֹכַל לוֹמַר אֲדָהּ מִקְצַת מִהַרְגָּשִׁתִּי.
- 17 מִי סָבַר כִּי אֱלֹהֵינוּ יִהְיֶה כֹה רַחֲמָן עַד כִּי יַחְטְפוּנוּ מִתּוֹךְ מַצְבָּנוּ הַנוֹרָא שֶׁל חַטָּא וְטִמְאָה.
- 18 בְּהִנֵּה, אֲדָהּ יִצְאָנוּ בְּחִמָּה וּבְאִימִים עִזִּים לְאַבְדֹת אֶת כְּנִסְיָתוֹ.
- 19 וּמַדּוּעַ לֹא גָזַר עָלֵינוּ אֲבִדוֹן נוֹרָא וְלֹא הִפִּיל בָּנוּ אֶת חֶרֶב דִּינּוֹ לְתַתּוֹ חֲלָקְנוּ יְאוּשׁ עוֹלָם?
- 20 הוֹ, נִשְׁמָתִי, כַּמַּעַט פּוֹרַחַת בְּמִחְשָׁבָה. בְּהִנֵּה, הוּא לֹא שִׁפְטָנוּ עַל מַדַּת הַדִּין, כִּי בְּרַחֲמָיו הֶעָבִיר אוֹתְנוּ מֵעֵבֶר לְתֵהוֹם הַמָּוֶת וְהִיסְטוֹרִים הַנִּצְחִית אֵלַי יְשׁוּעַת נַפְשׁוֹתֵינוּ.
- 21 וְהִנֵּה, אַחִי, מִי אָדָם טִבְעִי אֲשֶׁר יָבִין אֵלָהּ? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֵם: אֵין יוֹדַע אֵלָהּ וְזוֹלַת נַחֵם מִחַטָּא.
- 12 Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.
- 13 Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?
- 14 Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.
- 15 Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.
- 16 Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.
- 17 Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?
- 18 Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.
- 19 Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?
- 20 Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.
- 21 And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

עֲלֵמָא כּוּ:כב-כט

- 22 Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.
- 23 Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?
- 24 For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiffnecked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.
- 25 And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.
- 26 But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.
- 27 Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.
- 28 And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.
- 29 And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.
- אָכּוּ, הַמִּנְחָם עַל רְעֵתוֹ וְחֵי בְּאִמוּנָה וְעוֹשֵׂה מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְתַפְּלֵל תְּמִיד בְּלֵי הַפּוֹנֶה. לְאֲשֶׁר כְּזֶה נִתְּנָת דַּעַת סִתְּרֵי אֱלֹהִים; לְאֲשֶׁר כְּזֶה יִנָּתֵן לְגִלוֹת דְּבָרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם לֹא גִלוּ; וְיִנָּתֵן לְאֲשֶׁר כְּזֶה לְהַשִּׁיב אֶלְפֵי נַפְשׁ מֵחַטָּא, כְּפִי אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ לְהַשִּׁיב בְּתִשׁוּבָה אֶת אַחֵינוּ אֵלֶּה.
- הַזּוֹכְרִים אַתֶּם, עַמִּיתִי, כִּי בְּאַמְרֵנוּ לְאַחֵינוּ בְּאַרְצָךְ זָרַחֶמְלָה, כִּי עוֹלִים אֲנַחְנוּ אֶל אֶרֶץ נְפִי לְהַשִּׁיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים אֶל אַחֵינוּ הַלְּמָנִים, הֵם לָעֵגוּ לָנוּ בְּבוֹז?
- וְכֵן אָמְרוּ לָנוּ: הֲתִחְשְׁבוּ כִּי תוּכְלוּ לְהַבִּיא אֶת הַלְּמָנִים אֶל דַּעַת הָאֱמֶת? הֲתִחְשְׁבוּ כִּי תוּכְלוּ לְהוֹכִיחַ לְלְמָנִים, אֲשֶׁר עִם קִשָּׁה עַרְךָ הֵם, כִּי מְסוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם אֵינָן נְכוֹנוֹת? שְׂפִיכַת דָּם מְעַנְנָת אֶת לְבָם. אֶת יְמֵיהֶם הֵם מְבַלִּים בְּמַעֲשֵׂי עוֹוֹן גְּדוֹלִים. דְּרָכֵיהֶם דְּרָכֵי עוֹל מְבֻטָּן. וְעַתָּה, עַמִּיתִי, אַתֶּם זּוֹכְרִים כִּי זֹאת הִיְתָה לְשׁוֹן דְּבָרֵיהֶם.
- וְעוֹד אָמְרוּ: הֲבֵיא נֹאחַז בְּנִשְׁק עֲלֵיהֶם, לְמַעַן הַשְׁמִידֵם וּלְמַעַן הַכְּחִיד עוֹלָתָם מִן הָאָרֶץ, כֹּן יִפְשְׁטוּ עָלֵינוּ וְיִשְׁמִידוּנוּ.
- וְהִנֵּה, עַמִּיתִי הָאֱהוּבִים, לֹא בָאנוּ אֶל הַיַּעַר בְּכַוְנָה לְהַשְׁמִיד אֶת אַחֵינוּ, כִּי אִם בְּכַוְנָה לְהַצִּיל מִסְּפָר מִנַּפְשׁוֹתֵיהֶם.
- וּבְנִפְל רוּחֵנוּ, בְּעַמְדָנוּ לְשׁוּב אַחֹר, וְהִנֵּה נִחְמָנוּ יְהוָה וְאָמַר: לְכוּ אֶל אַחֵיכֶם הַלְּמָנִים וְשִׂאוּ בְּאַרְצְךָ רוּחַ אֶת יְסוּרֵיכֶם, וְאֶנְכִּי אֲצַלִּיכֶם.
- וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאוּ וְהִתְלַכְנוּ בְּקִרְבָם, וְנִשְׂאָנוּ בְּאַרְצְךָ רוּחַ אֶת יְסוּרֵינוּ וְסַבְּלָנוּ כָּל מַחְסוֹר; מִבַּיִת אֶל בַּיִת הִלְכְנוּ וּמִשְׁעָנְתָנוּ רַחְמֵי הָעוֹלָם; לֹא רַחְמֵי הָעוֹלָם בְּלַבְדּוּ, כִּי אִם רַחְמֵי אֱלֹהִים.
- וְנִכְנְסָנוּ אֶל בֵּיתֵיהֶם וּלְמַדְנוּ אוֹתָם, וְלַמְדָנוּם בְּרַחוּבוֹתֵיהֶם; אַף עַל הַגְּבֻעוֹת לְמַדְנוּם; וְאֶף בָּאוּ אֶל מִקְדְּשֵׁיהֶם וְאֶל בֵּיתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם וּלְמַדְנוּם שָׁם. וְהֵם גְּרִשׁוּנוּ וְלָעֵגוּ לָנוּ וְיָרְקוּ בְּפָנֵינוּ וְהִכּוּנוּ לְחֵי; וְהֵם רָגְמוּנוּ אֶבָן וְתַפְּשׁוּנוּ וּבִעֲבוּתֵיהֶם אֶסְרוּנוּ וְאֶל הַכְּלָא הִשְׁלִיכוּנוּ; אַף בְּכַח אֱלֹהִים וּבְחֻכְמָתוֹ נִחַלְצָנוּ שְׁנִית.

עֲלָמָא כּוּל-לְזֵ

- 30 And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.
- וְעַתָּה נּוֹכַל לְהַבִּיט וְלִרְאוֹת אֶת פְּרֵי עֲמָלָנוּ; הָאֵם מְעַטִּים הֵם? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! רַבִּים הֵם. וְאַנְחָנוּ עֲדִים לָתֵם לְכֶם מִפְּנֵי אַהֲבַתְּם אֶת אַחֵיהֶם וְאוֹתָנוּ.
- 31 Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.
- כִּי הִנֵּה הֵם הַעֲדִיפוּ לְהַקְרִיב אֶת חַיֵּיהֶם מִקַּחַת נַפְשׁ אוֹיְבָם; וְהֵם קָבְרוּ אֶת כָּלֵי מִלְחַמַתְּם בְּעֵמֶק הָאֲדָמָה מִפְּנֵי אַהֲבַתְּם אֶת אַחֵיהֶם.
- 32 For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.
- וְעַתָּה אֹמֵר לָכֶם: הָאֵם הֵיטָה בְּכָל הָאָרֶץ אַהֲבָה כֹּה רַבָּה? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! לֹא הֵיטָה כְּמוֹהָ, אִף בֵּין הַנְּפִיִּים.
- 33 And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.
- כִּי הֵם הָיוּ נוֹשְׂאִים נֶשֶׁק עַל אַחֵיהֶם וְלֹא הָיוּ מוֹתִירִים עַצְמָם לְהָרַג, וְהִנֵּה, מִה רַבִּים מֵאַלְהֵי הַתִּירוּ דָּמָם; וְאַנְחָנוּ יוֹדְעִים כִּי הֵם הִלְכוּ אֶל אֱלֹהֵיהֶם מִפְּנֵי אַהֲבַתְּם וּמִפְּנֵי שְׂנֵאתְּם חַטָּא.
- 34 For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.
- הֲעַל זֹאת לֹא נִשְׂמַח? יֵאָמֵר לָכֶם, לֹא הָיוּ אֲנָשִׁים כְּמוֹנוּ מֵאֶזְרַת רֵאשִׁית הָעוֹלָם, אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם סִבָּה כֹּה גְדוֹלָה לְשִׂמְחָה; וְאַנִּי נִשְׂאֵתִי בְּשִׂמְחָתִי עַד כְּדֵי הַתְּפַאֲרוֹת בְּאַלְהֵי; כִּי לוֹ הַגְּבוּרָה, הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה: הוּא מְבִיֵן אֶת הַכֹּל, וְהוּא רַחֲמָן וּמוֹשִׁיעַ אֶת הַנִּחְמָמִים עַל חַטָּא וְהַמְּאִמִּינִים בְּשִׁמוֹ.
- 35 Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.
- וְאֵם זֹאת הַתְּפַאֲרוֹת, לֹא אֶחָדִל מִהַתְּפַאֵר, כִּי הִיא חַיִּי וּמְאוּרִי, שְׂמִחָתִי וַיְשׁוּעָתִי, וּנְצִילָתִי מִקְּלָלַת עוֹלָם. בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵי הַזּוֹכֵר אֶת הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם עָנְפוּ מֵעֵץ יִשְׂרָאֵל וְהֵם כְּרוּתִים מִגּוּפוֹ בְּנִכְר. אֲכֹן, אֲנִי אוֹמֵר, בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵי, הַזּוֹכֵר אוֹתָנוּ, הַנּוֹדְדִים בְּנִכְר.
- 36 Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.
- וְעַתָּה, עֲמִיתִי, אֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי אֱלֹהִים זוֹכֵר כָּל עַם, בְּכָל אָרֶץ אֲשֶׁר יְהִי; וְהוּא מוֹנֵה אֶת עֲמוֹ וּמְעִיּוֹ הוֹמִים רַחֲמִים עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ. זֹאת שְׂמִחָתִי וְתוֹדָתִי הַרְבָּה. אוֹדָה לְאַלְהֵי עַד עוֹלָם. אָמֵן.
- 37 Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

כּוּז

27

- וְהָיָה בְּרֵאוֹת הַלְּמָנִים הָהֵם, אֲשֶׁר הִלְכוּ
לְהִלָּחֵם בְּנַפְיִים, אַחַר אֲשֶׁר נִלְחְמוּ רַבּוֹת
לְהַשְׁמִידֵם, כִּי לִשְׂוֹא יִבְקָשׁוּ לְהַכְחִידֵם, הֵם
שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ נִפְיִי.
- וְהָעַמְלָקִיִּים רָגְזוּ מְאֹד עַל אֲבֹדוֹתֵיהֶם;
וּבְרֵאוֹתָם כִּי לֹא יוּכְלוּ לְקַחַת נֶקֶם מִן הַנְּפִיִּים,
הֵם הִחִילוּ לְעוֹרֵר בְּעַם רָגֵז עַל אַחֵיהֶם, אַנְשֵׁי
אֲנִטִי-נִפְיִי-לְחִי; לְכֵן הִחִלוּ שְׁנֵית לְהַשְׁמִידֵם.
- וְשׁוּב סָרְבוּ אַנְשֵׁי אֲנִטִי-נִפְיִי-לְחִי לְאַחֵז בְּכַלֵּי
נַשְׁק וְהַפְקִירוּ עֲצָמָם לְהָרֵג, כַּחֲפִץ אוֹיְבֵיהֶם.
- וּכְרֵאוֹת עֲמוֹן וְעַמִּיתָיו אֶת מַעֲשֵׂה הַהַשְׁמָדָה
בְּקִרְבֵּי אֵלֶּהָ אֲשֶׁר הֵם אֲהָבוּ עַד מְאֹד, וְאֲשֶׁר
אֲהָבוּם מְאֹד, כִּי הָיוּ בְּעֵינֵיהֶם כְּמַלְאַכֵי אֱלֹהִים
אֲשֶׁר נִשְׁלְחוּ לְהַצִּילֵם מֵאֲבֹדוֹן עוֹלָם, אָכֵן,
כְּרֵאוֹת עֲמוֹן וְעַמִּיתָיו אֶת מַעֲשֵׂה הַהַשְׁמָדָה
הַגָּדוֹל, נִכְמְרוּ רַחֲמֵיהֶם וְהֵם אָמְרוּ אֶל הַמֶּלֶךְ:
- הִבֵּה נִקְבְּצָה אֶת עַם יְהוָה וְנֵרַד אֶל אֶרֶץ
זְרַעְחָמְלָה, אֶל אַחֵינוּ הַנְּפִיִּים, וְנִמְלֹט מִיַּד
אוֹיְבֵינוּ וְלֹא נֵאָבֵד.
- אֲךָ הַמֶּלֶךְ אָמַר לָהֶם: הֵן יִשְׁמִידוּנוּ הַנְּפִיִּים
מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הַרְצָח וְהַחֲטָא אֲשֶׁר עָשִׂינוּ בָּהֶם.
- וְאָמַר עֲמוֹן: אֵלַי וְאֶשְׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה; וְהָיָה
אִם יֹאמֵר לִי כִּי יֵרַד אֶל אַחֵינוּ, הֲתִלְכוּ שָׁמָּה?
- וְאָמַר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ: אָכֵן. אִם יֹאמֵר לָנוּ יְהוָה
לְלָכֵת, יֵרַד אֶל אַחֵינוּ וְנִהְיֶה לָהֶם לְעֶבְדִּים עַד
אֲשֶׁר נִפְצָה עַל מַעֲשֵׂי הַרְצָח וְהַחֲטָא הַרְבִּים
אֲשֶׁר עָשִׂינוּ בָּהֶם.
- וְאָמַר אֵלָיו עֲמוֹן: מִנְּגִד הַדְּבָר לַחֹק אֲשֶׁר
לְאַחֵינוּ, אֲשֶׁר חָקֵק אָבִי, הָאוֹסֵר כָּל עֲבֹדוֹת
בְּקִרְבָּם. לְכֵן הִבֵּה נֵרַדָּה וְנִשְׁיָם מִבִּטְחָנוּ
בְּרַחֲמֵי אַחֵינוּ.
- וְאָמַר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ: שְׂאֵל נָא אֶת פִּי יְהוָה.
אִם יֹאמֵר לָנוּ לְלָכֵת, נֵלֶךְ, וְאִם לֹא, נֵאָבֵד
בְּאֶרֶץ הַזֹּאת.
- 1 Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.
- 2 And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.
- 3 Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.
- 4 Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:
- 5 Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.
- 6 But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.
- 7 And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?
- 8 And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.
- 9 But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.
- 10 But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

עֲלָמָא כּז:יא-כ

- 11 And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:
- 12 Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.
- 13 And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.
- 14 And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.
- 15 And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.
- 16 And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.
- 17 Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.
- 18 Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.
- 19 Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.
- 20 And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.
- וְעִמּוֹן הִלְךָ וְשָׁאַל אֶת פִּי יְהוָה. וְאָמַר יְהוָה אֵלָיו:
- הוֹצֵא אֶת הָעָם הַזֶּה מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת, לְבַל יֵאבְדוּ; כִּי קָנָה לוֹ הַשָּׂטָן שְׁבִיתָהּ בְּלִבְהֶעֱמֶלְקִיִּים, וְהֵם מְסִיתִים אֶת הַלְּמָנִים לְשֹׂנְאֵי אֶת אַחֵיהֶם וּלְהַרְגֵם; לָכֵן צֵאוּ מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת; וּבְרוּךְ הָעָם הַזֶּה בְּדוֹר הַזֶּה, כִּי שְׁמוֹר אֲשַׁמְרֵם.
- וְעִמּוֹן הִלְךָ אֶל הַמֶּלֶךְ וְסָפַר לוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֵלָיו יְהוָה.
- וְהֵם קָבְצוּ יַחְדָּו אֶת כָּל עַמָּם, אֶת כָּל עַם יְהוָה, וְאֶת כָּל צֹאנָם וּבְקָרָם; וְהֵם עָזְבוּ אֶת הָאָרֶץ וּבָאוּ אֶל הַיַּעַר אֲשֶׁר הִפְרִיד בֵּין אָרֶץ נְפִי וּבֵין אָרֶץ זְרַחְמֵלָה, וּבָאוּ אֶל קְרֹבַת גְּבוּל הָאָרֶץ.
- וְעִמּוֹן אָמַר אֵלֵיהֶם: נִלְכֶה אֲנִי וְעַמִּיתִי, אֶל אָרֶץ זְרַחְמֵלָה, וְאַתֶּם תִּשְׁאַרוּ פֹּה עַד אֲשֶׁר נָשׁוּב; וְאַנְחֵנוּ נִנְסֶה אֶת לֵב אַחֵינוּ, הֲאִם יֵאוּתוּ לְכַנִּיסֵתְכֶם אֶל אָרְצָם.
- וְהָיָה כְּבֹא עִמּוֹן אֶל הָאָרֶץ, פָּגְשׁוּ הוּא וְעַמִּיתָיו אֶת עֲלָמָא בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלָיו; וְהָיְתָה זֹאת פְּגִישָׁה רַבַּת שְׂמֵחָה.
- וְשִׂמְחַת עִמּוֹן רַבָּתָהּ עַד כִּי מָלֵא. אָכֵן, הוּא נִבְלַע בְּשִׂמְחָה עַל אֱלֹהָיו עַד כִּי עָזְבָהּ כֹּחַ, וְהוּא נָפַל שָׁנִית עַל הָאָרֶץ.
- וְהֲלֹא הִיְתָה זֹאת שְׂמֵחָה גְּדוּלָה? הִנֵּה, זֹאת שְׂמֵחָה אֲשֶׁר לֹא יִזְכֶּה בָּהּ אִישׁ, בְּלִתִּי אִם נָחַם מִחֲטָא בְּאַמְתָּ וְעָנָו מִבְּקִשׁ אֲשֶׁר.
- וְשִׂמְחַת עֲלָמָא בַּפְּגִישַׁת עַמִּיתָיו אָכֵן הִיְתָה רַבָּה מְאֹד, וְכַמוֹהַ שְׂמֵחַת אַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחִמְנִי, וְאוּלָם הִיא לֹא גְּבָרָה עַל כֹּחָם.
- וְעֲלָמָא הוֹבִיל אֶת עַמִּיתָיו בְּשׁוּבָם אֶל אָרֶץ זְרַחְמֵלָה, אֶל בֵּיתוֹ. וְהֵם הִלְכוּ וְסָפְרוּ לְשׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתָם בְּאָרֶץ נְפִי בְּקֶרֶב אַחֵיהֶם הַלְּמָנִים.

עֲלֵמָא כּוּ:כֹא-כח

- 21 And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.
- וְהַשׁוֹפֵט הָעֵלְיוֹן שָׁלַח קוֹל בְּכָל הָאָרֶץ לְשַׁאֵל אֶת פִּי הָעָם עַל מִתּוֹן רְשׁוֹת כְּנִיּוּסָה לְאַרְצָם לְאַחִיָּהֶם, אֲנָשֵׁי אַנְטִי־נֶפְחִי־לְחִי.
- 22 And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.
- וְהַשׁוֹבֵת הָעָם הִתְקַבְּלָה, לֵאמֹר: הֲנִנוּ מוֹסְרִים אֶת אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן אֲשֶׁר בְּמִזְרְחָ לְיָד הַיָּם, הִיא הַמִּתְחַבֶּרֶת עִם אֶרֶץ רִב־שֹׁפֵעַ, אֲשֶׁר בְּדָרוֹם אֶרֶץ רִב־שֹׁפֵעַ; אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת, אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן, נָתַן לְאַחֵינוּ לְנַחֲלָה.
- 23 And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.
- וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ מַצִּיבִים אֶת צְבָאֵנוּ בֵּין אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן וּבֵין אֶרֶץ נֶפְחִי, לְמַעַן נִגְןָ עַל אַחֵינוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יֶרְשׁוֹן; זֹאת נַעֲשֶׂה לְמַעַן אַחֵינוּ, מִפְּנֵי יִרְאַתָם לְשׂוֹאת נֶשֶׁק עַל אַחֵיהֶם פֶּן יַחֲטְאוּ; וְיִרְאַתָם הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בָּאָה עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי צַעַר חֲרָטָתָם, וְהִנְחַמָם עַל מַעֲשֵׂי הָרָצַח וְהַרְשָׁעָה הָאִימָה אֲשֶׁר הִרְבוּ לַעֲשׂוֹת.
- 24 And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.
- זֹאת נַעֲשֶׂה לְאַחֵינוּ לְמַעַן יִרְשׁוּ אֶת אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן; נִשְׁמָרם בְּצְבָאֵנוּ מֵאוֹיְבֵיהֶם, בְּתַנְאֵי כִּי יִתְּנוּ לָנוּ חֶלֶק מִקְּנֵינָם לְעֹזֵר לָנוּ לְכַלְכֵּל אֶת צְבָאֵנוּ.
- 25 Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.
- וְהָיָה כְּשִׁמַּע זֹאת עֲמוֹן, הוּא שָׁב אֶל אֲנָשֵׁי אַנְטִי־נֶפְחִי־לְחִי וְעֲלֵמָא עִמּוֹ, אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר נָטוּ בוֹ אֶת אֹהֲלֵיהֶם בֵּיעַר, וְהוֹדִיעָם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְעֲלֵמָא סִפֵּר לָהֶם גַּם עַל אוֹדוֹת הַהִפְכוֹ מֵאֲמִין יְהוָה יַחַד עִם עֲמוֹן, אֶהְרֵן וְאַחָיו.
- 26 And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.
- וְהַדְּבָר הַסֵּב לָהֶם שִׂמְחָה רַבָּה. וְהֵם יָרְדוּ אֶל אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן וְלָקְחוּ אוֹתָהּ לְנַחֲלָה. וְהִנְפִּיִים קָרְאוּ אֶת שְׁמֵם אֲנָשֵׁי עֲמוֹן, וּבִשְׁם הַזֶּה נוֹדְעוּ מֵהַיּוֹם הַהוּא וְהָלְאָה.
- 27 And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.
- וְהֵם שָׁכְנוּ בְּקִרְבָּם עִם נֶפְחִי וּבָאוּ בְּמִנְיֵן עִם כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְהֵם נוֹדְעוּ עַל דְּבַר קְנֵאָתָם לְאֱלֹהִים וּלְבָנֵי אָדָם, כִּי הָיוּ אֲנָשֵׁי אֲמֵת עַד תָּם וְיִשְׁרָיִם בְּכָל וְאִי־תָנִים עַד תְּכַלִּית בְּאֲמוּנַת הַמְּשִׁיחַ.
- 28 And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.
- וְהֵם הִבִּיטוּ בְּתַעֲבוֹב רַב עַל שִׁפְכוֹ דְּמֵי אַחֵיהֶם; וַיִּמְעוּלָם לֹא הִצְלִיחַ אִישׁ לְשִׁכְנָעָם לְשׂוֹאת נֶשֶׁק עַל אַחֵיהֶם; וְהֵם מְעוּלָם לֹא הִבִּיטוּ עַל הַמּוֹת בְּאִימָה כְּלִשְׁהָי, מִפְּנֵי בְטָחָם בַּמְּשִׁיחַ וּבְתַחִיָּהּ וּבְחַזוֹנוֹתֵיהֶם לְגִבְיָהֶם; עַל כֵּן נִבְלַע בְּעִבּוּרָם הַמּוֹת עַל יְדֵי נִצְחוֹן הַמְּשִׁיחַ

עֲלָמָא כּוּז־כּוּט-כּח:ח

- 29 Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.
- 30 And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

כח

28

- וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר הִתְיַשְׁבוּ אַנְשֵׁי עַמּוֹן בְּאֶרֶץ יֶרְשׁוֹן וְאִף יֶסְדּוּ בָּהּ כְּנִסְיָהּ, וְהָעַב צָבָא הַנְּפִיִּים סָבִיב אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן סָבִיב כָּל גְּבוּלוֹת אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, וְהִנֵּה חֵילוֹת הַלְּמָנִים פָּלְשׁוּ אֶל הַיַּעַר בְּעֻקְבוֹת אַחִיהֶם.
- 1 And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.
- אִז הִתְחַלֵּל קָרַב אַדִּיר, אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נוֹדַע בְּכָל הָעַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, מִיּוֹם צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם. רַבּוֹת לְמָנִים נִהְרְגוּ וְנִפְּצוּ לְמַרְחָקִים.
- 2 And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.
- אִף טִבַּח עֲצוּם נַעֲשָׂה בְּבְנֵי נֶפְחִי, וְאוֹלָם, הַלְּמָנִים גָּרְשׁוּ וְנִפְּצוּ, וּבְנֵי עַם נֶפְחִי שָׁבוּ אֶל אֶרְצָם.
- 3 Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.
- אֵלֶּה הָיוּ יְמֵי אֲבָל גָּדוֹל וְהַמְסַפֵּד נִשְׁמַע בְּכָל הָאֶרֶץ, בְּקָרַב כָּל עַם נֶפְחִי.
- 4 And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—
- אִז נִשְׁמַע בְּכִי אֲלֻמָּנוֹת סוֹפְדוֹת לְבַעֲלֵיהֶן, אֲבוֹת סוֹפְדִים לְבָנֵיהֶם, בָּנוֹת לְאַחֵיהֶן וְאָחִים לְאֲבוֹתֵיהֶם. כֹּה נִשְׁמַעָה זַעֲקַת הַסּוֹפְדִים בְּקָרַב כָּל־עַם, אֲבָל עַל בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם הַהֲרוּגִים.
- 5 Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.
- הִיָּתָה זֹאת עֵת יְגוֹן, יְרֵאת כְּבוֹד, וְרַב צוּם וְתַפִּלָּה.
- 6 And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.
- כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת חֲמִשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נֶפְחִי.
- 7 And thus ended the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;
- וְזֶה סְפּוֹר עַמּוֹן וְעַמִּיתָיו, מִסְעֵיהֶם בְּאֶרֶץ נֶפְחִי, סְבָלוֹתֵיהֶם בְּאֶרֶץ, יְגוֹנֵיהֶם וְיִסּוּרֵיהֶם, וְשִׁמְחָתָם אֲשֶׁר אִין בְּלִתָּהּ, וּמְבַלַּת אַחֵיהֶם בְּאֶרֶץ יֶרְשׁוֹן וְשִׁמְרִית בְּטָחוֹנָם. וְהָיָה רְצוֹן מִלְּפָנֵי יְהוָה, גּוֹאֵל כָּל הָאָדָם, כִּי יִבְרַךְ אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם לְעוֹלָם.
- 8 And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

עֲלָמָא כח:ט–כט:ג

- 9 And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.
- 10 And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.
- 11 And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are moldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.
- 12 While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.
- 13 And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.
- 14 And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing—sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.
- וְזֶה סִפּוּר הַמִּלְחָמוֹת וְהַמְרִיבוֹת בְּקֶרֶב הַנְּפִיִּים, וְכֵן מִלְחָמוֹת הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים; וּבִזְמַת כְּלֵתָהּ שְׁנַת חֲמִשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- הַחֵל בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה וְעַד שְׁנַת חֲמִשׁ עָשָׂרָה הִשְׁמָדוּ אֶלְפֵי נַפְשׁוֹת. אָכֵן, מִחֲזוֹה שְׂפִיכַת דָּמִים אֵיִם נִרְאָה בְּעַת הַהִיא.
- גְּוִיּוֹת אֶלְפִים רַבִּים מוֹטְלוֹת בְּעַמְקֵי הָאֲדָמָה וּפְגָרֵי אֶלְפִים רַבִּים אַחֲרֵים מְרֻקְבִים בְּעַרְמוֹת אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; אָכֵן, אֶלְפִים רַבִּים מִתְאַבְּלִים עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם כִּי יֵשׁ לָהֶם מִמָּה לִירֵא, כְּדָבַר יְהוָה, כִּי נִגְזַר עֲלֵיהֶם יְגוֹן עוֹלָם.
- וְאֶלְפִים רַבִּים אַחֲרֵים אָכֵן מִתְאַבְּלִים עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, אַף גַּם עוֹלְזִים וְעוֹלְצִים בְּתִקְוָה, וְאֵף בִּידְיָעָה, עַל פִּי דְבַר בְּרִית יְהוָה, כִּי נִשְׂאוּ לְשֹׁכֵן לִימִין אֱלֹהִים בְּאֲשֶׁר אֵין קֵץ.
- מִזְדַּאת רוֹאִים אֲנַחְנוּ מַה גְּדוֹל הָעֵדֶר הַשְּׂוִיּוֹן בֵּין בְּנֵי הָאָדָם מִפְּנֵי חֲטָא וּפְשָׁע, וְאֵת כֹּחַ הַשְּׂטָן הַבָּא בְּתַחְבּוּלוֹת הָעֲרָמָה אֲשֶׁר הוּא זוֹמֵם לְלַכּוֹד אֵת לֵב בְּנֵי הָאָדָם.
- וְכֵה רוֹאִים אֲנַחְנוּ אֵת הַקְּרִיאָה הַגְּדוֹלָה לְבְנֵי הָאָדָם לְשִׁקֵּד בְּעַמְלָם בְּכַרְמֵי יְהוָה; וְהִנְנוּ רוֹאִים אֵת הַמְּקוֹר הַגְּדוֹל לְיְגוֹן וְאֵף לְשִׂמְחָה; יְגוֹן, מִפְּנֵי מוֹת וְחֲרָבָה בֵּין בְּנֵי הָאָדָם, וְשִׂמְחָה, מִפְּנֵי אוֹר הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר לַחַיִּים.

כט

29

- 1 O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!
- 2 Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.
- 3 But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.
- מִי יִתֵּן וְהָיִיתִי מִלְּאָף אֱלֹהִים, וְהָיָה לִי חֲפֵץ לְבִי לְצֵאתָה וּלְדַבֵּר בְּשׁוֹפָר אֱלֹהִים, וּבְקוֹל מְרַעֵיד אֵת הָאֲדָמָה, לְקַרֵּא לְתִשְׁבּוּבָה אֵת כָּל אָמָה!
- יְהִי, אֲנִי אֶדְבַּר עַל כָּל נֶפֶשׁ, כְּבְּקוֹל רַעַם, אֵת דְּבַר הַתִּשְׁבּוּבָה וְתַכְנִית הַגְּאֻלָּה, לְמַעַן יִשׁוּבוּ וְיָבֹאוּ אֶל אֱלֹהֵינוּ, וְנִסְ יְגוֹן מֵעַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ.
- אֲךֵן הִנְנִי בֶן אָדָם, וּבְחֻפְזִי זֶה אֲנִי חוֹטֵא, כִּי עָלִי לְהִיּוֹת מְרַצָּה בְּאֲשֶׁר חֵלַק לִי יְהוָה.

עֲלֵמָא כַּט:ד-יב

- 4 אין לי להפּר בתּשוקוּתי אַת גּוֹרַת אֱלֹהֵי צֶדֶק. הוּא יוֹדֵעַ אֲנִי כִּי הוּא נוֹתֵן לְבִנֵי הָאָדָם כְּחַפְצָם, אִם לְמוֹת וְאִם לְחַיִּים; אֲכֹן, יוֹדֵעַ אֲנִי כִּי בְּגוֹרָה בְּלִתֵּי מוֹפְרַת הוּא חוֹלֵק לְבִנֵי הָאָדָם כְּפִי רְצוֹנָם, אִם לִישׁוּעָתָם וְאִם לְכִלְיוֹנָם.
- 4 I ought not to harrow up in my desires, the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.
- 5 וְיוֹדֵעַ אֲנִי כִּי טוֹב וְרַע בָּאִים לְפָנַי כֹּל בְּנֵי הָאָדָם; וְאֲשֶׁר אֵינוֹ יוֹדֵעַ הִבְחִין בֵּין טוֹב וּבֵין רַע הֵנוּ נְקִי מֵאֲשֶׁמָּה, וְאוּלָם לִיּוֹדֵעַ הִבְחִין בֵּין טוֹב וּבֵין רַע נִתָּן כְּחַפְצוֹ: טוֹב אוֹ רַע, חַיִּים אוֹ מוֹת, שְׂמֵחָה אוֹ יְסוּרֵי חֲרָטָה.
- 5 Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.
- 6 וְאֲנִי, בְּיַדְעֵי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, מִדּוּעַ אֶחְפֹּץ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְבַצֵּעַ אֶת מְלַאכְתֵּי אֲשֶׁר אֶלְיָה נִקְרָאתִי?
- 6 Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?
- 7 מִדּוּעַ אֲשֶׁתוֹקֵק כִּי אֶהְיֶה מְלָאָךְ, לְדַבֵּר אֶל כָּל אַפְסֵי אָרֶץ?
- 7 Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?
- 8 כִּי הִנֵּה נוֹתֵן יְהוָה לְכָל הָעַמִּים אַנְשִׁים, בְּנֵי אֲמַתָּם וּלְשׁוֹנָם, בְּעֵבֹר וּלְמִדּוֹ אֶת דְּבָרוֹ; אֲכֹן, בְּחֻקְמָתוֹ הוּא נוֹתֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר נָכוֹן בְּעֵינָיו כִּי יִקְבְּלוּ; וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי יְהוָה יוֹשֵׁץ בְּחֻקְמָה כְּפִי צֶדֶקוֹ וְאֲמַתּוֹ.
- 8 For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.
- 9 יָדַעְתִּי מֵה צוֹנֵי יְהוָה וּבִזְאת אֶתְפָּאֵר. אֵינְנִי מִתְפָּאֵר בְּדְבָרִים אֲשֶׁר מִמֶּנִּי, כִּי אִם תְּפָאֲרָתִי בְּדְבָרִים אֲשֶׁר צוֹנֵי יְהוָה; כִּי אוּלַי אֶהְיֶה כְּלִי שֶׁרַת בְּיַדֵי אֱלֹהִים לְהַבִּיא נַפְשׁ כְּלִשְׁתֵּי לְתִשׁוּבָה. זֹאת שְׂמֵחָתִי.
- 9 I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.
- 10 וְכִרְאוֹתַי רַבִּים מִבְּנֵי עַמִּי מִנְחַמִּים מִחֻטָּא בְּאֲמַת, בָּאִים אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, תְּמַלֵּא נַפְשִׁי שְׂמֵחָה; אֲזִי אֲזַכְּרָה אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לִי יְהוָה, כִּי שָׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי. אֲזִי אֲזַכְּרָה אֶת זְרוּעַ חֶסֶדוֹ אֲשֶׁר הוֹשִׁיט אֵלַי.
- 10 And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.
- 11 אִף אֲזַכְּרָה אֶת שְׁבִית אֲבוֹתַי; הוּא יָדוּעַ אֲדַע כִּי יְהוָה הֲצִילָם מִשְׁעֶבֶד וְעַל זֹאת יִסַּד אֶת כְּנִסְיָתוֹ; אֲכֹן, יְהוָה אֱלֹהִים, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הֲצִילָם מִשְׁעֶבֶד.
- 11 Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.
- 12 אֲכֹן, תְּמִיד אֲזַכְּרָה אֶת שְׁבִית אֲבוֹתַי; כִּי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הֲצִילָם מִיַּד הַמִּצְרַיִם, הוּא אֲשֶׁר הוֹצִיאָם מִשְׁעֶבֶד.
- 12 Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

עֲלָמָא כַּט:יג-ל:ה

- 13 Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.
- 14 But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.
- 15 Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!
- 16 Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.
- 17 And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

ל

30

- 1 Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—
- 2 Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.
- 3 Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.
- 4 And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 5 And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

עלמא ל:ו-טז

- 6 אַךְ בְּטָרַם תְּכֻלָּה שְׁנַת שְׁבַע עֶשְׂרֵה, בָּא אִישׁ אֶחָד אֶל אֶרֶץ זְרַהֲמֵלָה, אֲשֶׁר הָיָה מִתְּנַגֵּד-מְשִׁיחַ, וְהוּא הֵחֵל לְהִטִּיף לְעַם דְּבָרִים הַסּוֹתְרִים אֶת נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים עַל אוֹדוֹת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ.
- 6 But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.
- 7 וְלֹא הָיָה חֻק בְּאֶרֶץ נֶגֶד אֱמוּנַת אִישׁ, כִּי חֻק הַמִּסָּב הָעֵדֵר שְׁוִיּוֹן בֵּין בְּנֵי הָאָדָם סוֹתֵר חֻמּוֹרוֹת אֶת צַוֵּי אֱלֹהִים.
- 7 Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.
- 8 כִּי כֹה נֹאמֵר בְּכַתְּבֵי הַקִּדְּשׁ: בַּחֲרוּ לָכֶם הַיּוֹם אֶת מִי תַעֲבֹדוּן.
- 8 For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.
- 9 וְאִם חָפֵץ אָדָם לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים, הֵיטָה זֹאת זְכוּתוֹ; אוֹ, בְּיַתֵּר דִּיּוּק, אִם הָאֱמִין אִישׁ בְּאֱלֹהִים, הֵיטָה זֹאת זְכוּתוֹ לְעַבְדּוֹ; וְאִם לֹא הָאֱמִין בּוֹ, לֹא הָיָה כָּל חֻק לְהַעֲנִישׁוֹ עַל כָּף.
- 9 Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.
- 10 אַךְ אִם רָצַח, הָיָה עֹנְשׁוֹ מוֹת; וְאִם שָׁדַד נְעֻנְשׁ, וְאִם גָּנַב נְעֻנְשׁ, וְאִם נָאֵף נְעֻנְשׁ; אַכְּוֹ, עַל כָּל הַרְשָׁעָה הַזֹּאת נְעֻנְשׁוּ.
- 10 But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.
- 11 כִּי חֻק הָיָה שֶׁם לְדוֹן אִישׁ כַּפְּשָׁעוֹ, אַךְ עַל אֱמוּנַת אִישׁ לֹא הָיָה כָּל חֻק. עַל כֵּן עֹנְשׁ אִישׁ רַק עַל פְּשָׁעִים אֲשֶׁר בָּעָצֶ; לְכֵן הָיָה שְׁוִיּוֹן בֵּין כָּל הָאֲנָשִׁים.
- 11 For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.
- 12 וּמִתְּנַגֵּד-מְשִׁיחַ זֶה, אֲשֶׁר שְׁמוֹ הָיָה קוֹרִיחוֹר, אֲשֶׁר הַחֻק לֹא יָכַל לְפַעַל עָלָיו, הֵחֵל לְהִטִּיף לְעַם כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וּבְדַרְךָ הַזֹּאת הִטִּיף דְּבָרוֹ לֵאמֹר:
- 12 And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:
- 13 הוּי, אַתֶּם הָאֲסוּרִים בְּתַקּוֹת כְּסֵל וְהַבְּל; מִדּוּעַ תְּשִׁימוּ עֲלֵיכֶם עַל הַבֵּל אֲשֶׁר כָּזָה? מִדּוּעַ תִּצְפּוּ לְמְשִׁיחַ? אֵין אִישׁ יָכוֹל לְדַעַת עַל אֲשֶׁר עֲתִיד לְבוֹא.
- 13 O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.
- 14 הִנֵּה, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אַתֶּם מְכַנְּסִים נְבוֹאוֹת, אֲשֶׁר תֹּאמְרוּ כִּי נִמְסְרוּ מִיַּד נְבִיאִים קְדוֹשִׁים, הֵנָּה מְסוּרוֹת הַבֵּל מֵאֵת אֲבוֹתֵיכֶם.
- 14 Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.
- 15 אֵיךְ תִּדְעוּ כִּי אֱמֵת הֵם? הֵן לֹא תוּכְלוּ לְדַעַת דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא תִרְאוּ. עַל כֵּן אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְדַעַת כִּי יִהְיֶה מְשִׁיחַ.
- 15 How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.
- 16 הִנְכֶם צוֹפִים קְדִימָה וְאוֹמְרִים כִּי יֵשׁ לָכֶם מַחִילַת חַטָּאֵיכֶם, אַךְ זֹאת פִּעֲלַת דַּעַת
- 16 Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds

עֲלֵמָא לִיז-כד

מִשְׁנַעַת, וּבִלְבוֹל דְּעִתְכֶם זֶה, גְּרַמְוֹהוּ מִסּוֹרוֹת
אֲבוֹתֵיכֶם, אֲשֶׁר הִסְבּוּ אֶתְכֶם לְהֶאֱמִין
בְּדְבָרִים אֲשֶׁר אֵינֶם נְכוֹנִים.

comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים כְּאֵלֶּה דְּבַר אֲלֵיהֶם, וְאָמַר
לְהֶם כִּי אֵין כְּפָרָה עַל חַטָּאֵי אָדָם, וְכֹל אִישׁ
מְנַהֵל אֶת חַיָּיו עַל פִּי טַבְעוֹ. עַל כֵּן מְצַלִּיחַ כֹּל
אָחָד כְּפִי כְשִׁרוֹנוֹ, וְכֹל אָדָם כּוֹבֵשׁ לוֹ כְּפִי כַחַו,
וְכֹל אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה לֹא יִחְשַׁב לוֹ כְּשֵׁעַ.

17 And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

כֹּה הִטִּיף לָהֶם, וּבְהִטּוֹתוֹ לֵב רַבִּים הִדִּיחַם
לְהָרִים רֹאשׁ בְּרִשְׁעָתָם, וְאִף הִטָּה נְשִׁים רַבּוֹת
וְגַם גְּבָרִים לְזִנוּנִים, בְּאָמְרוֹ לְהֶם כִּי מוֹת אָדָם
הוּא קִצּוֹ.

18 And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms—telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

וְהָאִישׁ הַזֶּה הֵלֵךְ גַּם אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן לְהִטִּיף
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּקֶרֶב עַמּוֹן, אֲשֶׁר הָיוּ
לְפָנִים בְּנֵי עַם הַלְּמָנִים.

19 Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

וְהִנֵּה, הֵם הַחֲכִימֵי מְרַבִּים מִן הַנְּפִיִּים, כִּי הֵם
תִּפְשׁוּהוּ וְאֶסְרוּהוּ וְהִבִּיאֻהוּ לְפָנֵי עַמּוֹן, אֲשֶׁר
הוּא הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עַל הָעָם הַהוּא.

20 But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

אִז הוֹרָה עַמּוֹן לְגַרְשׁוֹ מִן הָאֶרֶץ. וְהוּא הֵלֵךְ
אֶל אֶרֶץ גִּדְעוֹן וְהִחֵל לְהִטִּיף דְּבָרוֹ אִף
לְאֲנָשֵׁיהֶּ. וְאוֹלָם שֵׁם לֹא נִצְלַח לוֹ, כִּי נִתְפַּשׁ
וְנֶאֱסַר וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְאֶל הַשׁוֹפֵט
הָעֵלִיוֹן אֲשֶׁר עַל הָאֶרֶץ.

21 And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

וְאָמַר אֵלָיו הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל: מַדּוּעַ תַּעֲנוֹת אֶת
דְּרָכֵי יְהוָה? מַדּוּעַ תִּלְמַד אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי לֹא
יְהִי מִשִׁיחַ וְתִפְרַר שְׂמַחְתֶּם? מַדּוּעַ תִּדְבַּר נֶגֶד
כָּל נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים?

22 And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

וְשֵׁם הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל נִקְרָא גִדְדוֹנָה. וְקוֹרִיחוֹר
אָמַר אֵלָיו: יַעַן אֲשֶׁר לֹא אֶלְמַד אֶת מִסּוֹרוֹת
הַהֶבֶל אֲשֶׁר לְאֲבוֹתֵיכֶם, וְלֹא אֶלְמַד אֶת הָעָם
הַזֶּה לְאֶסֶר עֲצָמָם תַּחַת חֻקִּים וְטַקְסִים
אֲוִילִיִּים אֲשֶׁר שְׂמוֹם כְּהֻנִּים קְדֻמוֹנִים לְגֹזֵל כֹּחַ
וְלִתְפֹשׁ שְׁלֹטוֹן עֲלֵיהֶם, לְהִשְׁאִירָם בְּבַעֲרוֹת,
לְמַעַן לֹא יִשְׂאוּ רֹאשׁ וְיִכְנְעוּ מִפְּנֵי דְבָרֵיכֶם.

23 Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

אִתֶּם אוֹמְרִים כִּי חֲפְשֵׁי הָעָם הַזֶּה. וְאֲנִי אוֹמֵר
כִּי מִשְׁעַבְדִּים הֵמָּה. אִתֶּם אוֹמְרִים כִּי
הַנְּבוֹאוֹת הַעֲתִיקוֹת הֵנּוּ אֱמֶת. וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי
אֵינְכֶם יוֹדְעִים אִם אֱמֶת הֵן.

24 Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

עֲלָמָא לִכְה־לֵב

- 25 אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי אִשָּׁם הָעָם הַזֶּה וְאֵף נָפֵל מִפְּנֵי עֲבֵרַת אָבִיו. וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי אֵין הַבֶּן אִשָּׁם מִפְּנֵי הוֹרָיו.
- 26 וְעוֹד אוֹמְרִים אַתֶּם כִּי מְשִׁיחַ יָבֹוא, וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי אֵינְכֶם יוֹדְעִים אִם יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וְעוֹד אוֹמְרִים אַתֶּם כִּי הוּא יוֹמַת בְּעֵבֹר חֲטָאֵי הָעוֹלָם.
- 27 כִּף תְּדִיחוּ אֶת הָעָם הַזֶּה אֶל מְסוֹרוֹת אֲבוֹתֵיכֶם הָאֲוִילוֹת, וְאֶל אֲשֶׁר תַּחְפְּצוּ. וְהַנְּכֶם מִדְּכָאִים אוֹתֶם כְּהַשְׁפֵּל עֲבָדִים, לְמַעַן תִּסְבְּאוּ מִעֲמַל כַּפְיָהֶם, וּבְעֵבֹר לֹא יִתְאַמְצוּ לְשֵׂאת עֵינֵיהֶם; וְאֵף לֹא יַעֲזוּ לְהִנּוֹת מִזְכוּיֹתֵיהֶם וְיִתְרוֹנוֹתֵיהֶם.
- 28 יֵאָ, הֵם מְעַזִּים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּאֲשֶׁר לָהֶם, פֶּן יִפְגְּעוּ בְכַהֲנֵיהֶם, הַמְּכַבְּדִים עֲלֵיהֶם עֲלָם כְּחַפְצָם, וְהַמְּסַבִּים אוֹתָם לְהֶאֱמִין, עַל יְדֵי מְסוֹרוֹתֵיהֶם וְחִלּוּמוֹתֵיהֶם, מֵאֲוִיֵיהֶם וְחִזְיוֹנוֹתֵיהֶם וּמְסוֹתוֹרֵיהֶם הַכּוֹזְבִים, כִּי אִם לֹא יִשְׁמְעוּ לְדְבָרֵי הַכַּהֲנִים, יִפְגְּעוּ בַהוֹיָה בְלִתֵּי יוֹדְעָה כְּלִשְׁהִי, אֲשֶׁר הֵם אוֹמְרִים כִּי הִיא אֱלֹהִים; וְזֹאת הוֹיָה אֲשֶׁר מְעוֹלָם לֹא נִרְאָתָה אוּ נוֹדְעָה, אֲשֶׁר לֹא הִיָּתָה מְעוֹלָם וּלְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה.
- 29 נֹכְרָאוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְהַשׁוֹפֵט הָעֶלְיוֹן אֶת קְשֵׁי לְבָבוֹ וְכִי אֵף אֶת אֱלֹהִים יַגְדֹּף, הֵם לֹא הִשִּׁיבוּהוּ דְבָר. וְהֵם הוֹרוּ כִּי יֵאָסֵר, וְהוּא הָעֵבֶר לִיְדֵי פְקִידֵי הַשְּׁלֵטוֹן וְנִשְׁלַח אֶל אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, לְעַמּוֹד לְפָנָי עֲלָמָא וּלְפָנָי הַשׁוֹפֵט הָעֶלְיוֹן אֲשֶׁר הוּא מוֹשֵׁל כָּל הָאֶרֶץ.
- 30 וְכֵאֲשֶׁר הוֹבֵא לְפָנָי עֲלָמָא וּלְפָנָי הַשׁוֹפֵט הָעֶלְיוֹן, הוּא הוֹסִיף לְנַהֵג כְּדָרְכוֹ בְּאֶרֶץ גִּדְעוֹן, וְאֵף לְנַאֵץ אֶת אֱלֹהִים.
- 31 וְהוּא קָם לְפָנָי עֲלָמָא בְּמִלִּים רְמוֹת וּמִתְנַשְּׂאוֹת, וְגִדְף אֶת הַכַּהֲנִים וְאֶת הַמּוֹרִים, וְהֵאֲשִׁימָם כִּי מְשִׁכּוֹ אֶת לֵב הָעָם אֶל מְסוֹרוֹת הַהֶבֶל אֲשֶׁר לְאֲבוֹתֵיהֶם, בְּעֵבֹר יִזְלְלוּ אֶת עֲמַל הָעָם.
- 32 וְאָמַר אֵלָיו עֲלָמָא: הֵן יוֹדְעַתְּ כִּי לֹא נִסְבְּאוּ מִעֲמַל הָעָם הַזֶּה, כִּי מִרְאִשִׁית שְׁלֵטוֹן הַשׁוֹפֵטִים וְעַד הַיּוֹם עֲמַלְתִּי לְפָרְנֶסְתִּי בְּמוֹ יְדִי, עַל אֵף מְסַעֵי הַרְבִּים בְּאֲזוּרֵי הָאֶרֶץ לְהַשְׁמִיעַ לְעַמִּי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- 25 Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.
- 26 And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—
- 27 And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.
- 28 Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.
- 29 Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.
- 30 And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.
- 31 And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.
- 32 Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

עֲלֵמָא ל:לג-מד

- 33 And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.
- וְאִי כִי עֲמַלְתִּי רַב עִמָּל בְּכִנְסִיָּהּ, לֹא קִבַּלְתִּי מֵעוּדֵי אִי קִנְיִן אַחַד בְּעַד עֲמָלִי; וְכִמּוֹנֵי כָּל עֲמִיתִי, זֹלַת שְׂכָר בְּעִבּוּר זְמַנְנוּ בְּשִׁבְתָּנוּ עַל כֵּס הַמִּשְׁפָּט, כְּפִי אֲשֶׁר נִקְבַע כְּחֹק.
- 34 And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?
- וְעַתָּה, אִם אֵינְנוּ מִקְבָּלִים דְּבָר בְּעַד עֲמָלְנוּ בְּכִנְסִיָּהּ, מַה תּוֹעֵלְתָנוּ מֵעֲמָל זֶה, אִם לֹא לְהַשְׁמִיעַ אֶת הָאֱמֶת, לְמַעַן נִשְׂמַח בְּשִׂמְחַת אַחֵינוּ?
- 35 Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?
- וּמַדּוּעַ תֹּאמַר כִּי אֲנַחְנוּ מְשִׁיבִים לְעַם הַזֶּה בְּעַד בְּצַע, בְּעוֹדָךְ אִי יוֹדֵעַ כִּי אֵינְנוּ מִקְבָּלִים כָּל תְּמוּרָה? הַתֹּאמִין כִּי אֲנַחְנוּ מְרַמִּים אֶת הָעָם, וּבְזֹאת מְעוֹרְרִים שְׂמֵחָה כִּי רַבָּה בְּלִבָּם?
- 36 And Korihor answered him, Yea.
- וְקוֹרִיחוֹר עָנָהוּ: אָכֵן.
- 37 And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?
- וְעֲלֵמָא אָמַר אֵלָיו: הַתֹּאמִין כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים?
- 38 And he answered, Nay.
- וְהוּא עָנָה: לֹא.
- 39 Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.
- וְאִמַר אֵלָיו עֲלֵמָא: הַתּוֹסִיף לְהַכְחִישׁ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים וְכִי יֵשׁ מְשִׁיחַ? כִּי הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ: אֲנִי יוֹדֵעַ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים וְכִי הַמְשִׁיחַ בּוֹא יָבוֹא.
- 40 And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.
- הִנֵּה, אֵיזוֹ רְאִיָּה יֵשׁ לָךְ כִּי אֵין אֱלֹהִים, אוֹ כִּי הַמְשִׁיחַ לֹא יָבוֹא? אֲנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי אֵין לָךְ כָּל רְאִיָּה, כִּי אִם דְּבָרְךָ לְבַדּוֹ.
- 41 But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?
- וְהִנֵּה, יֵשׁ לִי כָּל הַדְּבָרִים הַמְעִידִים כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת. וְאִי לָךְ יֵשׁ כָּל הַדְּבָרִים הַמְעִידִים לְפָנֶיךָ כִּי אֱמֶת הֵם; הַתְּכַחֵשׁ אוֹתָם? הַתֹּאמִין כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת?
- 42 Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.
- הִנֵּה יָדַעְתִּי כִּי תֹאמִין, אִךְ הִנֵּה אַחַז רוּחַ שְׂקָר וְאַתָּה דְּחִיתָ מִמֶּנּוּ אֶת רוּחַ אֱלֹהִים, לְבַל יִהְיֶה לָּהּ מְקוֹם בְּקִרְבְּךָ. הַשָּׂטָן גּוֹבֵר עָלֶיךָ, וְהוּא נוֹשֵׂא אוֹתָךְ הִנֵּה וְהִנֵּה וּמְחַבֵּל תְּחַבּוּלוֹת לְהַשְׁמִיד אֶת בְּנֵי אֱלֹהִים.
- 43 And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.
- וְקוֹרִיחוֹר אָמַר אֶל עֲלֵמָא: אִם תִּרְאֵנִי אוֹת לְמַעַן אֲוַכַּח כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים, אָכֵן. הֲרֵאֵנִי כִּי יֵשׁ לּוֹ כֹחַ, וְאֲוַכַּח בְּאֱמַת דְּבָרֶיךָ.
- 44 But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The
- וְעֲלֵמָא אָמַר אֵלָיו: יֵשׁ לָךְ דַּי אוֹתוֹת; הַתְּנִסָּה אֶת אֱלֹהֶיךָ? הַתֹּאמַר, הֲרֵאֵנִי אוֹת בְּעוֹד יֵשׁ לָךְ עֵדוּת כָּל בְּנֵי עַמְּךָ אֵלֶּה וְכֵן עֵדוּת כָּל

הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים? כִּתְּבִי הַקְּדָשׁ לְפָנֶיךָ וְכָל
הַדְּבָרִים מִצִּיּוֹנִים כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים, אִף הָאָרֶץ
וּתְנוּעָתָהּ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ וְכָל גְּרָמֵי הַשָּׁמַיִם
הַנְּעִים בְּמַסְלוֹתָם הַקְּבועוֹת מְעִידִים כִּי יֵשׁ
בוֹרֵא עֲלִיוֹן.

scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

וְעַל אִף אַתָּה הַתְּלַךְ לְהַטוֹת אֶת לֵב הָעָם הַזֶּה
וּלְהַעֲדִי בְּאֲזִינֵיהֶם כִּי אֵין אֱלֹהִים? הַעוֹדֶךָ
מִכְחִישׁ כְּנֶגֶד כָּל הַעֲדוּיֹת הָאֵלֶּה? וְהוּא אָמַר:
אָכֵן, מִכְחִישׁ אֲנִי, בְּלִתי אִם תִּרְאֵנִי אוֹת.

45 And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

וְאָמַר אֵלָיו עֲלָמָא: נִעְצְבֹתִי עַל קִשֵׁי לִבִּי, כִּי
עוֹדֶךָ מִתְּנַגֵּד לְרוּחַ הָאֵמֶת עַד כִּי תֵאבֵד נִפְשֶׁךָ.

46 And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

וְאוֹלָם, טוֹב כִּי תֵאבֵד נִפְשֶׁךָ מִהוֹיֹתָךְ הַמְּבִיא
אֶבְדוֹן נַפְשוֹת רַבּוֹת עַל יְדֵי תַרְמִיזָתְךָ וְחֻלְקַת
דְּבָרֶיךָ; לָכֵן אִם תוֹסִיף לְהַכְחִישׁ, יִכְבֶּה אֱלֹהִים
וְהָאֵלִם לְבַל תִּפְתַּח פִּיךָ לְעוֹלָם וּלְבַל תִּכְזֹב
עוֹד לְעָם הַזֶּה.

47 But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

וְקוֹרִיחוֹר אָמַר אֵלָיו: אֲנִינִי מִכְחִישׁ כִּי קִים
אֱלֹהִים, אִף אֲנִינִי מֵאֲמִין כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים; וְאֲנִי
אִף אוֹמֵר כִּי אַתָּה אֵינְךָ יוֹדֵעַ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים,
וְאִם לֹא תִרְאֵנִי אוֹת לֹא אֲאֲמִין.

48 Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

וְאָמַר אֵלָיו עֲלָמָא: אֶתְּנֶךָ זֹאת לְאוֹת, הַכֹּה
תִּכָּה בְּאֵלִים, כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי. הַנְּנִי אוֹמֵר כִּי
בְּשֵׁם אֱלֹהִים תִּכָּה בְּאֵלִים, לְבַל תוּכַל לְפַתַּח
עוֹד אֶת פִּיךָ.

49 Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

וּכְדַבֵּר עֲלָמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נִאֲלָם
קוֹרִיחוֹר וְלֹא יָכַל לְדַבֵּר, כְּדַבֵּר עֲלָמָא.

50 Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

וְכִרְאוֹת זֹאת הַשׁוֹפֵט הֶעֱלִיוֹן, הוּא שָׁלַח
יָדוֹ וְכָתַב אֶל קוֹרִיחוֹר לֵאמֹר: הַנּוֹכַחַת בְּכַח
אֱלֹהִים? בְּמִי חִפְצָתְךָ כִּי יִרְאֶה עֲלִיו אוֹת בְּיַד
עֲלָמָא? הַתְּחַפֵּץ כִּי יֵרַע עֲלָמָא לְזוֹלָתָךָ
לְמַעַן הִרְאוֹתָךָ אוֹת? הִנֵּה הִרְאָךָ אוֹת;
הַתּוֹסִיף לְהַתְּנַכַּח?

51 And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

וְקוֹרִיחוֹר שָׁלַח אֶת יָדוֹ וְכָתַב לֵאמֹר: יָדַעְתִּי
כִּי אֵלִים אֲנִי וְלֹא אוּכַל דַּבֵּר, וְכִי כַח אֱלֹהִים
לְבַדּוֹ יָכַל לְהַבִּיא עָלַי זֹאת. אָכֵן, תִּמְיֵד יָדַעְתִּי
כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים.

52 And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

- 53 But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, insomuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.
- אָף הַשֵּׁטָן הוֹלִיכֵנִי שׁוֹלֵל, כִּי בְדַמּוֹת מַלְאָךְ
נִרְאָה אֵלַי, וְכֹה אָמַר: לֵךְ וְהִשְׁבֵּת אֶת הָעָם
הַזֶּה, כִּי כָלֶם תָּעוּ וְאַחֲרַי אֵל בְּלִתי נֹדַע הָלְכוּ.
וְהוּא אָמַר אֵלַי: אֵין אֱלֹהִים. וְהוּא לְמַדְנִי אֶת
אֲשֶׁר אֲדַבֵּר וְאֲנִי לְמַדְתִּי אֶת דְּבָרָיו; לְמַדְתִּים
כִּי נְעִימִים הָיוּ לְתַחוּשָׁה הַטְּבַעִית, וְלְמַדְתִּים
עַד כִּי נַחֲלֵתִי הַצְּלָחָה רַבָּה, וְאִף אֶמְנֵם
הָאֶמְנֵתִי כִּי אֶמֶת הֵם. עַל כֵּן עֲמַדְתִּי נֶגֶד
הָאֶמֶת, עַד אֲשֶׁר הִמְטַתִּי עָלַי אֶת הַקְּלָלָה
הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.
- 54 Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.
- וְכִאֲמָרוֹ זֹאת הִתְחַנֵּן אֶל עֲלָמָא כִּי יִתְפָּלֵל
אֶל אֱלֹהִים לְהַסִּיר מִמֶּנּוּ אֶת הַקְּלָלָה.
- 55 But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.
- וְאִוְלָם עֲלָמָא אָמַר אֵלָיו: אִם תּוֹסֵר מִמֶּךָ
הַקְּלָלָה הַזֹּאת, תּוֹסִיף לְהִטּוֹת אֶת לֵב הָעָם
הַזֶּה. לְכֵן, בּוֹא יְבוֹא עָלֶיךָ אֶת אֲשֶׁר הוּא
כִּרְצוֹן יְהוָה.
- 56 And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.
- וְהַקְּלָלָה דְּבָקָה בְּקוֹרִיחוֹר וְלֹא סָרָה מִמֶּנּוּ.
וְהוּא גָרַשׁ וְהִלָּךְ מִבַּיִת אֶל בַּיִת לְבַקֵּשׁ לֶחֶם.
- 57 Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.
- וְיִשְׁמַע מִקְרָה קוֹרִיחוֹר פִּשְׁט מִיַּד בְּכָל הָאָרֶץ.
אָכֵן, הוֹדְעָה עַל כָּךְ נִשְׁלַחַה מֵאֵת הַשׁוֹפֵט
הָעֵלְיוֹן אֶל כָּל תּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, לְהַשְׁמִיעַ לְכָל
אֲשֶׁר הֵאֱמִינוּ בְּדַבְרֵי קוֹרִיחוֹר כִּי יִמְהָרוּ
לְהִנָּחֵם מִחֲטָאָם פֶּן יִהְיֶה מִשְׁפָּטָם כְּמִשְׁפָּטָם.
- 58 And it came to pass that they were all convinced of the wickedness of Korihor; therefore they were all converted again unto the Lord; and this put an end to the iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did go about from house to house, begging food for his support.
- וְהַכֵּל שָׁבוּ וְהִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יְהוָה כִּי נֹכְחוּ
בְּרִשְׁעַת קוֹרִיחוֹר; וּבְכָךְ הוֹשִׁם קֶץ לְעוֹן אֲשֶׁר
בְּדַרְכֵי קוֹרִיחוֹר. וְקוֹרִיחוֹר חָזַר עַל הַפְּתָחִים
לְבַקֵּשׁ לֶחֶם לְמַחֲיָתוֹ.
- 59 And it came to pass that as he went forth among the people, yea, among a people who had separated themselves from the Nephites and called themselves Zoramites, being led by a man whose name was Zoram—and as he went forth amongst them, behold, he was run upon and trodden down, even until he was dead.
- וְהוּא הִתְהַלֵּךְ בְּקִרְבֵי הָאֲנָשִׁים. וּבְבוֹאוֹ בְּקִרְבֵי
עַם אֲשֶׁר נִפְרְדוּ מִן הַנְּפִיִים וְקָרְאוּ עֲצֵמָם
בְּשֵׁם זוֹרָמִים, כִּי מְנַהִיגֵם הָיָה אִישׁ בְּשֵׁם
זוֹרָם; וְכַהֲתֵהֱלְכוּ בְּקִרְבָם, נִרְמַס בְּרַגְלֵים
וְנִדְרַס לְמוֹת.
- 60 And thus we see the end of him who perverteth the ways of the Lord; and thus we see that the devil will not support his children at the last day, but doth speedily drag them down to hell.
- וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ אֶת אַחֲרִית הַמַּעֲשֵׂוֹת דְּרַכֵי
יְהוָה; וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הַשֵּׁטָן לֹא יִתְמַךְ
בְּבָנָיו בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן, כִּי בְּמַהֲרָה
יִסְחָבֵם אֶל מַעְמְקֵי שָׂאוֹל.

לֵא

31

וְאַחַר מוֹת קוֹרִיחוֹר נֹדַע לְעֵלְמָא כִּי הַזּוֹרְמִים
עָוְתוּ אֶת דְּרָכֵי יְהוָה, וְכִי זוֹרָם, מִנְהִיגָם, הִטָּה
אֶת לֵב הָעָם לְהִשְׁתַּחֲוֹת אֶל פְּסִילִים דּוֹמְמִים,
וְלִבּוֹ דָּאֵב שָׁנִית עַל עֲוֹן הָעָם.

1

וְהִידְעָה עַל דְּבַר עֲוֹן בְּקִרְבַּ עַמּוֹ הִיִּתָּה מְקוֹר
צִיעַר רַב לְעֵלְמָא; וְדָאֵבוֹן לִבּוֹ גְּדַל מְאֹד עַל
פְּרוֹד הַזּוֹרְמִים מִן הַנְּפִיִּים.

וְהַזּוֹרְמִים נִקְבְּצוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר קָרְאוּ שְׁמָהּ
אַנְטִיאֹנוּם וְהִיא מִמְּזוּרַח לְאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה,
לְיַד חוֹף הַיָּם, מְדְרוּם לְאֶרֶץ יֶרְשׁוֹן; וְגִבּוֹלָהּ
הַדְּרוּמִי בִיעַר אֲשֶׁר רָבוּ בּוֹ הַלְּמָנִים.

וְהַנְּפִיִּים פָּחְדוּ מְאֹד כִּי יְבוֹאוּ הַזּוֹרְמִים בְּדְבָרִים
עִם הַלְּמָנִים, וְכֹה יוֹסֵב לְנְפִיִּים גִּזְק רַב.

וַיַּעַן אֲשֶׁר הִטָּפַת דְּבַר אֱלֹהִים מוֹלִיכָה בְּחֻקָּהּ
לְמִשְׁדֵּךְ אֶת הָעָם לַעֲשׂוֹת אֶת הַיִּשָּׁר, אֲבָן, לְפַעַל
בְּחֻקָּהּ עַל דַּעַת הָאֲנָשִׁים מִפְּעֻלַת הַחֶרֶב אוֹ
מִכָּל דְּבַר אַחַר אֲשֶׁר קָרָה לָהֶם, לְכֹן חֲשַׁב
עֲלֵמָא כִּי רָאוּי לְנִסּוֹת אֶת סְגֻלַת דְּבַר אֱלֹהִים.

וְעֵלְמָא לָקַח אֶת עַמּוֹן וְאֶת אֶהְרוֹן וְאֶת אוֹמְנֵר
לְלֶכֶת עִמּוֹ, וְאֶת חַמְנִי הַשָּׂאִיר בְּכַנְסִיָּהּ אֲשֶׁר
בְּזַרְעֻחַמְלָה. וּמִלְבָּד שְׁלֶשֶׁת עִמִּיתָיו הַנּוֹזְכִּים,
לָקַח עֲלֵמָא גַם אֶת עַמוּלֵק וְאֶת זְאִזְרוּם, אֲשֶׁר
הָיוּ בְּאֶרֶץ מְלֵק, וְכֹן שְׁנַיִם מִבְּנָיו לָקַח.

וְאֶת בְּכוֹר בְּנָיו, אֲשֶׁר שְׁמוֹ נִקְרָא הִלְמָן,
לֹא לָקַח עִמּוֹ. וּשְׁמוֹת בְּנָיו אֲשֶׁר לָקַח עִמּוֹ
נִקְרָאוּ שִׁבְלוֹן וְקוֹרִיאַנְטוֹן; אֵלֶּה הֵם שְׁמוֹת
הַהוֹלְכִים עִמּוֹ אֶל הַזּוֹרְמִים לְהִטִּיף לָהֶם
אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.

וְהַזּוֹרְמִים הָיוּ פּוֹרְשִׁים אֲשֶׁר חָלְקוּ עַל הַנְּפִיִּים.
עַל כֵּן נֹדַע לָהֶם דְּבַר אֱלֹהִים לְפָנִים.

אֲדָּהֵם נָפְלוּ אֶל מִשְׁוֹגוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי לֹא
נִזְהָרוּ לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים וְאֶת מִשְׁפָּטָיו,
כַּפִּי תוֹרַת מֹשֶׁה.

1 Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

2 For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

3 Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

4 Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

5 And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

6 Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

7 Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblon and Corianton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

8 Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

9 But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

עֲלָמָא לֹא: י-יט

- 10 Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.
- וְהֵם אִף לֹא שָׁמְרוּ אֶת הַזְּמִינִים הַכְּנִסְיָהּ, לְהִתְמַיֵּד בְּתַפְלָה וּבְתַחֲנִינָה אֶל אֱלֹהִים מְדִי יוֹם בְּיוֹמוֹ, לְבָל יְבוֹאוּ לְיַד נְסִיוֹן.
- 11 Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.
- וּבְקִצְרָה, הֵם עִוְתוּ אֶת דְּרָכֵי יְהוָה בְּאַפְנִים רַבִּים מְאֹד. עַל כֵּן, מִסְבָּה זֹאת, יָצְאוּ עֲלָמָא וְעַמִּיתָיו אֶל הָאָרֶץ, לְהַטִּיף לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- 12 Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;
- וְכַבּוֹאֵם אֶל הָאָרֶץ, וְהִנֵּה מִצְאוּ, לְמַרְבָּה הַפְּתָעָתָם, כִּי הִזְרָמִים בָּנוּ בְּתֵי כְּנִסְיֹת, וְכִי הֵם נִקְבְּצוּ יַחְדָּו יוֹם אֶחָד בְּשַׁבּוּעַ, אֲשֶׁר קְרָאוּהוּ יוֹם יְהוָה; וְעַבְדוּת הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לָהֶם הִיְתָה בְּאַפֵּן אֲשֶׁר לֹא רָאוּהוּ עֲלָמָא וְעַמִּיתָיו מֵעוֹדָם.
- 13 For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head, and the top thereof would only admit one person.
- בְּמִרְכָּז בַּיִת הַכְּנִסְיָהּ הֵם בָּנוּ מְקוֹם עֲמִידָה, גְּבוּהַ מְקוֹמַת אָדָם, וּבְרָאשׁוֹ יָכוֹל לְעֵמֵד אִישׁ אֶחָד בְּלַבָּד.
- 14 Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:
- וְכֹל אֲשֶׁר חָפֵץ לְעַבֵּד אֶת יְהוָה עָלָיו לְעֹלוֹת וְלְעֵמֵד בְּמְקוֹם הַמְּגֹבָה הַהוּא, לְפָשֵׁט אֶת יָדָיו הַשְּׁמַיְמָה וְלִקְרֹא בְּקוֹל רָם לֵאמֹר:
- 15 Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.
- קְדוֹשׁ! אֵל קְדוֹשׁ! מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי אַתָּה אֱלֹהִים, וּמֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי קְדוֹשׁ אַתָּה וְכִי הִיִּית רֹחַ, וְהִנֵּף רֹחַ וְתִהְיֶה רֹחַ עַד עוֹלָם.
- 16 Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.
- אֵל קְדוֹשׁ, מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי הִפְרַדְתָּ אוֹתָנוּ מֵאַחֵינוּ וְאֵינְנוּ מֵאֲמִינִים בְּמִסְרָתָם; אֲשֶׁר נִמְסְרָה לָהֶם מֵאֵת פְּתִיּוֹת אֲבוֹתֵיהֶם; וּמֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי בָנוּ בְּחַרְתָּ לְהִיְתָבְנֵי קְדוֹשׁ; וְכִי הוֹדַעְתָּנוּ כִּי לֹא יְבוֹא כָּל מְשִׁיחַ.
- 17 But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.
- הִנֵּה אֲשֶׁר אַתָּה אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם וְלָעוֹלָם. אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ לְמַעַן נִשְׁעַ, בְּעוֹד כָּל אֲשֶׁר סְבִיבֵנוּ נִבְחָרוּ לְרִדֹת בְּחַמְתָּךְ שְׂאוּלָה. וְעַל הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ, אֱלֹהִים; וְכֵן מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ עַל כִּי בְּחַרְתָּנוּ, לְבָל נִטָּה אַחַר מִסְרוֹת הַהֶבֶל אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ, הָאוֹסְרוֹת אוֹתָם אֶל אֲמוֹנָה בְּמִשְׁיחַ, הַמוֹלִיכָה אֶת לְבָבֵם לְהִרְחִיק נֶדָד מִמֶּךָ אֱלֹהֵינוּ.
- 18 And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.
- וְעוֹד מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, אֱלֹהִים, כִּי עַם נְבָחָר וְקְדוֹשׁ אֲנַחְנוּ. אָמֵן.
- 19 Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.
- וְהָיָה כִּשְׁמַע עֲלָמָא וְעַמִּיתָיו וּבְנָיו אֶת הַתְּפִלוֹת הָאֵלֶּה, הֵם תָּמְהוּ עַד לְאֵין שְׁעוֹר.

- 20 For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.
 כי הנה כל איש עלה והתפלל את אותן התפלות.
- 21 Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.
 והמקום אשר עליו אליו נקרא בפיהם רמיאומפטום, ופִּשְׁרוֹ הַעֲמוּד הַקְּדוֹשׁ.
- 22 Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.
 מן הַעֲמוּד הַזֶּה הִתְפַּלְלוּ, אִישׁ-אִישׁ, לְאֱלֹהִים אֶת עֲצָם הַתְּפִלָּה הַהִיא, בְּהוֹדוֹתָם לְאֱלֹהֵיהֶם עַל כִּי בְּחָרָם וְעַל כִּי לֹא הָטָה אוֹתָם אַחַר מִסְרַת אַחֵיהֶם, וְעַל כִּי לִבָּבָם לֹא גָנַב לְהֵאֲמִין בְּבָאוֹת, אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתֵיהֶן לֹא יָדְעוּ דְבָר.
- 23 Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.
 וְאַחַר אֲשֶׁר הֶעֱלוּ כָל הָאֲנָשִׁים אֶת תּוֹדוֹתֵיהֶם בְּאִפְסוֹן הַזֶּה, הֵם שָׁבוּ לְבֵתֵיהֶם וְלֹא דִבְרוּ עוֹד עַל אֱלֹהֵיהֶם עַד אֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ שֵׁנִית לִיד הַעֲמוּד הַקְּדוֹשׁ, לְהַעֲלוֹת אֶת תּוֹדוֹתֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם.
- 24 Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.
 וְכִרְאוֹת זֹאת עֲלֵמָא, דָּאֵב לְבוֹ, יַעַן אֲשֶׁר רָאָה כִּי עִם מְרֻשָׁע וְנִעְקָשׁ הֵם; אֲכֹן, הוּא רָאָה כִּי כָל מַעֲיָנֵיהֶם בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף וּבְכָל מִינֵי חֲפְצֵי יָקָר.
- 25 Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.
 הוּא אַף רָאָה כִּי בְּגִאוֹתָם הִתְנַשָּׂא לִבָּבָם בְּהַתְפָּאָרוֹת רַבָּה.
- 26 And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?
 וְהוּא נִשָּׂא קוֹלוֹ לְמָרוֹם וְקָרָא לְאִמֹר: הוּי, יְהוּה! עַד אַנְה תְּסַבֵּל כִּי עַבְדֶּיךָ יִשְׁכְּנוּ כִּי כֹּהן לְמִטָּה בְּבָשָׂר, לְרִאוֹת רְשָׁעָה כֹּה גְדוֹלָה בֵּין בְּנֵי הָאָדָם?
- 27 Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.
 הִנֵּה, אֱלֹהִים, הֵם קוֹרְאִים אֵלֶיךָ, אַךְ לִבָּם נִבְלַע בְּגִאוֹתָם. הִנֵּה, בְּפִיהֶם הֵם קוֹרְאִים אֵלֶיךָ, אֱלֹהִים, בְּעוֹדָם נִפּוּחֵי הַתְּהַדְּלוֹת בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם.
- 28 Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.
 הוּי, אֱלֹהֵי, רָאָה אֶת לְבוּשׁ יְקָרָם, טְבַעוֹתֵיהֶם, צְמִידֵיהֶם, תְּכֵשִׁיטֵי זָהָב, וְכָל יְקוֹרוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר עִדּוֹ; רָאָה כִּי שָׁתוּ לִבָּם עֲלֵיהֶם, אַךְ אֵלֶיךָ יְקָרָאוּ לְאִמֹר: מוֹדִים אֲנִיחֶנּוּ לָךְ, אֱלֹהִים, כִּי עִם נִבְחָר אֲנִיחֶנּוּ לָךְ, וְזוֹלַתְנֵנוּ יֵאָבֵדוּ.
- 29 Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.
 וְהֵם אוֹמְרִים כִּי הוֹדַעְתָּם כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ.
- 30 O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.
 יְהוּה אֱלֹהִים, עַד מַתִּי תְּסַבֵּל רְשָׁעָה וּכְפִירָה כְּאֵלֶּה בְּקִרְבִּי הָעַם הַזֶּה? אֲנִי, יְהוּה, חֲזָקְנִי לְמַעַן אוּכַל לְשִׂאת אֶת חֲלְשׁוֹתַי. חֲלֵשׁ אֲנִי, וְרְשָׁעָה כְּזֹאת בְּקִרְבִּי הָעַם הַזֶּה מְכַאֵבָה אֶת נַפְשִׁי.

עֲלֵמָא לֹא: לֹא-לֵב:ב

- 31 O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.
- 32 O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.
- 33 Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.
- 34 O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.
- 35 Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.
- 36 Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.
- 37 And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.
- 38 And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

לֵב

32

- 1 And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.
- 2 And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

עלמא לב:ג-יב

- 3 Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.
- 3 והם לא הרשו לבוא אל בתי כנסיותיהם לעבד את אלהים, כי נחשבו טמאה; אכן, הם היו עניים ואחיהם חשבום סיגים; אכן, הם היו עניים באשר לדברי העולם הזה ואף עניים בלבם.
- 4 Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.
- 4 וכאשר למד עלמא את העם, וכדברו אליהם על גבעת אונידה, באו אליו המונים רבים מאלה אשר הזכרנום, אשר מהם היו עניים לב, מפני עניים בדברי העולם הזה.
- 5 And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?
- 5 והם באו אל עלמא; ואמר אליו העומד בראשם: הנה, מה יעשו אחי אלה? הן בזויים הם מכל אדם מפני עניים, ובפרט יבזום כהנינו, כי גרשונו מבתי כנסיותינו אשר במו ידינו עמלנו רבות לבנותם; והם גרשונו מפני רב ענינו, ואין לנו מקום לעבד את אלהינו; הנה, מה נעשה?
- 6 And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them and that they were in a preparation to hear the word.
- 6 וכשמע זאת עלמא, הוא סובבו עד אשר עמדו פנים אל פנים, והביט בו בשמחה גדולה, יען אשר ראה כי יסוריהם אכן הכניעו, וכי נכונים הם לשמע את דבר אלהים.
- 7 Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:
- 7 לכן הוא לא הוסיף לדבר אל ההמון האחר, והוא פשט ידו וקרא אל האנשים אשר ראה, אשר הם שבים מרעתם באמת, ואמר אליהם:
- 8 I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.
- 8 רואה אני כי שפלי רוח אתם, ואם נכון הוא, ברוכים אתם.
- 9 Behold thy brother hath said, What shall we do?—for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.
- 9 הנה אמר אחיכם: מה נעשה, יען אשר גרשונו מבתי כנסיותינו, ולא נוכל לעבד את אלהינו?
- 10 Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?
- 10 הנני אומר לכם, התחשבו כי לא תוכלו לעבד את אלהים, כי אם בבתי כנסיותיכם בלבד?
- 11 Moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?
- 11 יתר על כן, אשאלכם, התחשבו כי אל לכם לעבד את אלהים, כי אם יום אחד בשבוע בלבד?
- 12 I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.
- 12 הנני אומר לכם כי היותכם מנדים מבתי כנסיותיכם, טוב הוא, למען עשותכם נכונים ולמען תחכימו; כי נחוצו לכם לקנות חכמה; כי מפני היותכם מנדים ובזויים בעיני אחיכם על רב עניכם, נעשיתם שפלי רוח; לכן בהכרח אתם מובאים לכלל הכנעה.

עֲלָמָא לִבִּי: יִג-כֵּב

- 13 וְעַן אֲשֶׁר נֶאֱלָצְתֶם לְהִיּוֹת נִכְנָעִים, בְּרוּכִים אַתֶּם; כִּי יֵשׁ אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ אָדָם לְשׁוּב מִרְעֵתוֹ, אִם הַכְּנִיעָה כְּפֹיָה עָלָיו; וְהִנֵּה, כָּל הַנִּחַם מִחַטָּא, רַחֵם יְרַחֵם; וְכֹל אֲשֶׁר יְרַחֵם וְיִתְמַיד עַד הַקֶּץ, אָכֹן יוֹשֵׁעַ.
- 14 וְעַתָּה, כִּפִּי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָכֶם כִּי בִרְכַתֶּם עַל כִּי נִכְפַּתְתֶּה עָלֵיכֶם הַכְּנִיעָה, הֲלֹא תַחֲשְׁבוּ כִּי הַמְּכַנִּיעִים עִצְמָם בְּאִמַת מִפְּנֵי דְבַר אֱלֹהִים, מְבָרְכִים אִף יוֹתֵר?
- 15 אָכֹן, כָּל הַמְּכַנִּיעַ עִצְמוֹ בְּאִמַת וְנִחַם עַל חַטָּאָיו וּמִתְמַיד עַד הַקֶּץ, הוּא יְבָרֵךְ; אָכֹן, מְבָרֵךְ הוּא יוֹתֵר מִהַכְּפֹיִים לְהַכְנַע מִפְּנֵי רַב עֲנִיָּם.
- 16 בְּרוּכִים הֵם הַמְּכַנִּיעִים עִצְמָם מִבְּלִי שְׂתַכְפֶּה עָלֵיהֶם כְּנִיעָה. וּבְמַלִּים אַחֲרוֹת: בְּרוּךְ הַמְּאֲמִין בְּדַבַּר אֱלֹהִים וּמִטְּבֵל בְּלִי עִקְשׁוּת הַלֵּב; אָכֹן, מִבְּלִי אֲשֶׁר יוֹבֵא אֶל דַּעַת דְּבַר אֱלֹהִים, אוֹ אִף מִבְּלִי אֲשֶׁר יִכְפֶּה לְדַעַת אוֹתוֹ בְּטָרַם יֵאֲמִין בּוֹ.
- 17 הִנֵּה, רַבִּים הָאוֹמְרִים: אִם תִּרְאֵנוּ אוֹת מִשְׁמַיִם, נִדַּע אֵת הַדְּבָר לְאֲשׁוּרוֹ; אִזִּי נֵאֲמִין.
- 18 וְעַתָּה אֲשַׁאלְכֶם: הֲלֹאֵאת יִקְרָא אֲמוֹנָה? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; אִם יִדַּע אִישׁ דְּבָר, אִין לוֹ סְבָה לְהֵאֲמִין, כִּי יוֹדַע הוּא.
- 19 וְהִנֵּה, כַּמָּה אַרְוֵר יוֹתֵר הַיּוֹדַע אֵת רְצוֹן אֱלֹהִים וְאִינוֹ עוֹשֵׂהוּ, מֵאֲשֶׁר הַמְּאֲמִין בְּלִבָּהּ, אוֹ אֲשֶׁר לוֹ רַק סְבָה לְהֵאֲמִין וְהוּא נִכְשָׁל בְּעִבְרָה?
- 20 בְּדַבַּר הַזֶּה, אָכֹן, עָלֵיכֶם לְשַׁפֵּט. הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי עַל הַכֹּף הָאֶחָת יֵשׁ כְּמִשְׁקַל אֲשֶׁר בַּכֹּף הַשֵּׁנִי; וְלִכְל אָדָם יִהְיֶה כְּפִעֵלוֹ.
- 21 וְעַתָּה, כִּפִּי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי בְּאֲשֶׁר לְאֲמוֹנָה, אֲמוֹנָה אִינָה יְדִיעַת דְּבָרִים מִשְׁלֵמָת. לָכֹן, אִם יֵשׁ לָכֶם אֲמוֹנָה, אַתֶּם מְקוּיִם לְדְבָרִים אֲשֶׁר אֵינֶם נִרְאִים וְאֲשֶׁר אִמַת הֵמָּה.
- 22 וְהַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, וְרִצּוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ, אֱלֹהִים מִרַחֵם אֵת כָּל הַמְּאֲמִינִים בְּשִׁמוֹ; לָכֹן, רֵאשִׁית חִפְצוֹ כִּי תֵאֲמִינוּ, אָכֹן, כִּי תֵאֲמִינוּ בְּדַבְּרוֹ.
- 13 And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.
- 14 And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?
- 15 Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.
- 16 Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.
- 17 Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.
- 18 Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.
- 19 And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?
- 20 Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.
- 21 And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.
- 22 And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

עֲלֵמָא לִב:כג-ל

- 23 And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times which confound the wise and the learned.
- וְהוּא חוֹלֵק אֶת דְּבָרוֹ לְבָנֵי אָדָם עַל יְדֵי מַלְאָכִים. לֹא לְגַבְרִים בְּלִבְדָּה, כִּי אִם אַף לְנָשִׁים. וְאִין זֹאת הַכֹּל; פְּעָמִים רַבּוֹת נִתְּנִים לְיִלְדִים קְטַנִּים דְּבָרִים, הַמְכַלִּימִים אֶת הַחֲכָמִים וְאֶת הַמְלַמְדִים.
- 24 And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, יַעַן אֲשֶׁר חָפְצְתֶם לְדַעַת מִמֶּנִּי מָה תַעֲשׂוּ כִּי מַעֲנִים וּמְגֹרְשִׁים אַתֶּם, וְאִינְנִי רוֹצֵה כִּי תַחֲשְׁבוּ כִּי בְכֹנְנְתִי לְשַׁפֵּט אֶתְכֶם, כִּי אִם עַל פִּי הָאֲמֶת לְבִדְהָ,
- 25 For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.
- כִּי אִין כֹּנְנְתִי כִּי עַל כָּלְכֶם נִכְפַּתְהָ כְּנִיעַתְכֶם, כִּי הָאֲמוֹן אֲאָמִין כִּי יֵשׁ בְּקִרְבְּכֶם אֱלֹה אֲשֶׁר הֵכְנִיעוּ אֶת עַצְמָם, הֵיוּ נִסְבוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הָיוּ.
- 26 Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.
- וְכַפִּי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי בְּאֲשֶׁר לְאֲמוּנָה, כִּי אִין הִיא יְדִיעָה מְשֻׁלְמָת, כִּדְּבַר גַּם בְּאֲשֶׁר לְדְבָרִי. לֹא תוֹכְלוּ לְהַשִּׁיג מִיַּד יְדִיעָה מְשֻׁלְמָת בְּאֲשֶׁר לְאֲמִתְתָּם, כִּפִּי אֲשֶׁר אֲמוּנָה אִינָה יְדִיעָה מְשֻׁלְמָת.
- 27 But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.
- וְאוֹלָם אִם תַעֲרִירוּ וְתַעֲזְרוּרוּ אֶת תְּבוּיֹנְתְכֶם, וְאַף תִּנְסוּ אֶת דְּבָרֵי וְיִתְמַסּוּ חֵלְקִיק אֲמוּנָה, אַף אִם אֵינְכֶם מְסַגְלִים לְקִים יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר רָצוֹן לְהָאֲמִין. תִּנוּ נָא לְרָצוֹן הַזֶּה לְפַעַל בְּכֶם, עַד אֲשֶׁר תִּאֲמִינוּ בְּאִפְן כִּזֶּה שֶׁתוֹכְלוּ לְתַתּוּ מְקוֹם בְּלִבְכֶם לְחֵלֶק מִדְּבָרִי.
- 28 Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.
- נִמְשִׁילָה נָא אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְזֶרַע. אִם תִּתְּנוּ מְקוֹם, לְמַעַן יִזְרַע זֶרַע בְּלִבְבְּכֶם, הִנֵּה יִחַל לְתַפַּח בְּחֹזְכֶם, אִם יִהְיֶה זֶה זֶרַע אֲמֶת, זֶרַע טוֹב, וְלֹא תִשְׁלִיכוּהוּ בְּחֶסֶר אֲמוּנֹתְכֶם, וְלֹא תִתְּנֶנּוּ לְרוּחַ יְהוָה; וְכַאֲשֶׁר תִּרְגִּישׁוּ אֶת תְּנוּעַת הַתְּפִיחָה, תִּאֲמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם, אִין זֹאת כִּי אִם זֶרַע טוֹב הוּא, אוֹ, כִּי טוֹב הוּא דְּבַר אֱלֹהִים כִּי הוּא מִרְחִיב אֶת נַפְשִׁי; אַכֵּן, הוּא מִתְחִיל לְהָאִיר אֶת בִּינְתִי, הוּא מִתְחִיל לְהִיּוֹת עָרֵב לְחַפִּי.
- 29 Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.
- הִנֵּה, הֲלֹא תִגְדִּיל זֹאת אֶת אֲמוּנֹתְכֶם? הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם: אַכֵּן! וְאוֹלָם לֹא תִגְדֵּל זֹאת לְכַדִּי יְדִיעָה מְשֻׁלְמָת.
- 30 But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now behold, will not this
- וְהִנֵּה, כַּאֲשֶׁר יִתְפַּח הַזֶּרַע וַיִּנְבֵּט וַיִּחַל לְצֻמָּח, אַז תִּאֲמְרוּ כִּי טוֹב הַזֶּרַע; כִּי הִנֵּהוּ תוֹפֵחַ, נוֹבֵט וּמִתְחִיל לְצֻמָּח. וְעַתָּה, הֲלֹא תַחֲזֹק זֹאת אֶת

עֲלֵמָא לֵב: לֹא-לֵט

- אָמוּנַתְכֶם? אַכּוּ, הִיא תְּחַזֵּק אֶת אָמוּנַתְכֶם
כִּי נִבֵּט וְהִחַל לְצֹמַח.
- strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say
I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth
to grow.
- 31 וְעַתָּה, הֲבִטּוּחִים אַתֶּם כִּי טוֹב הַזֶּרַע? הֲנִנִי
אוֹמֵר לָכֶם: אַכּוּ! כִּי כָל זֶרַע מִצְמִיחַ כְּמִינֵהוּ.
- 31 And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you,
Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.
- 32 לָכֵן, אִם צוֹמַח זֶרַע, טוֹב הוּא, וְאִם אֵינוֹ
צוֹמַח, אֵינְנו טוֹב, עַל כֵּן יִשְׁלַף.
- 32 Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is
not good, therefore it is cast away.
- 33 וְאַתֶּם, יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם אֶת הַנְּסוּי, וְזָרַעְתֶּם
אֶת הַזֶּרַע וּרְאִיתֶם כִּי תִפַּח, נִבֵּט וְאִף הִחַל
לְצֹמַח, יְדוּעַ תִּדְעוּ כִּי טוֹב הַזֶּרַע.
- 33 And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted
the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must
needs know that the seed is good.
- 34 וְעַתָּה, הֲאִם יְדִיעַתְכֶם מְשֻׁלְּמָת? אַכּוּ;
יְדִיעַתְכֶם מְשֻׁלְּמָת בְּדָבָר הַהוּא, וְאָמוּנַתְכֶם
רְדוּמָה; וְזֹאת מִפְּנֵי יְדִיעַתְכֶם, אַכּוּ. כִּי יוֹדְעִים
אַתֶּם כִּי דָבַר אֱלֹהִים תִּפַּח בְּנַפְשְׁכֶם, וְאִף
יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי נִבֵּט, כִּי בִינְתְּכֶם מִתְבַּהֲרֵת
וְאִף מִתְרַחֶבֶת דְּעַתְּכֶם.
- 34 And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is
perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because ye
know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also
know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to
be enlightened, and your mind doth begin to expand.
- 35 וְאִם כֵּן, הֲאִין בְּזֹאת מִמֶּשׁ? הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם:
אַכּוּ! כִּי אֹרֵךְ הִיא, וְכָל אֲשֶׁר הוּא מְאֹר, טוֹב
הוּא, כִּי אֲפֹשֶׁר לְהִבְחִין בוֹ; לָכֵן תִּדְעוּ יְדוּעַ
כִּי טוֹב הוּא; וְעַתָּה, אַחַר אֲשֶׁר טַעַמְתֶּם מִן
הָאֹר הַזֶּה, הֲאִם יְדִיעַתְכֶם מְשֻׁלְּמָת?
- 35 O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and
whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must
know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is
your knowledge perfect?
- 36 הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! וְאוּלַם אֵל לָכֶם
לְהִתְעַלֵּם מֵאָמוּנַתְכֶם, כִּי אַתֶּם, רַק אֶת
אָמוּנַתְכֶם הִפְעַלְתֶּם לְזֶרַע אֶת הַזֶּרַע, לְמַעַן
תּוֹכְלוּ לְנִסּוֹת לְדַעַת בְּנִסּוּי אִם טוֹב הוּא.
- 36 Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye
have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the
experiment to know if the seed was good.
- 37 וְהִנֵּה, כַּאֲשֶׁר יִחַל הָעֵץ לְצֹמַח, תֹּאמְרוּ: הֲבָה
נִכְלְפָלוּ בְּדֹאגָה רַבָּה, לְמַעַן יִשְׂרִישׁ וְיִצְמַח
וְיֵשֵׂא לָנוּ פְרִי. וְרֵאוּ, אִם תִּכְלְפְלוּהוּ בְּמִסִּירוֹת
רַבָּה, יִכָּה שָׂרֵשׁ וְיִצְמַח וְיֵעֲשֶׂה פְרִי.
- 37 And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish
it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring
forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it
will get root, and grow up, and bring forth fruit.
- 38 אֲדָּ אִם תִּזְנִיחוּ אֶת הָעֵץ וְלֹא תִשְׂתִּיחוּ לְבָבְכֶם
לְכַלְפָּלוֹ, לֹא יִצְמַח לוֹ שָׂרֵשׁ, וּבְבוֹא חֹם
הַשֶּׁמֶשׁ, אֲשֶׁר יִצְרַב אוֹתוֹ, יִיבֵשׁ הָעֵץ, מֵאִין
לוֹ שָׂרֵשׁ. אֲזִי תַעֲקְרוּהוּ וְתִשְׁלִיכוּהוּ מִכֶּם.
- 38 But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment,
behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh
and scorseth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck
it up and cast it out.
- 39 וְהִנֵּה, אִין זֹאת כִּי הַזֶּרַע לֹא הָיָה טוֹב,
וְאִף לֹא כִּי יִצְמִיחַ בְּאוֹשִׁים; כִּי אִם מִפְּנֵי
צָחִיחַ אֲדַמְתְּכֶם, וְכִי אֶת עֵצְכֶם לֹא תִכְלְפְלוּ,
לֹא יוֹכֵל לְהִיּוֹת לָכֶם פְּרִי.
- 39 Now, this is not because the seed was not good, neither is it because
the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground
is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the
fruit thereof.

עֲלֵמָא לִב־מ-לִג־ד

- 40 And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.
- 41 But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.
- 42 And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.
- 43 Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.
- וְכֵן, אִם לֹא תִכְלְלוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, בְּעוֹדְכֶם מִצַּפִּים בְּמַבְט אַמּוֹן אֶל פְּרִי, לֹא תִוְכְּלוּ לְעוֹלָם לְקַטֹּף מִפְּרֵי עֵץ הַחַיִּים.
- אֲדָּא אִם תִּכְלְלוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, אַכּוּ, אִם תִּכְלְלוּ אֶת הָעֵץ בְּהַחֲלוֹ לְצִמּוֹת, בְּשִׂקִּידָה רַבָּה בְּאַרְדָּר רִיחַ בְּאַמּוֹנְתְכֶם, בְּעוֹדְכֶם מִצַּפִּים אֶל פְּרִי, הוּא יִכָּה שָׂרֵשׁ וְהִיָּה יְהִיָּה עֵץ הַצּוֹמֵחַ אֶלֶי חַיֵּי עוֹלָם.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר כָּלְכָלְתֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּשִׂקִּידְתְכֶם, בְּאַמּוֹנְכֶם וּבְאַרְדָּר רִיחְכֶם, לְמַעַן יִשְׂרִישׁ בְּכֶם, הִנֵּה, לֹא יִרְחַק יוֹם אֲסִיף פְּרִי; וּפְרִי יִקָּר מִכָּל, מִתּוֹק מִכָּל מִתְּק, וְזֶה מִכָּל זֶה וְטָהוֹר מִכָּל טָהוֹר; וּבִפְרֵי הַזֶּה תִּתְעַנְּגוּ עַד אֲשֶׁר תִּשְׂבְּעוּ וְלֹא תִרְעָבוּ, אֲפִי לֹא תִצְמָאוּ.
- אֲזַי, אַחֵי, תִקְצְרוּ אֶת גְּמוּל אֲמוֹנְתְכֶם וּשְׂקִידְתְכֶם, סְבִלְנֹתְכֶם וְאַרְדָּר רִיחְכֶם, כְּאֲשֶׁר יַחֲלִתֶם לְפָרֵי הָעֵץ.

לִג

33

- 1 Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.
- 2 And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.
- 3 Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?
- 4 For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.
- וְהִיָּה כְּדַבֵּר עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִבִּיאוּ הָאֲנָשִׁים אֶת שְׂאֵלְתָם לְפָנָיו, אִם עֲלִיָּהֶם לְהֵאֱמִין בְּאֱלֹהִים אֶחָד לְמַעַן יִזְכוּ בְּפְרֵי זֶה אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַר, וְכִיצַד יִזְרְעוּ אֶת הַזֶּרַע, אֶת דְּבַר אֱלֹהִים אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתָיו דְּבַר, וְאָמַר כִּי עֲלִיָּהֶם לְזַרְעוֹ בְּלִבָּם, וּבְאִזְנָהּ אֲפֹן יַחֲלוּ לְפַעַל בְּאַמּוֹנְתָם.
- וְאָמַר עֲלֵמָא אֲלֵיהֶם: הִנֵּה אֲמַרְתֶּם כִּי אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהֵיכֶם כִּי גִרְשִׁיתֶם מִבֵּיתֵי כְּנִסְיֹתֵיכֶם; וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אִם סוֹבְרִים אַתֶּם כִּי אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהִים, טָעוּת גְּדוֹלָה בְּיַדְכֶם, וְכִי עֲלִיכֶם לְחַקֵּר בְּכַתְבֵי הַקְּדוֹשׁ; אִם נִרְאָה בְּעֵינֵיכֶם כִּי כְּדַבֵּר הַזֶּה יִלְמְדוּכֶם, אֵינְכֶם מְבִינִים אוֹתָם.
- הַזּוֹכְרִים אַתֶּם כִּי קִרְאתֶם אֶת דְּבָרֵי זֵנוֹס הַנְּבִיא הַקְּדָמוֹן עַל תְּפִלָּה וְעַבֹּדַת אֱלֹהִים?
- וְכֵה הוּא אָמַר: רַחוּם אַתָּה, אֱלֹהִים, כִּי שָׁמַעְתָּ תְּפִלָּתִי בְּהִוְיָתִי בַּמִּדְבָּר; רַחוּם הָיִיתָ בְּהַתְּפִלָּלִי אֶלֶיךָ עַל אוֹיְבֵי וְאֵתָהּ הַשִּׁיבוֹת אוֹתָם אֵלַי.

עֲלֵמָא לִג:ה-יז

- 5 Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.
- אֱלֹהִים, אַף רַחוּם הָיִיתָ אֵלַי בְּקִרְאִי
אֵלֶיךָ בְּשִׁדְדָה, בְּקִרְאִי אֵלֶיךָ בְּתַפְלֵתִי,
וְאִתָּה שָׁמַעְתָּנִי.
- 6 And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.
- וְעוֹד: אֱלֹהִים, בְּפָנוּתִי אֶל בֵּיתִי, שָׁמַעְתָּנִי
בְּתַפְלֵתִי.
- 7 And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.
- וּבְפָנוּתִי אֶל חֲדָרִי, בְּתַפְלֵתִי אֵלֶיךָ,
יְהוָה, שָׁמַעְתָּנִי.
- 8 Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.
- אָכֵן, רַחוּם אַתָּה עִם בְּנֵיךָ בְּשׁוֹעֲתָם אֵלֶיךָ, לְמַעַן
תִּשְׁמָעֶם אֶתָּה וְלֹא אָדָם, וְאִתָּה שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָעֶם.
- 9 Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.
- אֱלֹהִים, רַחוּם הָיִיתָ עִמָּדִי וְאֵת שׁוֹעֲתֵי בְּקָרֵב
מִקְהֵלֶיךָ אָכֵן שָׁמַעְתָּ.
- 10 Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.
- אֵף שָׁמַעְתָּנִי בְּעַת הַדִּיחוּנִי אוֹיְבֵי וּבְבוֹזִם לִי.
אָכֵן, שָׁמַעְתָּ שׁוֹעֲתֵי וְרִגְזוֹתַי עַל שׁוֹנְאָי,
וּבְחֶמְתְּךָ פָּקַדְתָּם בְּכָלִיוֹן מְהִיר.
- 11 And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.
- אָכֵן, שָׁמַעְתָּ אוֹתִי מִפְּנֵי יְסוּרֵי וּמִפְּנֵי תָם לְבָבִי;
וְכֹה רַחֲמַתְנִי מִפְּנֵי בְּנֶךָ. לְכֹן אֶקְרָא אֵלֶיךָ בְּכָל
תְּלָאוֹתַי כִּי בְּךָ שְׂמֵחָתִי; כִּי הַסְרֹתָ מִמֶּנִּי אֵת
שְׁפָטֶיךָ מִפְּנֵי בְּנֶךָ.
- 12 And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?
- וְאָמַר אֲלֵיהֶם עֲלֵמָא: הֲתֵאֱמִינוּ בְּכַתְבֵי הַקְדָּשׁ
הָהֵם, אֲשֶׁר כָּתוּבוֹם אַנְשֵׁי קְדָמָי?
- 13 Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.
- הִנֵּה, אִם תֵּאֱמִינוּ, אָכֵן תֵּאֱמִינוּ בְּדַבְרֵי זֵנוֹס אֲשֶׁר
אָמַר: הַסְרֹתָ מִמֶּנִּי אֵת שְׁפָטֶיךָ מִפְּנֵי בְּנֶךָ.
- 14 Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?
- וְעַתָּה, אַחֵי, אֲשַׁאלְכֶם אִם קִרְאתֶם אֵת כְּתָבֵי
הַקְדָּשׁ. אִם אֲמַנֶּם קִרְאתֶם, אֵיכָּה תוֹכְלוּ
לְכַפֵּר בְּבֶן אֱלֹהִים?
- 15 For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—
- הֵן אֵין כָּתוּב כִּי זֵנוֹס לְבַדּוֹ דָּבַר עַל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, כִּי גַם זֵינוֹק דָּבַר עֲלֵיהֶם.
- 16 For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.
- וְהוּא אָמַר: כְּעֵסֶתְךָ עַל הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, יְהוָה,
כִּי לֹא הִבִּינוּ אֵת רַחֲמֶיךָ אֲשֶׁר הֵעַנְתָּ לָהֶם
מִפְּנֵי בְּנֶךָ.
- 17 And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.
- וְכֹה רוֹאִים אַתֶּם, אַחֵי, נְבִיא שֵׁנִי אֲשֶׁר מִקְדָּם
הִמְעִיד עַל בֶּן אֱלֹהִים, וַיַּעַן אֲשֶׁר סָרְבוּ הָאֲנָשִׁים
לְהִבִּין אֵת דְּבָרָיו, רָגְמוּהוּ בְּאֲבָנִים עַד מוֹת.

עֲלֵמָא לִג:יח-לד:ב

- 18 But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.
- 19 Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.
- 20 But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.
- 21 O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?
- 22 If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.
- 23 And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

וְאִין זֹאת הַכֹּל; לֹא הֵם לְבָדִם דְּבָרוּ עַל אוֹדוֹת בְּן אֱלֹהִים.

הוּ מִשֶּׁה דְּבַר עָלְיוֹ. אָכֵן, אוֹת הוּקַם בְּמִדְבָּר אֲשֶׁר כָּל הַמְּבִיט אֵלָיו יִחְיֶה; וְרַבִּים הִבִּיטוּ וְחָיוּ.

וְאוֹלָם מֵעֵשִׂים הִבִּינוּ אֶת מִשְׁמַע הַדְּבָרִים הָהֵם, וְזֹאת מִפְּנֵי קָשִׁי לְבָבָם; אִף רַבִּים הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם עַד כִּי לֹא אָבוּ לְהִבִּיט וְלִקְבוֹ אָבְדוּ. הֵם לֹא אָבוּ לְהִבִּיט כִּי לֹא הֵאֱמִינוּ כִּי זֶה יִרְפָּאֵם.

אֲחֵי, אִלּוּ רָפְא לְכֶם עַל יְדֵי נְשִׂיאת עֵינֵיכֶם בְּלִבָּהּ, בְּעֵבֹר תִּרְפָּאוּ, הֲאִם לֹא הֵייתֶם חֲשִׁים לְהִבִּיט? אוֹ, לְעֵמַת זֹאת, הֲאִם הֵייתֶם מְקַשִּׁים אֶת לְבָבְכֶם בְּחֶסֶר אֱמוּנָה וּמִתְרַפִּים לְשֵׂאת אֶת עֵינֵיכֶם לְמַעַן תֵּאבְדוּ?

אִם כֵּן, אוֹי לְכֶם. וְאִם לֹא כֵּן, שָׂאוּ עֵינֵיכֶם וְהִחֲלוּ לְהֵאֱמִין בְּבֶן אֱלֹהִים, כִּי יָבוֹא לְגַאֲלָתְכֶם אֶת עֲמוֹ, וְכִי יִסְבֵּל יְמֹת לְמַעַן פָּכַר עַל חֲטָאֵיהֶם, וְכִי יִשׁוּב וְיָקוּם מִן הַמֵּתִים, וּבְזֹאת יָבִיא אֶת תְּחִיַּת הַמֵּתִים לְמַעַן יַעֲמְדוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְפָנָיו, לְהִשְׁפֵּט בְּיוֹם הַחֲרוֹן, יוֹם הַדִּין, אִישׁ כְּפִי מַעֲשָׂיו.

וְעַתָּה, אֲחֵי, חֲפְצִי כִּי תִזְרְעוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים זֶה בְּלִבְבְּכֶם וְכִהֲחֲלוּ לְתַפְּחַ כָּל כְּלוֹהֵי בְּאִמּוֹנְתְכֶם. וְהִנֵּה, הוּא יִהְיֶה לְעֵץ וְיִצְמַח בְּכֶם אֵילֵי חַיִּי עוֹלָם. וְיִהְיֶה רִצּוֹן כִּי יַעֲתִיר לְכֶם אֱלֹהִים הַקָּלֵת מִשְׂאָכְכֶם עַל יְדֵי הַשְּׂמִחָה בְּבָנוּ. אָכֵן, אִם תִּרְצוּ, תוּכְלוּ לַעֲשׂוֹת כָּל זֹאת. אָמֵן.

לד

וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר דְּבַר עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֵלָיְהֶם, הוּא יָשַׁב עַל הָאָרֶץ וְעִמּוֹלֵק קָם וְהִחֵל לְלַמֵּד אוֹתָם לֵאמֹר:

סְבוּרָנִי, אֲחֵי, כִּי לֹא נָתַן כִּי לֹא תִדְעוּ עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִאֲמְרוּ עַל אוֹדוֹת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ מְלַמְּדִים כִּי בֶן אֱלֹהִים הוּא; אָכֵן, אֲנִי יוֹדֵעַ כִּי לְמַדְתֶּם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה רַבּוֹת לְפָנַי פְּרִישְׁתֶּם מִקְרִבָּנוּ.

1 And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

2 My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

34

עלמא לד:ג-יב

- 3 And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—
- 4 Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.
- 5 And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.
- 6 And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.
- 7 My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.
- 8 And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.
- 9 For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.
- 10 For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.
- 11 Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.
- 12 But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.
- וְכַאֲשֶׁר בְּקִשְׁתֶּם מֵאֲחִי הָאֱהוּב לְהוֹדִיעְכֶם מָה עָלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת מִפְּנֵי צָרוֹתֵיכֶם, הוּא דִּבֶּר אֵלַיכֶם מְעַט, לְהַכִּין אֶת דַּעְתְּכֶם וּלְהַזְהִירְכֶם כִּי תִתְאָזְרוּ בְּאֱמוּנָה וּבְאַרְףֵי רוּחַ.
- זֹאת לְמַעַן תִּרְבֶּה אֱמוּנַתְכֶם עַד כִּי תִצְמִיחוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּלִבְבְּכֶם, לְנִסּוֹת אֶת טוֹבוֹ בְּנִסּוּי.
- וְאֲנַחְנוּ רָאִינוּ כִּי הַשְּׂאֵלָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בְּדַעְתְּכֶם, הִיא אִם דְּבַר אֱלֹהִים מְצוּי בְּבָנָנוּ, אִם אֲכֵן לֹא יִהְיֶה כָּל מְשִׁיחַ.
- אֲףֵי רָאִיתֶם כִּי הוֹכִיחַ לָכֶם אֲחִי בְּאֶפְסָיִם רַבִּים, כִּי דִּבֶּר אֱלֹהִים הוּא בְּמְשִׁיחַ לְמַעַן יִשׁוּעָה.
- אֲחִי הִסְתַּמֵּךְ עַל דְּבָרֵי זֵנוֹס כִּי גְאֻלָּה בָּאָה עַל יְדֵי בְּן אֱלֹהִים, וְגַם עַל דְּבָרֵי זֵנוֹק, וְאֲףֵי הִסְתַּמֵּךְ עַל מֹשֶׁה לְהוֹכִיחַ כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת הֵמָּה.
- וְעַתָּה, אֲנִי עֹצְמִי מֵעִיד לְפָנֵיכֶם כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי יוֹדַע אֲנִי כִּי יָבוֹא הַמְּשִׁיחַ בְּקִרְבֵּי בְּנֵי הָאָדָם, לְקַבֵּל עָלָיו אֶת פְּשָׁעֵי עֲמוֹ, וְכִי הוּא יִכְפֹּר עַל חַטָּאֵי הָעוֹלָם, כִּי יְהוּה אֱלֹהִים דִּבֶּר זֹאת.
- כִּי הִכְרַח כִּי תַעֲשֶׂה כְּפָרָה; כִּי עַל פִּי הַתְּכַנִּית הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר לְאֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים צְרִיכָה לְהַעֲשׂוֹת כְּפָרָה. וְלֹא, אִין מְנוּס כִּי תֵאבֵד כָּל הָאֲנוּשׁוֹת; כִּי הַכֹּל מְקֻשָּׁים אֶת לְבָבָם; אֲכֵן, הַכֹּל כּוֹשָׁלִים וְאוֹבְדִים, וְגוֹרְלָם חָרוּץ לְהִשָּׁחַת, אֲלֹא אִם בְּן תַעֲשֶׂה כְּפָרָה אֲשֶׁר הִכְרַח כִּי תַעֲשֶׂה.
- יַעַן אֲשֶׁר רָאִי כִּי יִהְיֶה קִרְבָּן גָּדוֹל וְאַחֲרוֹן; אֲכֵן, לֹא קִרְבָּן אָדָם, וְלֹא קִרְבָּן בְּהֵמָה, וְאֲףֵי לֹא מִין עוֹף כְּלִשְׁהוֹ; וְלֹא יִהְיֶה זֶה קִרְבָּן אֲנוּשׁ, כִּי עַל הַקִּרְבָּן הַזֶּה לְהִיּוֹת מַחְלָט וְנִצָּחִי.
- וְאִין אָדָם יָכוֹל לְהַקְרִיב אֶת דָּם עֹצְמוֹ לְכַפֵּר עַל חַטָּאֵי זֹלָתוֹ. וְהִיָּה אִם יִרְצַח אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, הִיּוֹמַת אֲחִי הַרוֹצֵחַ עַל פִּי חֲקִינוּ אֲשֶׁר יִשְׁרִים הֵם? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא!
- כִּי הַחֹק דּוֹרֵשׁ אֶת חַיֵּי הַרוֹצֵחַ; לְכֵן אִין דְּבַר אֲשֶׁר הוּא פְּחוּת מִכְּפָרָה מַחְלָטָה, אֲשֶׁר יִסְפִּיק עֲבוֹר חַטָּאֵי הָעוֹלָם.

עֲלֵמָא לַד:יג-כה

- 13 Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice; and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.
- 14 And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.
- 15 And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.
- 16 And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.
- 17 Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;
- 18 Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.
- 19 Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.
- 20 Cry unto him when ye are in your fields, yea, over all your flocks.
- 21 Cry unto him in your houses, yea, over all your household, both morning, mid-day, and evening.
- 22 Yea, cry unto him against the power of your enemies.
- 23 Yea, cry unto him against the devil, who is an enemy to all righteousness.
- 24 Cry unto him over the crops of your fields, that ye may prosper in them.
- 25 Cry over the flocks of your fields, that they may increase.
- עַל כֵּן הִכְרַח אֲשֶׁר יִהְיֶה קִרְבָּן גְּדוֹל אַחֲרוֹן; אִזְּ יִהְיֶה, אִזְּ רָאוּי כִּי יִהְיֶה, הַפָּסֵק לְשִׁפְיֹכֶת דָּמִים. אִזְּ תִקְוִים תּוֹרַת מֹשֶׁה; אֲכֹן, אִזְּ תִקְוִים בְּלֹה, כָּל אוֹת וּפְרָט אֲשֶׁר בָּהּ, וְאִף אֶחָד מֵהֶם לֹא יַעֲבֹר.
- הִנֵּה, זֶה כָּל מִשְׁמַע הַתּוֹרָה, כָּל פְּרָט שְׂבָה מִכֹּהֵן אֶל הַקִּרְבָּן הַגְּדוֹל וְהָאַחֲרוֹן הַהוּא; וְהַקִּרְבָּן הַגְּדוֹל וְהָאַחֲרוֹן הַהוּא יִהְיֶה בֶן אֱלֹהִים, מִחֻלָּט וְנִצְחִי.
- וְכֵן יָבִיא יְשׁוּעָה לְכָל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּשֵׁמוֹ; זֹאת כּוֹנֵנַת הַקִּרְבָּן הָאַחֲרוֹן הַזֶּה, לְהָבִיא מְלֵא רַחֲמִים, הַמְתַּגְּבְּרִים עַל מִדַּת הַדִּין וּמַעֲנִיקִים לְבְנֵי הָאָדָם אֶת הַדְּרֹךְ לַפְּעַל בְּאֱמוּנָה לְשֵׁם תְּשׁוּבָה מִחֻטָּא.
- כֹּה יִכּוֹלִים רַחֲמִים לְסַפֵּק אֶת תְּבִיעוֹת מִדַּת הַדִּין וּלְהַקִּיפֵם בְּזִרְעוֹת בְּטָחוֹן, בְּעוֹד הָאִישׁ אֲשֶׁר אֵינוֹ פּוֹעֵל בְּאֱמוּנָה לְשֵׁם תְּשׁוּבָה חֲשׂוֹף לְכָל חֹק תְּבִיעַת הַדִּין; לְכֵן מִפְּעֻלַּת תְּכִנִּית הַגְּאֻלָּה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּצְחִית רַק לְמֵאֲמִין לְשֵׁם תְּשׁוּבָה.
- לְכֵן, אַחֵי, יִהְיֶה רְצוֹנוֹ כִּי יִזְכְּכֶם אֱלֹהִים לַפְּעַל בְּאֱמוּנָה לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, לְמַעַן תִּקְרְאוּ בְּשֵׁמוֹ, לְמַעַן יִרְחַמְכֶם.
- אֲכֹן, קִרְאוּ אֵלָיו לְרַחֲמִים, כִּי הוּא גְבוּר לְהוֹשִׁיעַ.
- אֲכֹן, הִכְנַעוּ וְהִתְמַיְדוּ בַתְּפִלָּה אֵלָיו.
- קִרְאוּ אֵלָיו בְּהַיּוֹתְכֶם בַּשָּׂדֶה, אֲכֹן, בְּעַד כָּל צֹאנְכֶם.
- קִרְאוּ אֵלָיו בְּבֵיתְכֶם, בְּעַד כָּל בְּנֵי בֵיתְכֶם, בֶּקֶר, צְהָרִים וְעָרֵב.
- אֲכֹן, קִרְאוּ אֵלָיו, כְּנִגַּד כַּח אוֹיְבֵיכֶם.
- אֲכֹן, קִרְאוּ אֵלָיו כְּנִגַּד הַשָּׂטָן, אֲשֶׁר הוּא אוֹיֵב כָּל צְדָקָה.
- קִרְאוּ אֵלָיו בְּעַד תְּבוּאֹת שְׂדוֹתֵיכֶם, לְמַעַן תִּצְלִיחוּ בָהֶם.
- קִרְאוּ בְּעַד הַצֹּאן אֲשֶׁר בְּשְׂדוֹתֵיכֶם, לְמַעַן יִרְבוּ.

עֲלֵמָא לַד: כּו-לַד

- 26 **But this is not all; ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.**
 וְאִין זֹאת הַכֹּל עֲלֵיכֶם לְשַׁפֵּךְ אֶת נַפְשְׁכֶם בְּהַיּוֹתְכֶם בְּחֻדְרֵיכֶם, בְּמִסְתְּוֵיכֶם וּבִיעֲרוֹתֵיכֶם.
- 27 **Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually for your welfare, and also for the welfare of those who are around you.**
 וּבָעֵת אֲשֶׁר אֵינְכֶם קוֹרְאִים אֶל יְהוָה, יְהִי לְבָבְכֶם מְלֵא, וְתִשְׁפְּכוּהוּ תְּמִיד בְּתַפִּלָּה אֵלָיו לְמַעַן שְׁלוֹמְכֶם, וּלְמַעַן שְׁלוֹם אֵלֶּה אֲשֶׁר סְבִיבְכֶם.
- 28 **And now behold, my beloved brethren, I say unto you, do not suppose that this is all; for after ye have done all these things, if ye turn away the needy, and the naked, and visit not the sick and afflicted, and impart of your substance, if ye have, to those who stand in need—I say unto you, if ye do not any of these things, behold, your prayer is vain, and availeth you nothing, and ye are as hypocrites who do deny the faith.**
 וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אַל תַּחֲשְׁבוּ כִּי זֶה הַכֹּל, כִּי אַחַר עֲשׂוֹתְכֶם כָּל זֹאת, אִם תִּסְרִיּוּ אֶת הָאֲבִיּוֹן וְאֶת הַעֵרִים מֵעֲלֵיכֶם, וְאֶת הַחוֹלָה וְאֶת הַמְּנַגֵּעַ לֹא תִבְקְרוּ, וְלֹא תַחֲלִקוּ לְנֹצְרָכִים מִקְּנִינְכֶם, בְּעוֹד יֵשׁ לָכֶם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם לֹא תַעֲשׂוּ דָבָר מִכָּל אֵלֶּה, לְשׂוֹא תִפְלֹתְכֶם, וְלֹא תוֹעִילְכֶם מֵאוֹמָה, וְהֵנְכֶם כְּחֹנְפִים הַמְּכַחְשִׁים בְּאַמוּנָה.
- 29 **Therefore, if ye do not remember to be charitable, ye are as dross, which the refiners do cast out, (it being of no worth) and is trodden under foot of men.**
 לָכֵן, אִם לֹא תִזְכְּרוּ לְהִיּוֹת אֲנָשֵׁי חֶסֶד כְּסִיגִים תִּהְיוּ, אֲשֶׁר יִשְׁלִיכֶם הַצּוֹרֵף, כִּי לֹא יִצְלָחוּ לְכָל, וְאֲשֶׁר בְּרַגְלֵים יִרְמָסוּ.
- 30 **And now, my brethren, I would that, after ye have received so many witnesses, seeing that the holy scriptures testify of these things, ye come forth and bring fruit unto repentance.**
 וְעַתָּה, אַחֵי, אַחַר אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם עֵדוּת כַּה רַבּוֹת וְנוֹכַחְתֶּם כִּי כְּתוּבֵי הַקְּדוֹשׁ מְעִידִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, רְצוֹנִי כִּי תִבּוֹאוּ וְתִגְיִשׁוּ פְּרִי תְּשׁוּבָה.
- 31 **Yea, I would that ye would come forth and harden not your hearts any longer; for behold, now is the time and the day of your salvation; and therefore, if ye will repent and harden not your hearts, immediately shall the great plan of redemption be brought about unto you.**
 אֲכֹן, רְצוֹנִי כִּי תִבּוֹאוּ וְלֹא תִקְשׂוּ עוֹד אֶת לְבַבְכֶם. כִּי הִנֵּה עֵתָה הַיּוֹם וְהַיּוֹם לְיִשׁוּעַתְכֶם; וְלָכֵן, אִם תִּנְחַמוּ מִחַטְאֵיכֶם וְלֹא תִקְשׂוּ אֶת לְבַבְכֶם, מִיַּד תִּפְעַל לְגַבְיְכֶם תִּכְנִית הַגְּאֻלָּה הַגְּדוֹלָה.
- 32 **For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.**
 כִּי חַיִּי הָעוֹלָם הַזֶּה הֵנּוּם לְבַנֵּי הָאָדָם עֵת הַכְּנֶה לְקִרְאָת קִבְּלַת פְּנֵי אֱלֹהִים; אֲכֹן, יוֹם חַיִּי הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא הַיּוֹם אֲשֶׁר נוֹעַד לְבַנֵּי הָאָדָם לְבַצֵּעַ אֶת עֲמָלָם.
- 33 **And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.**
 וְכַפִּי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָכֶם, יַעַן כִּי יֵשׁ לָכֶם עֵדוּת כַּה רַבּוֹת, אֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם כִּי לֹא תִדְחוּ לְקִץ אֶת יוֹם תְּשׁוּבַתְכֶם; כִּי אַחַר יוֹם חַיִּים זֶה, הַנֶּתּוּן לָנוּ בְּעֵבֹר נִתְּכֹנֵן לְחַיֵּי עוֹלָם, אִם לֹא נִשְׁפֹּר אֶת יְמֵינוּ בְּעוֹדֵנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, יְבוֹא לִיל הַחֹשֶׁךְ אֲשֶׁר לֹא נִתֵּן לַעֲשׂוֹת בּוֹ כָּל עֲבוּדָה.
- 34 **Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of**
 כִּי בְּבוֹא עֲלֵיכֶם הַמְּשִׁבֵּר הַנּוֹרָא הַהוּא, לֹא תוֹכְלוּ לֹמַר: אֲנִי אֶנְחָם מִרַע, אֲנִי אֲשׁוּב אֶל אֱלֹהֵי. אֲכֹן, אֵינְכֶם יְכוֹלִים לֹמַר זֹאת; כִּי

עֲלֵמָא לַד:לֵה-מֵא

לְאוֹתוֹ רוּחַ, הַשּׁוֹלֵט בְּגוֹפְכֶם בְּעַת צַאֲתְכֶם
מִחַיִּי הָעוֹלָם הַזֶּה, יִהְיֶה כַח שְׁלִטוֹן עַל גּוֹפְכֶם
בְּעוֹלָם הַנֶּצֶחַ הַהוּא.

this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

כִּי אִם תִּדְחוּ אֶת תְּשׁוּבַתְכֶם עַד יוֹם מוֹתְכֶם
הַפּוֹד הַפּוֹד רוּחַ הַשְּׁטָן לְשִׁלְיֵיכֶם, וְחוֹתְמוֹ נִתַּן
בְּכֶם; לָכֵן רָחֲקָה מִכֶּם רוּחַ יְהוָה וְאִין לָהּ
מְקוֹם בְּתוֹכְכֶם, וְלִשְׁטָן יֵשׁ שְׁלִיטָה מְלֵאָה
עֲלֵיכֶם. זֹאת אַחֲרֵית הַרְשָׁעִים.

35 For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

וְזֹאת יָדַעְתִּי, וְעַן אֶשֶׁר אָמַר יְהוָה כִּי אֲיִנּוּ
שׁוֹכְנֵי בְּהִיכְלוֹת אֲשֶׁר אֵינֶם קְדוֹשִׁים, כִּי אִם
בְּלֵב צַדִּיקִים יֵשְׁבוּ; וְהוּא אָף אָמַר כִּי יֵשְׁבוּ
הַצַּדִּיקִים בְּמַלְכוּתוֹ וְלֹא יֵצְאוּ עוֹד; וְכִי
לְבוּשֵׁי הַלְבָּן בְּדַם הַשֶּׁה.

36 And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, רְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִי בִּירְאֵת אֱלֹהִים תַּעֲמְלוּ
לְהַקִּים אֶת יְשׁוּעַתְכֶם, וְכִי לֹא תִכְחָשׁוּ עוֹד
בְּבוֹא הַמְּשִׁיחַ.

37 And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

רְצוֹנִי כִּי לֹא תוֹסִיפוּ לָרִיב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, כִּי
תִקְבְּלוּהָ, וְתִקְבְּלוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ;
כִּי תִכְנְעוּ עַד עַפְרָה, וְתַעֲבְדוּ אֶת אֱלֹהִים, בְּכָל
מְקוֹם אֲשֶׁר תִּהְיוּ, בְּרוּחַ וּבְאֵמָת; כִּי תִהְיוּ
בְּהוֹדְיָה לֹו מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עַל רַב רַחֲמָיו
וְשִׁפְעַתוֹ בְּרַחֲמָיו אֲשֶׁר הֵעֲתִיר עֲלֵיכֶם.

38 That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

וְאֲנִי אָף מְזַהֵר אֶתְכֶם, אַחֵי, כִּי תִשְׁמְרוּ
לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד, לְבַל יִשָּׂה אֶתְכֶם הַשְּׁטָן מִן
הַדֶּרֶךְ בְּמַדְוִחָיו, לְבַל יִגְבֵר עֲלֵיכֶם וְתִהְיוּ
מְשַׁעֲבָדִים לוֹ בְּיוֹם הָאֲחִירוֹן, כִּי גְמוּל לֹא
יִגְמַלְכֶם כָּל טוֹב.

39 Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אֶעֱזָר אֶתְכֶם לְהִתְאַזֵּר
בְּאֶרְךְ רוּחַ, וְלִשְׂאֵת כָּל מִינֵי יְסוּרִים; אַל
תִּגְדְּפוּ אֶת הַמְּנַדִּים אֶתְכֶם עַל רַב עֲנִיְכֶם, פֶּן
תִּחְטְאוּ כְּמוֹתָם.

40 And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

כִּי תִהְיוּ סְבֻלָּנִים וְתִסְבְּלוּ אֶת יְסוּרֵיכֶם בְּתִקְוָה
תִּקְיָפָה כִּי יָבוֹא יוֹם וְבוֹ תִנּוּחוּ מִכָּל צָרוֹתֵיכֶם.

41 But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

לֵה

35

- וְהָיָה בְּכָלוֹת עֲמוּלֵק אֶת דְּבָרָיו, הֵם הִסְתַּלְקוּ מִן הַהֶמוֹן וְעָבְרוּ אֶל אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן.
- וְאִי שְׂאָר עֲמִיתֵיהֶם, אַחַר אֲשֶׁר הִשִּׁיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְזוֹרְמִים, בָּאוּ אֶל אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן.
- אֲזִי הִתְקַבְּצוּ נְכַבְּדֵי הַזּוֹרְמִים וְנוֹעְצוּ עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִגִּדוּ לָהֶם; וְהֵם כָּעָסוּ עַל דְּבַר אֱלֹהִים כִּי הוּא הַכְרִית אֶת תְּחֻבּוֹלָתָם, וְלֹכֵן לֹא נִשְׁמָעוּ לוֹ.
- וְהֵם שְׁלְחוּ וְאָסְפוּ אֶת כָּל הָעָם מִכָּל הָאֶרֶץ, וְנוֹעְצוּ עִמָּם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נֹאמְרוּ.
- וּמוֹשְׁלֵי הָעָם וְכֹהֲנָיו וּמוֹרְיוֹ הִסְתִּירוּ מֵהָעָם אֶת רְצוֹנָם וְכֹנְנוֹתֵיהֶם; וְכֹף הֵם גָּלוּ בְּעֵרְמָה אֶת דַּעַת כָּל הָאֲנָשִׁים.
- וְאַחַר אֲשֶׁר גָּלוּ אֶת דַּעַת כָּל הָאֲנָשִׁים, הֵם גָּרְשׁוּ מִן הָאֶרֶץ אֶת כָּל אֲשֶׁר תָּמְכוּ בְּדְבָרֵי עֲלֵמָא וְעֲמִיתָיו. רַבִּים הָיוּ הַמְגֹרְשִׁים; וְאִי הֵם עָבְרוּ אֶל אֶרֶץ יֶרְשׁוֹן.
- וְעֲלֵמָא וְעֲמִיתָיו שִׁמְשׁוּ לְפָנֵיהֶם.
- וְעַם הַזּוֹרְמִים כָּעָסוּ עַל אֲנָשֵׁי עֲמוֹן אֲשֶׁר שָׁכְנוּ בְּאֶרֶץ יֶרְשׁוֹן. וּמוֹשֵׁל הַזּוֹרְמִים הֶעֱלִיֹן, אֲשֶׁר הוּא אִישׁ רָשָׁע מְאֹד, שָׁלַח אֶת דְּבָרוֹ אֶל אֲנָשֵׁי עֲמוֹן וּבְקוֹשׁ מֵהֶם לְגַרֵּשׁ מֵאֶרֶץ אֶת כָּל הַבָּאִים אֲלֵיהֶם מֵאֵת עֲמוֹן.
- וְהוּא הִפִּיחַ עֲלֵיהֶם רַב אִיוּמִים, אִף הַדְּבָרִים לֹא הִפְחִידוּ אֶת אֲנָשֵׁי עֲמוֹן וְהֵם לֹא גָרְשׁוּ אֶת הַזּוֹרְמִים; וְהֵם קִבְּלוּ אֶת כָּל עֲנִיֵיהֶם הַבָּאִים אֲלֵיהֶם, אִף כָּל־כְּלוּם וְהִלְבִּישׁוּם וְנָתְנוּ לָהֶם אֲדָמוֹת לְנַחֲלָה וְסִפְקוּ לָהֶם אֶת צְרֻכֵיהֶם.
- וְהַדְּבָר הֶעֱלָה אֶת חֲמַת הַזּוֹרְמִים עַל אֲנָשֵׁי עֲמוֹן וְהֵם הִחֲלוּ לְהִתְעַרֵב בְּלִמְנִים וּלְהַעֲלוֹת גַּם בָּהֶם חֲמָה עֲלֵיהֶם.
- 1 Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.
- 2 Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.
- 3 And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.
- 4 And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.
- 5 Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.
- 6 And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.
- 7 And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.
- 8 Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.
- 9 And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.
- 10 Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

עֲלֵמָא לַה־יָא-לוֹ:א

- 11 And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.
- 12 And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 13 And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.
- 14 And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.
- 15 Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.
- 16 Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

כַּה הִחִלוּ הַזּוֹרְמִיטִים וְהַלְּמָנִיטִים לְהִתְכַּוֵּן לְמִלְחָמָה בְּאַנְשֵׁי עַמּוֹן וְכֵן בְּנִפְיִים.

וְכַה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁבַע עָשָׂר לְשִׁטּוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.

וְאַנְשֵׁי עַמּוֹן יִצְאוּ מֵאַרְצוֹ יִרְשׁוֹן וּבָאוּ אֶל אֶרֶץ מֶלֶךְ. וְהֵם פָּנוּ מִקּוֹם בְּאַרְצוֹ יִרְשׁוֹן לְחַיִּלוֹת הַנְּפִיִים, לְהִלָּחֵם בְּחַיִּלוֹת הַלְּמָנִיטִים וּבְחַיִּלוֹת הַזּוֹרְמִיטִים. כִּי הִחִלָּה מִלְחָמָה בֵּין הַלְּמָנִיטִים וּבֵין הַנְּפִיִים בְּשְׁנַת שְ�מוֹנֶה עָשָׂר לְשִׁטּוֹן הַשׁוֹפְטִים; וַיִּתֵּר דְּבָרֵי הַמִּלְחָמוֹת בֵּינֵיהֶם כְּתוּבִים בְּהַמְשָׁךְ דְּבָרִים אֲלֵהָ.

וְעֲלֵמָא וְעַמּוֹן וְעַמִּיתֵיהֶם וּשְׁנֵי בְנֵי עֲלֵמָא שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ זֶרַחֵמְלָה, אַחַר אֲשֶׁר הָיוּ כְּלֵי שִׁרְתָּ בְּיַד אֱלֹהִים לְהָשִׁיב מִחֻטָּא רַבִּים מִן הַזּוֹרְמִיטִים. וְכָל אֲשֶׁר שָׁבוּ מִחֻטָּאֵיהֶם גָּרְשׁוּ מֵאַרְצָם; וְאוּלָם יֵשׁ לָהֶם אֲדָמוֹת לְנַחֲלָה בְּאַרְצוֹ יִרְשׁוֹן; וְהֵם אָחֳזוּ בְּנִשְׁקָם לְהִגַּן עַל עַצְמָם וְעַל נְשׁוֹתֵיהֶם, וְעַל בְּנֵיהֶם וְעַל אֲדָמוֹתֵיהֶם.

וְעֲלֵמָא נִעְצַב עַל עוֹן עַמּוֹן, עַל הַמִּלְחָמוֹת וְעַל שְׁפִיכַת הַדָּם וְעַל הַמְּרוֹיבוֹת אֲשֶׁר בְּקִרְבָּם; וְאַחַר אֲשֶׁר בָּא לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, אוֹ, אַחַר אֲשֶׁר שָׁלַח לְהַשְׁמִיעוֹ בְּאַזְנֵי כָּל הָאֲנָשִׁים בְּכָל עִיר, הִתְעַצַּב מְאֹד אֶל לְבוֹ בְּרֵאוֹתוֹ כִּי הִחֵל הָעָם לְהַקְשׁוֹת אֶת לְבוֹ וְכִי נִרְגַּז עַל חֲמַרְת דְּבַר אֱלֹהִים.

לְכֵן הוּא אָסַף אֶת בְּנָיו, לְמַעַן יִפְקִיד כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם עַל מִשְׁמֶרְתוֹ בְּדְבַרֵי צֶדֶק. וַיֵּשׁ עִמָּנוּ בְּכְתוּבִים דְּבָרֵי מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוָּה, אֲשֶׁר רָשַׁם בְּמוֹ יָדוֹ.

דְּבָרֵי עֲלֵמָא אֲשֶׁר דְּבַר אֶל בְּנוֹ הֵילְמָן: נְכַלְל בְּפָרְקִים לוֹ-לוֹ; אֶל בְּנוֹ שִׁבְלוֹן: נְכַלְל בְּפָרְקִים לַח; וְאֶל בְּנוֹ קוֹרִיאֲנִטוֹן: נְכַלְל בְּפָרְקִים לֹט-מב. (בְּעֶרְךָ 74 לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

לו

36

בְּנֵי, הִטָּה אֶזְנוֹ לְדְבָרֵי, כִּי נִשְׁבַּע אֲנִי לָךְ כִּי אִם תִּשְׁמַר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים תִּצְלִיחַ בְּאַרְצֶךָ.

1 My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

The words of Alma to his son Helaman, comprising chapters 36–37; his son Shiblon, comprising chapter 38; and his son Corianton, comprising chapters 39–42. (About 74 B.C.)

עֲלָמָא לוֹב-יָא

- 2 I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.
- 3 And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.
- 4 And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.
- 5 Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself.
- 6 For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.
- 7 And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.
- 8 But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.
- 9 And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.
- 10 And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.
- 11 And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.
- מי יתן ותעשה כמעשי ותזכר את שבית אבותינו; כי הם היו משעבדים ואף אחד לא היה יכול להצילם, כי אם אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב. והוא הציל הצילם מצרתם.
- ועתה, בני הילמן, עודף נער, ולכן אני מפציר בך כי תשמע את דברי ותלמד ממני; כי ידעתי אשר כל שם את מבטחו באלהים, ימצא סעד בשעת נסיונו ובצרתו וביסוריו ויתנשא ביום האחרון.
- אין רצוני כי תחשב כי מדעתי נודע לי הדבר; אין ידעתי באה מן הגשמי, כי אם מן הרוח; לא מן השכל הבשרי כי אם מאלהים.
- הנני אומר לך כי לולא נולדתי מאת אלהים לא היה לי לדעת את הדברים האלה, אף אלהים הודיעני אותם בפני מלאך קדשו, ולא בזכות עצמי כלל.
- כי הלכתי עם בני מושיע, בבקשנו לאבד את כנסיית אלהים. והנה שלח אלהים את מלאך קדשו לעצורנו בדרך.
- והנה, הוא דבר אלינו, וקולו כקול הרעם וכל הארץ רעדה תחת רגלינו. וכלנו נפלנו ארצה מפני פחד יהוה אשר נפל עלינו.
- והנה דבר אלי הקול לאמר: קומה! וקמתי וראיתי את המלאך.
- והוא אמר אלי: אם חפצך הוא לאבד עצמך, אל תוסף לבקש לאבד את כנסיית אלהים.
- ונפלת ארצה; ולא יכלתי לפתח את פי שלישה ימים ושלושה לילות, ואף לא להזיז את איברי גופי.
- והמלאך הוסיף לדבר אלי; ושמעתי שמעו את דבריו, אף אני לא שמעתיים, כי בשמעתי את המלים: אם חפצך הוא לאבד עצמך, אל תוסף לבקש לאבד את כנסיית אלהים, הפיתי בפחד כה עז ובבהלה פן אבד, עד כי נפלת ארצה ולא שמעתי עוד דבר.

עֲלֵמָא לֹוּ:יב-כב

- 12 ענווי נצח עניתי, מצוקת נפשי רבתי מכל, והפיתי מפני כל חטאי.
- 13 אכן, זכרתי את כל חטאי ועוונותי, אשר מפניהם עניתי ביסורי שאול; ראיתי כי מרדתי באלהי, ולא שמרתי את מצוות קדשו.
- 14 אכן, רצחתי רבים מבני, בהטותי אותם מן הדרך אלי אבדון; ובקצרה, כה גדולים היו עוונותי, עד כי המחשבה לבדה על בואי לפני אלהי, הכתה את נפשי בבועתה אשר ילאה פה מהביע.
- 15 ואני אמרתי בלבי, אהה, מי יתן ואשלח ואכחד נפש וגו', ולא אובא לעמד לפני אלהי להשפט על מעשי.
- 16 והנה, שלשה ימים ושלשה לילות התעניתי, מכה במכאובי נפש ארורה.
- 17 ובהיותי מענה בענויים האלה, בעת אשר הציקני זכרון רב חטאי, והנה זכרתי כי שמעתי את נבואת אבי אל העם על בוא איש אחד, ישוע המשיח, בן אלהים, למען יכפר על חטאי העולם.
- 18 וכאשר החזיקה דעתי במחשבה הזאת, קראתי בעמק לבי: הוי, ישוע, בן אלהים, רחם עלי, השקוע במררה והמקף בחרצבות מות נצחיות.
- 19 והנה, בחשבי זאת, לא יספתי לזכר את מכאובי ולא עניתי עוד על ידי זכרון חטאי.
- 20 והנה, איזו שמחה ואיזה אור נפלא ראיתי; נפשי מלאה שמחה כה עצומה כמדת מכאובי לפני כן!
- 21 הנני אומר לך, בני, כי אין דבר כה נורא וכה מר כמכאובי אשר פקדוני. ועוד אמר לך, בני, כי לעמת זאת אין דבר כה נהדר וכה מתוק כשמחה אשר היתה לי.
- 22 אכן, דמיתי כי ראיתי מראה כמראה אשר ראה אבינו, לחי, והנה אלהים יושב על
- 12 But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.
- 13 Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.
- 14 Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.
- 15 Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.
- 16 And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.
- 17 And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.
- 18 Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.
- 19 And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.
- 20 And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!
- 21 Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.
- 22 Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the

עֲלֵמָא לוֹ:כג-ל

כְּסָאוֹ, וְהוּא מְקַף מְקַהְלֵי מְלֵאכִים אִין מְסַפֵּר
וְהֵם שָׁרִים וּמְשַׁבְּחִים לְאֱלֹהֵיהֶם; וְנִפְשֵׁי
הַשְּׁתוֹקְקָה לְהִיּוֹת שָׁם.

attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

וְהִנֵּה, שָׁב כַּח אֵיבְרֵי לְקִדְמוֹתוֹ, וְעַמְדָתִי עַל רַגְלֵי
וְהִשְׁמַעְתִּי אֶת הָעָם כִּי מֵאֵת אֱלֹהִים נוֹלְדָתִי.

23 But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

וּמֵאֵז וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה עָמַלְתִּי בְּלֹא חֵדֵל לְהַבְיִיא
נִפְשוֹת לְתַשׁוּבָה; לְהַבְיִיאַן לְטַעַם מִן הַשְּׂמִיחָה
הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר טַעַמְתִּי, לְמַעַן יִגְדְּלוּ גַם הֵן
מֵאֱלֹהִים וְיִמְלְאוּ בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

24 Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

וְהִנֵּה, בְּנִי, מִשְׁמַחְנִי יְהוּה שְׂמִיחָה רַבָּה מְאֹד
בְּפְרֵי עֲמָלִי.

25 Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

כִּי מִפְּנֵי דְבָרוֹ אֲשֶׁר חָלַק לִי, נוֹלְדוּ רַבִּים
מֵאֵת אֱלֹהִים, וְטַעְמוֹ אֶת אֲשֶׁר טַעַמְתִּי, וְרָאוּ
עֵינַי בְּעֵינַי אֶת אֲשֶׁר רָאִיתִי; לָכֵן יָדוּעַ יוֹדְעִים
הֵם כְּמוֹנֵי עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר עָלִיהֶם
דִּבַּרְתִּי; וַיִּדְעֵתִי מֵאֱלֹהִים הַנֵּה.

26 For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

בְּכָל מִינֵי נִסְיוֹנוֹת וְצָרוֹת הָיָה לִי מִשְׁעָן,
אֶף בְּכָל מִינֵי יְסוּרִים; כִּי הִצִּילְנִי אֱלֹהִים
מִמָּוֶה וּמִכָּלִים וּמִמָּוֶת; בּוֹ אֲשִׁים מִבְּטַחִי
וְהוּא עוֹד יוֹשִׁיעֵנִי.

27 And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

יָדוּעַ אֲדַע כִּי הוּא יִשְׁאַנֵּנִי בְּיוֹם הַאֲחֵרוֹן לְשִׁכְן
עִמּוֹ בְּתַפְאֵרָה; וְאֲנִי אֶהְלֹל לְעוֹלָם, כִּי הוּא
הוֹצִיא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם וְטָבַע אֶת
הַמִּצְרַיִם בַּיָּם סוּף וּבְכַחוֹ הוֹלִיךְ אֶת אֲבוֹתֵינוּ
אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה; אֲכֹן, הוּא הִצִּילָם
מִשְׁעָבוֹד וּמִשְׁבִּיָּה פַעַם בְּפַעַם.

28 And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

אֶף אֶת אֲבוֹתֵינוּ הוּא הוֹצִיא מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם;
וּבְכַחוֹ הִנְצִיחַ אֶף הִצִּילָם מִשְׁעָבוֹד וּמִשְׁבִּיָּה,
פַּעַם בְּפַעַם, עַד הַיּוֹם הַזֶּה; וְזָכַר שְׁבִיָּם לְנִגְדֵי
תְּמִיד. וּבְזָכְרֵי אֶת שְׁבִיָּם, כִּד עָלִיד לְזָכַר.

29 Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

וְהִנֵּה, בְּנִי, אִין זֹאת הַכֹּל, כִּי עָלִיד לְדַעַת,
כְּפִי אֲשֶׁר יוֹדַע אֲנִי, כִּי אִם תִּשְׁמַר אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים, הִצְלַח תִּצְלַח בְּאָרֶץ. וְכֹן עָלִיד לְדַעַת
כִּי אִם לֹא תִשְׁמַר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, תִּכָּרַת
מִלְּפָנָיו. כֹּל זֹאת כְּדִבְרֵי.

30 But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

לז

37

- 1 And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;
- 2 And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.
- 3 And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—
- 4 Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.
- 5 And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.
- 6 Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.
- 7 And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.
- 8 And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.
- 9 Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.
- וְעַתָּה, בְּנֵי הֵילָמָן, הִנְנִי מְצַוְךָ לְקַחַת אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן הַמִּפְקָדִים בְּיָדִי
- וְעוֹד אֲנִי מְצַוְךָ לְכַתֵּב אֶת קוֹרוֹת הָעָם הַזֶּה עַל לוּחוֹת נְפִי, כַּפִּי שֶׁשָּׁשִׁיתִי אֲנִי, וְלִשְׁמֹר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּקִדְשָׁתְּם כַּאֲשֶׁר שָׁמַרְתִּים; כִּי שְׁמוֹרִים הֵם לְמַעַן תִּכְלִית חֻכְמָה.
- וְלוּחוֹת נְחֹשֶׁת קָלָל אֵלֶּה, אֲשֶׁר נִחְרְטוּ בָּהֶם כְּתָבֵי הַקִּדְשׁ, וּבָהֶם תוֹלְדוֹת אֲבוֹתֵינוּ לְדוֹרוֹתֵיהֶם מֵרֵאשִׁיתָם,
- הִנֵּה, אֲבוֹתֵינוּ נִבְּאוּ כִּי הֵמָּה יִשְׁמְרוּ וְיִמְסְרוּ מִדּוֹר לְדוֹר, וְכִי יָד יְהוָה תִּשְׁמְרֵם וְתִנְצְרֵם עַד אֲשֶׁר יֵצֵא דְבָרְם לְכָל אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם, לְמַעַן יֵדְעוּ אֶת הַנִּסְתָּרוֹת אֲשֶׁר בָּהֶם.
- וְהִנֵּה, אִם אַכֵּן נִשְׁמְרִים הֵם, עָלֵיהֶם לִשְׁמֹר אֶת בְּרָקָם; וְהֵם אַכֵּן יִשְׁמְרוּ אֶת בְּרָקָם, וְכֵן כָּל הַלוּחוֹת אֲשֶׁר בָּהֶם כְּתָב קִדְשׁ.
- וְאוֹלַי תִּחְשַׁב כִּי אִוֵּלֶת הִיא מִמֶּנִּי; אֲךָ הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי בְּדְבָרִים קְטַנִּים וּפְשׁוּטִים מוֹצְאִים לְפַעֵל דְּבָרִים גְּדוֹלִים, וְלַעֲתִים קְרוֹבוֹת אֲמַצְעִים קְטַנִּים אַכֵּן מְבִיכִים אֶת הַחֻכְמַיִם.
- וְיְהוָה אֱלֹהִים פּוֹעֵל עַל יְדֵי אֲמַצְעִים לְהַגְשִׁים אֶת תְּכֵלִיּוֹתָיו הַגְּדוֹלוֹת וְהַנִּנְחָיוֹת; וּבְאֲמַצְעִים קְטַנִּים מְאֹד מְבִיךְ יְהוָה אֶת הַחֻכְמַיִם וּמְבִיא גְּאֻלָּה לְנַפְשׁוֹת רַבּוֹת.
- וְהִנֵּה בְּחָכְמַת אֱלֹהִים הָיָה זֶה, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִוְעְדוּ לְהִשְׁמֹר, וְעַן אֲשֶׁר הִרְחִיבוּ אֶת זְכָרוֹן הָעָם הַזֶּה וְהוֹכִיחוּ לְרַבִּים אֶת שְׁגִיאת דַּרְכָּם וְהִבִּיאוּם אֶל דַּעַת אֱלֹהֵיהֶם וְלִגְאֻלַּת נַפְשָׁם.
- אַכֵּן, אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, לוֹלֵא הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הָרְשׁוּמִים בְּכְתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר עַל הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה, לֹא יִכְלוּ עִמּוֹן וְעִמְיֹתָיו לְהוֹכִיחַ לְאֲלָפִים כֹּה רַבִּים מִן הַלְּקַנְיִים כִּי מִסִּרְתָּ אֲבוֹתֵיהֶם אֵינְנָה נְכוֹנָה. אַכֵּן, כְּתָבִים אֵלֶּה וְדְבָרֵיהֶם הִבִּיאוּם לְיַדִּי תְּשׁוּבָה. הֵם הִבִּיאוּם לִידְעַת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְלִשְׂמֹחַ בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ גּוֹאֲלָם.

- 10 And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?
- 11 Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.
- 12 And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.
- 13 O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.
- 14 And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.
- 15 And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.
- 16 But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.
- 17 For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.
- 18 For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.
- 19 And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show
- ומי יודע אם לא ישמשו הם אמצעי להביא עוד אלפים מן הלמנים ואף אלפים רבים מאחיינו קשי הערו, הנפיים, המקשים היום את לבם בחטא ובעוון, לידיעת גואלם?
- טרם גלו לי הנסתרות האלה במלאן, לכן אתאפק.
- אולי יספיק אם רק אמר כי שמורים הם לתכלית חכמה, הידועה לאלהים. כי עצת חכמתו על כל מעשיו, וכל נתיבותיו מישרים, ומהלכו הוא מעגל אחד נצחי.
- זכר נא, זכר, בני הילמן, מה חמורות הן מצוות אלהים אשר אמר: אם תשמרו את מצוותי תצליחו בארץ, ואם לא תשמרו, הכרת תכרתו מלפני.
- ועתה, זכר, בני, כי אלהים הפקיד בידיך את הדברים האלה, אשר קדושים הם, והוא שמרם בקדשתם והוא ישמרם וינצרם לתכלית חכמה אשר עמו, למען יראה את כחו לדורות יבואו.
- והנני אומר לך ברוח הנבואה, כי אם תפר את מצוות אלהים, יקחו ממך הדברים האלה, אשר קדושים הם, על ידי כח אלהים, ואתה תמסר לידי השטן, למען יזרד כמוץ לפני הרוח.
- ואולם אם תשמר את מצוות אלהים ותנהג בדברים האלה, אשר הם קדושים, כאשר צוה יהוה, כי עליך לשאל אותו על כל הדברים מה תעשה בהם, אזי לא יהיה כח בארץ, או בשאול, אשר יוכל לקחתם ממך, כי רב כח אלהים להקים את כל דברו.
- כי נאמן הוא לקיים את כל דבריו אשר יאמר לך, כי אכן קיים את דברי בריתו לאבותינו.
- כי הוא אמר להם כי ישמר את הדברים האלה לתכלית חכמה אשר עמו, למען יראה את כחו לדורות אשר יבואו.
- והנה, תכלית אחת הוא קיים, השבת אלפים רבים מן הלמנים לידיעת האמת; והוא הראה את כחו בהם והוא עוד יראה את כחו בהם

עֲלֵמָא לז:כ-כז

- לדורות אשר יבואו; לכן השמר ישמרו המה.
- 20 Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.
- ועתה אדבר אליך על עשרים וארבעה הלווחות ההם, כי תשמרם, למען יודעו לעם הזה הנסתרות ומעשי החשף ועלילות הסתרים, או הפעולות הסודיות אשר לאנשים ששמדו; אכן, כי כל הרציחות, ומעשי השד והגזל, וכל רשעתם ותועבותיהם יגלו לעם הזה; ועוד אני מצוה לשמור את המבארים האלה.
- 21 And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.
- כי הנה ראה יהוה כי החל עמו לפעל במחשכים, לרצח ולהתעיב עלילה בסתר; על כן אמר יהוה, כי אם לא ינחמו מרעתם השמד ישמדו מעל פני האדמה.
- 22 For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.
- ואמר יהוה: הנני מכין לגצלם עבדי, אבן אשר תאיר באורה את החשכה, למען אגלה לעמי העובדים אותי, למען אגלה להם את פעל אחיהם, את עלילות סתריהם, מעשי מחשפיהם, ורשעתם ותועבותיהם.
- 23 And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.
- והנה, בני, המבארים האלה הוכנו למען יתקיים דבר אלהים אשר דבר לאמר:
- 24 And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:
- הנני מוציא מאפלה אל האור את כל עלילות סתריהם ואת תועבותיהם; ואם הם לא ינחמו מרעתם השמד אשמידם מעל פני האדמה. והנני מוציא אל האור את כל סודותיהם ואת כל תועבותיהם, לעיני כל אמה אשר תנחל את הארץ בימים אשר יבואו.
- 25 I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.
- והנה, בני, אנחנו רואים כי הם לא נחמו; לכן הם השמדו, ועד היום הזה התקיים דבר אלהים; אכן, תועבותיהם הנסתרות הוצאו מאפלה ונודעו לנו.
- 26 And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.
- והנני מצוה, בני, לשמר את כל השבועות והבריתות וההסכמים אשר הם עשו בתועבותיהם הנסתרות. וכן את כל האותות
- 27 And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this

עֲלֵמָא לִזְכַּח-לָהּ

וְהַנְּפִלְאוֹת אֲשֶׁר לָהֶם; אֵת כָּלֵם תִּרְחִיק מִן
הָעַם הַזֶּה, לְמַעַן לֹא יִדְעוּם, פֶּן יִפְלוּ גַם הֵם
אֶל חֹשֶׁךְ וְיִשְׁמְדוּ.

people, that they know them not, lest peradventure they should fall
into darkness also and be destroyed.

28 For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall
come upon all those workers of darkness, according to the power of
God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might
not be destroyed.

29 Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their
covenants from this people, and only their wickedness and their
murders and their abominations shall ye make known unto them;
and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations
and murders; and ye shall also teach them that these people were
destroyed on account of their wickedness and abominations and
their murders.

לְכֵן תִּסְתִּיר אֵת מְזֻמּוֹתֵיהֶם הַנְּסֻתוֹת הָאֵלֶּה,
אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּשׁוֹבוֹעוֹתֵיהֶם וּבְבְרִיתוֹתֵיהֶם,
מִיַּד־עַת הָעַם הַזֶּה; רַק עַל דְּבַר רִשְׁעָתָם
וּמַעֲשֵׂי רִצְיֹחָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם תוֹדִיעֵם. וְאֵתֵהּ
תִּלְמַדְם לִשְׂנֹא רִשְׁעָה וְתוֹעֲבוֹת וּמַעֲשֵׂי רִצְחָ
אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה; וְאֵף תִּלְמַדְם כִּי הִשְׁמְדוּ הָאֲנָשִׁים
הָהֵם מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם וּמַעֲשֵׂי
הַרְצָח אֲשֶׁר בָּעָוֹ.

30 For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came
among them to declare unto them concerning their iniquities; and
the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their
God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the
judgments of God did come upon these workers of darkness and secret
combinations.

כִּי הִנֵּה, הֵם הִרְגוּ אֵת כָּל נְבִיאֵי יְהוָה אֲשֶׁר
בָּאוּ אֲלֵיהֶם לְהַגִּיד לָהֶם אֵת עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְדַמֵּי
הַנִּרְצָחִים קָרְאוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם לְנִקְמָה עַל
רוֹצְחֵיהֶם; כִּן יֵצֵא לְפַעַל דִּין אֱלֹהִים עַל
הַפּוֹעֲלִים בְּמַחְשָׁבִים וְעַל אֲגָדוֹת הַסֵּתֶר.

31 Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of
darkness and secret combinations, even unto destruction, except they
repent before they are fully ripe.

אָכֵן, אֲרוּרָה לְעַד־יָעַד תִּהְיֶה הָאֲדָמָה
לְפּוֹעֲלִים בְּמַחְשָׁבִים וְעַל אֲגָדוֹת הַסֵּתֶר, עַד
לְהִשְׁמָדָם כָּלִיל, בְּלֹאֵי אִם יִנְחָמוּ מִרְעָתָם
בְּטָרִם תִּמְלֹא סִאתָם.

32 And now, my son, remember the words which I have spoken unto
you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an
everlasting hatred against sin and iniquity.

וְעַתָּה, בְּנִי, זָכֹר אֵת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ. אַל
תִּמְסָר אֵת מְזֻמּוֹת הַסֵּתֶר הָאֵלֶּה לְעַם הַזֶּה,
כִּי אִם לְמַדְם שִׂנְאָת עוֹלָם עַל חַטָּא וְעוֹן.

33 Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach
them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach
them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the
Lord Jesus Christ.

הִטֹּף לָהֶם לְהִנָּחַם מִחַטָּאתֵיהֶם, וְלִהְיוֹת בְּאֵדוֹן
יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ; לְמַדְם לְהִכְנִיעַ עַצְמָם וְלִהְיוֹת
עֲנֻיִם וְשִׁפְלֵי רוּחַ; לְמַדְם לְעַמֵּד כְּנֶגֶד כָּל פְּתוּיֵי
הַשָּׂטָן עַל יְדֵי אֲמוּנָתָם בְּאֵדוֹן יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

34 Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly
in heart; for such shall find rest to their souls.

לְמַדְם כִּי אַל לָהֶם לְלָאוֹת לְעוֹלָם מִמַּעֲשֵׂים
טוֹבִים וְכִי יִהְיוּ עֲנֻיִם וְשִׁפְלֵי רוּחַ, כִּי אֵלֶּה
יִמְצְאוּ מְנוּחָה לְנַפְשָׁם.

35 O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy
youth to keep the commandments of God.

זָכֹר, בְּנִי, וּקְנֶה חִכְמָה בְּנְעוּרֶיךָ; אָכֵן, לְמַד
בְּנְעוּרֶיךָ לְשָׁמֵר אֵת מִצְוֹת אֱלֹהִים.

עֲלֵמָא לִזְ-לוּ-מַד

- 36 ועבור כל צְרָקִיָּה קרא אל אֱלֹהִים; אָכֵן, יְהִי נָא כָּל מַעֲשֵׂיָי לְשֵׁם יְהוָה, וְאֵל כָּל אֲשֶׁר תִּלְךָ תְהִיָּה נָא דְרָפָךְ בְּשֵׁם יְהוָה; אָכֵן, יְהִי נָא מִחֻשְׁבוֹתֶיךָ מְכֻנּוֹת אֵל יְהוָה; אָכֵן, יְהִי נָא רְגִשֵׁי לְבָבְךָ מְכֻנּוּנִים אֵל יְהוָה לְעוֹלָם.
- 36 Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.
- 37 בְּכָל מַעֲשֵׂיָי הֲוַעֵץ בִּיהוָה, וְהוּא יְנַהֲגֶךָ לְטוֹב; אָכֵן, בְּשֹׁכְבְךָ לַיְלָה יְהִיָּה מִשְׁכְּבְךָ לְשֵׁם יְהוָה, לְמַעַן יִשְׁמְרֶךָ בְּשִׁנְתָּךְ; וּבְקוּמְךָ בְּבֹקֶר יְהִיָּה לְבָבְךָ שׂוֹפֵעַ תּוֹדָה לְאֱלֹהִים. וְאִם אַתְּ אֵלֶּה תַעֲשֶׂה, תִּנְשָׂא בְיוֹם הָאַחֲרוֹן.
- 37 Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.
- 38 וְעַתָּה, בְּנִי, יֵשׁ לִי לומר דְּבַר-מָה עַל אֲשֶׁר קָרְאוּהוּ אֲבוֹתֵינוּ כְּדוֹר אוֹ מוֹרָה, וְאֲשֶׁר כְּנֻוּהוּ אֲבוֹתֵינוּ לְיַחְחֻנָּה, אֲשֶׁר פְּרוּשׁוֹ מְכֻן, וִיהוּה הִכְיֵנוּ.
- 38 And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.
- 39 הִנֵּה, לֹא יוּכַל אִישׁ לְהוֹצִיא תַחַת יָדוֹ מִלְּאֲכַת מִחֻשְׁבֵּת אֲשֶׁר כְּזוֹ. הִנֵּה, הוּא הוֹכֵן לְהִרְאוֹת לְאֲבוֹתֵינוּ אֶת נְתִיב מִסְעָם בְּמִדְבָּר.
- 39 And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.
- 40 וְהַמְכֻן פָּעַל לְמַעַנְם כְּפִי אֲמוּנָתָם בְּאֱלֹהִים. לְכֵן, בְּהֶאֱמִינָם כִּי יוּכַל אֱלֹהִים לְקַבֵּעַ אֶת הַחוּגוֹת הָהֵן בְּאֵפֶן אֲשֶׁר תִּרְאֶינָה אֶת נְתִיב מִסְעָם, אָכֵן כִּד הָיָה. אָכֵן הָיָה לָהֶם הַנִּסְ הַזֶּה, וְכֵן נִסִּים רַבִּים נִסְפִים, אֲשֶׁר חוֹלַל כַּח אֱלֹהִים מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ.
- 40 And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.
- 41 וְאַף כִּי חוֹלְלוּ הַנִּסִּים הָהֵם בְּאִמְצָעִים קְטַנִּים, הֵם הִרְאוּ נִפְלְאוֹת. וְכֹאֲשֶׁר הֵם הָיוּ נְרַפִּים וְזָנְחוּ לְהַפְעִיל אֶת אֲמוּנָתָם וּשְׂקִידָתָם, חָדְלוּ הַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה, וְהֵם לֹא הִתְקַדְּמוּ בְּמִסְעָם.
- 41 Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;
- 42 לְכֵן הִתְמַהְמְהוּ בְּמִדְבָּר וְלֹא נִסְעוּ בְּנְתִיב יִשְׂרָאֵל, וּבְרָעַב וּבְצָמָא הָכּוּ מִפְּנֵי פִשְׁעֵיהֶם.
- 42 Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.
- 43 וְעַתָּה, בְּנִי, רְצוּנִי כִּי תִבִּין, כִּי אִין הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲדָרִים מוֹפֵת, כִּי בְהִיּוֹת אֲבוֹתֵינוּ נְרַפִּים מִהִשְׁמַע לְמְכֻן הַזֶּה, אֲשֶׁר הָיָה דְבָר חֻמְרִי, לֹא הָאִירָה לָהֶם הַהֲצִלְחָה פְּנִים. וְכֵן הַדְּבָר אֵף לְגַבֵּי דְבָרִים רוּחָנִיִּים.
- 43 And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.
- 44 כִּי הִנֵּה, קַל לְהִשְׁמַע לְדְבַר הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר יוֹרֵךְ אֵל נְתִיב יִשְׂרָאֵל לְאֲשֶׁר נִצְחִי, בְּאוֹתָהּ מִדָּה אֲשֶׁר יְכֻלוּ אֲבוֹתֵינוּ לְהִשְׁמַע לְהוֹרָאתָ הַמְכֻן הַזֶּה, אֲשֶׁר הִרְאָה לָהֶם נְתִיב יִשְׂרָאֵל הָאֲרִץ הַיְעוּדָה.
- 44 For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

עֲלֵמָא לז:מה-לח:ו

- 45 ואמר: האין בדבר הזה משום תבנית? כי כפי אשר הביא המורה הזה את אבותינו אל הארץ היעודה בהליכה בנתיבו, כן ישאונו דברי המשיח, אם נלך בנתיבם, אל מעבר עמק הבכא הזה, אל ארץ יעודה טובה הרבה יותר.
- 46 O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.
- 47 ועתה, בני, ראה ושית לבך לדברים הקדושים האלה; תן לבך להביט אל אלהים וחייה. לך אל העם הזה והשמע את דבר אלהים. היה מוכן. שלום עליך, בני.
- 47 And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

לח

38

- 1 My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.
- 1 השא און לדברי, בני, כי הנני אומר לך, כפי אשר אמרתי להילמן כי אם תשמר את מצוות אלהים תצליח בארץ; ואם לא תשמר את מצוות אלהים תכרת תכרת מלפני.
- 2 And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.
- 2 והנה בני, אני מאמין כי תהיה לי שמחה רבה בך, כי איתן אתה ומסור לאלהים; וכפי אשר החלית בנעוריך להביט אל יהוה אלהיך, כן מקווה אני כי תוסיף לשמר את מצוותיו; כי ברוך המתמיד עד הקץ.
- 3 I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.
- 3 אני אומר לך, בני, כי כבר הייתה לי שמחה רבה בך מפני מסירותך ושקידתך ואורך רוחך וכח סבלך בעת שבתך בקרב עם הזורמים.
- 4 For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.
- 4 ידעתי כי נכבדת, ואף ידעתי כי רגמוך אבן על דבר אלהים, ואתה נשאת את כל אלה באורך רוח, כי היה יהוה עמך; והנך יודע כי יהוה אבן הצילך.
- 5 And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.
- 5 ועתה, בני שבילון, רצוני כי תזכר כי ככל אשר תשים את מבטחך באלהים, כן תציל מנסיונותיך ומצרותיך ומיסוריך, ותנשא ביום האחרון.
- 6 Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these
- 6 הנה, בני, אין רצוני כי תחשב כי מדעתי נודעו לי הדברים האלה, כי רוח אלהים אשר

עֲלָמָא לַח:ז-טו

- בי, היא המודיעתני אותם, וכי לולא נולדתי מאת אלהים לא הייתי יודעם.
- 7 But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.
- 8 And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.
- 9 And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.
- 10 And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.
- 11 See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.
- 12 Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.
- 13 Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.
- 14 Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.
- 15 And may the Lord bless your soul, and receive you at the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now go, my son, and teach the word unto this people. Be sober. My son, farewell.
- והנה שלח שליח יהוה ברחמי הגדולים את מלאכו להשמיעני כי עלי לשים קץ למעשה ההרס בקרב עמו. ואני ראיתי את המלאך פנים אל פנים, והוא דבר עמי, וקולו כקול הרעם המחריד את כל הארץ.
- 8 ובענויי הנפש המרים ביותר; ועד אשר קראתי אל הארון ישוע המשיח לרחמי, מעולם לא נעניתי במחילה על חטאי והנה קראתי אליו ומצאתי שלום לנפשי.
- 9 והנה, בני, ספרתי לך זאת למען תקנה חכמה, למען תלמד ממני כי אין כל דרך או אופן אחר אשר יושע בהם אדם, כי אם על ידי המשיח ועל ידיו בלבד. הנה, הוא חיי העולם ואורו. הנה, הוא דבר האמת והצדק.
- 10 ועתה, כפי אשר החלונת ללמד את דבר אלהים, כן רצוני כי תוסיף ללמד; וכי תהיה חרוץ ומתון בכל דבר.
- 11 השמר לבל תתנשא בגאונה; אכן, השמר לבל תתפאר בחכמתך וברב כחך.
- 12 נהג בתקיפות, אך לא בשחצנות; תן דעתך לרסן את כל תשוקותיך למען תמלא אהבה; השמר ורחק מן הבטלה.
- 13 אל תתפלל כזורמים, יען אשר ראית כי מתפללים הם למען ישמעום אנשים, ולמען יהללום על חכמתם.
- 14 אל תאמר: אלהים, מודה אני לך כי טובים אנחנו מאחינו. וזה תאמר: אגא, יהוה, מחל נא על פי בלתי ראוי אני, וזכר נא את אחי ברחמיך. אכן, הודה תמיד כי בלתי ראוי אתה לפני אלהים.
- 15 יברך יהוה את נפשך ויקבל אותך אל מלכותו ביום האחרון, לשבת בשלום. ועתה, לך, בני, ולמד את דבר אלהים לעם הזה. היה מפכח. שלום עליך, בני.

לט

39

- 1 And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?
- 2 For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.
- 3 And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron, among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.
- 4 Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.
- 5 Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?
- 6 For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.
- 7 And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.
- 8 But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.
- 9 Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.
- וְעַתָּה, בְּנִי, יֵשׁ לִי לֵאמֹר לְךָ דְּבַר-מֶמְה נֹסֵף עַל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לְאַחִיךָ. הֲלֹא הִתְבַּוְּנַתְּ בְּיָצִיבוּת אַחִיךָ, נְאֻמָּנוּתוֹ וּשְׂקִידָתוֹ בְּשִׁמְרַת מִצְוֹת אֱלֹהִים? הֲאֵם לֹא הִיָּה לְךָ לְמוֹפֵת?
- כִּי לֹא שָׁמַעְתָּ לְדַבְרֵי כְּאָחִיךָ בְּעַת שְׁבַתְךָ בְּקָרֵב עִם הַזּוֹרְמִים. וְזוֹ טַעַנְתִּי אֵלֶיךָ: אַתָּה הִלַּכְתָּ לְהִתְפָּאֵר בְּכַחֲךָ וּבְחָכְמָתְךָ.
- וְאֵין זֹאת הַכֹּל, בְּנִי. עָשִׂיתָ אֶת אֲשֶׁר צִעַרְנִי, כִּי נִטְשָׁתָה אֶת שְׂרֹתְךָ וְהִלַּכְתָּ אֶל אֶרֶץ סִירוֹן, בְּקָרְבַת גְּבוּל הַלְּמָנִים, אַחַר הַזּוֹנָה אִיזָבֵל.
- אָכֵן, הִיא גָּנְבָה לִבֵּי רַבִּים, אָף אֵין זֹאת הַצְּדָקָה לְךָ, בְּנִי. הִיָּה עֲלֶיךָ לְדַאֵג לְשְׂרֹתְךָ אֲשֶׁר הִפְקַד בְּיָדֶיךָ.
- הֲאֵינְךָ יוֹדֵעַ, בְּנִי, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תוֹעֵבִים הֵם בְּעֵינֵי יְהוָה; אָכֵן, זֶה הַנְּתַעֵב בְּחַטָּאִים, זֹלַת שְׁפִיכַת דָּם נָקִי וְהַתְּפַחְשׁוּת לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ?
- כִּי אִם מִתְּכַחַשׁ אֶתָּה לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר שָׁכְנָה פֶּעַם בְּקָרְבְּךָ, יוֹדֵעַ אַתָּה כִּי אַתָּה מִתְּכַחַשׁ לָהּ, זֶה חַטָּא אֲשֶׁר אֵין חֲנִינָה עֲלָיו, וְכָל הַרוֹצֵחַ נֶגְדַּ אֱלֹהִים וְיֹדֵיעָתוֹ, לֹא יִקַּל עָלָיו לְזַכּוֹת בְּמַחִילָה; הֲנִנִּי אוֹמֵר לְךָ, בְּנִי, לֹא עַל נִקְלָה יִסְלַח לוֹ.
- וְהִנֵּה, בְּנִי, מִי יִתֵּן וְלֹא נִמְצְאָתָה אִשָּׁם בְּפִשַׁע כֹּה גָדוֹל. וְאֲנִי לֹא הֵייתִי עוֹמֵד עַל פְּשָׁעֶיךָ, לְעַנּוֹת אֶת נַפְשְׁךָ, לוֹיֵלָה הִיָּה זֶה לְטוֹבָתְךָ.
- הֵן לֹא תוּכַל הִסְתִּיר מֵאֱלֹהִים אֶת פְּשָׁעֶיךָ. וְאִם לֹא תִנְחַם מִחַטָּאֶיךָ יַעֲמְדוּ הֵם כְּעֵדוֹת עֲלֶיךָ בַּיּוֹם הָאַחֲרוֹן.
- הִנֵּה, בְּנִי, חֲפָצִי כִּי תִנְחַם מִרְעַתְךָ וּתְנַטֵּשׁ אֶת חַטָּאֶיךָ וְאַל תּוֹסֵף לְכַת אַחַר תַּאֲוֹת עֵינֶיךָ; בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בָּחֵן אֶת עַצְמְךָ; בְּלִתִּי אִם תַּעֲשֶׂה כֵן, לֹא תוּכַל בְּשׁוּם אַפֵּן לְרַשֵּׁת אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים. זָכֵר וְשִׁים לֵב, וּבָחֵן אֶת עַצְמְךָ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

עלמא לט:י-יח

- 10 ואני מצוה, כי תנעץ באחיה הגדולים ממך במעשיך; הן עודך נער וזקוק לסעד מהם. תן לבך לשמע לעצתם.
- 11 אל תנח לכל דבר הבל ואולת להטותך. אל תנח לשטן להוסיף חטות את לבך אחר זונות הרשע ההן. ראה, בני, מה גדול העוון אשר הבאת על הזורמים, כי בראותם את דרכיך הם לא האמינו בדברי.
- 12 והנה אומרת לי רוח יהוה: צוה את בניך לעשות טוב, פן יטו לבב רבים לאבדון. לכו אני מצוה, בני, ביראת אלהים, כי תרחק מעוונותיך.
- 13 פנה אל יהוה בכל לבבך, בכל מאדך ובכל כחך, ואל תוסיף להטות לב אנשים להרע. כי אם שוב אתה אליהם והתודה על משוגותיך אשר עשית.
- 14 אל תבקש עשר והבלי העולם הזה; הן לא תוכל לשאתם עמך.
- 15 ועתה, בני, רצוני לומר לך דברים על בוא המשיח. הנני אומר לך כי הוא אשר בוא יבוא להסיר את חטאי העולם; אכן, הוא יבוא להשמיע לעמו בשורת ישועה שמחה.
- 16 הנה, בני, זה היה שרותך אשר נקראת אליו, להשמיע את בשורת השמחה הזאת לעם הזה, להכין את לבבם, וביתר דיוק: להסב להם ישועה, בעבור יכינו את לב בנייהם לשמע את דבר אלהים בעת בואו.
- 17 ועתה אקל מעט על דעתך בדבר הזה. הנך תמה מדוע יודעו הדברים האלה עת כה ארכה לפני בואם. הנני אומר לך, האין נפש בעת הזאת יקרה לאלהים באותה מדה כנפש בעת בואו?
- 18 האין נחוץ כי תכנית הגאולה תודע אל העם הזה כפי אשר תודע אל בנייהם?
- 10 And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.
- 11 Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.
- 12 And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;
- 13 That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.
- 14 Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.
- 15 And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.
- 16 And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.
- 17 And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?
- 18 Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?

19 האין זה קל ליהוה לשלח כעת את מלאכו להשמיענו בשורת שמחה זאת באותה מדה אשר הוא יכול להשמיעה אל בנינו, או אחר עת בואו?

מ

40

- 1 Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.
- 2 Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.
- 3 Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.
- 4 Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.
- 5 Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.
- 6 Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.
- 7 And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?
- 8 Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.
- וְעַתָּה, בְּנִי, הִנֵּה עוֹד דְּבָרִים אֲשֶׁר רָצוֹנִי לֹאמֹר לְךָ, יַעַן אֲשֶׁר רוֹאֶה אֲנִי כִּי דַעְתְּךָ מְטַרְדָּת בַּדְּבַר תְּחִיַּת הַמֵּתִים.
- הֲנִי אוֹמֵר לְךָ כִּי אֵין תְּחִיַּת מֵתִים, אוּ בְּמַלְיָם אַחֲרוֹת: הַמֵּתִים לֹא יִהְיֶכּוּ בְּנֵי אֱלֹהִים, וְהַמְּשֻׁחָת לֹא יִהְיֶפֶךְ לְבִלְתִּי מְשֻׁחָת כִּי אִם אַחֵר בּוֹא הַמְּשִׁיחַ.
- הִנֵּה, הוּא הַמְּקַיֵּם אֶת תְּחִיַּת הַמֵּתִים. וְאוֹלָם, רְאֵה בְּנִי, טָרָם הַגִּיעָה עַת הַתְּחִיָּה. וְהִנֵּה אֲנִי לְךָ דְּבַר סֵתֵר. אֲמַנְם יֵשׁ נִסְתָּרוֹת שְׁמוֹרוֹת רַבּוֹת, אֲשֶׁר אִישׁ לֹא יוֹדֵעַ, כִּי אִם אֱלֹהִים לְבַדּוֹ, אִף דְּבַר אֶחָד אֲרָאָה, אֲשֶׁר בְּרַב שְׂקִידָתִי, בְּקִשְׁתִּי מֵאֱלֹהִים לְדַעְתּוֹ וְהוּא דְּבַר תְּחִיַּת הַמֵּתִים.
- כִּי הוּעַד מוֹעֵד אֲשֶׁר בּוֹ יִקּוּמוּ הַכֹּל מִן הַמֵּתִים, וְאֵין אִישׁ יוֹדֵעַ מִתֵּי יְבוֹא; אִף אֱלֹהִים יוֹדֵעַ אֶת עֵתוֹ.
- וְהִנֵּה, אַחַת הִיא אִם יִהְיֶה מוֹעֵד אֶחָד, אוּ מוֹעֵד שֵׁנִי, אוּ מוֹעֵד שְׁלִישִׁי לְתַקּוּמַת הַמֵּתִים, יַעַן אֲשֶׁר יוֹדֵעַ אֱלֹהִים אֶת כָּל אֱלֹהִים; וְדַי לְדַעַת כִּי כֵן הַדְּבַר, כִּי מוֹעֵד נִקְבַּע לְתַקּוּמַת הַכֹּל מִן הַמֵּתִים.
- וְהִנֵּה הֶכְרַח כִּי יִהְיֶה מְרוּחַ זְמַן בֵּין יוֹם הַמָּוֶת וּבֵין יוֹם הַתְּקוּמָה.
- וְעַתָּה אֲשָׂאֵל: מַה הִיּוֹת נַפְשׁ הָאָדָם בֵּין יוֹם הַמָּוֶת וּבֵין מוֹעֵד הַתְּקוּמָה?
- אַחַת הִיא אִם נִקְבְּעוּ לְבַנֵּי הָאָדָם מוֹעֲדֵי תְּקוּמָה נוֹסְפִים עַל הָאֶחָד; הֲרִי אֵין הַכֹּל מֵתִים בְּעֵת אַחַת, וְאֵין זֶה חָשׁוּב; הֵן הַכֹּל יוֹם אֶחָד בְּעֵינֵי אֱלֹהִים, וְהַזְּמַן נִמְדָּד רַק לְבַנֵּי הָאָדָם.

- אָכּוּ, יֵשׁ מוֹעֵד אֲשֶׁר הוּעֵד לְבְנֵי הָאָדָם לְקוּם מִן הַמְּתִים; וְיֵשׁ מְרוּחַ בֵּין יוֹם הַמָּוֶת וּמוֹעֵד הַתְּקוּמָה. וְעַתָּה, עַל אֹדוֹת מְרוּחַ הַזְּמַן הַזֶּה וּמָה הָיִיתָ בּוֹ לְנַפְשׁוֹת בְּנֵי הָאָדָם, הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר בְּשִׂקְיָדְתִּי בְּקִשְׁתִּי מִיְהוָה לְדַעְתּוֹ; וְזֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר עָלִיו אָכּוּ אֲדַע.
- 9 Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.
- וּבְבוֹא הַמוֹעֵד, כְּאֲשֶׁר יְקוּמוּ הַכֹּל מִן הַמְּתִים, אֲזִי יוֹדַע לָהֶם כִּי אֱלֹהִים יוֹדַע אֶת כָּל הַמוֹעֲדִים הַקְּבוּעִים לְאָדָם.
- 10 And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.
- וְאֲשֶׁר לְמַצַּב הַנַּפֶּשׁ בֵּין הַמָּוֶת וּבֵין הַתְּקוּמָה, נוֹדַע לִי מִפִּי מְלֹאךְ אֱלֹהִים כִּי נִשְׁמָוֹת כָּל בְּנֵי הָאָדָם, מִיָּד עִם הַפְּרָדוֹן מִן הַגּוּף אֲשֶׁר הוּא בֶן תְּמוּתָהּ, הַטּוֹבוֹת וְהָרְעוֹת כְּאַחַת, נִלְקָחוֹת הַבְּיָתָה אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם חַיִּים.
- 11 Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.
- אֲזִי תִתְקַבְּלֶנָה נִשְׁמָוֹת הַצַּדִּיקִים לְמַצַּב שֶׁל שְׂמֻחָה הַנִּקְרָא בֶן עֵדֶן, אֲשֶׁר הוּא מְנוּחָה וְשָׁלוֹם וּמְרוּגוּעַ מִכָּל צָרוֹתֵיהֶם וּמִכָּל דְּאָגָה וְצַעַר.
- 12 And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.
- וּנִשְׁמָוֹת הַרְשָׁעִים, הֵן אֲשֶׁר רְעוּת, אֵין לָהֶן חֵלֶק וּנְחִלָּה בְּרוּחַ יְהוָה, כִּי הֵם בָּחֲרוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים רָעִים עַל פְּנֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים; לָכֵן נִכְנַס רוּחַ הַשָּׂטָן לְתוֹכָם וְהִתְנַחַל בְּבֵיתָם. הֵן יִשְׁלְכוּ אֶל הַחֹשֶׁךְ הַחַיצוֹן; שָׁם יִהְיוּ בְּכִי, וְלָלֶה וְחָרוֹק שֵׁנִים, וְכָל זֹאת מִפְּנֵי עוֹוֹנָם, כִּי הָלְכוּ שְׁבִי אַחַר רְצוֹן הַשָּׂטָן.
- 13 And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.
- זֶה מַצַּב נַפְשׁוֹת הַרְשָׁעִים. אָכּוּ, בַּחֹשֶׁךְ וּבְמַצַּב אֵים וְנוֹרָא בְּצַפּוֹתָן לְחָרוֹן אַשׁ אֲשֶׁר לְחַמַּת אֱלֹהִים עָלֵיהֶן. כֹּה הֵם שְׂרוּיִים, בְּעוֹד אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים שְׂרוּיִים בְּגֶן עֵדֶן עַד עַתְּ תְּקוּמָתָם.
- 14 Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.
- וְהִנֵּה, יֵשׁ אֲשֶׁר מְבִינִים כִּי מַצַּב הָאֲשֶׁר הָיָה וַיִּגּוֹן הַנַּפֶּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר לְפָנֵי הַתְּקוּמָה, הֵם תְּקוּמָה רֵאשׁוֹנָה. וּמוֹדָה אֲנִי כִּי אֶפְשֶׁר לְכַנּוֹתָהּ תְּקוּמָה, וְהִיא נִשְׂיָאת הַנִּשְׂמָה, אוֹ הַנַּפֶּשׁ וְהַסְּבִתָּהּ אֶל אֲשֶׁר אוֹ אֶל יִגּוֹן, כְּפִי הַדְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמָרוּ.
- 15 Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignment to happiness or misery, according to the words which have been spoken.
- וְהִנֵּה, אִף נֶאֱמַר כִּי יֵשׁ תְּקוּמָה רֵאשׁוֹנָה, תְּקוּמַת כָּל אֲשֶׁר הָיוּ, וְאֲשֶׁר הָנָם וְאֲשֶׁר יִהְיוּ, עַד תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ מִן הַמְּתִים.
- 16 And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

- 17 Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignation to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.
- וְאִנְחִנוּ אֵינְנוּ סְבוּרִים כִּי הַתְּקוּמָה הָרֵאשׁוֹנָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלֶיהָ בְּאִפְסוֹ הַזֶּה, הִיא תְּקוּמַת הַנְּפֹשׁוֹת וְהַסִּבְתָּן אֶל אֲשֶׁר אוֹ אֶל יָגוֹן. לֹא תַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ כִּי זֶה מִשְׁמַע הַדְּבָרִים.
- 18 Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.
- הִנְנִי אוֹמֵר לְךָ: לֹא; כִּי הַפְּנִיָה הִיא אֶחָד הַנְּפֹשׁ וְהַגּוּף מִחֲדָשׁ אֲשֶׁר לְאֵלֶּה מִיְּמֵי אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְעַד עַתָּה תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ.
- 19 Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice; that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.
- וְאִנִּי אֵינְנִי אוֹמֵר כִּי נְפֹשׁוֹת כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלֵיהֶם וְגוֹפֵם יִשׁוּבוּ וְיִתְאַחֲדוּ בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה, הַרְשָׁעִים וְהַצְּדִיקִים כְּאַחַד. דִּי אִם אֹמֵר כִּי הַכֹּל יָקוּמוּ וְיָבֹאוּ; אוֹ בְּמַלְאִים אַחֲרוֹת, תְּקוּמָתָם תִּחַל לִפְנֵי תְּקוּמַת אֵלֶּה אֲשֶׁר יָמוּתוּ אַחֲרֵי תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ.
- 20 Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.
- וְעַתָּה, בְּנִי, אֵינְנִי אוֹמֵר כִּי תְּקוּמָתָם תִּחַל בְּעַת תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ; אֲךָ אֲנִי מַבִּיעַ אֶת דַּעְתִּי כִּי נְפֹשׁוֹת הַצְּדִיקִים וְגוֹפֵם יִתְאַחֲדוּ שְׁנֵית בְּעַת תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ וְעֲלִיתוֹ הַשָּׁמַיְמָה.
- 21 But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.
- אִם יְהִיָּה זֶה בְּעַת תְּקוּמָתוֹ אוֹ אַחֲרָיָהּ, זֹאת אֵינְנִי אוֹמֵר; וְאוֹלָם זֹאת אֹמֵר: יֵשׁ מְרוּחַ בֵּין הַמָּוֹת לְבֵין תְּקוּמַת הַגּוּף. וְהוּא מַצֵּב הַנְּפֹשׁ בְּאֲשֶׁר אוֹ בִּיגוֹן עַד הַמוֹעֵד אֲשֶׁר הוֹעִיד אֱלֹהִים לְתְּקוּמַת הַמֵּתִים וְלֶאֱחָד הַנְּפֹשׁ וְהַגּוּף מִחֲדָשׁ וְהַבְּאָתָם לְעַמֵּד לִפְנֵי אֱלֹהִים, לְהַשְׁפֵּט כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם.
- 22 Yea, this bringeth about the restoration of those things of which has been spoken by the mouths of the prophets.
- וְזֶה יָבִיא אֶת הַשְּׁבִיט הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עַל אֹדוֹתֶיהָ קָגָה פִּי הַנְּבִיאִים.
- 23 The soul shall be restored to the body, and the body to the soul; yea, and every limb and joint shall be restored to its body; yea, even a hair of the head shall not be lost; but all things shall be restored to their proper and perfect frame.
- הַנְּפֹשׁ תִּשְׁוֵב אֶל הַגּוּף וְהַגּוּף יִשְׁוֵב אֶל הַנְּפֹשׁ; כָּל אֵיבָר וּמְפָרֵק יִשְׁוֵבוּ אֶל מְקוֹמָם בְּגוּף; אֲףֹ שְׁעַר הָרֵאשׁ לֹא יֵאבֵד; אָכֵן, כָּל דְּבָר יִשְׁוֵב אֶל צוּרְתוֹ הַמְּתְאִימָה וְהַמְּשֻׁלְמָת.
- 24 And now, my son, this is the restoration of which has been spoken by the mouths of the prophets—
- הִנֵּה, בְּנִי, זֹאת הַהֲשָׁבָה אֲשֶׁר עַל אֹדוֹתֶיהָ קָגָה פִּי הַנְּבִיאִים.
- 25 And then shall the righteous shine forth in the kingdom of God.
- אָז יִזְרְחוּ הַצְּדִיקִים בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים.
- 26 But behold, an awful death cometh upon the wicked; for they die as to things pertaining to things of righteousness; for they are unclean, and no unclean thing can inherit the kingdom of God; but they are cast out,
- אֲךָ הִנֵּה, מִיְּתָה אֵימָה בְּאֵה עַל הַרְשָׁעִים, כִּי מֵתִים הֵם בְּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי צְדָק; כִּי טְמֵאִים הֵם וְלֹא יִירֶשׁ כָּל טְמֵא אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים;

מנדחיים יהיו ויפקדו לאכל מפרי עמלם,
מעשיהם אשר רעים היו, ולשתות מקבעת
כוס התרעלה.

and consigned to partake of the fruits of their labors or their works,
which have been evil; and they drink the dregs of a bitter cup.

מא

41

ועתה, בני, יש לי לומר דבר-רמה על ההשבה
אשר דבר בה. כי הנה, יש אשר ענתו את
כתבי הקדש וסטו הרחק מדרך הישר מפני
הדבר הזה. ואני רואה כי אף דעתך מטרת
בדבר הזה; הנה אבארו לך.

1 And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of
which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures,
and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy
mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will
explain it unto thee.

הנני אומר לך, בני, כי תכנית ההשבה היא
הכרח לפי צדק אלהים, כי יש הכרח אשר
כל הדברים ישונו אל סדרם. הנה, זה הכרח
וצודק לפי כח המשיח ותקומתו, כי תשוב
נפש האדם אל גופו, וכי ישוב כל איבר
אשר לגוף אל בנו.

2 I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with
the justice of God; for it is requisite that all things should be restored
to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to
the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be
restored to its body, and that every part of the body should be restored
to itself.

ויש הכרח לפי צדק אלהים כי בני האדם
ישפטו על פי מעשיהם; אם מעשיהם בעולם
הזה טובים היו ותשוקות לבם היו טובות,
הרי הכרח כי אף הם יושבו, ביום האחרון,
אל אשר הוא טוב.

3 And it is requisite with the justice of God that men should be judged
according to their works; and if their works were good in this life, and
the desires of their hearts were good, that they should also, at the last
day, be restored unto that which is good.

ואם רעים מעשיהם, יושבו אל עושיהם
לרעה. אכן, כל הדברים יושבו אל סדרם
הראוי, כל דבר אל מקומו הטבעי; מות ינשא
לאלמות, המשחת לבלתי משחת; הם ינשאו
לאשר אין קץ לרשת את מלכות אלהים, או
יסבו אל יגון אין קץ לרשת את מלכות
השטן, האחד לכאן והאחר לשם.

4 And if their works are evil they shall be restored unto them for evil.
Therefore, all things shall be restored to their proper order, everything
to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to
incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of
God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one
on one hand, the other on the other—

האחד הוקם לאשר כפי תשוקותיו לאשר,
או לטוב כפי תשוקותיו לטוב; והאחר הוקם
אל הרע, כפי תשוקותיו לרע; כי כפי תשוקתו
כל היום להרע, כן יושב לו גמולו הרע
בגדת הלילה.

5 The one raised to happiness according to his desires of happiness, or
good according to his desires of good; and the other to evil according
to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long
even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

וכך אף לזולתו. אם שָׁב הוא מחטאיו ורצה
בצדק עד קץ ימיו, גמול צדק יושב לו.

6 And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and
desired righteousness until the end of his days, even so he shall be
rewarded unto righteousness.

אלה הם אשר גאלם יהוה. אלה הם אשר
הוצאו, אשר נצלו מליל החשכה הנצחית;

7 These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that
are taken out, that are delivered from that endless night of darkness;

עֲלָמָא מֵא:ח-מב:א

- כָּף הֵם עוֹמְדִים אוֹ נוֹפְלִים, כִּי הֵנָּה שׁוֹפְטֵי
עֲצָמָם, אִם יַעֲשׂוּ טוֹב וְאִם רָע.
- 8 Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.
- וְעַתָּה, בְּנִי, אֵל תִּסְתַּכֵּן בְּהוֹסַפְתָּ עֲבָרָה אַחַת
עַל אֲלֵהֶיךָ בְּאוֹתָם עֲקָרֵי תוֹרָתוֹ שֶׁהִסְתַּכַּנְתָּ
בְּהֵם עַד עַתָּה בְּפַעֲלֶךָ חַטָּא.
- 9 And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.
- אֵל תַּחֲשֹׁב כִּי, יַעַן אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל הַשְּׂבָה,
תּוֹשֵׁב אַתָּה מִחַיִּי חַטָּא לְאִשֶׁר. הֲנִנִּי אוֹמֵר לָךְ,
מֵעוֹלָם לֹא הִיְתָה רְשָׁעָה אִשֶׁר.
- 10 Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.
- כִּי הִנֵּה, בְּנִי, כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הֵם בְּמִצַּב
הַטְּבָעִי, כְּלוּמָר, מִצַּבְּם הֵנוּ בְּבִשָׁר, שְׂרוּיִים
בְּמִרְרַת רוּשׁ וּבְכַבְלֵי הָעוֹוֹן; חֲסָרִים הֵם אֶת
אֲלֵהִים בְּעוֹלָם וְהֵם הוֹלְכִים נֶגֶד טְבָעוֹ; לְכֹן
מִצַּבְּם מִנֶּגֶד לְאִשֶׁר.
- 11 And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.
- וְהִנֵּה, הָאִם מִשְׁמַע הַמְּלָה הַשְּׂבָה הוּא
הַעֲבָרַת דְּבַר מִמִּצְבוֹ הַטְּבָעִי אֶל אֲשֶׁר הוּא
בְּלִתֵּי טְבָעִי, אִן, אֵל אֲשֶׁר הוּא הַפֶּךְ טְבָעוֹ?
- 12 And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?
- אָכֹן, בְּנִי, לֹא כֵן הַדְּבַר, כִּי מִשְׁמַע הַמְּלָה
הַשְּׂבָה הוּא הַשְּׂבָת רָעָה תְּמוּרַת רָעָה, אוֹ
בְּשָׂרֵי תְּמוּרַת בְּשָׂרֵי, אוֹ שְׂטָנֵי תְּמוּרַת שְׂטָנֵי;
וְכֵן טוֹב תְּמוּרַת טוֹב, צְדָק תְּמוּרַת צְדָק, יִשְׂרָה
תְּמוּרַת יִשְׂרָה, וְרַחֲמִים תְּמוּרַת רַחֲמִים.
- 13 O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.
- לְכֹן, בְּנִי, הַשְּׂמַר כִּי יְהִי לָךְ רַחֲמִים עַל אַחֶיךָ;
נְהַג בְּיִשְׂרָה, שְׁפֹט בְּצִדָק וַעֲשֵׂה תְּמִיד אֶת הַטוֹב.
וְאִם תַּעֲשֶׂה אֶת כָּל אֵלֹהִים, אֲזִי יִשְׁלַם לָךְ כְּגִמּוּלָךְ;
אָכֹן, יוֹשְׁבוֹ לָךְ רַחֲמִים, יוֹשֵׁב לָךְ יִשְׂרָה; מִשְׁפָּט
צְדָק תִּשְׁפֹּט וְטוֹב יִהְיֶה גִמּוּלָךְ.
- 14 Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.
- כִּי אֶת אֲשֶׁר תִּשְׁלַח, יָשׁוּב אֵלֶיךָ וְלָךְ יִהְיֶה;
עַל כֵּן מֵלֵת הַשְּׂבָה מִרְשָׁעֶה כְּלִיל אֶת הַחַטָּא,
וְאִינְנָה מִצְדִּיקָה אוֹתוֹ כָּלֵל וְכָלֵל.
- 15 For that which ye do send out shall return unto you again, and be restored; therefore, the word restoration more fully condemneth the sinner, and justifieth him not at all.

- וְעַתָּה, בְּנִי, רוֹאֶה אֲנִי כִּי דַעְתְּךָ עוֹדְנָה טְרוּדָה
בְּדַבְרֵי־מָה אֲשֶׁר אֵינְךָ יוֹכֵל לְהַבִּינֵנוּ. אָכֹן, בְּדַבְרֵי
- 1 And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning

עֲלֵמָא מַב־ב-ט

צָדֵק אֱלֹהִים בְּעִנְיַשְׁתּוֹ אֶת הַחוֹטֵא. יַעַן
אֲשֶׁר סוֹבֵר אֶתָּה כִּי הִסְבַּת יָגוֹן לַחוֹטֵא
אֵינָה צוֹדֵקָת.

the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

הִנֵּה, בְּנִי, אֲבָאָר לָךְ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. כִּי הִנֵּה,
אַחַר אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת אַבֹּתֵינוּ
הָרִאשׁוֹנִים מִגֵּן עֵדֶן לְעַבְדָּא אֶת הָאָדָמָה אֲשֶׁר
נִלְקַחוּ מִמֶּנָּה; אָכֵן, אַחַר הוֹצִיאֹו אֶת הָאָדָם,
הוּא הִשְׁכִּין מִקְדָּם לְגֵן עֵדֶן כְּרוּבִים וְלֵהֵט חֶרֶב
מִתְהַפֶּכֶת, לְשָׁמֵר אֶת עֵץ הַחַיִּים.

2 Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

וְהִנֵּנוּ רוֹאִים כִּי הָאָדָם הָיָה כְּאֱלֹהִים, לְדַעַת
טוֹב וְרָע; וּפָן יִשְׁלַח יָדוֹ וְיִקַּח גַּם מִעֵץ הַחַיִּים
וְיֹאכַל וְיִחְיֶה לְעוֹלָם, הַשְּׁכִין יְהוָה אֱלֹהִים
כְּרוּבִים וְאֵת לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, לְבַל
יֹאכַל הָאָדָם מִן הַפְּרִי.

3 Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

כֹּה רוֹאִים אֲנִיחֶנּוּ, כִּי נָתַן זְמַן לְאָדָם לְהִנָּחֵם
מִחֻטְאָיו, תְּקוּפַת נְסִיוֹן, תְּקוּפַת תְּשׁוּבָה
וְעִבּוּדַת אֱלֹהִים.

4 And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

כִּי אִלּוּ שָׁלַח אָדָם יָדוֹ מִיָּד וְאָכַל מִעֵץ
הַחַיִּים, הָיָה הוּא חַי לְעוֹלָם, כְּדָבַר אֱלֹהִים,
וְלֹא הָיָה נוֹתֵר מִרוּחַ זְמַן לְתִשׁוּבָה; וְאִף דְּבַר
אֱלֹהִים הָיָה בָטֵל וְתַכְנִית הַיְשׁוּעָה הַגְּדוּלָה
הִיְתָה מוּפְרָת.

5 For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

וְהִנֵּה, נִגְזַר עַל הָאָדָם לָמוּת; לְכֵן, כְּפִי אֲשֶׁר
הֵם הִרְחִקוּ מִעֵץ הַחַיִּים, כֵּן יִרְחִקוּ מֵעַל פְּנֵי
הָאָדָמָה, וְהָאָדָם הָיָה לְאֹבֵד עַד עוֹלָם. אָכֵן,
הֵם הָיוּ לְבָנֵי נִפְיָלָה.

6 But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

וּבִזְאת רוֹאָה אֶתָּה כִּי אַבֹּתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים
נִכְרְתוּ מִלְּפָנֵי יְהוָה בַּחֲמַר וְאִף בְּרוּחַ; וְכֹה
רוֹאִים אֲנִיחֶנוּ כִּי הֵם הִפְכוּ חֻפְשִׁים לְפַעַל
כְּחֻפְצָם וְכַרְצוֹנָם.

7 And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

וְהִנֵּה, לֹא הָיָה זֶה רָאוּי כִּי הָאָדָם יִצַּל
מִמוּת הַגּוּף, כִּי הָיָה זֶה מְבַטֵּל אֶת תְּכַנִּית
הָאֲשֶׁר הַגְּדוּלָה.

8 Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

עַל כֵּן, יַעַן אֲשֶׁר לְעוֹלָם אֵין הַנִּפְשׁ יְכוּלָה
לָמוּת, וְהַנִּפְיָלָה הַבִּיאָה עַל בְּנֵי הָאָדָם מוּת
רוּחָנִי כְּפִי אֲשֶׁר הַבִּיאָה מוּת גּוּפָנִי, וּמִשְׁמַע
זֹאת, כִּי הֵם נִכְרְתוּ מִלְּפָנֵי יְהוָה, הָיָה זֶה רָאוּי
כִּי בְנֵי הָאָדָם יִצְלוּ מִן הַמּוּת הַרוּחָנִי הַזֶּה.

9 Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

עלמא מב:י-יח

- 10 לְכֹן, יַעַן אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְעַלֵי תַאֲוֹת בְּשָׂרִים, חוֹשְׁנֵיִים וְשִׁטְנֵיִים, כְּדָרְךָ הַטָּבַע, נַעֲשֶׂה לָהֶם מִצַּב נִסְיוֹן, זֶה מִצַּב הַתְּכֻנָּנוּת, מִצַּב הַכְּנָה.
- 11 וְעַתָּה, זְכוֹר, בְּנִי, לֹלֵא תְּכִנִּית הַגְּאֻלָּה, אֱלוֹ הָיָה וְתוֹר עָלֶיָה, אֲמַלְלָה הַיְתָה נַפְשָׁם, מִיָּד עִם מוֹתָם, כִּי הָיוּ נִכְרְתִים מִלְּפָנַי יְהוָה.
- 12 וְאִף לֹא הָיָה שׁוּם אִפֹּן לְהַבִּיא אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְהַנְצִיל מִהַנְפִּילָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִבִּיא הָאָדָם עַל עֲצָמוֹ עַל יְדֵי אִי־הַשְּׁמָעוּ.
- 13 לְכֹן, עַל פִּי הַצְּדָק, לֹא הָיְתָה יְכוּלָה תְּכִנִּית הַגְּאֻלָּה לְצִאֲת אֶל הַפְּעַל, כִּי אִם עַל תְּנֵאֵי אֲשֶׁר יִשׁוּבוּ בְּנֵי הָאָדָם מִחֲטָא בְּעַת מִצַּב הַנִּסְיוֹן הַזֶּה, אָכֵן, בְּעַת מִצַּב הַהֲכָנָה, כִּי לֹלֵא הַתְּנֵאֵי הַזֶּה, לֹא יִכְלָה מִדַּת הַרְחָמִים לְהַשְׁפִּיעַ, כִּי הָיָה זֶה מִבְּטָל אֶת פְּעֻלַּת מִדַּת הַדִּין, אָכֵן, לֹא נָתַן לְבִטֵּל פְּעֻלַּת הַדִּין, כִּי אֱלוֹ הַתְּאֲפֹשֶׁר הַדְּבָר הָיָה אֱלֹהִים חָדָל מֵהִיּוֹת אֱלֹהִים.
- 14 וְכֹה רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי כָל בְּנֵי הָאָנוּשׁ הָיוּ מִפְּלִים וְאַחוּזִים עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין, אָכֵן, אֲשֶׁר הָיָה צָדֵק אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הָיָה גּוֹזֵר עֲלֵיהֶם לְהַכְרִת מִלְּפָנָיו לְעוֹלָם.
- 15 וְהִנֵּה, תְּכִנִּית הַרְחָמִים לֹא הָיְתָה יוֹצֵאת אֶל הַפְּעַל, בְּלִתֵּי אִם הָיְתָה נַעֲשִׂית כְּפָרָה; לְכֹן אֱלֹהִים עֲצָמוּ מְכַפֵּר עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם, לְהוֹצִיא לְפַעַל אֶת תְּכִנִּית הַרְחָמִים, לְסַפֵּק אֶת תְּבִיעוֹת מִדַּת הַדִּין, לְמַעַן יִהְיֶה אֱלֹהִים מְשֻׁלָּם, אֱלֹהֵי צְדָק וְאֱלֹהֵי רַחֲמִים.
- 16 וְהִנֵּה, לֹא יְכוּלִים הָיוּ בְּנֵי הָאָדָם לְשׁוּב מִחֲטָא לֹלֵא הָיְתָה עֲנִישָׁה, אֲשֶׁר אִף הִיא נִצְחִית, כְּפִי שְׁחִיֵי הַנְּפֶשׁ נִצְחִיִים; וְהַעֲנִישָׁה נִקְבְּעַת לְעַמַּת תְּכִנִּית הָאֲשֶׁר, אֲשֶׁר אִף הִיא נִצְחִית כְּנִצְחִיוֹת חַיֵי הַנְּפֶשׁ.
- 17 וְהַכִּיצַד יוּכַל אָדָם לְשׁוּב מִחֲטָא אִם לֹא חֲטָא? וְכִיצַד יִחֲטָא אִם אֵין חֻק? וְכִיצַד יִהְיֶה חֻק אִם אֵין עֲנִישָׁה?
- 18 הִנֵּה נִקְבְּעָה עֲנִישָׁה וְחֻק צְדָק נָתַן אֲשֶׁר הִבִּיא חֲרַטַּת מִצְפּוֹן לְאָדָם.
- Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.
- And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.
- And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience; which man had brought upon himself because of his own disobedience;
- Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.
- And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.
- And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.
- Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.
- Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?
- Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

עֲלֵמָא מַבִּיט-כַּח

- 19 Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?
- 20 And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.
- 21 And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?
- 22 But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.
- 23 But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.
- 24 For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.
- 25 What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.
- 26 And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.
- 27 Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.
- 28 If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.
- כִּי לֹא־נָתַן חֻק, כְּמוֹ רוֹצֵחַ אָדָם מוֹת יוֹמֵת, הֲהִיָּה רוֹצֵחַ יִרָא מוֹת?
- אָכֵן, לֹא־נָתַן חֻק עַל חֻטָּא, לֹא הָיוּ בְּנֵי הָאָדָם יִרְאִים לְחַטָּא.
- וְלֹא־נָתַן חֻק, מִה יִכְלוּ לַעֲשׂוֹת דִּין, אוֹ אֵף רַחֲמִים, עַל חֻטָּא בְּנֵי אָדָם? הֲוֹ לֹא הָיָה לָהֶם כָּל תִּקְוָה עַל הַבְּרִיּוֹת.
- אֵף נָתַן חֻק וְנִקְבַּע עֲנֹשׁ וְהֶעֱנָקָה תְּשׁוּבָה מִחֻטָּא. וּמִדַּת הָרַחֲמִים תּוֹבַעַת תְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן, תּוֹבַעַת מִדַּת הַדִּין אֶת הַבְּרִיָּה בְּהוֹצִיאָהָ אֶת הַחֻק אֶל הַפְּעֵל, וְהַחֻק מִטִּיל אֶת הָעֲנֹשׁ; אִם לֹא כֵן, תִּבְטַל פְּעֻלַּת הַצְּדָקָה, וְאֱלֹהִים יִחְדַּל מִהֵיּוֹת אֱלֹהִים.
- אֵף אֵין אֱלֹהִים חֲדַל מִהֵיּוֹת אֱלֹהִים, וּמִדַּת הָרַחֲמִים פּוֹעֵלֶת עַל הַנְּחָם מִחֻטָּא, וְהַרְחִמִים בָּאִים מִפְּנֵי הַכִּפּוּרָה; וְהַכִּפּוּרָה מְבִיאָה אֶת תְּקוּמַת הַמֵּתִים; וְתְקוּמַת הַמֵּתִים מְשִׁיבָה אֶת הָאָדָם אֶל נִכְח אֱלֹהִים; וְהוּא מוֹשֵׁב לְעַמּוֹד לְפָנָיו לְהַשְׁפִּט כְּפִי מַעֲשָׂיו, עַל פִּי הַחֻק וְהַצְּדָקָה.
- כִּי מִדַּת הַדִּין תּוֹבַעַת אֶת כָּל תְּבִיעוֹתֶיהָ, וְכֵן מִדַּת הָרַחֲמִים תּוֹבַעַת אֶת כָּל אֲשֶׁר לָהּ. וְכֵן לֹא נוֹשָׁע אִישׁ כִּי אִם הַנְּחָמִים מִחֻטָּא בְּאִמַּת בְּלִבָּד.
- כִּי סָבוּר אַתָּה כִּי מִדַּת הָרַחֲמִים יְכוּלָה לְחַמֵּס אֶת מִדַּת הַדִּין? הֲנִנִּי אוֹמֵר לָךְ: לֹא; אֵף לֹא שָׁמֶץ. כִּי אִם כֵּן, הֲיָה אֱלֹהִים חֲדַל מִהֵיּוֹת אֱלֹהִים.
- אָכֵן, כֹּה מוֹצִיא אֱלֹהִים לַפְּעֵל אֶת תְּכֵלִיּוֹתָיו הַגְּדוּלוֹת וְהַנְּצַחִיוֹת, אֲשֶׁר הוֹכֵנוּ מִיְסוּד הָעוֹלָם. וְכֹה בָּאָה יְשׁוּעַת בְּנֵי הָאָדָם וְנִאֲלָתָם, וְכֵן כְּלִיּוֹנָם וִיגוֹנָם.
- לָכֵן, בְּנֵי, כָּל הַחֲפֵץ לְבוֹא יְבוֹא וְיִגְמַע בְּאֵנוֹת נַפְשׁוֹ מִמֵּי הַחַיִּים; וְכָל אֲשֶׁר אֵינוֹ חֲפֵץ לְבוֹא, אֵינְנוּ מְכַרְחָר לְבוֹא, וְאוֹלָם בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן יוֹשֵׁב לוֹ גְּמוּלוֹ בְּהִתְאָם לְמַעֲשָׂיו.
- אִם חֲפֵץ לְהַרַע וְלֹא שָׁב מִרְעוּתוֹ בְּיָמָיו, רְעָה תַעֲשֶׂה לוֹ עַל פִּי הַהֲשָׁבָה אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים.

עֲלֵמָא מַב־כֵּס-מַגּוֹ

- 29 וְעַתָּה, בְּנִי, חַפְצִי כִּי לֹא תִתֵּן עוֹד לְדַבְרֵי הָאֱלֹהִים לְהִטְרִידָךָ. הִנֵּחַ רַק לְחַטָּאֵיךָ לְהִטְרִידָךָ בְּאוֹתָהּ טְרִידָה אֲשֶׁר תְּבִיאָךְ אֵלַי תְּשׁוּבָה.
- 30 הִנֵּה, בְּנִי, חַפְצִי כִּי לֹא תוֹסִיף לְהַכְחִישׁ אֶת צַדֵּק אֱלֹהִים. אַל תִּתְאַמֵּץ לְהַצְדִּיק אֶת עַצְמְךָ אִף בְּדַבַּר הַפְּחוֹת בְּיוֹתֵר מִפְּנֵי חַטָּאֵיךָ, וּבְזֹאת לְהַכְחִישׁ אֶת צַדֵּק אֱלֹהִים; כִּי זֹאת תַעֲשֶׂה: תֵּן לְצַדֵּק אֱלֹהִים וּלְרַחֲמָיו וּלְאַרְךָ אַפְּיוֹ שְׁלֹטוֹן מִלֵּא בְלִבְךָ, וְהִנַּח לָהֶם לְהִשְׁפִּילְךָ בְּכַנְיָעָה עַד עָפָר.
- 31 הִנֵּה, בְּנִי, נִקְרָאתָ מֵאֵת אֱלֹהִים לְהִטְרִיף אֶת דְּבָרֶיךָ אֶל הָעָם הַזֶּה. וְעַתָּה, בְּנִי, לֵךְ לְדַרְכְּךָ, וְהִשְׁמַע אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּאִמְתּוֹת וּבִפְּחָחוֹן, לְמַעַן תְּבִיא נַפְשׁוֹת לְתִשׁוּבָה, לְמַעַן תַּחֲוֹל עֲלֵיהֶן תְּכַנִּית הַרְחֵמִים הַגְּדוֹלָה. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים לְתֵת לְךָ כְּפֵי דְבָרֶיךָ. אָמֵן.

מג

43

- 1 וְהָיָה כִּי הִלְכוּ בְּנֵי עֲלֵמָא אֶל הָעָם, לְהַשְׁמִיעַם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְאִף עֲלֵמָא עֲצָמוֹ לֹא יָכוֹל הָיָה לְשָׁקֵט וְיָצָא גַם הוּא.
- 2 וְלֹא נוֹסִיף לְדַבֵּר עַל הַטְּפָתָם, רַק כִּי הֵם הִטְיִפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, אֶת הָאִמְתּוֹת, כְּפִי רוּחַ הַנְּבוּאָה וְהַהֲתַנְּלוֹת; וְהֵם הִטְיִפוּ, עַל פִּי סֵדֶר הַקִּדְשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים אֲשֶׁר עַל פְּיוֹ נִקְרָאוּ.
- 3 וְעַתָּה אָשׁוּב לְסַפֵּר הַמִּלְחָמוֹת בֵּין הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלְּמָנִים בְּשָׁנַת שְׁמוֹנֶה עָשָׂר לְשֹׁלוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- 4 וְהִנֵּה, הַזּוֹרַמִּים הִפְכוּ לְמָנִים; וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת שְׁמוֹנֶה עָשָׂר רָאוּ הַנְּפִיִּים כִּי הַלְּמָנִים עוֹלִים עֲלֵיהֶם; לָכֵן הֵם הִתְכַּוְּנוּ לְקָרֵב. אָכֵן, הֵם כָּנְסוּ אֶת צְבָאוֹתֵיהֶם בְּאַרְץ יֶרְשׁוֹן.
- 5 וְהַלְּמָנִים בָּאוּ בְּאַלְפֵיהֶם. הֵם בָּאוּ אֶל אֶרֶץ אַנְטִיאוֹנוֹם, אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ הַזּוֹרַמִּים; וְשֵׁם מְנַהֵיגָם נִקְרָא זֶרַחֵמְנָה.
- 6 וְעַן אֲשֶׁר נָטוּ הָעַמְּלִיקִים בְּעַצְמָם לְרֵשָׁעָה וּלְרֵצַח לְעַמַּת הַלְּמָנִים, מִנָּה זֶרַחֵמְנָה
- 1 And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.
- 2 Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.
- 3 And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.
- 4 For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.
- 5 And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.
- 6 And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore,

- מִפְקָדִים עֲלֵיוֹנִים עַל הַלְּמָנִים אֲשֶׁר הָיוּ כָּלָם
עַמְלֻקִּים וְזוֹרְמִים.
- Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.
- זֹאת הוּא עָשָׂה לְמַעַן שְׁמֹר אֶת שְׂנְאָתָם
לְנִפְיִים, בְּעִבּוֹר הַכְּנִיעֵם לְמַעַן יִבְצְעוּ אֶת
מִזְמוֹתָיו.
- 7 Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.
- הִנֵּה, הוּא זָמַם לְעוֹרֵר אֶת חֲמַת הַלְּמָנִים
עַל הַנִּפְיִים, וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן יִקַּח בְּחֻזְקָת
הַיָּד כַּח רַב עֲלֵיהֶם וְלְמַעַן הַשִּׁיג עֲלֵיוֹנוֹת
עַל הַנִּפְיִים בְּשַׁעֲבָדָם.
- 8 For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.
- וְכֹונֵת הַנִּפְיִים הִיתָה לְהִגֵּן עַל אֲרָצָם וְעַל
בְּתִיָּהֶם וְעַל נְשֵׁיהֶם וְעַל יְלָדֵיהֶם, לְשִׁמְרָם
מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם; וְכֵן לְשִׁמּוֹר עַל זְכוּתֵיהֶם וְעַל
חֲרוּתָם, לְמַעַן יַעֲבֹדוּ אֶת אֱלֹהִים כְּחֻפְצָם.
- 9 And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.
- כִּי הֵם יָדְעוּ כִּי אִם יִפְּלוּ לְיַדֵי הַלְּמָנִים,
יִשְׁמְדוּ אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹד בְּרוּחַ וּבֶאֱמֶת
אֶת אֱלֹהִים, אֶת אֱלֹהֵי הָאֱמֶת הַחַי.
- 10 For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.
- וְהֵם אִף יָדְעוּ אֶת שְׂנְאָת הַלְּמָנִים הָעוֹזָה
לְאַחֵיהֶם, אֲנָשֵׁי אֲנִטִּי־נִפְי־לְחֵי הַנְּקָרָאִים
אֲנָשֵׁי עַמּוֹן, אֲשֶׁר לֹא נָשְׂאוּ כְּלֵי נֶשֶׁק;
כִּי בְּבוֹאֵם בְּבְרִית לֹא הִפְרוּהָ בְּשׂוּם אִפְּו;
עַל כֵּן יָדְעוּ, כִּי בְּנִפְּלֹת אֱלֹהֵי לְיַדֵי הַלְּמָנִים,
הַשְּׂמֵד יִשְׁמְדוּ.
- 11 Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nepi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.
- וְהַנִּפְיִים לֹא הָיוּ נְכוֹנִים לְהַתִּיר אֶת הַשְּׂמֵדָתָם,
וְלִכְּוֹן נָתְנוּ לָהֶם אֲדָמוֹת לְנַחֲלָה.
- 12 And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.
- וְאֲנָשֵׁי עַמּוֹן נָתְנוּ לְנִפְיִים חֶלֶק גָּדוֹל מִקְנֵיהֶם,
לְכָל־כָּל אֶת צְבָאָם. הִנֵּה כִּי כֵן, נֶאֱלָצוּ הַנִּפְיִים
לְעַמְד לְבָדָם בְּפְנֵי הַלְּמָנִים אֲשֶׁר הָיוּ
הַתְּחַבְּרוֹת לָמוֹן, לְמוֹאֵל, בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל וְכָל
אֲשֶׁר נִפְרְדוּ מִן הַנִּפְיִים, וְהֵם עַמְלֻקִּים
וְזוֹרְמִים וְצֹאצְאֵי כַּהֲנֵי נֹחַ.
- 13 And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.
- וְהַצֹּאצְאִים הָהֵם הָיוּ רַבִּים מְאֹד, כְּמַעַט
כְּמַסְפַּר הַנִּפְיִים. כֹּה נֶאֱלָצוּ הַנִּפְיִים לְהִלָּחֵם
בְּאַחֵיהֶם, עַד שִׁפְךְ דָּם.
- 14 Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.
- וְהָיָה בְּהֶאֱסֹף חֵילוֹת הַלְּמָנִים בְּאַרְץ
אַנְטִיאוֹנוֹם, וְהִנֵּה הָיוּ חֵילוֹת הַנִּפְיִים מוֹכְנִים
לְפָנֵשֶׁם לְקִרְבַּ בְּאַרְץ יֶרְשׁוֹן.
- 15 And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

עֲלָמָא מַג:טז-כד

- 16 Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;
- 17 And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.
- 18 And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.
- 19 And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—
- 20 Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;
- 21 But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.
- 22 Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.
- 23 But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.
- 24 And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an
- וְשֵׁם מְנַהֵיג הַנְּפִיִּים, הָאִישׁ אֲשֶׁר מִנָּה לְמַפְקֵדֵם הָרִאשִׁי, נִקְרָא מוֹרוֹנִי; וְהוּא קִבֵּל אֶת הַפְּקוּדֵי עַל כָּל צָבָאָם.
- וּמוֹרוֹנִי קִבֵּל אֶת הַפְּקוּדֵי וְאֶת נְהוּל כָּל מַלְחָמוֹתֵיהֶם. וְהוּא בֶן עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה בְּלִבְד בְּהַתְּמַנּוּתוֹ לְמַפְקֵד רִאשִׁי לְחִילוֹת הַנְּפִיִּים.
- וְהוּא פָגַשׁ בְּלִמְנִים בְּגְבוּל יֶרְשׁוֹן, וְאֲנָשָׁיו מְזִינִים בְּחַרְבוֹת וּבַפְּגִיזוֹנוֹת וּבְכָל מִינֵי כְלֵי מַלְחָמָה.
- וּבְהַפְּגֹשֶׁם רָאוּ חִילוֹת הַלְּמָנִים כִּי אֲנָשֵׁי נְפִי צִידוּ בְּיַד מוֹרוֹנִי בְּשָׂרְיוֹנֵי חֻזָּה וּבְמַגְנֵי זְרוּעַ וְאֵף בְּמַגְנֵי רֹאשׁ וּבְלִבּוֹשׁ עָבָה.
- וּצְבָא זֶרְחֵמְנָה לֹא כָּף הָיָה מְצִיד. בִּידֵיהֶם הָיוּ רַק חַרְבוֹתֵיהֶם וּפְגִיזוֹנֹתֵיהֶם, קִשְׁתוֹתֵיהֶם וְחִצֵּיהֶם, וְאַבְנִים וּמִקְלָעִים; וְהֵם הָיוּ עִירְמִים, זוֹלַת עוֹרוֹת אֲשֶׁר חָגְרוּ עַל מַתְנֵיהֶם. אַכֵּן, הַכֹּל הָיוּ עִירְמִים, זוֹלַת הַזֹּרְמִים וְהַעַמְלָקִיִּים.
- וְהֵם לֹא הָיוּ מְזִינִים בְּשָׂרְיוֹנֵי חֻזָּה אוּ בְּמַגְנִים, וְעַל כֵּן חָרְדוּ מְאֹד מִפְּנֵי חֵיל הַנְּפִיִּים הַמְּשָׂרְיָנִים, אֵף כִּי מִסְפָּרָם רַב מְאֹד הָיָה מִמְּסַפְּר הַנְּפִיִּים.
- וְהִנֵּה, הֵם לֹא הֵעִזוּ לְצֵאת עַל הַנְּפִיִּים בְּגְבוּל יֶרְשׁוֹן. עַל כֵּן הֵם נָטְשׁוּ אֶת אֶרֶץ אַנְטִיאוֹנוֹם וּפְנּוּ אֶל הַיַּעְרוֹת וְנָסְעוּ בְּהֵם הַלּוֹךְ וְסָב, הַרְחֵק, לְמִקְוֹרוֹת נְהַר צִידוֹן, וּמִגַּמַּת פְּנֵיהֶם אֶרֶץ מַנְטִי, לְכַבְּשָׁה; כִּי לֹא שָׁעְרוּ כִּי חִילוֹת מוֹרוֹנִי יִדְעוּ אֵנָה הֵלְכוּ.
- אֵף הָיָה כִּי מִיַּד בְּצֵאתָם אֶל הַיַּעְרוֹת, שָׁלַח מוֹרוֹנִי אַחֲרֵיהֶם מְרַגְלִים לְצִפּוֹת בְּמַחְנֵם. וּמוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר יָדַע עַל נְבוֹאוֹת עֲלָמָא, שָׁלַח אֵלָיו אֲנָשִׁים מִסְפָּר וּבְקִשׁ מִמֶּנּוּ לְשֹׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה אֵנָה יֵלֵךְ חֵיל הַנְּפִיִּים לְהִגֵּן עַל עַצְמוֹ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים.
- וְהָיָה דְבַר יְהוָה אֶל עֲלָמָא, וְהוּא הוֹדִיעַ אֶת שְׁלִיחֵי מוֹרוֹנִי כִּי חִילוֹת הַלְּמָנִים נָסְעוּ סָבִיב בְּיַעְרוֹת וּפְנֵיהֶם מוֹעֵדוֹת אֶל אֶרֶץ מַנְטִי, לְפַתַּח בְּהַתְּקַפָּה עַל חֶלֶק הָעָם הַחֹלֵשׁ.

עֲלֵמָא מַגְכָּה-לָהּ

- וְהַשְׁלִיחִים הִלְכוּ וְהִבִּיאוּ אֶת הַדְּבָרִים
אֶל מוֹרוֹנִי.
- וּמוֹרוֹנִי, אַחֲרֵי הַפְּקִידוֹ חֵיל מִצְבָּאוֹ בְּאֶרֶץ
יֶרְשׁוֹן, כִּן יָשׁוּב אֵלָיָהּ חֵיל מִן הַלְּמָנִים
וַיִּשְׁתַּלֵּט עַל הָעִיר, לָקַח אֶת שְׂאֵר צְבָאוֹ עִמּוֹ
וַצֵּד אֶל אֶרֶץ מַנְטִי.
- וְהוּא צִוָּה אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי חֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא
לְהֶאָסֵף לְמִלְחָמָה עַל הַלְּמָנִים, לְהִגָּן עַל
אֲדָמוֹתֵיהֶם וְעַל אֶרְצָם, עַל זְכוּתֵיהֶם
וְעַל חֲרוּתָם; כִּי הֵם הָיוּ עָרוּכִים לְפָנָי
בּוֹא הַלְּמָנִים.
- וּמוֹרוֹנִי צִוָּה אֶת צְבָאוֹ לְהִסְתַּר בְּבִקְעָה אֲשֶׁר
לְשֵׁפֶת נְהַר צִידוֹן, מִמַּעַרְב לְנְהַר, בְּיַעְרוֹת.
- וּמוֹרוֹנִי הִצִּיב מְרַגְלִים סָבִיב-סָבִיב, לְדַעַת אֶת
מוֹעֵד בּוֹא מַחְנֵה הַלְּמָנִים.
- וּמוֹרוֹנִי יָדַע כִּי כוֹנֵן הַלְּמָנִים הִיא לְהַשְׁמִיד
אֶת אֲחֵיהֶם, אוֹ לְהַכְנִיעֵם וְלִשְׁעַבְדָּם לְמַעַן
יִסְדּוּ לְעִצְמָם מַמְלָכָה עַל כָּל הָאֶרֶץ.
- וְהוּא אָף יָדַע כִּי כָּל חֶפְץ הַנְּפִיִים הִיָּה לְשָׁמֹר
עַל אֲדָמוֹתֵיהֶם וְחֲרוּתָם וְכִנְסֵיהֶם. לְכֵן לֹא
רָאָה חֵטָא בְּהַגְנָתָם עַל יְדֵי תַחְבּוּלָה; לְכֵן
נִגְלָה לוֹ עַל יְדֵי מְרַגְלָיו מִסְּלוֹל מַסַּע הַלְּמָנִים.
- וְהוּא חִלַּק אֶת צְבָאוֹ וְהִעֲבִיר חֶלֶק מֵמֵנוֹ אֶל
הַבְּקַעָה, וְהִחְבִּיאוּ בְּמִזְרַח וּבְדָרוֹם גְּבַעַת רִפְלָה;
- וְאֵת שְׂאֵרֵי הַחֵיל הִחְבִּיֵא בְּמַעַרְב הַבְּקַעָה,
מִמַּעַרְב לְנְהַר צִידוֹן, בּוֹאֲכָה גְבוּל אֶרֶץ מַנְטִי.
- וְכֵן, לְאַחֵר הִצִּיבוּ אֶת צְבָאוֹ כְּחֶפְצוֹ, הוּא הִיָּה
מוֹכֵן לְפָגְשָׁם.
- וְהַלְּמָנִים בָּאוּ מִצְפוֹן לְגַבְעָה, אֲשֶׁר בְּקַרְבָּתָהּ
הִתְחַבֵּא חֶלֶק מִצְבָּא מוֹרוֹנִי.
- וְהִיָּה כַּעֲבֵר הַלְּמָנִים אֶת גְּבַעַת רִפְלָה,
כְּהַכְנִסֵם אֶל הַבְּקַעָה וּבְהַחֲלִם לְחִצּוֹת אֶת
נְהַר צִידוֹן, יִצֵּא הַחֵיל הָאוֹרֵב בְּדָרוֹם הַגְּבַעָה,
- attack upon the weaker part of the people. And those messengers went
and delivered the message unto Moroni.
- 25 Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest
by any means a part of the Lamanites should come into that land and
take possession of the city, took the remaining part of his army and
marched over into the land of Manti.
- 26 And he caused that all the people in that quarter of the land should
gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend
their lands and their country, their rights and their liberties; therefore
they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.
- 27 And it came to pass that Moroni caused that his army should be
secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which
was on the west of the river Sidon in the wilderness.
- 28 And Moroni placed spies round about, that he might know when the
camp of the Lamanites should come.
- 29 And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it
was their intention to destroy their brethren, or to subject them and
bring them into bondage that they might establish a kingdom unto
themselves over all the land;
- 30 And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to
preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he
thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore,
he found by his spies which course the Lamanites were to take.
- 31 Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley,
and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;
- 32 And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the
river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.
- 33 And thus having placed his army according to his desire, he was
prepared to meet them.
- 34 And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the
hill, where a part of the army of Moroni was concealed.
- 35 And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into
the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was
concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name

- אֲשֶׁר שָׁם מִנְהִיגוֹ נִקְרָא לְחִי, וְהִקְיֹף אוֹתָם מִמְזָרְחָ, מֵאַחֲזוּרֵיהֶם.
- 36 And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.
- אֶזְ הַחַל קָצִיר דְּמִים בְּשָׁנֵי הַצְּדָדִים, אַף נוֹרָא יוֹתֵר הָיָה בְּלִמְנֵים, כִּי גוֹפֵם הָעִירִם חֲשׂוּף הָיָה לְמַכּוֹת הָעִזּוֹת מִחֲרֹבֹת הַנְּפִיִים וּמִפְגִּיזוֹנוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הִנְחִיתוּ מְוֹת כְּמַעַט בְּכָל מַכָּה.
- 37 And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.
- וְלַעֲמַת זֹאת, הָיוּ בְּקֶרֶב הַנְּפִיִים רַק בּוֹדֵדִים אֲשֶׁר נָפְלוּ מִחֲרֹב הַלְּמָנִים וּמֵאֲבֹד דָּם, כִּי אֵיבְרֵי גוֹפֵם הַחַיּוּנִיִּים הָיוּ מוּגְנָיִם מִמַּכּוֹת הַלְּמָנִים עַל יְדֵי שְׂרִיזֵי הַחֹזֶה וּמְגִנֵי הַזְּרוּעַ וּמְגִנֵי הָרֵאשׁ אֲשֶׁר לָהֶם. כֹּה עָלָה בְּיַד הַנְּפִיִים לְזַרְעַ מְוֹת בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים.
- 38 While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their arm-shields, and their head-plates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.
- וְהַלְּמָנִים נִבְהָלוּ מֵעֲצַמַת הַהֲשַׁמָּדָה בְּקֶרְבָּם, וְהַחֲלוּ לָנוּס לְעֵבֶר נְהַר צִידוֹן.
- 39 And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.
- וְהֵם נִרְדְּפוּ עַל יְדֵי לְחִי וְאֲנָשָׁיו, אֲשֶׁר גָּרְשׂוּם אֶל מֵי צִידוֹן. וְהֵם חֲצוּ אֶת מֵי צִידוֹן, וְלְחִי הִחֲזִיק אֶת חֲזִילֵיו עַל שְׂפַת נְהַר צִידוֹן לְמַנְעַ אֶת הַלְּמָנִים מִחֲצִיָּתוֹ.
- 40 And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.
- וּמֹרוֹנִי וְצַבָּאוֹ פָּגְשׁוּ אֶת הַלְּמָנִים בְּבִקְעָה, בְּעֵבֶר נְהַר צִידוֹן; וְהֵם הִתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם וְהַחֲלוּ לְהָרְגָם.
- 41 And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.
- וְהַלְּמָנִים נָסוּ שְׁנֵית מַפְגִּיָּהֶם, לְעֵבֶר אֶרֶץ מְנִשִּׁי, וְשָׁם פָּגְשׂוּם שְׁנֵית חֵיל מֹרוֹנִי.
- 42 And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.
- הַפַּעַם לָחֲמוּ הַלְּמָנִים בְּנַחֲשׂוֹת רְבָה; אָכֵן, מֵעוֹלָם לֹא נִדְּעוּ הַלְּמָנִים כְּלוֹחֲמִים כֹּה עֲזִים וְנוֹעֲזִים, אַף לֹא מֵרֵאשִׁיתָם.
- 43 Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.
- וְהֵם אֲשֶׁר עוֹרְרוּם לְהִלָּחֵם הָיוּ זֹרָמִים וְהַעֲמֵלְקִיִּים, אֲשֶׁר הָיוּ רֵאשֵׁי מַפְקְדֵיהֶם וּמְנַהֲיָיהֶם, וְכֵן יִזְרַעְחָמְנָה, רֵאשׁ קְצִינֵיהֶם, מְנַהֲיָגָם הָרֵאשִׁי וּמַפְקֵדָם; אָכֵן, הֵם נִלְחְמוּ כְּתַנִּינִים וְרַבִּים מִן הַנְּפִיִים נְהָרְגוּ עַל יְדֵיהֶם כִּי הֵם פָּצְחוּ רַבִּים מִמְּגִנֵי רֵאשֶׁם, וְנִקְבּוּ רַבִּים מִמְּגִנֵי הַחֹזֶה וְכָרְתוּ יְדֵים רַבּוֹת. כֹּה הִלְמוּ הַלְּמָנִים בְּחֲמַת זַעֲמָם.
- 44 And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breastplates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

- 45 Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.
- וְאוּלָם, מִקּוֹר הַשְּׂרָאָת הַנְּפִיִּים הָיָה טוֹב יוֹתֵר. כִּי הֵם לֹא נִלְחָמוּ לְשֵׁם מְלוּכָה אוֹ מִשְׁרָה כִּי אִם בְּעַד בְּתִיבָהּם וְחֲרוּתָם, נְשִׂיהֶם וְיִלְדֵיהֶם, וּבְעַד כָּל אֲשֶׁר לָהֶם, אָכֹן, בְּעִבּוֹר סֵדֵר עֲבוּדַת אֱלֹהֵיהֶם וּבְעִבּוֹר כְּנִסְיָתָם.
- 46 And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.
- וְהֵם עָשׂוּ אֵת אֲשֶׁר חֲשָׁבוּהוּ חוֹבָתָם לְאֱלֹהֵיהֶם; כִּי יְהוָה אָמַר אֲלֵיהֶם כְּאָמְרוֹ לְאֲבוֹתֵיהֶם: כָּל עוֹד אֵין בְּכֶם אֲשַׁמַּת הַפְּגִיעָה הָרִאשׁוֹנָה אוֹ הַשְּׁנִיָּה, אֵל לָכֶם לְמַסֵּר עַצְמְכֶם לְהָרַג בְּיַדֵי אוֹיְבֵיכֶם.
- 47 And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.
- וְעוֹד זֹאת אָמַר יְהוָה, הֲגֵן תִּגְנוּ עַל מִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם אֲףִי בְשֹׁפִיכַת דָּמַיִם. עַל כֵּן נִלְחָמוּ הַנְּפִיִּים בְּלָמְנִים, לְהִגָּן עַל עַצְמָם וְעַל מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, עַל אֲדָמָתָם וְעַל אֶרְצָם, עַל יְכוֹנֵיהֶם וְעַל דָּתָם.
- 48 And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.
- וְהָיָה כִּרְאוֹת אֲנָשֵׁי מוֹרוֹנִי אֵת עוֹז הַלְּמָנִים וְאֵת חֲמָתָם, הֵם כִּמְעֵט נִרְתְּעוּ וְנָסוּ מֵהֶם. וְאוּלָם מוֹרוֹנִי, בְּרְאוֹתוֹ אֵת כּוֹנֵת אֲנָשָׁיו, שָׁלַח אֲלֵיהֶם אֵת דְּבָרוֹ וְהִפִּיחַ רוּחַ בְּלִבָּם בְּרַעֲיוֹנוֹת הָאֵלֶּה, עַל אֹדוֹת אֲדָמוֹתֵיהֶם וְחֲרוּתָם, הִיא הַחֲרוּת מִשְׁעֲבוֹד.
- 49 And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.
- אִז פָּנוּ הַנְּפִיִּים אֶל הַלְּמָנִים וְקָרְאוּ פֹה אֶחָד אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, לְמַעַן חֲרוּתָם, חֲרוּתָם מִשְׁעֲבוֹד.
- 50 And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.
- וְהֵם הִחֲלוּ לְעַמֵּד בְּעוֹז בְּפָנֵי הַלְּמָנִים; וּבְעֶצֶם שְׁעַת קְרִיאָתָם אֶל יְהוָה לְמַעַן חֲרוּתָם, הִחֲלוּ הַלְּמָנִים לָנוּס מִפְּנֵיהֶם וְנָסוּ עַד מִי צִידוֹן.
- 51 Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.
- וְאִף כִּי הָיוּ הַלְּמָנִים רַבִּים, אָכֹן, יוֹתֵר מִכְּפָלַיִם מִמְּסַפְּר הַנְּפִיִּים, הֵם גִּרְשׁוּ, עַד כִּי נֶאֱסָפוּ יַחַד לְמַחְנֶה אֶחָד בְּבִקְעָה, עַל שְׂפַת נְהַר צִידוֹן.
- 52 Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.
- וְכֹךָ כִּתְרוּם חֵילוֹת מוֹרוֹנִי, מִשְׁתֵּי גְדוֹת הַנְּהַר, כִּי אֲנָשֵׁי לְחֵי הָיוּ מִמְּזֻרַח.
- 53 Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.
- וְכִרְאוֹת אֲנָשֵׁי זֶרַחֶמְנָה אֵת אֲנָשֵׁי לְחֵי בְּמִזְרַח נְהַר צִידוֹן, וְאֵת חֵילוֹת מוֹרוֹנִי בְּמַעֲרֵב הַנְּהַר, אָכֹן, כִּי כִתְרוּם הַנְּפִיִּים, אֶתְחוּתָם בְּהִלָּה נוֹרָאָה.

54 Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

מד

44

וְהָיָה כִּי הִם חָדְלוּ מִהִלָּחֵם וְרָחֲקוּ מֵהֶם מְעַט. וְאָמַר מוֹרוֹנִי אֶל זְרַחֲמָנָה; רְאֵה, זְרַחֲמָנָה, אֵינָנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת אֲנָשֵׁי דָמִים. הֵן יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי אַתֶּם בְּיַדֵּינוּ, אַךְ אֵינָנוּ חֹפְצִים לְהַרְגֵּךְ אַתְּכֶם.

1 And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

הֵן לֹא יֵצְאוּ לְהִלָּחֵם בְּכֶם לְמַעַן נִשְׁיֵג שְׁלִטוֹן בְּשִׁפְכֵיכֶם דָּמְכֶם; אֵין גַּם חֹפְצֵנוּ לְהִכְנִיס אִישׁ תַּחַת עַל שְׁעָבוֹד. הֵן רַק זֹאת סִבַּת צֵאתְכֶם עָלֵינוּ: זַעֲמַכֶּם עָלֵינוּ מִפְּנֵי דְתַנּוּ.

2 Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

וְעַתָּה הִנֵּכֶם רוֹאִים כִּי עִמָּנוּ יְהוָה, וְכִי הוּא נִתְּנָכֶם בְּיַדֵּינוּ. וְרוֹצוֹנִי הוּא כִּי תְּבִינּוּ כִּי זֹאת נִעֲשְׂתָה לָנוּ מִפְּנֵי דְתַנּוּ וּמִפְּנֵי אֱמוּנָתְנוּ בְּמִשְׁיַחַי. וְהִנֵּכֶם רוֹאִים כִּי אֵין בְּיַדְכֶם לְאַבֵּד אֶת אֱמוּנָתְנוּ זֹאת.

3 But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

הִנֵּכֶם רוֹאִים כִּי זֹאת אֱמוּנַת אֱלֹהִים הַנְּכוּנָה; אֲכֹן, רְאִיתֶם כִּי אֱלֹהִים יִתְּמֹךְ בָּנוּ, וְיִשְׁמְרֵנוּ וְיִנְצְרֵנוּ כָּל עוֹד נִשְׁמַר אֱמוּנֵים לוֹ וְלְאֱמוּנָתְנוּ וּלְדְתַנּוּ; וְלַעֲוֹלָם לֹא יִתִּיר יְהוָה כִּי נִכְרַת בְּלִיתֵי אִם נִפְשַׁע וּנְכַחַשׁ בְּאֱמוּנָתְנוּ.

4 Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

וְעַתָּה, זְרַחֲמָנָה, הִנְנִי מְצַוְכֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵי שָׁמַיִם, אֲשֶׁר חִזַּק אֶת יַדֵּינוּ לְגַבֵּר עֲלֵיכֶם, בְּשֵׁם אֱמוּנָתְנוּ וְדְתַנּוּ, וְסִדֵּר עֲבוֹדַת קְדָשְׁנוּ וּכְנִסְיָתְנוּ, וּבְשֵׁם כָּל־כֹּלֵת נְשׁוּתֵינוּ וְיַלְדֵינוּ, אֲשֶׁר הִיא חוֹבְתָנוּ הַקְּדוּשָׁה, וּבְשֵׁם הַחֲרוּת הַקּוֹשֶׁרֶת אוֹתְנוּ אֶל אֲדָמְתְנוּ וְאֶל אֲרָצְנוּ; אֲכֹן, בְּשֵׁם שְׁמִירַת דְּבַר אֱלֹהִים הַקְּדוּשׁ, אֲשֶׁר הוֹדוּת לוֹ כָּל אֲשֶׁרֵנוּ, וּבְשֵׁם כָּל הַיֶּקֶר לָנוּ;

5 And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

וְאֵין זֶה הַכֹּל, הִנְנִי מְצַוְכֶם בְּשֵׁם כָּל תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם לְחַיּוֹת כִּי תִמְסְרוּ לָנוּ אֶת כָּל־נִשְׁקֵיכֶם; אֲזִי לֹא נִבְקַשׁ אֶת נַפְשְׁכֶם. כִּי אִם תֵּלְכוּ לְדַרְכְּכֶם וְלֹא תִשׁוּבוּ לְהִלָּחֵם בָּנוּ, נָתַן נַתְּן לָכֶם אֶת נַפְשְׁכֶם לְשָׁלָל.

6 Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, בְּיַדֵּינוּ אַתֶּם, וְאֵנִי אֲצַוֶּה אֶת אֲנָשֵׁי כִּי יִתְּנַפְּלוּ עֲלֵיכֶם וְיִטְּלוּ בְּגוֹפְכֶם פְּצָעֵי מוֹת לְהַכְחִידְכֶם. אַז נִרְאָה לָמִי הַשְׁלִטוֹן

7 And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will

- עַל הָעָם הַזֶּה; אִזְ נִרְאָה מִי יִהְיֶה הַמְשַׁעֲבָדִים.
- see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.
- 8 And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.
- 9 Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.
- 10 And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.
- 11 Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.
- 12 And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.
- 13 And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:
- 14 Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.
- 15 Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came
- וְכַשְׁמַע זֶרַחְחֻמְנָה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא קָרַב וְנָתַן אֶת חֶרְבוֹ וְאֶת פְּגִיוֹנוֹ וְאֶת קִשְׁתּוֹ לְיַד מוֹרוֹנִי וְאָמַר אֵלָיו: הִנֵּה כְּלֵי נִשְׁקֵנוּ. נִמְסְרִם לָכֶם, אֲךָ אֵינָנוּ מוֹכִינִים לְהִשָּׁבַע לָכֶם שְׂבוּעָה אֲשֶׁר יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי נִפְרֹ אֹתָהּ, אֲנַחְנוּ וּבְנֵינוּ. קַח אֶת נִשְׁקֵנוּ וְתֵן לָנוּ לְצִאת אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאִם לֹא יִישַׁר זֶה בְּעֵינֶיךָ, נִשְׂאֵ שְׁנֵית אֶת חֶרְבוֹתֵינוּ וְנֵאבֵד אוֹ נִכְבָּשׁ.
- אִין אֲנַחְנוּ בְּנֵי אֲמוֹנִיתָהּ. אֵינָנוּ מֵאֲמִינִים כִּי אֱלֹהִים נִתְּנָנוּ בְּיַדְכֶם, אֲלֵא מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי עָרְמַתְכֶם שְׁמַרְתְּכֶם מִחֶרְבוֹתֵינוּ. הִנֵּה, שְׂרִיוֹנֵי הַחֹזֶה וּמַגְנֵיכֶם, הֵם אֲשֶׁר שְׁמְרוּכֶם.
- וְכַכְּלוֹת זֶרַחְחֻמְנָה לֹוֹמֵר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִשִּׁיבוּ מוֹרוֹנִי אֶת הַחֶרֶב וְאֶת כְּלֵי הַנִּשְׁקָאֲשֶׁר קִבַּל וְאָמַר: הִנֵּה, שׁוֹם נְשִׁים קִץ לְמַרְיָבָה.
- לֹא אוֹכַל לְחֹזֵר בִּי מִדְּבָרֵי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי. לָכֵן, חֵי יְהוֹה כִּי לֹא תִצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם בְּשְׂבוּעָה כִּי לֹא תִשׁוּבוּ לְהִלָּחֵם בָּנוּ. וְעַתָּה, יַעַן אֲשֶׁר בְּיַדְנוּ אַתֶּם, נִגִּיר אֶת דַּמְכֶם לְאַרְצֵנוּ, אוֹ תִכְנַעוּ לְתַנְאִים אֲשֶׁר הִצַּעַתִּים.
- וְכַאֲמֹר מוֹרוֹנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, תִּפְּשׁ זֶרַחְחֻמְנָה אֶת חֶרְבוֹ, וּבְחִמְתּוֹ עַל מוֹרוֹנִי, פָּרַץ קְדִימָה לְהִרְגּוֹ; אֲךָ כִּהְנִיפוֹ אֶת חֶרְבוֹ, וְהִנֵּה אֶחָד מִחִילֵי מוֹרוֹנִי הִכָּה אֹתָהּ אֶרְצָה וְנִצְבָּה נִשְׁבַּר; וְהוּא אִף הִלֵּם בְּזֶרַחְחֻמְנָה וְהִתִּיז אֶת קַרְקַפְתּוֹ אֶרְצָה. וְזֶרַחְחֻמְנָה נִסּוֹג מִפְּנֵיהֶם אֶל בֵּין חִילָיו.
- וְהַחִיל אֲשֶׁר עָמַד בְּקַרְבּוֹ, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיר בְּמַכְתּוֹ אֶת קַרְקַפַּת זֶרַחְחֻמְנָה, הִרִים אֶת הַקַּרְקַפַּת מִן הָאֲדָמָה בְּהִחְזִיקוֹ בְּשַׁעֲרוֹתֶיהָ וְתַקַּע אֹתָהּ בַּקֶּצֶה חֶרְבוֹ וְהִנִּיפָהּ לְעַמַת הַלְּמָנִים וְאָמַר אֵלֵיהֶם בְּקוֹל גָּדוֹל:
- כַּקַּרְקַפַּת הַזֹּאת אֲשֶׁר נָפְלָה אֶרְצָה, קַרְקַפַּת מְנַהֲיָכֶם, כֵּן תִּפְּלוּ אַתֶּם אֶרְצָה אִם לֹא תִמְסְרוּ אֶת כְּלֵי נִשְׁקְכֶם, וְתִצְאוּ בְּבְרִית שְׁלוֹם.
- וְרַבִּים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְרָאוּ אֶת הַקַּרְקַפַּת הַתְּקוּעָה בַּקֶּצֶה הַחֶרֶב, הִכּוּ

עֲלֵמָא מִד:טז-כד

- בַּפֶּחַד. וְרַבִּים נָגְשׂוּ וְהִשְׁלִיכוּ אֶת כָּלֵי נֶשֶׁקָם לְרַגְלֵי מוֹרוֹנִי וּבָאוּ בְּבְרִית שְׁלוֹם. וְכָל אֲשֶׁר בָּאוּ בְּבְרִית, הִתְרוּ לְצֵאת אֶל הַיַּעַר.
- 16 Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.
- וְזָרַחְמִנָּה בַּחֲמָתוֹ הֶעָזָה עוֹרָר אֶת שְׂאֲרֵית חֵילָיו לְכַעַס עַל הַנְּפִיִּים וְלִהְלָחֵם בָּהֶם בְּמִשְׁנָה כַח.
- 17 And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.
- וּמוֹרוֹנִי כָעַס עַל עֲקֻשׁוֹת הַלְּמָנִים, וְלָכֵן צָוָה עַל אֲנָשָׁיו לְהִתְנַפֵּל עֲלֵיהֶם וּלְהָרְגֵם. וְהֵם הִחֲלוּ לְהָרְגֵם; וְהַלְּמָנִים נִלְחְמוּ בַּחֲרֻבוֹתֵיהֶם וּבְכֹחָם.
- 18 But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.
- וְהִנֵּה, מֵעֲרַמֵּי עוֹרָם וְרֹאשֵׁיהֶם הַמְּגֻלִּים הָיוּ חֲשׂוּפִים לְפָגְעֵת חֲרָבוֹת הַנְּפִיִּים הַחֲדוֹת; אֲכַן הֵם דָּקְרוּ וְהָכּוּ, וְנָפְלוּ כְהֶרֶף עֵין לְפָנֵי חֲרָבוֹת הַנְּפִיִּים; וְהֵם הִכְרַעוּ אֲרָצָה, כְּדַבֵּר הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר יָצָא מִפִּי חֵיל מוֹרוֹנִי.
- 19 Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.
- וּכְרָאוֹת זָרַחְמִנָּה כִּי הֵם כֻּלָּם עַל סֶף הַכְּלִיוֹן, הוּא קָרָא אֶל מוֹרוֹנִי בַּחֲזָקָה וְאָמַר כִּי הוּא וְאֲנָשָׁיו יָבוֹאוּ בְּבְרִית עִם הַנְּפִיִּים, אִם יַחֲוִסוּ עַל חַיֵּי שְׂאֲרֵיהֶם, וְכִי לְעוֹלָם לֹא יוֹסִיפוּ לְצֵאת עֲלֵיהֶם לְמִלְחָמָה.
- 20 And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.
- אָז צָוָה מוֹרוֹנִי לְחַדֵּל שְׁנֵית מִן הַהָרָג בְּאֲנָשִׁים. וְהוּא לָקַח אֶת כָּלֵי הַנֶּשֶׁק מֵאֵת הַלְּמָנִים; וְאַחַר אֲשֶׁר בָּאוּ עִמּוֹ בְּבְרִית שְׁלוֹם הִתֵּר לָהֶם לְצֵאת אֶל הַיַּעַרוֹת.
- 21 Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.
- וּמִסְפַּר הָרוּגֵיהֶם לֹא נִמְנָה כִּי רַב הָיָה. אֲכַן, עֲצוּם וְרַב הָיָה מִסְפַּר הָרוּגִים, הֵן מִן הַנְּפִיִּים וְהֵן מִן הַלְּמָנִים.
- 22 And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.
- וְהֵם הִשְׁלִיכוּ אֶת מֵתֵיהֶם אֶל מֵי צִידוֹן; וְהֵם נִשְׂאוּ הַלְּאָה מִשָּׁם וְנִקְבְּרוּ בְּמַעְמְקֵי הַיָּם.
- 23 And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.
- וְחֵילוֹת הַנְּפִיִּים, צָבָא מוֹרוֹנִי, שָׁבוּ אֶל בְּתֵיהֶם וְאֶל אֲדָמָתָם.
- 24 And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.
- כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נֶפִּי. וְכֹה תָמוּ כְּתָבֵי עֲלֵמָא, הַכְּתוּבִים עַל לוּחוֹת נֶפִּי.

ספור מעשי עם נפי, מלחמותיהם ומחלוקותיהם בימי הילמן, על פי כתבי הזכרון אשר לְהִלְמָן. (בְּעֶרְךָ 73-57 לְפָנֵי הַסְּפִירָה) נִכְלָל בַּפְּרָקִים מַה-סב.

The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman. (About 73-57 B.C.) Comprising chapters 45-62.

מה

45

בְּיָמִים הָהֵם הִיְתָה לְעַם נְפִי שְׂמֵחָה רַבָּה, כִּי שׁוּב הִצִּילָם יְהוָה מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם; עַל כֵּן הֵם הִוְדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם; אַכֵּן, הֵם הִרְבּוּ לְצִוּם וּלְהִתְפַּלֵּל וְעָבְדוּ אֶת אֱלֹהִים בְּשִׂמְחָה רַבָּה.

1 Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

וְהָיָה בְּשָׁנַת תְּשַׁע עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, בָּא עֲלָמָא אֶל הִילְמָן בְּנֹו וְאָמַר אֵלָיו: הֲתֵאֱמִין בְּדְבָרִים אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֵלֶיךָ עַל אוֹדוֹת כְּתָבֵי הַזְּכָרוֹן הָהֵם אֲשֶׁר נִשְׁמְרוּ?

2 And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

וְאָמַר אֵלָיו הִילְמָן: אַכֵּן, אֲנִי מֵאֱמִין.

3 And Helaman said unto him: Yea, I believe.

וְאָמַר אֵלָיו עֲלָמָא שְׁנִית: הֲתֵאֱמִין בְּיֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר יָבוֹא?

4 And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

וְהוּא אָמַר: אַכֵּן, אֲנִי מֵאֱמִין בְּכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ.

5 And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

וְעֲלָמָא הוֹסִיף לֹאמַר אֵלָיו: הֲתִשְׁמַר אֶת מִצְוֹתַי?

6 And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

וְהוּא אָמַר: כֵּן, אֲשַׁמֵּר אֶת מִצְוֹתֶיךָ בְּכָל לִבִּי.

7 And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

וְאָמַר אֵלָיו עֲלָמָא: בְּרוּךְ אַתָּה, וַיְהוֶה יִצְלִיחַךָ בְּאֶרֶץ הַזֹּאת.

8 Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

וְהִנֵּה, יֵשׁ לִי אֵלֶיךָ דְבַר נְבוּאָה, אֲךָ אֵל לִךְ לְהוֹדִיעוֹ לְאִישׁ. אַכֵּן, אֵל יוֹדֵעַ אֶת אֲשֶׁר אֲנִיבֵא בְּאֲזְנוֹיְךָ עַד אֲשֶׁר יִתְמַלֵּם. לְכֵן, כְּתֹב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲמַר.

9 But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים: הִנְנִי חוֹזֵה, כְּפִי רוּחַ הַהַתְּגַלּוֹת אֲשֶׁר בִּי, כִּי הָעַם הַזֶּה, הַנִּפְיִים, יִדְרְדְּרוּ אֶל חֹסֶר אֲמוּנָה כְּעֵבֶר אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה מֵעַת הַתְּגַלּוֹת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ לְפָנֵיהֶם.

10 And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

וּבְיָמֵים הָהֵם יִרְאוּ הֵם מְלַחְמוֹת וְדָבָר, רָעַב וּשְׂפִיכוֹת דָּמִים עַד אֲשֶׁר יִכָּחַד עִם נְפִי כְּלִיל.

11 Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

עֲלָמָא מֵה־יֵב-יֵט

- 12 וְזֹאת מִפְּנֵי שְׁקִיעֶתָם בְּחֹסֶר אֱמוּנָה וּנְפִילָתָם אֶל מַעֲשֵׂי חֹשֶׁךְ וְזָמָה וְכָל מִינֵי עֲוֹנוֹת; אַכֵּן, אֹמֵר אֲנִי לָךְ, יֵעַן אֲשֶׁר יִחַטְאוּ נֶגֶד אֹר וְדַעַת כֹּה גְדוֹלִים, מִן הַיּוֹם הַהוּא, אִף דּוֹר רְבִיעִי לֹא יִחַלֵּף כְּלוּ בְטָרָם יָבֹא הָעוֹן הַגְּדוֹל הַזֶּה.
- 13 וּבְבֹא הַיּוֹם הַגְּדוֹל הַהוּא תָּבֹא עַד מֵהָרָה הָעֵת אֲשֶׁר בָּהּ יִחַדְלוּ הַנְּמַנִּים עִתָּה עִם עַם נְפִי, אִו עַם יִדְעֻם, לְהַמְנוֹת עִם עַם נְפִי.
- 14 וְכָל הַנִּשְׁאָר, אֲשֶׁר לֹא יֵאָבֵד בַּיּוֹם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא, יִמָּנֶה עִם הַלְּמָנִים וַיְהִי כְּמוֹהֶם. רַק מְעַשִׂים יִתְּרוּ אֲשֶׁר יִקְרָאוּ תַלְמִידֵי יְהוָה; וְהַלְּמָנִים רְדוּף יִרְדְּפוּם עַד אֲשֶׁר יִמְחֹו. הִנֵּה, קוֹם תִּקּוֹם הַנְּבוֹאָה הַזֹּאת מִפְּנֵי הָעוֹן.
- 15 וּכְכֹלוֹת עֲלָמָא לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל הֵילְמָן, הוּא בְּרַף אוֹתוֹ וְכֵן אֶת שְׁאָר בְּנָיו; וְהוּא אִף בְּרַף אֶת הָאֲדָמָה לְמַעַן הַצְּדִיקִים.
- 16 וְהוּא אָמַר: כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים, אֲרוּרָה תִּהְיֶה הָאָרֶץ, הָאָרֶץ הַזֹּאת, לְכָל אָמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ רָשָׁעָה; לְכֻלָּיָהּ יְהִיוּ בְּמַלְאֵת סְאֵתָם; כִּי בְּאֲשֶׁר אִמְרָתִי כֵן יִהְיֶה; כִּי זֹאת קָלַלְת אֱלֹהִים וּבְרַכְתּוּ עַל הָאָרֶץ, כִּי לֹא יוּכַל יְהוָה לְהִתִּיר כָּל חַטָּא, אִף בְּוִתּוֹר הַקָּל בְּיִתְּוֹר.
- 17 וּכְאֵמֹר עֲלָמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא בְּרַף אֶת הַכְּנִסְיָה, אֶת כָּל אֲשֶׁר יַעֲמְדוּ אֵיתָנִים בְּאֱמוּנָתָם מִן הַיּוֹם הַהוּא וְאֵילָף.
- 18 וְהָיָה אַחַר עֲשׂוֹת עֲלָמָא אֶת זֹאת, הוּא יָצָא מֵאָרֶץ זְרַחְחֵמְלָה, וְנִרְאָה כְּאֵלוֹ הַלֵּף אֶל אָרֶץ מְלֵק. וְאִישׁ לֹא שָׁמַע עוֹד עַל אוֹדוֹתָיו, וְאִין אִנְחָנוּ יוֹדְעִים דְּבַר עַל מוֹתוֹ וְעַל קְבוּרָתוֹ.
- 19 בְּהִלֵּךְ זֹאת נָדַע: צְדִיק הָיָה, וְהִשְׁמוּעָה יָצְאָה בְּכְנִסְיָהּ כִּי הָרוּחַ לְקַחְתָּהּ מֵעֵלָה, אִו כִּי נִקְבַר, כְּמֹשֶׁה, בְּיַד יְהוָה. וְהִנֵּה, כְּתָבִי הַקִּדְשׁ אוֹמְרִים כִּי יְהוָה לָקַח אֶת מֹשֶׁה אֵלָיו; וְאִנְחָנוּ מִשְׁעָרִים כִּי אִף אֶת עֲלָמָא קִבַּל אֵלָיו בְּרוּחוֹ. לְכֵן, מִפְּנֵי זֹאת, אִינְנוּ יוֹדְעִים מֵאוּמָה עַל מוֹתוֹ וְעַל קְבוּרָתוֹ.

עֲלָמָא מַה־כּ-מוֹה

- 20 And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.
- 21 For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.
- 22 Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.
- 23 And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;
- 24 But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

מו

46

- 1 And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.
- 2 And now behold, they were exceedingly wroth, insomuch that they were determined to slay them.
- 3 Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.
- 4 And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.
- 5 And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

עֲלָמָא מוֹ-יֵד

- 6 Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.
- 7 And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.
- 8 Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.
- 9 Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.
- 10 Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning devices and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.
- 11 And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.
- 12 And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.
- 13 And he fastened on his head-plate, and his breastplate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—
- 14 For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.
- כֹּה הָיוּ עַל יְדֵי עַמְלִיקִיָּה אֶל מַחְלָקָתָהּ, לְמִרְוֹת הַטֶּפֶת הַיְלָמֹן וְאֶחָיו; אָכֵן, עַל אִף דְּאֶגְתָּם הַמְרֻבָּה לְכַנְסִיָּהּ, כִּי הֵם הָיוּ כֹהֲנִים גְּדוֹלִים בָּהּ.
- וְרַבִּים הָיוּ בְּכַנְסִיָּהּ אֲשֶׁר הָאֲמִינִי בְּדַבְרֵי הַחֲלָקוֹת אֲשֶׁר מִפִּי עַמְלִיקִיָּה; לְכֹן הֵם נִפְרְדוּ גַם מִן הַכְּנִסְיָהּ. וְכֹה הָיוּ עֲנִינֵי עַם נְפִי רוֹפְפִים וּמְסַכְּנִים עַד מְאֹד, עַל אִף נִצְחוֹנָם הַגְּדוֹל עַל הַלְּמָנִים וְרַב שְׂמֻחָתָם עַל הַצִּלָּתָם בְּיַד יְהוָה.
- וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ מֵהַמְּהִירִים בְּנֵי הָאָדָם לְשַׂכַּח אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, וּמֵהַמְּהִירִים הֵם לַעֲשׂוֹת עֲוֹן וְלִסְוֹר מִדְּרֹךְ הַיָּשָׁר בְּהַנְהַגַת הַשָּׁטָן.
- וְכֹן רוֹאִים אֲנַחְנוּ מֵהַגְּדוֹלָה הַרְשָׁעָה אֲשֶׁר יְכוֹל אִישׁ רָשָׁע מְרָשָׁע לְהַבִּיא לְבִדּוֹ אֶל קָרֵב בְּנֵי הָאָדָם.
- אָכֵן, רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי עַמְלִיקִיָּה, בְּהִיוֹתוֹ אִישׁ תַּחְבּוּלוֹת, אִישׁ עֲרָמָה וְחֲנֻפָּה, הִטָּה לְבַב רַבִּים אֶל מַעֲשֵׂי רָשָׁע, כִּי בִקֵּשׁ הוּא לְאַבֵּד אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים וּלְהַחְרִיב אֶת יְסוֹד הַחֲרוּת אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם אֱלֹהִים, הִיא הַבְּרָכָה אֲשֶׁר שָׁלַח אֱלֹהִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ לְמַעַן הַצְּדִיקִים.
- וְהָיָה כְּשִׁמְעַת מוֹרוֹנִי, הַמְּפַקֵּד הָעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר לְחִילוֹת הַנְּפִיִּים, עַל הַמְּרִיבוֹת הָאֵלֶּה, הוּא כָּעַס עַל עַמְלִיקִיָּה.
- וְהוּא קָרַע אֶת כְּתָנָתוֹ, וְלָקַח קָרַע מִמֶּנָּה וְכָתַב עָלָיו: לְזִכְרוֹן אֱלֹהֵינוּ וְדָתֵנוּ, חֲרוּתֵנוּ וְשְׁלוֹמֵנוּ, נְשֵׁינוּ וְיְלָדֵינוּ; וְהוּא הִצְמִיד אֶת הַקָּרַע אֶל קִצֵּה מוֹט.
- וְהוּא חָבַשׁ אֶת שְׂרִיּוֹן רֵאשׁוֹ וְאֶת שְׂרִיּוֹן חֲזָהוּ וְאֶת מְגִנָּיו, וְחָגַר אֶת נִשְׁקוֹ עַל מִתְּנָיו; וְהוּא לָקַח אֶת הַמוֹט אֲשֶׁר בְּרֵאשׁוֹ נִשָּׂא קָרַע כְּתָנָתוֹ, וְלוֹ קָרָא נֶס הַחֲרוּת; וְהוּא הִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה וְהִתְפַּלֵּל בְּרַב עֲזוֹ אֶל אֱלֹהָיו כִּי יִשְׁלַח אֶת בְּרַכַּת הַחֲרוּת עַל עַמִּיתָיו, כָּל עוֹד נִשְׁאָרָת אֲגֻדַת מְשִׁיחִים לְנַחַל אֶת הָאָרֶץ.
- כִּי כִּד נִקְרְאוּ כָּל מְאֲמִינֵי הַמְּשִׁיחַ הַכְּנִים, חֲבָרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, בְּפִי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא חֲבָרוּ לְכַנְסִיָּהּ.

- 15 וְאֵלֶּה אֲשֶׁר חָבְרוּ לְכַנְסִיָּהּ הָיוּ נְאֻמְנִים; אֲכֹן, כָּל הַמְאֻמְיָנִים בְּמִשְׁיַח בְּכַנּוּת קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם, בְּחַפְצָא לְבָ, אֵת שֵׁם הַמְשִׁיחַ, אוֹ אֵת הַשֵּׁם מְשִׁיחִיִּים, כְּפִי אֲשֶׁר נִקְרְאוּ, מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם בְּמִשְׁיַח אֲשֶׁר יָבוֹא.
- 16 And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.
- 17 וְלָכֵן הִתְפַּלֵּל מוֹרוֹנִי בְּעֵת הַהִיא כִּי עֲנִין הַמְשִׁיחִיִּים וְחֵרוֹת הָאָרֶץ יִמְצָא חֵן לְפָנֵי אֱלֹהִים.
- 17 And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.
- 18 וְהָיָה אַחֲרָי אֲשֶׁר שָׁפַךְ אֶת לְבוֹ בְּתַפְלָה לְאֱלֹהִים, הוּא כְּנָה אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר מִדְּרוֹם לְאָרֶץ חֲרָבָה, אֲכֹן, אֵת כָּל אָרֶץ הַנְּפִיִּים, אֲשֶׁר מִצְּפוֹן וְאֲשֶׁר מִדְּרוֹם, אָרֶץ הַבְּחִירָה וְאָרֶץ חֵרוֹת.
- 18 And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.
- 19 וְהוּא אָמַר: אֲכֹן, לֹא יִתִּיר אֱלֹהִים כִּי אֲנַחְנוּ, אֲשֶׁר יְבוֹזוּנוּ מִפְּנֵי שֵׁם אֲתָנוּ אֵת שֵׁם הַמְשִׁיחַ, נִרְמַס וְנִשְׁמַד כִּי אִם בְּהִסְבָּנוּ זֹאת עָלֵינוּ בְּפִשְׁעֵינוּ.
- 19 And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.
- 20 וְכֵאמֹר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יֵצֵא מוֹרוֹנִי אֶל הָעָם, וְהוּא מְנוֹפֵף אֵת קְרַע בְּתַנְתּוֹ מֵעֵלָּה, לְמַעַן יֵרְאוּ הַכֹּל אֵת אֲשֶׁר כָּתַב עָלָיו, וְקָרָא בְּקוֹל גָּדוֹל לֵאמֹר:
- 20 And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:
- 21 רְאוּ, כָּל הַמַּחְזִיק בְּנֵס הַזֶּה בְּאָרֶץ, יְבוֹא נָא וְיִתְלַבֵּשׂ עִז יִהוּה וְיִכְנַס בְּבְרִית שְׁמִירָה עַל זְכוּתָיו וְדָתוֹ, לְמַעַן יִבְרַכְהוּ יִהוּה אֱלֹהִים.
- 21 Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.
- 22 וְהָיָה בְּהִשְׁמִיעַ מוֹרוֹנִי אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה נִהְרוּ הָאֲנָשִׁים יַחְדָּו חֲגוּרִים בְּנִשְׁקָם עַל מִתְּנִיָּהֶם, וְהֵם קוֹרְעִים אֵת בְּגָדֵיהֶם, לְאוֹת, וְלְבְרִית, כִּי לֹא יַעֲזְבוּ אֵת יִהוּה אֱלֹהֵיהֶם; וּבְלִשׁוֹן אַחֵר: אִם יִפְּרוּ אֵת מִצְוֹת אֱלֹהִים, אוֹ יִפְשְׁעוּ, וְיִבוֹשׁוּ לְשֵׂאת עֲלֵיהֶם אֵת שֵׁם הַמְשִׁיחַ, קְרוּעַ יִקְרְעֵם יִהוּה, כְּאֲשֶׁר קָרְעוּ הֵם אֵת בְּגָדֵיהֶם.
- 22 And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.
- 23 וְזֹאת הִבְרִית אֲשֶׁר כָּרְתוּ; וְהֵם הִשְׁלִיכוּ אֵת בְּגָדֵיהֶם לְרַגְלֵי מוֹרוֹנִי וְאָמְרוּ: בְּרִיתָנוּ עִם אֱלֹהֵינוּ כִּי נֵאבַד כְּאֲחֵינוּ בְּאָרֶץ הַצְּפוֹן, אִם נִשְׁקַע בְּעִבְרוֹת; אֲכֹן, אִם פָּשׁוּעַ נִפְשַׁע זְכָאִי הוּא לְהִשְׁלִיכְנוּ לְרַגְלֵי אוֹיְבֵינוּ, כְּאֲשֶׁר הִשְׁלַכְנוּ אֲנַחְנוּ אֵת בְּגָדֵינוּ לְרַגְלֵיךָ לְהִרְמַס.
- 23 Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

- 23 ואמר מורוני אליהם: הנה, שארית בית יעקב אנחנו, אכן, שריד לזרע יוסף, אשר כתנתו נקרעה בידי אחיו לקרעים רבים; ועתה, הבה נזכרה לשמר את מצוות אלהים, פן יקרעו אחינו את כתנותינו, ואותנו ישליכו אל בית הכלא, או מקרוננו או יהרגנו.
- 24 הבה ננצר את חרותנו כשארית יוסף; הבה נזכר את דברי יעקב לפני מותו; הן הוא ראה כי שריד מכתנת יוסף נותר בלא פגע. וכה אמר: כהשמר שארית כתנת בני, כן תשמר שארית זרע בני ביד אלהים, ואליו תלקח; בעוד יאבד יתר זרע יוסף, כיתר כתנתו.
- 25 ועל זאת תעצב נפשי; אך יש לנפשי שמחה בבני, מפני שריד זרעו אשר ילקח אל אלהים.
- 26 הנה, זה היה לשון יעקב.
- 27 ומי יודע אם שארית זרע יוסף, אשר תכלה ככתנתו, איננה כי אם אלה אשר נפלגו מעמנו? ואף בנו יהיה הדבר, אם לא נעמד איתנים באמונת המשיח.
- 28 ואחר אשר אמר מורוני את הדברים האלה, הוא יצא לדרך, ואף שלח אחרים אל כל אזורי הארץ אשר פשו בהם מחלוקות, וקבץ את כל האנשים אשר חפצו לשמר על חרותם, לעמד נגד עמליקיה והנפלים, אשר נקראו עמליקיים.
- 29 וכראות עמליקיה כי רב מספר אנשי מורוני מאנשיו, וכראותו כי נפל ספק בלב אנשיו אם יש צדק בדרךם, הוא לקח, בחששו כי תאבד תוחלתו, את אלה מאנשיו אשר חפצו ללכת עמו, ויצא אל ארץ נפי.
- 30 ומורוני סבר כי לא ייטב אשר ללמנים יהיה כח נוסף; לכן הוא בקש לחסם את אנשי עמליקיה, או לתפשים ולהשיבם לארצם ולהמית את עמליקיה; ועו אשר ידע כי זומם עמליקיה לעורר את זעם הלמנים על הנפיים, וכי חפצו להוציאם למלחמה עליהם; והוא ידע כי עמליקיה יעשה כן, למען קיום תכליתו.
- 23 Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.
- 24 Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.
- 25 Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.
- 26 Now behold, this was the language of Jacob.
- 27 And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.
- 28 And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.
- 29 And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.
- 30 Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

עֲלֵמָא מוֹ:לֹא-מ

- 31 Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.
- עַל כֵּן רָאָה מוֹרוֹנִי לִכְבוֹן לְקַחַת אֶת חֵילוֹתָיו אֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ וְחִגְרוּ כְּלֵי נִשְׁקָם וּבָאוּ בְּבְרִית לְשֹׁמֵר אֶת הַשָּׁלוֹם; אַכֵּן, הוּא לָקַח אֶת צָבָאוֹ וְאֶת אֹהֲלֵיהֶם וְצָעַד אֶל הַיַּעְרוֹת לְנִתְקַשׁ אֶת נְתִיב עַמְלִיקָיָה.
- 32 And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.
- וְהוּא עָשָׂה כַּחֲפָצוֹ, וְיָצָא אֶל הַיַּעְרוֹת, וְהִקְדִּים אֶת צָבָא עַמְלִיקָיָה.
- 33 And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.
- וְעַמְלִיקָיָה בָּרַח עִם מְתֵי מַעַט מֵאֲנָשָׁיו, וְשְׂאֵרֵיהֶם נִמְסְרוּ לְיַדֵּי מוֹרוֹנִי וְהוֹשְׁבוּ אֶל אֶרֶץ זְרַעְחֶמְלָה.
- 34 Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power to do according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.
- וּלְמוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר מִנָּה לְמִשְׁרָתוֹ עַל יַדֵּי הַשׁוֹפְטִים הָעֲלִיּוֹנִים וְעַל יַדֵּי קוֹל הָעָם, הֵיטָה שְׂרָרָה לַעֲשׂוֹת כַּחֲפָצוֹ בְּחֵילוֹת הַנְּפִיִּים, לְקַיֵּם וּלְהַפְעִיל אֶת סְמֻכּוֹתוֹ עֲלֵיהֶם.
- 35 And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.
- וְהָיָה כִּי כָּל אִישׁ מִן הָעַמְלִיקָיִים, אֲשֶׁר לֹא בָּא בְּבְרִית לְתַמּוֹךְ בְּעֲנֵן הַחֲרוּת, לְמַעַן קִיּוֹם מִמְּשָׁל חֲפָשִׁי, הוּמַת בְּפִקְדָתוֹ. אַךְ רַק מַעַטִּים הָיוּ אֲשֶׁר הִתְנַכְּרוּ לְבְרִית הַחֲרוּת.
- 36 And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.
- וּמוֹרוֹנִי צִוָּה לְהִנְיֹף אֶת נֶס הַחֲרוּת עַל כָּל מִגְדָּלֵי הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִיא נְחֻלַת הַנְּפִיִּים; כֹּה קָבַע מוֹרוֹנִי אֶת דָּגְלֵי הַחֲרוּת בְּקִרְבַּי הַנְּפִיִּים.
- 37 And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.
- וְשָׁב הַשָּׁלוֹם אֶל הָאֶרֶץ. וְהָאֶרֶץ שָׁקֵטָה כַּמָּעַט עַד אַחֲרֵית שְׁנַת תְּשַׁע עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- 38 And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.
- וְאֶף הֵילְמָן וְהַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים קִיּוּמוֹ אֶת הַסֵּדֶר בְּתוֹךְ הַכְּנִסְיָה. אַכֵּן, בְּמִשְׁךְ אַרְבַּע שָׁנִים הָיוּ הַשָּׁלוֹם וְהַשְׂמֵחָה שׁוֹרִים בְּכְנִסְיָה.
- 39 And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.
- בְּיָמִים הָהֵם מָתוּ רַבִּים בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה כִּי נִשְׁמוֹתֵיהֶם נִגְאָלוּת עַל יַדֵּי הָאֱדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. כִּךָּ הֵם יָצְאוּ בְּשִׂמְחָה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה.
- 40 And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very frequent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many plants and roots which God had prepared to remove the cause of diseases, to which men were subject by the nature of the climate—
- וְהָיוּ אֲשֶׁר מָתוּ מִקַּדְחָת, אֲשֶׁר נְפוּצָה מֵאֵד בְּאֶרֶץ בְּעוֹנוֹת מְסִימוֹת בְּשָׁנָה; אַךְ לֹא הָיוּ אֵלָּה רַבִּים, מִפְּנֵי הַסְּגֻלוֹת הַמְּצִינּוֹת שֶׁל צָמְחִים וְשָׂרְשִׁים רַבִּים אֲשֶׁר הִכִּין אֱלֹהִים לְהַסִּיר אֶת מְקוֹר הַמַּחְלוֹת, אֲשֶׁר בָּאוּ עַל הָאֲנָשִׁים בְּנִסְבוֹת מְזֶג הָאֲוִיר.

- 41 But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in him, as we must needs suppose.
- וְרַבִּים מִתּוֹ בְּשִׁיבָה טוֹבָה; וְאֵלֶּה אֲשֶׁר
מִתּוֹ בְּהִיּוֹתָם מֵאַמְיִנִי הַמְּשִׁיחַ, שְׂמֵחִים בּוֹ,
עַל פִּי אֲמוֹנָתָנוּ.

מז

47

- 1 Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he took those who went with him, and went up into the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.
- וְעַתָּה נָשׁוּב וְנִסְפֵּר בְּסֵפֶר זְכוֹרוֹנוֹתֵינוּ עַל
עַמְלִיקִיָּה וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּרְחוּ עִמּוֹ אֶל
הַיְעִרֹת. הִנֵּה, הוּא לָקַח אֶת הַהוֹלְכִים עִמּוֹ
וְעָלָה אֶל אֶרֶץ נְפִי, אֶל הַלְּמָנִים. וְהוּא עוֹרֵר
אֶת זֵעַם הַלְּמָנִים עַל עַם נְפִי, עַד כִּי שָׁלַח
מֶלֶךְ הַלְּמָנִים הוֹדְעָה בְּכָל רְחֹבֵי אֶרֶץ
בְּקִרְבָּה כָּל עַמּוֹ, לְהִתְקַבֵּץ וּלְצַאת שְׁנֵית
לְקִרְבָּה עַל הַנְּפִיִּים.
- 2 And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandment of the king.
- וְהָיָה כִּהְגִיעַ הַקְּרִיאָה אֲלֵיהֶם, הֵם יָרְאוּ מְאֹד;
אֲכֹן, הֵם פָּחְדוּ לְהִכְעִים אֶת הַמֶּלֶךְ וְאִף פָּחְדוּ
לְצַאת לְקִרְבָּה עַל הַנְּפִיִּים, פֶּן יֵאבְדוּ. וְהֵם
סָרְבוּ לְצִיַּת לְפָקֻדַת מֶלֶכָם; אֲכֹן, רַבִּים
לֹא נִשְׁמְעוּ לְקְרִיאָה.
- 3 And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.
- וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים קִצְפוֹ עַל כִּי הִמְרוּ אֶת פִּי; וְהוּא
הִפְקִיד אֶת חֵלֶק צְבָאוֹ אֲשֶׁר שָׁמַע לְמִשְׁמַעְתּוֹ
בְּיַד עַמְלִיקִיָּה וְצִוָּה עָלָיו לְצַאת וּלְאָכֹף
עֲלֵיהֶם לְצַאת לְמִלְחָמָה.
- 4 Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.
- וְהִנֵּה, זֶה הָיָה חֲפִץ עַמְלִיקִיָּה, כִּי בְעֶרְמָתוֹ
לְבַצֵּעַ רָעָה הוּא זָמַם בְּלִבּוֹ לְהִסִּיר אֶת מֶלֶךְ
הַלְּמָנִים מִכִּסְאוֹ.
- 5 And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.
- וְעַתָּה הוּא הָיָה לְמִפְקֵד חֵלֶק הַלְּמָנִים אֲשֶׁר
תָּמְדוּ בְּמֶלֶךְ; וְהוּא בִקֵּשׁ לְמִצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֵלֶּה
אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמְעוּ לוֹ. עַל כֵּן הוּא יָצָא אֶל הַמְּקוֹם
אֲשֶׁר שְׁמוֹ נִקְרָא עוֹנִידָה, כִּי שָׁמָּה בָּרְחוּ כָּל
הַלְּמָנִים, יַעַן אֲשֶׁר בְּגִלּוֹתָם כִּי הֵצְבָא קָרַב וּבָא,
חָשְׁבוּ כִּי לְהִשְׁמִידָם הוּא בָּא. לְכֵן נִמְלְטוּ אֶל
עוֹנִידָה, אֲשֶׁר בָּהּ הָיָה בֵּית הַנִּשְׁקָה.
- 6 And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.
- וְהֵם מָנוּ עָלֵיהֶם מֶלֶךְ וּמְנַהִיג, כִּי הִחְלִיטוּ
הַחֲלֻטָּה חְרוּצָה, כִּי לֹא יֵאָלְצוּ לְצַאת
לְמִלְחָמָה בְּנְפִיִּים.
- 7 And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.
- וְהֵם הִתְקַבְּצוּ בְּרֹאשׁ הַהָר הַנִּקְרָא אַנְטִיפָס
וְנִעְרְכוּ לְקִרְבָּה.

עֲלָמָא מִז:ח-טז

- 8 אָךְ עֲמִלִיקָיָהּ לֹא הִתְכַּוֵּן לְהַכְנִיס עִמָּהֶם בְּקֶרֶב כְּפִקְדַת הַמֶּלֶךְ, כִּי כּוֹנְנֹתוֹ הָיְתָה לְמַצֵּא חוֹן בְּעֵינֵי חֵילוֹת הַלָּמָנִיטִים, לְמַעַן יַעֲמִד בְּרֹאשׁוֹ, וּבִהְסִירוֹ אֶת הַמֶּלֶךְ מִכִּסְאוֹ יִתְפַּשׁ לְעַצְמוֹ אֶת הַמְּלוּכָה.
- 8 Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.
- 9 וְהוּא צָוָה אֶת חֵילוֹ לְנִטּוֹת אֶת אֹהֲלֵיהֶם בְּעֵמֶק הַקָּרוֹב אֶל הַר אַנְטִיפָס.
- 9 And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.
- 10 וּכְרָדַת הַלַּיְלָה הוּא שָׁלַח מִשְׁלַחַת חֶרֶשׁ אֶל הַר אַנְטִיפָס, וּבִקֵּשׁ אֶת מְנַהֵיג הַחֵיִל אֲשֶׁר עַל הָהָר, אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ לְחוֹנְתִי, לְרָדֵת אֶל רִגְלֵי הָהָר, כִּי חָפֵץ לְדַבֵּר אֵלָיו.
- 10 And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.
- 11 וְכֹאֲשֶׁר קִבַּל לְחוֹנְתִי אֶת דְּבַר הַשְּׁלִיחִים, הוּא לֹא הֵעִז לְרָדֵת אֶל רִגְלֵי הָהָר. וְעֲמִלִיקָיָהּ שָׁלַח אֶת אַנְשָׁיו אֵלָיו שֵׁנִית וּבִקֵּשׁוּ לְרָדֵת; אָךְ לְחוֹנְתִי לֹא שָׁעָה לְבִקְשָׁתוֹ. וְעֲמִלִיקָיָהּ שָׁלַח אֵלָיו בְּשָׁלִישִׁית.
- 11 And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.
- 12 וְהִיָּה כִּרְאוֹת עֲמִלִיקָיָהּ כִּי לֹא יוּכַל לְפָתוֹת אֶת לְחוֹנְתִי לְרָדֵת מִן הָהָר, הוּא עָלָה שָׁמָּה עַצְמוֹ, אֶל קְרִבַּת מַחֲנֵה לְחוֹנְתִי, וְשָׁלַח אֵלָיו אֶת דְּבָרוֹ בְּרִבְעִית לְבִקְשָׁתוֹ לְרָדֵת, הוּא וְשׁוֹמְרָיו עִמּוֹ.
- 12 And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.
- 13 וְהִיָּה אַחַר רָדַת לְחוֹנְתִי עִם שׁוֹמְרָיו אֶל עֲמִלִיקָיָהּ, בִּקֵּשׁוּ עֲמִלִיקָיָהּ לְרָדֵת עִם צָבָאוֹ בְּעוֹד לַיְלָה וּלְהַקִּיף אֶת הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר עָלִיהֶם הַפְּקִידוֹ הַמֶּלֶךְ, הַחוֹנִים שָׁם; וְאָמַר כִּי מִסְרָם בְּיַד לְחוֹנְתִי, אִם יִמְנָהוּ, אֶת עֲמִלִיקָיָהּ, מִשְׁנָה עַל כָּל הַצָּבָא.
- 13 And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the night-time, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him, Amalickiah, a second leader over the whole army.
- 14 אִז יָרַד לְחוֹנְתִי עִם אַנְשָׁיו וְהֶם הִקִּיפוּ אֶת אַנְשֵׁי עֲמִלִיקָיָהּ. וּבְטָרֶם יַעֲרוּ אַנְשֵׁי עֲמִלִיקָיָהּ בַּשַּׁחַר, הִקִּיפוּם חֵילוֹת לְחוֹנְתִי.
- 14 And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.
- 15 וּבִרְאוֹתָם כִּי מְקֻפָּים הֵם, בִּקֵּשׁוּ אַנְשָׁיו אֶת עֲמִלִיקָיָהּ כִּי יִתִּיר לָהֶם לְהִתְחַבֵּר עִם בְּנֵי עַמָּם, לְמַנְעַם אֶת הַכְּחָדָתָם. וְהִנֵּה, אִף זֶה הָיָה חָפֵץ עֲמִלִיקָיָהּ.
- 15 And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they plead with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.
- 16 כֹּה מָסַר עֲמִלִיקָיָהּ אֶת אַנְשָׁיו, בְּהַפּוֹךְ לְפָקְדַת הַמֶּלֶךְ. הִנֵּה, זֶה הָיָה חָפֵצוֹ, לְמַעַן יִפְיֵק אֶת זְמָמוֹ לְהִסִּיר אֶת הַמֶּלֶךְ מִכִּסְאוֹ.
- 16 And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

עֲלֵמָא מוֹזִיז-כח

- 17 וְהָיָה מִנְהַג הַלְּמָנִים בְּקִרְבָּם אֲשֶׁר בְּנֶפֶל מִפְּקֻדָּם הָעֵלְיוֹן, הִם מִנּוּ תַחֲתָיו אֶת מְשֻׁנְהוּ.
- 18 וְעַמְלִיקָיָה צִוָּה אֶת אֶחָד מִשְׂרָתָיו לְהִרְעִיל בְּהַדְרָגָה אֶת מֵאֲכָלֵי לְחֹנְתֵי עַד אֲשֶׁר מָת.
- 19 וְהָיָה אַחַר מוֹת לְחֹנְתֵי מִנּוּ הַלְּמָנִים אֶת עַמְלִיקָיָה לְמִנְהִיגָם וְלִמְפַקְדָּם הָעֵלְיוֹן.
- 20 וַיַּעַן אֲשֶׁר חִפְצוֹ עָלָה בִּידוֹ, צָעַד עַמְלִיקָיָה עִם חֵילוֹ אֶל אֶרֶץ נֶפְתִּי, אֶל הָעִיר נֶפְתִּי, אֲשֶׁר הִיא הָעִיר הָרֵאשִׁית.
- 21 וְהַמֶּלֶךְ יָצָא לִקְרָאתוֹ עִם שׁוֹמְרָיו, בְּחִשְׁבוֹ פִּי מִלֵּא עַמְלִיקָיָה אֶת פְּקֻדָּתוֹ, וְכִי קִבֵּץ חֵיל כֹּה עָצוּם וְרַב לְצֵאת לִקְרַב עַל הַנְּפִיִּים.
- 22 וְהִנֵּה, כְּצֵאת הַמֶּלֶךְ לִקְרָאתוֹ, צִוָּה עַמְלִיקָיָה אֶת מִשְׂרָתָיו לְלַכֵּת לִפְנֵי, לִקְרָאת הַמֶּלֶךְ. וְהֵם הִלְכוּ, וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, כְּאִלוֹ חִלְקוֹ לֹו כְבוֹד עַל גְּדֻלָּתוֹ.
- 23 וְהַמֶּלֶךְ הוֹשִׁיט יָדוֹ לְהַרְיָמָם, כְּמִנְהַג הַלְּמָנִים, אוֹת שְׁלוֹם, אֲשֶׁר שְׁאֵלוּהוּ מִן הַנְּפִיִּים.
- 24 וּבְהִקִּימוֹ אֶת הָרֵאשׁוֹן מִן הָאָרֶץ, דָּקַר אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּלִבּוֹ, וְהַמֶּלֶךְ נָפַל אֶרְצָה.
- 25 וּמִשְׂרָתֵי הַמֶּלֶךְ נָסוּ, וּמִשְׂרָתֵי עַמְלִיקָיָה קָרְאוּ בְּקוֹל יְלָאֵמוֹ:
- 26 בְּהִלָּה, הַמֶּלֶךְ דָּקְרוּהוּ בְּלִבּוֹ! הוּא נָפַל וְהֵם בְּרָחוּ; הִנֵּה, בּוֹאוּ וּרְאוּ.
- 27 וְעַמְלִיקָיָה צִוָּה אֶת חֵילָיו לְלַכֵּת וְלִרְאוֹת אֶת אֲשֶׁר אָרַע לַמֶּלֶךְ. וְכַאֲשֶׁר הִם בָּאוּ אֶל הַמְּקוֹם וּמָצְאוּ אֶת הַמֶּלֶךְ מִתְּבוּסָס בְּדָמוֹ, הִעֲמִיד עַמְלִיקָיָה פָּנִים נֹזְעָמוֹת וְאָמַר: כֹּל אֲשֶׁר הָיָה אוֹהֵב לְמֶלֶךְ יֵצֵא נָא לְרֹדֵף אַחַר מִשְׂרָתָיו וּלְהַרְגֵם.
- 28 וְהָיָה כְּשִׁמְעַ כָּל אוֹהֲבֵי הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִם יֵצְאוּ וּרְדָפוּ אַחַר מִשְׂרָתֵי הַמֶּלֶךְ.

- 29 Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.
- וְכִרְאוֹת מְשֻׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ צָבָא דוֹלֵק אַחֲרֵיהֶם, הֵם נִבְהָלוּ שֵׁנִית וְנִמְלְטוּ אֶל הַיַּעְרוֹת. וְהֵם בָּאוּ אֶל אֶרֶץ זְרַחְמֵלָה וְהִתְחַבְּרוּ אֶל אַנְשֵׁי עַמּוֹן.
- 30 And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.
- וְהִצְבָּא אֲשֶׁר רָדַף אַחֲרֵיהֶם שָׁב, כִּי לְשׁוֹא רָדְפָם. כֵּן, עַל יְדֵי תְרִמִּיתוֹ, עָלָה בְּיַד עַמְלִיקִיָּה לְרַכֵּשׁ אֶת לֵב הָעָם.
- 31 And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.
- וּלְמַחֲרַת הַיּוֹם נִכְנַס עַמְלִיקִיָּה עִם חֵילוֹתָיו אֶל הָעִיר נֶפְחִי וְתָפְסָהּ.
- 32 And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—
- וְהָיָה כְּשִׁמְעָה הַמַּלְכָּה עַל רִצְחַת הַמֶּלֶךְ, כִּי הִנֵּה שְׁלַח אֶלֶיהָ עַמְלִיקִיָּה מִשְׁלַחַת לְהוֹדִיעָהּ כִּי נִרְצַח הַמֶּלֶךְ בְּיַדֵי מְשֻׁרְתָיו, וְכִי הוּא רָדַף אַחֲרֵיהֶם עִם צָבָאוֹ, אֲךָ לְשׁוֹא, כִּי הִצְלִיחוּ לְהִמָּלֵט;
- 33 Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.
- אָכֵן, בְּקִבְלַת הַמַּלְכָּה אֶת הַהוֹדְעָה הַזֹּאת, הִיא שָׁלְחָה אֶל עַמְלִיקִיָּה אֶת בְּקִשְׁתָּהּ כִּי יַחֲוֹס עַל אַנְשֵׁי הָעִיר וְאֵף בְּקִשָּׁה מִמֶּנּוּ כִּי יָבוֹא אֵלֶיהָ וְכִי יָבִיא עִמּוֹ עֵדִים לְהַעֲדִיד עַל מוֹת הַמֶּלֶךְ.
- 34 And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all they who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.
- וְעַמְלִיקִיָּה לָקַח אֶת הַמְשֻׁרֵת אֲשֶׁר הִמִּית אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ, וְהֵם הָלְכוּ אֶל הַמַּלְכָּה, אֶל מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ; וְכֻלָּם הִעִידוּ לְפָנֶיהָ כִּי הוּמַת הַמֶּלֶךְ בְּיַדֵי מְשֻׁרְתָיו, וְאֵף אֶמְרוּ: הִנֵּה הֵם נִמְלְטוּ. הֲאִין זֶה מַעֲדִיד עֲלֵיהֶם? כֵּן הֵם שָׂכְנְעוּ אֶת הַמַּלְכָּה בְּדַבַּר מוֹת הַמֶּלֶךְ.
- 35 And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.
- וְעַמְלִיקִיָּה בִקֵּשׁ לְמִצָּא חֵן בְּעֵינֵי הַמַּלְכָּה, וּלְקַחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה. כֹּה, עַל יְדֵי תְרִמִּיתוֹ וּבְעֻזַּת מְשֻׁרְתָיו הַנוֹכְלִים, קִבַּל הוּא אֶת הַמְּלוּכָה. וְהוּא הִכָּר כְּמֶלֶךְ בְּכָל הָאֶרֶץ, בְּקִרְבֵּי כָּל עַם הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר כָּלֵל אֶת הַלְּמָנִים וְהַלְּמוּאֵלִים וְהִישָׁמְעָאֵלִים וְכָל אֲשֶׁר נִפְלְגוּ מִן הַנִּפְיִים וּפְרָשׁוּ מֵהֶם מִיְמֵי שְׁלֹטוֹן נְפִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה.
- 36 Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.
- וּלְפוֹרְשֵׁים הָהֵם הָיְתָה אוֹתָהּ הַתּוֹרָה וְאוֹתָהּ הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לְנִפְיֵים. כִּי הֵם קִבְּלוּ אוֹתָהּ הוֹרָאָה עַל דַּעַת יְהוָה; וְאוֹלָם, כְּכֹל אֲשֶׁר מוֹזֵר הַדְּבָר, זְמַן מָה אַחַר פְּרִישָׁתָם, הֵם נַעֲשׂוּ קָשִׁים וְנִקְשִׁים, פְּרָאִים וְרָשָׁעִים וְאַכְזָרִים יוֹתֵר מִן הַלְּמָנִים. הֵם שָׁתוּ בְּצַמְאוֹן אֶת מְסוֹרוֹת הַלְּמָנִים וְהִתְמַסְרוּ לְבִטְלָה וּלְכָל מִיְנֵי תַאֲוֹת; אָכֵן, הֵם שָׁכְחוּ כְּלִיל אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.

מח

48

- וְהָיָה כִּי מִיַּד עִם קִבְּלָתוֹ הַמְּלוּכָה הַחֵל
עֲמִלִּיקָיָה לְעוֹרֵר אֶת לֵב הַלְּמָנִים עַל עַם נְפִי;
וְהוּא מִנָּה אֲנָשִׁים לְשֹׂאֵת נְאוּמִים אֶל הַלְּמָנִים
מֵעַל מִגְדְּלֵיהֶם נֶגְד הַנְּפִיִּים.
- וְהוּא כֹּה הִטָּה לָבָם עַל הַנְּפִיִּים, עַד כִּי בְּאַחֲרֵית
שְׁנַת תְּשַׁע עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, כִּהְפִּיקוּ
אֶת זְמָמוֹ עַד כֹּה, אַכּוּ, אַחַר אֲשֶׁר הָיָה לְמֶלֶךְ
עַל הַלְּמָנִים, הוּא בִקֵּשׁ אֶף לְמֶלֶךְ עַל כָּל
הָאָרֶץ וְעַל כָּל יוֹשְׁבֵיהָ, הַנְּפִיִּים כְּלָמָנִים.
- וְעַד כֹּה הוּא הִצְלִיחַ לְבַצֵּעַ אֶת זְמָמוֹ,
כִּי הֵנָּה הִקְשָׁה אֶת לֵב הַלְּמָנִים וְעוֹר אֶת
עֵינֵיהֶם, וְעוֹרָרָם לְחֵרוֹן עַד כִּי אָסַף צָבָא
רַב מְאֹד לְצֵאת לִקְרֹב עַל הַנְּפִיִּים.
- לְכֵן הוּא גָּמַר בְּלִבּוֹ, מִפְּנֵי מִסְפַּר אֲנָשָׁיו
הַעֲצוּם, לְגַבֵּר עַל הַנְּפִיִּים וּלְשַׁעֲבָדָם.
- וְהוּא הִפְקִיד שְׂרֵי צָבָא מִן הַזּוֹרָמִים כִּי הֵם הַפִּירִי
הַיֵּטֵב אֶת כָּח הַנְּפִיִּים, אֶת מְקוֹמוֹת מִפְּלֶטֶם
וְאֶת נְקֻדוֹת הַתְּרַפָּה אֲשֶׁר לְעָרֵיהֶם. עַל כֵּן
מִנָּה אוֹתָם לְרֵאשֵׁי הַמְּפַקְדִים עַל חֵילוֹתָיו.
- וְהָיָה כִּי הֵם לָקְחוּ אֶת כָּל מַחֲנֶה וַיֵּצְאוּ אֶל
הַיַּעֲרוֹת אֶל עֵבֶר אֶרֶץ זָרַחֶמְלָה.
- וְהָיָה בְּאוֹתָהּ עַת אֲשֶׁר תִּפְּשׂ עֲמִלִּיקָיָה
אֶת שְׁלִטוֹנוֹ בְּעָרְמָה וּבְמַרְמָה, הָיָה מוֹרוֹנִי
בְּאֶרְצוֹ, מְכִין אֶת לֵב עַמּוֹ לְשֹׂמֵר אַמּוֹנִים
לִיהוּה אֱלֹהֵיהֶם.
- הוּא חִזַּק אֶת חֵילוֹת הַנְּפִיִּים וּבָנָה מִבְּצָרִים
קְטָנִים לִהְיוֹת מְקוֹמוֹת מִפְּלֶט; וְהוּא שָׂפַךְ
סוּלָלוֹת עֵפֶר סְבִיבָם, לְהַקְיֹף אֶת חֵילוֹתָיו, וְאֶף
בָּנָה חוֹמוֹת אַכָּן לְכַתְּרָם, וּלְכַתֵּר אֶת עָרֵיהֶם,
וְאֶת גְּבוּלוֹת שְׂטֻחֵיהֶם בְּכָל אֶרְצָם.
- וְהוּא הִגְדִּיל אֶת מִסְפַּר הָאֲנָשִׁים בְּמִבְצָרִים
הַחֲלָשִׁים. כֹּה הוּא בָצַר וְחִזַּק אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִחְלוּ הַנְּפִיִּים.
- וְכֹה הוּא הִכִּין תְּמִיכָה בְּחַרוֹתָם, וּבְאֲדָמָתָם,
בְּנִשְׁיָהֶם, וּבְיַלְדֵיהֶם, וּבְשִׁלּוּמָם, לְמַעַן יִחְיוּ
- 1 And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.
- 2 And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.
- 3 Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.
- 4 For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.
- 5 And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.
- 6 And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.
- 7 Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.
- 8 Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.
- 9 And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.
- 10 And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto

עֲלָמָא מַח: יֵא-יֵט

- לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, וּבַעֲבוּר יְקִימוּ אֶת אֲשֶׁר
כְּנוּהוּ אוֹיְבֵיהֶם: עֲנִן הַמְּשִׁיחִים.
- וּמִזִּדְּיוֹ הָיָה אִישׁ חֹזֵק וְגִבּוֹר חַיִּל; אִישׁ תָּם
בִּינָה אֲשֶׁר לֹא חָפֵץ בְּשִׁפְכַת דָּמִים; כִּי שָׂמְחָה
נַפְשׁוֹ בַּחֲפֵז אֶרְצוֹ וּבְדִרְוֹרָה, וּבַחֲרוּת אֶחָיו
מִשְׁעֲבוּד וּמִעֲבָדוֹת;
- אֲכֹן, הוּא הָיָה אִישׁ אֲשֶׁר בָּלְבוּ נֶאֱתָה תוֹדָה
לְאֱלֹהָיו עַל הַטּוֹבָה וְעַל הַבְּרָכָה הַרְבֵּה אֲשֶׁר
הֶעֱנִיק לְעַמּוֹ; אִישׁ אֲשֶׁר עָמַל רַבּוֹת לְמַעַן
רְחוּת עַמּוֹ וּבִטְחוֹנָם.
- אֲכֹן, אֵיתָן הָיָה בְּאִמּוּנַת הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא נִשְׁבַּע
בְּאֵלָה לְהִגָּן עַל עַמּוֹ, עַל זְכוּיָתָיו, עַל אֶרְצוֹ
וְעַל דָּתוֹ, אַף בְּמַחִיר חַיָּיו.
- וְהַנְּפִיִּים הָיוּ לְמוּדֵי מִלְחָמָה לְהִגָּנָתָם מִפְּנֵי
אוֹיְבֵיהֶם, אַף בְּשִׁפְכַת דָּמִים, אִם הָיָה צָרָךְ
בָּהּ. הֵם אַף לְמַדּוֹ לְהִמָּנַע מִפָּגַע, וְלֹא לְהִנִּיף
אֶת חַרְבָּם, כִּי אִם בְּאוֹיֵב, לְשִׁמְרַת חַיֵּיהֶם.
- וְאִמּוּנָתָם הָיְתָה כִּי בַעֲשׂוֹתָם כֵּן, יִצְלִיחַם
אֱלֹהִים בְּאַרְצָן. וּבְלִשׁוֹן אַחֵר: אִם יִהְיוּ נֹאמְנִים
לְשִׁמְרַת אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, יַעֲשֶׂם אֱלֹהִים חַיִּל
בְּאַרְצָן, כִּי יִזְהִירָם לְנוֹס, אוֹ לְהַעֲרֹךְ לְמִלְחָמָה,
כְּפִי מִדַּת הַסִּכָּנָה;
- וְאַף כִּי יוֹדִיעַם אֱלֹהִים לְאֵן יִצְאוּ לְהִגָּנָתָם
מִפְּנֵי אוֹיְבֵיהֶם, וּבַעֲשׂוֹתָם כֵּן, יִצְלִיחַם יְהוָה.
וְזֹאת אִמּוּנַת מִזְרֵי וְלִבּוֹ עֲלֵץ בָּהּ; אֲכֹן, לֹא
אֵל שִׁפְכַת דָּמִים נִשְׂא לְבוֹ, כִּי אִם לַעֲשׂוֹת
טוֹב וְלִנְצֹר אֶת עַמּוֹ, לְשִׁמְרַת אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים וְלַעֲמֹד אֵיתָן בְּפְנֵי עוֹוֹן.
- אֲכֹן, בְּאִמַּת וּבִתְמִים אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, אֱלוֹי כָּל בְּנֵי
הָאָדָם הָיוּ אוֹ הֵנָּם כְּמִזְרֵי, אוֹ אִם יִהְיוּ כְּמִזְרֵי,
הָיוּ כַּחַת שְׂאוֹל נְרַעְדִים לְעוֹלָם; אֲכֹן, מִעוֹלָם
לֹא הָיָה עוֹד כַּחַת לְשִׁטּוֹן לְמִשַׁל בְּלִבְ בְּנֵי הָאָדָם.
- הִנֵּה דָמָה מִזְרֵי לְעַמּוֹן בֶּן מוֹשִׁיעַ, אוֹ לְשִׁמְרַת
בְּנֵי מוֹשִׁיעַ, וְכֵן לְעֲלָמָא וּלְבָנָיו, כִּי כָּלֵם הָיוּ
אֲנָשֵׁי אֱלֹהִים.
- וְהִנֵּה, לֹא פָחוֹת מִמִּזְרֵי הָיוּ הֵילְמָן וְאֶחָיו
מִשְׁרַתֵּי הָעָם. כִּי הֵם הִטִּיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים,
- the Lord their God, and that they might maintain that which was called
by their enemies the cause of Christians.
- 11 And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect
understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man
whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and
his brethren from bondage and slavery;
- 12 Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the
many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a
man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.
- 13 Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had
sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country,
and his religion, even to the loss of his blood.
- 14 Now the Nephites were taught to defend themselves against their
enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and
they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise
the sword except it were against an enemy, except it were to preserve
their lives.
- 15 And this was their faith, that by so doing God would prosper them
in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the
commandments of God that he would prosper them in the land; yea,
warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;
- 16 And also, that God would make it known unto them whither they
should go to defend themselves against their enemies, and by so doing,
the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his
heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in
preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea,
and resisting iniquity.
- 17 Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever
would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have
been shaken forever; yea, the devil would never have power over the
hearts of the children of men.
- 18 Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and
even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for
they were all men of God.
- 19 Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto
the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and

עֲלָמָא מַח:כ-מט:ג

- וְהִטְבִּילוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה אֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ
לְדַבְרֵיהֶם.
- וְהֵם הִלְכוּ בְּקִרְבַּ הָעָם, וְהָעָם נִכְנַע מִפְּנֵי
דְּבָרֵיהֶם, עַד כִּי הָטָה לָהֶם יְהוָה חֶסֶד רַב. כֹּה
הָיוּ חֲפֵשִׁיִּים מִמִּלְחָמָה וּמִמְרִיבוֹת בֵּין עַצְמָם
בְּמִשְׁךְ אַרְבַּע שָׁנִים.
- אָךְ, כְּפִי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, בְּאַחֲרִית שְׁנַת תְּשַׁע
עֶשְׂרֵה, עַל אֵף הַשְּׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, הֵם נִאֲלָצוּ,
לְלֹא רְצוֹנָם, לְהִלָּחֵם בְּאַחֲיָיהֶם הַלְּמָנִים.
- וּבְקֶצֶרָה: בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת לֹא חָדְלוּ
מִלְחָמוֹתֵיהֶם בַּלְּמָנִים, עַל אֵף כִּי לֹא לְרְצוֹנָם
הָיָה הַדָּבָר.
- הֵם הִתְעַצְבוּ לְשֹׂאת נֶשֶׁק לְהִלָּחֵם בַּלְּמָנִים,
כִּי לֹא חָפְצוּ בְּשִׁפְכַת דָּמִים. וְאִין זֹאת הַכֹּל,
כִּי הֵם הִתְעַצְבוּ כִּי עַל יְדֵיהֶם נִשְׁלַחוּ כֹּה רַבִּים
מֵאַחֲיָיהֶם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה אֶל עוֹלָם הַנֶּצַח, בְּלִי
הַכְנָה לְהִקְרָא לְפָנֵי אֱלֹהֵיהֶם.
- וְאוּלָּם, הֵם לֹא יָכְלוּ לְהִתִּיר הַפְּקָרַת חַיֵּיהֶם,
לְהוֹבִילַת נַשְׂיָהֶם וְיֻלְדֵיהֶם לְטִבַּח מַעֲשֵׂה פְּרָאוֹת
וְאַכְזָרִיוֹת עַל יְדֵי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֵים אַחֲרֵיהֶם,
וְאֲשֶׁר פָּרְשׁוּ מִכְּנֶסֶתָם וְחָבְרוּ לְלְמָנִים
בְּרְצוֹנָם לְכָלֹתָם.
- אָכֵן, הֵם לֹא יָכְלוּ לְשֹׂאת כִּי יִשְׁיִשׁוּ אַחֲרֵיהֶם
עַל דָּם הַנְּפִיִּים, כָּל עוֹד הָיוּ בְּקִרְבָּם שׁוֹמְרֵי
מִצְוֹת אֱלֹהִים, כִּי דָבָר יְהוָה הָיָה אֲלֵיהֶם כִּי
בְּשֹׁמְרָם אֶת מִצְוֹתָיו הֵם יִצְלִיחוּ בְּאַרְצָן.

they did baptize unto repentance all men whosoever would hearken unto their words.

20 And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, insomuch that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

21 But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

22 Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

23 Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, unprepared to meet their God.

24 Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

25 Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

מט

49

- וְהָיָה בְּשַׁנַּת תְּשַׁע עֶשְׂרֵה, בְּחֹדֶשׁ הָאֶחָד עֶשְׂרִי
בְּעֶשְׂרֵה לְחֹדֶשׁ, נִרְאוּ חֵילוֹת הַלְּמָנִים קְרִיבִים
אֶל אֶרֶץ עַמּוֹנִיָּהָ.
- וְהִנֵּה, הָעִיר הָיְתָה בְּנוּיָה מִחֻדָּשׁ, וּמִוִּרְוִי
הַצִּיב צָבָא בְּגִבּוֹלָהּ, וְחִילָיו עָרְמוּ סוּלְלוֹת
עֶפְרָ סָבִיב לְהַגְנָה מִפְּנֵי חֲצֵי הַלְּמָנִים
וְאַבְנֵיהֶם, כִּי בְּאֵלֶּה נִלְחָמוּ.
- הִנֵּה אָמַרְתִּי כִּי הָעִיר עַמּוֹנִיָּהָ נִבְנְתָה
מִחֻדָּשׁ. אָכֵן, אָמַר לָכֵם כִּי בְּחֻלְקָה נִבְנְתָה
- 1 And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.
- 2 And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt around about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.
- 3 Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had

עֲלֵמָא מִט:ד-יב

- מִחֲדָשׁ; וַיַּעַן אֲשֶׁר הִחְרִיבוּהָ פְעַם הַלְּמָנִים,
מִפְּנֵי עוֹן אֲנָשֶׁיהָ, הִם שָׁעְרוּ כִּי הָעִיר תִּהְיֶה
לָהֶם שְׁנִית טָרֶף קַל הַשָּׂגָה.
- וְהִנֵּה, מָה רַבָּה הָיְתָה אֲכֻזָּבָתָם בְּרֵאוֹתָם
כִּי הִנְפִיִּים הִקִּימוּ סְבִיבָם סוּלְלַת עֶפְרָה, אֲשֶׁר
מִפְּנֵי גְבָהָה לֹא יָכְלוּ הַלְּמָנִים לִירוֹת עֲלֵיהֶם
אֶת אֲבָנֵיהֶם וְאֶת חֲצִיָּהֶם וְלִפְגַּע בָּהֶם, וְאִם
לֹא לַעֲלוֹת עֲלֵיהֶם, כִּי אִם דְּרֹף פְּתַח הָעִיר.
- עַתָּה הָיוּ מִפְּקָדֵי צְבָא הַלְּמָנִים מִפְּתָעִים
עַד מְאֹד עַל חֲכֵמַת הִנְפִיִּים בְּהַכְנִית
מְקוֹמוֹת מִבְּטַחֵיהֶם.
- וּמִנְהִיגֵי הַלְּמָנִים, בְּסִמְכָם עַל רֹב מִסְפָּרָם,
חָשְׁבוּ כִּי יִבֹּאוּ עַל הִנְפִיִּים בְּאֲשֶׁר עָשׂוּ
לָפָנִים, וְכִי לָהֶם יִהְיֶה הַיִּתְרוֹן; וְהִם אִם
הִצְטִיִּדוּ בְּמַגְנִים וּבְשָׂרֵי־זֶהָ, וְאִם
הִתְלַבְּשׁוּ בְּגִידֵי עוֹר, אֲכֹן, לְבוּשׁ עֶבֶה
מְאֹד, לְכַסּוֹת אֶת מַעְרְמֵיהֶם.
- וּבְהִיּוֹתָם עָרוּכִים כֹּה, סָבְרוּ כִּי עַל נִקְלָה יִגְבְּרוּ
עַל אַחֵיהֶם וַיִּכְנִסוּם בְּעַל שְׁעִבּוֹד, אוֹ יִמִּיתוּם
וַיַּעֲשׂוּ בָּהֶם טִבַּח כְּחֻפְצָם.
- וְהִנֵּה, לְהַפְתָּעָתָם הַמְּחַלְּטֵת, הָיוּ הִנְפִיִּים
עָרוּכִים לְקִרְאָתָם בְּאִפְּוֹן אֲשֶׁר לֹא הָיָה יָדוּעַ
מֵעוֹלָם בְּקִרְבֵּי בְּנֵי לְחֵי הִם הָיוּ עָרוּכִים
לְהִלָּחֵם בְּלְמָנִים עַל פִּי הוֹרָאוֹת מוֹרוֹנִי.
- וְהַפְתָּעַת הַלְּמָנִים אוֹ הַעֲמִלִּיקָיִים, הָיְתָה רַבָּה
מְאֹד נֶכַח אִפְּוֹן הַעֲרֻכוֹת הִנְפִיִּים לְמִלְחָמָה.
- וְאִלוֹ יֵצֵא הַמֶּלֶךְ עֲמִלִּיקָה מֵאֶרֶץ נָפִי
וַיֵּרֵד בְּרֵאשׁ צְבָאוֹ, אֲפָשָׁר כִּי הָיָה מִסֵּב אֶת
הַלְּמָנִים לְתַקְוָה אֶת הִנְפִיִּים בְּעִיר עֲמוֹנִיָּהָ,
יַעַן אֲשֶׁר לֹא חָס עַל דַּם עַמּוֹ.
- וְהִנֵּה, עֲמִלִּיקָה עֲצָמוֹ לֹא יָרַד אֶל הַקָּרֵב,
וּמִפְּקָדָיו הָרָאשִׁיִּים לֹא הָעִזּוּ לְתַקְוָה אֶת
הִנְפִיִּים בְּעִיר עֲמוֹנִיָּהָ, כִּי מוֹרוֹנִי שָׁנָה אֶת
מַעְרָף הִנְפִיִּים עַד כִּי נִכְזְבָה תוֹחַלַּת הַלְּמָנִים
מִפְּנֵי מְקַלְטֵיהֶם; וְהִם לֹא יָכְלוּ לַעֲלוֹת עֲלֵיהֶם;
- עַל כֵּן הִם נִסּוּגוּ אֶל הַיַּעֲרוֹת, וַצְעִדוּ עִם כָּל
מַחֲנֵם אֶל אֶרֶץ נוֹחַ, בְּחֻשְׁבָּם כִּי שָׁם הַמְּקוֹם
הַשְּׂנִי הַמוֹעִיל לְתַקְוָה אֶת הִנְפִיִּים.
- 4 But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.
- 5 Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.
- 6 Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.
- 7 And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.
- 8 But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.
- 9 And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.
- 10 Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.
- 11 But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.
- 12 Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

עֲלֵמָא מִטִּיג-כֹּא

- 13 והם לא ידעו כי מורוני בנה מבצרי מעוז ובצָרָם, לְכָל עִיר בְּכָל רְחֵבֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן צָעְדוּ הַלְּמָנִים אֶל אָרֶץ נֹחַ בְּדַעַה נְחוּשָׁה; אָכֵן, מִפְּקֻדֵיהֶם הָרֵאשִׁיִּים בָּאוּ וְנִשְׁבְּעוּ כִּי הַשְׂמֵד יִשְׂמִידוּ אֶת יוֹשְׁבֵי הָעִיר הַהִיא.
- 14 וְהִנֵּה, לְמַרְבֵּה הַפְּתָעָתָם, הִפָּךְ מוֹרוֹנִי אֶת הָעִיר נֹחַ, אֲשֶׁר הָיְתָה עַד כֹּה עִיר פְּרוֹזוֹת, לְעִיר מְבֻצָּרָה, חֲזָקָה אִף מִן הָעִיר עֲמוֹנִיָּהָ.
- 15 וְהִנֵּה, בְּחֻכְמַת מוֹרוֹנִי הָיְתָה זֹאת, כִּי הוּא שָׁעַר כִּי יִירָאוּ הַלְּמָנִים בְּבוֹאֵם אֶל הָעִיר עֲמוֹנִיָּהָ, וְכִי הֵם יִצְעֲדוּ לְהִלָּחֵם בְּעִיר נֹחַ, אֲשֶׁר הָיְתָה עַד אַזּ מְקוֹם הַתְּרַפָּה בְּכָל הָאָרֶץ. וְכִּי אֵרַע הַדְּבָר כְּרָצוֹנִי.
- 16 וּמוֹרוֹנִי מִנֵּה אֶת לְחֵי לְמַפְקֵד אֲנָשֵׁי הָעִיר הַהִיא. וְהוּא אוֹתוֹ לְחֵי אֲשֶׁר נָלַחַם בַּלְּמָנִים בְּבִקְעָה שְׂמִמְזָרַח לְנֹהַר צִידוֹן.
- 17 וְכַאֲשֶׁר נֹדַע לְלְמָנִים כִּי לְחֵי הָיָה מִפְּקֵד הָעִיר, נִפְלְאָה רוּחָם שְׁנִית, כִּי יִרְאוּ מִפְּנֵיו עַד מְאֹד; וְאוּלַם נִשְׁבְּעוּ מִפְּקֻדֵיהֶם הָרֵאשִׁיִּים בְּאֵלָה לְתַקֵּף אֶת הָעִיר, וְלָכֵן הֶעֱלוּ אֶת חֵילוֹתֵיהֶם.
- 18 וְהַלְּמָנִים לֹא יָכְלוּ לְבוֹא בְּמִבְצָרֵי הַמְּעֹז, כִּי אִם דָּרָךְ פֶּתַח הַכְּנִיסָה לְעִיר מִפְּנֵי גִבְהַת הַסּוּלְלָה אֲשֶׁר נִעְרְמָה שָׁם וְעִמְקַת הַתְּעֹלָה אֲשֶׁר נִחְפְּרָה סְבִיב־סְבִיב, זֹלַת הַכְּנִיסָה.
- 19 כֹּה הָיוּ הַנְּפִיִּים עֲרוּכִים לְהַשְׂמִיד בִּירֵית אֲבָנִים וְחֻצִּים אֶת כָּל אֲשֶׁר יִנְסֶה לְטַפֵּס לְמַעְלָה וְלְבוֹא בְּמִבְצָר בְּכָל אִפְּן אַחֵר.
- 20 כֹּה הָיוּ הַנְּפִיִּים עֲרוּכִים בְּהַצִּיבָם קְבוּצָה מִן הַחֻזְקִים אֲשֶׁר בְּאֲנָשֵׁיהֶם לְהַכּוֹת בְּחַרְבוֹתֵיהֶם וּבְקַלְעֵיהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר יִנְסֶה לְהַכְּנִס אֶל מְעֹז בְּפֶתַח הַכְּנִיסָה; אָכֵן, כֹּה עֲרוּכִים הָיוּ לְהִגֹּן עַל עֲצָמָם נֶגַד הַלְּמָנִים.
- 21 וּמִפְּקֻדֵי הַלְּמָנִים הֶעֱלוּ אֶת חֵילוֹתֵיהֶם אֶל מְקוֹם הַכְּנִיסָה וְהִחִלוּ לְהִלָּחֵם בְּנְפִיִּים, לְבוֹא אֶל תּוֹךְ מְעֹזֵיהֶם; וְאוּלַם הֵם נִדְּדוּ פַעַם בְּפַעַם, עַד כִּי עָצְמוּ הַרוּגֵיהֶם בְּטִבַּח רַב.
- 13 For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.
- 14 But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.
- 15 And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.
- 16 And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.
- 17 And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.
- 18 Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.
- 19 And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.
- 20 Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.
- 21 And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

- 22 Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.
- 23 Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.
- 24 There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.
- 25 And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.
- 26 And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.
- 27 Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.
- 28 And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.
- 29 And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 30 Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblon, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and
- וּבְרֵאוֹתָם כִּי לֹא יוּכְלוּ לִגְבֹר עַל הַנְּפִיִּים דְּרָדָה פֶּתַח הָעִיר, הֵם הִחֲלוּ לְחַתֵּר תַּחַת סוּלְלוֹת הָעֵפֶר, לְפַתֵּחַ מֵעֵבֶר לְחִילֵיהֶם, לְתַתֵּם לְהִלָּחֵם בְּתַנָּאִים שְׂוִים עִם אוֹיְבֵיהֶם. אַךְ בְּנִסְיוֹנוֹת הָאֵלֶּה הֵם גָּרְשׁוּ בְּאֲבָנִים וּבְחִצִּים אֲשֶׁר נִזְרָו אֲלֵיהֶם; וּבִמְקוֹם לְמַלֵּא אֶת תְּעוֹלוֹתֵיהֶם בְּעֵפֶר סוּלְלוֹת הַרוֹסוֹת הֵם מִלְאוּ, בְּחֻלְקוֹ, בְּגוֹיוֹת הַרוֹגֵיהֶם וּבְפְצוּעֵיהֶם.
- כִּף גִּבְרוּ הַנְּפִיִּים עַל אוֹיְבֵיהֶם, וְהִלְמְנִים הוֹסִיפוּ בְּנִסְיוֹנוֹתֵיהֶם לְהִשְׁמִיד אֶת הַנְּפִיִּים עַד אֲשֶׁר נִהְרְגוּ כָּל מְפַקְדֵיהֶם הָרֵאשִׁיִּים; אַכֵּן, יוֹתֵר מֵאֶלֶף לְמַנִּים נִהְרְגוּ, בְּעוֹד אֲשֶׁר מִן הַנְּפִיִּים לֹא נִהְרְגָה אֶף נֶפֶשׁ אַחַת.
- כִּחְמִשִּׁים מֵהֶם נִפְצְעוּ מִפְּגִיעַת חֲצֵי הַלְּמָנִים מִבְּעַד לְפַתֵּחַ הָעִיר, אַךְ מִפְּנֵי מַגוֹנָם בְּמַגְנֵיהֶם וּבְשָׂרְיוֹנֵי הַחֹזֶה וּבְקוֹבְעֵיהֶם, הֵם נִפְצְעוּ בְּרַגְלֵיהֶם בְּלִבָּב, אֶף כִּי רַבִּים הָיוּ הַפְּצָעִים הַקָּשִׁים.
- וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִים כִּי כָּל מְפַקְדֵיהֶם הָרֵאשִׁיִּים נִהְרְגוּ, הֵם בְּרָחוּ אֶל הַיַּעְרוֹת; וְהֵם שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ נְפִי לְהוֹדִיעַ אֶת דְּבַר מִפְּלֹתָם הַגְּדוֹלָה לְמֶלֶכָם, עַמְלִיקִיָּה, אֲשֶׁר הָיָה אִישׁ נְפִי מִלְּדָה.
- וְעַמְלִיקִיָּה רָגַז מְאֹד עַל עַמּוֹ, כִּי לֹא צָלַח חֲפָצוֹ בְּיָדוֹ לְהַכְנִיס אֶת הַנְּפִיִּים בְּעַל הַשְּׂעָבֹד.
- וּבְחַמְתוֹ הַבוֹעֶרֶת קָלַל אֶת אֱלֹהִים, וְאֶף אֶת מוֹרוֹנִי קָלַל וְנִשְׁבַּע בְּאֵלֶּה לְשִׁתּוֹת אֶת דָּמוֹ. וְזֹאת כִּי שָׁמַר מוֹרוֹנִי אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים לְהַכִּין בְּשָׂחוֹן לְעַמּוֹ.
- וְהַנְּפִיִּים בְּאַרְצָם הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם, עַל כַּחוֹ הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר עַל יָדָיו נִצְּלוּ מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם.
- כֹּה תִמָּה שְׁנַת תִּשְׁעַ עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- וְהָיָה בְּקִרְבָּם שְׁלוֹם מִמֶּשֶׁךְ וְאֶף הַצְּלָחָה גְּדוֹלָה מְאֹד בְּכִנְסָיָה, כִּי הִקְשִׁיבוּ בְּשִׂקִּידָה לְדַבֵּר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִטִּיפוּ לָהֶם הַיְלָמָן, שְׁבָלוֹן, קוֹרִיאֲנִטוֹן, וְעַמּוֹן וְעַמְיִיתָיו, וְכָל אֲשֶׁר הִסְמְדוּ

על פי סדר הקדש אשר לאלהים, והטבלו לשם תשובה ונשלחו להטיף בקרב העם.

by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

נ

50

- 1 And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.
- 2 And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.
- 3 And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.
- 4 And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.
- 5 And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.
- 6 Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.
- 7 And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.
- 8 And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.
- 9 And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.
- וּמורוֹנִי לֹא חָדַל לְהַתְּכַנֵּן לְמִלְחָמָה, לְמַעַן הִגָּן עַל עַמּוֹ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וְהָיָה כִּי בְּרֵאשִׁית שְׁנַת עֶשְׂרִים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים, הוּא צָוָה אֶת צָבָאוֹ לְהַחֲל בְּהַקְמַת סוּלְלוֹת עֶפְר סָבִיב כָּל הָעָרִים בְּכָל אֶרֶץ נְחֻלַת הַנְּפִיִּים.
- וְהוּא צָוָה לְתַקַּע בְּרֵאשׁ סוּלְלוֹת הָעֶפְר הָאֵלֶּה קוֹרוֹת עֵץ, קִירוֹת קְרָשִׁים, קוֹמַת אָדָם גְּבָהִים, סָבִיב הָעָרִים.
- וְהוּא צָוָה לְקַבֵּעַ עַל מִבְּנֵה הַקוֹרוֹת הֵן שׁוֹרֵת מוֹטוֹת חֲדֵי קֶצֶה, חֲזָקִים וּגְבוּהִים.
- וְהוּא צָוָה לְתַקֵּם מִגְדָּלִים הַצּוֹפִים מֵעֵבֶר לְשׁוֹרֵת הַמוֹטוֹת, וְצָוָה לְבָנוֹת עֲמֻדוֹת מְבַצְרוֹת עַל הַמִּגְדָּלִים, לְמַנַּע פְּגִיעַי אֲבָנֵי הַלְּמָנִים וְחֲצִיֵּיהֶם.
- וְעֲמֻדוֹת הַמִּגְדָּלִים נִבְּנוּ בְּאֶפְסוֹן אֲשֶׁר יָכְלוּ אֲנָשֵׁיהֶן לְהַשְׁלִיךְ מֵהֶן אֲבָנִים כְּפִי רְצוֹנָם וְכֹחָם, וְכֹף לְהַרְג אֶת כָּל הַקָּרֵב אֶל חוֹמוֹת הָעִיר.
- כֹּה הִכִּין מורוֹנִי מְעֻזִּים סָבִיב כָּל עִיר, בְּכָל הָאֶרֶץ, לְקַדֵּם אֶת פְּלִישַׁת אוֹיְבֵיהֶם.
- וּמורוֹנִי צָוָה עַל צָבָאוֹ לְצֵאת אֶל הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי; וְהֵם הִלְכוּ וַגִּירָשׁוּ אֶת כָּל הַלְּמָנִים אֲשֶׁר הָיוּ שָׁם אֶל אֲדָמְתָם, אֲשֶׁר הָיְתָה מִדְּרוֹם לְאֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה.
- וְאֶרֶץ נְפִי הִשְׁתַּרְעָה בְּקוֹ יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם הַמְּזֻרְחִי וְעַד הַיָּם הַמַּעֲרָבִי.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר גִּירָשׁ מורוֹנִי אֶת כָּל הַלְּמָנִים מִן הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי, אֲשֶׁר הוּא מִצְפּוֹן לְשִׁטְחֵי נְחֻלָּתָם, הוּא צָוָה עַל יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה וְהָאֲזוּרִים אֲשֶׁר סָבִיבָה לְלַכֵּת אֶל הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי, עַד גְּבוּלוֹ אֲשֶׁר לְחוּף הַיָּם, וְלִהְיוֹת נְחֻלָּה שָׁם.

עֲלָמָא נִי-כ

- 10 And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.
- 11 And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.
- 12 Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.
- 13 And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.
- 14 And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephiah.
- 15 And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.
- 16 And thus ended the twentieth year.
- 17 And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 18 And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.
- 19 And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:
- 20 Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land.
- וְהוּא אָף הִצִּיב צְבָא בְּדְרוֹם, בְּגִבּוֹלוֹת נַחְלָתָם, וְצִוָּם לְהִקִּים מִבְּצָרִים לְבִטְחוֹן צְבָאָם וְעַמָּם מִפְּגִיעַת אוֹיְבֵיהֶם.
- כֹּה נִתַּק מוֹרוֹנִי אֶת כָּל מַעְזֵי הַלְּמָנִים בֵּיעַר הַמְּזֻרְחִי, וְאָף בַּמֶּעֶרֶב, וּבִצָּר אֶת קו הַגְּבוּל בֵּין הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלְּמָנִים, בֵּין אֶרֶץ זָרַחֵמְלָה וְאֶרֶץ נֶפְחִי, מִן הַיָּם הַמֶּעֶרְבִי, אֲשֶׁר אֶל עֵבֶר מְקוֹר נְהַר צִידוֹן. וְהַנְּפִיִּים הִתְנַחְלוּ כְּחַפְצָם, בְּכָל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר בְּצִפּוֹן, וְאָף כָּל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מְצִפּוֹן לְאֶרֶץ רַב־שֹׁפֵעַ.
- כֹּה בִקֵּשׁ מוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר צְבָאוֹ גָּדַל מְדֵי יוֹם, מִפְּנֵי הַבִּטְחוֹן בְּהַגְנָתָם אֲשֶׁר הֵבִיאוּ לָהֶם מִתְקַנְיֹו, לְקַצֵּץ אֶת כֹּחַ הַלְּמָנִים וְעַם בְּאֶרֶץ נַחְלַת הַנְּפִיִּים, לְמַעַן לֹא יִהְיֶה לָהֶם הַכֹּחַ לְשַׁלֵּט בְּאֶרְצוֹתֵיהֶם.
- וְהַנְּפִיִּים יִסְדּוּ עִיר חֲדָשָׁה וְקָרְאוּ אֶת שְׁמָהּ מוֹרוֹנִי; וְהָעִיר שְׁכָנָה לְחוּף הַיָּם הַמְּזֻרְחִי, בְּדְרוֹם הָאֶרֶץ, לְיַד גְּבוּל נַחְלַת הַלְּמָנִים.
- וְהֵם גַּם יִסְדּוּ עִיר בֵּין הָעִיר מוֹרוֹנִי וּבֵין הָעִיר אֶהְרֹן, לְחַבֵּר אֶת גְּבוּל אֶהְרֹן עִם גְּבוּל מוֹרוֹנִי. וְהֵם קָרְאוּ אֶת שֵׁם הָעִיר וְאֶת הָאֶרֶץ נֶפְחִיָּה.
- וּבִשְׁנָה הַהִיא הֵם הִחֲלוּ לְבַנּוֹת עָרִים רַבּוֹת בְּצִפּוֹן; אַחַת מֵאֵלֶּה, אֲשֶׁר בְּצִפּוֹן לְחוּף הַיָּם, נִבְנְתָה בְּאֶפְן מִיָּחָד; וְהֵם קָרְאוּ אֶת שְׁמָהּ לְחִי.
- כֹּה תָמָה שְׁנַת עָשָׂרִים.
- וּבַעֲדוֹת עִם נְפִי הוֹלְכִים מִחֵיל אֶל חֵיל, הִחֲלָה שְׁנַת עָשָׂרִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- וְהִצְלַחְתֶּם רַבָּתָהּ מְאֹד. וְעִשְׂתֶּם כְּרַץ עַד מְאֹד. וְהֵם רַבּוּ בְּאֶרֶץ, וְכַחַם עֲצָם.
- וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי בְּרַחֲמִים וּבְצֶדֶק מְקִים יְהוָה אֶת כָּל דְּבָרָו אֶל בְּנֵי הָאָדָם. אַכֵּן, אֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי דְבָרָו אֲשֶׁר דָּבַר אֶל לְחֵי מִתְקִים אִף בְּעַת הַזֹּאת; וְכֹה אָמַר:
- בְּרוּךְ אַתָּה וּבְרוּכִים בְּנֵיךָ, וּבְרוּכִים יְהוּי; כָּל עוֹד יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי יִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ. אִף

עֲלֵמָא נ:כא-כט

- זְכוֹר, כִּי אִם לֹא יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, הַכָּרַת יִכָּרְתוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה.
- 21 And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrelings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.
- 22 And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.
- 23 But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.
- 24 And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.
- 25 And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.
- 26 For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.
- 27 But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.
- 28 And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.
- 29 Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.
- וְאֵנְחָנוּ רֹאִים כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִתְקִימוּ בְּעַם נְפִי; כִּי מְרִיבוּתֵיהֶם וּמַחְלוּקוֹתֵיהֶם, הַרְצָח וְהַגָּזֵל, עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים וְהַזְמָה וְהַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר בְּקִרְבָּם, הֵם אֲשֶׁר הֵבִיאוּ עֲלֵיהֶם אֶת מַלְחָמוֹתֵיהֶם וְאֶת חֲרָבָנָם.
- וְכֹל אֲשֶׁר הָיוּ נֹאמְנִים לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹת יְהוָה נִצְלוּ בְּכָל פַּעַם, בְּעוֹד אֲשֶׁר עַל אֲלָפִים מֵאַחֵיהֶם הִרְשָׁעִים נִגְזַר שְׁעָבוֹד, אוֹ נַפִּילָה בַּחֶרֶב, אוֹ שְׁקִיעָה בַּחֶסֶר אֱמוּנָה וְהַתְּבוֹלְלוֹת בְּתוֹךְ הַלְּמָנִים.
- הִנֵּה, מִימֵי נְפִי לֹא הָיְתָה עֵת כֹּה מְאֻשְׁרַת לְעַם נְפִי, כִּימֵי מוֹרוֹנִי, בְּזִמְנֵי הַזֶּה, בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- וּשְׁנַת עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, וְכֹן שָׁנַת עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ, כָּלוּ בְּשָׁלוֹם.
- וְאַף בְּרֵאשִׁית שְׁנַת עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים הָיָה שְׁלוֹם בְּקִרְבָּם עִם נְפִי, לוֹלֵא מְרִיבָה אֲשֶׁר פָּרְצָה בֵּינֵיהֶם, בְּעֵנְנֵי אֶרֶץ לְחִי וְאֶרֶץ מוֹרִיאַנְטוֹן, אֲשֶׁר הִיא הַתְּחַבְּרָה אֶל גְּבוּל לְחִי; שְׁתֵּי הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה שָׁכְנוּ עַל חוֹף הַיָּם.
- כִּי הָעָם הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ מוֹרִיאַנְטוֹן תָּבַע לוֹ חֶלֶק מֵאֶרֶץ לְחִי. לְכֹן חָלַל רִיב קָשֶׁה לְהַתְּפַתֵּחַ בֵּינֵיהֶם, עַד כִּי אָחְזוּ אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן בְּכָלֵי נֶשֶׁק וְגִמְרוּ אִמָּר לְצִיאַת עַל אַחֵיהֶם בַּחֶרֶב וּלְהָרְגָם.
- וַיּוֹשְׁבֵי אֶרֶץ לְחִי נָסוּ אֶל מַחֲנֵה מוֹרוֹנִי וּבִקְשׁוּהוּ לְעֻזָּרָם, כִּי לֹא נִמְצָא עֹלָם בְּכַפָּם.
- וְהָיָה כִּרְאוֹת אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן, אֲשֶׁר שָׂם מִנְהִיגִם נִקְרָא מוֹרִיאַנְטוֹן, כִּי אֲנָשֵׁי לְחִי נָסוּ אֶל מַחֲנֵה מוֹרוֹנִי, הֵם יִרְאוּ מְאֹד פֶּן יִתְקַפְּם צְבָא מוֹרוֹנִי וַיִּשְׁמִידֵם.
- עַל כֵּן נָתַן מוֹרִיאַנְטוֹן מִחְשָׁבָה בְּלִבָּם לְהִמָּלֵט אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מִצְפוֹן, אֲשֶׁר כְּפוּיָה אֲגָמֵי מַיִם גְּדוֹלִים, וּלְהִתְנַחֵל בָּהּ. וְהִנֵּה, הֵם כְּמַעֲט

עֲלֵמָא נ:ל-לז

- 30 And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.
- וְהוּצִיאוּ לַפְעַל אֶת מְזִמַּתָּם, אֲשֶׁר הָיְתָה מִבִּיאָה יְגוֹן וְצַעַר, לְיֹלָא קִפְצָר רְגִז מוֹרִיאַנְטוֹן, אֲשֶׁר הָיָה אִישׁ חָם מְזִג, עַל אַחַת מִמְשָׁרְתוֹתָיו, וְהָנָה הוּא הַתְּנַפֵּל עָלֶיהָ, וְהִכָּה בָּהּ נְמַרְצוֹת.
- 31 And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.
- וְהָיָה נָסָה וּבָאָה אֶל מַחֲנֵה מוֹרוֹנִי וְסִפְרָה לְמוֹרוֹנִי הַכֹּל עַל אֹדוֹת הַדְּבָר הַזֶּה וְעַל כּוֹנְנָתָם לְבָרוּחַ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּצַפּוֹן.
- 32 Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.
- וְהָנָה, הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ רַב־שֹׁפֵעַ יְרָאוּ, וְאִי יֵרָא מוֹרוֹנִי, פֶּן יִשְׁמְעוּ אֲנָשֵׁי רַב־שֹׁפֵעַ לְדְבָרֵי מוֹרִיאַנְטוֹן וַיִּתְחַבְּרוּ עִם אֲנָשָׁיו. וְכֵן הוּא יִתְפַּשׂ אֶת אֲזוֹרֵי הָאָרֶץ הַהִם, וּבְזֹאת תִּכָּשֶׁר הַקְּרָקַע לְהַתְּפַתְּחוֹת חֲמוּרָה בְּקִרְבָּךְ עִם נְפִי, אֲשֶׁר תָּבִיא לְסֻלּוֹק חֲרוּתָם.
- 33 Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.
- לְכֹן שָׁלַח מוֹרוֹנִי צִבָּא, עִם צִיּוּדוֹ, לְהַקְדִּים אֶת אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן, לְעַצֵּר בְּעַד בְּרִיחָתָם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּצַפּוֹן.
- 34 And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.
- וּצִבָּא מוֹרוֹנִי לֹא הִשִּׁיגָם, כִּי אִם אַחַר הַגִּיעָם אֶל גְּבוּל אֶרֶץ חֲרָבָה. שָׁם הִדִּיחָם בְּמַעְבַּר הַצָּר אֲשֶׁר לְחוּף הַיָּם, אֲשֶׁר דְּרָכּוֹ הוֹלִיכָה אֶל אֶרֶץ הַצַּפּוֹן. בְּקִרְבַּת הַיָּם אֲשֶׁר מִמַּעַרְב וְאֲשֶׁר מִמְּזָרְח.
- 35 And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- וּבְרֵאשׁ הַצִּבָּא אֲשֶׁר שָׁלַח מוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר הִשִּׁיג אֶת אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן, עָמַד אִישׁ אֲשֶׁר שָׁמוֹ נִקְרָא טֵיאַנְקוּם. וְכֵן קָשִׁים הָיוּ אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן, יַעַן אֲשֶׁר הִשְׁפִּעוּ מַרְשָׁעוֹתָיו וּמְחַלְקַת לְשׁוֹנוֹ, עַד כִּי פָּרַץ קִרְבָּ בֵּין שְׁנֵי הַחֵילוֹת. וְטֵיאַנְקוּם הָרַג אֶת מוֹרִיאַנְטוֹן, וְהִבִּיס אֶת חֵילוֹ וְשָׁבָה אוֹתָם, וְשָׁב אֶל מַחֲנֵה מוֹרוֹנִי. כֵּן תִּמָּה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- 36 And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.
- כֵּן הוּשְׁבוּ אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן. וְאַחַר בּוֹאֵם בְּבְרִית לְשֹׁמֵר שְׁלוֹם, הֵם הוּשְׁבוּ אֶל אֶרֶץ מוֹרִיאַנְטוֹן וְהִתְאַחְדוּ עִם עַם לְחִי; אָכֵן, אִף הֵם הוּשְׁבוּ, אִישׁ אֶל אֲדָמָתוֹ.
- 37 And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephihah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.
- וּבְשָׁנָה אֲשֶׁר שָׁב הַשְּׁלוֹם אֶל עַם נְפִי מֵת נְפִיָּהָה, הַשׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן הַשְּׁנִי, אַחַר שֹׁפְטוֹ לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּתַכְלִית הַיֵּשֶׁר כָּל יְמֵי שְׁבָתוֹ עַל כֵּס הַמִּשְׁפָּט.

עֲלָמָא נ:לח-נא:ה

- 38 על אף זאת, הוא סרב למלא את בקשת עֲלָמָא לְקַבֵּל לְיָדָיו אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת וְאֶת הַחֲפָצִים הָהֵם, אֲשֶׁר נִחְשְׁבוּ לְקְדוּשִׁים בְּיִתְרָם בְּעֵינֵי עֲלָמָא וּבְעֵינֵי אָבוֹתָיו. על כן מָסַרְם עֲלָמָא לְיָדֵי בְנוֹ, הֵילְמוֹן.
- 39 Behold, it came to pass that the son of Nephiah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.
- 40 Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

נא

51

- 1 And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;
- 2 Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.
- 3 But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.
- 4 Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.
- 5 And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.
- וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, אַחַר אֲשֶׁר כּוֹנֵן שְׁלוֹם בֵּין אֲנָשֵׁי לְחֵי וּבֵין אֲנָשֵׁי מוֹרִיאַנְטוֹן בְּדָבָר אֲדָמוֹתִיהֶם, הַחֲלָה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ בְּשָׁלוֹם.
- וְאוּלַם שְׁלוֹתָם הַשְׁלָמָה לֹא הֶאֱרִיכָה יָמִים בְּאֶרֶץ, כִּי פָרְצָה מַחְלָת בְּקִרְבֵּי הָעָם בְּאֶשֶׁר לְשׁוֹפֵט הָעָלְיוֹן, פַּחוֹרוֹן; כִּי הִנֵּה, חֵלֶק מִן הָעָם חָפְצֵי בְּשִׁנוֹי סְעִיפִים מְסִימִים בְּחֹק.
- וּפַחוֹרוֹן לֹא חָפֵץ לְשַׁנּוֹת אֶת הַחֹק וְלֹא הִנִּיחַ כִּי יַעֲשֶׂה בּוֹ כָּל שְׁנוֹי; לְכֵן הוּא לֹא שָׁמַע לְקוֹל הַשּׁוֹלְחִים אֵלָיו עֲצוֹמוֹת בְּעֵינֵי שְׁנוֹי הַחֹק.
- עַל כֵּן רָגְזוּ עָלָיו כָּל הַמְּבַקְשִׁים לְשַׁנּוֹת אֶת הַחֹק, וּבִקְשׁוּ לְהַסִּירוֹ מִכֶּסֶּס הַשּׁוֹפֵט הָעָלְיוֹן בְּאֶרֶץ. כֹּה הִתְעוֹרָר וּפּוֹחַ עוֹז בְּעֵינֵי הָזֶה, אֲדָ לֹא עַד שְׁפִיכַת דָּמִים.
- וְהַמְּבַקְשִׁים לְהַסִּיר אֶת פַּחוֹרוֹן מִכֶּסֶּס הַמְּשַׁפֵּט נִקְרְאוּ בְּשֵׁם מְלוֹכְנִים, כִּי בִקְשׁוּ לְשַׁנּוֹת אֶת הַחֹק בְּאִפְסוֹן אֲשֶׁר יִסְלַק מִמֶּשֶׁל הַחֲרוֹת בְּאֶרֶץ וַיּוֹשִׁעַ מֶלֶךְ תַּחֲתָיו.

עֲלָמָא נֹא-ו-יג

וְהַחֲפָצִים כִּי יִשְׂאָר פְּחוֹרָן שׁוֹפֵט עָלְיוֹן בְּאַרְצָא
קָרְאוּ עֲצָמָם בְּנֵי חֲרוּת; כֹּה נִפְלַג הָעָם, כִּי בְנֵי
הַחֲרוּת נִשְׁבָּעוּ, אַכְּוּ, בָּאוּ בְּבְרִית, לְשֹׁמֵר עַל
זְכוּת דָּתָם עַל יְדֵי מִמְּשַׁל חֲרוּת.

אִזּוּ יָשָׁב דְּבַר הַמִּחְלָקָת אֲשֶׁר בֵּינֵיהֶם עַל יְדֵי
קוֹל הָעָם. וְהִנֵּה, בְּמִשְׁאֵל הָעָם הִיָּתָה יַד בְּנֵי
חֲרוּת עַל הָעֲלִיוֹנָה; כֹּה נִשְׂאָר פְּחוֹרָן עַל כֹּס
הַמִּשְׁפָּט לְשִׂמְחַת לֵב עַמִּיתָיו וְלִב רַבִּים
מֵאֲנָשֵׁי הַחֲרוּת; וְכֹה הִשְׁתִּיקוּ אֶת הַמְּלוֹכִים,
עַד כִּי לֹא הָעִזּוּ לְהַתְּנַגֵּד לְעִנְיַן הַחֲרוּת וְנֶאֱלָצוּ
לְהַשְׁלִים עִמּוֹ.

וְהַחֲפָצִים בְּמִלְכִים הָיוּ בְּעֲלֵי יַחַס נִכְבָּד, וְהֵם
בְּקִשׁוֹ לְמֶלֶךְ. וְתוֹמְכֵיהֶם הָיוּ הַמְּבַקְשִׁים כֹּה
וְשִׁרְרָה עַל הָעָם.

אִךְ הִיָּתָה זֹאת עֵת הַרַת סִפְנוֹת בְּעִבּוֹר
מִחְלוֹקוֹת כְּאֵלֶּה בְּקִרְבָּם עִם נָפִי, כִּי הִנֵּה
עֲמַלְיָקָה הֵחֵל לְהִסִּית שְׁנֵית אֶת לֵב עַם
הַלְּמָנִים עַל עַם הַנְּפִיִּים; וְהוּא אָסַף חֲיָלִים
מִכָּל חֲלָקֵי אֲרָצוֹ, וְחִמְשָׁם וְהִתְכַּוְּנוּ לְמִלְחָמָה
בְּשִׁקְיָה רַבָּה, כִּי נִשְׁבָּע לְשִׁתּוֹת אֶת דָּם מוֹרוֹנִי.

וְאִנְחֵנוּ נִרְאָה כִּי דִבְרַתּוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר הִיָּתָה
פְּזִיזָה; וְאוֹלָם, הוּא הִכִּי עֲצָמוֹ וְאֶת צְבָאוֹ
לְבוֹא לְהִלָּחֵם בְּנְפִיִּים.

וְעַתָּה לֹא הָיָה צְבָאוֹ רַב כְּלִפְנֵימֶיךָ, יַעֲוֹ אֲשֶׁר
נִהְרְגוּ אֲלָפִים רַבִּים בְּיַדֵי הַנְּפִיִּים; אִךְ עַל
אִף אֲבֹדוֹתֵיהֶם הַכְּבֹדוֹת, קִבֵּץ עֲמַלְיָקָה
צְבָא עֲצוּם וְרַב, עַד כִּי לֹא יָרָא לְרֹדֵת אֶל
אֲרָץ זִרְעֵחֶמְלָה.

אֲכֹן, אִף עֲמַלְיָקָה עֲצָמוֹ יָרַד הַפַּעַם בְּרֹאשׁ
הַלְּמָנִים. הָיָה זֶה בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים, בְּעֵת אֲשֶׁר הֵם הִחְלוּ לְיֹשֵׁב אֶת
הַמִּחְלָקָת בְּדַבַּר פְּחוֹרָן, הַשׁוֹפֵט הָעָלְיוֹן.

וְהָיָה כְּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ הָאֲנָשִׁים הַנִּקְרָאִים
מְלוֹכִים כִּי הַלְּמָנִים יָרְדוּ לְהִלָּחֵם בָּהֶם, הֵם
שָׂמְחוּ בְלִבָּם וְסָרְבוּ לְאַחֵז בְּנִשְׁקָם. אַכְּוּ, כֹּה גָדוֹל
הָיָה זַעֲמָם עַל הַשׁוֹפֵט הָעָלְיוֹן וְעַל אֲנָשֵׁי הַחֲרוּת
עַד כִּי לֹא אָבוּ לְשִׂאת נִשְׁקָם לְהִגָּן עַל אֲרָצָם.

6 And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

7 And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

8 Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

9 But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

10 But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

11 Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

12 Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

13 And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

עלמא נא:יד-כב

- 14 And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.
- 15 And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him, Moroni, power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.
- 16 For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.
- 17 And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.
- 18 And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.
- 19 And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.
- 20 And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.
- 21 And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.
- 22 Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war
- 14 וכראות זאת מורוני, וכראותו את הלמנים פולשים אל גבולות הארץ, בערה חמתו על עקשות האנשים אשר ברב שקידתו עמל לשמורם. אכן, בערה עליהם חמתו עד מאד, ונפשו מלאה רגז.
- 15 והוא שלח עצומה, בקול העם, אל מושל הארץ, ובקש כי יקראנה ויפה את כחו, את כח מורוני, לאכף על הפורשים ההם להגן על ארצם, או להוציאם להורג.
- 16 כי ראשית דאגתו היתה לשים קץ למחלוקות ולפלוגים כאלה בקרב העם. הן זאת היתה עד כה סבת כל חרבנם. והיה כי נתנה לו בקשתו, כרצון העם.
- 17 אז פקד מורוני על צבאו לעלות על המלוכנים ההם, לשבר את גאותם ואת כבוד אצילותם ולהשפילם עד עפר, אם לא יאחזו בנשק ויתמכו בענין החרות.
- 18 והיה כי צעד עליהם הצבא, והסיר את גאותם ואת כבוד אצילותם, עד כי בהרימם את כלי נשקם להלחם עם אנשי מורוני, נגדעו בחרב ולארץ מגרו.
- 19 והיה מספר הנופלים בחרב מן הפורשים ההם ארבעת אלפים איש, ואלה ממנהיגיהם אשר לא נהרגו בקרב, נתפשו ואל הכלא השלכו, כי לא הספיקה העת ההיא לשפט אותם.
- 20 והנותרים מן הפורשים ההם נכנעו לדגל החרות, תחת אשר יכו בחרב ארצה. והם אלצו להניף את נס החרות על מגדליהם ובגרייהם, ולאחזו בנשק להגנת ארצם.
- 21 כך שם מורוני קץ למלוכנים ההם, עד כי לא היה עוד איש אשר נודע בכנוי מלוכני. וכך הוא שם קץ לעקשנות ולגאות האנשים, אשר טענו כי דם אצילים דמם; הנה, הם השפילו עד כי נכנעו והיו כאחיהם, ונלחמו בעז למען חרותם משעבוד.
- 22 ובעת אשר שקד מורוני להפסיק את המחלוקות והמחלוקות בקרב בני עמו ולהשיב חיי שלום ותרבות, ובעת יסוד

עֲלָמָא נֶאֱכָר-לֵב

- סְדָרִים לְהִתְכַנֵּן לְמַלְחָמָה עַל הַלְּמָנִים, וְהִנֵּה פָּלְשׁוּ הַלְּמָנִים אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר שְׂכָנָה עַל הַגְּבוּל לְחוּף הַיָּם.
- 23 And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.
- 24 And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephihah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.
- 25 But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephihah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.
- 26 And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephihah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.
- 27 And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.
- 28 And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.
- 29 But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.
- 30 And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.
- 31 But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, insomuch that they did gain advantage over the Lamanites.
- 32 And it came to pass that they did harass them, insomuch that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum
- וְהַנְּפִיִּים, יַעַן אֲשֶׁר לֹא הָיוּ חֲזָקִים דָּיִם בְּעִיר מוֹרוֹנִי, נִהְדָּפוּ עַל יְדֵי עַמְלִיקִיָּה, וְהוּא הִרְגָּ רַבִּים מֵהֶם. וְעַמְלִיקִיָּה תָּפַשׂ אֶת הָעִיר, וְכָל מִבְצָרֶיהָ נָפְלוּ בְיָדוֹ.
- וְהַנִּמְלָטִים מֵעִיר מוֹרוֹנִי בָּאוּ אֶל הָעִיר נְפִיָּהָה. גַּם אֲנָשֵׁי הָעִיר לְחֵי נִקְבְּצוּ יַחְדָּו, וְנִעְרְכוּ וְהָיוּ נְכוּנִים לְהִתְרַאֲוֹת פְּנִים עִם הַלְּמָנִים.
- אֲךָ עַמְלִיקִיָּה לֹא הִתִּיר לְלְמָנִים לְצֵאת אֶל הָעִיר נְפִיָּהָה לְהִלָּחֵם בָּהּ, וְהִחְזִיקָם לְחוּף הַיָּם; כֹּה הִסֵּב לְנְפִיִּים לְהִחְזִיק אֲנָשִׁים בְּכָל עִיר וְעִיר, לְשָׁמֹר וּלְהִגָּן עֲלֵיהֶן.
- וְכֹה הִתְקַדֵּם עַמְלִיקִיָּה, וְתָפַשׂ עָרִים רַבּוֹת: אֶת הָעִיר נְפִיָּהָה, וְאֶת הָעִיר לְחֵי, וְאֶת הָעִיר מוֹרִיאַנְטוֹן, וְאֶת הָעִיר אוֹמְנֵר, וְאֶת הָעִיר גִּיד, וְאֶת הָעִיר מוּלֵק, כֻּלָּן בְּפִאֲתֵי מוֹרָח, לְחוּף הַיָּם.
- כֹּה כָּבְשׁוּ הַלְּמָנִים, בְּעֶרְמַת עַמְלִיקִיָּה, עָרִים כֹּה רַבּוֹת עַל יְדֵי חֵילוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא הָיָה לָהֶם מִסְפָּר, וְכָלֵן מִבְצָרוֹת הַיִּטֵּב עַל פִּי הַיָּם מוֹרוֹנִי, וְהִשְׁגִּיקוּ מִבְצָרֵי עוֹ לְלְמָנִים.
- וְאַחַר זֹאת צָעְדוּ חֵילוֹת הַלְּמָנִים אֶל גְּבוּל אֶרֶץ רֵב־שֹׁפֵעַ, וְהִדְפּוּ אֶת הַנְּפִיִּים לְפָנֵיהֶם וְהִרְגוּ בָהֶם רַבִּים.
- אֲךָ שָׁם הֵם נִתְקְלוּ בְּטִיאַנְקוּם, אֲשֶׁר הִרְגָּ אֶת מוֹרִיאַנְטוֹן, וְעָצַר אֶת אֲנָשָׁיו הַנִּמְלָטִים.
- וְהָיָה כִּי הוּא עָצַר אַף אֶת עַמְלִיקִיָּה הַמִּתְקַדֵּם עִם צְבָאוֹ הַעֲצוּם לְכַבֵּשׂ אֶת אֶרֶץ רֵב־שֹׁפֵעַ וְאֶת אֶרֶץ הַצָּפוֹן.
- וְהִנֵּה, עַמְלִיקִיָּה נִחַל אֲכֻזָּבָה כִּי נִהְדָּף בְּיַד טִיאַנְקוּם וְאֲנָשָׁיו. כִּי הִלְלוּ הָיוּ מְלֻמְדֵי מַלְחָמָה, וְכָל אִישׁ מִחֵיל טִיאַנְקוּם עָלָה עַל הַלְּמָנִים בְּכַחוֹ וּבְכֹשֶׁר לְחִימָתוֹ, עַד כִּי הִשְׁיִגוּ יִתְרוֹן עַל הַלְּמָנִים.
- וְאֲנָשֵׁי טִיאַנְקוּם הִטְרִידוּ אוֹתָם וְהִרְגוּ בָהֶם עַד רֵדַת הַחֹשֶׁכָה. וְטִיאַנְקוּם וְאֲנָשָׁיו נָטוּ אֶת

עֲלֵמָא נָא: לֵג-נָב: הַ

אֶהְלִיָּהֶם עַל גְּבוּל אֶרֶץ רִב־שַׁפֵּעַ; וְעַמְלִיקְיָהּ
נָטָה אֶת אֶהְלִי בְּפִאֲתֵי הַחוּף, בְּקִרְבַּת שְׂפַת
הַיָּם; וּבְאִפֹּן זֶה נִהְדָּף צָבָאוֹ.

and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful;
and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the
seashore, and after this manner were they driven.

וּכְרָדַת הַלַּיְלָה, הִתְגַּבְּבוּ טֵיאֲנָקוּם וְנוֹשְׂא
כְּלָיו, וְהִלְכוּ אֶל מַחְנֵה עַמְלִיקְיָהּ, וְהִנֵּה כָּלֵם
שְׂקוּעִים בְּתַרְדֵּמָה יַעַן אֲשֶׁר יָגְעוּ רַבּוֹת בְּעַמֵּל
הַיּוֹם וּבְחֶמּוֹ.

33 And it came to pass that when the night had come, Teancum and his
servant stole forth and went out by night, and went into the camp of
Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their
much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.

וְטֵיאֲנָקוּם הִתְגַּבְּבַת בְּחֵשְׂאֵי אֶל תּוֹךְ אֹהֶל הַמֶּלֶךְ
וְתַקַּע חֲנִית בְּלִבּוֹ; כְּהָרִף עֵינָיו הַמִּית אֶת הַמֶּלֶךְ
וְאִף אֶחָד מִמְשָׁרְתָיו לֹא הִתְעוֹרַר.

34 And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king,
and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king
immediately that he did not awake his servants.

וְטֵיאֲנָקוּם שָׁב בְּחֵשְׂאֵי אֶל מַחְנֵהוּ, וְהִנֵּה
אֲנָשָׁיו יֹשְׁנִים. וְהוּא הֵעִירָם וְסִפֵּר לָהֶם אֵת
כֹּל אֲשֶׁר עָשָׂה.

35 And he returned again privily to his own camp, and behold, his men
were asleep, and he awoke them and told them all the things that he
had done.

וְהוּא צִוָּה אֶת חֲיָלָיו לְעִמָּד מוֹכְנִים, כִּן יִקְיִצוּ
הַלְּמָנִים מִשְׁנָתָם וַיָּבִיאוּ עֲלֵיהֶם.

36 And he caused that his armies should stand in readiness, lest the
Lamanites had awakened and should come upon them.

כֹּה תִמָּה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, וְכֹה תִמּוּ יְמֵי עַמְלִיקְיָהּ.

37 And thus ended the twenty and fifth year of the reign of the judges over
the people of Nephi; and thus ended the days of Amalickiah.

נב

52

וְהָיָה בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים
בְּעַם נְפִי, אַחַר אֲשֶׁר הִקְיִצוּ הַלְּמָנִים מִשְׁנָתָם
בְּבַקֵּר הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר לַחֹדֶשׁ הָרֵאשׁוֹן, וְהִנֵּה
הֵם רָאוּ כִּי עַמְלִיקְיָהּ מֵת בְּתוֹךְ אֹהֶלוֹ וְכִי
טֵיאֲנָקוּם הָיָה מוֹכֵן לְהִלָּחֵם בָּהֶם בּוֹ בַּיּוֹם.

1 And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the
judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke
on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah
was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to
give them battle on that day.

וּבְרֵאוּתָם זֹאת הֵם חָרְדוּ וְאִף נָטְשׂוּ אֶת
תְּכַנְיָתָם לְצַעַד אֶל אֶרֶץ הַצְּפוֹן; וְהֵם נִסּוּגוּ
עִם כָּל צָבָאָם אֶל הָעִיר מוּלֵק, וּבִקְשׂוּ
מִגֹּן בְּמִבְצָרֵיהֶם.

2 And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and
they abandoned their design in marching into the land northward,
and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought
protection in their fortifications.

אִז מָנָה אַחֵי עַמְלִיקְיָהּ לְמֶלֶךְ עַל הָעָם; וְשְׁמוֹ
נִקְרָא עַמּוֹרוֹן. כֹּה הַמֶּלֶךְ עַמּוֹרוֹן תַּחַת אַחֵי
הַמֶּלֶךְ עַמְלִיקְיָהּ.

3 And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king
over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron,
the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

וְעַמּוֹרוֹן צִוָּה אֶת אֲנָשָׁיו לְהַחְזִיק בְּעָרִים אֲשֶׁר
נִכְבְּשׂוּ בְּדַמִּים, כִּי הֵם לֹא כִבְּשׂוּ אִף עִיר אַחַת
בְּלֹא שְׂפִיכַת דָּם רַב.

4 And it came to pass that he did command that his people should
maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood;
for they had not taken any cities save they had lost much blood.

וּבְרֵאוּת טֵיאֲנָקוּם כִּי הַלְּמָנִים נִחוּשִׁים
בְּדַעְתָּם לְהַחְזִיק בְּעָרִים אֲשֶׁר לָקְחוּ וּבְחִבְלֵי

5 And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to
maintain those cities which they had taken, and those parts of the land

עֲלָמָא נב-ו-יג

- הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּפְשׂוּ, וּבְרֵאוֹתוֹ גַּם אֶת עֵצִים
מִסְפָּרָם, הוּא חָשַׁב כִּי אֵין תּוֹעֵלֶת בְּנִסּוֹת
לְהִתְקִיפִם בְּעוֹדָם בְּמִבְצָרֵיהֶם.
- וְהוּא הִצִּיב אֶת אַנְשָׁיו סְבִיב־סְבִיב, כְּאִלוֹ
עֶרְכָם לְמִלְחָמָה; וְלִמְעֵשָׂה הֵכִין טִיאֲנֻקוֹם אֶת
הַגְּנָתָם עָלֵיהֶם; כִּי הוּא שָׁפַף סוּלְלוֹת עֶפְר
מִסְבִּיב וְהֵכִין מְקוֹמוֹת מִחֶסֶה.
- וְכֵה הוּא הִתְכַּוֵּן לְמִלְחָמָה, עַד אֲשֶׁר שָׁלַח
אֵלָיו מוֹרוֹנִי אַנְשִׁים רַבִּים, לְהַגְבִּיר אֶת חֵילוֹ.
- וּמוֹרוֹנִי אֵף שָׁלַח אֵלָיו פְּקֻדוֹת כִּי יִחְזֹק אֶת
כָּל הַשְּׁבוּיִים אֲשֶׁר נָפְלוּ לְיָדוֹ; יַעַן אֲשֶׁר
תִּפְשׂוּ הַלְּמָנִים שְׁבוּיִים רַבִּים, יִחְזָקוּ כָּל
הַשְּׁבוּיִים הַלְּמָנִים כְּכֹפֵר תְּמוֹרַת הַשְּׁבוּיִים
אֲשֶׁר הֵם לְקָחוּ.
- וְהוּא אֵף צִוָּה אֶת טִיאֲנֻקוֹם לְבַצֵּר אֶת אֶרֶץ
רַב־שֹׁפֵעַ וְלְהַבְטִיחַ אֶת הַמַּעְבָּר הַיָּצֵר הַמּוֹבִיל
אֶל אֶרֶץ הַצִּפּוֹן, פֶּן יִשְׁתַּלְּטוּ הַלְּמָנִים עַל הַמְּקוֹם
הַהוּא וַיְהִי לְאֵל יָדָם לְהַטְרִידָם בְּכָל עֵבֶר.
- וּמוֹרוֹנִי בִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְשָׁמֹר בְּנִיאֲמֻנוֹת אֶת
אַזּוֹרוֹ, וְאֵף כִּי יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל שַׁעַת כֹּשֶׁר
לְהַכּוֹת בְּלְמָנִים אֲשֶׁר בְּאַזּוֹר הוּא כָּל אֲשֶׁר
יִוְכַל, אוֹלֵי יוֹכַל לְהָשִׁיב, בְּתַחֲבוּלָה אוֹ בְּאַפְּן
אַחַר, אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר נִלְקָחוּ מִיָּדָם. וְעוֹד
הוּא בִקֵּשׁ, כִּי יִבְצֵר וְיִחְזֹק אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר
מִסְבִּיב וְלֹא נָפְלוּ לְיָדֵי הַלְּמָנִים.
- וְהוּא אֵף אָמַר אֵלָיו: רְצוֹנִי לְבוֹא אֵלֶיךָ, אֵף
הִנֵּה הַלְּמָנִים בָּאִים עָלֵינוּ בְּגִבּוּלוֹת הָאָרֶץ
אֲשֶׁר לְחוּף הַיָּם הַמַּעְרָבִי, וְהִנְנִי יוֹצֵא עָלֵיהֶם;
לְכֵן לֹא אוֹכַל לְבוֹא אֵלֶיךָ.
- וְהַמֶּלֶךְ עִמּוֹרוֹן יוֹצֵא מֵאֶרֶץ זְרַחֶמְלָה,
וְהוֹדִיעַ לְמַלְכָּה עַל מוֹת אָחִיו. וְהוּא אָסַף
אֲנָשִׁים רַבִּים וְעָרַף מִסָּע לְקִרְאֵת הַנְּפִיִים
אֲשֶׁר עַל חוּף הַיָּם הַמַּעְרָבִי.
- בְּזֹאת הוּא הִתְאַמֵּץ לְהַטְרִיד אֶת הַנְּפִיִים
וְלִמְשׁוֹף חֶלֶק מִחֵילוֹתֵיהֶם אֶל אִזּוֹר הָאָרֶץ
הַהוּא, בְּעוֹד כִּי אֶת הַחֵילִים אֲשֶׁר הִפְקִיד עַל
הַחֲזֻקַת הָעָרִים אֲשֶׁר נִכְבְּשׂוּ מִקֹּדֶם, צִוָּה
- which they had obtained possession of; and also seeing the enormity
of their number, Teancum thought it was not expedient that he should
attempt to attack them in their forts.
- 6 But he kept his men round about, as if making preparations for war;
yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by
casting up walls round about and preparing places of resort.
- 7 And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni
had sent a large number of men to strengthen his army.
- 8 And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the
prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many
prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a
ransom for those whom the Lamanites had taken.
- 9 And he also sent orders unto him that he should fortify the land
Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land
northward, lest the Lamanites should obtain that point and should
have power to harass them on every side.
- 10 And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful
in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every
opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was
in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some
other way those cities which had been taken out of their hands; and
that he also would fortify and strengthen the cities round about, which
had not fallen into the hands of the Lamanites.
- 11 And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the
Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and
behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.
- 12 Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla,
and had made known unto the queen concerning the death of his
brother, and had gathered together a large number of men, and had
marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.
- 13 And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away
a part of their forces to that part of the land, while he had commanded
those whom he had left to possess the cities which he had taken, that
they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and

עֲלָמָא נב:יד-כא

- שְׁיִטְרִידוּ אִפֵּי הֵם אֶת הַנְּפִיִּים עַל הַגְּבוּל,
לְיַד הַיָּם הַמְּזֻרְחִי, וְכִי יִכְבְּשׁוּ אֶת הַשְּׂטָחִים
כִּכְל אֲשֶׁר יֻכְּלוּ, כִּפִּי עֲצָמַת חִילוֹתֵיהֶם.
- 14 And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- וּבְשָׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁבְעַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים קָבַל
טֵיאַנְקוּם פְּקֻדָּה מֵאֵת מוֹרוֹנִי. כִּי מוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר
יָסַד אֶת הַצְּבָא לְהַגִּיֵּת גְּבוּלוֹת הָאָרֶץ בְּדָרוֹם
וּבַמִּזְרָב, הֵחֵל אֶת מַסְעוֹ אֶל אֶרֶץ רִב־שֹׁפֵעַ
לְמַעַן סִיַּע לְטֵיאַנְקוּם, עַל יְדֵי אֲנָשָׁיו, בְּהִשָּׁבַת
הָעָרִים אֲשֶׁר אָבְדוּ לָהֶם.
- 15 But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—
- וְהִנֵּה, הַפְּקֻדָּה לְטֵיאַנְקוּם הִיְתָה לְעָרֹךְ
הַתְּקִפָּה עַל הָעִיר מוּלֵק וּלְכַבְּשָׁהּ שׁוּב,
אִם נָתַן הַדְּבָר לְהַעֲשׂוֹת.
- 16 And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.
- לְכֹן נִעְרַף טֵיאַנְקוּם לְהַתְּקִפָּה עַל הָעִיר מוּלֵק
וּלְמַסַּע צְבָאוֹ עַל הַלְּמָנִים. וְאוּלַם הוּא רָאָה
כִּי לֹא יֻכַּל לְגַבֵּר עַל הַלְּמָנִים בְּהִיזוֹתָם חוּסִים
בְּמִבְצָרֵיהֶם; עַל כֵּן הוּא נָטַשׁ אֶת תְּכַנִּיתוֹ
וְשָׁב אֶל הָעִיר רִב־שֹׁפֵעַ וְהִמְתִּין לְבוֹא מוֹרוֹנִי,
לְקַבֵּל תְּגַבְרַת לְצַבָּאוֹ.
- 17 And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.
- וְהִיָּה כִּי מוֹרוֹנִי הִגִּיעַ עִם צְבָאוֹ אֶל אֶרֶץ רִב־
שֹׁפֵעַ בְּאַחֲרִית שָׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁבְעַת לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- 18 And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- וּבְרֵאשִׁית שָׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁמוֹנֶה נֶאֱסָפוּ
מוֹרוֹנִי וְטֵיאַנְקוּם וְרַבִּים מִשָּׂרֵי הַצְּבָא לְמוֹעֵצַת
מַלְחָמָה, לְהוֹעִיץ מֵה יַעֲשׂוּ לְמַעַן הִסֵּב לְלְמָנִים
לְצִיאַת עֲלֵיהֶם לְקִרְבָּה, אוֹ לְפַתּוֹתָם בְּדָרוֹךְ פְּלִשְׁהִי
לְצִיאַת מִתּוֹךְ מַעֲזִיָּהֶם, בְּעֵבֹר יִשְׁיגוּ יְתָרוֹן
עֲלֵיהֶם וְיִשְׁיבוּ מִיַּדֵּיהֶם אֶת הָעִיר מוּלֵק.
- 19 And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war— what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.
- וְהֵם שָׁלְחוּ שְׁלִיחִים אֶל חֵיל הַלְּמָנִים הַמְּפֻקָּד
עַל שְׁמִירַת הָעִיר מוּלֵק, אֶל מְפֻקָּדָם אֲשֶׁר שְׁמוֹ
נְקָרָא יַעֲקֹב, וּבִקְשׁוּהוּ לְצִיאַת עִם צְבָאוֹ,
לְהִתְרַאוֹת עִמָּם פְּנִים בְּפָנִים בְּמִישׁוֹר אֲשֶׁר בֵּין שְׁתֵּי
הָעָרִים. וְאוּלַם יַעֲקֹב, אֲשֶׁר הָיָה אִישׁ זֹרָמִי, לֹא
אָבָה לְצִיאַת עִם צְבָאוֹ לְהַפְגִּישׁ עִמָּם בְּמִישׁוֹר.
- 20 And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.
- וְכַאֲשֶׁר אֶפְסָה תְּקוּת מוֹרוֹנִי לְפָגֵשׁ אֶת
הַלְּמָנִים בְּתַנְאִים שְׁוִים, הוּא עָרַף תְּכַנִּית
לְפַתּוֹתָם לְצִיאַת מַמְעִזֵיהֶם.
- 21 And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

- 22 Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched into the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.
- 23 And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.
- 24 And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.
- 25 And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.
- 26 And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.
- 27 And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.
- 28 And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.
- 29 Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.
- 30 Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.
- 31 And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand,
- לְכֹן הוּא צִוָּה עַל טֵיאַנְקוּם לְקַחַת עִמּוֹ אַנְשֵׁי מִסְפָּר וְלָרֶדֶת אֶל חוֹף הַיָּם. וּמֹרֹנִי וְצָבָאוּ צָעְדוּ בַלַּיְלָה אֶל הַיַּעַר אֲשֶׁר בְּמַעְרֵב הָעִיר מוּלֵק. וְלִמְחֶרֶת, כְּאֲשֶׁר גָּלוּ שׁוֹמְרֵי הַלְּמָנִים אֶת טֵיאַנְקוּם, הֵם מָהְרוּ וְסָפְרוּ אֶת הַדָּבָר לַיַּעֲקֹב, מִפְּקֻדָּם.
- אִזּוֹ יָצְאוּ חֵילוֹת הַלְּמָנִים לְקִרְאֵת טֵיאַנְקוּם, בְּסַבְרָם כִּי יִגְבְּרוּ עָלָיו מִפְּנֵי מִסְפָּרָם הַמְעַט. וְכִרְאוֹת טֵיאַנְקוּם אֶת חֵילוֹת הַלְּמָנִים יוֹצְאִים עֲלֵיהֶם, הוּא הֵחֵל לִסְגֹת אֶל עֶבֶר חוֹף הַיָּם צְפוֹנָה.
- וְהִיא בְּרִאוֹת הַלְּמָנִים כִּי בֹרַח הוּא מִפְּנֵיהֶם, הֵם אָזְרוּ עֹז וְרָדְפוּ אַחֲרָיו בְּאַמֶּץ. וּבְעוֹד טֵיאַנְקוּם מְרַחֵק אֶת הַלְּמָנִים הַרוֹדְפִים אַחֲרָיו לְשׂוֹא, פָּקַד מֹרֹנִי עַל חֶלֶק מִצְבָּאוֹ אֲשֶׁר עִמּוֹ לְהִתְקַדֵּם אֶל תּוֹךְ הָעִיר וּלְכַבְּשָׁהּ.
- וְכֹן עָשׂוּ. וְהֵם הִרְגוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ לְהִגֹּן עַל הָעִיר; אֶת כָּל אֲשֶׁר לֹא הִנִּיחוּ אֶת כְּלֵי נֶשֶׁקָם.
- כֹּה כָּבַשׁ מֹרֹנִי אֶת הָעִיר מוּלֵק עַל יְדֵי חֶלֶק מִצְבָּאוֹ, בְּעוֹד הוּא עֹצְמוֹ צָעַד עִם שְׂאָר הַצָּבָא לִפְגֹּשׁ אֶת הַלְּמָנִים בְּשׁוֹבָם מִרְדֵּף אַחֲרֵי טֵיאַנְקוּם.
- וְהַלְּמָנִים רָדְפוּ אַחֲרֵי טֵיאַנְקוּם עַד אֲשֶׁר הִתְקַרְבוּ אֶל הָעִיר רֵב־שֹׁפֵעַ. שָׁם הֵם נִתְקְלוּ בְּלַחִי וּבְחֵיל קָטָן, אֲשֶׁר הִשְׁאָר לְשֹׁמְרֵי עַל הָעִיר.
- וְכִרְאוֹת שְׂרֵי צָבָא הַלְּמָנִים אֶת לַחִי וְצָבָאוֹ בָּאִים עֲלֵיהֶם, הֵם נָסוּ בְּבִהְלָה, מִיִּרְאַתָּם פָּן יִשְׁיִגֶם לַחִי בְּטָרֶם וְיִגְיעוּ אֶל הָעִיר מוּלֵק; כִּי הֵם עָיְפוּ מִמַּסְעָם, בְּעוֹד אַנְשֵׁי לַחִי הָיוּ רַעֲנָנִים.
- וְהַלְּמָנִים לֹא יָדְעוּ כִּי מֹרֹנִי וְצָבָאוֹ מֵאַחֲוֵירֵיהֶם. כָּל פֶּחָדָם הָיָה מִלַּחִי וּמֵאֲנָשָׁיו.
- וְלַחִי לֹא חָפֵץ לְהִשְׁיִגֶם בְּטָרֶם וּפְגֹשׁוֹ בְּמֹרֹנִי וּבְצָבָאוֹ.
- וְהִיא בְּטָרֶם הִרְחִיקוּ הַלְּמָנִים בְּנִסְיָנָתָם, הַקִּיפּוּם הַנְּפִיִים, אַנְשֵׁי מֹרֹנִי מִזֶּה וְאַנְשֵׁי לַחִי

עֲלָמָא נב:לב-נג:א

- מְזָה, כְּלָם רַעֲנָנִים וּמְלָאִים מְרַץ, בְּעוֹד אֲשֶׁר
הַלְּמָנִים יִגְעוּ מִפְּנֵי מִסְעָם הָאָרֶץ.
- 32 And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.
- וּמִרֹנֵי פִקֵּד אֶת אֲנָשָׁיו לְהִלָּחֵם בָּהֶם עַד
אֲשֶׁר יִנְיְחוּ אֶת כָּלֵי נֶשֶׁקָם.
- 33 And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.
- וַיַּעֲקֹב מִפְּקֻדָּם, אֲשֶׁר הָיָה זֹרָמִי, אִישׁ עָשׂוּי
לְבָלִי חַת, הִנְהִיג בְּחַמַּת זַעְמוֹ אֶת הַלְּמָנִים
בְּקָרֵב עַל מִרֹנֵי.
- 34 Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר הָיָה צָבָא מִרֹנֵי עַל נְתִיב מִסְעָם, הָיָה
יַעֲקֹב תִּקְוִי בְּדַעְתּוֹ לְהִרְגֵם וּלְהַבְקִיעַ דְּרָךְ בְּתוֹךְ
צָבָאָם בְּמִסְעוֹ אֶל הָעִיר מוּלֵק. אַף הִנֵּה, מִרֹנֵי
וְאֲנָשָׁיו חֲזָקוּ מֵהֶם וְלֹא נִסְוְגוּ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים.
- 35 And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.
- וְהָיָה כִּי הֵם לָחֲמוּ בְּשֵׁנֵי הָעֵבְרִים בְּחַמָּה
שְׂפוּכָה. רַבִּים הָיוּ הַהֲרוּגִים בְּשֵׁנֵי הַמַּחְנוֹת;
מִרֹנֵי נִפְצַע וַיַּעֲקֹב נָהָרַג.
- 36 And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whether to go or to strike.
- וְלִחִי וּגְבוּרֵי חִילוֹ לָחֲצוּ אֶת מְאֹסְפֵי צָבָא הַלְּמָנִים
בְּחַמָּה עֲזָה, עַד כִּי מָסְרוּ לַיְדֵיהֶם חֲזִלֵי הַמְּאֹסְפֵי
אֶת כָּלֵי נֶשֶׁקָם; וְשֹׂאֲרֵיהֶם, אֲחֻזֵי בְּהִלָּה
וּמְבוּכָה, לֹא יָדְעוּ אִם לְהַמְלִיט אִם לְהִלָּחֵם.
- 37 Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.
- וְכִרְאוֹת מִרֹנֵי אֶת מְבוּכַתְּם הוּא אָמַר
אֲלֵיהֶם: אִם תְּבִיאוּ אֶת כָּלֵי נֶשֶׁקְכֶם וְתִסְגְּרוּם
לַיְדֵינוּ, נַחְדֵּל מִשִּׁפְךְ אֶת דַּמְכֶם.
- 38 And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.
- וְהָיָה כְּשִׁמַּע הַלְּמָנִים אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, בָּאוּ
כָּל שָׂרֵי צָבָאָם אֲשֶׁר נִוְתְּרוּ בַחַיִּים וְהִשְׁלִיכוּ
אֶת כָּלֵי נֶשֶׁקָם לְרַגְלֵי מִרֹנֵי וְאָף צִוּוּ אֶת
אֲנָשֵׁיהֶם לַעֲשׂוֹת כֵּן.
- 39 But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.
- וְהִנֵּה, רַבִּים מֵהֶם מָאֻנוּ. וְאֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא
הִסְגִּירוּ אֶת חַרְבוֹתֵיהֶם נִלְקְחוּ וְנִכְבְּלוּ, וְכָלֵי
נֶשֶׁקָם נִלְקְחוּ מֵהֶם. וְהֵם אֶלְצוּ לְצֹאת לְמִסְעָ
עִם אַחֵיהֶם אֶל אֶרֶץ רַב־שֹׁפֵעַ.
- 40 And now the number of prisoners who were taken exceeded more than the number of those who had been slain, yea, more than those who had been slain on both sides.
- וּמִסְפַּר הַשְּׂבוּיִים עָלָה עַל מִסְפַּר הַהֲרוּגִים.
אֲכֹ, רַב מִסְפַּרְם מִמִּסְפַּר הַרוּגֵי שְׁנֵי הַצְּדָדִים.

- וְהִנְפִיִּים שָׂמוּ שׂוּמְרִים עַל שְׂבוּיֵיהֶם הַלְּמָנִים,
וְאֶלְצוּם לְצֹאת לְקַבֵּר אֶת מֵיתֵיהֶם וְאָף אֶת
- 1 And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea,

עֲלֵמָא נג:ב-ח

מתי הנפיים, ההרוגים בקרב. ומורוני מנה עליהם אנשים, להשיג עליהם בעת עבודתם.

אז הלך מורוני, ולחי עמו, אל העיר מולק, והוא לקחה ונתנה ללחי לפקוד. ולחי היה עם מורוני ברב קרבותיו, והוא היה איש כמורוני. והם שמחו, איש בבטחון רעהו, אכן, הם אהבו איש את רעהו, ואף כל עם נפי אהבם.

והיה ככלות הלמנים לקבר את מתייהם ואת מתי הנפיים, הם הרחקו שוב אל ארץ רב־שפע. וטיאנקום צום, על פי פקדת מורוני, כי יחלו בעבודות חפירות תעלה סביב הארץ, או העיר רב־שפע.

והוא צום לבנות חומת קורות על השפה הפנימית אשר לתעלה; והם ערמו עפר מן התעלה על חומת הקורות. כה הם העבירו את הלמנים עד אשר הקיפו את העיר רב־שפע בחומת עץ ועפר חזקה אשר נשאה לגבה רב.

מן העת ההיא הפכה העיר הזאת מבצר חזק מאד. והנפיים השגיחו בתוך העיר הזאת על השבוים הלמנים; וזאת בעודם מקפים בחומה אשר צוו לבנותה במו ידיהם. ומורוני נאלץ להעביד את הלמנים, כי קל היה להשיג עליהם בעת עבודתם; והוא רצה כי כל חילותיו יעמדו לרשותו כאשר יתקף את הלמנים.

כה זכה מורוני בנצחון על אחד מחילות הלמנים הגדולים ביותר והשתלט על העיר מולק, אשר היתה אחד ממאוזני הלמנים החזקים ביותר אשר בארצות הנפיים; וכה הוא בנה מבצר להחזיק בו את שבויו.

ולא יסף מורוני לצאת למלחמה בלמנים בשנה ההיא; הוא העסיק את אנשיו בהכנות למלחמה, ובבניית בצורים להגנה מפני הלמנים, ואף בהצלת נשותיהם וילדיהם מרעב ומסבל ובהספקת מזון לצבאו.

והיה בעת התרחקות מורוני מחבל הארץ אשר ליד הים המערבי, בדרום, נצלו חילות הלמנים שעת כשר, מפני סכסוך אשר התגלע בקרב הנפיים, אשר הסב למחלוקת ביניהם, עד כי תפשו ערים מספר בחבל הארץ ההוא.

and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

2 And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

3 And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

4 And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

5 And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

6 And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the lands of the Nephites; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

7 And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

8 And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

- 9 And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue among themselves they were placed in the most dangerous circumstances.
- 10 And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.
- 11 And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.
- 12 And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.
- 13 But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.
- 14 But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.
- 15 And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.
- 16 But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.
- 17 And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.
- כה, מפני עוון בתוכם, אכן, מפני מריבה וסכסוכים בינם לבין עצמם, הפכו נסבותיהם להיות חמורות בסכנותיהן.
- ועתה, יש לי לומר דבר-מה על אנשי עמון, אשר היו בתחלה למנים; ואשר על ידי עמון ועמיתיו, כלומר בכח אלהים ודברו, הפכו מאמיני יהוה. אלה הובאו אל ארץ זרעהמלה ומאז היו הנפיים מגנייהם.
- וען אשר נשבעו את שבועתם, הם נשמרו מאחז בנשק על אחיהם; כי נשבעו כי לעולם לא יוסיפו לשפוך דם. ועל פי שבועתם היו אמנם כלים, כי נכונים היו לפל לידי אחיהם, אלמלא רחמי עמון ועמיתיו ושפע אהבתם להם.
- על זאת הובאו אל ארץ זרעהמלה; והנפיים היו מגנייהם מיום בואם.
- והיה כאשר ראו אלה את הסכנה ואת הפגעים והתלאה הרבה אשר נשאו הנפיים למענם, נכמרו ורחמיהם והם בקשו לאחז בנשק להגנת ארצם.
- והנה, כאשר אמרו לקחת את כלי נשקם, שכנעו דברי הילמן ואחיו, כי כפר עמדו להפר את השבועה אשר נשבעו.
- כי הילמן ירא פו יאבדו את נפשותיהם בעשותם כן. לכן נאלצו כל הבאים בבית הזאת לחזות בסבל אחיהם בעתות הסכנה והמצוקה האלה.
- ואולם היו להם בנים רבים, אשר לא באו בבית האלה להמנע מנשק להגן על עצמם מפני אויביהם. לכן, כל אשר יכלו לשאת נשק מאלה נקבצו בעת ההיא, והם קראו עצמם נפיים.
- והם כרתו ברית להלחם למען חרות הנפיים; אכן, להגן על הארץ אף בחרו נפשם. והם נשבעו שלא לותר לעולם על חרותם, וכי הם ילחמו בכל עת להגן על הנפיים ועל עצמם משעבוד.

עֲלֵמָא נג:יח-נד:ד

- 18 Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.
- 19 And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.
- 20 And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.
- 21 Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.
- 22 And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.
- 23 And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- וּמִסְפַּר הַצְעִירִים הָהֵם, אֲשֶׁר עָבְרוּ
בְּבְרִית וְלָקְחוּ אֶת נְשָׁקָם לְהִגֵּן עַל אֶרֶץ,
אֲלֵפִים אִישׁ.
- וְהִנֵּה, כְּכֹל אֲשֶׁר לֹא הָיוּ עַד הַיּוֹם הַהוּא
לְמַעֲמָסָה וּלְתַקְלָה לְנַפְיִים, הֵם נִעְשׂוּ עֲתָה,
בְּעֵת הַזֹּאת, לְסִמּוֹךְ וּלְמִשְׁעִנָּה. וְהֵם לָקְחוּ אֶת
כָּלֵי נְשָׁקָם וּבִקְשׂוּ כִּי הֵיְלָמוּ יְהִיָּה מְנַהִיגָם.
- כָּלֶם הָיוּ צְעִירִים וְהִצְטִינוּ בְּעֵז רוּחָם, וְכֵן
בְּעֵצָם יָדָם וּבְפַעֲלָהּ. וַיִּתְּרָה מִזֹּאת, בְּכֹל אֲשֶׁר
הִפְקְדוּ הָיוּ נְאֻמָּנִים תָּמִיד.
- אָכֵן, הֵם הָיוּ אֲנָשֵׁי אֱמֶת וּמִפְכָּחִים,
כִּי הֵם לָמְדוּ לְשָׁמֹר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים
וְלִלְכֵת לְפָנָיו בְּמִישְׁרִים.
- וְהֵיְלָמוּ צָעֵד בְּרֹאשׁ אֲלֵפִים חִילָיו הַצְעִירִים
אֶל גְּבוּל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר בְּדָרוֹם, לְיַד חוּף הַיָּם
הַמַּעֲרָבִי, לְמַעַן חֲזֹק אֶת הָעָם הַשׁוֹכֵן שָׁם.
- וְכֵה תִמָּה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְשְׁמוֹנֶה לְשַׁפֵּט
הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נִפְי.

נד

54

- 1 And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.
- 2 And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.
- 3 Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.
- 4 Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:
- וְהָיָה בְּשַׁנַּת עֶשְׂרִים וְתִשְׁעָה לְשַׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים, שָׁלַח עַמְרוֹן אֶל מֹרוֹנִי בִקְשָׁה
לְהַחֲלִיף שְׁבוּיִים.
- וּמֹרוֹנִי שָׂמַח מְאֹד עַל הַבְּקִשָּׁה הַזֹּאת,
כִּי רָצָה לְסַפֵּק אֶת הַמְּזוֹן אֲשֶׁר קִבְּלוּ הַשְּׁבוּיִים
הַלְּמָנִים לְבִנְי עָמוֹ, וְכֵן רָצָה לְהָשִׁיב אֶת
אֲנָשָׁיו לְמַעַן חֲזֹק אֶת צְבָאוֹ.
- וַיַּעַן כִּי שָׁבוּ הַלְּמָנִים נָשִׁים וְיְלָדִים רַבִּים,
בְּעוֹד אֲשֶׁר בֵּין כָּל שְׁבוּיֵי מֹרוֹנִי, בֵּין הַשְּׁבוּיִים
אֲשֶׁר הוּא שָׂבָה, לֹא הָיְתָה אִף אִשָּׁה אֶחָת,
וְלֹא הָיָה אִף יֶלֶד אֶחָד, עֲרַף מֹרוֹנִי תְכָנִית
לְהַשְׁיִיג אֶת מֵרֵב הַשְּׁבוּיִים הַנְּפִיִים אֲשֶׁר
יֻכַּל לְקַבֵּל מֵאֵת הַלְּמָנִים.
- לְכֵן הוּא כָּתַב אֶגְרָת וּשְׁלָחָהּ בְּיַד מְשֻׁרֵת
עַמְרוֹן, הוּא אֲשֶׁר הֵבִיא אֶגְרָת לְמֹרוֹנִי. וְאֵלֶּה
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב מֹרוֹנִי אֵלָיו, לֵאמֹר:

עֲלֵמָא נד:ה-יב

- 5 Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.
- הַנְּנִי כּוֹתֵב לְךָ, עֲמֹרוֹן, עַל אֹדוֹת הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר עָרַכְתָּ עַל עַמִּי, וּבִיָּתֶר דִּיּוּקִי, אֲשֶׁר עָרַךְ אֶחָיִךְ עָלֵינוּ, וְאֲשֶׁר גָּמְרַתְּ אֲמֹר לְהִמְשִׁיכָהּ אַחַר מוֹתוֹ.
- 6 Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.
- הִנֵּה, רְצוֹנִי לֹמֵר לְךָ דְּבָרִים אֲחָדִים עַל אֹדוֹת צָדֵק אֱלֹהִים וְעַל חֶרֶב זַעֲמוֹ הָעֹלִיּוֹן, הַתְּלוּיָהּ עַל צְוֹאֲרֶךְ, בְּלִתִּי אִם תִּשׁוּב מִרְעַתְךָ וְתָשִׁיב אֶת חֵילוֹתֶיכֶם אֶל אֲרָצְכֶם, אֶל אֲרֶץ נַחְלַתְכֶם, הִיא אֲרֶץ נְפִי.
- 7 Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.
- אָכֵן, רְצוֹנִי לֹמֵר לְךָ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם יָכוֹל אַתָּה לְשָׁמַע אֲלֵיהֶם; אָכֵן, לֹמֵר לְךָ עַל אֹדוֹת שְׂאוֹל הָאֵימָה הַמְּצַפָּה לְקַבֵּל רוֹצְחִים כְּמוֹתְךָ וּכְאֶחָיִךְ, בְּלִתִּי אִם תִּשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם וְתַחְדְּלוּ מִמְּזֻמוֹת רָצַח וְתָשׁוּבוּ עִם חֵילוֹתֶיכֶם לְאֲרָצְכֶם.
- 8 But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.
- וְאוּלַּם, כְּפִי שִׁדְחִיתֶם לְפָנַי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִפְּנֵיכֶם וַיִּצְאֲתֶם לְהִלָּחֵם בְּעַם יְהוָה, כֵּן מְצַפָּה אֲנִי כִּי תוֹסִיפוּ לְדַחֲוֹתֵם.
- 9 And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.
- לְכֹן הֲנֵנוּ נְכוּנִים לְהִתְרְאוֹת עִמָּכֶם פְּנִים; אָכֵן, אִם לֹא תַחְדְּלוּ מִמְּזֻמוֹתֶיכֶם, הֲנֵנְכֶם מוֹרִידִים עָלֵיכֶם אֶת חֲמַת הָאֵל אֲשֶׁר מֵאֲסַתֶּם אוֹתוֹ, לְכִלּוֹתְכֶם תְּכָלִית כְּלִיּוֹן.
- 10 But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.
- כִּי יְהוָה כִּי יִקְוֹמוּ חֵילוֹתֵינוּ עָלֵיכֶם, בְּלִתִּי אִם תִּסּוּגוּ לְאַחֹר, וְעַד מְהֵרָה יִשְׁיַגְּכֶם הַמָּוֶת; כִּי הַחֹזֵק נְחֻזֵק בְּעָרֵינוּ וּבְאֲדָמוֹתֵינוּ. אָכֵן, בְּדַתְנוּ נִדְבֵק וּבְעֵנָנוּ אֱלֹהֵינוּ נְחֻזֵק.
- 11 But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.
- אֲךֵּ נִרְאָה לִּי כִּי לִשְׂוֹא אֲנִי מְדַבֵּר עִמָּךְ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; נִרְאָה לִּי כִּי כֵּן שְׂאוֹל אַתָּה; עַל כֵּן אֶחְתֶּם אֶת אַגְרָתִי בְּאֲמַרִי לְךָ כִּי לֹא אֶחְלִיף שְׁבוּיִים עִמָּךְ, כִּי אִם בְּתַנְאִי כִּי תִשְׁחַרְרוּ אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ וְיַלְדָּיו תְּמוֹרַת שְׁבוּי אֶחָד. אִם כֹּה תַעֲשׂוּ, אֶסְפִּים לְחֻלּוּפִים.
- 12 And behold, if you do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.
- וְהִיָּה אִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵּן, בְּחֵילוֹתֵי אֲבוֹא עָלֵיכֶם. אֶת נְשֵׁינוּ וְאֶת טַפְּנוּ אֶחְמַשׁ וְעָלֵיכֶם עֲלֵה אֶעֱלֶה; וְאֲנִי אֶרְדֶּף אַחֲרֵיכֶם, אֲפִי עַד אֲרָצְכֶם אֲשֶׁר הִיא אֲרֶץ נַחְלַתְנוּ הָרֵאשִׁוֹנָה. וְאֲנִי יִשְׁפֹּךְ דָּם תַּחַת דָּם, אָכֵן, נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ. וְאֲנִי אֶלְחַם בְּכֶם עַד הַכְּחָדְכֶם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

- 13 Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.
- הִנֵּה, זֹעֵם אָנִי, וְכֹן עַמִּי. אַתֶּם בִּקְשָׁתֶם לְהַרְגֵנּוּ, וְאֲנַחְנוּ בִקְשָׁנוּ רַק אֶת הַגְּנָתָנוּ. וְרָאוּ, אִם תּוֹסִיפוּ לְבַקֵּשׁ לְהַשְׁמִידֵנוּ, נִבְקֵשׁ אֲנַחְנוּ לְהַשְׁמִידְכֶם; וְאִף אֶת אֶרְצֵנוּ נִבְקֵשׁ, אֶרֶץ נַחֲלָתֵנוּ הָרִאשׁוֹנָה.
- 14 Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.
- הִנְנִי חוֹתֵם אֶת אֲגַרְתִּי, אָנִי מוֹרוֹנִי, מְנַהֵג לְעַם הַנְּפִיִים.
- 15 Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:
- וְהִיָּה כַּאֲשֶׁר קִבַּל עֲמוֹרוֹן אֶת הָאֲגָרֶת הַזֹּאת, הוּא הִתְקַצֵּף וְכָתַב אֶל מוֹרוֹנִי אֲגָרֶת שְׁנִית. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לֵאמֹר:
- 16 I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.
- אָנִי עֲמוֹרוֹן, מֶלֶךְ הַלְּמָנִים. אָנִי אַחִי עַמְלִיקִיָּה אֲשֶׁר רָצַחְתֶּם; נָקוּם אַקֶּם אֶת דָּמוֹ מִכֶּם. הִנְנִי בָּא עֲלֵיכֶם בְּחֵילוֹתַי, כִּי אֵינְנִי יֵרָא מֵאִיוּמִיָּה.
- 17 For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.
- כִּי הִנֵּה אֲבוֹתֵיכֶם הִרְעוּ לְאַחֵיהֶם, וְגָזְלוּ אֶת זְכוּתָם לְשִׁלְטוֹן אֲשֶׁר הָיְתָה עַל פִּי הַצֶּדֶק.
- 18 And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.
- וְעַתָּה, אִם תִּנְיְחוּ אֶת כְּלֵי נִשְׁקְכֶם, וְתִכְנְעוּ לְשִׁלְטוֹן אֵלֶּה אֲשֶׁר לָהֶם הַשִּׁלְטוֹן עַל פִּי הַזְּכוּת, אֲזִי אֲצַוֶּה עַל בְּנֵי עַמִּי לְהִנִּיחַ אֶת כְּלֵי נִשְׁקָם וְלְחַדֵּל מִמִּלְחָמָה.
- 19 Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.
- הִנֵּה, הִרְבִּיתִּי לְהַפִּיחַ לְאִיּוּמִים עָלַי וְעַל עַמִּי, אִף אֵינְנוּ יֵרָאִים מֵאִיוּמֵיָּה.
- 20 Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.
- וְאוּלָּם, מִסְכִּים אָנִי בְּרָצוֹן לְחִלּוּפֵי שְׁבוּיִים, כְּבִקְשָׁתְךָ, לְמַעַן הוֹתִיר אֶת הַמְּזוֹן אֲשֶׁר לִי בְּעִבּוֹר חֵילִי. וְאֲנַחְנוּ נִלְחֵם מִלְחָמַת עוֹלָם, אִם לְהַכְנִיעַ אֶת הַנְּפִיִים לְשִׁלְטוֹנֵנוּ וְאִם לְהַכְחִידָם לְעוֹלָם.
- 21 And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a thing, we know not but that he hath made us as well as you.
- וּבְאֲשֶׁר לֵאמֹתוֹ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר עָלְיוֹ אָמַרְתֶּם, כִּי מֵאֲסָנוּהוּ, אֵינְנוּ מְפִירִים דְּבַר כְּזָה, וְאִף אַתֶּם אֵינְכֶם יוֹדְעִים אוֹתוֹ. וְאִם אָמַנְתֶּם קִיַּם דְּבַר כְּזָה, יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ אִף כִּי עָשָׂה הוּא אוֹתָנוּ כְּעִשׂוֹתוֹ אֶתְכֶם.
- 22 And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.
- וְאִם אָכֹן קִיַּמִּים שָׁטָן וּשְׂאוּל, הֲאִם הוּא לֹא יִשְׁלַח אוֹתְךָ שָׁמָּה, לְדוֹר עִם אַחִי אֲשֶׁר רָצַחְתָּ, אֲשֶׁר רָמַזְתָּ כִּי הָלַךְ לְמָקוֹם כְּזָה? אִף אֵין לְדְבָרִים הָאֵלֶּה חֲשִׁיבוֹת.

- 23 I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.
- אֲנִי עֲמֹרוֹן, נֶצֶר לְזֹרָם, אֲשֶׁר כָּפוּהוּ אֲבוֹתֵיכֶם לְצֵאת מִירוּשָׁלַם.
- 24 And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.
- לִמְנֵי אֲמִיץ לֵב אֲנִי. הַמְלַחְמָה הַזֹּאת נִעְרְכָה לְגַמֵּל עַל הַרְעָה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לָהֶם, וּבְעִבּוֹר לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם אֶת זְכוּתֵם לְשֹׁלֵט. וּבְזָה אֲנִי חוֹתֵם אֶת אֲגֵרְתִי לְמוֹרוֹנִי.

נה

55

- 1 Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.
- וְהָיָה כְּאֲשֶׁר קָבַל מוֹרוֹנִי אֶת הָאֲגֵרָה הַזֹּאת גָּבַר רָגְזוֹ, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי עֲמֹרוֹן הַכִּיר הֵיטֵב כִּי דִבְרֵי תַרְמִית דִּבֶּר וְהוּא יָדַע כִּי עֲמֹרוֹן יָדַע כִּי לֹא צוֹדִיקַת הָיְתָה הַמְלַחְמָה אֲשֶׁר עָרַף עַל עַם נְפִי.
- 2 And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.
- וְהוּא אָמַר: לֹא אֶקַּיֵּם חֲלוּפֵי שְׁבוּיִים עִם עֲמֹרוֹן, בְּלִתֵּי אִם יִחְדַּל מִמְזַמְתּוֹ, כְּדִבְרֵי אֲגֵרְתִּי; כִּי לֹא אֶתֵּן לוֹ לְהִרְבוֹת עֲצָמָה עַל עֲצַמְתּוֹ.
- 3 Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.
- הַנְּנִי יוֹדֵעַ אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר בּוֹ שׁוֹמְרִים הַלְּמָנִים אֶת בְּנֵי עַמִּי הַשְּׁבוּיִים; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא יָקַיֵּם עֲמֹרוֹן אֶת דִּבְרֵי אֲגֵרְתִּי, אֶתֵּן לוֹ אֲנִי כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי; אַכּוֹ, בְּקִשׁ אֲבַקֵּשׁ לְזָרַע בְּהֶם מוֹת עַד אֲשֶׁר יִתְחַנְּנוּ לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם.
- 4 And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.
- וְכַאֲמַר מוֹרוֹנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא צִוָּה לְחַקֵּר בֵּין אֲנָשָׁיו, הֵיטֵב בְּהֶם מִזְרַע לָמָן.
- 5 And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.
- וְהֵם מְצָאוּ אִישׁ אֶחָד, אֲשֶׁר שְׁמוֹ נִקְרָא לָמָן; וְהוּא אֶחָד מִשְׁרָתֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר עֲמָלִיקְיָה רָצְחוֹ.
- 6 Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.
- וּמוֹרוֹנִי צִוָּה עַל לָמָן וְעַל מִסְפָּר מְאֻנְשָׁיו לְצֵאת אֶל מְקוֹם הַמְשָׁמֵר אֲשֶׁר בּוֹ הַחֲזִקוּ הַנְּפִיִים.
- 7 Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.
- וְהַנְּפִיִים הֻחְזְקוּ בְּעִיר גִּיד; לְכֵן מָנָה מוֹרוֹנִי אֶת לָמָן וְצִוָּה כִּי אֲנָשִׁים אֶחָדִים יֵלְכוּ עִמּוֹ.
- 8 And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have
- וּכְאֲשֶׁר בָּא הָעֶרֶב, הָלַךְ לָמָן אֶל הַמְשָׁמֵר הַמְּפַקֵּד עַל הַנְּפִיִים, וּבִרְאוֹתָם אוֹתוֹ קָרַב וּבָא קָרְאוּ אֵלָיו בְּקוֹל; וְהוּא אָמַר לָהֶם: אַל תִּירְאוּ, וְהֵנִינִי אֲנִי לְמָנִי. הִנֵּנִי, אֲנִי לְמָנִי.

עֲלָמָא נה:ט-יט

- הַנְּנִי לְמַנִּי. נִמְלַטְנוּ מִיַּד הַנְּפִיִּים בְּעוֹדָם
יִשְׁנִים, וְהֵנָּה לָקַחְנוּ מִיָּיִן וְהֵבֵאנוּ עִמָּנוּ.
- 9 Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.
- וְכַאֲשֶׁר שָׁמְעוּ הַלְּמָנִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
הֵם קִבְּלוּהוּ בְּשִׂמְחָה, וְאָמְרוּ אֵלָיו: תֵּן לָנוּ
מִיַּיִן וְנִשְׁתֶּה. שְׂמֵחִים אָנַחְנוּ כִּי הֵבֵאתָם
עִמָּכֶם יַיִן, כִּי יִגְעִים אָנַחְנוּ.
- 10 But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;
- וְאָמַר אֵלֵיהֶם לְמַן: הֲבֵה נִשְׁמַר אֶת יַיִנְנוּ עַד
אֲשֶׁר נִצָּא לְקִרְאָת הַנְּפִיִּים לְקָרֵב. וְאוּלַם דְּבָרָיו
אֵלֶּה הִגְבִּירוּ אֶת תְּשׁוּקָתָם לְשִׁתוֹת מִן הַיַּיִן.
- 11 For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.
- וְהֵם אָמְרוּ: יִגְעִים אָנַחְנוּ, עַל כֵּן הֲבֵה נִשְׁתֶּה
מִן הַיַּיִן, וְעוֹד יָמֵן מֵה נִקְבֵּל אֶת מִנְת יַיִנְנוּ,
אֲשֶׁר תִּחְזַקְנוּ לְצִאת עַל הַנְּפִיִּים.
- 12 And Laman said unto them: You may do according to your desires.
- וְאָמַר אֵלֵיהֶם לְמַן: עֲשׂו כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם.
- 13 And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.
- וְהֵם לָקְחוּ מִן הַיַּיִן כְּאֹת נִפְשָׁם, וְהוּא עָרֵב
לְחֵפְסָם. וְהֵם הוֹסִיפוּ לְשִׁתוֹת מִמֶּנּוּ בִּיתָר
חֲרוּת; וְהַיַּיִן עֲזָ, כִּי לָכֵף הוּכָן.
- 14 And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.
- וְהֵם שָׁתוּ וְעָלְזוּ, וְלֹא אָרְכָה הַשְּׁעָה עַד אֲשֶׁר
שָׁכְרוּ כָּלָם.
- 15 And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.
- וְכַרְאוֹת לְמַן וְאֲנָשָׁיו כִּי כָּלָם שְׂכוּרִים,
שָׁקוּעִים בְּתַרְדֵּמָה עֲמֻקָּה, הֵם שָׁבוּ אֶל מוֹרוֹנִי
וְסִפְרוּ לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה.
- 16 And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, insomuch that they were all armed;
- זֶה הָיָה עַל פִּי תְכִנִּית מוֹרוֹנִי. וְהוּא הִקְדִּים
וְסִפֵּק נֶשֶׁק לְאֲנָשָׁיו. אַז הִלָּךְ מוֹרוֹנִי אֶל הָעִיר
גִּיד, וּבְעוֹד אֲשֶׁר יִשְׁנוּ הַלְּמָנִים שְׁנָה עֲמֻקָּה,
הִלְוִי מִיַּיִן, הוּא הִשְׁלִיךְ אֶת כָּלֵי הַנֶּשֶׁק אֶל
הַשְּׂבִיִּים, עַד אֲשֶׁר הָיוּ הַכֹּל חֲמוּשִׁים.
- 17 Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.
- אֲף לְנָשׁוֹת הַשְּׂבִיִּים וְלְכָל בְּנֵיהֶם אֲשֶׁר יָכְלוּ
לְהַפְעִיל כָּלֵי מִלְחָמָה סִפֵּק מוֹרוֹנִי נֶשֶׁק וְהַכֹּל
נַעֲשֶׂה בְּשִׁקֵּט וּבְדַמְמָה.
- 18 But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.
- אִלּוּ הָעִירוּ אֶת הַלְּמָנִים, יָכְלוּ הַנְּפִיִּים לְהָרְגֵם,
כִּי שְׂכוּרִים הָיוּ.
- 19 But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.
- אֲף לֹא זֶה הָיָה רְצוֹן מוֹרוֹנִי. חֲפָצוֹ לֹא הָיָה
בְּרִצְחָ וּבְשִׂפְכַת דָּמִים, כִּי אִם בְּהַצֵּלַת בְּנֵי
עַמּוֹ מִהַשְׁמָדָה. וְעַן אֲשֶׁר לֹא אָבָה לְהַעֲשׂוֹת
עָלָיו עוֹלָה, לֹא הִתְנַפֵּל עַל הַלְּמָנִים לְהַשְׁמִידָם
בְּעַת שְׂכָרוֹנָם.

- 20 But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.
- וְהִנֵּה, חָפְצוֹ עָלָה בְּיָדוֹ; כִּי הוּא סִפֵּק וְשָׂק לְשִׁבְיֵיִם הַנְּפִיִּים הַמְּקֻפָּים בְּחֹמַת הָעִיר, וְנָתַן בְּיַדֵּיהֶם כֹּחַ לְהִשְׁתַּלֵּט עַל חֵלְקֵי הָעִיר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַחֹמָה.
- 21 And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.
- אָז הוּא צָוָה עַל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עִמּוֹ לְסָגֵת מֵעֵט וּלְהִקְיֵר אֶת צְבָא הַלְּמָנִים.
- 22 Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.
- כָּל זֶה נַעֲשָׂה בַּלַּיְלָה. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִקְיָצוּ הַלְּמָנִים בַּבֹּקֶר, הִם רָאוּ כִּי הִקְיָפוּם הַנְּפִיִּים מִחוּץ וְכִי שְׁבִיֵיהֶם הִמּוּשִׁים מִבֵּית.
- 23 And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.
- כֹּה נֹכְחוּ הַלְּמָנִים כִּי רַב כֹּחַ הַנְּפִיִּים מִכֶּחֶם, וְכִי לֹא תִצְמַח תּוֹעֵלַת בְּנִסְבוֹת הָהֵן לְהִלָּחֵם בְּנִפְיֵים. לְכֵן דָּרְשׁוּ שָׂרֵי צְבָאָם לְאַסֹּף אֲלֵיהֶם אֶת כְּלֵי נֶשֶׁקָם; וְהֵם הִבִּיאוּם אֶל הַנְּפִיִּים וְהִשְׁלִיכוּם לְרַגְלֵיהֶם, מִתְחַנְּנִים לְרַחֲמִים.
- 24 Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.
- הִנֵּה, בְּזֹאת חָפֵץ מוֹרוֹנִי. הוּא לָקַחם כְּשִׁבְיָי מִלְחָמָה, וְכָבַשׁ אֶת הָעִיר וְצָוָה לְשַׁחֲרֵר אֶת כָּל הַשְּׁבִיִּים הַנְּפִיִּים. אֵלֶּה הִצְטַרְפוּ אֶל צְבָאוֹ וְהָיוּ לוֹ תַּגְבֻּרַת גְּדוֹלָה.
- 25 And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.
- אָז צָוָה מוֹרוֹנִי אֶת הַלְּמָנִים אֲשֶׁר שָׁבָה, כִּי יַחֲלוּ בְּמִלְאֲכַת חֲזוּק הַבְּצוּרִים אֲשֶׁר סָבִיב הָעִיר גִּיד.
- 26 And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.
- וְכַאֲשֶׁר הִשְׁלִים אֶת בְּצוּר הָעִיר גִּיד, כְּחָפְצוֹ, הוּא צָוָה לְהַעֲבִיר אֶת שְׁבִיֵיהֶם אֶל הָעִיר רִב־שָׁפַע, אֲשֶׁר אֵף אוֹתָהּ שָׁמַר בְּכַח צְבָא אֲדִיר וָרַב.
- 27 And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.
- וּבָעֵת הַהִיא, עַל אֵף כָּל מְזֻמּוֹת הַלְּמָנִים, עָלָה בְּיַד הַנְּפִיִּים לְשַׁמֵּר עַל כָּל שְׁבִיֵיהֶם אֲשֶׁר לָקְחוּ וּלְהַגֵּן עֲלֵיהֶם, וְאֵף לְהַחֲזִיק בְּכָל הַשְּׂטַח וּבִיתְרוֹן אֲשֶׁר הִשִּׁיבוּ לָהֶם.
- 28 And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.
- וְהַנְּפִיִּים הִחֲלוּ לְזִכּוֹת שְׁנִית בְּנִצְחֻנוֹת וּלְהָשִׁיב לָהֶם אֶת זְכוּיֹתֵיהֶם.
- 29 Many time did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.
- פְּעָמִים רַבּוֹת נָסוּ הַלְּמָנִים לְהִקְיָפָם בַּלַּיְלָה, אֲךָ בְּנִסְיוֹנוֹת הָאֵלֶּה נִשְׁבּוּ רַבִּים מֵהֶם.
- 30 And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.
- פְּעָמִים רַבּוֹת נָסוּ הַלְּמָנִים לְהַגִּישׁ לַנְּפִיִּים מֵיַיִנָם, בְּכוֹנֵה לְהַשְׁמִידם בְּרַעַל אוּ בְּשִׁכְרוּת.

עֲלֵמָא נה:לא-נו:ה

- וְהִנֵּה, הַנְּפִיִּים לֹא מָהְרוּ לְשַׁכַּח אֶת יְהוָה
אֱלֹהֵיהֶם בְּעַת צָרָתָם זֹאת. אָכֵן, הֵם לֹא נָפְלוּ
בַּפֶּח וְלֹא טָעְמוּ מִן הַיַּיִן, בְּלִיתִי אִם הִקְדִּימוּ
לְתֵת מִמֶּנּוּ לְשִׁבְיֵיִם הַלְּמָנִים.
- כִּף הֵם נִזְהָרוּ לְבַל יִרְעַל אִישׁ מֵהֶם; כִּי
בְהִרְעִיל הַיַּיִן אִישׁ לְמָנִי, כִּן יִרְעִיל גַּם אִישׁ
נְפִי; כֹּה הֵם בָּחֲנוּ אֶת כָּל מִשְׁקָאוֹתֵיהֶם.
- וּבְעַת הַהִיא רָאָה מוֹרוֹנִי כִּי עָלְיוֹ לְהִתְכַּוֵּן
לְמַלְחָמָה עַל הָעִיר מוֹרִיאַנְטוֹן; כִּי הַלְּמָנִים
בְּצָרוֹ, בְּרַב עֲמָלָם, אֶת הָעִיר הַזֹּאת עַד אֲשֶׁר
הִיְתָה מִבְּצָר חֲזָק וְאֲדִיר כֹּחַ.
- אָכֵן, הֵם הִתְמִידוּ בַּהֲבָאת כֹּחות חֲדָשִׁים
אֶל הָעִיר הַזֹּאת וְאֶף סִפְקוֹ לָהּ מִשְׁלוֹחֵי מְזוֹן
חֲדָשִׁים בְּלִי חֲשֶׁף.
- כֹּה תַמָּה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- 31 But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.
- 32 And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.
- 33 And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.
- 34 And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.
- 35 And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

נר

56

- וּבִרְאֵשִׁית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים,
בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, בְּשָׁנִים לְחֹדֶשׁ, קָבַל מוֹרוֹנִי
אִגְרָת מֵאֵת הֵילְמָן, וּבָהּ הוֹדְעָה עַל עֲנִינֵי הָעָם
בְּחֶבֶל הָאָרֶץ הַהוּא.
- וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לְאִמּוֹר: אַחֵי הַיִּקָּר
וְהָאֶהוּב, מוֹרוֹנִי, אַחֵי בְּאַמוֹנַת יְהוָה כְּבַתְלָאוֹת
מִלְחָמָתָנוּ; הִנֵּה, אַחֵי יְקִירִי, יֵשׁ לִי דְבַר־מָה
לְהַגִּידָךְ עַל אוֹדוֹת מִלְחָמָתָנוּ בְּאֶזְרוֹר הָאָרֶץ הַזֹּה.
- הַנְּנִי מְדַבֵּר עַל אֲלָפִים מִבְּנֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
הִבִּיא עִמּוֹן מֵאָרֶץ נְפִי, וְיַדְעֶתָ כִּי אֵלֶּה צְאָצְאֵי
לְמָן, בְּכוֹר אַבְיָנוּ, לְחֵי.
- לָכֵן, אֵינֶנִּי צָרִיד לְחֹזֵר וּלְהַשְׁמִיעָךְ עַל אוֹדוֹת
מְסוֹרוֹתֵיהֶם אוֹ חֶסֶר אֲמוֹנָתָם, כִּי יַדְעֶתָ אֶת
כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- עַל כֵּן דִּי בְּאַמְרֵי לָךְ כִּי אֲלָפִים מִן הַעֲצֵרִים
הָאֵלֶּה נִשְׂאוּ כָּלִי מִלְחָמָה וּבִקְשׁוּנֵי לְהִיּוֹת
מְנַהֲיָגִים; וְאֲנַחְנוּ יִצְאָנוּ לְהִגָּן עַל אֶרְצָנוּ.
- 1 And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.
- 2 And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.
- 3 Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;
- 4 Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—
- 5 Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

עֲלָמָא נוּו-טו

- 6 And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.
- 7 But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.
- 8 But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.
- 9 But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.
- 10 And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.
- 11 Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.
- 12 And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.
- 13 And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:
- 14 The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.
- 15 And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.
- הִנֵּה יָדַעְתָּ עַל הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרְתוּ אֲבוֹתֵיהֶם, כִּי לֹא יֵאָחֲזוּ בַּנְּשָׁק עַל אֶחְיֵיהֶם לְשַׁפֵּךְ דָּם.
- וְאוּלַם בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ, בְּרֵאוּתָם אֶת צָרוֹתֵינוּ וְתִלְאוּתֵינוּ לְמַעַנָם, הֵם עָמְדוּ לְהַפֵּר אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרְתוּ בְּקִחְתָּם כְּלֵי מִלְחָמָה לְמַעַן הַגְּנִיתָנוּ.
- וְאֲנִי לֹא יָכַלְתִּי לְהִתִּיר כִּי יִפְרוּ אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת אֲשֶׁר כָּרְתוּ, בְּחֻשְׁבִּי כִּי אֱלֹהִים יַחֲזִקֵנוּ, וְכִי לֹא יִרְבֶּ סִבְלָנוּ מִפְּנֵי הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעוּ.
- אָךְ הִנֵּה דָבָר אֶחָד הַיְכוּל לְשִׂמְחָנוּ שְׂמֵחָה רַבָּה: בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ, אָנִי, הֵלְמָן, צָעַדְתִּי בְּרֵאֵשׁ אֲלֵפִים הַצְּעִירִים הָאֵלֶּה אֶל הָעִיר יְהוּדָה, לְעֹזֵר לְאַנְטִיפּוֹס, אֲשֶׁר מִנִּיתָ לְמִנְהִיג עַל אֲנָשֵׁי חֶבֶל הָאָרֶץ הַהוּא.
- וְאֲנִי צִרְפַּתִּי אֶת אֲלֵפִים בְּנֵי, וְאָכֹן רְאוּיִים הֵם לְהִקְרָא בְּנִים, לְצַבָּא אֲנְטִיפּוֹס; וְעַל הַתְּגַבְּרַת הַזֹּאת שְׂמַח אֲנְטִיפּוֹס מְאֹד, כִּי חִילוּ הַתְּמַעֵט עַל יְדֵי הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר חִילוּתֵיהֶם הִרְגוּ, לְמַרְבֵּה אֲבָלָנוּ, רַבִּים מֵאֲנָשֵׁינוּ.
- וְאוּלַם, נוֹכַח לְהִתְנַחֵם בְּכֹךְ כִּי לְמַעַן אָרְצָם וּלְמַעַן אֱלֹהֵיהֶם מֵתוּ וְכִי מְאֻשְׂרִים הֵם.
- וְהַלְּמָנִים אַף לָקְחוּ רַבִּים בְּשָׁבִי, כָּלָם שָׂרֵי צָבָא, כִּי לֹא חָסוּ עַל חַיֵּי אִישׁ זוּלָתָם. וְסִבּוּרִים אֲנַחְנוּ כִּי הֵם נִמְצְאִים עִתָּה בְּאָרֶץ נֶפְתִּי, אִם אָכֹן לֹא הוּמְתוּ.
- וְאֵלֶּה הָעָרִים אֲשֶׁר כָּבְשׂוּ הַלְּמָנִים בְּשִׁפְיַחַת דָּמִים כֹּה רַבִּים מִגְּבוּרֵינוּ:
- אָרֶץ מִנְטִי, אוֹ הָעִיר מִנְטִי, הָעִיר זְעִזְרוֹם, הָעִיר קוּמְנִי וְהָעִיר אֲנְטִיפָרָה.
- וְאֵלֶּה הָעָרִים אֲשֶׁר עָלִיָּהוּן שְׁלֹטוֹ בְּעֵת הַגִּיעִי אֶל הָעִיר יְהוּדָה; וְאֲנִי מְצָאתִי אֶת אֲנְטִיפּוֹס וְאֶת אֲנָשָׁיו עֹמְלִים בְּכָל כּוּחַם לְבַצְּרָה.

עֲלֵמָא נו: טז-כו

- 16 והם היו נדכאים בגוף וברוח, כי היה להם היום למלחמת גבורה והליקה לעמל למען הגן על עריהם; וכה הם סבלו כל מיני תלאות גדולות.
- 17 ונחושה היתה החלטתם לזכות בנצחון במקום ההוא או למות. לכן, תוכל להבין היטב כי החיל הקטן הבא עמי, אלה בני הפיח בהם תקנה גדולה ושמחה רבה.
- 18 וכראות הלמנים כי קבל אנטיפוס תגברת לצבאו, הם נאלצו, בפקדת עמורון, לחדל מהלחם על העיר יהודה או עלינו.
- 19 כה הטה לנו יהוה חסדו, כי אלו תקפוננו בעת חלשתנו זאת, אולי היו משמידים את צבאנו הקטן. אך הנה נשמרנו מזאת.
- 20 ועמורון צום להגן על הערים אשר כבשו. כך תמה שנת עשרים וישש. ובראשית שנת עשרים ושבע, הכינונו את עירנו ואותנו להגנה.
- 21 עתה חפצנו כי יתקפוננו הלמנים, כי לא רצינו לערוך עליהם מלחמה בעודם במבצריהם.
- 22 ואנחנו קימנו תצפיות סביבנו, לעקב אחר תנועות הלמנים, פן יחלפו לידנו בלילה או ביום, בדרךם לתקוף את ערינו האחרות אשר בצפון.
- 23 אכן ידענו כי הערים ההן לא היו חזקות דין להלחם בלמנים; על כן חפצנו להתנפל עליהם מאחור בעת אשר יעברו לידנו, אכן, לבוא עליהם מלפנים ומאחור. סברנו כי בידנו להכריעם, אך תחלתנו זאת נכזבה.
- 24 הם לא העזו לעבר לידנו במלא צבאם ואף לא בחלקו, פן לא יעצרו כח ויננפו.
- 25 הם אף לא העזו לרדת להלחם בעיר זרעהמלה, או לחצות את עין צידון אל העיר נפיהה.
- 26 כה היו הלמנים וחילותיהם איתנים בדעתם להגן על הערים אשר תפשו.
- 16 Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.
- 17 And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.
- 18 And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.
- 19 And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.
- 20 They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.
- 21 Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.
- 22 And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.
- 23 For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.
- 24 They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.
- 25 Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephiah.
- 26 And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

- 27 **וּבְשָׁנָה הַהִיא, בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי, הִגִּיעַתְנוּ צִידָה רַבָּה מֵאֵת הוֹרֵי אֲלָפִים בְּנֵי אֵלֹהִים.** And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.
- 28 **גַּם אֲלָפִים אִישׁ נִשְׁלְחוּ אֵלֵינוּ מֵאֶרֶץ זָרַחְמֶלָה. כֹּה הָיִינוּ עָרוּכִים בְּרַבּוֹא אִישׁ, וּבִצִּידָה אֲשֶׁר לָהֶם, וְאִף לְנִשְׁיָהֶם וּלְטַפָּם.** And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.
- 29 **וּכְרֵאוֹת הַלְּמָנִים כִּי כַחוֹתֵינוּ רַבִּים מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְצִידָה מְגִיעָה לְסַעֲדָנוּ, נָפַל עֲלֵיהֶם פַּחַד. וְהֵם הִחֲלוּ לְצִאת לְהַתְּקַפוֹת כְּדֵי לְשִׁים קֶץ לְמִשְׁלוֹחֵי הַצִּידָה וּלְהַתְּעַצְמוֹתָנוּ.** And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.
- 30 **וּכְאֲשֶׁר רָאִינוּ כִּי הִדְבָר הַדְּרִיךְ אֶת מְנוּחַת הַלְּמָנִים, רָצִינוּ לְהַפְעִיל עֲלֵיהֶם תַּחְבּוּלָה. עַל כֵּן צִוָּה אַנְטִיפּוֹס כִּי אֶסַע עִם בְּנֵי הַצְּעִירִים אֶל עִיר שְׁכֵנָה, כְּאֵלוֹ הוֹבְלָנוּ צִידָה אֵלֵיהֶם.** Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.
- 31 **הָיָה עֲלֵינוּ לְנַסֵּעַ עַל יַד הָעִיר אַנְטִיפָרָה, כְּאֵלוֹ פָּנִינוּ אֶל הָעִיר אֲשֶׁר מֵעֵבֶר לָהּ, בְּגִבּוֹל לְיַד חוֹף הַיָּם.** And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.
- 32 **כֹּה נִסְעָנוּ כְּאֲשֶׁר אָנַחְנוּ מִתְּרֵאִים כְּנוֹשְׂאֵי צִידָה אֶל הָעִיר הַהִיא.** And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.
- 33 **וְאַנְטִיפּוֹס צָעַד עִם חֶלֶק צָבָאוֹ, וְאֵת הַנוֹתֵר הַשְּׂאִיר בְּעִיר לְהַגְנָתָהּ. וְהוּא לֹא יָצָא לְמַסְעוֹ עַד אֲשֶׁר יָצָאתִי עִם צָבָאִי הַקָּטָן וְהִגַּעְתִּי אֶל קִרְבַּת הָעִיר אַנְטִיפָרָה.** And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.
- 34 **וּבְעִיר אַנְטִיפָרָה הֵצַב הַצָּבָא הַחֹזֶק בְּיֹתֵר, וְאִף הַגְּדוֹל בְּיֹתֵר אֲשֶׁר לְלְמָנִים.** And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.
- 35 **וּכְאֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לָהֶם צוֹפֵיהֶם, יָצְאוּ הַלְּמָנִים בְּצָבָאָם וְהִתְקַדְּמוּ לְקִרְאֵתָנוּ.** And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.
- 36 **וְאַנְחָנוּ נִסְגוּ מִפְּנֵיהֶם צְפוֹנָה. כֹּה הוֹבְלָנוּ מִמְּקוֹמוֹ אֶת צָבָא הַלְּמָנִים הַחֹזֶק בְּיֹתֵר;** And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;
- 37 **אֲכֹן, הִרְחַקְנוּם מִרְחַק נֶפֶר, וּבְרֵאוֹתָם אֶת צָבָא אַנְטִיפּוֹס רוֹדֵף אַחֲרֵיהֶם, בְּרַב כּוֹחַ, הֵם לֹא נָטוּ יְמִינָהּ אוֹ שְׂמֹאלָהּ כִּי הוֹסִיפוּ בְּמַסְעָם בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵינוּ. סְבוּרִים אָנַחְנוּ כִּי כּוֹנְנִים הָיְתָה לְהִרְגָנוּ בְּטָרִם נִשְׁיָגִים אַנְטִיפּוֹס, וּבְאִפְּן זֶה לְמַנַּע אֶת כְּתוּרִם בְּיַדֵּי אֲנָשֵׁינוּ.** Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

עֲלֵמָא נו:לח-מח

- 38 And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.
- 39 And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.
- 40 Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.
- 41 And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.
- 42 But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.
- 43 And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;
- 44 Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?
- 45 And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.
- 46 For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.
- 47 Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.
- 48 And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.
- וְכִרְאוֹת אַנְטִיפּוֹס אֶת הַסְּכָנָה הַנִּשְׁקָפֶת לָנוּ, הוּא זָרַח אֶת צַעֲדַת צָבָאוֹ. וְהִנֵּה, יָרַד הַלַּיְלָה, וְהַלְּמָנִים לֹא הִשְׁיִיגוּנוּ וְאַנְטִיפּוֹס לֹא הִשִּׁיגָם. לָכֵן חָנִינוּ לַעֵת לַיְלָה.
- וּבִטְרָם יַעֲלֶה הַשַּׁחַר הַמְּשִׁיכוֹ הַלְּמָנִים לְרַדְפָּנוּ, וְאַנְחָנוּ לֹא הָיִינוּ חֲזָקִים דַּיִנוּ לְהִלָּחֵם בָּהֶם. וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא עָלָה בְּדַעְתִּי לְהַתִּיר אֶת נַפְיֵלַת בְּנֵי הַקְּטָנִים לְיַדֵּיהֶם, הַמְּשַׁכְּנוּ בְּמִסְעָנוּ וּפָנִינוּ אֶל הַיַּעְרוֹת.
- וְהַלְּמָנִים לֹא הָעִזּוּ לְהִמְיִן אוֹ לְהִשְׁמָאֵל פֶּן יִכְתְּרוּ; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא יָכֻלְנוּ לַעֲמֹד בְּפָנֵיהֶם, אִף אֲנִי לֹא נָטִיתִי יְמִינָה אוֹ שְׂמֹאלָהּ פֶּן יִדְבִּיקוּנִי וַיִּהְרָגוּנִי, וַיִּצְלִיחוּ לְהִמָּלֵט; כֹּה נִסְגּוּ מִפְּנֵיהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא אֶל הַיַּעְרוֹת עַד רֹדֶת הַחֹשֶׁכָה.
- וְהִנֵּה כַּאֲשֶׁר הָאִיר אוֹר הַבֹּקֶר, רָאִינוּ שְׂנֵית אֶת הַלְּמָנִים בָּאִים עָלֵינוּ וְנִסְגּוּ מִפְּנֵיהֶם.
- אִךְ הֵם לֹא הִרְחִיקוּ לְרֹדֵף אַחֲרֵינוּ, כִּי עָצְרוּ. הִיָּה זֶה בַּבֹּקֶר הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי.
- וְאַנְחָנוּ לֹא יָדַעְנוּ אִם הִשִּׁיגָם אַנְטִיפּוֹס; לָכֵן אָמַרְתִּי לְאַנְשֵׁי: אוֹלֵי הֵם עָצְרוּ בְּעִבּוֹר נִצָּא לְקִרְאָתָם, לְמַעַן יִלְכְּדוּנוּ בְּרִשְׁתָּם.
- מַה תֹּאמְרוּ, בְּנֵי? הֲתִצָּאוּ לְקִרְאָתָם אֲלֵי קָרֵב?
- הִנֵּה אָמַר לָךְ, אָחִי הַיְקָה, מוֹרוֹנִי, כִּי מֵעוֹדִי לֹא רָאִיתִי גְבוּרָה כֹּה רַבָּה, אֲכֹן, אִף לֹא בְּקָרֵב כָּל הַנְּפִיִים.
- כִּי בְּקִרְאֵי לָהֶם תָּמִיד בְּנֵי, בְּהִיּוֹת כָּלֶם צְעִירִים מְאֹד, כֹּה אָמְרוּ אֵלַי: אָבָא, הִנֵּה אֱלֹהִים עִמָּנוּ וְהוּא לֹא יִתְּנֵנוּ לְנַפְל; לָכֵן הִבָּה נִצָּא לְקִרְאָתָם. לֹא הָיִינוּ הוֹרְגִים אֶת אַחֵינוּ אֱלֹו עֲזָבוּנוּ לְנַפְשָׁנוּ. לָכֵן, הִבָּה נִלְכָה, פֶּן יִגְבְּרוּ עַל צָבָא אַנְטִיפּוֹס.
- הִנֵּה, הֵם מֵעוֹלָם לֹא נִלְחְמוּ, אִךְ אֶת הַמּוֹת לֹא יָרְאוּ. חֲרוֹת הוֹרְיָהֶם יִקְרָה בְּעֵינֵיהֶם מִחַיֵּיהֶם; וְהֵם קָמְדוּ מֵאֲמוֹתֵיהֶם כִּי אִם לֹא יִתְּנוּ מְקוֹם לְסַפֵּק בְּלָבָם, הֲצִיל יִצְיֵלִם אֱלֹהִים.
- וְהֵם שָׁנְנוּ בְּאָזְנֵי אֶת דְּבָרֵי אֲמוֹתֵיהֶם, וְאָמְרוּ: בְּטוֹחִים אַנְחָנוּ כִּי יָדוּעַ יִדְעוּ זֹאת אֲמוֹתֵינוּ.

- 49 And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.
- אָז פְּנִיתִי אַחֹר עִם הָאֲלָפִים אֲשֶׁר לִי וַיִּצְאָתִי לְקִרְאֵת הַלְּמָנִים אֲשֶׁר דָּלְקוּ אַחֲרֵינוּ. וְהִנֵּה צָבָא אַנְטִיפּוּס הַדְּבִיקִים וְקָרַב נוֹרָא הַתְּחִלָּה.
- 50 The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.
- צָבָא אַנְטִיפּוּס, אֲשֶׁר יָנַע מִפְּנֵי אַרְךָ מַסְעוֹ בְּמִשְׁדֵּי זְמַן כֹּה קָצֵר, עָמַד לְנַפֵּל לְיַד הַלְּמָנִים; וְלוֹאֵל שִׁבְתִּי עִם אֲלָפִים אֲנִשִּׁי, הִיְתָה מְזַמְתָּם עוֹלָה בִּידֵיהֶם.
- 51 For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.
- וְאַנְטִיפּוּס נָפַל בַּחֶרֶב, וְכֹן נָפְלוּ רַבִּים מִמְּפַקְדֵי צָבָאוֹ מִפְּנֵי עֵיפּוֹתָם אֲשֶׁר הִכְרִיעַתָם בְּמַסְעָם הַנְּחָפִז. וּבְמַבּוּכַת אֲנִשִּׁי אַנְטִיפּוּס כִּי נָפְלוּ מִפַּקְדֵיהֶם, הֵם הִחְלוּ לְהִכְנַע לְלָמָנִים.
- 52 And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, insomuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.
- וְהַלְּמָנִים הִתְאַזְרוּ אִמְץ וְהִחְלוּ לְרֹדֵף אַחֲרֵיהֶם. כֹּה רָדְפוּם הַלְּמָנִים בְּרַב עֹז, כְּאֲשֶׁר הִלְמֹן פָּשַׁט עֲלֵיהֶם מֵאַחֹר עִם אֲלָפִים הַחִילִים אֲשֶׁר לוֹ וְהִחַל לְהַפְלִיא בְּהֵם הַרְג, עַד כִּי עָצַר כָּל צָבָא הַלְּמָנִים מִרְדִּיפְתוֹ וּפְנָה אֶל הִלְמֹן.
- 53 Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.
- וּבְרִאוֹת אֲנִשִּׁי אַנְטִיפּוּס כִּי הַלְּמָנִים פָּנוּ מֵהֶם, הֵם כָּנְסוּ אֶת אֲנִשֵּׁיהֶם וְעָלוּ שְׁנִית עַל מַאֲסָף הַלְּמָנִים.
- 54 And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.
- וְאַנְחֵנוּ, אֲנִשִּׁי נְפִי, אֲנִשִּׁי אַנְטִיפּוּס, וְאֲנִי עִם הָאֲלָפִים אֲשֶׁר לִי, כְּתָרְנוּ אֶת הַלְּמָנִים וְהִרְגָנוּם, עַד כִּי הֵם נֶאֱלָצוּ לְהַתְּפָרֵק מִנְשָׁקָם וּלְהַתְּמַסֵּר כְּשִׁבּוּיֵי מַלְחָמָה.
- 55 And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.
- וּכְאֲשֶׁר נִכְנְעוּ לָנוּ הַלְּמָנִים, מְנִיתִי אֶת הַצְּעִירִים אֲשֶׁר נִלְחָמוּ עִמִּי, כִּי תַרְדֵּיתִי פֹן נְהַרְגוּ רַבִּים מֵהֶם.
- 56 But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.
- וְהִנֵּה, לְמִרְבֵּה שִׂמְחָתִי, לֹא נָפְלָה חֵלֶל אֶף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם. הֵמָּה נִלְחָמוּ כְּמוֹ בְּכַח אֱלֹהִים; אַכֹּן, מֵעוֹלָם לֹא נֹדְעוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִלְחָמוּ בְּעֹז נִפְלָא אֲשֶׁר כָּזֶה; הֵם הִתְנַפְּלוּ בְּעֵצְמָה כֹּה רַבָּה עַל הַלְּמָנִים, עַד כִּי הִפְחִידוּם וְהִבִּיאוּם לְמַסֵּר עֲצָמָם כְּשִׁבּוּיֵי מַלְחָמָה.
- 57 And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.
- וַעַן אֲשֶׁר לֹא הָיָה לָנוּ מְקוֹם לְשַׁמֵּר אֶת שְׁבִיּוֹנֵינוּ מִחִילוֹת הַלְּמָנִים, שְׁלַחְנוּם אֶל אֶרֶץ זְרַעְחָמְלָה עִם חֶלֶק מֵאֲנִשֵּׁי אַנְטִיפּוּס אֲשֶׁר לֹא נְהַרְגוּ; וְאֲנִי לְקַחְתִּי אֶת הַנּוֹתָרִים, וְצִרְפָּתִים אֶל הָעַמּוֹנִים הַצְּעִירִים אֲשֶׁר עִמִּי וְצַעֲדָנוּ שׁוֹב אֶל הָעִיר יְהוּדָה.

נז

57

- 1 And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.
- 2 But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.
- 3 And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.
- 4 But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.
- 5 And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.
- 6 And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.
- 7 And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.
- 8 And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.
- 9 And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.
- בַּעַת הַהִיא קִבַּלְתִּי אֶגְרָת מֵאֵת הַמֶּלֶךְ
עֲמֹרֹן אֲשֶׁר הוֹדִיעַנִי כִּי אִם אֲשַׁחֲרֵר אֶת
שְׁבוּיֵי הַמְּלָחְמָה אֲשֶׁר לָקַחְנוּ, יִמְסֹר הוּא
לְיַדְנוּ אֶת הָעִיר אַנְטִיפָרָה.
- וְאוּלַם אֲנִי שָׁלַחְתִּי אֶל הַמֶּלֶךְ אֶגְרָת לֵאמֹר
כִּי בְטוֹחִים אֲנַחְנוּ כִּי כַח צְבָאֵנוּ דִּיּוּ לְכַבֵּשׁ
אֶת הָעִיר אַנְטִיפָרָה, וְכִי לֹא נִנְהַג בְּתַבּוּנָה
בְּשַׁחֲרָנוּ אֶת הַשְׁבוּיִים תְּמוּרַת הָעִיר הַזֹּאת,
וְרַק בְּחִלּוֹף שְׁבוּיִים נִשְׁחַרֵּר אֶת הַשְׁבוּיִים
אֲשֶׁר בְּיַדְנוּ.
- וְעֲמֹרֹן דָּחָה אֶת אֶגְרָתִּי, כִּי לֹא רָצָה בְּחִלּוּפֵי
שְׁבוּיִים. עַל כֵּן הַחֲלוּנוּ בְּהַכְנוּת לְהַתְקַפָּה עַל
הָעִיר אַנְטִיפָרָה.
- וְאֲנָשֵׁי אַנְטִיפָרָה נָטְשׂוּ אֶת הָעִיר וְנָסּוּ אֶל
הָעָרִים הָאַחֲרוֹת אֲשֶׁר בְּיַדֵּיהֶם, לְמַעַן בְּצַרְרוּ;
וְכֵן נִפְלָה הָעִיר אַנְטִיפָרָה לְיַדְנוּ.
- כֹּה תִמָּה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁמוֹנָה לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים.
- וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת עֶשְׂרִים וְתַשַּׁע קִבְּלָנוּ אֶסְפַּקַת
מִזֹּון, וְכֵן תִּגְבַּרְתָּ לְצַבָּאֵנוּ מֵאַרְץ זְרַעְחַמְלָה
וּמִן הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב. שֵׁשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ
נֹסְפּוּ לָנוּ מִלְבָּד שְׁשִׁים מִבְּנֵי עִם עֲמוֹן. אֵלֶּה
בָּאוּ לְהַצְטָרֵר אֶל אַחֵיהֶם, גְּדוּדֵי הַקֶּטָן אֲשֶׁר
מִנֵּה אֲלָפִים חֵיל. הִנֵּה, הֵינּוּ חֲזָקִים וְאֶסְפַּקַת
מִזֹּון רַבָּה הוּבָאָה אֵלֵינוּ.
- וּרְצוֹנֵנוּ הָיָה לְצַאת לְקָרֵב עַל הַצָּבָא אֲשֶׁר
הִפְקֵד לְהִגֹּן עַל הָעִיר קוּמֵנִי.
- וְאֲנִי אֶרְאֶה כִּי עַד מִהֲרָה הוֹצֵאֵנוּ לַפְעַל אֶת
חֲפְצֵנוּ. אַכֵּן, בְּחִילָנוּ הַגָּדוֹל, אוֹ עִם חֵילְנוּ,
הִקְפָּנוּ בַּלַּיְלָה אֶת הָעִיר קוּמֵנִי לְפָנוֹת הַמוֹעֵד
אֲשֶׁר עָמְדוּ אֲנִישֵׁיהָ לְקַבֵּל אֶסְפַּקַת מִזֹּון.
- בְּמִשְׁפָּה לַיְלֹות רַבִּים חֲנִינוּ סָבִיב הָעִיר; יִשְׁנוּ
עַל חֲרֻבּוֹתֵינוּ וְהִצַּבְנוּ שׁוּמְרִים, לְבַל יָבוֹאוּ עָלֵינוּ
הַלְמָנִים לַיְלָה לְהִרְגָנוּ, כִּפִּי אֲשֶׁר נָסוּ פְעַמִּים
רַבּוֹת; אֲךָ בְּכָל צֵאתָם עָלֵינוּ נִשְׁפַּף דָּמָם.

עֲלָמָא נז:י-יח

- 10 ואחר זמן מה הגיע משלוח אספקתם והם עמדו להכנס אל העיר בלילה. ובמקום הלמנים, היינו אנחנו, הנפיים. על כן תפשונו אותם ואת אספקתם.
- 11 ועל אף הכרתת האספקה מן הלמנים באפן הזה, היו הם נחושים בדעתם להגן על העיר; לכן טוב היה בעינינו לקחת את האספקה ההיא ולשלחה ליהודה, וכן להעביר את השבויים אשר בידנו אל ארץ זרעהמלה.
- 12 ולא עברו ימים רבים ואבדה תקות הלמנים לסייע; לכן הם מסרו את העיר לידנו. כה בצענו את תכניתנו לתפוש את העיר קומני.
- 13 וכה רב היה מספר שבויינו, ואף כי מספר חיילינו היה עצום, נאלצנו להעסיק את כל צבאנו במשמר עליהם, או להמיתם.
- 14 כי הם התפרצו בהמוניהם ונלחמו באבנים ובאלות ובכל דבר אשר השיגה ידם, עד כי הרגנו למעלה מאלפים מהם אחר אשר נכנעו לידנו.
- 15 לכן היה זה נחוץ כי נשים קץ לחייהם, או נובלים תחת משמך, בעוד חרבותינו שלופות, אל ארץ זרעהמלה. גם אספקת מזוננו לא הספיקה, כי אם בעבור אנשינו בלבד. על אף את אשר לקחנו מן הלמנים.
- 16 ובמצב החמור הזה קשה היה להחליט בדבר השבויים האלה; ואולם, אמרנו לשלח אותם אל ארץ זרעהמלה. לכן בחרנו חלק מאנשינו והפקדנום על השבויים לרדת אל ארץ זרעהמלה.
- 17 אך למחרת יציאתם הם שבו אלינו ואנחנו לא שאלנום על אודות השבויים, כי יד הלמנים הייתה בנו; והם שבו במועד להצילנו מנפל לידיהם, יען אשר שלח עמורון לחזוקם אספקת מזון חדשה ואף צבא גדול.
- 18 והאנשים אשר שלחנום עם השבויים הגיעו במועד לבלם את הלמנים, כי הם עמדו לגבר עלינו.
- 10 At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.
- 11 And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.
- 12 And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city into our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.
- 13 But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.
- 14 For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, insomuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.
- 15 Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.
- 16 And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.
- 17 But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.
- 18 And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

- 19 **But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.**
 וְהִנֵּה, גְדוּדֵי הַקָּטָן, אֲשֶׁר מְנָה אֶלְפִים וְשִׁשִּׁים חֵיל, נִלְחַם בְּנַחֲשׂוֹת רַבָּה. הֵם עָמְדוּ אֵיתָנִים מוֹל הַלְּמָנִים וְחָלְקוּ מוֹת לְכָל אֲשֶׁר עָמַד בְּפָנֵיהֶם.
- 20 **And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.**
 וּבְעוֹד אֲשֶׁר שָׂאָר חֵילֵינוּ עָמְדוּ לְהִפְנֵעַ לְלְמָנִים, הָיוּ הָאֶלְפִים וְשִׁשִּׁים הֵהֵם אֵיתָנִים וְעֲשׂוּיִים לְבָלִי חַח.
- 21 **Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.**
 הֵם צִיְתוּ וְהִקְפִּידוּ לְבַצֵּעַ בְּדִיוּק כָּל פְּקֻדָּה; וְכַפִּי אֲמוּנָתָם, כֵּן נַעֲשֶׂה לָהֶם; וְאֲנִי זָכַרְתִּי אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמְרוּ לִי כִּי לְמִדּוּם אֲמוּנָתֵיהֶם.
- 22 **And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.**
 הִנֵּה, עֲלֵינוּ לְהוֹדוֹת לְבְנֵי אֱלֹהִים וְלְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִבְחָרוּ לְהַעֲבִיר אֶת הַשְּׁבוּיִים עַל הַנֶּצְחֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה; כִּי הֵם אֲשֶׁר הַכְרִיעוּ אֶת הַלְּמָנִים, וְהִרְחִיקוּם אֶל הָעִיר מַנְטִי.
- 23 **And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.**
 וְאֲנַחְנוּ הִחֲזַקְנוּ בְּעִירֵנוּ קוּמֵנִי וְלֹא הִכְחַדְנוּ בְּלָנוּ; וְאוּלָם, נִגְרַמוּ לָנוּ אֲבֹדוֹת גְּדוֹלוֹת.
- 24 **And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.**
 וְאַחַר נֹוס הַלְּמָנִים פָּקַדְתִּי מִיַּד לְהוֹצִיא אֶת אֲנָשֵׁי הַפְּצוּעִים מִבֵּין הַהַרוּגִים וְצִוִּיתִי לְחַבֵּשׁ אֶת פְּצָעֵיהֶם.
- 25 **And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.**
 וּמֵתוּף אֶלְפִים וְשִׁשִּׁים אֲנָשֵׁי הָיוּ מֵאֲתִים אֲשֶׁר הִתְעַלְפוּ מֵאֲבוּד דָּם; אִף הִנֵּה, בְּטוֹב אֱלֹהִים וְלְהַפְתָּעֵתָנוּ הַרְבֵּה, וְלִשְׂמֵחַת כָּל צְבָאֲנוּ, לֹא נִסְפְּתָה אִף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם; וְאוּלָם, לֹא הָיָה אִף אֶחָד מִבֵּינֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא נִפְצַע פְּצָעִים רַבִּים.
- 26 **And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.**
 וְהִנֵּה, הַשְּׁתַמְרוּתָם הַפְתִּיעָה אֶת כָּל צְבָאֲנוּ, כִּי אֱלֹהִים נִוְתָרוּ בְּחַיִּים עוֹד אֲשֶׁר אֶלְף מֵאֲחֵינוּ נִהָרְגוּ. וְאֲמַנְם מִיַּחְסִים אֲנַחְנוּ כָּל זֹאת לְכַח אֱלֹהִים הַנִּפְלָא, אֲשֶׁר מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם הִתְקִיפָה בְּאֲשֶׁר לְמִדּוּם לְהֶאֱמִין, לְאִמּוֹר, כִּי יֵשׁ אֱלֹהֵי צְדָק וְכָל אֲשֶׁר אֵינּוּ מִטִּיל סִפְק, הַשְּׁמֵר יִשְׁמֵר עַל יְדֵי כּוֹחַ הַנִּפְלָא.
- 27 **Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.**
 הִנֵּה, זֹאת אֲמוּנַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם דְּבַרְתִּי; צְעִירִים הֵם וְדַעְתָּם אֵיתָנָה וְהֵם שְׂמִים אֶת מִבְטָחָם בְּאֱלֹהִים תָּמִיד.
- 28 **And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who**

עֲלֵמָא נז:כט-נח:א

- היו, חקרנו את גיד בדבר השבויים אשר לקחו עמם להורידם לארץ זרעהמלה.
- 29 Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.
- 30 And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.
- 31 And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.
- 32 And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.
- 33 And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.
- 34 And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.
- 35 And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.
- 36 Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

נח

58

- 1 And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

עֲלֵמָא נח:ב-יא

- 2 And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.
- 3 Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.
- 4 And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.
- 5 But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.
- 6 And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.
- 7 And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.
- 8 But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.
- 9 And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.
- 10 Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.
- 11 Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, insomuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.
- וּמִסְפַּר צָבָאָם כֹּה עֲצַם מִמִּסְפַּר צָבָאֵנוּ, עַד כִּי לֹא הִעֲזָנוּ לְהִתְקִיפֵם בְּעוֹדָם בְּמַעֲזֵיהֶם.
- וְהָיָה עָלֵינוּ לְהַעֲסִיק אֶת אַנְשֵׁינוּ בְּהַגְנַת אֲזוּרֵי אֶרֶץ נְחֻלְתָּנוּ אֲשֶׁר הִשְׁיבֵנוּ לְשִׁלְטָתָנוּ; לְכֹן הָיָה עָלֵינוּ לְחַכּוֹת לְקַבֵּלֵת תְּגִבְרַת מֵאֶרֶץ זְרַחֵמְלָה וְכֹן לְאַסְפְּקוֹת מִזֹּון נּוֹסֶפֶת.
- אִז שִׁגְרַתִּי מִשְׁלַחַת אֶל מוֹשֵׁל אֶרֶצְנוּ, לְהוֹדִיעֵנוּ עַל אֹדוֹת מִצַּב אַנְשֵׁינוּ. וְאִנְחָנוּ חֲפִינוּ לְקַבֵּלֵת אִסְפְּקָה וְלִתְגִבְרַת מֵאֶרֶץ זְרַחֵמְלָה.
- אָךְ זֹאת לֹא הוֹעִילָתָנוּ דְּבָר, יַעַן אֲשֶׁר קִבְּלוּ גַם הַלְּמָנִים תְּגִבְרַת גְּדוֹלָה, וְאִף אִסְפְּקָה רַבָּה, מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. כִּזֶּה הָיָה מַצְבָּנוּ בְּעַת הַהִיא.
- וְהַלְּמָנִים הָיוּ עוֹרְרִים גִּיחֹות עָלֵינוּ מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם, כִּי זָמְמוּ לְהִשְׁמִידָנוּ; אָךְ אִנְחָנוּ לֹא יָכֵלְנוּ לְהַכְנִס עִמָּם לְקָרֵב, מִפְּנֵי מְקוֹמוֹת מִפְּלָטָם וּמַעֲזֵיהֶם.
- וּבִנְסֻבוֹת הַקְּשׁוֹת הָאֵלֶּה צָפִינוּ חֲדָשִׁים רַבִּים לְעֲזָרָה, עַד כִּי כִמְעַט גִּוַעַנוּ מִחֶסֶר מִזֹּון.
- וְאוֹלָם, אַחֲרֵי כֵן קִבְּלָנוּ מִזֹּון, אֲשֶׁר נִשְׁלַח אֵלֵינוּ תַּחַת שְׁמִירַת צָבָא בֶן אֲלָפִים אִישׁ אֲשֶׁר בָּא לְעֲזָרָנוּ. וְזֹאת כֹּל הָעֲזָרָה אֲשֶׁר קִבְּלָנוּ לְהַגְנָתָנוּ וְלַהֲגַנַּת אֶרֶצְנוּ מִנֶּפֶל לַיָּדִי אוֹיְבֵינוּ, וְלַהֲלָחֵם עִם אוֹיֵב אֲשֶׁר לֹא יִמְנָה.
- וְאִנְחָנוּ לֹא יָדַעְנוּ אֶת סִבַּת הַמְּבוּכָה הַזֹּאת, מִדּוּעַ לֹא נִשְׁלַח אֵלֵינוּ תְּגִבְרַת גְּדוֹלָה יוֹתֵר. לְכֹן נִעֲצַבְנוּ וְאִף יָרָאנוּ, פֶּן יָבוֹא עַל אֶרֶצְנוּ דִּין אֱלֹהִים, לְהַשְׁלִיכֵנוּ וּלְכַלּוֹתָנוּ תְּכֵלִית כְּלִיּוֹן.
- לְכֹן שָׁפַכְנוּ אֶת לִבֵּנוּ בַּתְּפִלָּה לִפְנֵי אֱלֹהִים, כִּי יַחֲזַקְנוּ וְיַצִּילֵנוּ מִיַּד אוֹיְבֵינוּ, וְאִף כִּי יַחֲזַקְנוּ לְמַעַן נִשְׁמַר עַל עָרֵינוּ וְאֲדָמוֹתֵינוּ וְנַחֲלֹתֵינוּ בְּעִבּוֹר קִיּוֹם עִמָּנוּ.
- וַיְהוּהוּ אֱלֹהֵינוּ פִּקְדָנוּ בְּדַבְּרִים, כִּי אָכֹן יַצִּילֵנוּ; הוּא נָתַן שְׁלוֹה לְנַפְשׁוֹתֵינוּ, וְהִעֲנִיק לָנוּ אֲמוּנָה עֲזָה, וְהַפִּיחַ בָּנוּ תְּקוּהָ כִּי הֵצֵל יַצִּילֵנוּ.

עֲלֵמָא נח:יב-כ

- 12 And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.
- וְאַנְחֵנוּ הִתְאַזְרְנוּ עִזְ בְּחִילֵנוּ הַקָּטָן אֲשֶׁר קִבְּלָנוּ, וְנִמְרְנוּ אִמְרוּ לְהַכְנִיעַ אֶת אוֹיְבֵינוּ, וְלִהְיוֹן עַל אֲדָמוֹתֵינוּ וְעַל רְכוּשֵׁנוּ וְעַל נְשֵׁינוּ וְעַל יְלָדֵינוּ וְעַל עֲנֵן חֲרוּתֵנוּ.
- 13 And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.
- כֹּה יֵצְאוּנוּ בְּכָל כֹּחֵנוּ עַל הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הָיוּ בְּעִיר מַנְטִי; וְנָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ אֶל עֵבֶר הַיַּעַר אֲשֶׁר לִיד הָעִיר.
- 14 And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.
- וְלִמְחָרָת, כַּאֲשֶׁר רָאוּ הַלְּמָנִים כִּי הָיינוּ בְּגִבּוֹל הַיַּעַר אֲשֶׁר לִיד הָעִיר, הֵם שָׁלְחוּ אֶת מְרַגְלֵיהֶם לְסַבִּיבוֹתֵינוּ, לְגַלוֹת אֶת מִסְפַּר חֵילֵינוּ וְאֵת כֹּחֵנוּ.
- 15 And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.
- וּבְרֹאוֹתָם כִּי אֵינְנוּ חֲזָקִים, עַל פִּי מִסְפָּרֵנוּ, וּבְחֻשְׁשָׁם כִּי נִנְתַק אוֹתָם מִמְּקוֹר אֲסַפְּקָתָם, אִם לֹא יֵצְאוּ לְהִלָּחֵם בְּנוּ וְלִהְרֹגֵנוּ, וַיַּעַן אֲשֶׁר דְּמוּ כִּי יִקַּל עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹתֵנוּ בְּצַבָּאָם הַרְבִּי, הֵם הִחֲלוּ לְהַעֲרֹךְ לְקִרְיָתָא יֵצִיאָהּ לְקָרֵב עֲלֵינוּ.
- 16 And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.
- וְכַאֲשֶׁר רָאינוּ כִּי הֵם נֹעֲרָכִים לְקָרֵב עֲלֵינוּ, צִוִּיתִי אֶת גִּיד וּמִסְפַּר אַנְשִׁים קָטָן לְהַסְתֵּר בְּיַעְרוֹת, וְאֵת טְאוּמְנֵר וּמִסְפַּר אַנְשִׁים קָטָן לְהַסְתֵּר בְּיַעְרוֹת אַף הֵם.
- 17 Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.
- הִנֵּה, גִּיד וְאַנְשָׁיו הָיוּ מִיְמִין וְהָאַחֵרִים מִשְׂמָאל; וּבְעוֹד אֵלֶּה מִתְחַבְּאִים, נִשְׁאַרְתִּי אֲנִי, עִם שְׂאֵר צַבָּאִי, בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר נָטִינוּ בוֹ אֶת אֹהֲלֵינוּ בְּרֵאוֹשׁוֹנָה, לְקִרְיָתָא יֵצִיאָת הַלְּמָנִים הַצֹּפִיָּה אֶל הַקָּרֵב.
- 18 And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.
- אִז יֵצְאוּ הַלְּמָנִים בְּצַבָּאָם הַרְבִּי עֲלֵינוּ, וּבְבוֹאָם, כַּאֲשֶׁר עָמְדוּ לְהִתְקַיְּפוּנוּ בְּחָרְבִּי, צִוִּיתִי אֶת אַנְשֵׁי אֲשֶׁר עִמִּי לְסַגֵּת אֶל הַיַּעַר.
- 19 And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, insomuch that they were not discovered by the Lamanites.
- וְהַלְּמָנִים רָדְפוּ אַחֲרֵינוּ בְּמַהִירוֹת רַבָּה, מִפְּנֵי תְּשׁוּקָתָם הַעֲזָה לְהַשְׁיִיגֵנוּ וְלִהְרֹגֵנוּ; לְכֹן הֵם דָּלְקוּ בְּעַקְבוֹתֵינוּ אֶל תּוֹךְ הַיַּעַר. וְאַנְחֵנוּ עָבְרָנוּ בֵּין גִּיד וּבֵין טְאוּמְנֵר, אַךְ הַלְּמָנִים לֹא גִלוּם.
- 20 And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.
- וְכַאֲשֶׁר חָלְפָם צָבָא הַלְּמָנִים, יֵצְאוּ גִיד וְטְאוּמְנֵר מִמְּקוֹם מְחֻבְּאָם וְנִתְקוּ אֶת מְרַגְלֵי הַלְּמָנִים מֵעֵרָם, לְבַל יָשׁוּבוּ אֵלֵיהָ.

עֲלֵמָא נח:כא-לא

- 21 And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.
- 22 Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.
- 23 And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.
- 24 And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.
- 25 And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.
- 26 Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.
- 27 And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.
- 28 And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.
- 29 And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.
- 30 Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.
- 31 And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.
- וְאַחַר עֲשׂוֹתָם זֹאת, הֵם רָצוּ אֶל הָעִיר וְתָקְפוּ אֶת שׁוֹמְרֵיהָ אֲשֶׁר נֹתְרוּ לְהִגֹּן עָלֶיהָ; וְהֵם הִשְׁמִידוּם וְכָבְשׁוּ אֶת הָעִיר.
- זֹאת קָרָה, כִּי הַלְּמָנִים הִנִּיחוּ לְכָל צָבָאָם, זֹלַת שׁוֹמְרִים בּוֹדְדִים, לְצֵאת אֶל הַיַּעַר.
- בְּאִפּוֹן זֶה הִצְלִיחוּ גִיד וְטֵאוֹמְנֵר לְהִשְׁתַּלֵּט עַל מְעֻזֵיהֶם. וְאַנְחָנוּ, אַחַר מִסַּע אַרְץ בְּיַעַר, שָׁמְנוּ פְּעָמֵינוּ אֶל עֵבֶר אַרְץ זִרְעֵחְמָלָה.
- וְכַאֲשֶׁר נֹכְחוּ הַלְּמָנִים לְדַעַת כִּי הֵם צוֹעֲדִים אֶל אַרְץ זִרְעֵחְמָלָה, גָּבַר פַּחַדָם מְאֹד, פֶּן חָרְשָׁה מְזֻמָּה לְהוֹבִילָם אֵלַי כְּלִיוֹן; לָכֵן הֵם הִחִילוּ לְסָגֵת אֶל הַיַּעַרוֹת, לָשׁוּב בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר בָּאוּ בָּהּ.
- וְהִנֵּה, בַּלַּיְלָה הֵם נָטוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרוּ שָׂרֵי צָבָאָם כִּי יָנְעוּ הַנְּפִיִים מִמִּסְעָם. וַיַּעַן אֲשֶׁר דָּמּוּ כִּי הֵם הִדְפוּ אֶת כָּל צָבָאָנוּ, הֵם הִתְעַלְמוּ מִן הָעִיר מִנְטִי.
- וּבִרְדַּת הַלַּיְלָה צִוִּיתִי עַל אַנְשֵׁי לַחֲשׂוֹף שָׁנָה מֵעֵינֵיהֶם וּלְצַעֵד לְקִרְאֵת אַרְץ מִנְטִי בְּדֶרֶךְ אַחֲרָת.
- וְהִנֵּה, עַל יְדֵי מִסְעָנוּ זֶה הַלַּיְלָה, הָיִינוּ לְמַחֲרַת מֵעֵבֶר לְמַחְנֵה הַלְּמָנִים; כֹּה הִגַּעְנוּ לְפָנֵיהֶם אֶל הָעִיר מִנְטִי.
- בְּתַחְבּוּלָה הַזֹּאת עָלָה בְּיַדְנוּ לְכַבֵּשׁ אֶת הָעִיר מִנְטִי לְלֹא שְׁפִיכַת דָּמִים.
- וְכַאֲשֶׁר הִגִּיעוּ חֵילוֹת הַלְּמָנִים אֶל קִרְבַּת הָעִיר, וַרְאוּ כִּי נִכּוֹנִים אֲנַחְנוּ לְפָנֵיהֶם, הֵם הִפְתָּעוּ מְאֹד וְהִכּוּ בְּפַחַד גָּדוֹל, עַד כִּי נָסוּ אֶל הַיַּעַר.
- כֹּה נָסוּ חֵילוֹת הַלְּמָנִים מִכָּל חֶבֶל הָאָרֶץ הַזֶּה; אַף הֵם נָשְׂאוּ עִמָּם נָשִׁים וְיֻלְדִים רַבִּים מִן הָאָרֶץ.
- וְאֲשֶׁר לְעָרִים אֲשֶׁר כָּבְשׁוּ הַלְּמָנִים, כָּלֵן נִמְצְאוֹת הַיּוֹם בְּיַדְנוּ; וְהוֹרִינוּ וְנָשִׂינוּ וְיֻלְדֵינוּ שָׁבִים כָּלֵם אֶל בְּתֵיהֶם, מִבְּלַעֲדֵי הַשְּׁבוּיִים אֲשֶׁר לְקַחוּם הַלְּמָנִים מֵאַרְצָנוּ.

עֲלֵמָא נח:לב-מא

- 32 But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.
- 33 But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.
- 34 Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.
- 35 Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.
- 36 And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.
- 37 But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.
- 38 Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.
- 39 And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord had supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.
- 40 But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.
- 41 And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken
- אֵלֵינוּ, חֵילוֹתֵינוּ קְטַנִּים מִהַחֲזִיק מִסְפַּר עָרִים כֹּה רַב וּנְחִלּוֹת כֹּה גְדוֹלוֹת.
- עַל אִף זֹאת, הִנְנוּ שְׂמִים אֶת מִבְטַחְנוּ בְּאֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ נִצְחוֹן בְּשִׁטְחֵים הָאֵלֶּה, וְעַל יְדֵיו קִבְּלָנוּ אֶת הָעָרִים וְהָאֲדָמוֹת אֲשֶׁר הָיוּ קִנְיָנֵנוּ.
- אֵינָנוּ יוֹדְעִים מִדּוּעַ אֵין הַמְּשַׁלָּה נוֹתֵנָת לָנוּ תַּגְבֻּרַת נוֹסֶפֶת. אִף הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֵינוּ אֵינָם יוֹדְעִים מִדּוּעַ לֹא קִבְּלָנוּ תוֹסֶפֶת כַּח.
- אֵינָנוּ יוֹדְעִים אִם מִפְּנֵי חֶסֶר הַצֶּלְחָה הֵעֲבַרְתָּ אֶת הַגְּיָסוֹת אֶל חֶבֶל הָאָרֶץ הַהוּא. אִם כֵּן הַדְּבָר, אֵינָנוּ חֹפְצִים לְהִתְלוּנוּ.
- וְאִם אֵין הַדְּבָר כֵּן, חוֹשְׁשִׁים אֲנַחְנוּ כִּי יֵשׁ בְּמִמְשַׁלָּה סִיעָה, אֲשֶׁר מִפְּנֵיהֶ אֵין שׁוֹלְחִים אֵלֵינוּ חֵילִים נוֹסָפִים לְעֹזְרָתֵנוּ, יַעַן אֲשֶׁר יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי רַבִּים הֵם מֵאֵלֶּה אֲשֶׁר שְׁלָחוּ אֵלֵינוּ.
- אִךְ אַחַת הִיא; הִנְנוּ בּוֹטְחִים כִּי אֱלֹהִים יַצִּילָנוּ עַל אִף חֲלָשַׁת צְבָאֵנוּ, אַכֵּן, כִּי הוּא יַצִּילָנוּ מִיַּדֵּי אוֹיְבֵינוּ.
- הִנֵּה, זֹאת אַחֲרִית שְׁנַת עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע וְאֲנַחְנוּ מַחֲזִיקִים בְּאֲדָמוֹתֵינוּ, וְהַלְּמָנִים נָסוּ אֶל אֶרֶץ נֶפְתִּי.
- וּבְנֵי עַם עַמּוֹן הָהֵם, אֵלֶּה אֲשֶׁר הִלְלִיתִים בְּדַבְּרִי, נִמְצָאִים עִתָּה עִמִּי בְּעִיר מַנְטִי; וַיהוָה תִּמְכֶם וְשָׁמְרָם מִנִּפְלֵ בַחֶרֶב, עַד כִּי לֹא נִהְרָגָה אִף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם.
- וְהִנֵּה, הֵם נִפְצְעוּ פְּצָעִים רַבִּים; עַל אִף זֹאת, עוֹמְדִים הֵם אֵינֵינִים בְּחֵרוֹת אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶ עָשָׂה אוֹתָם אֱלֹהִים בְּנֵי חַרְיוֹ; וְהֵם מִקְפִּידִים לְזָכֹר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם יוֹם יוֹם. וְהֵם שׁוֹמְרִים תְּמִיד לְקַיֵּם אֶת חֻקָּיו וְאֶת מִשְׁפָּטָיו וְאֶת מִצְוֹתָיו; וְחֹזְקָה אֲמוּנָתָם בְּנִבְאוֹת עַל אֲשֶׁר עָתִיד לָבוֹא.
- וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּב, מוֹרוֹנִי, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֲשֶׁר גָּאֵלָנוּ וְעָשָׂנוּ חֲפְשִׁים, לְשִׁמְרָה לְפָנָיו תְּמִיד; יְהִי רְצוֹן כִּי יַחֵן אֶת הָעַם הַזֶּה, וְכִי יַעֲלֶה בְיָדָהּ לְקַבֵּל אֶת הַשְּׁלִיטָה עַל

כָּל אֲשֶׁר לָקַחוּ הַלְּמָנִים מֵאַתְנֹנּוּ, אֲשֶׁר הָיָה
לְמַחְיָתָנּוּ. וְהִנְנִי חוֹתֵם אֶת אֲנִרְתִּי, אֲנִי הַיְלָמָן
בֶּן עֲלָמָא.

from us, which was for our support. And now, behold, I close mine
epistle. I am Helaman, the son of Alma.

נֹט

59

וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם
נְפִי, אַחֲרָי אֲשֶׁר קָבַל מוֹרוֹנִי אֶת אֲנִרְתִּי הַיְלָמָן
וְקִרְאָהּ, הוּא שְׂמַח מְאֹד מִפְּנֵי הַרוּחָה
וְהַהֲצָלָחָה הַמְרֻבָּה אֲשֶׁר הָיְתָה לְהַיְלָמָן
בְּהַשְׁבַּת הַשְּׂטָחִים אֲשֶׁר אָבְדוּ.

1 Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over
the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's
epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the
exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands
which were lost.

וְהוּא הוֹדִיעַ אֶת הַדְּבָר לְכָל עַמּוֹ, בְּכָל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר סָבִיב, בְּאַזּוֹר אֲשֶׁר יָשָׁב, לְמַעַן יִשְׂיִשׁוּ
אִרְיָ הֵם.

2 Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round
about in that part where he was, that they might rejoice also.

וּמוֹרוֹנִי מֵהַר לְשַׁלַּח אֲנִרְתִּי אֶל פְּחוֹרָן, וּבְקִשׁ
מִמֶּנּוּ כִּי יֵצֵאוּ לְקַבֵּץ אֲנָשִׁים לְחַזֵּק אֶת הַיְלָמָן
וְחִילוֹ, בְּעֵבֹר יָגֵן בְּקַלּוֹת עַל חֶבֶל הָאָרֶץ הַהוּא,
אֲשֶׁר הוּא הַצְּלִיחַ לְהַשִּׁיבוֹ בְּדֶרֶךְ גַּם כֹּה גָדוֹל.

3 And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran,
desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen
Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease
maintain that part of the land which he had been so miraculously
prospered in regaining.

וְהָיָה אַחֲרָי שְׁלַחוֹ אֶת הָאֲנִרְתִּי הַזֹּאת אֶל אָרֶץ
זָרַחְמֵלָה, הֵחֵל מוֹרוֹנִי שְׁנִית לְהַכִּין תְּכֵנִית
לְהַשִּׁיב אֶת שְׂאֵר הַקְּנִיָּו וְהָעָרִים אֲשֶׁר כָּבְשׂוּ
מֵהֶם הַלְּמָנִים.

4 And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land
of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the
remainder of those possessions and cities which the Lamanites had
taken from them.

וּבְעוֹד מוֹרוֹנִי מִתְכַּוֵּן לְצִאת לְמַלְחָמָה עַל
הַלְּמָנִים, הִתְקִיפוּ אֵלָהּ אֶת אֲנָשֵׁי נְפִיָּהָ,
אֲשֶׁר נֶאֱסְפוּ מִן הָעִיר מוֹרוֹנִי וּמִן הָעִיר לְחִי
וּמִן הָעִיר מוֹרִיאֲנֹטוֹן.

5 And it came to pass that while Moroni was thus making preparations
to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephiah,
who were gathered together from the city of Moroni and the city of
Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

אֲכֹן, הַלְּמָנִים אֲשֶׁר אֶלְצוּ לָנוֹס מֵאָרֶץ מְנָטִי
וּמִן הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיבָהּ, בָּאוּ וְהִתְחַבְּרוּ אֶל
הַלְּמָנִים בְּחֶבֶל הָאָרֶץ הַזֶּה.

6 Yea, even those who had been compelled to flee from the land of
Manti, and from the land round about, had come over and joined the
Lamanites in this part of the land.

וְכֹה עָצוּם וָרַב הָיָה צְבָא הַלְּמָנִים, וְהוּא
הִתְחַזַּק מִדֵּי יוֹם, עַד כִּי בְּפִקְדַת עַמּוֹרוֹן הֵם
יֵצְאוּ לְהַלְחֵם בְּאֲנָשֵׁי נְפִיָּהָ וְהִחִלוּ לְטַבֵּחַ
בָּהֶם טַבַּח רָב.

7 And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength
from day to day, by the command of Ammoron they came forth
against the people of Nephiah, and they did begin to slay them with
an exceedingly great slaughter.

אֲכֹן, כֹּה עָצוּמִים הָיוּ חִילוֹתֵיהֶם, עַד כִּי נֶאֱלָצוּ
שְׂאֵרֵי יוֹשְׁבֵי נְפִיָּהָ לָנוֹס מִפְּנֵיהֶם. וְהֵם בָּאוּ
אֶל צְבָא מוֹרוֹנִי וְחִבְּרוּ אֵלָיו.

8 And their armies were so numerous that the remainder of the people
of Nephiah were obliged to flee before them; and they came even and
joined the army of Moroni.

עלמא נט:ט-ס:ה

- 9 And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city Nephihah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.
- 10 Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.
- 11 And now, when Moroni saw that the city of Nephihah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.
- 12 Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.
- 13 And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.
- וּבְהִנִּיחַ מוֹרוֹנִי כִּי יִשְׁלַחוּ חֵיָלִים מֵאֶרֶץ זְרַעְחֶמְלָה אֶל הָעִיר נְפִיחָה, לְעֹזֵר לְיוֹשְׁבֵיהָ לְהִגֹּן עָלֶיהָ; וּבִידְעוֹ כִּי קֵל לְשָׁמֵר עַל הָעִיר מִנִּפְל לְיַדֵּי הַלְּמָנִים מֵאֲשֶׁר לְשׁוּב וּלְכַבֵּשָׁה מִיַּדֵיהֶם, הוּא שָׁעַר כִּי עַל נִקְלָה יִגְנוּ אֲנָשֵׁיהָ עַל הָעִיר הַזֹּאת.
- לְכֵן הוּא הִחְזִיק אֶת כָּל חֵילוֹ לְהִגֹּן עַל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר שִׁחְרָרָם.
- וְהָיָה בְּרֹאוֹת מוֹרוֹנִי כִּי נִפְלָה הָעִיר נְפִיחָה, הוּא נֶעְצֵב מְאֹד וְהָחֵל לִפְקֹפֵק, פֶּן יִפֹּל הָעָם, מִפְּנֵי רָשָׁעַת אֲנָשָׁיו, בְּיַדֵּי אֲחֵיהֶם הַלְּמָנִים.
- כִּן נִרְאָה הַדְּבָר בְּעֵינָיו כָּל שָׂרֵי צָבָאוֹ. אִף הֵם פִּקְּפוּ וְתַמְהוּ עַל רָשָׁעַת הָעָם, וְזֹאת מִפְּנֵי נִצְחוֹן הַלְּמָנִים עָלֵיהֶם.
- וּמוֹרוֹנִי רָגַז עַל אֲנָשֵׁי מְמַשְׁלָתוֹ, מִפְּנֵי אֲדִישׁוּתָם בְּדָבָר חֵירוֹת אֶרְצָם.

ס

60

- 1 And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.
- 2 For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.
- 3 And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.
- 4 But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.
- 5 But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been
- וּמוֹרוֹנִי כָּתַב שֵׁנִית אֶל מוֹשֵׁל הָאֶרֶץ, פַּחוֹרָן. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לְאֹמֵר: הִנְנִי מִפְּנֵי אֶת אֲגָרְתִּי אֶל פַּחוֹרָן, אֲשֶׁר בְּעִיר זְרַעְחֶמְלָה, וְהוּא הַשׁוֹפֵט הָעֵלְיוֹן וּמוֹשֵׁל הָאֶרֶץ, וְכֵן אֶל כָּל הַנִּבְחָרִים עַל יְדֵי הָעָם לְהִזָּה לְמַשֵּׁל וּלְנַהֵל אֶת עֲנִינֵי הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת.
- כִּי הִנֵּה, יֵשׁ לִי דְבַר־רִמָּה לֹאמֹר לָהֶם, דְּבַר הָאֲשֶׁמָּה. יָדוּעַ לָכֶם הֵיטֵב כִּי מִנִּיתֶם לְגַיִס אֲנָשִׁים וּלְחַמְשֵׁם בְּחַרְבוֹת וּבַפְּגִיזוֹנוֹת וּבְכָל מִינֵי כְלֵי נֶשֶׁק, וּלְשַׁלְּחֵם לְמַלְחָמָה עַל הַלְּמָנִים בְּכָל חִלְמֵי אֶרְצֵנוּ אֲשֶׁר יִפְּלְשׁוּ.
- הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אֲנִי וְאֲנָשֵׁי, וְכֵן הִילְמָן וְאֲנָשָׁיו, סָבְלוּ סִבְלָנוּ גְדוֹל מְאֹד; רָעַב וְצָמָא וְיָגִיעָה וְכָל מִינֵי יְסוּרִים.
- וְאֵלֹו הָיָה זֶה כָּל סִבְלָנוּ לֹא הִיְתָה בְּפִינוּ תִלְנָה אוֹ טַעֲנָה.
- אֲךָ הִנֵּה, רַב הָיָה הַהֲרָג בְּקִרְבֵּי אֲנָשֵׁינוּ. אַכְּוֹ, אֲלָפִים נָפְלוּ בְּחַרְבֵּי, בְּעוֹד אֲשֶׁר אַחֲרַת הָיוּ

עֲלֵמָא ס:ו-יג

- יכולים להיות פני הדברים אלו שלחתם אל
חילותינו די תגברת ועזרה. אכן, רבה הייתה
הזנחתכם אותנו.
- 6 And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.
- 7 Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—
- 8 Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.
- 9 But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.
- 10 And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—
- 11 Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.
- 12 Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;
- 13 For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.
- והנה, רצוננו לדעת את סבת ההזנחה
הגדולה וההמורה הזאת; אכן, הפצנו לדעת
את סבת מחדלכם מן המחשבה והדאגה.
- 7 התחשבו כי תשבו על כסאות השלטון
שקועים בטמטום וקהות המחשבה, בעוד
אויביכם זורעים מות סביבכם, אכן, בעודם
רוצחים אלפים מאחיקם?
- 8 אכן, אלה אשר נשאו עיניהם אליכם להגנה,
הם אשר הושיבוכם בתפקיד אשר תוכלו
לעזור להם, ואתם יכלתם לשלח אליהם חילים
לחזקם ולהציל אלפים מהם מנפל בחרב.
- 9 ואין זה הכל; מנעתם מהם את אספקת
המזון אשר בידיכם, עד כי רבים נלחמו
והגירו את דמיהם עד תמם לגוע, כי עז
רצונם היה טובת העם. וזאת עשו בהיותם
עומדים למות ברעב, אשר באם אחר
הזנחתכם הגדולה אשר הזנחתם אותם.
- 10 ועתה, אחי האהובים, הן עליכם להיות
אהובים, ועליכם לעורר עצמכם ביקר
שקידה למען טובת העם הזה וחרותו;
אך הנה, הזנחתם עד כי דם אלפים יחול
לנקמה על ראשכם, כי יודע אלהים את
כל שועותיהם ואת כל סבלותיהם.
- 11 התחשבו כי תוכלו לשבת על כסאות
שלטונכם ומפני טוב אלהים, השופע לרב,
לא תעשו דבר והוא יצילכם? אם כן
תחשבו, שוא מחשבתכם.
- 12 התחשבו כי יען אשר נהרגו כה רבים
מאחיקם היה זאת מפני רשעתם? הנני אומר
לכם, כי אם כן תחשבו, שוא מחשבתכם.
אכן, אני אומר לכם: רבים נפלו בחרב, ואתם
אשמים בזאת.
- 13 כי מניח יהוה לצדיק להרג, למען יבוא דינו
ומשפטו על הרשע. על כן אל תחשבו כי
הריגת הצדיקים היא אבדנם, כי באים הם
אל מנוחת יהוה אלהיהם.

עֲלֵמָא ס:יֵד-כֵּא

- 14 And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.
- וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, יִרְא אֲנִי מְאֹד כִּי מִשְׁפָּטֵי אֱלֹהִים יַחֲלוּ עַל הָעָם הַזֶּה, מִפְּנֵי רֹב רַפְיוֹנוֹ, וּמִפְּנֵי רַפְיוֹן מְמִשְׁלָתֵנוּ וְהִזְנָחָתָם הַגְּדוֹלָה אֶת אַחֵיהֶם, אַכֹּן, אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר נִהְרְגוּ.
- 15 For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.
- הֵן לוֹיֵא הֲרִשְׁעָה אֲשֶׁר רֵאשִׁיתָהּ הִיְתָה בְּמִנְהִיגֵינוּ, הִיְיָנוּ עוֹמְדִים בְּפָנֵי אוֹיְבֵינוּ וְהֵם לֹא הָיוּ גוֹבְרִים עָלֵינוּ.
- 16 Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.
- לוֹיֵא הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר פָּרְצָה בְּקִרְבָּנוּ, אַכֹּן, לוֹיֵא הַמְּלוֹכָנִים אֲשֶׁר הִסְבּוּ לָנוּ שְׂפִיכוֹת דָּמִים כֹּה רַבָּה; לוֹיֵא רִבּוֹנוּ בֵּינֵינוּ וְהִיְיָנוּ מִאֲחָדִים אֲזָ אֶת כֹּחֵנוּ, כְּפִי אֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְפָנֵים; לוֹיֵא תַאֲוֹת הַמְּלוֹכָנִים הָאֵלֶּה לְכַח וְלִשְׂרָרָה עָלֵינוּ, אֱלוֹ הָיוּ נְאֻמָּנִים לְעַנְּנוּ חֲרוּתָנוּ וְהָיוּ מִתְאַחֲדִים עִמָּנוּ וְיוֹצֵאִים עַל אוֹיְבֵינוּ בְּמִקּוֹם לְצֵאת עָלֵינוּ בְּחֶרְבוֹתֵיהֶם, וּבְצֹאת מְסֻבִּים לָנוּ שְׂפִיכוֹת דָּמִים כֹּה רַבָּה, אֱלוֹ יִצְאָנוּ עַל אוֹיְבֵינוּ בְּעֹז יְהוָה, הִיְיָנוּ מְפִיעִים אוֹתָם, וּבְצֹאת הָיָה מִתְקַיֵּם דְּבָרוֹ.
- 17 But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.
- אֲךָ הִנֵּה הַלְּמָנִיתִים עוֹלִים עָלֵינוּ; הֵם כּוֹבְשִׁים אֶת אֲדָמוֹתֵינוּ וְהוֹרְגִים בְּחֶרֶב אֶת אֲנָשֵׁינוּ, אֶת נְשֵׁינוּ וְאֶת יְלָדֵינוּ; הֵם אַף לּוֹקְחִים אוֹתָם בְּשָׂבִי וּבְצֹאת מְסֻבִּים לָהֶם תְּלָאוֹת לָרֹב. וְכָל זֹאת מִפְּנֵי רִשְׁעַת הַמְּבַקְשִׁים כֹּחַ וּשְׂרָרָה, הֲלֹא הֵם הַמְּלוֹכָנִים.
- 18 But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.
- וּמַדּוּעַ אֲרַבָּה לְדַבֵּר עַל זֹאת? אֵינָנוּ יוֹדְעִים, כִּי אִם אוֹלֵי אַף אַתֶּם רוֹדְפִים שְׂרָרָה; אוֹלֵי אַף אַתֶּם בְּגַדְתֶּם בְּאַרְצְכֶם.
- 19 Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?
- אוֹלֵי זִנְחָתֶם אוֹתָנוּ, כִּי הִנַּכְם יוֹשְׁבִים בְּלֵב הָאָרֶץ, כְּאֲשֶׁר הַבְּטָחוֹן מִקִּיפְכֶם, וְלָכֵן אֵינְכֶם מוֹרִים לְשַׁלַּח אֵלֵינוּ מְזוֹן וְאֲנָשִׁים, לְחַזֵּק אֶת חֵילָנוּ?
- 20 Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?
- הֲאִם שָׁכַחְתֶּם אֶת מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם? הֲשָׁכַחְתֶּם אֶת שְׁעִבּוֹד אֲבוֹתֵינוּ? הֲשָׁכַחְתֶּם כִּי הוּא הִצִּילָנוּ פְּעָמִים רַבּוֹת מִיַּד אוֹיְבֵינוּ?
- 21 Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?
- הֲתִשְׁבּוּ כִּי יוֹסִיף יְהוָה לְהִצִּילָנוּ בְּעֵת שִׁבְתָּנוּ עַל כִּסֵּי הַשְּׁלֵטוֹן, מִבְּלִי אֲשֶׁר הִשְׁתַּמְשָׁנוּ בְּאֲמָצְעִים אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ?

- 22 Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?
- הַתְּשִׁבוּ בְּעֵצְלָתִים, מִקְפִּים בְּאַלְפִים וּבְרִבְבוֹת הַיּוֹשְׁבִים אִף הֵם בְּטַל, כְּאֲשֶׁר בְּגִבּוֹלוֹת הָאָרֶץ יֵשׁ אַלְפִים הַנוֹפְלִים בַּחֶרֶב, פְּצוּעִים וְשׁוֹתְתִים דָּם?
- 23 Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.
- הֲתִחְשְׁבוּ כִּי יִרְאֶה אֱלֹהִים אֶתְכֶם נְקִיִּים מֵאֲשָׁם, בְּעוֹדְכֶם יוֹשְׁבִים דּוֹמְמִים וּבְמִיטָיִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הֲנִנִּי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא! מִי יִתֵּן כִּי תִזְכְּרוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים הַאוֹמֵר כִּי יֵשׁ לְטָהָר בְּרֵאשׁוֹנָה אֶת פְּנִים הַכְּלִי, וְאַחַר כָּךְ יִטְהָרוּ גַם פְּנֵי הַכְּלִי הַחִיצוֹנִים.
- 24 And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he hath regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.
- וְעַתָּה, אִם לֹא תִנְחַמוּ עַל מַעֲשֵׂיכֶם וְתִקְוּמוּ לַפְּעֻלָּה, וְתִשְׁלְחוּ מִזּוֹן וְאֲנָשִׁים אֵלֵינוּ וְאֶל הַיְלָמוֹן, בְּעֵבּוֹר יוֹכַל הַיְלָמוֹן לְכַלְפֵּל אֶת חֻלְקֵי אֶרְצֵנוּ אֲשֶׁר הִשְׁיֵב, וּבְעֵבּוֹר נֹיכַל אִף אֲנַחְנוּ לְהִשְׁיֵב אֶת שְׂאֵר קִנְיָנֵנוּ בְּחֻלְקֵי הָאָרֶץ הָאֵלֶּה, רְאוּיִי יִהְיֶה לָנוּ לְחַדֵּל מִן הַמְּלַחְמָה בְּלִמְנִים, וּלְהַקְדִּים לְטָהָר אֶת פְּנִים כְּלִינוּ, אֲשֶׁר הוּא רֹאשׁ מִמְשַׁלְתֵנוּ הַגָּדוֹל.
- 25 And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—
- וּבִלְתִּי אִם תִּקְבְּלוּ אֶת דְּבָרֵי אֲגֻרְתִּי, וְתִרְאוּנִי רוּחַ חֵירוּת שְׁלֵמָה, וְתִתְאַמְצוּ לְחֻזַּק וּלְגִבּוֹר אֶת חֵילוֹתֵינוּ וּלְסַפֵּק לָהֶם מִזּוֹן לְכַלְקֻלָּתָם, אֲפָרִישׁ אֲנִי חֵלֶק מִבְּנֵי הַחֵירוּת אֲשֶׁר עִמִּי לְהִגָּן עַל חֵבֶל הָאָרֶץ הַזֶּה, וְאֲנִי אֲנִיחַ עֲלֵיהֶם אֶת כַּח אֱלֹהִים וְאֶת בְּרִכְתּוֹ, בְּעֵבּוֹר לֹא יוֹכַל כָּל כַּח אַחֵר לַפְּעַל נִגְדָם;
- 26 And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—
- וְזֹאת מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם הַעֲזָה וְאֲרֻךְ רוּחָם בְּיָמֵי תְלָאָתָם;
- 27 And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.
- וְאֲנִי אָבוֹא אֵלֵיכֶם, וְאִם יִהְיֶה בְּכֶם מִי אֲשֶׁר יֵשׁ בְּלִבּוֹ תְּשׁוּקַת חֵירוּת, אִם אֶדְ נֹתֵר בְּכֶם נִיצוּץ חֵירוּת, אֲזִי אֲעוֹרֵר בְּתוֹכְכֶם הַתְּקוּמָמוֹת, עַד אֲשֶׁר יִכְחַדוּ כָּל הַמְּתֹאֲוִים לְתַפְשׁ כַּח וּשְׂרָרָה.
- 28 Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.
- הִנֵּה, אֵינֶנִּי יִרָא אֶת כֹּחְכֶם וְאֶת שְׁלֹטוֹנְכֶם, כִּי אֶת אֱלֹהֵי אֲנֹכִי יִרָא. וְעַל פִּי מִצְוֹתָיו נוֹשֵׂא אֲנִי אֶת חֶרְבִי לְהִגָּן עַל עַנְיֵן אֶרְצִי; וְהֵן בְּעוֹנְכֶם סָבְלָנוּ אֲבִדוֹת כֹּה גְדוֹלוֹת.
- 29 Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.
- הִנֵּה הַגֵּיעָה וּבָקָה הָעֵת, וְהִיא אִם לֹא תִתְעוֹרְרוּ לְהִגַּנֵּת אֶרְצְכֶם וְלְהִגַּנֵּת יְלָדֵיכֶם, תִּפֹּל עֲלֵיכֶם חֶרֶב הַדִּין הַתְּלִיָּה מֵעֲלֵיכֶם; אָכֵן, הִיא פְּקוּדַת תְּפַקְדְּכֶם וְהִיא אַחֲרֵיתְכֶם כְּלִיוֹן חֵרוּץ.

עֲלֵמָא ס:ל-ס:א:

- 30 Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even into the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.
- הַנְּנִי מְצַפֶּה לְעִזְרַתְכֶם, וְאִם לֹא תִשְׁרְתוּ אֶת רוּחֲתֵנוּ, קוֹם אָקוּם עֲלֵיכֶם אִף בְּאַרְץ זְרַחְמֵלָה, לְהַכּוֹתְכֶם בְּחֶרֶב, עַד אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה בְּכֶם כָּל כַּח לְעַצֵּר אֶת הַתְּקַדְמוֹת הָעַם הַזֶּה בְּעֵינֵי חֲרוּתֵנוּ.
- 31 For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.
- הֵן לֹא יִתִּיר יְהוָה כִּי תַחֲיוּ בְּעִוְוֹנוֹתֵיכֶם וְתַחֲזְקוּ לְמַעַן תִּכְחִידוּ אֶת עַם צְדִיקוֹ.
- 32 Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?
- הֲתִחְשְׁבוּ כִּי יְחוּס יְהוָה עֲלֵיכֶם וְיִשְׁפֹּט אֶת הַלְּמָנִיטִים, כְּאֲשֶׁר מִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם הִיא אֲשֶׁר זָרְעָה בָּהֶם אֶת שְׂנֵאתָם? וְכֹאֲשֶׁר הַמִּשְׁטֵמָה הַזֹּאת נִכְפְּלָה וְהִתְעַצְמָה עַל יְדֵי הַנְּפִלְגִים מֵאַתָּנוּ, בְּעוֹד אֲשֶׁר אַתֶּם פּוֹשְׁעִים לְמַעַן אֲהַבַת הַתְּהַלָּה וְהַבְּלִי הָעוֹלָם?
- 33 Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.
- וְאַתֶּם יוֹדְעִים כִּי עוֹבְרִים אַתֶּם עַל חֻקֵי אֱלֹהִים, אִף רוֹמְסִים אוֹתָם בְּרַגְלֵיכֶם. הִנֵּה אוֹמֵר יְהוָה אֵלַי: וְהִיָּה אִם לֹא יִנְחָמוּ הַמְּמַנִּים עַל יְדֵיכֶם לְמוֹשְׁלִים מִחֻטְאֵיהֶם וּמִעִוְוֹנוֹתֵיהֶם, יִצְאוּ תִצְאוּ לְקָרֵב עֲלֵיהֶם.
- 34 And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.
- וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, מְכֻרָח לְשָׁמֵר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהֵי, עַל פִּי הַבְּרִית אֲשֶׁר כְּרַתִּי עִמּוֹ; עַל כֵּן חֲפֵץ אֲנִי כִּי תִדְבְּקוּ בְּדִבְרֵי אֱלֹהִים וְכִי תִשְׁלְחוּ בְּמַהֲרָה מִן הָאִסְפָּקָה וּמִן הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּרִשׁוֹתְכֶם, אֵלַי וְכוּן אֶל הֵילְמֹן.
- 35 And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.
- וְהִנֵּה, אִם לֹא תַעֲשׂוּ זֹאת, בְּמַהֲרָה אָבוֹא אֲנִי אֲלֵיכֶם; כִּי לֹא יִרְשָׁנוּ אֱלֹהִים לְגֹעַ בְּרָעַב. לְכֹן הוּא יִתְּנֵנוּ מִן הַמְּזוֹן אֲשֶׁר לָכֶם, אִף אִם יִהְיֶה זֹאת בְּחֶרֶב. וְעַתָּה, הִשְׁמְרוּ לְקִיּוֹם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
- 36 Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.
- הַנְּנִי מוֹרוֹנִי, מְפָקֵד צְבָאְכֶם. לֹא שֶׁלְטוֹן אֲנִי מִבְּקֵשׁ, כִּי אִם לְמוֹסְטוֹ. לֹא כְבוֹד מִבְּקֵשׁ אֲנִי מִבְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי אִם אֶת תְּפָאֶרֶת אֱלֹהֵי, וְאֶת חֲרוֹת אֶרְצִי וְאֶת רוּחֲתָהּ. וּבֹזֵאת אֲנִי חוֹתֵם אֶת אֲנִיָּתִי.

סא

61

- 1 Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:
- וְהִיָּה אַחַר שְׁלַח מוֹרוֹנִי אֶת אֲנִיָּתוֹ אֶל פְּחוֹרָן, הַמּוֹשֵׁל הָעֲלִיוֹן, הוּא קִבַּל מִמֶּנּוּ אֲנִיָּת וְאֵלֶּה דְּבָרָיו:

עֲלָמָא סֵא:ב-י

- אָנִי פְּחוֹרָן, הַמּוֹשֵׁל הָעֲלִיּוֹן עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת, שׁוֹלַח אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל מוֹרוֹנִי, מִפְּקֵד הַצָּבָא. הַנְּנִי אוֹמֵר לָךְ, מוֹרוֹנִי, כִּי אֵין לְבִי שֵׁשׁ עַל סְבָלְכֶם הָרַב, כִּי מַעֲצִיב הַדְּבָר אֶת נַפְשִׁי.
- וְהִנֵּה יֵשׁ הַשְּׂשִׁים בְּסִבְלְכֶם, עַד כִּי הֵם הִתְקוּמְמוּ עָלַי בְּמִרְדָּה, וְאֵין עַל אֱלֹהֵי מֵאֲנָשֵׁי אֲשֶׁר בְּנֵי חֲרוּת הֵם. וְהַמְתְּקוּמְמִים רַבִּים מְסֻפָּר.
- וְהִנֵּה, מִיַּדֵּי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר בְּקִשׁוֹ לְהַדְיַחְנִי מִכִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט בְּאֵי הָעוֹוֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה. בְּרַב חֲנֻפְתָּם הֵם הִטּוּ לִבָּב אַנְשִׁים רַבִּים, וּבִזְזָת יִסְבוּ לָנוּ צָרָה גְדוֹלָה. הֵם מְנַעוּ אֶת אֲסֻפְקָתָנוּ וְהִטִּילוּ מוֹרָאָם עַל בְּנֵי הַחֲרוּת, אֲשֶׁר עַל כֵּן לֹא בָּאוּ אֵלַיךְ.
- וְהִנֵּה, הֵם גִּרְשׁוּנִי מִפְּנֵיהֶם וְאֵין בְּרַחְתִּי אֶל אָרֶץ גִּדְעוֹן, וְעַמִּי כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יָכַלְתִּי לְאַסֹּף.
- שִׁלַּחְתִּי קְרִיאָה בְּכָל חֶבֶל הָאָרֶץ הַזֶּה, וְהִנֵּה נוֹהָרִים אֵלֵינוּ אַנְשִׁים מִדֵּי יוֹם, אֶל הַנִּשְׁקָה, לְהִגָּן עַל אֲרָצָם וְעַל חֲרוּתָם, וְלִגְמַל עַל הָרָעָה אֲשֶׁר נַעֲשִׂתָה לָנוּ.
- וְכֵן רַב מְסֻפָּר הֵבֵאִים אֵלֵינוּ עַד כִּי עָבְרוּ הַמְתְּקוּמְמִים עָלֵינוּ לְהִתְגַּוְּנוֹת. פְּחַדְנוּ נָפַל עֲלֵיהֶם וְאֵין הֵם מַעֲזִים לְצֵאת עָלֵינוּ לְקָרֵב.
- וְהִנֵּה, הֵם הִשְׁתַּלְּטוּ עַל הָאָרֶץ וְעַל הָעִיר זְרַעְחֻמְלָה וְהִמְלִיכוּ מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם; וּמִלְכָם כָּתַב אֶל מֶלֶךְ הַלָּמָנִים, וּבִזְזָת הִתְחַבֵּר עִמּוֹ בְּבְרִית וְכֵן הוּא הִסְכִּים לְהִגָּן עַל הָעִיר זְרַעְחֻמְלָה. וְהוּא חוֹשֵׁב כִּי הַהֲנָנָה הַזֹּאת תִּאֲפָשֵׁר לְלָמָנִים לְכַבֵּשׁ אֶת שְׂאֵר הָאָרֶץ; וְכִי אַחַר נִצְחוֹן הַלָּמָנִים הֵם יִשְׁיִמוּהוּ מֶלֶךְ עַל הַנְּפִיִּים.
- בְּאַגְרָתְךָ נִזְפַּתְתָּ בִּי, אֵף אֵין בְּכֶךָ חֲשִׁיבוֹת. אֵינְנִי כּוֹעֵס, כִּי אִם שְׂמִיחַ עַל גְּדֻלַּת נַפְשִׁיךָ. אָנִי, פְּחוֹרָן, אֵינְנִי מְבַקֵּשׁ כֹּחַ, כִּי אִם הַחוֹסִיף לְשִׁבְתָּ עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט, לְמַעַן שְׁמֹר אֶת זְכוּיֹת עַמִּי וְאֶת חֲרוּתוֹ. נַפְשִׁי נִצְבָּת אֵיתָנָה לְמַעַן הַחֲרוּת, אֲשֶׁר עַל יְדִיָּה עֲשָׂנוּ אֱלֹהִים חֲפְזִיִּים.
- וְהִנֵּה, נִתְנַגַּד לְרָשָׁע עַד כְּדֵי שְׂפִיכַת דָּמִים. וְאוּלַם לֹא נִשְׁפָּף אֶת דַּם הַלָּמָנִים אִם יִשְׁבוּ בְּאַרְצָם.
- 2 I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.
- 3 But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.
- 4 And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.
- 5 And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.
- 6 And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.
- 7 And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.
- 8 They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.
- 9 And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.
- 10 And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

עֲלֵמָא סָא:יָא-כָא

- 11 We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.
לֹא נִשְׁפַּף אֶת דַּם אַחֵינוּ אִם לֹא יִתְקוּמְמוּ בְּמֶרֶד וְיִשְׂאוּ עָלֵינוּ חֶרֶב.
- 12 We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.
הֵינּוּ נִכּוֹנִים לְהִכָּנֵס בְּעַל שְׁעָבוּד, אֱלוּ הִיָּה זֶה עַל פִּי מִשְׁפָּט אֱלֹהִים, אוֹ אֱלוּ הוּא צִוָּנוּ לַעֲשׂוֹת כֵּן.
- 13 But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.
וְהִנֵּה, אֵין הוּא מְצִוָּנוּ לְהִכָּנֵעַ לְאוֹיְבֵינוּ, כִּי אִם לְשֵׁים בּוֹ אֶת מִבְּטַחְנוּ וְהוּא יַצִּילֵנוּ.
- 14 Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.
לְכֹן, אַחֵי הָאֱהוּב, מוֹרוֹנִי, הִבֵּה נִתְנַגֵּד לְרָע; וְהָרַע אֲשֶׁר לֹא נוֹכַח לְהִתְנַגֵּד לוֹ בְּדִבְרֵינוּ, כְּגוֹן מֶרֶד וְהִתְפַּלְגוּת, הִבֵּה נִתְנַגֵּד לוֹ בְּחֶרֶב, לְמַעַן נִשְׂמַר עַל חֲרוּתֵנוּ וּלְמַעַן נִשְׂיֵשׁ בְּזִכּוֹת הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר יֵשׁ לָנוּ בְּכִנְסֵיתֵנוּ וּבְמִשְׁפָּט גּוֹאֲלֵנוּ וְאֱלֹהֵינוּ.
- 15 Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the Spirit of freedom which is in them.
עַל כֵּן בּוֹאָה אֵלַי בְּמַהֲרָה עִם אַחַדִּים מֵאֲנָשֶׁיךָ, וְהִפְקֵד אֶת לְחֵי וְטִיאֲנֻקוּם עַל הַנּוֹתָרִים. הַסְמֹךְ אוֹתָם לְנַהַל אֶת הַמִּלְחָמָה בְּחֵבֶל הָאָרֶץ הַהוּא, כִּפִּי רוּחַ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִיא רוּחַ הַחֲרוּת אֲשֶׁר בָּם.
- 16 Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.
הִנֵּה, שְׁלַחְתִּי אֵלֵיהֶם אִסְפָּקַת מְזוֹן מֵעֵטָה לְבַל יִגְעוּ בְּטָרָם תְּבוֹא אֵלַי.
- 17 Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.
וּבְדֶרֶךְ מִסְעָד הִנֵּה, אִסְפָּה לָךְ חֵיל כָּל אֲשֶׁר תּוֹכַל, וּבְמַהֲרָה נֵצֵא עַל הַנִּפְלְגִים הָהֵם, בְּעֹז אֱלֹהֵינוּ, עַל פִּי הָאֱמוּנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבָּנוּ.
- 18 And we will take possession of the city of Zarahemla, that we may obtain more food to send forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth against them in the strength of the Lord, and we will put an end to this great iniquity.
וְאֲנַחְנוּ נִתְפַּשׂ אֶת הָעִיר זְרָחֶמְלָה וְנִשְׂיֵג תּוֹסָפֶת מְזוֹן וְנִשְׁלַח אוֹתָהּ אֶל לְחֵי וְאֵל טִיאֲנֻקוּם. אָכֹן, נֵצֵא אֵלֵיהֶם לְבוֹשִׁים בְּעֹז יְהוָה וְנִשְׂיֵם קֶץ לְעוֹל הַגְּדוּל הַזֶּה.
- 19 And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle, for I was somewhat worried concerning what we should do, whether it should be just in us to go against our brethren.
הִנֵּה, מוֹרוֹנִי, שֵׁשׁ אֲנִי בְּקִבְלַת אֲנִיִּיךָ, כִּי הִיָּתָה דְּאָגָה בְּלִבִּי, מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת וְאִם אָכֹן נִצְדֵק בִּיצִיאָתֵנוּ עַל אַחֵינוּ.
- 20 But ye have said, except they repent the Lord hath commanded you that ye should go against them.
וְהִנֵּה, אֲמַרְתֶּם כִּי צִוָּךְ יְהוָה לִצְאֹת עָלֵיהֶם לְקָרֵב בְּלַחֵי אִם יִנְחָמוּ מִרְעָתָם.
- 21 See that ye strengthen Lehi and Teancum in the Lord; tell them to fear not, for God will deliver them, yea, and also all those who stand fast
חִזַּק אֶת לְחֵי וְאֵת טִיאֲנֻקוּם בְּאֱמוּנַת יְהוָה; אָמַר לָהֶם כִּי לֹא יִירָאוּ, כִּי יַצִּילֵם אֱלֹהִים, וְכֹן אֶת כָּל

עֲלֵמָא סב:א-ט

אֲשֶׁר עוֹמְדִים אֵיתָנִים עַל מְשֻׁמֵּר הַחֲרוּת, אֲשֶׁר
עַל יְדִיהָ עָשָׂה אוֹתָם אֱלֹהִים הַפְּשִׁיִּים. וּבְזֹאת
אֲנִי חוֹתֵם אֶת אֲגֻרְתִּי אֶל אַחֵי הָאֶהוּב, מוֹרוֹנִי.

in that liberty wherewith God hath made them free. And now I close
mine epistle to my beloved brother, Moroni.

סב

62

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר קִבַּל מוֹרוֹנִי אֶת הָאֲגֻרָה הַזֹּאת,
הִתְאַזָּר לְבוֹ אִמֶּץ וְהוּא הִתְמַלֵּא שְׂמִיחָה רַבָּה
מְאֹד עַל נְאֻמֹּת פְּחוּרָן וְעַל אֲשֶׁר לֹא בָגַד אִף
הוּא בְּחֲרוּת אֶרְצוֹ וּבְעַנְיָנָהּ.

1 And now it came to pass that when Moroni had received this epistle
his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy
because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to
the freedom and cause of his country.

וְלְבוֹ דָּאֵב מְאֹד עַל עוֹלַת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִדְיָחוּ
אֶת פְּחוּרָן מִכֵּס הַמִּשְׁפָּט. וּבִקְצָרָה, הוּא
הִתְאַבֵּל מִפְּנֵי הַמּוֹרְדִים בְּאַרְצָם וּבְאֱלֹהֵיהֶם.

2 But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who
had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of
those who had rebelled against their country and also their God.

וּמוֹרוֹנִי לָקַח עִמּוֹ אֲנָשִׁים מִסְּפָר, כְּבִקְשַׁת
פְּחוּרָן, וְנָתַן אֶת פְּקוּדֵי שְׂאֲרֵית צְבָאוֹ בְּיַדֵּי
לְחֵי וְסִיאֲנֻקוּס, וְצָעַד אֶל אֶרֶץ גִּדְעוֹן.

3 And it came to pass that Moroni took a small number of men, according
to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the
remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אָלְיוֹ בָּא הוּא הֵנִיף אֶת נֹס
הַחֲרוּת, וְקִבֵּץ חֵיל כָּכַל אֲשֶׁר יָכַל לְאָרְזָה מִסְּעוֹ
אֶל אֶרֶץ גִּדְעוֹן.

4 And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did
enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards
the land of Gideon.

וְהָיָה כִּי אֲלָפִים נִהְרוּ אֶל דְּגְלוֹ וְנִשְׂאוּ אֶת
חֶרְבֹתֵיהֶם לְהַגִּנַּת חֲרוּתָם, לְבַל יִשְׁתַּעֲבְדוּ.

5 And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did
take up their swords in the defence of their freedom, that they might
not come into bondage.

וְאַחַר אֲשֶׁר גָּיַס מוֹרוֹנִי אֲנָשִׁים כָּכַל אֲשֶׁר יָכַל,
בְּכָל מְסָעוֹ, הוּא הִגִּיעַ אֶל אֶרֶץ גִּדְעוֹן. וְהוּא
חִבֵּר אֶת חֵילוֹ עִם חֵיל פְּחוּרָן וְהָיָה צְבָאָם
אֲדִיר וְעֶצוּם, אִף חֶזֶק מֵאַנְשֵׁי פָחוּס מְלֹךְ
הַפּוֹרְשִׁים אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ אֶת בְּנֵי הַחֲרוּת מֵאַרְץ
יִרְעַחְמֵלָה וְהִשְׁתַּלְטוּ עַל הָאֶרֶץ.

6 And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he
could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting
his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even
stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters
who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had
taken possession of the land.

וּמוֹרוֹנִי וּפְחוּרָן יָרְדוּ עִם חֵילוֹתֵיהֶם אֶל אֶרֶץ
יִרְעַחְמֵלָה וּבָאוּ לְהִלָּחֵם עַל הָעִיר. וְהֵם פָּגְשׁוּ
אֶת אֲנָשֵׁי פָחוּס וְעָרְכוּ עִמָּם קָרָב.

7 And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their
armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and
did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

וְהִנֵּה, פָּחוּס נִהְרַג וְאַנְשָׁיו נִשְׁבּוּ וּפְחוּרָן הוֹשִׁיב
אֶל כֵּס הַמִּשְׁפָּט.

8 And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and
Pahoran was restored to his judgment-seat.

וְאַנְשֵׁי פָחוּס הֶעֱמְדוּ לְמִשְׁפָּט כְּחֹק, וּכְמוֹהֶם
הַמְּלוּכָנִים אֲשֶׁר נִתְּפְּשׂוּ וְהִשְׁלָכוּ אֶל בֵּית
הַכְּלָא. וְהֵם הוֹצִאוּ לְהוֹרֵג כְּחֹק; אֲכֹן, אֲנָשֵׁי
פָּחוּס וְהַמְּלוּכָנִים הָהֵם, כָּל אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא
נֶשֶׁק לְהַגִּנַּת אֶרְצוֹ, כִּי אִם נָלַחַם בָּהּ, מוֹת

9 And the men of Pachus received their trial, according to the law, and
also those king-men who had been taken and cast into prison; and
they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and
those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of
their country, but would fight against it, were put to death.

- 10 And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.
- 11 And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.
- 12 And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.
- 13 And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.
- 14 And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephiah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.
- 15 And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.
- 16 And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.
- 17 And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.
- 18 And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephiah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephiah, they did pitch their tents in the plains of Nephiah, which is near the city of Nephiah.
- 19 Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.
- הוימת. כה נחוץ היה לשמור במפדש על החוק הזה למען בטחון ארצם. אכן, כל אשר נמצא שולל את חרותם הוימת במהרה כחוק.
- כה תמה שנת שלשים לשלטון השופטים בעם נפי. ומורוני ופחורן השיבו את השלום אל ארץ זרעהמלה, בקרב עמם, והמיתו את כל אשר לא היו נאמנים לענין החרות.
- ובראשית שנת שלשים ואחת לשלטון השופטים בעם נפי, צוה מורוני לשלח במהרה אספקת מזון וחיל בן ששת אלפים איש אל הילמן, לעזור לו לשמור את חבל הארץ ההוא.
- והוא אף צוה לשלח חיל בן ששת אלפים איש, מצידים בכמות מזון מספיקה, אל צבא לחי וטיאנקום; וזאת לשם חזוק הארץ מפני הלמנים.
- ומורוני ופחורן השאירו חיל גדול בארץ זרעהמלה וצעדו בראש חיל גדול אל ארץ נפיהה, נחושים לגרש את הלמנים מן העיר ההיא.
- והיה בדרך מסעם, הם תפשו כח גדול מאנשי הלמנים; והם הרגו רבים מהם ולקחו את מזונם ואת כלי נשקם.
- ואחר אשר תפשום הם אלצום לכרת ברית לבל ישאו עוד את כלי נשקם על הנפיים.
- ואחר כרתם את הברית הזאת הם שלחום לגור עם אנשי עמון. ומספר האנשים אשר לא הומתו היה כארבעת אלפים.
- ואחר אשר שלחום, הם המשיכו במסעם אל ארץ נפיהה. ובבואם אל העיר נפיהה הם נטו את אהליהם בעמק נפיהה אשר ליד העיר נפיהה.
- מורוני רצה פי יצאו הלמנים להלחם בצבאו בעמק. ואולם הלמנים, ביודעם את גדל גבורת הנפיים ובראותם כי מספרם רב, לא העזו לצאת עליהם. לכן הם לא נלחמו ביום ההוא.

- 20 And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.
- וּבִרְדַּת הַלַּיְלָה יֵצֵא מוֹרוֹנִי בַחֲשֶׁכָה וְעָלָה עַל הַחוֹמָה לְצִפּוֹת הַיְכָן חוֹנֵה צָבָא הַלְּמָנִים בְּעִיר.
- 21 And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.
- וְהִנֵּה, הֵם הָיוּ בְּמִזְרַח הָעִיר לִיד הַשַּׁעַר; כָּלֶם יִשְׁנִים. וּמוֹרוֹנִי שָׁב אֶל צָבָאוֹ וְצָנָם לְהַחֲפֹז וּלְהַכִּין חֲבָלִים חֲזָקִים וְסִלְמוֹת, אֲשֶׁר יִשְׁלְשְׁלוּ מֵרֹאשׁ הַחוֹמָה אֶל עֲבָרָה הַפְּנִימִי.
- 22 And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.
- וּמוֹרוֹנִי צִוָּה אֶת אָנְשָׁיו לְהִתְקַדֵּם וּלְעֹלוֹת עַל הַחוֹמָה וּלְרִדֹת אֶל חֶלֶק הָעִיר הַמַּעֲרָבִי, אֲשֶׁר בּוֹ לֹא חָנָה צָבָא הַלְּמָנִים.
- 23 And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.
- וְהָיָה בְּאֲמֻצָּעוֹת חֲבָלֵיהֶם הַחֲזָקִים וְסִלְמוֹתֵיהֶם הַשְּׁתֻלְשְׁלוּ הַכָּל בַּלַּיְלָה אֶל תּוֹךְ הָעִיר; וְכֹה, בְּהָאִיר הַבֹּקֶר הָיוּ כָּלֶם בְּתוֹךְ חוֹמוֹת הָעִיר.
- 24 And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.
- וּבְהִקִּיץ הַלְּמָנִים מִשְׁנָתָם וּבִרְאוֹתָם אֶת צָבָא מוֹרוֹנִי בְּתוֹךְ הָעִיר, הֵם נִבְעָתוּ מְאֹד וְנָסוּ הַחוּצָה דְרָךְ הַשַּׁעַר.
- 25 And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.
- וּכְרְאוֹת מוֹרוֹנִי כִּי הֵם בּוֹרְחִים מִפְּנֵיו הוּא פָקֵד עַל אָנְשָׁיו לְצַעֵד לְקִרְאָתָם. וְחִילָיו הִרְגוּ רַבִּים מֵהֶם וְכָתְרוּ רַבִּים נוֹסְפִים וּלְקַחוּם בְּשָׁבִי; וְהַנּוֹתְרִים בָּרוּחוֹ אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹנִי אֲשֶׁר שׁוֹכְנֵת לְחוּף הַיָּם.
- 26 Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephihah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.
- כֹּה כָּבְשׁוּ מוֹרוֹנִי וּפְחוֹרָן אֶת הָעִיר נְפִיחָה מִבְּלִי אֶף אֶבְדָּה אַחַת בְּנַפְשׁ, בְּעוֹד אֲשֶׁר נִהָרְגוּ רַבִּים מִן הַלְּמָנִים.
- 27 Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.
- וְהָיָה כִּי רַבִּים מִן הַלְּמָנִים הַשְּׁבוּיִים חָפְצוּ לְהִתְחַבֵּר אֶל אַנְשֵׁי עַמּוֹן וּלְהִיּוֹת עִם חֶפְשִׁי.
- 28 And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.
- אֲזַי נָתַן לָהֶם כְּחֻפְצָם; כָּל הַמִּבְקָשׁ נִעְנָה.
- 29 Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.
- לְכֹן הִתְחַבְּרוּ כָּל שְׁבוּיֵי הַלְּמָנִים אֶל אַנְשֵׁי עַמּוֹן וְהִחֲלוּ לְעַבֵּד בְּחֻרִיצוֹת רַבָּה, בְּעַבּוֹד הַקֶּרֶקֶע, וּבְגִדוּל כָּל מִינֵי דְגָנִים וְצֹאן וּבְקָר מְכֹל מִין. כֹּה הִשְׁתַּחֲרָרוּ הַנְּפִיִים מִן הַמַּשָּׂא הַכָּבֵד, וְעַל כָּל הַשְּׁבוּיִים הַלְּמָנִים הוֹסֵר מֵהֶם.
- 30 Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephihah, having taken many prisoners, which did reduce
- וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר לָקַח מוֹרוֹנִי שְׁבוּיִים רַבִּים בְּכָבְשׁוֹ אֶת הָעִיר נְפִיחָה, וּבִזְאוֹת הַקִּטּוֹן מְאֹד

עֲלֵמָא סב:לא-לוז

אֶת צְבָא הַלְּמָנִים, וּבִהְשִׁיבוּ לוֹ שְׁבוּיִים נְפִיִּים רַבִּים, אֲשֶׁר חִזְקוּ מְאֹד אֶת צְבָאוֹ, הוּא יָצָא מֵאֶרֶץ נְפִיִּהָה אֶל אֶרֶץ לְחִי.

the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephihah to the land of Lehi.

וּבְרֵאוֹת הַלְּמָנִים כִּי מוֹרוֹנִי יָצָא עֲלֵיהֶם, אֲחֻזָּם שְׁנִית פָּחַד, וְהֵם נָסוּ מִפְּנֵי צְבָאוֹ.

31 And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

וּמוֹרוֹנִי וּצְבָאוֹ רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם מֵעִיר אֶל עִיר, עַד אֲשֶׁר פָּגְשׁוּ הַלְּמָנִים בְּלַחֵי וּבְטֵיאֲנָקוֹם. וְהֵם בָּרְחוּ הָרַחֵק מֵהֶם, אֶל עֵבֶר חוּף הַיָּם, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹנִי.

32 And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

וְחֵילוֹת הַלְּמָנִים הִתְקַבְּצוּ וְהָיוּ לְצָבָא אֶחָד בְּאֶרֶץ מוֹרוֹנִי. וְעַמּוֹרוֹן, מֶלֶךְ הַלְּמָנִים, הָיָה עִמָּם.

33 And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now, Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

וּמוֹרוֹנִי וְלַחֵי וְטֵיאֲנָקוֹם חָנוּ עִם צְבָאָם סָבִיב גְּבוּלוֹת אֶרֶץ מוֹרוֹנִי; כֹּה הָיוּ הַלְּמָנִים מְקֻפָּסִים בְּגְבוּלוֹתֵיהֶם, בְּיַעַר אֲשֶׁר בְּדָרוֹם וּבְיַעַר אֲשֶׁר בְּמִזְרָח.

34 And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

כֹּה הֵם חָנוּ חֲנִית לַיְלָה, כִּי הִנְפִיִּים וְגַם הַלְּמָנִים, הָיוּ יָגְעִים מִן הַמַּסָּע הַגָּדוֹל; וְעַל כֵּן לֹא זָמְמוּ כָּל תַּחְבּוּלָה לְהַפִּיקָה לַיְלָה, זֹלַת טֵיאֲנָקוֹם. כִּי רַב הָיָה כַּעֲסוֹ עַל עַמּוֹרוֹן, יַעַן אֲשֶׁר רָאָה בּוֹ וּבַעֲמַלְיָקָה אַחֵיו אֶת סִבַּת הַמְּלַחְמָה הַגָּדוֹלָה וְהַמְּמַשְׁכֶּת הַזֹּאת בֵּין הִנְפִיִּים וּבֵין הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר דָּם כֹּה רַב נִשְׁפָּף בָּהּ, וְאֲשֶׁר הִסְבִּיחַ רָעַב כֹּה גָּדוֹל.

35 And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

וְהָיָה כִּי טֵיאֲנָקוֹם יָצָא בְּחֵמַת רוּחוֹ אֶל מַחֲנֵה הַלְּמָנִים וְהִשְׁתַּלְּשַׁל בְּחֻבַּל מֵעֵבֶר לְחוֹמוֹת הָעִיר. וְהוּא הִלֵּךְ מִמְּקוֹם אֶל מְקוֹם עַד אֲשֶׁר מָצָא אֶת הַמֶּלֶךְ. וְהוּא הִטִּיל עָלָיו חֲנִית, וְהָיָה פָּצְעָה אוֹתוֹ לִיד לְבוֹ; אַךְ לִפְנֵי מוֹתוֹ הָעִיר הַמֶּלֶךְ אֶת מִשְׁרָתָיו, וְהֵם רָדְפוּ אַחֲרֵי טֵיאֲנָקוֹם וְהָרְגוּהוּ.

36 And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

וּבַהֲנַדַּע לְלַחֵי וּלְמוֹרוֹנִי דְבַר מוֹת טֵיאֲנָקוֹם הֵם הִתְעַצְּבוּ מְאֹד, כִּי הוּא הָיָה לוֹחֵם אֲמִיץ לְמַעַן אֶרְצוֹ, וְיָדִיד נְאֻמָּן לְחַרוֹת, וּפְגָעִים קָשִׁים מְאֹד סָבַל בְּחַיָּיו. וְהָיָה הוּא מֵת, וּבְדָרְךָ כָּל הָאֶרֶץ הִלְךְ.

37 Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

עֲלֵמָא סב:לח-מז

- 38 Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.
- 39 And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.
- 40 And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.
- 41 But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.
- 42 And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.
- 43 And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.
- 44 And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.
- 45 Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.
- 46 And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.
- 47 Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.
- וְלִמְחֶרֶת יֵצֵא מוֹרוֹנִי בְּרֹאשׁ צָבָאוֹ וְתִקֵּף אֶת הַלְּמָנִים וְטָבַח בָּהֶם טָבַח רַב וַיִּגְרָשׁם מִן הָאָרֶץ. וְהַלְּמָנִים נָסוּ וְלֹא שָׁבוּ בַּעַת הַהִיא לְהִלָּחֵם בְּנַפְיִים.
- וּבִזְמַן תַּמָּה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי. כֹּה סָבְלוּ הַנְּפִיִּים מִלְחָמוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים וְרָעַב וּפְגָעִים בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת.
- וּבַעַת הַהִיא פְּשׁוּ בְּקָרֵב עִם נְפִי רִצְיוֹת וּמְרִיבוֹת וּמְחִלּוֹקוֹת וְכָל מִיַּיִן מַעֲשֵׂי אָנוּ; וְאוֹלָם לְמַעַן הַצְּדִיקִים וּבְזָכוֹת תְּפִלוֹתֵיהֶם, לֹא נַעֲשְׂתָה בְּעַם נְפִי כָּלֵה.
- וְהִנֵּה, מִפְּנֵי מִשְׁךְ הַמִּלְחָמָה בֵּין הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הִתְאַרְכָּה עַד מְאֹד, הִקְשׁוּ רַבִּים אֶת לְבָבָם; וְהָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר הִתְרַפְּפוּ לְבָבָם מִפְּנֵי הַפְּגָעִים אֲשֶׁר סָבְלוּ; אֵלֶּה נִכְנָעוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים, עַד שֶׁפָּל הַהִכְנָעָה.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר בָּצַר מוֹרוֹנִי אֶת חֻלְקֵי הָאָרֶץ הַחֲשׂוּפִים בְּיוֹתֵר לַפְּגִיעַת הַלְּמָנִים וְחֻזְקָם יָדִים, הוּא שָׁב אֶל הָעִיר זְרַחֶמְלָה; וְאַף הִילְמָן שָׁב אֶל נַחֲלָתוֹ. כֹּה שָׁב הַשְּׁלוֹם לְשֹׁכְנֵי בְּקָרֵב עִם נְפִי.
- אֲזַי הֶעֱבִיר מוֹרוֹנִי אֶת הַפְּקוּדֵי עַל חִילוֹתָיו לְיָדֵי בְּנוֹ, אֲשֶׁר שָׁמוֹ נְקָרָא מוֹרוֹנִיָּהָ; וְהוּא שָׁב אֶל בֵּיתוֹ, לְכֹלֹת אֶת שְׂאֲרֵית יָמָיו בְּשָׁלוֹהָ.
- וּפְחֹרָן שָׁב אֶל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט, וְהִילְמָן שָׁב לְהִטִּיף לְעַם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים; כִּי מִפְּנֵי הַמִּלְחָמוֹת וְהַמְרִיבוֹת הַרְּבּוֹת הָיָה צָרָךְ לְהַקִּים שְׁנִית סְדָרִים בְּתוֹךְ הַכְּנִסְיָה.
- לְכֵן יֵצְאוּ הִילְמָן וְאַחֵיו וְהוֹדִיעוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּרַב עֹז; כֹּה הֵם הוֹכִיחוּ לְאַנְשֵׁים רַבִּים עַל רְשָׁעֵתָם, וּבִזְמַן הִבִּיאוּ רַבִּים לְהִנָּחֵם עַל חַטָּאֵיהֶם וְלְהִטָּבֵל לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- וְהֵם אָכֵן יִסְדּוּ שְׁנִית אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים בְּכָל הָאָרֶץ.
- וְהֵם קָבְעוּ סְדָרִים הַנוֹגְעִים לְחֹק, וּבְחָרוּ אֶת שׁוֹפְטֵיהֶם, נְמוּכִים וְעֲלִיוֹנִים.

עֲלָמָא סב:מח-סג:ה

- 48 And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.
- וְהַהֲצִלְחָה שָׁבָה לְהָאִיר פְּנִיָּה לְעַם נְפִי בְּאַרְצָם, וְהֵם רַבּוּ וְהִתְחַזְּקוּ מְאֹד, וְהִתְעַשְּׂרוּ עֲשָׂר רַב.
- 49 But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.
- וְהִנֵּה, עַל אִף עֲשָׂרָם וְכֹחָם וְהִצְלַחְתָּם הֵם לֹא נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם בְּגָאֹה וְלֹא מִהֲרוּ לְשַׁכַּח אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי אִם נִכְנָעוּ לְפָנָיו הַכְּנָעָה רַבָּה.
- 50 Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions and he had delivered them out of the hands of their enemies.
- אָכֵן, הֵם זָכְרוּ מַה גְּדוֹלִים הָיוּ מַעֲשֵׂי יְהוָה לְמַעַנְם, בְּהַצִּילֵם מִמוּת וּמִכַּבְּלֵי שַׁעְבוּד, מִכְּלָא וּמִכָּל פְּגַע, וְכִי הוּא חִלְצָם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם.
- 51 And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.
- וְהֵם הִתְפַּלְלוּ תָּמִיד אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, עַד כִּי בֵרַכְם כְּדָבָרוֹ. וְהֵם חִזְקוּ וְעָשׂוּ חֵיל בְּאַרְצָן.
- 52 And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- וְהִנֵּה, כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ. וְהִלְמָן מֵת בְּשָׁנַת שְׁלֹשִׁים וְחָמֵשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.

סג

63

- 1 And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblon took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.
- וְהָיָה בְּרֵאשִׁית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, לְקַח שִׁבְלוֹן לְיָדוֹ אֶת הַכַּפְצֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר מָסַר עֲלָמָא לְהִילְמָן.
- 2 And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.
- הוּא הָיָה אִישׁ אַמֵּת וְהָלַךְ לְפָנָיו אֱלֹהִים בְּדָרוֹ מִיִּשְׂרָיִם, וּבִקֵּשׁ לַעֲשׂוֹת טוֹב תָּמִיד וְלִשְׁמֹר אֶת מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהָיו; וְכִמּוֹהוּ הָיָה אָחִיו.
- 3 And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.
- וְהָיָה כִּי מֵת מוֹרוֹנִי אִף הוּא. כֹּה תָּמָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- 4 And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.
- וּבְשָׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשֵׁבַע לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים יִצְאָה קְבוּצָה גְּדוֹלָה, אֲשֶׁר מִנְתָּה חֲמִשָּׁת אֲלָפִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, עִם נְשֵׂיהֶם וְיְלָדֵיהֶם, מֵאַרְצָן זְרַחְמֵלָה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּצָפוֹן.
- 5 And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched
- וְהָיָה אִישׁ אֶחָד בְּאַרְצָן, חֲגוּת שְׂמוֹ; וּבְהִיּוֹתוֹ אָמֵן מִהִיר בְּמִלְאֲכָתוֹ הוּא קָם וּבָנָה לוֹ סִפִּינָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה עַל גְּבוּל אָרֶץ רַב־שְׁפַע,

- בְּקִרְבַּת אֶרֶץ חֲרָבָה; וְהוּא הִשִּׁיקָהּ וְהִסִּיעַ
אוֹתָהּ בַּיָּם הַמַּעֲרָבִי, לִיד הַמַּעֲבָר הַיָּבֵשׁ
הַמּוֹלִיד אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן.
- וְהִנֵּה, רַבִּים מִן הַנְּפִיִּים נִכְנְסוּ לְתוֹכָהּ וְהִפְלִיגוּ
בָּהּ צְפוֹנָה וְעִמְמָהּ צִידָה רַבָּה וְנָשִׁים וְיֻלְדִים
רַבִּים. כֹּה תִמָּה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעֵ.
- וּבְשַׁנַּת שְׁלֹשִׁים וְשִׁמּוֹנָה בָּנָה הָאִישׁ
הַזֶּה סְפִינּוֹת נּוֹסְפוֹת. וְהִנֵּה שָׁבָה הַסְּפִינָה
הָרִאשׁוֹנָה וְאֲנָשִׁים רַבִּים נּוֹסְפִים נִכְנְסוּ
לְתוֹכָהּ. וְאִף הִם לָקְחוּ עִמְמָהּ צִידָה רַבָּה,
וְהִפְלִיגוּ אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן.
- וְהָיָה כִּי מַעֲוֹלָם לֹא נִשְׁמַע מֵהֶם דְּבָר,
וְאֲנַחְנוּ מִשְׁעָרִים כִּי טָבְעוּ בְּמַעְמְקֵי הַיָּם.
וְסִפִּינָה נּוֹסֶפֶת הִפְלִיגָה בַּיָּם, וְאֵת יַעֲדָהּ
אֵינָנו יוֹדְעִים.
- וּבְשַׁנָּה הַהִיא יָצְאוּ אֲנָשִׁים רַבִּים אֶל אֶרֶץ
הַצָּפוֹן. וְכֹה תִמָּה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשִׁמּוֹנָה.
- וְהָיָה בְּשַׁנַּת שְׁלֹשִׁים וְחֲשַׁע לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפֵטִים
וְשִׁבְלוֹן מֵת אָף הוּא. וְקוֹרִיאַנְטוֹן הִפְלִיג
בְּסִפִּינָה אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן, לְהַבִּיא צִידָה
לְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נָסְעוּ אֶל הָאֶרֶץ הַהִיא.
- עַל כֵּן רָאָה שִׁבְלוֹן לְנַכּוֹן לְמִסֵּר, לְפָנַי מוֹתוֹ,
אֵת הַפְּצֵי הַקִּדְשׁ לְיַד בֶּן הַיִּלְמָן, אֲשֶׁר שְׁמוֹ
נִקְרָא הַיִּלְמָן, עַל שֵׁם אָבִיו.
- וְהִנֵּה, כָּל הַכְּתָבִים הַחֲרוּטִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּיַד
הַיִּלְמָן, נִכְתְּבוּ וְהוּפְצוּ בֵּין בְּנֵי הָאָדָם אֲשֶׁר
בְּכָל הָאֶרֶץ, וְזֹלַת הַחֲלָקִים אֲשֶׁר צִוָּה עֲלֵמָא
לְמַנְעַ אֵת הַפְּצָתָם.
- עַל אִף זֹאת, הָיָה עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְהִשְׁמַר
בְּקִדְשָׁהּ וּלְהִמָּסַר מִדּוֹר לְדוֹר; לְכֵן בְּשַׁנָּה הַהִיא
נִמְסְרוּ הֵם לְיַד הַיִּלְמָן לְפָנַי מוֹת שִׁבְלוֹן.
- וְהָיוּ בְּשַׁנָּה הַהִיא פּוֹרְשִׁים אֲחָדִים,
אֲשֶׁר עָבְרוּ אֶל הַלְּמָנִים; וְהֵם עוֹרְרוּ מִחֲדָשׁ
אֵת רִגְזוֹ הַלְּמָנִים עַל הַנְּפִיִּים.
- וּבַעֲצָם הַשָּׁנָה הַהִיא יָרְדוּ הַלְּמָנִים בְּצָבָא
עֲצוּם לְהִלָּחֵם בְּאֲנָשֵׁי מוֹרוֹנִיָּהָ, מִשְׁמָע
- 6 And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.
- 7 And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.
- 8 And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.
- 9 And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.
- 10 And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblon died also, and Corianton had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.
- 11 Therefore it became expedient for Shiblon to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.
- 12 Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.
- 13 Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblon.
- 14 And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.
- 15 And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of

בְּצָבָאוּ. וְהָיָה, הֵם הוּבְסוּ וְגֵרְשׁוּ, עַד כִּי שָׁבוּ
אֶל אֲרָצָם וְלָהֶם אֲבֹדוֹת כְּבֹדוֹת.

Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

כֹּה תִמָּה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְחָשַׁע לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.

16 And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

וְכֹה כָלוּ דְבָרֵי יָמֵי עֲלָמָא וְדְבָרֵי הֵילְמָן בְּנֵו
וְאֵף דְבָרֵי שִׁבְלוֹן בְּנֵו.

17 And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblon, who was his son.

סֵפֶר הֵילְמָן

THE BOOK OF HELAMAN

סְפוֹר מַעֲשֵׂה הַנְּפִיִּים. מִלְחָמוֹתֵיהֶם, מְרִיבוֹתֵיהֶם
וּפְלוּגָיָהֶם. נְבוֹאוֹת נְבִיאֵי קֹדֶשׁ רַבִּים עַל בּוֹא
הַמְּשִׁיחַ, עַל פִּי כְתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְהֵילְמָן בֶּן
הֵילְמָן וְעַל פִּי כְתָבֵי בְנָיו עַד עַתָּה בּוֹא הַמְּשִׁיחַ.
לְמַנִּים רַבִּים הוֹפְכִים לְמַאֲמֵי אֱלֹהִים. סְפוֹר
צְדָקַת הַלְּמָנִים וְרִשְׁעַת הַנְּפִיִּים וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
(בְּעֶרְךָ 1-52 לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

An account of the Nephites, their wars, contentions, and dissensions. Holy prophets prophesy the coming of Christ—according to the records of Helaman the son of Helaman and his sons, down to the coming of Christ. Many Lamanites are converted. An account of the righteousness of the Lamanites and of the wickedness and abominations of the Nephites. (About 52-1 B.C.)

א

1

וְהָיָה בְּרֵאשִׁית שְׁנַת אַרְבָּעִים לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, צָץ קָשִׁי חֲמוֹר בְּקֶרֶב
עַם הַנְּפִיִּים.

1 And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

כִּי הָיָה פָּחוֹרָן מֵת, בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ הָלָךְ.
וּמְרִיבָה קָשָׁה הִתְעוֹרְרָה עַל דְּבַר יְרִשְׁתׁ כֶּסֶם
הַמְּשֻׁפֵּט בֵּין הָאֲחִים, בְּנֵי פָּחוֹרָן.

2 For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵיהֶם: פָּחוֹרָן, פְּאַנְכִי וּפְקוּמֵנִי.
הֵם אֲשֶׁר רָבוּ עַל כֶּסֶם הַמְּשֻׁפֵּט וְאֵף עוֹרְרוּ
מְדוֹן בְּעַם.

3 Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

אִין אֵלֶּה כָּל בְּנֵי פָּחוֹרָן, כִּי בְּנִים רַבִּים הָיוּ לוֹ,
כִּי אִם הֵם אֲשֶׁר רָבוּ עַל כֶּסֶם הַמְּשֻׁפֵּט. וְכֹךָ הֵם
פָּלְגוּ אֶת הָעָם לְשִׁלֵּשׁ מְפֻלְגוֹת.

4 Now these are not all the sons of Pahoran, (for he had many) but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

וְהָיָה בְּרַב קוֹלוֹת הָעָם נִבְחַר פָּחוֹרָן לְשׁוֹפֵט
עֲלִיוֹן וְלְמוֹשֵׁל עַל עַם נְפִי.

5 Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

וְכַאֲשֶׁר רָאָה פְּקוּמֵנִי כִּי לֹא נָתַן לוֹ כֶּסֶם
הַמְּשֻׁפֵּט, הוּא קָבַל אֶת דְּעַת הָעָם.

6 And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

הילמן א:ז-טו

- 7 ואולם, פּאנְכִי וְהַמְּפֹלְגָה אֲשֶׁר חָפְצָה כִּי יְהִיָּה הוּא מוֹשֵׁלָם כְּעֶסוֹ מְאֹד, וְעַל כֵּן חָשַׁב פּאנְכִי לְפַתּוֹת בְּחִלְקֵלְקוֹת אֶת הָאֲנָשִׁים הָהֵם וְלָקוּם בְּמֶרֶד עַל אַחֵיהֶם.
- 8 וּבַעֲדוֹ מִתְכוּוֵּן לַעֲשׂוֹת כֵּן, הוּא נִתְפָּשׁ וְנִשְׁפָּט עַל פִּי דַעַת הָעָם וְנִדוּן לְמוֹת יַעַן אֲשֶׁר קָם לְמֶרֶד וּבִקֵּשׁ לְהַכְרִית אֶת חֲרוֹת הָעָם.
- 9 וְהָיָה בְּרֵאוֹת הָאֲנָשִׁים הַחֹפְצִים בּוֹ לְהִיְוֹת מוֹשֵׁלָם כִּי הוּא נָדוּן לְמוֹת, הֵם קִצְפוּ וְשָׁלְחוּ אִישׁ אֶחָד, קִישְׁקוּמֵן שְׁמוֹ, אֶל כִּסֵּי פַחוֹרָן. וְהוּא רָצַח אֶת פַּחוֹרָן בְּשִׁבְתּוֹ עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט.
- 10 וּמִשְׁרָתִי פַחוֹרָן רָדְפוּ אַחֲרָיו, אַךְ הִנֵּה, כֹּה מִהֵרָ קִישְׁקוּמֵן לָנוֹס, עַד כִּי לֹא יִכּוֹל הָיָה אִישׁ לְהַשִּׁיגוֹ.
- 11 וְהוּא הֵלֵךְ אֶל שׁוֹלְחָיו, וְהֵם כָּרְתוּ כָּלֵם בְּרִית, וְנִשְׁבְּעוּ בַּיּוֹצֵרִם הַנֶּצְחִי כִּי לֹא יִגְלוּ לְאִישׁ כִּי קִישְׁקוּמֵן רָצַח אֶת פַּחוֹרָן.
- 12 לְכִישְׁקוּמֵן לֹא נֹדַע בְּקֶרֶב עִם נְפִי, כִּי בָּעַת רָצָחוּ אֶת פַּחוֹרָן הָיָה מְחֻפֵּשׁ. וְקִישְׁקוּמֵן וּכְנַפְיָתוֹ, אֲשֶׁר כָּרְתוּ עִמּוֹ בְּרִית, הִתְעַרְבוּ בְּקֶרֶב הָעָם, בְּאִפְּן אֲשֶׁר לֹא יִכּוֹל הָיָה אִישׁ לְמַצְאָם; אַךְ כָּל אֲשֶׁר נִתְפָּשׁ מֵהֶם נִדוּן לְמוֹת.
- 13 וּפְקוּמֵנִי נִבְחַר עַל פִּי קוֹל הָעָם לְשׁוֹפֵט עַלְיוֹן וּמוֹשֵׁל בָּעָם, בְּמִקּוֹם אַחֵיו פַּחוֹרָן; וְזֹאת עַל פִּי זְכוּתוֹ. כָּל זֶה נַעֲשָׂה בְּשָׁנַת אַרְבָּעִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים וְכֹה כָּלְתָה הַשָּׁנָה הַזֹּאת.
- 14 וְהָיָה בְּשָׁנַת אַרְבָּעִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, גִּיסוּ הַלְּמָנִים צָבָא חִילִים אֲשֶׁר לֹא יִמְנָה מֶרֶב וְהֵם חִמְּשׁוּם בְּחַרְבוֹת וּבַפְּגִיזוֹת, בְּקִשְׁתוֹת וּבַחֲצִצִּים, בְּמִגְנֵי רֹאשׁ וּבַמִּגְנֵי חִזָּה וּבְכָל מִינֵי שְׂרִיזִינִים.
- 15 וְהֵם שׁוּב יָרְדוּ לְאַסּוֹר מִלְחָמָה עַל הַנְּפִיִּים. הַנְּהִיגְם אִישׁ אֲשֶׁר שְׁמוֹ נְקָרָא קוֹרִיאַנְטוּמֶר; וְהוּא צָאצָא לְזֶרַע חֲמֵלָה וּפְרָשׁ מִן הַנְּפִיִּים; וְהוּא הָיָה אִישׁ בַּעַל מְדוּת וְגִבּוֹר חֵיל.
- 7 But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.
- 8 And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.
- 9 Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.
- 10 And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.
- 11 And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.
- 12 Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.
- 13 And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.
- 14 And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breastplates, and with all manner of shields of every kind.
- 15 And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

הילמן א:טז-כד

- 16 לְכֵן סָבַר מֶלֶךְ הַלָּמָנִים, תּוֹבָלוֹת שְׁמוֹ, וְהוּא בֶן עַמְּוֹרוֹן, כִּי אִישׁ חֲזָק כְּקוֹרִיאַנְטוֹמֵר יוֹכֵל לְעִמֹּד בְּפָנָיו הַנְּפִיִים מִפְּנֵי עֶזֶו וְחֻכְמָתוֹ הַרְבָּה; וְכִי בְּשִׁלְחוֹ אוֹתוֹ עַל הַנְּפִיִים הוּא אֶכְוּ יִגְבֵר עֲלֵיהֶם.
- 17 עַל כֵּן עוֹרָר הַמֶּלֶךְ זַעַם בְּעַמּוֹ, וְהוּא אָסַף אֶת חֵילוֹתָיו וּמָנָה אֶת קוֹרִיאַנְטוֹמֵר לְהִנְהִיגֵם. וְהוּא צִוָּה עֲלֵיהֶם לָרֶדֶת אֶל אֶרֶץ זְרַחֵמְלָה לְהִלָּחֵם בְּנִפְיִים.
- 18 וְהָיָה מִפְּנֵי הַמְּרִיבָה הַרְבָּה וְהַקְּשָׁיִים בְּמַמְשָׁלָה, לֹא הִצִּיבוּ הַנְּפִיִים דֵּי שׁוּמְרִים בְּאֶרֶץ זְרַחֵמְלָה, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרוּ כִּי הַלָּמָנִים לֹא יַעֲזוּ לְבוֹא אֶל לֵב אֶרְצָם, לְתַקּוֹף אֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה זְרַחֵמְלָה.
- 19 בּוֹט אֲבָל הָיָה כִּי קוֹרִיאַנְטוֹמֵר צָעַד בְּרֹאשׁ צְבָאוֹ הַגְּדוֹל וְהַתְּנַפֵּל עַל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר. וְכֹה מָהִיר הָיָה מִסָּעָם עַד כִּי לֹא הָיָה סִפְק בְּיַד הַנְּפִיִים לְקַבֵּץ אֶת צְבָאָם.
- 20 וְקוֹרִיאַנְטוֹמֵר חָתַךְ אֶת הַחֹמֶה בְּיַד הַמְּשַׁמֵּר אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הָעִיר וְהַתְּקַדֵּם עִם כָּל צְבָאוֹ אֶל תּוֹכָהּ. וְהֵם הִרְגוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָמְדוּ בְּדַרְכָם וְכָדוּ כְּבָשׁוּ אֶת הָעִיר כְּלָהּ.
- 21 וּפְקוּמֵנִי, הַשׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן, בָּרַח מִפְּנֵי קוֹרִיאַנְטוֹמֵר עַד חוֹמַת הָעִיר; וְקוֹרִיאַנְטוֹמֵר הִטִּילוֹ נֶגֶד הַחוֹמָה עַד כִּי מָת. כֹּה כָּלוּ יְמֵי פְקוּמֵנִי.
- 22 וְכִרְאוֹת קוֹרִיאַנְטוֹמֵר כִּי כָּבַשׁ אֶת הָעִיר זְרַחֵמְלָה, וְכִי הַנְּפִיִים נָסוּ מִפְּנָיו אוֹ נִהְרְגוּ אוֹ נִתְּפְשׁוּ וְהִשְׁלְכוּ אֶל בַּיִת הַפְּלָא, אֶכְוּ, כִּי תִפֵּשׂ אֶת הַחֲזָק בְּמַעֲזֵי כָּל הָאֶרֶץ, הוּא הִרְהִיב עוֹ בְּנִפְשׁוֹ וְשָׁם פָּנְיוֹ קְדִימָה לְכַבֵּשׁ אֶת כָּל הָאֶרֶץ.
- 23 לְכֵן הוּא לֹא הִתְמַהֵמָה בְּאֶרֶץ זְרַחֵמְלָה, וְצָעַד עִם צְבָא גְּדוֹל אֶל הָעִיר רַב־שִׁפְעָה, כִּי גָמַר בְּלִבּוֹ לְהִתְקַדֵּם וּלְפַלֵּס אֶת דְּרָכָו בְּחֶרֶב בְּעֵבֹר יִתְפַּשׂ אֶת חֻלְקֵי הָאֶרֶץ הַצְּפוֹנָיִים.
- 24 וַיַּעַן אֲשֶׁר סָבַר כִּי עִקַּר כַּח הַנְּפִיִים הָיָה בְּמִרְכְּזָה הָאֶרֶץ, הוּא הִתְקַדֵּם בְּלֹא תַת לָהֶם

הילמן א:כה-לג

שהות להקבץ, כי אם בקבוצות קטנות. באפן הזה התנפלו עליהם חיליו והכוס ארצה.

themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

ואולם, משע קוריאנטומר דרך לב הארץ העניק למורוניהה יתרון גדול עליהם, על אף גדל מספר הנפיים ההרוגים.

25 But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

ומורוניהה הניח כי הלמנים לא יעזו להפגס אל לב הארץ וכי הם יתקפו את הערים אשר סביב, בגבולותיה, כאשר עשו לפנים. לכן פקד מורוניהה להגן בחילותיו החזקים ביותר על חלקי הארץ אשר בגבולות.

26 For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

והנה, לא נפחדו הלמנים כצפית מורוניהה, כי אם נכנסו אל לב הארץ, ותפשו את העיר הראשית, את העיר זרעהמלה, והתקדמו דרך אזורי הארץ הראשיים, בעודם טובחים בדרךם את העם טבח רב, גברים, נשים וילדים, כאשר הם תופשים ערים רבות ומבצרים רבים.

27 But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

וכאשר נודע הדבר למורוניהה הוא מהר לשלח את לחי בראש צבא לעצור אותם בטרם יבואו אל ארץ רב־שפע.

28 But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

וכה עשה. הוא הקדימם טרם הגיעו אל ארץ רב־שפע, ונלחם עמם, עד אשר הם החלו לסגת ולשוב אל עבר ארץ זרעהמלה.

29 And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

ומורוניהה הקדימם בדרך נסיגתם ונלחם בהם עד כי היה הקרב עקב מדם. אכן, רבים היו ההרוגים וקוריאנטומר נמנה עמם.

30 And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, insomuch that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

עתה לא יכלו הלמנים לסגת בכל דרך, לא צפונה ולא דרומה, לא מזרחה ולא מערבה, כי כתרם הנפיים מכל עבר.

31 And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.

כה הטיל קוריאנטומר את הלמנים אל קרב הנפיים, עד כי התגברו עליהם הנפיים, והוא עצמו נהרג והלמנים נכנעו לידי הנפיים.

32 And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.

אז שבו וכבש מורוניהה את העיר זרעהמלה וצוה לשלח בשלום את הלמנים השבויים מן הארץ.

33 And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.

הילמן א:לד-ב:ח

34 And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.
 כה כִּלְתָהּ שְׁנַת אַרְבָּעִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן
 הַשּׁוֹפְטִים.

ב

2

- 1 And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.
- 2 And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.
- 3 But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.
- 4 For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.
- 5 Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.
- 6 And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—
- 7 And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.
- 8 And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.
- וְהָיָה בְּשֵׁנַת אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם לְשִׁלְטוֹן
 הַשּׁוֹפְטִים, אַחֵר אֲשֶׁר הִשִּׁיב מוֹרוֹנִיחָה אֶת
 הַשְּׁלוֹם בֵּין הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלָּמָנִים, לֹא הָיָה אִישׁ
 אֲשֶׁר יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט. לְכֵן פָּרִץ שׁוֹב
 בְּעַם רִיב, בְּשִׂאלָה מִי יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט.
- אִז נִבְחַר הֵילְמָן אֲשֶׁר הוּא בֶן הֵילְמָן, עַל פִּי
 קוֹל הָעָם, לְשִׁבֵּת עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט.
- אָךְ הִנֵּה, קִישְׁקוּמֵן, רוֹצֵחַ פָּחוֹרָן אָרַב
 לְהַשְׁמִיד אֶף אֶת הֵילְמָן, וְהוּא נִתְמַד בְּזֹאת
 עַל יְדֵי כְּנֻפֵיתוֹ, אֲשֶׁר כָּרְתָהּ בְּרִית לְהַסְתִּיר
 אֶת דְּבַר רָשָׁעוֹתוֹ.
- וְאִישׁ אֶחָד הָיָה, גָּדִיאַנְטוֹן שְׁמוֹ, וְהוּא מְמַחָה
 בְּשִׁפְעַת דְּבוּרִים וְאֶף בְּכִשְׁרוֹנוֹ לְבַצֵּעַ בְּחֵשָׁאֵי
 מַעֲשֵׂי רָצַח וְשׁוֹ. עַל כֵּן הוּא הָיָה לְמַנְהִיג
 כְּנֻפֵיַת קִישְׁקוּמֵן.
- הוּא הִחְלִיק דְּבָרָיו אֲלֵיהֶם וְאֵל קִישְׁקוּמֵן,
 בְּאֶמְרוֹ כִּי אִם יוֹשִׁיבוּהוּ עַל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט, הוּא
 יִתֵּן לְחֻבְרֵי הַכְּנֻפֵיָה שְׂרָרָה וְשִׁלְטוֹן עַל הָעָם.
 לְכֵן בִּקֵּשׁ קִישְׁקוּמֵן לְהַשְׁמִיד אֶת הֵילְמָן.
- וְהָיָה בְּלִכְתּוֹ אֶל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט לְהַשְׁמִיד אֶת
 הֵילְמָן, וְהִנֵּה לְפָנָיו אֶחָד מִמְשָׁרְתֵי הֵילְמָן,
 אֲשֶׁר הָיָה בְּלִילָה בְּחוּץ וְאֲשֶׁר נֹדַע לוֹ, עַל יְדֵי
 הַתְּחַפְּשׁוֹת, עַל אוֹדוֹת תְּכַנְיֹת הַכְּנֻפֵיָה הַזֹּאת
 לְהַשְׁמִיד אֶת הֵילְמָן.
- וּבִפְגֹּשׁ הַמְּשָׁרֵת אֶת קִישְׁקוּמֵן הוּא אוֹתֵת לוֹ
 אוֹת. אִזִּי הוֹדִיעַ לוֹ קִישְׁקוּמֵן אֶת חֲפָצוֹ וְכַנְּנֹתוֹ
 וּבִקֵּשׁ כִּי יוֹדִילוּ אֵל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט לְמַעַן הִרְגוּ
 אֶת הֵילְמָן.
- וְאַחֵר אֲשֶׁר הוּא גֹלָה לְמִשְׁרַת הֵילְמָן אֶת כָּל
 לְבוֹ וְכִי כְּנֻנָתוֹ לְרָצוֹחַ, וְאֶכְנֹ, כִּי הִרְצַח וְהַשֵּׁד
 וְהַשְּׂגַת שְׂרָרָה הָיָה חֲפֵץ כָּל חֻבְרֵי הַכְּנֻפֵיָה,
 וְכִי זֹאת הָיְתָה תְּכַנְיֹתָם הַסּוּדִית וּמְזֻמָּתָם,
 אָמַר הַמְּשָׁרֵת אֶל קִישְׁקוּמֵן: הִבֵּה נִלְכָה
 אֶל כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט.

הילמן ב:ט-ג:ג

- 9 Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.
- 10 And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.
- 11 But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.
- 12 And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 13 And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.
- 14 Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.
- וְהָיָה הַדְּבָר טוֹב עַד מְאֹד בְּעֵינֵי קִישְׁקוּמֵן. יַעֲנֵן אֲשֶׁר סָבַר כִּי יַעֲלֶה בְּיָדוֹ לְבַצֵּעַ אֶת מְזֻמָּתוֹ; וְאוֹלָם בְּלִבָּתְּם אֶל כֶּס המִשְׁפָּט, דָּקַר מִשְׁרַת הַיִּלְמָן אֶת קִישְׁקוּמֵן בְּלִבּוֹ, וְהוּא נָפַל מֵת בְּלֵי אֲנָחָה. אַז רָץ הַמִּשְׁרַת אֶל הַיִּלְמָן וְסִפֵּר לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר רָאָה וְשָׁמַע וְעָשָׂה.
- וְהַיִּלְמָן שָׁלַח לְתַפֵּשׂ אֶת כְּנַפְיַת הַשּׂוֹדְדִים, רוֹצְחֵי הַחֲרָשׁ, לְהוֹצִיאֵם לְהוֹרֵג עַל פִּי הַחֹק.
- וְאוֹלָם כְּאֲשֶׁר נֹכַח גְּדִיאֲנִטוֹן כִּי לֹא שָׁב קִישְׁקוּמֵן, הוּא יָרָא פֶּן יִשְׁמַד; עַל כֵּן הוּא צִוָּה עַל כְּנַפְיָתוֹ לָלֶכֶת אַחֲרָיו. וְהֵם בְּרָחוּ מִן הָאָרֶץ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּרָת וּבְאֵל הַיַּעֲרֹת; לְכֹן כְּאֲשֶׁר שָׁלַח הַיִּלְמָן אֲנָשִׁים לְקַחְתָּם לֹא נָתַן הֵיךָ לְמִצְאָם.
- וְעוֹד בְּדַבַּר גְּדִיאֲנִטוֹן יִסְפָּר בְּהַמְשָׁךְ. וְכֹה כְּלָתָה שְׁנַת אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם לְשִׁלְטוֹן הַשּׂוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- וְהִנֵּה, בְּאַחֲרִית הַסֵּפֶר הַזֶּה תִּוְכַחוּ כִּי אוֹתוֹ גְּדִיאֲנִטוֹן הִסִּב אֶת מִפְּלַת עַם נְפִי, אֲכֹן כְּמַעַט אֶת הַשְּׁמֹדָתוֹ כָּלוּ.
- אִין כְּוֹנְנֵי לְסוּיֵם סֵפֶר הַיִּלְמָן, כִּי אִם לְסוּיֵם סֵפֶר נְפִי, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ לְקַחְתִּי אֶת כָּל סֵפֶר הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי.

ג

1 And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

וּבְשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשָׁלֹשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשּׂוֹפְטִים לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקֶרֶב עַם נְפִי, זֹלַת מְעַט גָּאוּהַ בְּכְנִסְיָהּ, אֲשֶׁר הִסְבָּה בְּעַם מַחְלֹקוֹת אַחֲדוֹת, וְהֵן יִשְׁבוּ בְּאַחֲרִית שְׁנַת אַרְבָּעִים וְשָׁלֹשׁ.

2 And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

וּבְשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקֶרֶב הָעָם, וְאֵף בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ לֹא הָיוּ מְרִיבוֹת קְשׁוֹת.

3 And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

וְהִנֵּה בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ פָּרְצוּ מְרִיבוֹת קְשׁוֹת וּפְלוּגִים רַבִּים, עַד כִּי עָזְבוּ הַמְּוֹנִים רַבִּים אֶת אֶרֶץ יְרֵעֲהֶמְלָה וְהָלְכוּ אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן לְנַחֵל אוֹתָהּ.

3

1 And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

וּבְשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשָׁלֹשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשּׂוֹפְטִים לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקֶרֶב עַם נְפִי, זֹלַת מְעַט גָּאוּהַ בְּכְנִסְיָהּ, אֲשֶׁר הִסְבָּה בְּעַם מַחְלֹקוֹת אַחֲדוֹת, וְהֵן יִשְׁבוּ בְּאַחֲרִית שְׁנַת אַרְבָּעִים וְשָׁלֹשׁ.

2 And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

וּבְשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקֶרֶב הָעָם, וְאֵף בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ לֹא הָיוּ מְרִיבוֹת קְשׁוֹת.

3 And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

וְהִנֵּה בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ פָּרְצוּ מְרִיבוֹת קְשׁוֹת וּפְלוּגִים רַבִּים, עַד כִּי עָזְבוּ הַמְּוֹנִים רַבִּים אֶת אֶרֶץ יְרֵעֲהֶמְלָה וְהָלְכוּ אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן לְנַחֵל אוֹתָהּ.

הילמן ג:ד-יד

- 4 והם נסעו מרחק רב מאד, עד בואם אל אגמי מים גדולים ונהרות רבים.
- 5 אכן, הם התפשטו בכל חלקי הארץ, והלכו אל כל האזורים אשר נותרו בהם עצים ולא החרבו מפני התושבים הרבים אשר נחלו את הארץ לפנים.
- 6 ולא היה בארץ הזאת כל שטח חרב, זולת העצים אשר נכרתו; אך מפני ההרס והחרבון אשר עוללו תושבי הארץ הקודמים, נקראה הארץ חרבה.
- 7 ויען אשר מעט היה העץ על פני הארץ, הפכו הבאים שמה לממחים במלאכת מלט; לכן הם בנו בתי מלט ושכנו בהם.
- 8 והם רבו והתפשטו, והלכו מארץ הדרום אל ארץ הצפון; והם כה נפוצו עד כי פשו את פני כל הארץ מן הים הדרומי ועד הים הצפוני, ומן הים המערבי ועד הים המזרחי.
- 9 ואנשי ארץ הצפון שכנו באהלים ובבתי מלט. והם הניחו לכל עץ אשר צמח על פני האדמה לעלות ולגדל, בעבור לקחתו, בבוא העת, כקרשים לבנות בתייהם ועריהם, היכליהם ובתי כנסיותיהם, מקדשיהם וכל מיני בניניהם.
- 10 ויען כי היה נדיר מאד בארץ הצפון, הם שלחו עץ רב בספינות.
- 11 כה נתנו אנשי ארץ הצפון את היכולת לבנות ערים רבות, גם מעץ וגם ממלט.
- 12 ורבים מאנשי עמון, אשר היו למנים מלדה, יצאו אף הם אל הארץ הזאת.
- 13 והנה, נמצאו כתבי זכרון רבים ובהם קורות האנשים ההם, והם נשמרו על ידי רבים מבני עמם; והדברים על אודותיהם מפורטים וארפים.
- 14 ואולם, אין יכולים כתבי אלה להכיל אף את חלק המאה מקורות העם הזה, אכן, את ספור הקמים והנפיים, מלחמותיהם
- 4 And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.
- 5 Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.
- 6 And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.
- 7 And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.
- 8 And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.
- 9 And the people who were in the land northward did dwell in tents, and in houses of cement, and they did suffer whatsoever tree should spring up upon the face of the land that it should grow up, that in time they might have timber to build their houses, yea, their cities, and their temples, and their synagogues, and their sanctuaries, and all manner of their buildings.
- 10 And it came to pass as timber was exceedingly scarce in the land northward, they did send forth much by the way of shipping.
- 11 And thus they did enable the people in the land northward that they might build many cities, both of wood and of cement.
- 12 And it came to pass that there were many of the people of Ammon, who were Lamanites by birth, did also go forth into this land.
- 13 And now there are many records kept of the proceedings of this people, by many of this people, which are particular and very large, concerning them.
- 14 But behold, a hundredth part of the proceedings of this people, yea, the account of the Lamanites and of the Nephites, and their wars, and contentions, and dissensions, and their preaching, and their

ומריבותיהם, פלוגיהם והטפותיהם
ונבואותיהם, המשלוח בספינות ובניית
ספינותיהם, בניית היכליהם ובתי כנסיותיהם
ומקדשיהם, צדקתם ורשעתם, והרצח והשד
והגזל אשר היו בהם, וכל מיני תועבותיהם
וזנוניהם.

- 15 But behold, there are many books and many records of every kind, and they have been kept chiefly by the Nephites.
- 16 And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.
- 17 And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.
- 18 The forty and sixth year of the reign of the judges ended;
- 19 And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.
- 20 Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.
- 21 And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.
- 22 And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 23 And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.
- והם נמסרו מדור לדור על ידי הנפיים, עד
אשר נפלו אלי פשע, ונהרגו ונבזו ונרדפו
ונדחו והומתו והופצו על פני האדמה,
והתערבו בלמנים, עד כי אינם נקראים עוד
נפיים. והם נוהגים בדרך רשע, והם פראים
ואכזרים, כי הפכו להיות למנים.
- ועתה אשוב אל ספורי; כל אשר הזכרתי
קם והיה אחר אשר פרצו מריבות גדולות
והפרעות ומלקמות ופלוגים בקרב עם נפי.
- ושנת ארבעים ושש לשלטון השופטים בלטה.
- ובשנת ארבעים ושבע עוד רבות היו
המריבות בארץ, וכן בשנת ארבעים ושמונה.
- על אף זאת, שפט הילמן מכס המשפט
בצדק ובמישרים. אכן, הוא הקפיד לשמר
על חקי אלהים, ועל משפטי ועל מצוותיו;
והוא עשה תמיד את הישר בעיני אלהים,
והלך בדרך אביו והצליח בארץ.
- שני בנים היו לו. את שם הבכור הוא קרא
נפי, ואת שם הצעיר קרא לחי; והם גדלו
לשם יהוה.
- והיה באחרית שנת ארבעים ושמונה
לשלטון השופטים בעם נפי החלו המלקמות
והמריבות אשר בקרבם לשקט מעט.
- ובשנת ארבעים ותשע לשלטון השופטים
השתרר בארץ שלום ממש, וזולת אגדות
הסתר אשר יסדו השודד גדיאנטון בחלקי
הארץ אשר רבו יושביהם; אף בעת ההיא
לא היו ידועים חברי האגדות האלה
ליושבים בראש השלטון; על כן הם
לא הכרתו מן הארץ.

- 24 **וּבְשָׁנָה הַהִיא רָבְתָה הַצְּלַחַת הַכְּנִסְיָהּ; אֲלָפִים הִצְטַרְפוּ אֵלֶיהָ וְהִטְבְּלוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה.** And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.
- 25 **כֹּה רַבָּה הִיְתָה הַצְּלַחַת הַכְּנִסְיָהּ וְכֵן הַבְּרָכָה אֲשֶׁר נִנְסְכָה עַל הָעָם, עַד כִּי אִף הַכֹּהֲנִים הַגְּדֹלִים וְהַמּוֹרִים עֲצָמָם הִשְׁתַּמְּמוּ עַד מְאֹד.** And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.
- 26 **וַעֲבֹדַת יְהוָה הַצְּלִיחָה בְּהִטְבְּלָהּ וּבַחְבוּר נִפְשֹׁת רַבּוֹת, רַבּוֹת, אֶל כְּנִסְיַת אֱלֹהִים.** And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.
- 27 **בְּזֹאת נֹכַח כִּי רַחוּם וְחַנוּן יְהוָה אֵל כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם קְדֹשׁוֹ בְּלֵב שָׁלֵם.** Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.
- 28 **וְכֵן רוֹאִים אֲנִיחֵנוּ כִּי שַׁעַר הַשָּׁמַיִם פְּתוּחַ לְכָל; לְכָל הַמֵּאֲמִינִים בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא בֶן אֱלֹהִים.** Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.
- 29 **אֲכֹן, רוֹאִים אֲנִיחֵנוּ כִּי כָּל הַרוֹצֵה יָכוֹל לְהַחֲזִיק בְּדַבַּר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הוּא מֵהִיר וְרַב כֹּחַ, הַמְּכַרִּית אֶת כָּל עֲרַמַת הַשֵּׁטָן וְאֶת מִצְוֹתָיו וְאֶת תְּחֻבוֹתָיו, וּמוֹלִיךְ אֶת הַמֵּאֲמִין בְּמִשְׁיחַ בְּמַסְלֹל יֵשׁוּעַ וְצָר מֵעֲבֹר לְתֹהוֹם הַיְסוּרִים הַמוֹכֵנָה לְבַלְעַ אֶת הַרְשָׁעִים;** Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a straight and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—
- 30 **וּמִשְׁכִּין אֶת נַשְׁמוֹת אֲלֵהָ, אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם הַנִּצְחָיוֹת, לִימִין אֱלֹהִים בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, לְשֹׁבֵת עִם אַבְרָהָם, עִם יִצְחָק וְעִם יַעֲקֹב, וְעִם כָּל אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, וְלֹא לְצֵאת עוֹד.** And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.
- 31 **הִנֵּה, בְּשָׁנָה הַהִיא שָׂרְתָה הַשְּׂמֵחָה בְּאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, וּבְכָל הָאֲזוּרִים הַסּוּבְבִים אוֹתָהּ, אֲכֹן, בְּכָל אֶרֶץ נַחֲלַת הַנְּפִיִּים.** And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.
- 32 **וְהַשְּׁלוֹם וְהַשְּׂמֵחָה הָרַבָּה נִמְשְׁכוּ בְּשָׂאֲרֵית שְׁנַת אַרְבָּעִים וְתִשְׁעִ; וְכֹה הָיָה גַם בְּשְׁנַת חֲמִשִּׁים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.** And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.
- 33 **אִף בְּשְׁנַת חֲמִשִּׁים וְאֶחָת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים שָׂרַר שְׁלוֹם, זֹלַת הַגָּאוּהָ אֲשֶׁר הִחֲלָה לְהִכָּנֵס אֶל הַכְּנִסְיָהּ; לֹא אֵל תּוֹךְ כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, כִּי אִם אֵל לֵב הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר טָעְנוּ כִּי הֵם חִבְרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים.** And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

הילמן ג:לד-ד:ה

- 34 And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.
- הם התנשאו בגאון ואף רדפו רבים מאחיהם. היה זה אסון גדול אשר הסב לחלק העם הנדכף לסבל רדיפות גדולות ולהתאבל ברב מצוקה.
- 35 Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.
- אף הם הרבו לצום ולהתפלל והתחזקו הלוי וחזוק בכניעתם, ואמונתם במשיח נעשתה מוצקת ואיתנה עד אשר מלאה את נפשם שמחה ונחמה, ואף טהרה וקדושה את לבם. והקדושה הזאת באה מפני התמסרות לבם לאלהים.
- 36 And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.
- והיה כי שנת חמשים ושנים כלה בשלום אף היא, זולת הגאון המרבה אשר קנתה שביטה בלב האנשים, וזאת מפני עשרם העצום והצלחתם בארץ. וגאותם אכן גברה בהם מיום ליום.
- 37 And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.
- ובשנת חמשים ושלוש לשלטון השופטים מת הילמן, ובנו הבכור, נפי, החל למשל תחתיו. והוא ישב על כס המשפט ושפט בצדק ובמישרים; אכן, הוא שמר את מצוות אלהים והלך בדרכי אביו.

ד

4

- 1 And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.
- ובשנת חמשים וארבע רבו הפלוגים בכנסייה, ואף פרצה מריבה בקרב העם, עד כי נשפך דם רב.
- 2 And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.
- והמורדים נהרגו או גרשו מן הארץ, והמגרשים הלכו אל מלך הלמניים.
- 3 And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.
- והם התאמצו לעורר את הלמניים לצאת למלחמה על הנפיים, ואולם הלמניים יראו מאד ולא שמעו לדברי הפורשים ההם.
- 4 But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.
- והיה בשנת חמשים ושש לשלטון השופטים עלו פורשים נוספים מן הנפיים אל הלמניים; ובזאת אלה אכן עלה, בעזרת הפורשים קודמיהם, לעוררם לכעס על הנפיים; וכל השנה ההיא נערכו הלמניים למלחמה.
- 5 And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea,
- ובשנת חמשים ושבע הם ירדו אל הנפיים לקרב; והם החלו לזרע מות, עד כי בשנת

הילמן ד:ו-יג

- חמשים ושמונה לשלטון השופטים הם הצליחו להשתלט על ארץ זרעהמלה ואף על כל הארצות עד הארץ הקרובה אל ארץ רב־שפע.
- 6 And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;
- 7 And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.
- 8 And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.
- 9 And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.
- 10 And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.
- 11 Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.
- 12 And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—
- 13 And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they
- והנפיים וחילות מורוניהה גרשו אל ארץ רב־שפע.
- והם הקימו שם בצורים להגן מפני הלמנים, מן הים המערבי ועד הים המזרחי, אשר ארכו מהלך יום אחד לאיש נפי. והם הציבו את חילותיהם על הקו המבצר להגנת שטחיהם הצפוניים.
- כך עלה ביד הפורשים מן הנפיים, בעזרת צבא למני רב, לתפש את כל נחלת הנפיים, אשר היתה בארץ הדרום. כל זה נעשה בשנת חמשים ושמונה ובשנת חמשים ותשע לשלטון השופטים.
- והיה בשנת ששים לשלטון השופטים הצליח מורוניהה עם צבאו לתפש חלקים רבים מן הארץ. אכן, הם השיבו לידיהם ערים רבות אשר נפלו לידי הלמנים.
- ובשנת ששים ואחת לשלטון השופטים הם הצליחו להשיב לידיהם מחצית מכל נחלתם.
- והנה, אבדות הנפיים הגדולות האלה וההרג הרב אשר בקרבם לא היו באים עליהם לולא הרשעה והתועבות אשר בקרבם; ואף היה בקרב אלה אשר הצהירו כי חברי כנסיית אלהים הם.
- וזאת באה עליהם מפני גאות לבבם, מפני עשרם העצום, אכן, כי נגשו בעניים, ומנעו את לחמם מן הרעבים ואת לבושם מן העירמים, ומפני הכותם את אחיהם הנכנעים על הלחי, ומפני שימם את הקדוש ללעג, והכחישם את רוח הנבואה וההתגלות, ויען אשר רצחו ובוזו ורמו ונגבו ונאפו, ועל קומם למריבות גדולות ועל פי ערקו אל ארץ נפי, אל הלמנים.
- ומפני רשעתם הגדולה הזאת והתפארותם בכחם, הם נעזבו להשען על כחם בלבד;

- לְכֹן לֹא הִצְלִיחוּ, כִּי אִם עָנוּ וְהָבּוּ וְגָרְשׁוּ
מִפְּנֵי הַלְּמָנִים, עַד אֲשֶׁר אָבְדוּ כְּמֵעֵט אֶת
כָּל אֲדָמוֹתֵיהֶם.
- 14 But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.
- וְהָנָה, הֵם נִחְמוּ עַל רְעֵתָם, וַיְכַמְדַּת תְּשׁוּבָתָם
הַחֲלוּ לְהִצְלִיחַ.
- 15 And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.
- וּבְרֵאוֹת מוֹרוֹנִיחָה כִּי הֵם נִחְמוּ עַל רְעֵתָם,
הוּא הֵעִז לְהוֹלִיכֵם מִמְּקוֹם לְמְקוֹם וּמִעִיר
לְעִיר, עַד אֲשֶׁר הִשִּׁיבוּ לְיָדֵיהֶם אֶת מַחְצִית
רְכוּשָׁם וּמַחְצִית מְכַלְל אֲדָמוֹתֵיהֶם.
- 16 For when Moronihah saw that they did repent he did venture to lead them forth from place to place, and from city to city, even until they had regained the one-half of their property and the one-half of all their lands.
- כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁשִׁים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפְטִים.
- 17 And thus ended the sixty and first year of the reign of the judges.
- וּבְשַׁנַּת שְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים,
לֹא יָכוֹל הָיָה מוֹרוֹנִיחָה לְהוֹסִיף לְתַפֵּשׂ נַחֲלוֹת
מִיַּד הַלְּמָנִים.
- 18 And it came to pass in the sixty and second year of the reign of the judges, that Moronihah could obtain no more possessions over the Lamanites.
- עַל כֵּן נִטְשׁוּ הַנְּפִיִּים אֶת תְּכַנְיָתָם לְכַבֵּשׂ אֶת
שְׂאֵר אֲדָמוֹתֵיהֶם, יַעַן אֲשֶׁר מִסְפַּר הַלְּמָנִים הָיָה
כֹּה רַב, עַד כִּי הִתְגַּבְּרוּת עָלֵיהֶם הָיְתָה מֵעַבְרָה
לְהִשָּׁג יָדָם. לְכֹן הִעֲסִיק מוֹרוֹנִיחָה אֶת כָּל צְבָאוֹ
בְּהַגְנַת חֻלְקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹשְׁבוּ לָיָדָם.
- 19 Therefore they did abandon their design to obtain the remainder of their lands, for so numerous were the Lamanites that it became impossible for the Nephites to obtain more power over them; therefore Moronihah did employ all his armies in maintaining those parts which he had taken.
- וְהַנְּפִיִּים פָּחְדוּ פָּחְדוֹ גָּדוֹל, מִפְּנֵי מִסְפַּר
הַלְּמָנִים הָעָצוּם, כֵּן יִגְבְּרוּ אֵלָה עָלֵיהֶם,
וַיִּרְמְסוּם וַיְהַרְגוּם וַיְשַׁמְדוּם.
- 20 And it came to pass, because of the greatness of the number of the Lamanites the Nephites were in great fear, lest they should be overpowered, and trodden down, and slain, and destroyed.
- הֵם זָכְרוּ אֶת נְבוֹאוֹת עֲלֵמָא וְאֵת דְּבָרֵי
מוֹשִׁיעַ, וַיִּרְאוּ כִּי עִם קִשָּׁה עָרְף הֵם וְכִי הִפְרוּ
אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים;
- 21 Yea, they began to remember the prophecies of Alma, and also the words of Mosiah; and they saw that they had been a stiffnecked people, and that they had set at naught the commandments of God.
- וְכִי הֵם שָׁנוּ וַיִּרְמְסוּ תַחַת רַגְלֵיהֶם אֶת חֻקֵי
מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר צִוְּהוּ יְהוָה לְתַת לָעָם. וְהֵם רָאוּ
כִּי חֻקֵיהֶם נִשְׁחָתוּ, וְכִי הֵם הָיוּ לָעָם רָשָׁע,
עַד כִּי הִרְשִׁיעוּ כְּלָמָיִם;
- 22 And that they had altered and trampled under their feet the laws of Mosiah, or that which the Lord commanded him to give unto the people; and they saw that their laws had become corrupted, and that they had become a wicked people, insomuch that they were wicked even like unto the Lamanites.

הילמן ד:כג-ה:ו

- 23 And because of their iniquity the church had begun to dwindle; and they began to disbelieve in the spirit of prophecy and in the spirit of revelation; and the judgments of God did stare them in the face.
- 24 And they saw that they had become weak, like unto their brethren, the Lamanites, and that the Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it had withdrawn from them because the Spirit of the Lord doth not dwell in unholy temples—
- 25 Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God, they must unavoidably perish.
- 26 For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.
- וְכִי מִפְּנֵי עֲוֹנָם נִחְלְשָׁה הַכְּנִסְיָהּ; וְכִי הֵם הִחְלוּ לִכְפֹּר בְּרוּחַ הַנְּבוּאָה וּבְרוּחַ הַהִתְגַּלוֹת; וְכִי מִשְׁפָּט אֱלֹהִים הִזְעִים אֲלֵיהֶם פָּנָיו.
- וְהֵם רָאוּ כִּי הֵם נִהְיוּ חֲלָשִׁים כְּאַחֵיהֶם הַלְּמָנִים, וְכִי רוּחַ יְהוָה אֵינּוּ שׁוֹמֵר עֲלֵיהֶם עוֹד. אָכֵן, הִסְתַּלַּק מֵהֶם רוּחַ יְהוָה כִּי אֵינּוּ שׁוֹכֵן בְּהֵיכָלוֹת מִחֲלָלִים.
- לְכֵן, יָעַן אֲשֶׁר הֵם הִדְרָדְרוּ אֶל חֹסֶר אֲמוּנָה וְרָשָׁע נוֹרָא, חָדַל יְהוָה לְשַׁמְרָם בְּכַחוֹ הַנִּפְלָא אֲשֶׁר אֵין עֲרֹף לוֹ. וְהֵם רָאוּ כִּי הַלְּמָנִים רַבִּים מֵהֶם עַד מְאֹד וְכִי אִם לֹא יִדְבְּקוּ בִיהוָה אֱלֹהֵיהֶם, לֹא יִהְיֶה לָהֶם כָּל מְנוּס מִכְּפָלְיוֹן.
- וְהִנֵּה, הֵם רָאוּ כִּי כַח הַלְּמָנִים הָיָה כְּכַחֲם, בְּהַלְחָם אִישׁ בְּאִישׁ. כֹּה הֵם נָפְלוּ אֶל הַפֶּשַׁע הַגָּדוֹל הַזֶּה, וְכֹה הֵם נִחְלְשׁוּ; וְכָל זֹאת עַל דְּבַר פֶּשַׁעַם בְּמִשְׁךְ שָׁנִים מְעוֹטוֹת.

ה

5

- 1 And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.
- 2 For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.
- 3 Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.
- 4 And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;
- 5 For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:
- 6 Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have
- וּבְעֵצֶם הַשָּׁנָה הַהִיא מָסַר נְפִי אֶת כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט לְאִישׁ אֲשֶׁר שְׁמוֹ נְקָרָא כְּזוֹרָם.
- כִּי הָיוּת אֲשֶׁר נִוְסְדוּ חֻקֵיהֶם וּמִמְשַׁלְתָּם עַל קוֹלוֹת הָעָם הַבוֹחֵר, וַיַּעַן אֲשֶׁר רַבּוּ הַבוֹחֵרִים בְּרַע מִן הַבוֹחֵרִים בְּטוֹב, הֵם בְּשֵׁלוֹ לְקִרְאָת הַשְּׂמִדָּה, כִּי חֻקֵיהֶם נִעְשׂוּ מִשְׁחָתִים.
- וְלֹא זֶה בְּלִבְדָּ, כִּי הָיוּ הֵם עִם קִשָּׁה עֲרָף, עַד אֲשֶׁר לֹא נָתַן הָיָה לְשֵׁלֵט בָּהֶם בְּחֹק אוֹ בְצַדִּיק בְּלִתִּי אִם לְהַשְׂמִידָם.
- וְנְפִי הִתִּיַּעַם מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְהוּא הֶעֱבִיר אֶת כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט לְזוֹלָתוֹ, וְהִתְמַסֵּר לְהַטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּשָׂאֲרֵית יְמֵי חַיָּו. וְכִמּוֹהוּ עָשָׂה לְחֵי, אַחִיו, כָּל שְׂאֲרֵית יְמָיו.
- כִּי הֵם זָכְרוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם הִילְמָן אָבִיהֶם. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר:
- הִנֵּה, בְּנֵי רְצוּנִי כִּי תִזְכְּרוּ לְשׁוֹר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים. וּמִי יִתֵּן וְתִשְׁמִיעוּ לְעַם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. קִרְאֵתִיכֶם בְּשֵׁמוֹת אָבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים, אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם;

הילמן ה:ז-יג

- וְזֹאת עָשִׂיתִי כִּי בִזְכְּרְכֶם אֶת שְׁמוֹתֵיכֶם
תִּזְכְּרוּ בָהֶם. וּבִזְכְּרְכֶם אוֹתָם תִּזְכְּרוּ אֶת
מַעֲשֵׂיהֶם. וּבִזְכְּרְכֶם אֶת מַעֲשֵׂיהֶם תִּדְעוּ
כִּי נָאֵמַר וְאִף נִכְתָּב כִּי טוֹבִים הָיוּ.
- עַל כֵּן, בְּנֵי, רְצוֹנִי כִּי תַעֲשׂוּ אֶת הַטוֹב,
לְמַעַן יֵאמַר עַל אוֹדוֹתֵיכֶם, וְאִף יִכְתָּב,
כְּאִמּוֹר וּכְכֹתוֹב עֲלֵיהֶם.
- וְעַתָּה, בְּנֵי, רְצוֹנִי לְבַקֶּשְׁכֶם עוֹד דְּבַר־מָה.
אֲלֵךְ נָא תַעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְשֵׁם
הַתְּפָאָרוֹת, כִּי אִם תַעֲשׂוּם בְּעִבּוֹר תִּאֲצְרוּ
לְכֶם אוֹצָר בְּשָׁמַיִם, אֲשֶׁר הוּא נֶצְחִי וְאֵינּוּ
כֹּלֵה, לְמַעַן תִּהְיֶה לְכֶם מַתָּנַת הַיְקָר, חַיֵּי עוֹלָם.
אֲשֶׁר יֵשׁ לָנוּ לְהַנִּיחַ כִּי נִתְּנָה לְאֲבוֹתֵינוּ.
- זְכוֹר תִּזְכְּרוּ, בְּנֵי, אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר
הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶל עַמּוֹ; זָכְרוּ נָא כִּי אֵין דְּרֹךְ אוֹ
אֶפֶס אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יוּכַל אָדָם לְהוֹשֵׁעַ, כִּי אִם
בְּדָם כְּפָרַת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא.
אֲכֹן, זָכְרוּ כִּי בָא הוּא לְגַאֵל אֶת הָעוֹלָם.
- זָכְרוּ אִף אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲמוּלֵק אֶל
זְאֶזְרוֹם בְּעִיר עַמּוֹנִיָּה; כִּי הוּא אָמַר אֵלָיו כִּי
בּוֹא יְבוֹא יְהוָה לְגַאֵל אֶת עַמּוֹ; אִף לֹא יְבוֹא
הוּא לְגַאֵל אוֹתָם בְּעוֹדָם חוֹטְאִים, כִּי אִם יְגַאֵל
אוֹתָם מִחַטָּאֵיהֶם.
- וְכַח נִתֵּן לוֹ מֵאֵת הָאֵב לְגַאֵל מִחַטָּאֵיהֶם מִפְּנֵי
תְּשׁוּבַתָם מִחַטָּא. לְכֵן הוּא שָׁלַח אֶת מַלְאָכָיו
לְהַשְׁמִיעַ אֶת תְּנֻחָתוֹ עַל תְּנַאי הַתְּשׁוּבָה,
הַמְּפַעֲלִים אֶת כֹּחַ הַגּוֹאֵל עַל הַנְּחָמִים עַל
חַטָּאֵיהֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם.
- וְעַתָּה, בְּנֵי, זְכוֹר תִּזְכְּרוּ כִּי עֲלֵיכֶם לְבַנוֹת אֶת
יְסוּדְכֶם עַל צוֹר גּוֹאֲלָנוּ, אֲשֶׁר הוּא הַמְּשִׁיחַ,
בֶּן אֱלֹהִים; וּבָעֵת אֲשֶׁר יִשְׁלַח הַשָּׁטָן אֶת
סוּפוֹתָיו הָעִזּוֹת, וְאֵת חֲצֵי הַסְּעָרָה, בְּעֵת
אֲשֶׁר יִכְכֶם כָּל הַבָּרָד וְהָרוּחוֹת הָאֲדִירוֹת
אֲשֶׁר לוֹ, לֹא יִהְיֶה בְּאֵלֶּה כֹּחַ לְגָרֵר אֶתְכֶם
אֶל מַעֲמְקֵי תְהוֹם הַיְסוּרִים וַיְגוֹן עוֹלָם, יַעַן
אֲשֶׁר בְּנִיִּים אַתֶּם עַל הַצּוֹר, אֲשֶׁר הוּא יְסוּד
מִבְּטָחִים, יְסוּד אֲשֶׁר הַבּוֹנִים עָלָיו לֹא יִמוּטוּ.
- וְעַתָּה, בְּנֵי, זְכוֹר תִּזְכְּרוּ אֲשֶׁר לָמַד הֵילְמָן אֶת בְּנָיו.
אֲכֹן, דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר אֵינִם כְּתוּבִים, וְכֵן
דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר כְּתוּבִים הוּא לְמַדְם.
- 7 Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.
- 8 And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.
- 9 O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come, yea, remember that he cometh to redeem the world.
- 10 And remember also the words which Amulek spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.
- 11 And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.
- 12 And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.
- 13 And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

הילמן היד-כג

- 14 והם זכרו את דבריו; ועל כן יצאו, והם שומרים את מצוות אלהים, ללמד את דבר אלהים בקרב כל עם נפי; וראשית דרכם בעיר רבי־שפע.
- 15 ומשם הם המשיכו בדרכם אל העיר גיד; ומן העיר גיד אל העיר מולק.
- 16 וכך הם הלכו מעיר אל עיר, עד אשר הם עברו בקרב כל עם נפי היושב בארץ הדרום; ומשם אל ארץ זרעהמלה, אל הלמנים.
- 17 והם הטיפו בכח רב, עד כי הבישו רבים מן הפורשים ההם, אשר רחקו מן הנפיים; אלה באו והתודו על חטאייהם והטבלו לשם תשובה ומיד שבו אל הנפיים והתאמצו לתקן את אשר עולו להם.
- 18 ונפי ולחי הטיפו אל הלמנים בכח רב ובתקף סמכות, כי בעבור יוכלו לדבר הם קבלו כח וסמכות ואף נתנו להם הדברים אשר עליהם לומר;
- 19 על כן הסבו דבריהם השתוממות רבה בין הלמנים, ואף שכנעום, עד כי שמונת אלפים מן הלמנים היושבים בארץ זרעהמלה ובסביבותיה הטבלו לשם תשובה ונוכחו לדעת את דבר רשעת מסורות אבותיהם.
- 20 אז המשיכו נפי ולחי את דרכם אל ארץ נפי.
- 21 ושם תפשו צבא למנים והשליכם אל הכלא, הוא בית הכלא אשר בו נכלאו עמון ועמיתיו על ידי משרתי למחי.
- 22 והיה אחר אשר הם היו פלואים ימים רבים בלי מזון, נכנסו הלמנים אל בית הכלא לקחתם ולהוציאם להורג.
- 23 והנה הקפו נפי ולחי בכעיו אש. והלמנים לא העזו לשלח את ידם אליהם מפחדם פן יכו. ונפי ולחי לא נכו; הם היו פעומדים בתוך אש ולא נשרפו.
- 14 And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;
- 15 And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;
- 16 And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.
- 17 And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.
- 18 And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority, given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—
- 19 Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.
- 20 And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.
- 21 And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.
- 22 And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.
- 23 And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

הילמן ה:כד-לג

- 24 And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.
- 25 For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.
- 26 And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.
- 27 And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.
- 28 And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.
- 29 And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.
- 30 And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—
- 31 And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—
- 32 And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.
- 33 And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.
- וּבְרֵאוֹתָם כִּי הִקְפוּ בְעַמּוּד אֵשׁ וְכִי לֹא נִשְׂרְפוּ, לְבָם לִבַּשׁ אִמְץ;
- יָעוּ אֲשֶׁר הֵם רָאוּ כִּי הִלְמְנִים לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח יָד אֲלֵיהֶם וְאִף לֹא הֵעִזוּ לְהִתְקָרֵב אֲלֵיהֶם, וְכִי הֵם עָמְדוּ דּוֹמְמִים כְּמִכִּי תַמְהוֹן.
- אִז עָמְדוּ לְפָנֵיהֶם נְפִי וְלֵחִי וְדִבְרוּ אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: אַל תִּירָאוּ, כִּי הִנֵּה אֱלֹהִים הוּא הַמְרַאֶה לְכֶם אֶת הַדָּבָר הַנִּפְלֵא הַזֶּה; הֵן הוּא מְרַאֶה לְכֶם כִּי אֵינְכֶם יְכוּלִים לְשַׁלַּח אֶת יְדֵכֶם אֵלֵינוּ לְהַרְגֵנוּ.
- וּבְאֶמְרָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חָרְדָה הָאֲדָמָה חָרְדָה עֲזָה מְאֹד וְקִירוֹת בַּיִת הַכְּלֵא הִזְדַּעְזְעוּ, כְּאִלּוּ עָמְדוּ לְקַרְס אַרְצָה; אֲךָ הִנֵּה, לֹא נָפְלוּ הֵם. וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּבַיִת הַכְּלֵא הָיוּ לְמְנִים וְנִפְיִים פּוֹרְשִׁים.
- וְהָיָה כִּי פָסַם עָנָן עֲלֵהָ וְנִפְלְהָ עֲלֵיהֶם אֵימַת הוֹד מִבְּעִיתָהּ.
- וְקוֹל נִשְׁמַע, כְּאִלּוּ מֵעַל עָנָן הָעֲלֵטָה, לֵאמֹר: הִנְחֵם תִּנְחַמוּ מִחַטָּאֵיכֶם וְאַל תִּבְקְשׁוּ עוֹד לְאַבֵּד אֶת עַבְדֵי אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּים אֲלֵיכֶם לְבַשֵּׁר טוֹב.
- וְכַאֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל הַזֶּה וְנוֹכְחוּ כִּי לֹא הָיָה זֶה קוֹל רַעַם וְאִף לֹא קוֹל הַמְלָה רַבָּה, כִּי אִם קוֹל שָׁקֵט בְּתַכְלִית הַרֶף, כְּאִלּוּ לַחֵשׁ, אֲשֶׁר חָדַר אֶל עַמְקֵי הַנֶּפֶשׁ;
- וְעַל אִף רֶף הַקּוֹל, חָרְדָה הָאָרֶץ חָרְדָה עֲזָה וְקִירוֹת בַּיִת הַכְּלֵא הִזְדַּעְזְעוּ שֵׁנִית, כְּאִלּוּ עָמְדוּ לְקַרְס אַרְצָה, וְהִנֵּה לֹא נִמוּג עָנָן הָעֲלֵטָה אֲשֶׁר אָפַף אוֹתָם;
- וְהִנֵּה הוֹסִיף הַקּוֹל לֵאמֹר: הִנְחֵם תִּנְחַמוּ מִחַטָּאֵיכֶם כִּי קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת שָׁמַיִם וְאַל תִּבְקְשׁוּ עוֹד לְאַבֵּד אֶת עַבְדֵי וְהָאָרֶץ הוֹסִיפָה לְחַרֵּד וְהַקִּירוֹת הִזְדַּעְזְעוּ.
- וְהִנֵּה נִשְׁמַע הַקּוֹל בְּשִׁלִּישִׁית, וְהוּא דִּבֶּר אֲלֵיהֶם דְּבָרִים מִפְּלֵאִים אֲשֶׁר לֹא יוּכַל אָדָם לְהִשְׁמִיעֵם; וְהַקִּירוֹת הִזְדַּעְזְעוּ עוֹד וְהָאָרֶץ חָרְדָה, כְּאִלּוּ עָמְדָה לְהִבָּקַע.

הילמן ה:לד-מד

- 34 And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.
- וְהָיָה כִּי לֹא יָכְלוּ הַלְּמָנִיתִים לָנוּס, יַעַן אֲשֶׁר אָפְפוּ אוֹתָם עֲנַן הָעֲלֻטָּה וּמִפְּנֵי הַיּוֹתָם מִשְׁתַּקִּים מִן הַפַּחַד אֲשֶׁר נָפַל עֲלֵיהֶם.
- 35 Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.
- וְאִישׁ אֶחָד הָיָה בִּינֵיהֶם, נִפְיֵי מְלֻדָּה, אֲשֶׁר נִמְנָה לְפָנֵים עִם חֲבָרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, וְאוֹלָם פָּרַשׁ מֵהֶם.
- 36 And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.
- וְהָיָה בְּהִפְנוֹתוֹ אֶת מַבְטּוֹ, וְהִנֵּה מִבְּעַד לְעֲנַן הָעֲלֻטָּה הוּא רָאָה אֶת פְּנֵי נְפִי וְלְחִי. וְהִנֵּה הֵם זָרְחוּ וְהִזְהִירוּ כְּפְנֵי מְלֻאכֵי אֱלֹהִים. וְהוּא רָאָה כִּי הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם הַשָּׁמַיְמָה, וְהֵם הָיוּ כַּמְדַּבְּרִים אוֹ כְּנוֹשְׂאִים קוֹל אֶל מִי אֲשֶׁר רָאוּהוּ.
- 37 And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.
- אָז קָרָא הָאִישׁ הַזֶּה אֶל הַהֶמוּן, לְהִפְנוֹת אֶת מַבְטָם וּלְרְאוֹת. וְהִנֵּה, נָתַן לָהֶם כֹּחַ, וְהֵם פָּנוּ וְהִבִּיטוּ וְרָאוּ אֶת פְּנֵי נְפִי וְלְחִי.
- 38 And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?
- וְהֵם אָמְרוּ אֶל הָאִישׁ: מָה מְשֻׁמַּע כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְעִם מִי שׁוֹחִים הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה?
- 39 Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.
- וְשֵׁם הָאִישׁ הַהוּא נְקִרָא עַמִּינָדָב. וְכֵה אָמַר לָהֶם עַמִּינָדָב: מְשֻׁחִים הֵם עִם מְלֻאכֵי אֱלֹהִים.
- 40 And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?
- וְאָמְרוּ לוֹ הַלְּמָנִיתִים: מָה נַעֲשֶׂה בְּעִבּוּר יָסוּר מִכְּסוּתָנוּ עֲנַן הָעֲלֻטָּה הַזֶּה?
- 41 And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.
- וְאָמַר אֲלֵיהֶם עַמִּינָדָב: עָלֵיכֶם לְהִנָּחַם מִחַטָּאֵיכֶם וּלְקַרֵּא אֶל הַקּוֹל, עַד אֲשֶׁר תִּתְאַזְרוּ אֶמּוֹנָה בְּמִשְׁיַחַת, אֲשֶׁר עֲלָמָא וְעַמּוּלֵק וְזִיזְרוֹם לְמַדּוּכֶם עַל אוֹדוֹתֵי; וּבַעֲשׂוֹתְכֶם בֵּן יָסוּר עֲנַן הָעֲלֻטָּה מֵעָלֵיכֶם.
- 42 And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.
- אָז הִחֲלוּ כְּלֵם לְקַרֵּא אֶל קוֹל מִי אֲשֶׁר הִתְרִיד אֶת הָאָרֶץ; וְהֵם קָרְאוּ עַד אֲשֶׁר נִמּוּג עֲנַן הָעֲלֻטָּה.
- 43 And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.
- וְהָיָה בְּהִבְיֵטֵם סָבִיב וּבִרְאוֹתֶם כִּי נִמּוּג עֲנַן הָעֲלֻטָּה אֲשֶׁר אָפְפוּ, וְהִנֵּה הֵם רָאוּ כִּי הֵם מְקֻפְּסִים, כָּל אִישׁ מֵהֶם, בְּעַמּוּד אֵשׁ.
- 44 And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm
- וּבְתוֹכָם הָיוּ נְפִי וְלְחִי; אָכֵן, אַף הֵם הָיוּ מְקֻפְּסִים כְּאֵלוּ בְּתוֹךְ לְהַבֵּת אֵשׁ, אַךְ לֹא אָנָּה

הילמן ה:מה-ו:ב

לָהֶם כָּל רַע, וְאִף קִירוֹת בַּיִת הַכֶּלֶא לֹא נֶאֱחָזוּ
בָּאֵשׁ. וְהֵם מְלֵאוּ שִׂמְחָה אֲשֶׁר אֵין לְתַאֲרָה,
וְכֻלָּה אוֹמְרֵת כְּבוֹד.

them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

וְהִנֵּה יֵרְדֶה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מֵאֵת אֱלֹהִים מִן
הַשָּׁמַיִם וְנִכְנְסָה אֶל לְבָבָם וְהֵם כְּאִלוּ מְלֵאוּ אֵשׁ
וַיְכַלּוּ לְהַבִּיעַ דְּבָרִים נִפְלְאִים.

45 And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.

אִז נִשְׁמַע קוֹל בְּאֲזִינֵיהֶם, קוֹל נְעִים, כְּאִלוּ
לְחַשׁ, לֵאמֹר:

46 And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:

שְׁלוֹם, שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם, עַל אֱמוּנַתְכֶם בְּבִנֵי
יְקִירֵי הָאֱהוֹב, אֲשֶׁר הוּא קִיָּם מִסִּדּוֹד הָעוֹלָם.

47 Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.

וְכַאֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ זֹאת, הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם
כְּאִלוּ אָבוּ לְרֹאוֹת מֵאֵין בָּא הַקּוֹל. וְהִנֵּה הֵם
רָאוּ כִּי נִפְתְּחִים הַשָּׁמַיִם, וּמְלָאָכִים יוֹרְדִים
וּמְשֻׁמְשִׁים לְפָנֵיהֶם.

48 And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.

כִּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת נַפְשׁ רָאוּ וְשָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וְהֵם הִצְטִיּוּ לְצִאֲתָא, וְלֹא לְתַמּוֹה וְאִף
לֹא לְהִטִּיל סִפְקָא.

49 And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.

וְהֵם יָצְאוּ וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵי הָעָם, בְּהַשְׁמִיעֵם בְּכֹל
אֲזוּרֵי הָאֶרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב אֶת כָּל הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ וְרָאוּ, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּכְּנְעוּ רַב
הַלְמָנִים עַל יְדֵיהֶם, מִפְּנֵי הַרְאָיוֹת הַבְּרוּרוֹת
אֲשֶׁר לְפָנֵיהֶם.

50 And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.

וְכֹל אֲשֶׁר הִשְׁתַּכְּנְעוּ הִנִּיחוּ אֶת כָּלֵי מִלְחַמָּתָם
וְאִף נָטְשׁוּ אֶת שְׂנְאָתָם וְאֶת מִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם.

51 And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.

וְהָיָה כִּי הֵם מָסְרוּ לְיַד הַנְּפִיִים אֶת אֲדָמוֹת
נְחֻלָּתָם.

52 And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

ו

6

וְהָיָה בְּתַם שְׁנַת שְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם לְשִׁלְטוֹן
הַשׁוֹפֵטִים, וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ;
וְרַב הַלְמָנִים הִפְכוּ עִם צְדִיקָא, עַד כִּי צְדָקְתָם
עָלְתָה עַל צְדָקַת הַנְּפִיִים, כִּי הֵם הָיוּ אִיתְנִים
וַיִּצְיָבוּ בְּאֱמוּנָתָם.

1 And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, insomuch that their righteousness did exceed that of the Nephites because of their firmness and their steadiness in the faith.

כִּי הִנֵּה, רַבִּים מִן הַנְּפִיִים הָיוּ לְאֲנָשִׁים קָשִׁים
וְנִקְשָׁים, וּמְרֻשְׁעִים עַד מְאֹד, עַד כִּי הֵם מְאֹסוּ

2 For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, insomuch that they did reject the

הילמן ו:ג-יא

- אֶת דְּבַר אֱלֹהִים וְכָל דְּבַר הַטְּפָה וְנִבְוָאָה
אֲשֶׁר בא בְּקִרְבָּם.
- 3 Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another and did rejoice one with another, and did have great joy.
- 4 And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.
- 5 Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.
- 6 And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.
- 7 And behold, there was peace in all the land, insomuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.
- 8 And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.
- 9 And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.
- 10 Now the land south was called Lehi and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.
- 11 And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.
- ואוֹלָם, שְׂמַחוּ מְאֹד אֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה עַל הַפִּיכַת
הַלְּמָנִים לְמַאֲמֵינֵי יְהוָה, כִּי נִוְסְדָה בֵּינֵיהֶם
כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְהֵם הִתְחַבְּרוּ זֶה לְזֶה וְשָׂשׂוּ
זֶה בְּזֶה, וְרִבְּהוּ הִיתָה שְׂמֻחָתָם.
- 4 וְרַבִּים מִן הַלְּמָנִים יָרְדוּ אֶל אֶרֶץ זֶרְעֵמְלָה
וְהִשְׁמִיעוּ לָעָם הַנְּפִיִים עַל אֹדוֹת אִפְּן
הַפִּיכָתָם לְמַאֲמֵינֵי יְהוָה וְהִפְצִירוּ בָּהֶם
לְהֵאֱמִין וּלְשׁוּב מִרְעָתָם.
- 5 אָכֵן, רַבִּים מֵהֶם הִטִּיפוּ בְּרַב עֹז וּבְתִקְוָה
סְמֻכוֹת עַד כִּי שְׁפְלוּ רַבִּים מִן הַנְּפִיִים אֶל
עֲמֻקֵי הַהִכְנָעָה, וְהִפְכוּ נְאֻמָּנִים נְכַנְעִים
לְאֱלֹהִים וְלִשְׂה.
- 6 וְרַבִּים מִן הַלְּמָנִים הִלְכוּ אֶל אֶרֶץ הַצְּפוֹן;
וְאִף נְפִי וְלְהִי הִלְכוּ שָׁמָּה לְהִטִּיף לָעָם. וְכֹה
כָּלְתָה שְׁנַת שְׁשִׁים וְשָׁלֹשׁ.
- 7 וְהָיָה שְׁלוֹם בְּכָל הָאָרֶץ, עַד כִּי הִלְכוּ הַנְּפִיִים
אֶל כָּל מְקוֹם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר חָפְצוּ, אִם אֶל
מוֹשְׁבוֹת הַנְּפִיִים, וְאִם אֶל מוֹשְׁבוֹת הַלְּמָנִים.
- 8 וְאִף הַלְּמָנִים הִלְכוּ בְּאֲשֶׁר חָפְצוּ, אִם אֶל
מוֹשְׁבוֹת הַלְּמָנִים, וְאִם אֶל מוֹשְׁבוֹת הַנְּפִיִים.
כֹּה הִתְנַהֵל בֵּינֵיהֶם מִשָּׂא וּמִתָּן חֲפָשִׁי לְמִקָּח
וּמִמְכָּר וּלְרוּחַ כְּחֻפְצָם.
- 9 אַז הָאִיר לָהֶם הָעֶשֶׂר פָּנִים עַד מְאֹד, הַלְּמָנִים
וְהַנְּפִיִים כְּאֶחָד; וְהֵם צָבְרוּ זָהָב וְכֶסֶף וְכָל מִינֵי
מִתְּכֹת יְקָרוֹת בְּשִׁפְעַ עֲצוֹם וְרַב, בְּאֶרֶץ
הַצְּפוֹן כְּבְּאֶרֶץ הַדְּרוֹם.
- 10 וְאֶרֶץ הַדְּרוֹם נִקְרְאָה בְּשֵׁם לְהִי וְאֶרֶץ הַצְּפוֹן
נִקְרְאָה בְּשֵׁם מוּלֵק, כְּשֵׁם בֶּן צְדָקְיָהוּ, כִּי אֶל
אֶרֶץ הַצְּפוֹן הֵבִיא יְהוָה אֶת מוּלֵק וְאֶל אֶרֶץ
הַדְּרוֹם הֵבִיא אֶת לְהִי.
- 11 אָכֵן, בְּשֵׁתֵי הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה הָיוּ כָּל סוּגֵי זָהָב
וְכֶסֶף וְעֵפְרוֹת יְקָרוֹת לְמִינֵיהֶן; וְכֹן הָיוּ שָׂם
אֲמָנֵי מַחְשָׁבֶת אֲשֶׁר הִפְיָקוּ כָּל מִין עֲפָרָה
וְצִרְפוּהָ, וְכֹה הֵם הִתְעַשְּׂרוּ.

הילמן ו:יב-כא

- 12 והם גדלו תבואות בשפע, בצפון כבדרום. והם עלו ושגשגו עד מאד, בצפון כבדרום. והם רבו בארץ ועצמו מאד. והם גדלו עדרי צאן ובקר לרב וכו' עגלי מרבק רבים.
- 13 Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.
- 14 והיה בשנת ששים וחמש היה להם רב שמחה ושלוש, אכן, הטפה רבה ונבואות רבות על העתיד לבוא. וכה חלפה שנת ששים וחמש.
- 14 And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.
- 15 והיה בשנת ששים ושש לשלטון השופטים, רצחה יד אלמונית את כוזרם בעודו יושב על כס המשפט. ובשנה ההיא נרצח גם בנו, אשר בתרהו העם תחת אביו. וכה חלפה שנת ששים ושש.
- 15 And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.
- 16 והיה בראשית שנת ששים ושבע החלו האנשים להרשיע מאד כלפניהם.
- 16 And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.
- 17 כי הנה ברכם יהוה בעשר העולם את כה ארצה, עד כי לא התעוררו לרע או למלחמה ולשפיכות דמים. לכן הם הפנו את לבם אל עשרם; אכן, הם החלו לרדף בצע בעבור התנשא איש על אחיו. לכן הם בצעו רציחות בסתר, ושדדו וגזלו למען בצע.
- 17 For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.
- 18 והרוצחים והגזלנים ההם היו כנפיה אשר יסדו קישקומן וגדיאנטון. והנה כי רבים היו אנשי כנפית גדיאנטון, אף בין הנפיים, אף מרבים יותר היו בקרב רשעי הלמנים; והם נקראו בשם שודדי גדיאנטון ורוצחי.
- 18 And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.
- 19 אלה היו האנשים אשר רצחו את השופט העליון כוזרם ואת בנו בעודם על כס המשפט. והנה, לא נתפשו הרוצחים.
- 19 And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.
- 20 וכאשר נזכרו הלמנים לדעת כי יש בקרבם שודדים, הם נעצבו מאד ונקטו כל אמצעי אשר היה לאל ידם להשמידם מעל פני האדמה.
- 20 And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.
- 21 ואולם, השטן עורר את לב מרבית הנפיים, עד כי הם התחברו אל כנפיות השודדים
- 21 But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers,

הילמן ו:כב-כט

- האֵלֶּה וּבָאוּ עִמּוֹן בְּבְרִית וּבְאֵלֶּה, לְהִגּוֹן וְלִשְׁמֹר
אִישׁ אֶת אָחִיו בְּכָל הַנְּסֻבּוֹת הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר
יִמְצְאוּ בָּהֶן, לְבַל יַעֲשִׂי עַל מַעֲשֵׂי הַרְצָח
וְהַגְּזֹל וְהַגְּנֵבָה אֲשֶׁר יִבְצְעוּ.
- 22 And it came to pass that they did have their covenants, and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.
- וְהָיוּ לָהֶם סִמְנִים, אַכְּוֹ, סִמְנֵי סֵתֵר וּמִלּוֹת
סֵתֵר; וְזֹאת בְּעֵבֹר יִבְחִינוּ מִי אָחִיהֶם, אִישׁ
בְּרִיתָם, כִּי בְּלִי כָּל יַחַס לְעוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
אִישׁ, לֹא יִפְגַּע בּוֹ אָחִיו, וְלֹא כָּל חֵבֵר בְּכַנְפֵיתוֹ
אֲשֶׁר עָבַר בְּבְרִית הַהִיא.
- 23 And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.
- וְכֵה הֵם יִכְלוּ לְרַצַּח וְלִגְזֹל וְלִגְנֹב וְלִזְנוֹת
וְלַעֲשׂוֹת כָּל רָשָׁעָה, כְּנִגְדַּד חֻקֵי אֶרְצָם וְאֵף
חֻקֵי אֱלֹהֵיהֶם.
- 24 And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.
- וְכָל אֲשֶׁר הוּא חֵבֵר בְּכַנְפֵיתָם וְגִלְהָה בְּרַבִּים
אֶת רָשָׁעָתָם וְאֶת תּוֹעֵבוֹתֵיהֶם הָעֵמֵד לְדִין,
לֹא עַל פִּי חֻקֵי אֶרְצָם, כִּי אִם כְּפִי חֻקֵי עוֹלָמָם,
אֲשֶׁר חֻקְקוּ גַדְיָאֲנִטוֹן וְקִישְׁקוּמֹן.
- 25 And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.
- הִנֵּה, אֵלֶּה הָאֵלוֹת וּבְרִיתוֹת הַסֵּתֵר אֲשֶׁר צִוָּה
עַלְמָא אֶת בְּנוֹ כִּי לֹא תִצְאָנָה אֵל כָּלֵל
הָאֲנָשִׁים, פֶּן יִסְבוּ אֲבִדוֹן לָעַם.
- 26 Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.
- וְאוּלַּם הָאֵלוֹת וּבְרִיתוֹת הַסֵּתֵר הָהֵן לֹא בָאוּ
אֵל גַּדְיָאֲנִטוֹן מִן הַכְּתָבִים אֲשֶׁר נִמְסְרוּ לְיַדִּי
הִילְמָן, כִּי הֵם נָתַנוּ בְּלִבְ גַּדְיָאֲנִטוֹן עַל יַדֵּי מִי
אֲשֶׁר פָּתָה אֶת אֲבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים לְטַעַם
מִן הַפְּרִי הָאֲסוּר;
- 27 Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—
- הוּא אֲשֶׁר קָשַׁר קָשֶׁר עִם קַיִן כִּי בְרָצַחוּ אֶת הָבֶל
אָחִיו לֹא יֻדָּע הַדְּבָר בְּרַבִּים. וְהוּא קָשַׁר עִם קַיִן
וְעִם הַהוֹלְכִים בְּדַרְכָּיו מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהַלְּאָה.
- 28 Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.
- וְהוּא אֲשֶׁר נָטַע בְּלִבְ הָאֲנָשִׁים לְבָנוֹת מִגְּדֹל
כֹּה גְבוּהָ, בְּעֵבֹר יוֹכְלוּ לְהִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה.
וְהוּא אֲשֶׁר הִטָּעָה אֶת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ
מִן הַמִּגְדָּל הַהוּא אֵל הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֲשֶׁר
הִפִּיץ אֶת מַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁךְ וְהַתּוֹעֵבוֹת עַל פְּנֵי
כָּל הָאֶרֶץ, עַד אֲשֶׁר מָשַׁף אֶת הָאֲנָשִׁים
אֵלֵי אֲבִדוֹן וְאֵל שְׂאוֹל אֵין קֵץ.
- 29 And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.
- אַכְּוֹ, הוּא אֲשֶׁר נָטַע בְּלִבְ גַּדְיָאֲנִטוֹן כִּי יוֹסִיף
לְבַצֵּעַ אֶת מַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁךְ וְהַרְצָח בְּחֹשְׂאֵי;
וְהוּא אֲשֶׁר הִבִּיא זֹאת מֵעַת רִאשִׁית הָאָנוּשׁ
וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה.
- 29 Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

הילמן ו:ל-לח

- 30 And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.
- הנה, הוא אבי כל חטא, והוא ממשיך בעשותו את מעשי החשך שלו והרציחות בחשאי, אכן, בהעבירו את תחבולות הקשר ושבועותיהם ובריתותיהם ומזמות הרשעה הנוראה מדור אל דור, ככל אשר עולה בידו להשתלט על לב בני האדם.
- 31 And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.
- ועתה הוא השתלט על לב הנפיים עד כי נעשו מרשעים מאד. הנה, רבם סרו מדרך הישר ורמסו ברגליהם את מצוות אלהים ופנו אל דרכם, והקימו להם את אילי הזהב וכסףם.
- 32 And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- וכל העוונות האלה באו אליהם במשך שנים מעטות, עד כי מרביתם ארעו להם בשנת ששים ושבע לשלטון השופטים בעם נפי.
- 33 And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also.
- ואף בשנת ששים ושמונה הם הגדילו והרבו את עוונותיהם, למרבה צער הצדיקים ויגונם הרב.
- 34 And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.
- וכה רואים אנחנו כי הנפיים החלו לשקע בחסר אמונה ולהרבות רשע ותועבה, בעוד הלמנים החלו לבוא עד מאד אל דעת אלהיהם; כי הם שמרו את חקיו ואת מצוותיו והלכו לפניו באמת ובישר.
- 35 And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.
- וכה רואים אנחנו כי רוח יהוה החל לרחק מן הנפיים מפני קשי לבבם ורשעתו.
- 36 And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.
- וכה רואים אנחנו כי שפך יהוה את רוחו על הלמנים, כי היו נוחים ורצוצים להאמין בדברו.
- 37 And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.
- אז ערכו הלמנים מצוד על כנפית שודדי גדיאנטון; והם הטיפו את דבר אלהים בקרב חלק עמם המרשע, עד כי נעקרה והשמדה כנפית השודדים ההיא מקרב הלמנים.
- 38 And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.
- ולעמת זאת, טפחו הנפיים את השודדים ותמכו בהם, החל ברשעים אשר בהם, עד אשר הם התפשטו בכל ארץ הנפיים ופתו את מרבית הצדיקים, עד אשר האמינו במעשיהם ולקחו מבזתם והתחברו עמם במעשי הרצח בחשאי ובאגדות הסתר.

הילמן ו:לט-ז:ה

39 וְכַךְ הֵם קִבְּלוּ אֶת הַמְּמִשְׁלָה לְיַדֵּיהֶם בְּלִבָּד, עַד כִּי רָמְסוּ בְּרַגְלֵיהֶם אֶת הָעֲנִיִּים וְהָעֲנֻוִּים וּמְאִמֵּי אֱלֹהִים הַנִּכְנָעִים, וְאֵף הַכּוֹסִים וְשִׁשְׁעוּם וּפָנּוּ לָהֶם עֵרָף.

40 וְכֵן רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הִנְפִיִּים הָיוּ בְּמִצָּב אֵיִם וְכִי הֵם בְּשָׁלוֹ לְקִרְאֵת אֲבִדוֹן עוֹלָם.

41 וְכֵן כָּלְתָה שְׁנַת שְׁשִׁים וְשִׁמוֹנֶה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.

נְבוֹאָת נְפִי בֶן הַיְלָמֹן. אֱלֹהִים מְזַהֵר אֶת עַם נְפִי כִּי יִפְקְדֵם בְּחֵמַת אַפּוֹ, וְיַעֲשֶׂה בָהֶם כְּלִיֹן חָרוֹץ אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם. אֱלֹהִים מַכָּה אֶת עַם נְפִי בַּמִּגְפָּה, וְהֵם שָׁבִים מִרְעַתָּם וּפּוֹנִים אֵלָיו. שְׁמוֹנֶה, אִישׁ לְמִנֵּי, מִנְבֵּא לְנְפִיִּים. (בְּעֵרָף 1–23 לְכַנִּי הַסְפִירָה.) נִכְלָל בַּפְּרָקִים ז–טז.

The prophecy of Nephi the son of Helaman. God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger to their utter destruction unless they repent of their wickedness. God smites the people of Nephi with pestilence, and they repent and turn to him. Samuel, a Lamanite, prophesies to the Nephites. (About 23–1 B.C.) Comprising chapters 7–16.

ז

7

1 וְהִיָּה בְּשַׁנַּת שְׁשִׁים וְתִשְׁעֵי לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, שָׁב נְפִי, בֶן הַיְלָמֹן, מֵאַרְצוֹ הַצָּפוֹן אֶל אֶרֶץ זְרַחֶמְלָה.

2 כִּי הוּא יָצָא בְּקִרְבֵי הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַצָּפוֹן וְהִטִּיף לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים וּנְבֵּא לָהֶם דְּבָרִים רַבִּים.

3 וְהֵם מְאַסּוּ בְּכָל דְּבָרָיו, עַד אֲשֶׁר לֹא יָכוֹל הָיָה לְשִׁבֹת בְּתוֹכָם, וְהוּא שָׁב אֶל אֶרֶץ מוֹלְדָתוֹ.

4 וְהוּא רָאָה כִּי הָעָם שָׂרוּ בְּרִשְׁעָה כֹּה נוֹרָאָה, וְכִי שׁוֹדְדֵי גְדִיאֲנִטוֹן הָיִים יָשְׁבוּ בְּכִסֵּא הַמִּשְׁפָּט, כִּי לָקְחוּ לְיַדֵּיהֶם בְּחֻזְקָה כֹּחַ וּשְׂרָרָה. וְהוּא רָאָה כִּי הֵם סָרוּ מִמִּצְוֹת אֱלֹהִים וְלֹא פָּעְלוּ כְּלָל בְּיִשְׁרָר לְפָנָיו, וְלֹא שִׁפְטוּ בְּצַדִּיק אֶת בְּנֵי הָאָדָם;

5 כִּי הֵם הִרְשִׁיעוּ אֶת הַצַּדִּיק מִפְּנֵי צְדִיקוֹתוֹ, וּפְטָרוּ מֵעֲנֹשׁ אֶת הָאָשָׁם וְאֶת הָרִשָּׁע בְּעִבּוֹר כִּסְפוֹ, אֲכֹן, בְּעִבּוֹר יַחֲזִיקוּ בְּמִשְׁרָתָם בְּרֹאשׁ הַמִּמְשָׁל, לְשִׁלֵּט וּלְהִגֵּד כְּחָפְצָם, בְּעִבּוֹר רוּחַ וְתַהֲלֵת הָאָדָם; וְאֲכֹן, בְּעִבּוֹר יִקַּל עֲלֵיהֶם לְנָאֵף וּלְגַנֵּב וּלְהִרְגֵי וּלְעֲשׂוֹת כְּפִי חָפְצָם.

- והעוון הגדול הזה בא על הנפיים במשך שנים מעטות. וכראות נפי את זאת, התמלא לבו צער והוא קרא ביגון נפשו:
- 6 Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:
- 7 Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—
- 8 Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.
- 9 But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.
- 10 And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.
- והנה, הדברים האלה נאמרו מעל מגדל אשר בגן נפי, אשר ליד הדרך הראשית המוליכה אל השוק המרכזי אשר לעיר זרעהמלה; והנה השתחוה נפי על המגדל אשר בגנו. והמגדל היה ליד שער הגן אשר ליד עברה הדרך הראשית.
- 11 And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.
- ועברו שם אנשים אחדים, וכראותם את נפי השופך את נפשו לפני אלהים על המגדל, הם רצו וספרו לעם את אשר ראו; והעם בא בהמוניו לדעת את סבת האבל הגדול, אשר על רשעת העם.
- 12 And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.
- והיה כאשר קם נפי על רגליו, הוא ראה את המוני העם אשר נקבצו יחדו.
- 13 And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?
- והוא פתח את פיו ואמר אליהם: מדוע נאספתם בלכם? האם בעבור אגיד לכם את עוונותיכם?
- 14 Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!
- אכן, כי עליתי על מגדלי לשפך את נפשי לפני אלהי, מפני צער לבי הרב, אשר מפני עולותיכם!
- 15 And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.
- ומפני אבל וקניתי נאספתם יחדו ואתם משתוממים; אכן, צר גדול יש לכם לתמה. עליכם לתמה כי התמסרתם לידי השטן והוא קנה לו שביתה בה חזקה בתוך לבכם.

הילמן ז: טז-כה

- 16 **וְאִיכָּהּ זֶה נִפְתִּיתֶם לְמִבְקֵשׁ לְהִדְּף אֶת נַפְשְׁכֶם אֶל בּוֹר יְגוֹן אִין קוֹץ וְאַנְחַת עוֹלָמִים?** 16 Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?
- 17 **הִנְחֶמוּ נָא, הִנְחֶמוּ מִחֻטְאֵיכֶם! מִדּוּעַ תָּמוּתוּ? פְּנוּ נָא, פְּנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. מִדּוּעַ עֲזַבְכֶם?** 17 O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?
- 18 **כִּי הוּא כִּי הִקְשִׁיתֶם אֶת לְבַבְכֶם; אַכֵּן, יַעַן אֲשֶׁר אֵינְכֶם רוֹצִים לְשִׁמֵּעַ בְּקוֹל הַרוֹעֵה הַטּוֹב. אַתֶּם הַעִירוֹתֶם אֶת חַמְתּוֹ עֲלֵיכֶם.** 18 It is because you have hardened your hearts; yea, ye will not hearken unto the voice of the good shepherd; yea, ye have provoked him to anger against you.
- 19 **וְהִנֵּה, תַּחַת אֲשֶׁר יִקְבְּצֶכֶם, בְּהִיוֹתְכֶם שְׂבִיִּים מִרְעֵתְכֶם, הוּא יִזְרֶה אֶתְכֶם הֶלְאָה מִפְּנֵיו, בְּעִבּוֹר תִּהְיוּ מֵאֲכָל לְכַלְבִּים וְטָרְף לְחַיֵּי הַשָּׂדֶה.** 19 And behold, instead of gathering you, except ye will repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall become meat for dogs and wild beasts.
- 20 **אִיכָּהּ שָׁכַחְתֶּם אֶת אֱלֹהֵיכֶם בְּעֶצֶם יוֹם הַצִּילוֹ אֶתְכֶם?** 20 O, how could you have forgotten your God in the very day that he has delivered you?
- 21 **וְהִנֵּה, כָּל זֹאת בְּעִבּוֹר הַבְּצָע, וְלֹהֵשֵׁתְבַח בִּי בְנֵי הָאָדָם; אַכֵּן, לְשֵׁם הַשְּׂגִת זָהָב וְכֶסֶף. וְאַתֶּם שִׁתֶּם אֶת לְבַבְכֶם אֶל הָעֵשֶׂר וְאֶל הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבְעִבּוֹרְכֶם אַתֶּם רוֹצְחִים וְגוֹזְלִים וְגוֹנְבִים וּמַעֲדִים עֵדוֹת שֶׁקֶר עַל רַעְכֶם וּפּוֹעֲלִים כָּל אֵין.** 21 But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea, and that ye might get gold and silver. And ye have set your hearts upon the riches and the vain things of this world, for the which ye do murder, and plunder, and steal, and bear false witness against your neighbor, and do all manner of iniquity.
- 22 **וְלָכֵן, אוֹי לָכֶם בְּלִתֵּי אִם תִּנְחַמוּ עַל רַעְתְּכֶם. כִּי אִם לֹא תִנְחַמוּ, הַלְקַח תִּלְקַח מִכֶּם הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְאֵף כָּל הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת אֲשֶׁר מִסְבִּיב, בְּאֶרֶץ נַחֲלָתְנֹנוּ. וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם מְקוֹם בְּתוֹכָן כִּי לֹא יִתֶּן לָכֶם יְהוָה עֹז לְעִמּוֹד בְּפָנָי אוֹיְבֵיכֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה עַד עַתָּה.** 22 And for this cause wo shall come unto you except ye shall repent. For if ye will not repent, behold, this great city, and also all those great cities which are round about, which are in the land of our possession, shall be taken away that ye shall have no place in them; for behold, the Lord will not grant unto you strength, as he has hitherto done, to withstand against your enemies.
- 23 **כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: לֹא אֲרָאָה מַעֲזֵי לְרָשָׁעִים, לְאַחַד מֵאֲשֶׁר לְמַשְׁנֶהוּ. כִּי אִם לְמִנְחָמִים עַל חֻטְאֵיהֶם הַשּׁוֹמְעִים לְדַבְרִי. עַל כֵּן, אַחֵי, רְצוּנִי כִּי תִתְבּוֹנְנוּ, כִּי בְלִתֵּי אִם תִּנְחַמוּ עַל חֻטְאֵיכֶם, טוֹב יִהְיֶה לְלִמְנִים מֵאֲשֶׁר יִהְיֶה לָכֶם.** 23 For behold, thus saith the Lord: I will not show unto the wicked of my strength, to one more than the other, save it be unto those that repent of their sins, and hearken unto my words. Now therefore, I would that ye should behold, my brethren, that it shall be better for the Lamanites than for you except ye shall repent.
- 24 **כִּי הִנֵּה, הֵם צְדִיקִים מִכֶּם, כִּי הֵם אֵינֶם חוֹטְאִים עַל הַיְדִיעָה הַרְבָּה אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם; לָכֵן יִרְחַמֶם יְהוָה; אַכֵּן, הוּא יֶאֱרִיף אֶת יְמֵיהֶם וְיַרְבֶּה אֶת יְרָעָם, גַּם כְּאֲשֶׁר תָּבוֹא עֲלֵיכֶם כְּלֵיהָ עַד תִּמָּכֶם, בְּלִתֵּי אִם תִּנְחַמוּ עַל רַעְתְּכֶם.** 24 For behold, they are more righteous than you, for they have not sinned against that great knowledge which ye have received; therefore the Lord will be merciful unto them; yea, he will lengthen out their days and increase their seed, even when thou shalt be utterly destroyed except thou shalt repent.
- 25 **אִין לָכֶם עַל הַתּוֹעֵבָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בָּאָה בְּקִרְבְּכֶם! וְאַתֶּם הִתְחַבְּרְתֶּם אֵלֵיהָ, אֶל הַכְּנֻפִּיָּה הַחֻשְׁאִית אֲשֶׁר יִסְדָּה גְּדִיאֲנִטוֹן!** 25 Yea, wo be unto you because of that great abomination which has come among you; and ye have united yourselves unto it, yea, to that secret band which was established by Gadianton!

הילמן ז:כו-ח:ה

- 26 Yea, wo shall come unto you because of that pride which ye have suffered to enter your hearts, which has lifted you up beyond that which is good because of your exceedingly great riches!
- 27 Yea, wo be unto you because of your wickedness and abominations!
- 28 And except ye repent ye shall perish; yea, even your lands shall be taken from you, and ye shall be destroyed from off the face of the earth.
- 29 Behold now, I do not say that these things shall be, of myself, because it is not of myself that I know these things; but behold, I know that these things are true because the Lord God has made them known unto me, therefore I testify that they shall be.
- אוי לְכֶם עַל הַגָּאוּהָ אֲשֶׁר הִתְרַתֶּם לְהַכְנִיס אֶל לְבַבְכֶם, כִּי הִיא אֲשֶׁר הִגְבִּייהָ אֶתְכֶם מֵעַל הַטּוֹב, מִפְּנֵי עֲשָׂרְכֶם הָעֲצוּסִים!
- אוי לְכֶם עַל רְשָׁעְתְּכֶם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם!
- וּבִלְתִּי אִם תִּנָּחְמוּ עַל חַטָּאֵיכֶם, אָבוּד תֵּאבְדוּ; וְאִף תִּלְקַח מִכֶּם אֲדַמְתְּכֶם וְאַתֶּם תִּכָּרְתוּ מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- רְאוּ נָא, לֹא עַל דַּעַת עֲצָמִי אוֹמֵר אֲנִי כִּי יְבוֹאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי לֹא מֵאֵתִי אֲנִי יוֹדְעִים; הַנְּנִי יוֹדַע כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אִמְתָּהֶם, וְעַן אֲשֶׁר הוֹדִיעִים לִי יְהוָה אֱלֹהִים; עַל כֵּן מֵעַד אֲנִי כִּי בּוֹא יְבוֹאוּ.

ח

8

- 1 And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?
- 2 Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?
- 3 For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.
- 4 And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.
- 5 Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.
- וְהָיָה בְּעַת אֲשֶׁר דִּבֶּר נְפִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הָיוּ שָׁם שׁוֹפְטִים אֲשֶׁר הֵם חֲבָרִים בְּאֲגַדַּת גְּדִיאֲנִטוֹן הַחֲשָׁאִית, וְהֵם רָגְזוּ וְקָרְאוּ לָעָם עָלָיו לֵאמֹר: מַדּוּעַ לֹא תִתְפָּשׂוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה וְתַעֲמִידוּהוּ לְדִין, לְחַרֵּץ אֶת מִשְׁפָּטוֹ כַּפִּי פִּשְׁעוֹ אֲשֶׁר פָּשַׁע?
- מַדּוּעַ תִּבְיִטוּ אֶל הָאִישׁ הַזֶּה וְתִקְשִׁיבוּ לוֹ בְּנֹאצוֹ אֶת הָעָם הַזֶּה וְאֶת חֻקֵּינוּ.
- כִּי הִנֵּה, נְפִי דִבֶּר אֵלֵיהֶם עַל שְׁחִיתוֹת חֻקֵּיהֶם. אָכֵן, דְּבָרִים רַבִּים דִּבֶּר נְפִי אֲשֶׁר לֹא נִתְּן לְכַתְּבָם; וְלֹא הָיָה אֶחָד מִדְּבָרָיו אֲשֶׁר סִתַּר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים.
- וְהַשׁוֹפְטִים הָאֵלֶּה רָגְזוּ עָלָיו כִּי הוּא דִּבֶּר אֵלֵיהֶם בְּרוּרוֹת עַל מַעֲשֵׂי הַסֵּתֵר הָאֲפֹלִים אֲשֶׁר לָהֶם. עַל אִף זֹאת, הֵם לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח בּוֹ אֶת יָדָם, מִירְאָתָם אֶת הָעָם, כִּי יִקְרְאוּ נִגְדָם.
- עַל כֵּן הֵם קָרְאוּ אֶל הָעָם לֵאמֹר: מַדּוּעַ תִּתִּירוּ לָאִישׁ הַזֶּה לְגַדְּפוֹנוּ? הֵן הוּא מַרְשִׁיעַ אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה וְחוֹרֵץ אֶת דִּינוֹ לְכָלֵיהָ. וְהוּא אִף אוֹמֵר כִּי עָרֵינוּ הַגְּדוֹלוֹת הָאֵלֶּה תִּלְקַחְנָה מִמֶּנּוּ, וְלֹא יִהְיֶה מְקוֹם לָנוּ בְּתוֹכָן.

הילמן ח:ו-יד

- 6 And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.
- הנה, יודעים אנחנו כי לא תתכן זאת; הן חזקים אנחנו וערינו גדולות. לכן לא יהיה כח לאויבינו לגבר עלינו.
- 7 And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;
- כה שסו השופטים את האנשים, ועוררו בהם זעם על נפי, וכה חרחרו ריב ביניהם; והיו שם כמה אשר קראו לאמר: חדלו לכם מן האיש הזה, כי איש טוב הוא, והדברים אשר דבר אכן בוא יבואו, אם לא נשוב מרעתנו.
- 8 Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;
- הן כל המשפטים אשר העיד בנו יבואו עלינו; כי יודעים אנחנו אשר הוא העיד בנו באמת על דבר עוונותינו. ואכן, רבים הם, וכידעו את עוונותינו כן יודע הוא את כל אשר יבואנו.
- 9 Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.
- הן לולא היה נביא, לא יכול היה הוא להעיד על הדברים האלה.
- 10 And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.
- ומפני הפחד אשר אחז באנשים המבקשים לכלות את נפי, הם נמנעו לשלח בו את ידם. ובראות נפי כי מצא חן בעיני אחרים, שב הוא לדבר אליהם, עד כי פחדו שאריתם.
- 11 Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?
- אכן, הוא הכרח להוסיף דבר אליהם, וכה אמר: הנה, אחי, הלא קראתם את הכתוב, כי נתן אלהים כח לאיש אחד, למשה, להכות במי ים סוף, והם נבקעו הנה והנה, עד אשר עברו בני ישראל, אבותינו, בביבשה, והמים שבו וסגרו על צבא המצרים ובלעו?
- 12 And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?
- והנה, אם נתן אלהים לאיש הזה כח כזה, מדוע תתוכחו ביניכם ותאמרו כי לא נתן הוא לי הכח לדעת את המשפטים אשר יבואוכם, בלתי אם תשובו מרעתכם?
- 13 But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.
- אך לא רק את דברי מכחישים אתם, כי אם אף את כל הדברים אשר אמרום אבותינו, וכן את דברי האיש הזה, משה, אשר כח כה גדול נתן לו, והם הדברים אשר דבר על בוא המשיח.
- 14 Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.
- האם הוא לא העיד כי אכן יבוא בן אלהים? וכרימו במדבר את נחש הנחשת, כן ירומם זה אשר יבוא.

הילמן ח:טו-כד

- 15 And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.
- 16 And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.
- 17 Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.
- 18 Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.
- 19 And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.
- 20 And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?
- 21 And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—
- 22 Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.
- 23 And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.
- 24 And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received;
- וככל אשר הביטו בנחש הזה נתן להם חיים, כן כל אשר יביט על בן אלהים באמונה, וברוח נכאה, ינתן לו לחיות ואף לזכות בחיי עולמים.
- והנה לא משה לבדו העיד על הדברים האלה, כי אם כל הנביאים הקדושים, מימי אברהם ועד ימיו.
- הן אברהם חזו את בואו ולבו שמח ונמלא חדוה.
- והנני אומר לכם, כי לא רק אברהם ידע את הדברים האלה, כי לפני ימיו היו רבים אשר נקראו על פי סדר אלהים; אכן, על פי סדר בנו; וזאת בעבור הראות לבני האדם אלפי שנים לפני בואו כי גאלה בוא תבוא אליהם.
- ועתה, רצוני כי תדעו כי מאז ימי אברהם העידו נביאים רבים על הדברים האלה; הנה, הנביא זנוס העיד באומץ לב ומפני זה הומת.
- ואף זינוק, ועזיאה, וישעיהו וירמיהו, וירמיהו הוא הנביא אשר העיד על חרבן ירושלים, ויודעים אנחנו כי ירושלים נחרבה, כדברו. לכן מדוע אפוא לא יבוא בן אלהים כדבר נבואתו?
- הנה, התסתרו כי נחרבה ירושלים? התאמרו כי בני צדקיהו לא הומתו, כלם זולת מולק? יען, האין אתם רואים כי זרע צדקיהו עמנו, וכי הם גרשו מארץ ירושלים? ואין זאת הכל;
- אבינו, לחי, גרש מירושלים, יען אשר העיד על הדברים האלה. ואף נפי העיד על אודותיהם, וכמעט כל אבותינו, עד היום הזה; אכן, הם העידו על בוא המשיח וצפו לו ושמחו על יומו אשר יבוא.
- והנה, הוא אלהים, והוא עמם, והוא התגלה אליהם, וכה נגאלו על ידי; והם כבדוהו בעבור העתיד לבוא.
- ועתה, יען אשר יודעים אתם את הדברים האלה, ואינכם יכולים להכחישם, בלתי אם תשקרו, הן בדבר הזה חטאתם, כי מאסו אתם את כל אלה, על אף ראיות כה רבות אשר

הילמן ח:כה-ט:ט

קבלתם; אכן, קבלתם את כל הדברים,
דברים אשר בשמים ואף את כל הדברים
אשר בארץ, כעדות כי אמת הם.

yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

והנה מאסתם את האמת ומרדתם באלהיכם
הקדוש. ואף כעת, תחת אשר תאצרו לכם
אוצרות בשמים, אשר לעולם לא ישחתו,
ואשר כל טמאה לא יכולה לבוא, גודשים
אתם חמה לכם ליום הדין.

25 But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

אכן אף היום ממלאים אתם את הסאה,
ברצח ובזנות ובפשעה אשר עשיתם, לקראת
אבדון עולם; אשר עד מהרה יבוא עליכם,
בלתי אם תנחמו מרעתכם.

26 Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

אכן, על פתחכם עומד הוא עתה. לכו אל כס
המשפט ובקשו; הנה, שופטכם נרצח והוא
מתבוסס בדםו; והוא נרצח על ידי אחיו
המבקש לשבת על כס המשפט.

27 Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

הן שניהם חברים באגדתכם החשאית,
אשר יסדה גדיאנטון והמרשע ההוא,
המבקש להאביד את נשמות בני האדם.

28 And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

ט

9

ובכלות נפי לדבר את הדברים האלה,
רצו אנשים אחדים מן העומדים שם אל כס
המשפט. חמשה היו ההולכים, וזה אמרו
זה אל זה בלכתם:

1 Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

עתה ידוע נדע אם נביא האיש הזה,
אשר שלחו אלהים לנבא לנו דברים
מפלאים כאלה. הנה, איננו מאמינים כי
עשה כן, איננו מאמינים כי הוא נביא. ואולם,
אם אמת הדבר אשר הוא דבר, כי השופט
העליון הרוג, נאמין כי שאר דבריו אמת הם.

2 Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

והם רצו ברב כח ובכאו אל כס המשפט,
והנה השופט העליון נפל ארצה מת,
מתבוסס בדםו.

3 And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

ובראותם זאת, הם השתוממו מאד, עד כי
נפלו ארצה, כי לא האמינו לדברי נפי אשר
דבר על השופט העליון.

4 And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

הילמן ט:ה-יד

- ועתה, אחר ראותם, הם האמינו ופחד נפל עליהם פן יבואו על העם כל המשפטים אשר על אודותיהם דבר נפי. על כן הם רעדו ונפלו ארצה.
- 5 But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.
- והנה, במהרה אחר רצח השופט, אשר נדקר למנות בידי אחיו אשר התחפש לבל יפירוהו ונמלט, רצו המשורתיים וספרו לעם את אשר קרה, והזעקה על הרצח פשטה בעם.
- 6 Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;
- אז התקבצו האנשים אל מקום כס המשפט; והנה, לתמהונם, הם ראו את המשת האנשים אשר נפלו על הארץ.
- 7 And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.
- והאנשים לא ידעו דבר על ההמון אשר נאסף ליד גן נפי; על כן אמרו זה אל זה: אלה האנשים אשר רצחו את השופט ואלהים הם לבל יוכלו להמלט מידנו.
- 8 And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.
- והם תפשו אותם ואסרום והשליכום אל בית הכלא. אז יצא קול בקרב העם כי השופט נהרג, וכי רוצחיו נתפשו ונכלאו בבית הכלא.
- 9 And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.
- ולמחרת היום התאסף העם להתאבל ולצום בעת קבורת השופט העליון והגדול אשר נרצח.
- 10 And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.
- ואף השופטים אשר היו גן נפי ושמעו את דבריו נאספו יחדו לקבורה.
- 11 And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.
- והם שאלו את האנשים לאמר: איפה החמשה אשר נשלחו לחקר על אודות השופט העליון, אם אמנם נהרג? והם ענו לאמר: איננו יודעים דבר על החמשה אשר אומרים אתם כי שלחתם, אף יש חמשה אשר הם הרוצחים, ואותם השלכנו אל בית הכלא.
- 12 And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.
- אז בקשו השופטים כי יובאו הפלואים; והם הובאו והנה, הם החמשה אשר נשלחו והשופטים חקרום לדעת את הענין; ואלה ספרו להם את כל אשר עשו, לאמר:
- 13 And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know, concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:
- רצנו ובאנו אל מקום כס המשפט, ובראותנו את כל הדברים, והם כפי אשר העיד נפי,
- 14 We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch

הילמן ט:טו-כג

- גְּדָלָה הַשְּׁתוּמְמוֹתֵינוּ עַד כִּי נִפְלַנו אֶרְצָה.
וְכַאֲשֶׁר הִתְאוּשָׁנוּ מִהַשְּׁתוּמְמוֹתֵנוּ, וְהִנֵּה
הַשְּׁלִיכוֹנוּ אֶל בַּיִת הַכֶּלֶא.
- 15 Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.
- וְאֲשֶׁר לְרֹצַח הָאִישׁ הַזֶּה, אֵינָנו יוֹדְעִים מִי הוּא
אֲשֶׁר עָשָׂה זֹאת, וְרַק יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי רָצִינוּ
וְהִגַּעְנוּ כְּפִפְצֶכֶם וְהִנֵּה הוּא הָרוּג, כַּדְּבַר נְפִי.
- 16 And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.
- אִז בָּאָרו הַשׁוֹפְטִים אֶת הַדְּבַר לְעַם; וְהֵם
קָרְאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל נֹגֵד נְפִי, לֵאמֹר: הִנְנוּ יוֹדְעִים
כִּי הָאִישׁ הַזֶּה, נְפִי, אָכֵן קִשַׁר עִם מִי־שֶׁהוּ
לְהַרְגֵנוּ אֶת הַשׁוֹפֵט. כִּי הוּא יוֹכֵל לְהַכְרִיז אֶת
דְּבַר הַרְצַח בְּאָזְנוֹנוּ בְּעֵבֹר יִהְפֹּךְ אֶת אֲמוּנָתֵנוּ
בְּאֲמוּנָתוֹ, לְמַעַן יִתְנַשֵּׂא וְיִהְיֶה לְאִישׁ גְּדוֹל,
בְּחִיר אֱלֹהִים וְנָבִיא.
- 17 And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.
- וְעַתָּה, נִגְלֶה אֶת צְפוּנוֹת הָאִישׁ הַזֶּה, וְהוּא
יְתוּדֶה עַל אֲשַׁמְתּוֹ וְיוֹדִיעֵנוּ מִי אָכֵן רָצַח אֶת
הַשׁוֹפֵט הַזֶּה.
- 18 And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.
- וְחַמְשַׁת הָאֲנָשִׁים שֶׁחֲרְרוּ מִכְּלֶאֱם בְּיוֹם
הַקְּבוּרָה. וְאִלֵּם, הֵם גְּעֵרוּ בַשׁוֹפְטִים עַל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם אָמְרוּ נֹגֵד נְפִי וְרִבּוּ עִמָּם,
אִישׁ-אִישׁ, עַד כִּי הִכְלִימוּם.
- 19 Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—
- עַל אִף זֹאת, צִוּוּ הַשׁוֹפְטִים לְתַפֵּשׂ אֶת נְפִי
וְלֶאֱסֹר וְלִהְבִּיאֵהוּ לִפְנֵי הַמְּנוּן. וְהֵם חָקְרוּ
אוֹתוֹ בְּשָׂאלוֹת שְׁתֵּי וְעָרַב לְמַעַן יִסְתַּר עֲצָמוֹ,
בְּעֵבֹר יוֹכֵלוּ לְגוֹר עֲלָיו מָוֶת.
- 20 Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.
- וְהֵם אָמְרוּ לוֹ: שִׁתְּףָה אִתָּה לְעֵבֶרְהָ; מִי הָאִישׁ
אֲשֶׁר בָּצַע אֶת הַרְצַח הַזֶּה? הַגִּד לָנוּ וְהוֹדֵה
בְּאֲשַׁמְתְּךָ; וְעוֹד אָמְרוּ: הִנֵּה כֶסֶף, וְנֵאָף אֶת
חַיִּיד נַתַּן לְךָ אִם תִּסְפַּר לָנוּ, וְתוֹדֶה בְּקִשְׁר
אֲשֶׁר קִשַׁרְתָּ עִמּוֹ.
- 21 But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?
- וְאָמַר אֵלֵיהֶם נְפִי: הוּי, סְכָלִים וְעֵרְלֵי לֵב, עֲוִרִים
וְקָשֵׁי עֵרֶף, הַתְּדַעוּ עַד מַתִּי יִנִּיחַ לָכֶם יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּדַרְכְּכֶם הַחֲסָאָה הַזֹּאת?
- 22 O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.
- הֵן עֲלֵיכֶם לְזַעַק וְלִהְתַּאֲבֵל עַל הַחֲרָבָן הַגְּדוֹל
הַאֲוִרֵב לָכֶם כְּעַתָּה, בְּלִתי אִם תִּנְחַמוּ מִרְעַתְכֶם.
- 23 Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning
- הִנֵּכֶם אוֹמְרִים כִּי קִשַׁרְתִּי קִשֶׁר עִם אִישׁ
בְּעֵבֹר יִרְצַח אֶת שְׂזוֹרָם, שׁוֹפְטֵנוּ הָעֲלִיוֹן.
וְהִנֵּה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כֹה הַדְּבַר יַעַן אֲשֶׁר
הַעֲדֵתִי לִפְנֵיכֶם בְּעֵבֹר תְּדַעוּ עַל כֵּן; אָכֵן,

הילמן ט:כד-לו

- כַּעֲדוֹת לָכֶם כִּי יָדַעְתִּי אֶת הַרְשָׁעָה וְאֶת
הַתּוֹעֲבוֹת אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם.
- 24 And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר כֹּה הֵעֵדְתִּי, אוֹמְרִים אַתֶּם כִּי קִשְׁרָתִי
קִשֵׁר עִם אִישׁ בְּעֵבוֹר יַעֲשֶׂה אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה;
אָכוֹ, יַעַן אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם אֶת הָאוֹת הַזֶּה, אַתֶּם
רוֹגְזִים עָלַי וּמְבַקְשִׁים לְכַלּוֹת אֶת נַפְשִׁי.
- 25 And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.
- וְעַתָּה הִנְנִי שֹׁם לָכֶם אוֹת נוֹסֶף וְאַרְאֶה אִם
תִּבְקָשׁוּ לְכַלּוֹתֵנִי אַף מִפְּנֵי.
- 26 Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—
- הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם: לָכוּ אֶל בַּיִת שְׁאֲנָטוּם,
אָחִי שְׁזוֹרָם, וְאָמְרוּ לוֹ:
- 27 Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?
- הֲאִם קִשֵׁר עִמּוֹךְ נְפִי, הַמְתַּרְאֶה נְבִיא
וְהַמְתַּנְבֵּא עַל הָעָם הַזֶּה, רָעָה כֹּה רָבָה,
כִּי תִרְצַח אֶת שְׁזוֹרָם אָחִיךָ?
- 28 And behold, he shall say unto you, Nay.
- וְהוּא יֹאמֵר אֲלֵיכֶם: לֹא.
- 29 And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?
- וְאַתֶּם תֹּאמְרוּ אֵלָיו: הֲרִצַּחְתָּ אֶת אָחִיךָ?
- 30 And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.
- וְהוּא יַעֲמֵד בְּפֶחַד וְלֹא יָדַע מֶה יִדְבַר, וְהִנֵּה,
יִכְחִישׁ הוּא אֶת הַדְּבָר בְּאֲזִינֵיכֶם, וַיַּעֲמִיד פָּנָי
מִפְתָּע וַיְגִידְכֶם כִּי נָקִי כַפַּיִם הוּא.
- 31 But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.
- אֲךָ אַתֶּם תַּחְקְרוּהוּ וְתִמְצְאוּ דָם בְּכַנְף
גְּלִימָתוֹ.
- 32 And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?
- וּבִרְאוֹתְכֶם זֹאת תֹּאמְרוּ: מֵאֵין הַדָּם הַזֶּה?
הֲאֵין יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי זֶה דָם אָחִיךָ?
- 33 And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.
- אָז הוּא יִרְעַד וַיִּחְוֶיר כְּאֵלוֹ בָּאוּ הַמָּוֶת.
- 34 And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.
- וְאָז תֹּאמְרוּ: מִפְּנֵי הַפֶּחַד הַזֶּה וְהַחֲוִירוֹן אֲשֶׁר
בְּפָנֶיךָ, הִנְנוּ יוֹדְעִים כִּי אַשְׁם אַתָּה.
- 35 And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.
- אָז יִפֹּל עָלָיו פֶּחַד נוֹרָא אַף יוֹתֵר וְהוּא יִתְוַדֵּה
לְפָנֵיכֶם, וְלֹא יִכְחִישׁ עוֹד כִּי הוּא אֲשֶׁר רָצַח.
- 36 And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.
- אָז יֹאמֵר הוּא אֲלֵיכֶם כִּי אֲנִי, נְפִי, אֵינְנִי
יוֹדֵעַ דְּבָר בְּעֵנְיֵן הַזֶּה, בְּלִתִּי אִם נוֹדַע לִי בְכַח
אֱלֹהִים. וְאָז תִּדְעוּ כִּי אִישׁ יָשָׁר אֲנִי, וְכִי
אֱלֹהִים שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם.

הילמן ט:לז-י:ה

- 37 והיה כי הלכו האנשים ועשו ככל אשר דבר אליהם נפי; והנה דבריו התקיימו כדמם. כי כפי דבריו הכחיש שאנטום את פשעו, וכפי דבריו הוא התודה עלי.
- 38 והוא אלץ להודות כי אכן הוא עצמו היה הרוצח; וכה שחררו חמשת האנשים, וגם נפי.
- 39 והיו שם אנשים מן הנפיים אשר האמינו לדברי נפי; וכן היו שם אנשים אשר האמינו מפני עדות החמשה, כי אלה הפכו מאמינים בעת מאסרם בבית הכלא.
- 40 והיו בעם אלה אשר אמרו כי נפי נביא.
- 41 והיו אחרים אשר אמרו: הנו אל, כי לולא כן לא היה יודע הכל. הן הוא אמר לנו את מחשבות לבנו ואף אמר לנו דברים נוספים; והוא אשר הודיענו מי אכן רצח את שופטנו העליון.

י

10

- 1 והיה כי פרצה מחלוקת בקרב העם, עד כי הם נפלגו לכאן ולכאן ופנו איש לעברו, בהשאירם את נפי, העומד בתוכם, לבדו.
- 2 ונפי הלך לדרך, אל ביתו, והוא הוגה בדברים אשר הראהו יהוה.
- 3 והיה בהיותו שקוע בשרעפיו, נדכה ושפל רוח מפני רשעת עם הנפיים, מעשי הסתר האפלים אשר עשו והרצח והגזל וכל מיני עוונותיהם, והנה קול דובר אליו, לאמר:
- 4 ברוך אתה, נפי, על הדברים אשר עשית; כי ראיתיה מודיע לעם הזה את דברי אשר נתתי בפיך בלא לאות ובלא יראה מפניהם, ולא בקשפת את שלום נפשך, כי אם לקיים את רצוני ולשמור את מצוותי.
- 5 ועתה, יען אשר עשית זאת בלא לחשך ממך עמל יגיע, הנה ברכתיך לעולם ואעשה גבור בדבור ובמעשה, באמונה ובפעולה. כפי
- 1 And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.
- 2 And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.
- 3 And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:
- 4 Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unwearyingness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.
- 5 And now, because thou hast done this with such unwearyingness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be

הילמן יו-טו

- דְּבַרְךָ יַעֲשֶׂה לְךָ הַכֹּל, כִּי לֹא תִבְקֹשׁ אֶת אֲשֶׁר
אֵינּוּ לְרָצוֹנִי.
- 6 Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.
- 7 Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.
- 8 And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.
- 9 And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.
- 10 And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.
- 11 And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.
- 12 And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.
- 13 Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.
- 14 Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.
- 15 And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.
- הִנֵּה, אַתָּה נְפִי וְאַנְכִי אֱלֹהִים. הִנְנִי מוֹדִיעַ לְךָ
זֹאת לְפָנַי מִלְאֲכָי: גְּבוּר תִּגְבֹּר עַל הָעָם הַזֶּה
וְאֵת הָאָרֶץ תִּכֶּה בְּרָעַב וּבְדָבָר וּבְחֶרֶב, כְּפִי
רְשָׁעַת הָעָם הַזֶּה.
- הִנְנִי נֹתֵן לְךָ כֹּחַ, לְמַעַן כָּל אֲשֶׁר תַּחְתָּמְהוּ
בְּאָרֶץ יִחַתֵּם בְּשָׁמַיִם; וְכָל אֲשֶׁר תַּתִּיר בְּאָרֶץ,
יִתֵּר בְּשָׁמַיִם. כֹּה יִהְיֶה כַּחַד בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה.
- וְכֵן, אִם תֹּאמַר לְהִיכַל הַזֶּה כִּי יִבְקַע לְשָׁנַיִם,
כֹּה יַעֲשֶׂה.
- וְאִם תֹּאמַר לְהָר הַזֶּה: נָפֵל וְהָיָה מִישׁוֹר,
כֹּה יַעֲשֶׂה.
- וְהִנֵּה, אִם תֹּאמַר כִּי אֱלֹהִים יִכֶּה אֶת הָעָם
הַזֶּה, כֹּה יִהְיֶה.
- וְעַתָּה, הִנְנִי מְצַוְךָ כִּי תֵלֵךְ וְתוֹדִיעַ לְעָם הַזֶּה, כִּי
כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הוּא אֵל שַׁדַּי; אִם
לֹא תִשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם הַכֹּה תִּכּוּ אַף עַד כְּלוֹתְכֶם.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵל נְפִי אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, חָדַל נְפִי מִלְּכַת אֶל בֵּיתוֹ וְשָׁב
אֶל הָהֶמוֹן הַמְפֹּזְרִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְהוּא
הוֹדִיעָם אֶת דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר הָיָה אֵלָיו, עַל
אֲבִדְנָם בְּלִתי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם.
- וְהִנֵּה, עַל אֵף הַגָּדוֹל אֲשֶׁר חוֹלַל נְפִי
בְּהַגִּידוֹ לָהֶם עַל אִוֹת מוֹת הַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן,
הֵם הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם וְלֹא שָׁמְעוּ לְדְבַר יְהוָה.
- לְכֵן הוֹדִיעָם נְפִי אֶת דְּבַר יְהוָה לֵאמֹר:
בְּלִתי אִם תִּשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם, הַכֶּה תִּכּוּ אַף
עַד כְּלוֹתְכֶם, נְאוּם יְהוָה.
- וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הוֹדִיעָם נְפִי אֶת דְּבַר יְהוָה,
וְהִנֵּה הֵם עוֹד הִקְשׂוּ אֶת לְבָבָם וְלֹא שָׁמְעוּ
לְדְבָרָיו; וְהֵם אֵף גְּדַפּוּהוּ וּבִקְשׂוּ לְתַפְּסוֹ
וּלְהַשְׁלִיכוֹ לְכַלְאֵ.

הילמן י:טז-יא:ו

- 16 But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.
- 17 And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.
- 18 And it came to pass that they would not hearken unto his words; and there began to be contentions, insomuch that they were divided against themselves and began to slay one another with the sword.
- 19 And thus ended the seventy and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

יא

11

- 1 And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.
- 2 And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.
- 3 And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:
- 4 O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.
- 5 And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.
- 6 And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

הילמן יא:ז-ז

- 7 והיה כאשר ראו האנשים כי הכליון ברעב עומד לבוא עליהם, הם החלו לזכור את יהוה אלהיהם. ואת דברי נפי.
- 8 והאנשים הפצירו בשופטיהם הראשיים ובמנהיגיהם כי ידברו אל נפי לאמר: הנה ידענו כי איש אלהים אתה; על כן קרא נא אל יהוה אלהינו כי יסיר את הרעב הזה מקרבנו, פן יתקיימו כל הדברים אשר דברת על כליוננו.
- 9 והשופטים דברו אל נפי בדברים אשר בקשם העם. וכראות נפי כי שב העם מרעתו וכי לבש שק בהכנעה, הוא קרא אל יהוה שנית ואמר:
- 10 יהוה, הנה נחם העם על רעתו. הם מחו מקרבם את כנפית גדיאנטון, עד כי נכרתו, ואת מזמות הסתר הטמינו באדמה.
- 11 ועתה, יהוה, יען אשר כד נכנעו, אנא, ישוב אפך ותשכך חמתך בהשמידת הרשעים אשר כבר אבדת.
- 12 אנא, יהוה, הסר זעמך וחרונך והעבר מן הארץ הזאת את הרעב.
- 13 אנא, יהוה, שמעני, וצוה כי יעשה כדברי והורד מטר על פני הארץ, בעבור תתן פריה ודגניה בעתם.
- 14 אנא, יהוה, הן שמעת לדברי באמרי: יבוא רעב, בעבור תעמד החרב מנגף ויודע אני כי אף בעת תשמע את דברי, כי אמרת: אם ישוב העם הזה מרעתו, חוס אחוס עלי.
- 15 אנא, יהוה, הנה רואה כי הם שבו מרעתם מפני הרעב והמגפה וההרס אשר באום.
- 16 ועתה, יהוה, הסר נא מהם את זעמך; נסם שנית אם אכן יעבדוך? ואם כן, ברכם נא, יהוה, כדברך אשר דברת.
- 17 והיה בשנת שבעים ושש הסיר יהוה את זעמו מן העם והוריד מטר על הארץ,
- 7 And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.
- 8 And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.
- 9 And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:
- 10 O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadianton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.
- 11 Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.
- 12 O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.
- 13 O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.
- 14 O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.
- 15 Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.
- 16 And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.
- 17 And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon

הילמן יא:יח-כה

- עד כי נתנה האדמה את פריה בעתו ואת דגנה בעתו.
- the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.
- 18 והעם שמח ופאר את אלהים, וכל פני הארץ מלאו גיל. והאנשים לא בקשו עוד לאבד את נפי, כי אם כבדוהו ככבוד נביא גדול, איש אלהים, אשר העניק לו אלהים רב כח וסמכות.
- 18 And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.
- 19 והנה, אחיו לחי לא פגר אחריו בדברים הנוגעים לצדק, אף כמלא הנמה.
- 19 And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.
- 20 כה שבו והצליחו עם נפי בכל הארץ. והאנשים החלו לבנות את שממות ארצם; והם רבו והתפשטו עד אשר כסו את כל פני הארץ, בצפון ובדרום, מן הים המערבי ועד הים המזרחי.
- 20 And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.
- 21 ושנת שבעים ושש כלתה בשלום, ואף שנת שבעים ושבע החלה בשלום; והכנסייה התפשטה על פני כל הארץ; ורב האנשים, הנפיים והלמנים כאחד, היו חברי הכנסייה; והשלום והשלוה הרבים היו מנת חלקם בארץ. כה תמה שנת שבעים ושבע.
- 21 And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.
- 22 ואף בשנת שבעים ושמונה היה להם שלום, זולת מריבות אחרות על אודות עקרי התורה אשר הנביאים.
- 22 And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.
- 23 ובשנת שבעים ותשע פרו מדינים רבים, ואולם נפי ולחי ורבים מאחיהם לכנסייה אשר היטיבו לדעת את עקרי התורה לאשורה, ואשר להם רב חזיונות מדי יום ביומו, הטיפו אל העם את דבר אלהים, עד כי שמו בשנה ההיא קץ לסכסוך.
- 23 And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.
- 24 ובשנת שמונים לשלטון השופטים בעם נפי, קמו פורשים נפיים אחרים, אשר עברו אל הלמנים שנים מספר לפני כן ואשר בנו עצמם למנים, ועמם מספר מצאצאי הלמנים מלדה, אשר עוררו על ידיהם, אכן, על ידי הפורשים, לכעס על אחיהם עד כי הם החלו להלחם בהם.
- 24 And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.
- 25 והיה כי הם רצחו וגזלו, ואחרי כן נסוגו אל ההרים ואל היערות ואל מקומות סתרם,
- 25 And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret

הילמן יא:כו-לה

להתחבא בהם לכל ימצאו; ומדי יום ביומו גדל מספרם, כי הלכו פורשים והתחברו עמָהֶם.

places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

ובמשך הזמן, בטרם תחלפנה שנים רבות, הפכו לכנפית שודדים אדירים. והם חפשו את כל מזמות הסתר אשר לגדיאנטון, וכה היו לשודדי גדיאנטון.

26 And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

והיה פי השודדים האלה הסבו חרבן גדול והרס רב בקרב עם נפי, ואף בקרב עם הלמנים.

27 Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

והנה היה הכרח לשים קץ לפעלת ההרס הזאת. לכן נשלח צבא גבורי חיל אל היערות ואל ההרים לחפש את כנפית השודדים ההיא ולהשמידם.

28 And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

אף הנה, בשנה ההיא נהדפו אנשי הצבא אל ארצם, וכה פלטה שנת שמונים לשלטון השופטים בעם נפי.

29 But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

והיה בראשית שנת שמונים ואחת הם יצאו שנית על כנפית השודדים ההיא והשמידו רבים ממנה. ואולם אף הם סבלו אבדות כבדות.

30 And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

והם נאלצו לסגת שנית מן היערות ומן ההרים אל ארצם מפני עצם מספר השודדים אשר שרצו בהרים וביערות.

31 And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

כה פלטה השנה ההיא. ומספר השודדים עדין גדל וכחם עצם, עד כי העזו פניהם אל כל חילות הנפיים ואף אל חילות הלמנים. והם הטילו מורא רב על אנשי כל הארץ.

32 And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, insomuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

כי הנה, הם חדרו אל אזורים רבים בארץ וזרעו בהם חרבן והרס. והם הרגו רבים ושבּו אחרים והובילום אל היער; ובפרט שבּו את נשיהם ואת ילדיהם.

33 Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

והרעה הגדולה הזאת, אשר באה על האנשים מפני עוונם, עוררה אותם לזכר שנית את יהוה אלהיהם.

34 Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

כה פלטה שנת שמונים ואחת לשלטון השופטים.

35 And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

הילמן יא:לו-יב:ה

- 36 And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.
- ובשנת שמונים ושתיים הם שכחו שנית את יהוה אלהיהם. ובשנת שמונים ושלש גדל עוונם וכבדו. ובשנת שמונים וארבע הם לא תקנו את דרכם.
- 37 And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.
- ובשנת שמונים וחמש חזקו ועצמו גאותם ורשעתם; וכה הם שבו והבשילו אלי שחת.
- 38 And thus ended the eighty and fifth year.
- כה כלתה שנת שמונים וחמש.

יב

12

- 1 And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.
- וכה רואים אנחנו מה כוזב לב בני האדם ומה רופף הוא. הננו נוכחים כי יהוה, בטובו הגדול אשר ללא קץ, מברך ומצליח את השמים בו את מבטחם.
- 2 Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.
- בידנו לראות כי בעצם השעה אשר מצליח הוא את עמו בהגדלת תבואתם ועדרי צאנם ובקרקם, וזהבם וכסףם וכל מיני דברי יקר אשר מפל סוג ואמנות, בשעת הצילו את חייהם וחלצם מידי אויביהם, בעת רכבו את לב שונאייהם לבל יקומו עליהם למלחמה; ובקצרה: כאשר הוא עושה הכל למען רוחת עמו ואשרם, אכן, בעצם העת ההיא, מקשים הם את לבם, ושוכחים את יהוה אלהיהם, ורומסים ברגליהם את האל הקדוש; וזאת מפני שלותם והצלחתם הכפירה.
- 3 And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.
- וכה רואים אנחנו כי אם אין אלהים מוכיח את עמו בפגעים רבים, אכן, אם אין הוא פוקדם במות ובמזר, ברעב ובכל מיני מגפות, הם אינם זוכרים אותו.
- 4 O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!
- אהה, מה נבטרים בני האדם, ומה בני הכל הם, ומה רשעים ושטניים הם, ומה מהירים לעול ומה אטיים לעשות טוב; אכן, מה נחפזים הם לשמע לדברי המרשע ולהטות את לבם אל הבלי העולם!
- 5 Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!
- מה מהירים הם להתנשא בגאון; אכן, מה נחפזים להתפאר ולפעל כל מיני און; ומה אטיים הם לזכר את יהוה אלהיהם ולהטות און לעצתו; ומה שוהים הם מלכת בנתיבות חכמה!

הילמן יב:ו-כ

- 6 Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.
- הַנְּהָ, אֵין הֵם רוֹצִים כִּי יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם, אֲשֶׁר הוּא בּוֹרְאֵם, יִמְשַׁל בְּהֵם וְיִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם; עַל אִף רַב טוֹבוֹ וְרַחֲמָיו עֲלֵיהֶם, לְרִיק הֵם שְׂמִים אֶת עֲצָתוֹ וְאֵין הֵם חֹפְצִים כִּי יִנְהַגֵם.
- 7 O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.
- אָכֵן, מַה רַבָּה אִפְסוּת בְּנֵי הָאָדָם; לֹא יָאָה עֲרַכְם אִף לְעֹפֵר הָאָרֶץ.
- 8 For behold, the dust of the earth moveth hither and thither, to the dividing asunder, at the command of our great and everlasting God.
- כִּי הִנֵּה, עֹפֵר הָאָרֶץ נֶעַ הֵנָּה וְהֵנָּה וְנִחְלַק בְּפִקְדַת אֱלֹהֵינוּ הַגָּדוֹל וְהַנֶּצְחִי.
- 9 Yea, behold at his voice do the hills and the mountains tremble and quake.
- הֵן לְקוֹלוֹ חָרְדוּ גְבָעוֹת וְהָרִים רָעִשׁוּ.
- 10 And by the power of his voice they are broken up, and become smooth, yea, even like unto a valley.
- בְּקוֹלוֹ הָאֲדִיר הֵם נִבְקָעִים וְהוֹפְכִים מִישׁוֹר, אִף כְּאֶרֶץ הַשְּׁפֵלָה.
- 11 Yea, by the power of his voice doth the whole earth shake;
- הֵן בְּקוֹלוֹ הָאֲדִיר תִּרְעַד כָּל הָאָרֶץ;
- 12 Yea, by the power of his voice, do the foundations rock, even to the very center.
- וּבְקוֹלוֹ הָאֲדִיר יִנּוּעוּ מוֹסְדֵי אָרֶץ, אִף עַד עֲצָם קִרְבָּה.
- 13 Yea, and if he say unto the earth—Move—it is moved.
- אָכֵן, אִם יֹאמֶר אֶל הָאָרֶץ: נִוְעִי! נוֹעַ תִּנּוּעַ.
- 14 Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back, that it lengthen out the day for many hours—it is done;
- וְאִם יֹאמֶר אֶל הָאָרֶץ: סָבִי לְאַחֹר וַיִּאָרְךָ הַיּוֹם שְׁעוֹת רַבּוֹת! כֵּן יִהְיֶה.
- 15 And thus, according to his word the earth goeth back, and it appeareth unto man that the sun standeth still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth that moveth and not the sun.
- כֵּן, עַל פִּי דְבָרוֹ, שָׁבָה הָאָרֶץ לְאַחֹר, וְלִבְנֵי הָאָדָם נִדְמָה כִּי הַשֶּׁמֶשׁ עוֹצֵר מִהִלְכוֹ. הֵן הָאָרֶץ הִיא הַנּוֹעָה, וְלֹא הַשֶּׁמֶשׁ.
- 16 And behold, also, if he say unto the waters of the great deep—Be thou dried up—it is done.
- הִנֵּה, אִף אִם יֹאמֶר אֶל מֵי תְהוֹם רַבָּה: יִבְשׁוּ! כֵּן יִהְיֶה.
- 17 Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised up, and come over and fall upon that city, that it be buried up—behold it is done.
- וְאִם יֹאמֶר אֶל הַהָר הַזֶּה: קוּמָה וּבּוֹא; וְעַל הָעִיר הַזֹּאת נִפֹּל וְהִיא תִקְבָּר! כֵּן יִהְיֶה.
- 18 And behold, if a man hide up a treasure in the earth, and the Lord shall say—Let it be accursed, because of the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall be accursed.
- אִם יִטְמֵן אִישׁ אוֹצֵר בְּאֲדָמָה, וַיֹּאמֶר יְהוּה: אָרוּר הַמַּטְמוֹן, בְּעֵבּוֹר עוֹלַת טוֹמְנָהוּ! אָרוּר יִהְיֶה.
- 19 And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no man shall find thee from this time henceforth and forever—behold, no man getteth it henceforth and forever.
- וְאִם יֹאמֶר יְהוּה אֶל הָאוֹצֵר: אָרוּר תִּהְיֶה, וְלֹא יִמְצָאָךְ אִישׁ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם! הִנֵּה לֹא יִשְׁיָגְהוּ אָדָם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
- 20 And behold, if the Lord shall say unto a man—Because of thine iniquities, thou shalt be accursed forever—it shall be done.
- אִם יֹאמֶר יְהוּה אֶל אִישׁ: יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ דְבַר אָוֹן, אָרוּר תִּהְיֶה לְעוֹלָם! כֹּה יִהְיֶה.

הילמן יב:כא–יג:ד

- 21 And if the Lord shall say—Because of thine iniquities thou shalt be cut off from my presence—he will cause that it shall be so.
- 22 And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.
- 23 Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.
- 24 And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.
- 25 And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;
- 26 Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

יג

13

- 1 And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.
- 2 And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.
- 3 But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.
- 4 And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

הילמן יג:ה-יב

- 5 And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.
- 6 Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.
- 7 And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.
- 8 Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.
- 9 And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.
- 10 Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.
- 11 But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.
- 12 Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.
- וְכֵן הוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הֲנִי שְׂמוּאֵל אִישׁ לְמִנִּי, מְדַבֵּר אֵלֵיכֶם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁם יְהוָה בְּלִבִּי; וְהִנֵּה שָׁם הוּא בְּלִבִּי לְהַגִּיד לְעַם הַזֶּה כִּי חָרַב הַדָּיִן תְּלִוְיָה מֵעַלְיוֹ; וּבְטָרִם יִחְלְפוּ אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה נְפוֹל תִּפֹּל הַיָּסָבֵל עַל הָעָם הַזֶּה.
- אָכֵן, חֲרָבָן כְּבֹד עוֹמֵד לְפָקֹד אֶת הָעָם הַזֶּה, וּבּוֹא יְבוֹא עָלָיו; וְדַבֵּר לֹא יִצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה, בְּלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעֵתָם וַיֵּאֱמִינוּ בְּאֲדוֹן יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא אֶל הָעוֹלָם, וַיִּסָּבֵל רַבּוֹת יוֹיֵמַת לְמַעַן עֲמוֹ.
- וְהִנֵּה, הוֹדִיעַנִי זֹאת מִלְאָךְ יְהוָה וּבִשְׂוֹר אֶת נַפְשִׁי בְּשׂוֹרָה מְשֻׁמַּחַת. וְהִנֵּה, נִשְׁלַחְתִּי אֵלֵיכֶם לְהַשְׁמִיעָה, בְּעֵבֹר תִּתְבַּשְׂרוּ אַף אַתֶּם; וְהִנֵּה לֹא חִפְצָתֶם לְקַבְּלֵנִי.
- עַל כֵּן, כֹּה אָמַר יְהוָה: יַעַן אֲשֶׁר הִקְשׂוּ עִם הַנְּפִיִּים אֶת לִבָּם, בְּלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעֵתָם אֲסִיר אֶת דְּבָרֵי מִיָּה, וְאֲאַסֶּף מֵהֶם אֶת רוּחִי, נִשׂוֹא לֹא אֲשָׂאם עוֹד, וְאֵת לֵב אַחֵיהֶם אֲטֶה עֲלֵיהֶם.
- וְלֹא תִחְלַפְנָה אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה בְּטָרִם אֲסָב עֲלֵיהֶם אֶת מַכָּתָם; אָכֵן, פְּקוּדֵי אֲפָקֹדִים בְּחָרֶב וּבִרְעָב וּבַמְּגִפָּה.
- אָכֵן, בְּעֵז אַפִּי אֲפָקֹדִם, וּבַדּוֹר הָרְבִיעִי יִחְיוּ מִבְּנֵי אוֹיְבֵיכֶם אֲשֶׁר יִחְיוּ בְּכִלְיוֹנְכֶם הַחֲרוּץ; וְכֹל זֹאת אָכֵן יְבוֹא עֲלֵיכֶם בְּלִתִּי אִם תִּשׁוּבוּ מִרְעֵתְכֶם, נְאוּם יְהוָה. וּבְנֵי הַדּוֹר הָרְבִיעִי הֵם אֲשֶׁר יִבְיֵאוּ אֶת כְּלִיֹּנְכֶם.
- אִךְ אִם תִּנְחַמּוּ עַל רְעֵתְכֶם וְתִשׁוּבוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, אֲשִׁיב מִכֶּם אֶת חַמְתִּי, נְאוּם יְהוָה. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: בְּרוּכִים הֵם הַשְּׂבִיִּים מִרְעֵתָם הַפּוֹנִים אֵלַי, אִךְ אוֹי לְאֲשֶׁר לֹא יִשׁוּב.
- אָכֵן, אוֹי לְעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, זֶרַעְחָמְלָה; הֵן בְּעֵבֹר הַצְּדִיקִים הִיא נִצְלָתָה. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: אוֹי לְעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, יַעַן אֲשֶׁר רוֹאֶה אֲנִי כִּי רַבִּים מֵהֶם, אָכֵן, רַב יוֹשְׁבֵי הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת יִקְשׂוּ אֶת לִבָּם עָלַי, נְאוּם יְהוָה

- 13 But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.
- אף בְּרוּכִים הֵם הַמִּנְחָמִים עַל חַטָּאֵיהֶם, כִּי אוֹתָם אֶצִּיל. הֲוֵה לֹאֵל הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בְּעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, שְׁלַחְתִּי אֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם וְהַשְׁמַדְתִּיהָ.
- 14 But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.
- הֲוֵה בְּעִבּוֹר הַצְּדִיקִים הִיא נִצְלָתָהּ. אַף הִנֵּה תָבוֹא הַעֵת, וְהִשְׁלַכְתֶּם אֶת הַצְּדִיקִים מִקִּרְבְּכֶם, אַז תִּבְשִׁילוּ לְקִרְאֵת הַשְׁמַדְתְּכֶם, נְאוּם יְהוָה; וְאוֹי לְעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, עַל הַרְשָׁעָה וְעַל הַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר בְּקִרְבָּהּ.
- 15 Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.
- אוֹי לְעִיר גִּדְעוֹן, עַל הַרְשָׁעָה וְעַל הַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר בָּהּ.
- 16 Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.
- וְאוֹי לְכָל הָעָרִים אֲשֶׁר בְּאַרְצָא מִסְבִּיב, אֲשֶׁר נִחְלוּ הַנְּפִיטִים, מִפְּנֵי הַרְשָׁעָה וְהַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר בְּקִרְבָּן.
- 17 And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.
- כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: קָלְלָה תָבוֹא עַל הָאָרֶץ, מִפְּנֵי אֲנָשֶׁיהָ, אֲכֹן, מִפְּנֵי רְשָׁעֹתָם וְתוֹעֵבוֹתֵיהֶם.
- 18 And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.
- וְכָל אֲשֶׁר הִטְמִין אֶת אוֹצְרוֹ בְּאֲדָמָה לֹא יִמְצָאוּהוּ בַּעֵת הַהִיא, מִפְּנֵי קָלְלַת הָאָרֶץ הַגְּדוֹלָה; לֹא כֵן הַצְּדִיק אֲשֶׁר יִטְמִין אֶת אוֹצְרוֹ לְשֵׁם יְהוָה, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת, אֱלֹהֵי אֲמֵת הַגְּדוֹל.
- 19 For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.
- כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: הִפְצִי כִּי הֵם יִטְמִינוּ אֶת אוֹצְרוֹתֵיהֶם לְשָׁמִי; אֲרוּר הוּא אֲשֶׁר לֹא יִטְמִין אֶת אוֹצְרוֹ לְשָׁמִי; כִּי הֵטְמִין לֹא יִטְמִין אִישׁ אֶת אוֹצְרוֹ לְשָׁמִי, כִּי אִם הַצְּדִיק; וְכָל אֲשֶׁר לֹא יִטְמִין אֶת אוֹצְרוֹ לְשָׁמִי, אֲרוּר הוּא וְאֲרוּר אוֹצְרוֹ, וְאִישׁ לֹא יִצְלָנוּ מִפְּנֵי קָלְלַת הָאָרֶץ.
- 20 And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.
- בּוֹא יָבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר הֵם יִטְמִינוּ אֶת אוֹצְרוֹתֵיהֶם, כִּי שִׁתּוּ לְבָבָם לְעֵשֶׂר; וְיַעַן אֲשֶׁר שִׁתּוּ לְבָבָם לְעֵשֶׂר, וְיִטְמִינוּ אֶת אוֹצְרוֹתֵיהֶם בַּעֵת אֲשֶׁר יִנוּסוּ מִפְּנֵי אוֹיְבֵיהֶם; אֲכֹן, יַעַן אֲשֶׁר לֹא לְשָׁמִי יִטְמִינוּם, אֲרוּרִים יִהְיוּ, הֵם וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם. בַּיּוֹם הַהוּא הִכָּה יִכּוּ, נְאוּם יְהוָה.
- 21 Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed
- רְאוּ, אֲנֹשֵׁי הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, שְׁמַעוּ אֶל דְּבָרַי; הֲאִזְנִי לְדְבַרֵי יְהוָה; הִנֵּהוּ אוֹמֵר כִּי אֲרוּרִים אַתֶּם מִפְּנֵי עֲשָׂרְכֶם, וְאִף עֲשָׂרְכֶם

הילמן יג:כב-כט

אָרוֹר, כִּי שִׁתֶּם לְבָבְכֶם לָו, וְלֹא שָׁמַעְתֶּם לְדַבְרֵי מִי אֲשֶׁר נָתַנּוּ לָכֶם.

because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

לֹא זָכַרְתֶּם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּדַבְרֵי אֲשֶׁר בֵּרַכְכֶם, אֲךָ זֹכְרִים אֶתְּם תְּמִיד אֶת עֲשָׂרְכֶם וְאֵינְכֶם מוֹדִים עָלָיו לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם; אָכֵן, אֵין לְבָבְכֶם נִמְשָׁף אֶל יְהוָה כִּי הוּא תִפְחַ בְּגָאוֹה רְבָה, וְאַתֶּם עוֹסְקִים בַּהֲתַפְּאוֹת וּבַהֲתַנְשְׂאוֹת, בְּקַנְאוֹה וּבִסְסוּכִים, בְּזִדּוֹן וּבְרַדִּיפוֹת, וּבְרִצַח וּבְכָל מִינֵי עוֹל.

22 Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions and murders, and all manner of iniquities.

עַל כֵּן שׁוֹלַח יְהוָה אֱלֹהִים מְאֲרָה בְּאַרְצְכֶם וְאֲף בְּעֲשָׂרְכֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי עוֹנוֹכֶם.

23 For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

אוֹי לָעַם הַזֶּה כִּי הִגִּיעָה הַעֵת אֲשֶׁר אֶתֶם מְגַרְשִׁים אֶת הַנְּבִיאִים וְלוֹעֲגִים לָהֶם, וְרוֹגְמִים בָּהֶם אַבְנִים וְהוֹרְגִים אוֹתָם וְעוֹשִׂים לָהֶם כָּל מִינֵי עוֹלָה, כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ לָהֶם בִּימֵי קֶדֶם.

24 Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

וּבְדַבְרְכֶם אוֹמְרִים אֶתֶם: אֵלּוּ חִיֵּינוּ בִּימֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר מִלְּפָנֶיךָ, לֹא הִיֵּינוּ הוֹרְגִים אֶת הַנְּבִיאִים, לֹא רוֹגְמִים בָּהֶם אַבֵּן וּמְגַרְשִׁים אוֹתָם.

25 And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

הִנֵּכֶם רְעִים מְאֹבֹתֵיכֶם. חֵי יְהוָה כִּי בְּבוֹא אֲלֵיכֶם נְבִיא וְכַהֲדִיעוּ אֶתְּכֶם אֶת דְּבַר יְהוָה הַמַּעֲדֵד עַל חַטָּאוֹתֵיכֶם וְעוֹנוֹתֵיכֶם, אֶתֶם רוֹגְזִים עָלָיו, מְגַרְשִׁים אוֹתוֹ וּמְבַקְשִׁים כָּל דְּרָף לְהַשְׁמִידוֹ. אָכֵן, תֹּאמְרוּ כִּי נְבִיא שֶׁקֶר הוּא, וְחוֹטָא, וְשׁוֹלַח מֵאֵת הַשָּׁטָן, יַעַן אֲשֶׁר מַעֲד הוּא כִּי מַעֲשִׂיכֶם רְעִים.

26 Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

וְאִם יְבוֹא אֲלֵיכֶם אִישׁ וְיֹאמֶר עֲשׂוּ זֹאת וְאֵין בְּכֶךָ עוֹוֹן, עֲשׂוּ זֹאת וְלֹא תִסְבְּלוּ! אוֹ אִם יֹאמֶר: לָכוּ כְּדַרְךָ גָּאוֹת לְבָבְכֶם, לָכוּ אַחַר גְּבָהוֹת עֵינֵיכֶם וְעֲשׂוּ כְּכָל תַּאֲוַת לְבָבְכֶם! הֵן קִבַּל תִּקְבְּלוּהוּ וְנְבִיא תִכְנוּהוּ.

27 But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

אָכֵן, אוֹתוֹ תְרוֹמְמוּ וּמַהוֹנְכֶם תִּתְּנוּ לוֹ; אֶת זְהָבְכֶם וְכֶסֶףְכֶם תִּתְּנוּ לוֹ וּבְגָדֵי יָקָר תַּלְבִּישׁוּהוּ; יַעַן אֲשֶׁר יַחֲלִיק דְּבָרָיו אֲלֵיכֶם וְיֹאמֶר כִּי הִכָּל טוֹב, לֹא תִמְצְאוּ בוֹ כָּל מוֹם.

28 Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

הוֹי, דּוֹר רָשָׁע וְנָלוֹז; עִם קָשָׁה וְעַקְשָׁה, עַד מְתֵי, סוֹבְרִים אֶתֶם, יִשְׁאַכֶּם יְהוָה? עַד מְתֵי תִפְקְרוּ עֲצֻמְכֶם לְסוֹר אַחַר מְנַהִיגִים שׁוֹטִים וְעוֹרִים? עַד מְתֵי תִבְחָרוּ בַחֹשֶׁךְ תַּחַת אוֹר?

29 O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

- 30 Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.
- הִנֵּה כָּבֵר בּוֹעֶרֶת חֲמַת יְהוָה עֲלֵיכֶם. הִנֵּה הוּא אָרַר אֶת הָאָרֶץ מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיכֶם.
- 31 And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.
- הִנֵּה בָּאָה הָעֵת אֲשֶׁר יִקְלַל יְהוָה אֶת עֲשָׂרְכֶם, כִּי יִהְיֶה חֲלָק, אֲשֶׁר לֹא תִהְיֶה לְכֶם אַחִיזָה בּוֹ, וּבְיָמֵי עֲנִיּוֹתְכֶם יִשְׁמַט מִיָּדְכֶם.
- 32 And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:
- וּבְיָמֵי עֲנִיּוֹתְכֶם תִּקְרְאוּ אֶל יְהוָה, אֲךָ לְשׁוֹן תִּקְרְאוּ, כִּי כָּבֵר נִחְרַץ חֲרִבְנֹכֶם וְכִלְיוֹנֹכֶם נִכּוֹן, נֹאמֹר יְהוָה צְבָאוֹת. אֲזַי תִּבְכּוּ וּתְיַלְלוּ, אַכְּוֹ, בְּיוֹם הַהוּא תִּקְוֹנוּ לֵאמֹר:
- 33 O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.
- מִי יִתֵּן וְהִיִּיתִי שָׁב מִרְעֵתִי וְנִמְנַע מִהָרֹג אֶת הַנְּבִיאִים, וּמְרַגֵּם אוֹתָם בְּאֶבֶן וּמְגַרְשָׁם. אַכְּוֹ, בְּיוֹם הַהוּא תֹאמְרוּ: מִי יִתֵּן וְזָכַרְנוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּיוֹם תָּתוּ לָנוּ אֶת עֲשָׂרְנוּ, כִּי אֲזַי לֹא הָיָה חֲלָק וְנִשְׁמַט מִיָּדְנוּ, כִּי הִנֵּה אָבַד לָנוּ עֲשָׂרְנוּ.
- 34 Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.
- הִנֵּה אָנַחְנוּ מִנִּיחִים כָּאֵן כְּלֵי וְלִמְחָרֵת הוּא נִעְלָם. הִנֵּה חֲרִבוֹתֵינוּ תִּלְקַחְנָה מִמֶּנּוּ בְּיוֹם אֲשֶׁר נִבְקַשׁוּן לְקָרֵב.
- 35 Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.
- אֶת אוֹצְרוֹתֵינוּ הִטַּמְנוּ וְהֵם נִשְׁמָטוּ מִמֶּנּוּ, מִפְּנֵי קִלְלַת הָאָרֶץ.
- 36 O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.
- מִי יִתֵּן וְשִׁבְנוּ מִרְעֵתְנוּ בְּיוֹם אֲשֶׁר בּוֹ שָׁמַעְנוּ אֶת דְּבַר יְהוָה; כִּי הִנֵּה אֲרוּרָה הָאָרֶץ וְכָל דָּבָר חֲלָק וְנִשְׁמַט מִיָּדְנוּ.
- 37 Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.
- הִנֵּנוּ מִקְפָּיִם בְּשָׂדִים, אַכְּוֹ, מִכְתָּרִים בְּמַלְאָכֵי הַמְּבַקֵּשׁ לְאַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ. הִנֵּה, גְּדוֹל עֲוֹנוֹנוּ. אָנָּה, יְהוָה, הֲלֹא תִשָּׁיב אִפְּךָ מִמֶּנּוּ? בְּלִשׁוֹן כָּזֹאת תִּדְבְּרוּ בְּעֵת הַהִיא.
- 38 But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.
- הִנֵּה, חָלְפוּ אֲזַי יְמֵי מִבְחָנְכֶם. עַכְבָּתְּם אֶת יוֹם יְשׁוּעַתְכֶם עַד אֲשֶׁר אַחֲרָתֶם לְעוֹלָם וְכִלְיוֹנֹכֶם נִחְרַץ. כִּי בִקְשָׁתֶם כָּל יְמֵי חַיֵּיכֶם אֶת אֲשֶׁר לֹא יִקְלָתֶם לְהַשְׁיִיגוֹ. אַכְּוֹ, בִּקְשָׁתֶם אֲשֶׁר בַּעֲשִׂית אֲוֹן, וְזֶה מִנְגֵד לְטִבַּע הַצְּדָק אֲשֶׁר לְאֹדוֹנוּ הַגְּדוֹל, רַבּוֹן הָעוֹלָמִים.
- 39 O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.
- אֲהֵה, תוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, מִי יִתֵּן וְהִקְשַׁבְתֶּם לְדַבְרֵי! וְאֲנִי מִתְחַנֵּן כִּי יִשָּׁיב יְהוָה מִכֶּם אֶת אַפּוֹ, וְכִי תִנְחַמוּ מִחַטְאוֹתְכֶם וְתוֹשְׁעוּ.

יד

14

- 1 And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.
- 2 And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.
- 3 And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.
- 4 Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.
- 5 And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.
- 6 And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.
- 7 And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.
- 8 And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.
- 9 And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.
- 10 And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.
- 11 And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of
- וְהָיָה כִּי עוֹד דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין לְכַתְּבָם, נִבְּא שְׁמוּאֵל הַלְּמָנִי.
- וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הֲנִי נוֹתֵן לָכֶם אוֹת; בְּעוֹד חֲמֵשׁ שָׁנִים, וְהִנֵּה בָּא בֶן אֱלֹהִים לְגַאֵל אֶת כָּל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּשִׁמוֹ.
- וְזֶה לָכֶם הָאוֹת לַעֲת בּוֹאוֹ; הִנֵּה יֵרְאוּ מְאוּרוֹת גְּדוֹלִים בַּשָּׁמַיִם, עַד כִּי בִלְיִלָה אֲשֶׁר לִפְנֵי בּוֹאוֹ לֹא תִהְיֶה כָּל חֹשֶׁכָה, וּבְעֵינַי בְּנֵי אָדָם יִדְמָה כְּאֵלוֹ יוֹם הוּא.
- עַל כֵּן יִהְיוּ יוֹם וָלַיְלָה וַיּוֹם כְּאֵלוֹ יוֹם אֶחָד הֵם, בְּלֹא לַיְלָה. וְזֶה לָכֶם אוֹת, כִּי אַכֹּן תִּדְעוּ עַל זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ וְעַל שְׁקִיעֹתוֹ, לָכֵן יָדוּעַ תִּדְעוּ כִּי יִהְיוּ אֵלֶּה שְׁנֵי יָמִים וָלַיְלָה; וְהַלַּיְלָה אֲשֶׁר לֹא יִחְשִׁיךְ, הוּא הַלַּיְלָה לִפְנֵי הַגְּלוֹדוֹ.
- וְהִנֵּה, כּוֹכֵב חָדָשׁ יַעֲלֶה, אֲשֶׁר כָּמוֹתוֹ לֹא רָאִיתֶם מֵעוֹדֶכֶם; וְאִף זֶה יִהְיֶה לָכֶם אוֹת.
- וְאֵין זֶה הַכֹּל, אוֹתוֹת וְנִפְלְאוֹת רַבִּים יִהְיוּ בַּשָּׁמַיִם.
- אֲזִי תִשְׁתּוֹמְמוּ וְתִתְפַּלְאוּ, עַד כִּי לֵאָרֶץ תִּפְלוּ.
- וְכָל אֲשֶׁר יֵאֱמִין בְּבֶן אֱלֹהִים, יִחְיֶה חַי עוֹלָם.
- וְכֹה צִוִּינִי יְהוָה עַל יְדֵי מַלְאָכּוֹ לְבוֹא וּלְהַגִּיד לָכֶם אֶת הַדְּבָר הַזֶּה; אַכֹּן, הוּא צִוָּה כִּי אֲנִיבֵא לָכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְכֹה אָמַר אֵלַי: קְרֹא נָא אֶל הָעָם הַזֶּה, הִנְחֲמוּ עַל חַטָּאֵיכֶם וּפְנּוּ אֶת דְּרֹךְ יְהוָה!
- וְעַתָּה אֲשֶׁר לִמְנֵי אָנִי, וְדִבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם אֶת אֲשֶׁר צִוִּינִי יְהוָה, וְעַתָּה אֲשֶׁר הִיוּ הַדְּבָרִים עֲלֵיכֶם קָשִׁים, הִנְכֶם רוֹגְזִים עֲלַי וּמְבַקְשִׁים לְכַלּוֹתַנִּי, וְאַתֶּם גֵּרִשְׁתֶּם אוֹתִי מִקְרֶבְכֶם.
- וְעַתָּה תִשְׁמְעוּ אֶת דְּבָרִי, כִּי בִעֲבוּר זֹאת עֲלִיתִי עַל חוֹמַת הָעִיר הַזֹּאת, לְמַעַן תִּשְׁמְעוּ

הילמן יד:יב-כא

- וְתַדְעוּ אֶת מִשְׁפַּט אֱלֹהִים הַמְצַפָּה לָכֶם
מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיכֶם, וְאִף לְמַעַן תִּדְעוּ אֶת
תְּנַאי הַתְּשׁוּבָה;
- 12 And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.
- וּבְעִבּוֹר תִּדְעוּ עַל בּוֹא יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן
אֱלֹהִים, אָבִי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, בּוֹרֵא הַכֹּל
מִבְּרֵאשִׁית; וְאִף לְמַעַן תִּדְעוּ עַל אוֹתוֹת בּוֹא,
בְּעִבּוֹר תְּאֲמִינוּ בְּשֵׁמוֹ.
- 13 And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.
- וְאִם תְּאֲמִינוּ בְּשֵׁמוֹ, תְּשׁוּבוּ מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם,
וּבְזֹאת תִּהְיֶה לָכֶם כַּפָּרָה עֲלֵיהֶם, בְּזִכּוֹתָיו.
- 14 And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.
- וְהִנֵּה, אוֹת נֹסֵף נוֹתֵן אֲנִי לָכֶם, אוֹת עַל מוֹתוֹ.
- 15 For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and becometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.
- כִּי הִנֵּה, אֲכֹן מוֹת יָמוּת הוּא בְּעִבּוֹר תְּבוֹא
הַיְשׁוּעָה. אֲכֹן, רְאוּי הַדְּבָר וְהַכְרָח עָלָיו לְמוֹת
בְּעִבּוֹר קָיָם אֶת תְּחִית הַמֵּתִים, אֲשֶׁר עַל יְדִיָּה
יּוֹבְאוּ בְּנֵי הָאָדָם אֶל נֹכַח פְּנֵי יְהוָה.
- 16 Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.
- אֲכֹן, הַמָּוֶת הַזֶּה מְבִיא אֶת הַתְּחִיָּה וְגוֹאֵל אֶת
כָּל הָאֲנוּשׁוֹת מִן הַמָּוֶת הָרֵאשׁוֹן, אֲשֶׁר הוּא
מָוֶת רוּחָנִי. כִּי כָּל הָאֲנוּשׁוֹת, יַעַן אֲשֶׁר נִכְרְתָה
מִלְּפָנֵי יְהוָה עַל יְדֵי נְפִילַת אָדָם, נִחְשָׁבֶת
לְמֵתָה, בְּעֵינֵי הָרוּחַ כְּבַעֲנֵינִי הַגּוֹף.
- 17 But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.
- וְהִנֵּה, תְּחִית הַמְּשִׁיחַ גּוֹאֵלֶת אֶת הָאֲנוּשׁוֹת; אֶת
כָּל בְּנֵי הָאָדָם הִיא מְשִׁיבָה אֶל נֹכַח פְּנֵי יְהוָה.
- 18 Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.
- וְהִיא מְקַיֶּמֶת אֶת תְּנַאי הַתְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר כָּל
הַשֶּׁב מִרְעֵתוֹ אֵינּוּ נִכְרְתִים וְאֵינּוּ מְשֻׁלָּףִים אֶל הָאֵשׁ.
וְאִוְלָם כָּל אֲשֶׁר אֵינּוּ שֶׁב מִרְעֵתוֹ נִכְרְתִים וּמְשֻׁלָּףִים
אֶל הָאֵשׁ, וְשֶׁב עָלָיו מָוֶת רוּחָנִי, מָוֶת שֵׁנִי, כִּי
הוּא נִכְרְתִים שֵׁנִית בְּאֲשֶׁר לְעֵינֵי צְדָקָה.
- 19 Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.
- לָכֵן, שׁוּבוּ מִרְעֵתְכֶם, שׁוּבוּ פֶּן תִּרְשְׁעוּ
וְתוֹרְדוּ אֶל הַמָּוֶת הַשֵּׁנִי, יַעַן אֲשֶׁר יִדְעֵתֶם
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא עֲשִׂיתֶם אוֹתָם.
- 20 But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.
- וְהִנֵּה, כְּפִי אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָכֶם עַל אוֹת שֵׁנִי,
אוֹת עַל מוֹתוֹ, הִנֵּה בַּיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר הוּא
יָמוּת, יִחְשֹׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְיִסָּרֵב לְהַגִּיחַ אוֹרוֹ
עֲלֵיכֶם וְקִמּוּהוּ הַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים; וְלֹא יִזְרַח
אוֹר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת בְּמִשְׁךָ שְׁלֹשָׁה יָמִים,
מִשְׁעַת מִיָּתְתוֹ וְעַד שְׁעַת קוּמוֹ מִן הַמֵּתִים.
- 21 Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake
- וּבָעֵת אֲשֶׁר יִשְׁיב אֶת רוּחוֹ יִפּוּצוּ רָעָמִים
וּבְרָקִים בְּמִשְׁךָ שְׁעוֹת רַבּוֹת, וְהָאָרֶץ תִּחְרַד

הילמן יד:כב-לא

וְתִרְעַד, וְהִסְלַעִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵיהָ אֲשֶׁר הֵם מֵעַל
הָאָרֶץ וּמִתַּחְתֶּיהָ, אֲשֶׁר יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי הַיּוֹם
מוֹצָאִים הֵם, אוֹ כִּי רַבָּם גּוֹשׁ מוֹצֵק, יִבְקָעוּ.

אָכֵן, הִבְקַע יִבְקָעוּ הֵם, וּמֵאֵז וְהִלָּאָה יִמְצְאוּ
סְדוּקִים וּמְבֻקָּעִים, שְׁבוּרִים וּמְפוֹרָרִים עַל פְּנֵי
כָּל הָאָרֶץ, מֵעֲלֶיהָ וּמִתַּחְתֶּיהָ.

בָּעֵת הַהִיא תִּחְוֶלְלֶנָה סְעֻרוֹת גְּדוֹלוֹת
וְהָרִים רַבִּים יִשְׁפְּלוּ וַיְהִיו לְבִקְעוֹת, וּמְקוֹמוֹת
רַבִּים הַנִּקְרָאִים הַיּוֹם בְּבִקְעוֹת יִהְיוּ הָרִים
גְּבוּהִים וְנִשְׂאִים.

וְדַרְכֵי רַבּוֹת תִּהְרַסְנָה, וְעָרִים רַבּוֹת
תִּהְיֶינָה לְשִׁמְמָה.

וּקְבָרִים רַבִּים יִפְתָּחוּ וַיּוֹצִיאוּ רַבִּים מִמֵּתֵיהֶם,
וּקְדוֹשִׁים רַבִּים יוֹפִיעוּ לְפָנַי רַבִּים.

כֹּה דִבֶּר אֱלִי הַמַּלְאָךְ. אָכֵן, הוּא אָמַר לִי כִּי
רַעֲמִים וּבְרָקִים יִתְחַלְּלוּ בְּמִשְׁךָ שְׁעוֹת רַבּוֹת.

וְהוּא אָמַר אֵלַי כִּי בָּעֵת הַתְּחִלָּה הָרַעַם וְהַבְּרָק
וְהַסְּעָרָה, יִחֻלוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִי הִשָּׁךְ
יִכְסֶה אֶת פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ בְּמִשְׁךָ שְׁלֹשָׁה יָמִים.

וְהַמַּלְאָךְ אָמַר אֵלַי כִּי רַבִּים יִרְאוּ דְבָרִים
אֲף גְּדוֹלִים מְאֹלָה, לְמַעַן יֵאֱמִינוּ כִּי הָאוֹתוֹת
וְהַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה יִחֻלוּ עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ
הַזֹּאת, לְבַל תִּהְיֶה כָּל סִבָּה לְסַפֵּק בֵּין
בְּנֵי הָאָדָם;

וְזֹאת לְמַעַן יוֹשַׁע כָּל הַמֵּאֲמִין, וְלְמַעַן
יִחֹל מִשְׁפַּט צָדֵק עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא יֵאֱמִין;
וְאִף לְמַעַן יָבִיאוּ הַחַיִּבִים בְּדִין אֶת הַרְשָׁעוֹתָם
עַל עַצְמָם.

זְכְּרוּ, זְכְּרוּ נָא, אַחֵי; כִּי כָּל הָאוֹבֵד, לְשֵׁם
עַצְמוֹ הוּא אוֹבֵד, וְכָל הַפּוֹעֵל עָוֹל, לְעַצְמוֹ הוּא
מַעֲוֹל; כִּי חֲפְשִׁים הֵנִכְם, וְרִשְׁאִים אַתֶּם לַפְּעַל
בְּרִשׁוֹת עַצְמְכֶם; כִּי הִנֵּה נָתַן לְכֶם אֱלֹהִים
דַּעַת וְעִשָׂה אֶתְכֶם בְּנֵי חַרְיוֹ.

אָכֵן, הוּא נָתַן לְכֶם לְהַבְדִּיל בֵּין טוֹב וּבֵין
רָע; וְהוּא נָתַן לְכֶם לְבַחֵר בַּחַיִּים אוֹ בַּמּוֹת;
וּבְיָדְכֶם לְהִיטִיב עֲשׂוֹת וּלְהִשָּׁיב עֲלֵיכֶם אֶת

and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

22 Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

23 And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

24 And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

25 And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

26 And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunders and lightnings for the space of many hours.

27 And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

28 And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

29 And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

30 And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

31 He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is

הטוב, ובגידכם להרע ולהשיב עליכם את הרע.

good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

טו

15

ועתה, אחי האהובים, הנני מודיעכם כי בלתי אם תשובו מרעתכם, ישמו בתיכם מאין יושב.

1 And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

אכן, בלתי אם תשובו מרעתכם, תאבלנה נשיכם אבל כבד בעת הניקון כי תבקשו לנוס, ולא יהיה לכם מפלט; אוי לנשים ההרות כי לא תוכלנה להמלט מפני כבד משאן; על כן ברגלים הן תרמסנה ולכליון תעזבנה.

2 Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

אוי לעם הזה הנקרא עם נפי, בלתי אם ישובו מרעתם בראותם את כל האותות והנפלאות האלה אשר יראו לעיניהם; כי הם עם אשר נבחר ליהוה; הן את עם נפי הוא אהב ואף הוכיח; אכן, ביום עוונם הוא הוכיחם מאהבתו אותם.

3 Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

והנה, אחי, את הלמנים הוא שנא, כי מעשיהם היו רעים תמיד; וזאת מפני העוון אשר במסורת אבותיהם. ואולם, היתה להם הישועה על ידי הטפת הנפיים; ובעבור זאת האריך יהוה את ימיהם.

4 But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

ורצוני כי תראו כי רבם הולכים בנתיב חובתם, והם משיגים בהתהלכם לפני אלהים, ומקפידים לשמר את מצוותיו ואת חקיו ואת משפטיו על פי תורת משה.

5 And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

הנני אומר לכם כי רבם עושים כן, והם מתאמצים בשקידה ללא לאות להביא את שאר אחיהם אל דעת האמת. על כן רבים הם הנספחים עליהם מדי יום ביומו.

6 Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

הן אמנם יודעים אתם, יען אשר בעיניכם חזיתם בזאת, כי כל אשר מתודעים אל האמת ואל הכרת מסורות אבותיהם כי מרשעות ונתעבות הן, ומנהגים להאמין בכתבי הקדש, אכן, בנבואות הנביאים הקדושים הכתובות, המולכות אותם אל אמונת יהוה ואל התשובה, והאמונה והתשובה האלה מחוללות שנוי בלבם;

7 And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

הילמן טו:ח-יז

- 8 Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.
- 9 And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.
- 10 And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—
- 11 Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—
- 12 Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.
- 13 And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.
- 14 Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.
- 15 For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.
- 16 Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.
- 17 And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy
- אָכּוּ, יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי כָל אֲשֶׁר הִגִּיעוּ לְיָדֵי כֶּה, אֵיִתְּנִים הֵם וַיְצִיבִים בְּאֲמוּנָתָם וּבְדַבַּר אֲשֶׁר עַל יָדָיו נַעֲשׂוּ בְּנֵי חַרִּין.
- וְעוֹד יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי הֵם קָבְרוּ אֶת כָּלֵי נֶשֶׁקָם וְכִי יִרְאִים הֵם לְשֹׂאתָם, פֶּן יִחַטְּאוּ בְּכָל אַפְּן שֶׁהוּא; הֵן רוֹאִים אַתֶּם כִּי יִרְאִים הֵם לְחַטָּא, וְכִי יִבְכְּרוּ לְהִרְמֵס וּלְהִהָרֵג בְּיַדֵי אוֹיְבֵיהֶם, וְלֹא יִשְׂאוּ אֶת חַרְבוֹתֵיהֶם עֲלֵיהֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם בְּמִשִּׁיחַ.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר יְצִיבִים הֵם בְּאֲמוּנָתָם בְּאֲשֶׁר הֵם מֵאֲמַנִּים, אָכּוּ, מִפְּנֵי אֵיִתְּנוּתָם, אַחַר אֲשֶׁר תֵּאִיר לָהֶם הַדַּעַת, בְּרֹדֶף יְבָרְכֶם יְהוָה וַיֶּאֱרִיד אֶת יְמֵיהֶם, עַל אִף עֲוֹנָם.
- אָכּוּ, אִף אִם יִדְרָדְרוּ אֶל חֶסֶר אֲמוּנָה, יֶאֱרִיד יְהוָה אֶת יְמֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר יָבֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר עָלָיו דְּבָרוֹ אֲבוֹתֵינוּ, וְכֵן הִנְבִּיא זֵנוֹס וְנֹבִיאִים רַבִּים נוֹסְפִים, בְּדַבַּר הַשְּׂבִיב אַחֵינוּ הַלְּמַנִּים שְׁנִית אֶל יְדִיעַת הָאֱמֶת.
- הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי בְּאַחֲרִית הַיָּמִים יְחֹלוּ דְבָרֵי בְרִית יְהוָה עַל אַחֵינוּ הַלְּמַנִּים; וְעַל אִף הַצָּרוֹת הַרְבּוֹת אֲשֶׁר תִּפְקְדְנָה אוֹתָם, וְאִף כִּי יִגְרְשׁוּ מִמְּקוֹם אֶל מְקוֹם עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וַיִּרְדְּפוּ וַיִּכּוּ וַיִּפּוּצוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, בְּלֹא מְקוֹם מִקְלֵט, רַחֵם יְרַחֵם יְהוָה.
- וְזֹאת עַל פִּי דְבַר הַנְּבוּאָה כִּי הֵם יָשׁוּבוּ אֶל יְדִיעַת הָאֱמֶת, אֲשֶׁר הִיא יְדִיעַת גּוֹאֲלָם, רוֹעֵם הַגָּדוֹל וְהַנְּאֻמָּן, וַיִּמְנֶנוּ עִם צֹאנֹו.
- לָכֵן הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אִם לֹא תִשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם, יִיטֵב לָהֶם מֵאֲשֶׁר לָכֶם.
- כִּי אֱלוֹהִים, אֲשֶׁר הִדְרָדְרוּ אֶל חֶסֶר אֲמוּנָה מִפְּנֵי מְסוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, הִרְאוּ אֶת מַעֲשֵׂי הָעוֹ אֲשֶׁר הִרְאוּ לָכֶם, אַזִּי נֹוכַחְתֶּם כִּי לְעוֹלָם לֹא הָיוּ שְׂבִיבִים לְהִדְרָדֵר אֶלֵי חֶסֶר אֲמוּנָה.
- לָכֵן, כֹּה אָמַר יְהוָה: לֹא אֶעֱשֶׂה בְּהֵם כְּלָה עַד תִּמָּם, כִּי אִם אֶסָּב כִּי בְּיוֹם חֻכְמָתִי הֵם יָשׁוּבוּ אֵלַי, נְאוּם יְהוָה.
- וְעַתָּה, כֹּה אָמַר יְהוָה עַל עַם נְפִי: בְּלִתִּי אִם יָשׁוּבוּ מִרְעַתָּם, וַיִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנִי,

הילמן טז:א-ו

אֲשֶׁמִידם עַד תָּמָם, נְאוּם יְהוָה. וְזֹאת מִפְּנֵי
הַסֵּר אֲמוֹנָתָם, עַל אֲף מַעֲשֵׂי הָעִז אֲשֶׁר
עָשִׂיתִי בְּקִרְבָּם. חֵי יְהוָה כִּי בּוֹא יָבוֹאוּ כָּל
אֱלֹהֵי, נְאוּם יְהוָה.

them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

טז

16

וְהִנֵּה, רַבִּים הָיוּ הַשּׁוֹמְעִים אֶת דְּבָרֵי שְׁמוּאֵל
הַלְּמָנִי, אֲשֶׁר דִּבֶּר מֵעַל חוֹמַת הָעִיר. וְכָל אֲשֶׁר
הֶאֱמִין בְּדִבְרוֹ הִלְךְ וּבִקֵּשׁ אֶת נָפְסֵי; וּבְבוֹאָם
אֵלָיו, הֵם הִתְנוּדוּ לְפָנָיו עַל חַטָּאֵיהֶם בְּלֹא
כַחַשׁ וּבִקְשׁוּ לְהִטָּבֵל לְשֵׁם יְהוָה.

1 And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

אֲךָ כָּל אֲשֶׁר לֹא הֶאֱמִינוּ בְּדִבְרֵי שְׁמוּאֵל
רָגְזוּ עָלָיו וְהִשְׁלִיכוּ אֲבָנִים לְעִבְרוֹ, אֶל רֹאשׁ
הַחוֹמָה, וְרַבִּים אֲף יָרוּ אֵלָיו חֲצִיצִים בְּעִמְדוֹ עַל
הַחוֹמָה. אֲךָ רוּחַ יְהוָה הָיָה עִמּוֹ וְהֵם לֹא יָכְלוּ
לְפַגֵּעַ בוֹ בְּאֲבָנֵיהֶם וּבְחֲצִיצֵיהֶם.

2 But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

וְהָיָה כְּאֲשֶׁר רָאוּ כִּי לֹא יוּכְלוּ לְפַגֵּעַ בוֹ,
הֶאֱמִינוּ רַבִּים נוֹסְפִים בְּדִבְרָיו וְהִלְכוּ אֶל נָפְסֵי
לְשֵׁם טְבִילָה.

3 Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

כִּי הִנֵּה הָיָה נְפִי מְטַבֵּיל וּמְנַבֵּא וּמְסַיֵּף, קוֹרֵא
אֶת הָעָם לְתַשׁוּבָה וּמְרַאֶה אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת,
וְעוֹשֶׂה נִסִּים בְּקִרְבֵּי הָעָם, בְּעִבּוֹר יְדָעוּ כִּי אָכֵן
קָרַב בּוֹא הַמְּשִׁיחַ.

4 For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

וְהוּא סִפֵּר לָהֶם עַל דְּבָרֵי הַקְּרוֹבִים לְבוֹא
בְּעִבּוֹר יְדָעוּ וַיִּזְכְּרוּ בְּעֵת בּוֹאָם כִּי הֵם נוֹדְעוּ
לָהֶם מֵרֵאשִׁית, לְמַעַן יֵאֱמִינוּ. לְכֵן הִלְכוּ כָּל
הַמְּאֱמִינִים בְּדִבְרֵי שְׁמוּאֵל אֶל נָפְסֵי לְשֵׁם
טְבִילָה, כִּי הֵם בָּאוּ כְּשֹׁבִים עַל רְעֵתָם
וּמְתוּנָדִים עַל חַטָּאֵיהֶם.

5 Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

אֲךָ רַב הָאֲנָשִׁים לֹא הֶאֱמִינוּ בְּדִבְרֵי שְׁמוּאֵל.
וְהָיָה בְּרֹאוֹתָם כִּי לֹא יוּכְלוּ לְפַגֵּעַ בוֹ בְּאֲבָנֵיהֶם
וּבְחֲצִיצֵיהֶם, הֵם קָרְאוּ אֶל שָׂרֵיהֶם לֵאמֹר: קְחוּ
אֶת הָאִישׁ הַזֶּה וּכְפֹתוּהוּ, כִּי שֵׁד אַחֲזוֹ; וּמִפְּנֵי
כַח הַשֵּׁטֶן אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ אֵינָנו יְכוּלִים לְפַגֵּעַ בוֹ
בְּאֲבָנֵינוּ וּבְחֲצִיצֵינוּ; לְכֵן קְחוּהוּ וּכְפֹתוּהוּ
וְהוֹצִיאוּהוּ מִפֹּה!

6 But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

הילמן טז:ז-ז

- 7 And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.
- 7 והיה בבוֹאֵם לְשַׁלַּח בוֹ יָד, וְהִנֵּה הוּא הִשְׁלִיךְ עַצְמוֹ מִן הַחוֹמָה וְנָס מֵאַרְצָם אֶל אֶרְצוֹ וְהִחֵל לְהִטִּיף וּלְנַבֵּא בְּקֶרֶב עַמּוֹ.
- 8 And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.
- 8 וְלֹא יָסַף אִישׁ מִן הַנְּפִיטִים לְרֹאוֹתוֹ. כֹּה הָיָה מִצַּב הָעָם.
- 9 And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- 9 וְכֹה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁמוֹנִים וְשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- 10 And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.
- 10 וְאַף כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁמוֹנִים וְשִׁבְעַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, בְּעוֹד אֲשֶׁר רַב הָעָם מִחִזִּיק בְּגִאֲוָתוֹ וּבְרִשְׁעָתוֹ, וְהַמְעַטִּים מִתְהַלְכִים בְּרַב הַשְּׂגָחָה לְפָנֵי הָאֱלֹהִים.
- 11 And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.
- 11 וְכִזָּה הָיָה מִצַּבְּם אַף בְּשְׁנַת שְׁמוֹנִים וְשִׁמּוֹנָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים.
- 12 And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.
- 12 וּבְשְׁנַת שְׁמוֹנִים וְתֵשַׁע לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים לֹא חָל כְּמַעַט כָּל שְׁנוֵי בְּמִצַּב הָעָם זוּלַת הַכְּבֹדָת עֲוֹנָם, כִּי פָעַלּוּ הָאֲנָשִׁים בִּיתָר שְׂאֵת אֶת אֲשֶׁר הוּא הַפָּד לְמִצְוֹת אֱלֹהִים.
- 13 But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.
- 13 וּבְשְׁנַת תֵּשַׁעִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים, נִתְּנוּ לָעָם אוֹתוֹת גְּדוֹלִים וְנִפְלְאוֹת, וְדִבְרֵי הַנְּבִיאִים הִחֵלוּ לְהִתְקַיֵּם.
- 14 And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.
- 14 וּמַלְאָכִים הוֹפִיעוּ לְפָנֵי בְנֵי אָדָם, לְפָנֵי אֲנָשִׁים חֲכָמִים, וְהוֹדִיעוּם בְּשׂוֹרֵת שְׂשׂוֹן וְרַב שִׂמְחָה. אָכֵן, בְּשָׁנָה הַזֹּאת הִחֵלוּ דִבְרֵי כְּתָבֵי הַקֶּדֶשׁ לְהִתְקַיֵּם.
- 15 Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:
- 15 עַל אֵף אַף זֹאת הִקְשׂוּ הָאֲנָשִׁים אֶת לְבָבָם, זוּלַת הַדְּבָקִים בִּיתָר בְּאִמּוֹנָתָם, אֲשֶׁר הָיוּ בְּהֵם נְפִיטִים וְגַם לְמָנִים, וְהָאֲנָשִׁים הִחֵלוּ לְסַמְּךָ עַל כֹּחַם וְעַל חֲכָמָתָם, לֵאמֹר:
- 16 Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.
- 16 אֲשֶׁר לְדִבְרֵים אֲחֻדִים מִבֵּין דְּבָרִים כֹּה רַבִּים, אֲפָשָׁר כִּי הֵם נִחְשׂוּ נְכוֹנָה; אַף יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי כָּל הַמַּעֲשִׂים הַגְּדוֹלִים וְהַנְּפִלְאִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲלֵיהֶם לֹא יִתְקַנּוּ וְלֹא יִהְיוּ.
- 17 And they began to reason and to contend among themselves, saying:
- 17 וְהֵם הִחֵלוּ לְהִתְוַכַּח וּלְרִיב בֵּינֵיהֶם, לֵאמֹר:

הילמן טז:יח-כה

- 18 That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?
- אין זה מתקבל על הדעת כי אֶחָד כְּמִשִּׁיחַ יבוא; וְאִם כֵּן הַדְּבָר וְהוּא בֶן אֱלֹהִים, אָבִי שָׁמַיִם וָאָרֶץ כְּפִי אֲשֶׁר נֶאֱמַר, מִדּוּעַ לֹא יִתְגַּלֶּה אֵלֵינוּ כְּאֵלֵיהֶם אֲשֶׁר יִהְיוּ בִירוּשָׁלַם?
- 19 Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?
- מִדּוּעַ לֹא יִתְגַּלֶּה בְּאֶרֶץ הַזֹּאת, כְּבְּאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם.
- 20 But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.
- הִנֵּה יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי מִסֵּרַת רָשָׁע מְסֻרוֹ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ, לְעִשׂוֹתֵנוּ מֵאֲמִינִים בְּדָבָר גָּדוֹל וּמְפָלָא, אֲשֶׁר יִקְרָה, אוֹלָם לֹא בְּקִרְבָּנוּ, כִּי אִם בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה, אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא נוֹדְעָה; לָכֵן יִישׁ בְּיָדָם לְהַחֲזִיקֵנוּ שְׂקוּעִים בְּבִלִי דַעַת, כִּי אֵינָנוּ יְכוּלִים לְחַזוֹת בָּמוֹ עֵינֵינוּ כִּי אֱמֶת דְּבָרָם.
- 21 And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.
- וְעַל יְדֵי דְרָכֵי הָעֲרָמָה וְהַסֵּתְרִים אֲשֶׁר לְמִרְשָׁע הַהוּא, יַפְעִלוּ הֵם אִיזוֹ פְעֻלַת מִסְתֻרִין אֲשֶׁר לֹא נוֹכַל לְהַבִּין וְאֲשֶׁר תִּתְנֶנּוּ עֲבָדִים לְדַבְרֵיהֶם וְאִף לָהֶם עֲצָמָם. כִּי סוֹמְכִים אֲנַחְנוּ בָהֶם בְּלִמּוּד דְּבַר אֱלֹהִים. לָכֵן, אִם נִפְנַע לָהֶם יַחֲזִיקוּנוּ בְּמַצַּב בְּעֲרוֹת כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ.
- 22 And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.
- וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים, אֲשֶׁר הָיוּ אוֹלֵת וְהַבֵּל, עָלוּ בְלִבְ הָעָם, וְהֵם נִרְגְּשׁוּ וְנִבְהָלוּ, כִּי עוֹרְרָם הַשָּׂטָן לְפַעֵל תְּמִיד אָנוּ; כִּי הוּא הָיָה מְשׁוֹטֵט וּמְפִיץ שְׂמוּעוֹת וּמְדוֹן עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, לְמַעַן יִקְשֶׁה אֶת לֵב בְּנֵי הָאָדָם עַל הַטּוֹב וְעַל אֲשֶׁר עֹתִיד לָבוֹא.
- 23 And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.
- וְעַל אִף הָאוֹתוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקִרְבָּר עִם יְהוָה, וְהַנְּסִים הַרְבִּים אֲשֶׁר עָשׂוּ, הַשָּׂטָן הִשְׁטָן אַחֲזִיזָה חֲזָקָה בְּלִבְ הָאָנָשִׁים אֲשֶׁר עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 24 And thus ended the ninetieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.
- כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת תְּשָׁעִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
- 25 And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.
- וְכֹה תָם סֵפֶר הַיְלָמָן, עַל פִּי כְתָבֵי הַיְלָמָן וּבָנָיו.

סֵפֶר נְפִי ג

סֵפֶר נְפִי בֶן נְפִי בֶן הֵילְמָן, הוּא הֵילְמָן בֶּן הֵילְמָן
בֶּן עֵלְמָא בֶּן עֵלְמָא אֲשֶׁר הָיָה צֶאֱצָא נְפִי בֶן לְחִי
אֲשֶׁר יָצָא מִירוּשָׁלַם בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה לְמַלְךְ
צִדְקִיָּהוּ, מַלְךְ יְהוּדָה. (בְּעֶרְף 1-35 לְסִפְרָה.)

THE BOOK OF 3 NEPHI

The book of Nephi the son of Nephi, who was the son of Helaman. And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out from Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah. (About A.D. 1-35.)

א

וַשְׁנַת תְּשַׁעִים וְאַחַת חֲלָפָה, וְהָיוּ שֵׁשׁ מֵאוֹת
שָׁנָה מֵעַתַּת יְצִיאַת לְחִי מִירוּשָׁלַם. וּבְשָׁנָה הַזֹּאת
הָיָה לַכּוֹנָאוּס הַשּׁוֹפֵט הָעֶלְיוֹן וּמוֹשֵׁל הָאָרֶץ.

וְנְפִי בֶן הֵילְמָן יָצָא מֵאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה אַחֵר
הַפְּקִידוֹ בְּיַד נְפִי, בְּכוֹרוֹ, אֶת לוֹחֹת נְחֹשֶׁת
הַקָּלָל וְאֶת כָּל כְּתָבֵי הַזְּכָרוֹן וְאֶת כָּל הַחֲפָצִים
אֲשֶׁר נִשְׁמְרוּ בְּהִיּוֹתָם קְדוּשִׁים מֵעַתַּת יְצִיאַת
לְחִי מִירוּשָׁלַם.

וְהוּא יָצָא מִן הָאָרֶץ וְאִישׁ אֵינּוּ יוֹדֵעַ לְאֵן
הָלַךְ. וּבְנֵי נְפִי רָשָׁם אֶת הַזְּכָרוֹנוֹת תַּחַת
אֲבִיו, אֶלֶּה כְּתָבֵי זְכָרוֹנוֹת הָעָם הַזֶּה.

וְהָיָה בְּרֵאשִׁית שְׁנַת תְּשַׁעִים וּשְׁתַּיִם,
וְהִנֵּה הַחֲלוֹ נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים לְהִתְקַיֵּם
בְּיִתְרַ דִּיּוֹק; כִּי נַעֲשׂוּ בְּקֶרֶב הָעָם אוֹתוֹת
וּנְפִלְאוֹת גְּדוֹלִים יוֹתֵר.

אֲךָ הָיוּ אֲשֶׁר אָמְרוּ כִּי עַתָּה קִיּוֹם דְּבָרֵי
שְׁמוּאֵל הַלְּמָנִי כְּבָר חֲלָפָה.

וְהֵם הִחֲלוּ לִשְׂחֹק עַל אַחֵיהֶם, וְאָמְרוּ:
הִנֵּה חֲלַף הַמּוֹעֵד וְדְבָרֵי שְׁמוּאֵל לֹא הִתְקַיְּמוּ;
עַל כֵּן לִשְׂוֹא הָיָה שְׁשׁוֹנְכֶם וְלָרִיק אַמּוֹנְתְּכֶם
בְּדַבַּר הַזֶּה.

וְהֵם הִקִּימוּ מְהוּמָה גְּדוֹלָה בְּכָל הָאָרֶץ;
וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ נִעְצְבוּ מְאֹד פֶּן לֹא
יִתְקַיְּמוּ הַדְּבָרִים הָאֲמוּרִים הָאֵלֶּה.

עַל אֵף זֹאת, הֵם הָיוּ דְּבִקִּים בְּצַפְיָתָם לַיּוֹם
הַהוּא וְלַלַּיְלָה הַהוּא וְלַיּוֹם הַהוּא, אֲשֶׁר יִהְיוּ
כִּיּוֹם אֶחָד, כִּאֲלוּ בְּלֹא לַיְלָה, לְמַעַן יָדְעוּ כִּי
לֹא לִשְׂוֹא הָיְתָה אַמּוֹנְתָם.

1

1 Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.

2 And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.

3 Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.

4 And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.

5 But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.

6 And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

7 And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

8 But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

נְפִי ג א:ט-יח

- 9 Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.
- 10 Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.
- 11 And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.
- 12 And it came to pass that he cried mightily unto the Lord, all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:
- 13 Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfill all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.
- 14 Behold, I come unto my own, to fulfill all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.
- 15 And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.
- 16 And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.
- 17 And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.
- 18 For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.
- אָז קָבְעוּ הַכּוֹפְרִים יוֹם, אֲשֶׁר בּוֹ יוֹצִיאוּ לְהוֹרֵג אֶת כָּל אֲשֶׁר הָאֱמִינוּ בְּמִסְרַת הַהֵיחָד, אִם לֹא יָקוּם הָאֵאוֹת אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַר שְׁמוּאֵל הַנְּבִיא.
- וּבְרֵאוֹת נְפִי בֶן נְפִי אֶת הַרְשָׁעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר בְּעֵמּוֹ, הוּא נֶעְצֵב מְאֹד אֶל לְבוֹ.
- וְהוּא יָצָא וְהִשְׁתַּחֲוָה אֶרְצָה וְקָרָא בְּקוֹל גָּדוֹל אֶל אֱלֹהָיו לְמַעַן עֵמּוֹ, לְמַעַן אֱלֹהֵי אֲשֶׁר סָכְנַת הַשְּׂמֹדָה נִשְׁקָפָה לָהֶם מִפְּנֵי אֱמִנוֹתָם בְּמִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם.
- כָּל הַיּוֹם קָרָא הוּא אֶל יְהוָה בְּרֵב כַּחוֹ. וְהִנֵּה, קוֹל יְהוָה דְּבַר אֱלֹהֵי לְאֹמֹר:
- שָׂא רֹאשְׁךָ וְהִתְעוֹדֵד; כִּי הִנֵּה קָרְבָה הָעֵת. וּבְלִילָה הַזֶּה יִנְתֵּן הָאֵאוֹת וְלִמְחַרְתָּ הַנְּנִי בָא אֶל הָעוֹלָם, לְהַרְאוֹת לְעוֹלָם כִּי אֶקִּים אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּפִי נְבִיאֵי הַקְּדוֹשִׁים.
- הַנְּנִי בָא אֶל אֲשֶׁר לִי, לְהַקִּים אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הוֹדַעְתִּים לְבְנֵי הָאָדָם מִיְסוּד הָעוֹלָם, וְלַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן הָאָב וְהָבֵן; אֶת רְצוֹן הָאָב בְּעֵבוּרִי, וְאֶת רְצוֹן הָבֵן בְּעֵבוּר בְּשָׂרִי. הִנֵּה, בָּא הַמּוֹעֵד וְהַלִּילָה הַזֶּה יִנְתֵּן הָאֵאוֹת.
- וְהַדְּבַר אֲשֶׁר הָיָה אֶל נְפִי קָם כְּפִי אֲשֶׁר נֶאֱמַר. כִּי שָׁקַע הַשֶּׁמֶשׁ וְהַחֹשֶׁכָה לֹא יָרְדָה; וְהָאָנָשִׁים הִשְׁתּוֹמְמוּ כִּי לֹא הָיָה חֹשֶׁךְ בְּבֹא הַלִּילָה.
- וְהָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר לֹא הָאֱמִינוּ לְדְבָרֵי הַנְּבִיאִים, וְהֵם נָפְלוּ אֶרְצָה וְהָיוּ כְּמֵתִים, יַעַן אֲשֶׁר יָדְעוּ כִּי הוֹפְרָה מְזִמַּת הַהַשְּׂמֹדָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר הִכִּינוּ לְמֵאֲמִינֵים בְּדְבָרֵי הַנְּבִיאִים, כִּי הָאֵאוֹת אֲשֶׁר נִזְכַּר אָכּוּ קָם וְהָיָה.
- אָז הֵם יָדְעוּ כִּי בֶן אֱלֹהִים קָרַב לְבֹא; אָכּוּ, כָּל הָאָנָשִׁים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָּל הָאֲדָמָה, מִמְּעַרְב וּמִמְּזָרְח, בְּאֶרֶץ הַצָּפוֹן וּבְאֶרֶץ הַדְּרוֹם, הִשְׁתּוֹמְמוּ כָּל כֶּף עַד כִּי נָפְלוּ אֶרְצָה.
- וְזֹאת מִפְּנֵי יָדְעָם כִּי הֵעִידוּ הַנְּבִיאִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמִשְׁפָּה שְׁנַיִם רְבוֹת וְכִי הָאֵאוֹת אֲשֶׁר נִזְכַּר קָם וְהָיָה; וְהֵם יָרְאוּ עַל דְּבַר עֲוֹנָם וְעַל כְּפִירְתָּם.

- 19 And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.
- וְהָיָה כִּי כָל הַלַּיְלָה הָיָה לֹא חֹשֶׁךְ, וְהָאֹר
הָיָה כְּבִצְהַרְרִים; וּבבֹקֶר זָרַח הַשֶּׁמֶשׁ, כְּסִדְרוֹ.
אָז יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים, עַל פִּי הָאוֹת אֲשֶׁר נָתַן, כִּי
בֵּא הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יֵלֵד הָאֲדוֹן.
- 20 And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.
- וְהָיָה הַכֹּל כִּסְּמֵי הַנְּבִיאִים; אָכֵן,
לֹא נִפְל מֵהֶם דְּבָר.
- 21 And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.
- וְאִף כּוֹכֵב חָדָשׁ הוֹפִיעַ, כְּדִבְרֵי אֲשֶׁר נֶאֱמַר.
- 22 And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.
- וּמִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלָּא הַחַל הַשָּׁטָן לְשַׁלַּח
כָּזָב בֵּין הָאֲנָשִׁים, לְהַקְשׁוֹת אֶת לִבָּם לִבְל
יֵאֱמִינוּ בְּאוֹתוֹת וּבִנְפִלְאוֹת הָהֵם אֲשֶׁר רָאוּ.
וְאוֹלָם, עַל אִף הַכָּזָב וְהַמְרָמָה הָאֵלֶּה, הָאֲמִינוּ
רַב הָעָם וְהִפְכוּ לְמֵאֲמִינִים בִּיהוָה.
- 23 And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.
- וְנִפְי הֵלֵךְ בְּקִרְבַּי הָעָם, וְעוֹד רַבִּים נוֹסְפִים,
לְהַטְבִּילָם לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר בּוֹאֵת הִיִּתָּהּ
מִחִילַת עֲוֹנוֹת גְּדוּלָּהּ. וְכֵה שָׁב הָעָם לְשָׁבֵת
בְּאַרְצָם בְּשָׁלוֹם.
- 24 And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.
- וְלֹא הָיוּ עוֹד מְרִיבוֹת בְּעַם, זֹוֹלַת אֲחָדִים
אֲשֶׁר הִחֲלוּ לְהַטִּיף בְּהִתְאַמְצָם לְהוֹכִיחַ עַל
פִּי כְתָבֵי הַקֶּדֶשׁ כִּי אֵין עוֹד הַכְּרִיחַ לְשֹׁמֵר אֶת
תּוֹרַת מֹשֶׁה. וּבּוֹאֵת הֵם טָעוּ, כִּי לֹא הִבִּינוּ
אֶת כְּתָבֵי הַקֶּדֶשׁ.
- 25 But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.
- וְהִנֵּה, עַד מְהֵרָה הֵם הִפְכוּ אֶת דַּעְתָּם כִּי
נוֹכְחוּ בְּטָעוּתָם, אַחַר אֲשֶׁר נֹדַע לָהֶם כִּי
הַתּוֹרָה לֹא הִתְקַיְּמָה עַדְיוֹ, וְכִי הַכְּרִיחַ הוּא כִּי
תִתְקַיֵּם עַל כָּל פְּרִטְיָהּ; וְהָיָה אֲלֵיהֶם דְּבַר
אֱלֹהִים כִּי קוֹם תְּקוּם הַתּוֹרָה, וְלֹא תִעָבֵר
מִמֶּנָּה יוֹד אַחַת, אוֹ תֵּג, עַד אֲשֶׁר תִּתְקַיֵּם
כְּלָהּ; עַל כֵּן הֵם הוֹבְאוּ בְּשִׁנָּה הַהִיא לְהִכָּרַת
טָעוּתָם וְהִתְוֹדוּ עַל מִשְׁוֹגָתָם.
- 26 And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.
- כֵּה חָלְפָה שְׁנַת תְּשׁוּעִים וּשְׂתִים, אַחַר
הַבִּיאָה בְּשׂוֹרוֹת מִשְׁמַחוֹת אֶל הָעָם, עַל יְדֵי
בּוֹא הָאוֹתוֹת, אֲשֶׁר עַל פִּי דְבָרֵי נְבוֹאוֹת כָּל
הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים.
- 27 And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore
- אִף שְׁנַת תְּשׁוּעִים וְשָׁלֹשׁ חָלְפָה בְּשָׁלוֹם, חוּץ
מִפְעֻלַּת שׂוֹדְדֵי גַדְיָאֲנְטוֹן, אֲשֶׁר הִתְגַּוְרוּ
בְּהָרִים וְשָׂרְצוּ בְּאַרְצָם; וְכֵה חֲזָקִים הָיוּ
מֵאֲחֻזֵּיהֶם וּמְחֻבְּאוֹתֵיהֶם, עַד כִּי לֹא יָכְלוּ

נְפִי ג א:כח-ב:ה

- הָאֲנָשִׁים לְגִבּוֹר עֲלֵיהֶם; לָכֵן הֵם בָּצְעוּ מַעֲשֵׂי רִצְחַח רַבִּים וְהָרְבוּ לְטִבַּח בָּעַם.
- 28 And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.
- וּבְשָׁנַת תְּשַׁעִים וָאַרְבַּע הִתְרַבּוּ הַשּׁוֹדְדִים עַד מְאֹד, כִּי רַב מִסֵּפֶר הַפּוֹרְשִׁים מִן הַנִּפְיִים אֲשֶׁר בָּרְחוּ אֲלֵיהֶם. וְהִדְבֵּר צֶעַר מְאֹד אֶת הַנִּפְיִים אֲשֶׁר נִשְׁאַרוּ בְּאֶרֶץ.
- 29 And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.
- גַּם לְלַמְנִים נִגְרַם צֶעַר רַב, כִּי הָיוּ לָהֶם בָּנִים רַבִּים אֲשֶׁר גָּדְלוּ וּבָגְרוּ וְעָמְדוּ בְּרִשׁוֹת עֲצָמָם, אֲשֶׁר זֹרַמִּים הָיוּ אֶת לִבָּם בְּכַזְבֵיהֶם וּבְדַבְרֵי חֲלָקוֹת לְהַסְתַּפֵּחַ אֶל שׁוֹדְדֵי גַדְיָאֲנֹטוֹן.
- 30 And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.
- כִּךְ פָּגְעָה הָרָעָה אֶף בְּלַמְנִים, וְהֵם חָלּוּ לְשִׁקֵּעַ בְּדַבַּר אֲמוֹנֹתָם וְצַדִּיקָתָם, מִפְּנֵי רִשְׁעַת הַדּוֹר הַצֹּעִיר.

ב

2

- כֹּה חָלְפָה גַּם שְׁנַת תְּשַׁעִים וְחָמֵשׁ. וְהָאֲנָשִׁים חָלּוּ לְשַׁכַּח אֶת הָאוֹתוֹת וְאֶת הַנִּפְלְאוֹת הָהֵם, אֲשֶׁר שָׁמְעוּ; וְהִשְׁתַּוְּמוּמָתָם עַל אוֹת אוֹ פְּלֵא מִן הַשָּׁמַיִם הִלְכָה וּפְחָתָה עַד אֲשֶׁר הִתְקַשָּׁה לִבָּם וְדַעְתָּם הִתְעוּרָה וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ עוֹד בְּכֹל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ וְרָאוּ.
- 1 And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—
- כִּי הֵם הֵעֵלוּ בְּלִבָּם דְּמִיוֹן שׁוֹא, כִּי הִדְבְּרִים הָהֵם נַעֲשׂוּ בִיּוֹדֵי אָדָם וּבְכַח הַשֵּׁטָן, לְהַטּוֹתָם מִן הַדְּרֹךְ וּלְרַמּוֹת אֶת לִבְ הָעָם. כֹּה שָׁב הַשֵּׁטָן וּקְנָה שְׁבִיתָה בְּלִבְ הָעָם, עַד כִּי עוֹר אֶת עֵינֵיהֶם וְהֵטָם לְהֶאֱמִין כִּי עַקֵּר הָאֲמוֹנָה בְּדַבַּר הַמְּשִׁיחַ הוּא אֲנֹלֶת וּדְבַר שׁוֹא.
- 2 Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.
- וְרִשְׁעַת הָעָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הִלְכוּ וְרַבּוּ, וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ כִּי יִקְוּמוּ אוֹתוֹת וּנִפְלְאוֹת נֹסְפִים. וְהַשֵּׁטָן הִתְהַלֵּךְ לוֹ, וְהוּא הִטָּה אֶת לִבְ הָאֲנָשִׁים וּפְחָתָה אוֹתָם וְהִסְבֵּם לְהַגְדִּיל רִשְׁעָתָם בְּאֶרֶץ.
- 3 And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.
- כֹּה חָלְפָה שְׁנַת תְּשַׁעִים וָשֵׁשׁ וְכֵן שְׁנַת תְּשַׁעִים וָשִׁבְעִי; וְאֶף שְׁנַת תְּשַׁעִים וָשְׁמוֹנֶה וְשְׁנַת תְּשַׁעִים וְהִשְׁעִי.
- 4 And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;
- וְכֹה חָלְפוּ מֵאָה שָׁנָה מִיְמֵי מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר הָיָה מְלֹךְ עַל עַם הַנִּפְיִים.
- 5 And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

- 6 And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.
- 7 And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.
- 8 Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.
- 9 And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.
- 10 And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.
- 11 And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.
- 12 Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.
- 13 And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.
- 14 And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;
- 15 And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;
- 16 And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.
- וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְתֵשַׁע שָׁנִים חָלְפוּ מֵעַתַּת יֵצֵא לְחַי מִירוּשָׁלַם.
- וְתֵשַׁע שָׁנִים חָלְפוּ מֵעַתַּת נְתֹן הָאוֹת, אֲשֶׁר עָלָיו דְּבָרוֹ הַנְּבִיאִים, כִּי הַמְּשִׁיחַ יָבוֹא אֶל הָעוֹלָם.
- וְהַנְּפִיִּים הֵחִלּוּ לְחַשֵּׁב אֶת עֵתוֹתֵיהֶם מֵעַתַּת הַנְּתֹן הָאוֹת, אַכְּן מֵעַתַּת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ; כִּי חָלְפוּ תֵשַׁע שָׁנִים לְמִנְיָנָם.
- וְנְפִי אָבִי נְפִי, אֲשֶׁר הָיָה מְפָקֵד עַל כְּתָבֵי הַזְּכוּרֹן, לֹא שָׁב אֶל אֶרֶץ זְרַחְמֵלָה, וְלֹא יָכַל אִישׁ לְמַצְאוֹ בְּכָל הָאָרֶץ.
- וְהָיָה כִּי הָעָם לֹא חָדַל מִהָרַע עַל אֵף הַהֲטוֹת וְהַנְּבוּאוֹת הַרְבוֹת אֲשֶׁר נִשְׁלַחוּ אֲלֵיהֶם; כֹּה חָלְפָה הַשָּׁנָה הָעֲשִׁירִית, וְאֵף שְׁנַת אַחַת עֲשָׂרָה חָלְפָה בְּעוֹן וּבַעֲוֹל.
- וּבְשָׁנַת שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה פָּרְצוּ מַלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, כִּי הִתְרַבּוּ מְאֹד שׁוֹדְדֵי גְדִיאַנְטוֹן; וְהֵם הָרְגוּ אֲנָשִׁים רַבִּים וְהִחְרִיבוּ עָרִים רַבּוֹת וְזָרְעוּ מוֹת וְטַבַּח בְּכָל הָאָרֶץ, עַד כִּי הִכְרַח הָיָה כִּי כָל הָעָם, הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים כְּאַחַד, יִשְׂאוּ עֲלֵיהֶם נֶשֶׁק.
- לְכֹן הִתְאַחְדּוּ כָּל הַלְּמָנִים אֲשֶׁר הִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יְהוָה עִם אֲחֵיהֶם הַנְּפִיִּים. וְהֵם נֶאֱלְצוּ לְשֹׂאת נֶשֶׁק עַל שׁוֹדְדֵי גְדִיאַנְטוֹן הֵם לְמַעַן בְּטַחוֹן חַיֵּיהֶם וְחַיֵּי נְשֵׂיהֶם וְיֻלְדֵיהֶם, וְאֵף בְּעֵבֹר שְׁמִירַת זְכוּיֹתֵיהֶם וְזְכוּיֹת כְּנִסְיָתָם, וְעַבְדוּת קִדְשָׁם וְעִנְיֹן חֲרוּתָם.
- וּבְטָרָם תִּמָּה הַשָּׁנָה הַזֹּאת, שְׁנַת שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה, נִשְׁקָפָה לְנְפִיִּים סַכְּנַת כְּלִיּוֹן חָרוֹץ מִפְּנֵי הַמַּלְחָמָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר הִחְמִירָה עַד מְאֹד.
- וְהַלְּמָנִים אֲשֶׁר הִתְאַחְדּוּ עִם הַנְּפִיִּים נִמְנוּ עִמָּם.
- וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר רִבְצָה עֲלֵיהֶם הִוסְרָה וְעוֹרָם הִלְבִּין, כְּעוֹר הַנְּפִיִּים.
- אֲכֹן, נַעֲרֵיהֶם וְנַעֲרוֹתֵיהֶם נָהְיוּ יָפִי תֹאֵר מְאֹד, וְהֵם נִמְנוּ עִם הַנְּפִיִּים וְנִקְרְאוּ בְּשֵׁם נְפִיִּים. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה.

- 17 והיה כי בראשית שנת ארבע עשרה נמשכה מלחמת השודדים ועם נפי והחמירה מאד. על אף זאת, השיג עם נפי יתרון כלשהו על השודדים, בהדפם אותם אל מחוץ לארצם, אל ההרים ואל מחבואיהם.
- 18 And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.
- 18 כה כלתה שנת ארבע עשרה. ובשנת חמש עשרה יצאו השודדים על עם נפי; ומפני רשעת עם נפי ומריבותיהם ופלוניהם, השיגו שודדי גדיאנטון יתרון רב עליהם.
- 19 And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.
- 19 כה תמה שנת חמש עשרה, וכה היו האנשים שרועים בתלאה רבה; אכן, חרב הכליון הייתה תלויה מעליהם, קרובה להכותם ארצה על דבר עוונם.

ג

3

- 1 והיה בשנת שש עשרה לבוא המשיח, קבל לכונאוס, מושל הארץ, אגרת מאת ראש כנפית השודדים ומושלם. ואלה הדברים אשר נכתבו, לאמר:
- 1 And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:
- 2 אל לכונאוס האציל, מושל הארץ הראשי הנני כותב את האגרת הזאת אליך, ואני מהללך ומשבחך על איתנותך ועל איתנות עמך בשמירת הדבר אשר סבורים אתם כי הוא זכותכם וחירותכם. הנכם נצבים איתנים, כאלו יד אל תומכת בכם, להגנת חרותכם ורכושכם וארצכם, או את אשר מכנים אתם ארצכם.
- 2 Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.
- 3 צר לי, לכונאוס האציל, כי תדמו לכם ברב אולתכם והבלים כי תוכלו לעמד בפני גבורים כה רבים אשר תחת פקדתי, הנצבים עתה חמושים בכלי נשקם, ומצפים ברב תשוקה לדבר הפקדה: רדו על הנפיים והשמידום!
- 3 And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.
- 4 ובידעי את רוחם, אשר אין לכבשה, כי נסיתים בשדה הקרב, ובידעי את שנאתם הנצחית אליכם, מפני העולות אשר עשיתם להם, יודע אני כי אם יצאו עליכם לקרב, פקוד יפקדוכם בכליון מחלט.
- 4 And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

- לְכֹן כְּתַבְתִּי אֶת הָאֵגְרָת הַזֹּאת וְחִתַּמְתִּיהָ
בְּמוֹ יָדִי, בְּעוֹדֵי שׁוֹחֵר אֶת טוֹבְתְכֶם בְּעֵבֹר
אִיתְנוּתְכֶם לְמַעַן הַדְּבַר אֲשֶׁר מֵאֲמִינִים אַתֶּם
כִּי הוּא הַצֶּדֶק, וּבְעֵבֹר אֲצִילוֹת רוּחְכֶם
בְּשֹׁדָה הַקָּרֵב.
- עַל כֵּן אֲנִי כוֹתֵב אֵלֶיךָ וּמִבְּקֶשׁ כִּי תִמְסְרוּ לְאֲנָשֵׁי
אֵלֶּה אֶת עָרֵיכֶם וְאֲדִמּוֹתֵיכֶם וּקְנִינֵיכֶם, כֹּן
יִפְקְדוּכֶם בַּחֶרֶב וְיָבֹוא עֲלֵיכֶם הַכְּלִיּוֹן.
- וּבְלָשׁוֹן אַחֵר: הַפְּנֵעוּ לָנוּ וְהִתְאַחֲדוּ עִמָּנוּ,
וְהִתְוֹדְעוּ אֵל מַעֲשֵׂינֵנוּ הַנְּסֻתִים; הִיוּ לָנוּ
לְאֲחִים וְהִייתֶם כְּמוֹתֵנוּ, לֹא עֲבָדֵינוּ תִהְיוּ, כִּי
אִם אַחֲנֵנוּ וְשִׁתְּפִינוּ בְּכָל אֲשֶׁר לָנוּ.
- הַנְּנִי נִשְׁבַּע לָכֶם בְּאֵלֶּה, כִּי אִם כֹּה תַעֲשׂוּ
לֹא תִשְׁמְדוּ. אֲךָ אִם לֹא תַעֲשׂוּ כֹן, הַנְּנִי נִשְׁבַּע
לָכֶם בְּאֵלֶּה, כִּי בַחֲדָשׁ הַקָּרֵב אֲצִוֶּה עַל חֵילוֹתַי
כִּי יֵרְדוּ עֲלֵיכֶם לְמַלְחָמָה. וְהֵם לֹא יִנְחִיּוּ יָדָם
וְלֹא יִחַשְׁכוּ מִכַּתְּם, כִּי הַרוּג יִהְרָגוּכֶם, וְחַרְבְּכֶם
תִּקְצַר בְּכֶם עַד הַכְּחַדְתְּכֶם.
- הַנְּנִי גְדִיאֲנָחִי; וְאֲנֹכִי מוֹשֵׁל הַחֲבֵרָה הַחֲשָׁאִית
הַזֹּאת, הִיא חֲבֵרַת גְּדִיאֲנָטוֹן; יָדַעְתִּי כִּי הַחֲבֵרָה
וּמַעֲשֵׂיהָ טוֹבִים וְעַתִּיקִי יָמִים, וְדַבַּר פְּעֻלוֹתֶיהָ
נִמְסַר מִנֵּי אָז, עַד אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ.
- כְּתַבְתִּי אֶת הָאֵגְרָת הַזֹּאת אֵלֶיךָ, לְכוֹנָאוּס,
בְּקוֹוֹתַי כִּי תִמְסְרוּ אֶת אֲדִמּוֹתֵיכֶם וְאֶת
קְנִינֵיכֶם בְּלִי שִׁפּוֹךְ דָּם, בְּעֵבֹר יִשְׁיִבוּ לָהֶם
אֲנָשֵׁי אֶת זְכוֹתֵיהֶם וְאֶת שְׁלוֹטָנָם; כִּי פָרְשׂוּ
הֵם מִכֶּם יַעַן אֲשֶׁר הִרְעַתְתֶם לַעֲשׂוֹת בְּמִנְעֶכֶם
מֵהֶם אֶת זְכוֹתֵיהֶם לְשִׁלְטוֹן; וְאִם לֹא כֹן
תַעֲשׂוּ, גְּמוּל אֲגַמֵּל עַל הָעוֹלוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ
לָהֶם. אֲנִי גְדִיאֲנָחִי.
- וְהִיָּה כַּאֲשֶׁר קִבַּל לְכוֹנָאוּס אֶת הָאֵגְרָת הַזֹּאת
הוּא הִשְׁתּוֹמֵם מְאֹד, מִפְּנֵי עֲזוֹת גְּדִיאֲנָחִי לְדַרְשׁ
כִּי יִקְבַּל לִידֵּיו אֶת נַחֲלַת אֶרֶץ הַנְּפִיִים, וְלִהְשִׁיל
אִימָה עַל הָעָם וְלַגְּמֹל עַל הָרַעוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ,
לְאֵלֶּה אֲשֶׁר כָּל רַע לֹא נַעֲשָׂה לָהֶם, כִּי אִם הֵם
אֲשֶׁר הִרְעוּ לַעֲצָמָם בְּפָרִישׁוֹתָם אֶל הַשׁוֹדְדִים
הַרְשָׁעִים וְהַנְּחָעָבִים הָהֵם.
- וְהַמּוֹשֵׁל לְכוֹנָאוּס הִיָּה אִישׁ צַדִּיק, אֲשֶׁר לֹא
נִבְהַל מִדְּרִישׁוֹת וְאִימִים מִפִּי שׁוֹדֵד. עַל כֵּן
- 5 Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.
- 6 Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.
- 7 Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.
- 8 And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.
- 9 And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.
- 10 And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.
- 11 And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.
- 12 Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber;

- הוא לא שמע לדברי אנרת גדיאנכי, מושל השודדים, כי אם צוה על עמו לקרא אל יהוה, לבקש ממנו כח לעת רדת השודדים עליהם.
- 13 Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.
- 14 And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.
- 15 Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in no wise be delivered out of the hands of those Gadianton robbers.
- 16 And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.
- 17 And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.
- 18 Now the chiefest among all the chief captains and the great commander of the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.
- 19 Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) someone that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.
- 20 Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.
- 21 But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will
- הוא צוה לבנות מבצרים מסביבם ולחזקם עד מאד. והוא צוה כי יצבו צבאות פשוטרים מסביב, צבאות נפיים וצבאות למנים, אכן, כל אשר באו במספר הנפיים יצבו לצפותם ולשמרם יומם ולילה מפני השודדים.
- 13 והוא העביר קול בכל העם לאסוף את נשיהם וטפם, ואת צאנם ובקרים וכל קנינם, וזאת אדמתם, אל מקום אחד.
- 14 והוא צוה לבנות מסביבם ולחזקם עד מאד. והוא צוה כי יצבו צבאות פשוטרים מסביב, צבאות נפיים וצבאות למנים, אכן, כל אשר באו במספר הנפיים יצבו לצפותם ולשמרם יומם ולילה מפני השודדים.
- 15 וכה הוא אמר אליהם: חי יהוה, אם לא תשובו מפל עוונותיכם ולא תקראו אל יהוה, הנצל לא תנצלו מידי שודדי גדיאנטון ההם.
- 16 כה גדולים ומפלאים היו דברי לכוניאוס ונבואותיו אליהם, עד כי הפילו אימה על כל העם, והם התאמצו בכל מאדם לעשות כדבריו.
- 17 אז מנה לכוניאוס שרי צבא על כל חילות הנפיים, להיות מפקדיהם בעת אשר יפלו השודדים מן היערות אליהם.
- 18 ושם ראש כל שרי הצבא אשר מנה, נקרא גידוני, הוא המפקד העליון אשר לכל חילות הנפיים.
- 19 ומנהג כל הנפיים היה, זולת בעת שקיעתם ברשעה, למנות למפקד עליון איש אשר רוח החזיון והנבואה שורה עליו. ואכן היה גידוני נביא גדול בקרבם וכן שופטם העליון.
- 20 והעם אמרו אל גידוני: התפלל נא אל יהוה ונעלה אל ההרים ואל היערות, ונפל על השודדים ונשמדם בשטחם.
- 21 וגידוני אמר להם: ישמרנו יהוה מעשות זאת; כי אם נעלה עליהם, ימסרנו יהוה לידיהם; על כן נערף בקרבנו ארצנו, ונקבץ את כל חילותינו ולא נצא אליהם, כי נמתין

עד אשר יצאו הם עלינו. חי יהוה כי אם כה
נעשה, נתון יתנם בידינו.

wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we
do this he will deliver them into our hands.

והיה בשנת שבע עשרה, בטָרם תכלה
השנה, יצאה הכרזת לכוֹנאוס ופִשְטָה על
כל פני הארץ. והכל לקחו את סוסיהם
וימרִבּוֹתיהם, את בקרם וכל צאנם
ועֲדֵרֵיהֶם, את תבואתם ואת כל רכושם
והלכו באַלְפֵיהֶם וברִבּוֹתיהֶם, עד אשר
הגיעו אל המקום אשר נקבע להִתְקַבְצוֹתָם,
להגן עליהם מפני אויביהם.

22 And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the
year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the
face of the land, and they had taken their horses, and their chariots,
and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain,
and all their substance, and did march forth by thousands and by tens
of thousands, until they had all gone forth to the place which had
been appointed that they should gather themselves together, to defend
themselves against their enemies.

והארץ אשר נקבעה להִתְקַבְצוֹתָם היתה
ארץ זרעהמלה וכו הארץ אשר בינה ובין
ארץ רב־שֶפֶע, עד הקו אשר עבר בין ארץ
רב־שֶפֶע ובין ארץ חרבה.

23 And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the
land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful,
yea, to the line which was between the land Bountiful and the land
Desolation.

והיו שם אלפי אדם רבים אשר נקראו בשם
נפיים והתפנסו בארץ ההיא. ולכוֹנאוס צום
להתאסף בארץ הדרום, מפני הקללה
הגדולה אשר רבצה
על ארץ הצפון.

24 And there were a great many thousand people who were called
Nephites, who did gather themselves together in this land. Now
Lachoneus did cause that they should gather themselves together in
the land southward, because of the great curse which was upon the
land northward.

כה הם התבצרו לקראת בוא אויביהם; והם
שכנו בארץ אחת ובמחנה אחד, והם יראו
מדברי לכוֹנאוס אשר דבר, עד כי נחמו על
כל חטאייהם. והם פנו אל יהוה אלהיהם
בתפלותיהם כי יצילם בעת רדת אויביהם
להלחם בהם.

25 And they did fortify themselves against their enemies; and they did
dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which
had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all
their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God,
that he would deliver them in the time that their enemies should come
down against them to battle.

והם התעצבו מאד מפני אויביהם. וגדדוני
צום לעשות כלי מלחמה מכל סוג ולהתחזק
בשריון ובמגנים ובצננות, כפי הוראותיו.

26 And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And
Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every
kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with
bucklers, after the manner of his instruction.

ד

4

והיה באחרית שנת שמונה עשרה, נערכו
חילות השוֹדֵדִים האלה לקרב והחלו להגין
מן הגבעות ולרדת מן ההרים ולצאת מן
היערות וממעוזיהם וממחבואיהם. והם
תפשו שטחים בארץ הדרום ובארץ הצפון,
וכבשו את כל השטחים אשר נטשו הנפיים
ואת הערים אשר נותרו שוממות.

1 And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those
armies of robbers had prepared for battle, and began to come down
and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the
wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began
to take possession of the lands, both which were in the land south and
which were in the land north, and began to take possession of all the
lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which
had been left desolate.

נְפִי ג ד:ב-ט

- 2 But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.
- 3 And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.
- 4 Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.
- 5 And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.
- 6 And they durst not spread themselves upon the face of the land inasmuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.
- 7 And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.
- 8 And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.
- 9 And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.
- אֲךָ בְּכָל הַשְּׂטָחִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר נָטְשׂוּ הַנְּפִיִּים, לֹא נִמְצְאוּ חַיּוֹת בַּר אִו חַיּוֹת צִיד. עַל כֵּן לֹא הָיָה צִיד לַשּׁוֹדְדִים, כִּי אִם בַּיַּעְרוֹת בְּלִבָּב.
- וְהַשּׁוֹדְדִים לֹא יָכְלוּ לְהִתְקִים, כִּי אִם בַּיַּעְרוֹת, אֲשֶׁר סָפְקוּ אֶת מְזוֹנָם; כִּי הַנְּפִיִּים עֲזְבוּ אֶת אֲדָמוֹתֵיהֶם שׁוֹמְמוֹת, וְאָסְפוּ אֶת עֲדָרֵי צֹאנָם וּבְקָרָם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם, וְהִתְקַבְּצוּ בְּמַחְנֶה אֶחָד.
- לְכֵן לֹא יָכְלוּ הַשּׁוֹדְדִים לְבֹז וּלְקַחַת מְזוֹן, כִּי אִם בְּצִיָּאתָם אֶל שְׂדֵה הַמַּעֲרָכָה לְהִלָּחֵם בַּנְּפִיִּים. וְהַנְּפִיִּים הָיוּ כְּלָם מַחְנֶה אֶחָד, בְּמִסְפָּרָם הָרַב, וּבְשִׁפְעַת הַמְּזוֹן אֲשֶׁר אָצְרוּ לָהֶם, וּבְסוּסֵיהֶם וּבְבָקָרָם וּבְכָל צֹאנָם לְמִינֵהוּ, לְמַעַן יוּכְלוּ לְסַפֵּק אֶת צְרִכֵי מַחֲיָתָם לְשִׁבְעַת שָׁנִים כִּי הֵם קוֹוּ, בְּתוֹךְ הַעֵת הַהִיא, לְמַחֹת אֶת הַשּׁוֹדְדִים מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה. כֹּה חָלְפָה שְׁנַת שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה.
- וּבְשָׁנַת תִּשְׁעֵי עָשָׂרָה רָאָה גִּדְיָאֲנָחִי כִּי הִכְרַח לֹו לְצִיָּאת לְקָרֵב עַל הַנְּפִיִּים, כִּי לֹא הָיְתָה לַשּׁוֹדְדִים כָּל דְּרֹךְ לְהִתְכַּלְכֵּל, כִּי אִם בְּבָזָה וּבְשָׂד וּבְרִצְחָה.
- וְהֵם לֹא הֵעִזוּ לְפָזֵר אֶת אַנְשֵׁיהֶם עַל פְּנֵי הָאָרֶץ בַּעֲבוּר יְגִדְלוֹ דָּגָן, כִּן יִתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם הַנְּפִיִּים וַיְהַרְגוּם. עַל כֵּן צִוָּה גִּדְיָאֲנָחִי עַל חֵילוֹתָיו כִּי יַעֲלוּ בַּשָּׁנָה הַהִיא לְמַלְחָמָה בַּנְּפִיִּים.
- וְהָיָה כִּי הֵם אָבְנוּ עָלוּ לְקָרֵב, וְזֹאת בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁשִׁי. וְהָנָּה, גְּדוֹל וְנוֹרָא הָיָה יוֹם בּוֹאֵם לְמַלְחָמָה; אֲזוּרִים הָיוּ הֵם כְּדֶרֶךְ הַשּׁוֹדְדִים, עַל מַתְנִיָּהֶם עוֹר כֶּבֶשׂ וְגוֹפָם צְבוּעַ בְּדָם וְרֵאשֵׁיהֶם גְּזוּזִים וְחַבוּשִׁים מְגֻנִים. אָבְנוּ, גְּדוֹל וְנוֹרָא הָיָה מְרֹאֶה חֵילוֹת גִּדְיָאֲנָחִי, מִפְּנֵי שְׂרִינְיָהֶם וּמִפְּנֵי הַצִּטְבָּעִם בְּדָם.
- וְהָיָה כִּרְאוֹת חֵילוֹת הַנְּפִיִּים אֶת מְרֹאֶה צָבָא גִּדְיָאֲנָחִי, הֵם נָפְלוּ אֶרְצָה וְנִשְׂאוּ אֶת קוֹלָם אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי יִצְיִלֵם וַיַּחֲלִצֵם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם.
- וְכִרְאוֹת זֹאת חֵילוֹת גִּדְיָאֲנָחִי, הֵם צָעֲקוּ בְּקוֹל גְּדוֹל מְרַב גִּיל, בְּסָבְרָם כִּי חֵילוֹתֵיהֶם הִטִּילוּ בְּהִלָּה בַּנְּפִיִּים וְכִי הֵם נָפְלוּ אַחֲזֵי פַחַד.

- 10 But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.
- 11 And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, insomuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.
- 12 And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.
- 13 And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.
- 14 And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.
- 15 And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.
- 16 And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.
- 17 Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnariyah; therefore it was Zemnariyah that did cause that this siege should take place.
- 18 But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,
- אף בָּזָאת הֵם נִחְלוּ אֶכְזָבָה, כִּי הִנְפִיִּים לֹא יִרְאוּ מֵהֶם, כִּי אִם יִרְאוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם וְהִתְחַנְּנוּ לְפָנָיו כִּי יִגּוּ עֲלֵיהֶם; לָכֵן, בְּהִשָּׁתַּעַר חֵילוֹת גִּדְיָאֲנָחִי עֲלֵיהֶם, הֵם הָיוּ נְכוּנִים לְהִתְרַאוֹת עִמָּם פָּנִים אֶל פָּנִים; אַכֵּן, הֵם קָבְלוּם לְבוֹשִׁים עַז יְהוָה.
- וְהִקְרַב הַחֵל בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁשִׁי; גָּדוֹל וְנוֹרָא הָיָה הַקְּרַב הַהוּא; אַכֵּן, גָּדוֹל וְנוֹרָא הָיָה הַטְּבַח אֲשֶׁר נַעֲשָׂה שָׁם, וְלֹא נֹדַע מֵעוֹלָם טְבַח כֹּה גָּדוֹל בְּקֶרֶב כָּל צְאֲצְאֵי לְחֵי מִיּוֹם צֵאתוֹ מִירוּשָׁלַם.
- וְעַל אֵף הָאִיוּמִים וְהָאֲלוֹת אֲשֶׁר יָצְאוּ מִפִּי גִדְיָאֲנָחִי, הִכּוּ הִנְפִיִּים אֶת אֲנָשָׁיו, עַד אֲשֶׁר נִסּוּגוּ אַחֲרֵי מִפְּנֵיהֶם.
- אִז צָוָה גִּדְגִּדּוֹנִי אֶת חֵילוֹתָיו לְרַדֹּף אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּל הַיַּעַר וְלֹא לְחוּס עַל אִישׁ אֲשֶׁר יִפֹּל לְיַדֵּיהֶם בְּדַרְךָ. וְכֹה הֵם רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְהָרְגוּ בָּהֶם עַד הַגִּיעָם אֶל גְּבוּל הַיַּעַר, וּבְזָאת קִיְּמוּ אֶת פְּקֻדַת גִּדְגִּדּוֹנִי.
- וּגִדְיָאֲנָחִי, אֲשֶׁר עָמַד וְנִלְחַם בְּעֹז, נִרְדַּף בְּעֵת הַמְּלָטוֹ; וַיֵּעַן אֲשֶׁר הוּא יָגַע מְרִב לְחֵימָתוֹ הִשְׁיִגְוָהוּ רוֹדְפָיו וְהָרְגוּהוּ. כֹּה הַקִּיץ הַקָּץ עַל הַשׁוֹדֵד גִּדְיָאֲנָחִי.
- אִז שָׁבוּ חֵילֵי הִנְפִיִּים אֶל מְקוֹם הַמְּבֹטָחִים שְׁלָתָם. וְהָיָה כִּי חָלְפָה הַשָּׁנָה הַהִיא, שָׁנַת תְּשַׁע עֶשְׂרֵה, וְהַשׁוֹדְדִים לֹא יָסְפוּ לְצֵאת לְמַלְחָמָה, וְאֵף בַּשָּׁנָה עֶשְׂרִים הֵם לֹא בָּאוּ.
- וּבַשָּׁנָה עֶשְׂרִים וְאַחַת לֹא עָלוּ הַשׁוֹדְדִים לְמַלְחָמָה; אִף הֵם בָּאוּ מִכָּל עֵבֶר לְשֵׁים מִצּוֹר עַל עַם נְפִי, בְּסִבְרָם כִּי אִם יִנְתְּקוּ אֶת עַם נְפִי מֵאֲדָמָתָם וַיִּסְגְּרוּם מִכָּל עֵבֶר וַיִּמְנְעוּ מֵהֶם כָּל יְתָרוֹן מִסְּבִיבָתָם, הֵם יִכְנָעוּם כְּחַפְצָם.
- וְהֵם מָנוּ לָהֶם מְנַהִיג אַחֵר, אֲשֶׁר שְׁמוֹ נְקָרָא זִמְנָרִיָּה, וְהוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר צָוָה לְצוֹר אֶת הַמִּצּוֹר הַזֶּה.
- וְהִנֵּה, הָיָה זֶה יְתָרוֹן לְנְפִיִּים, כִּי נִבְצַר מִן הַשׁוֹדְדִים לְצוֹר מִצּוֹר לְאַרְבָּע יָמִים בְּעֵבֹר תַּצְלַח מִזְמָתָם, יַעַן אֲשֶׁר אֶצְרוּ הִנְפִיִּים צִידָה רַבָּה.

- 19 And because of the scantiness of provisions among the robbers—for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;
- 20 And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness—insomuch that the robbers were about to perish with hunger.
- 21 And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.
- 22 And thus it became the desire of the people of Zemnariyah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.
- 23 And it came to pass that Zemnariyah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthestmost parts of the land northward.
- 24 And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.
- 25 And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.
- 26 And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.
- 27 And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.
- 28 And their leader, Zemnariyah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:
- 29 May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.
- וְאֵלּוּ מִזֹּוֹן הַשְּׂוֹדָדִים הָיָה מִגְּבָל, כִּי רַק בָּשָׂר
בָּא אֶל פִּיֵּיהֶם לְהַחֲיֹוֹת אֶת נַפְשָׁם, מִן הַחַיִּיד
אֲשֶׁר הִשְׁיִגוּ בַּיַּעְרוֹת.
- אֶף חַיֹּת הַחַיִּיד הִתְמַעֲטוּ בַּיַּעְרוֹת, עַד כִּי
כַּמַּעַט גָּוְעוּ הַשְּׂוֹדָדִים בְּרָעַב.
- וְהַנְּפִיִּים צָעְדוּ וַיֵּצְאוּ תָמִיד, בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה,
וְהִתְנַפְּלוּ עַל חֵילוֹת הַשְּׂוֹדָדִים וְהִפִּילוּ בָּהֶם
אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת.
- כֹּה גָמַל בָּלֵב אֲנָשֵׁי זִמְנָרִיָּהָה חָפֵץ לְבַטֵּל אֶת
מִזְמָתָם, אֲשֶׁר הִבִּיאָה עֲלֵיהֶם חֲרָבָו וְכָלְיוֹן
בַּלַּיְלָה וּבַיּוֹם.
- וְהָיָה כִּי זִמְנָרִיָּהָה אָכַן צִוָּה אֶת אֲנָשָׁיו לְסַגֵּת
מִן הַמִּצּוֹר וּלְלַכֵּת אֶל קְצוֹי אֶרֶץ הָצָפוֹן.
- וְגִדְגִידוֹנִי, אֲשֶׁר יָדַע עַל תְּכַנְיָתָם, וְעַל חֲלָשָׁתָם,
מִפְּנֵי הַמַּחְסוֹר בְּמִזֹּוֹן וְהִטְבִּיחַ הָרַב אֲשֶׁר
נַעֲשָׂה בָּהֶם, שָׁלַח אֶת חֵילוֹתָיו לַיְלָה; וְהוּא
נִתַּק אֶת דְּרָךְ מִפְּלִתָם וְהִצִּיב אֶת חֵילוֹתָיו
בְּדְרָךְ נִסְיָגָתָם.
- אָכֵן, בַּלַּיְלָה הֵם עָשׂוּ זֹאת; וְהֵם נָעוּ מֵעֵבֶר
לְשְׂוֹדָדִים, בְּאַפְּן אֲשֶׁר לְמַחְרָת, כְּאֲשֶׁר הִחְלוּ
הַשְּׂוֹדָדִים בְּמַסָּעָם, פָּגְשָׁם צָבָא הַנְּפִיִּים
מִלְּפָנִים וּמֵאַחֲרָם.
- וְאֵף הַשְּׂוֹדָדִים אֲשֶׁר בְּדָרוֹם הָיוּ מְנַתְּקִים
מִמְּקוֹמוֹת מִפְּלָטָם. כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשׂוּ
בְּפִקְדַת גִּדְגִידוֹנִי.
- וְהָיָה כִּי אֲלָפִים רַבִּים נִכְנְעוּ וְהִתְמַסְרוּ לְשָׂבִי
הַנְּפִיִּים, וְשְׂאֲרֵיהֶם הוּמָתוּ.
- וּמִנְהִיגָם, זִמְנָרִיָּהָה, נִתְּפַשׁ וְנִתְּלָה עַל עֵץ. עַל
צִמְרֵת הָעֵץ תְּלוּהוּ עַד אֲשֶׁר נִפְחַ אֶת נִשְׁמָתוֹ.
וְאַחַר תְּלוּתָם אוֹתוֹ עַד כִּי מָת, הֵם כָּרְתוּ אֶת
הָעֵץ וְקָרְאוּ בְּקוֹל גָּדוֹל, לֵאמֹר:
- יְהִי רְצוֹן כִּי יִשְׁמַר יְהוָה אֶת עַמּוֹ בְּצַדִּיק
וּבְקִדְשַׁת הַלֵּב בְּעֵבֹר יִכְרְתוּ, כְּהַפְרַת הָאִישׁ
הַזֶּה, אֶת כָּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ לְהִרְגֵם לְמַעַן כֹּחַ
וְשִׁלְטוֹן, וּלְמַעַן אֲגָדוֹת סִתְּרָה.

- 30 And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.
- 31 And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.
- 32 Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.
- 33 And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.
- וְהֵם שִׂמְחוּ וַיִּקְרְאוּ שֵׁנִית פֶּה אַחַד, לֵאמֹר: יְהִי רְצוֹן כִּי יִגְן אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב עַל הָעָם הַזֶּה בְּצַדִּיק, כָּל עוֹד יִקְרְאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיהֶם לְמַעַן הַגִּנָּתָם.
- וְהֵם פָּרְצוּ בְּרִנָּה, כֻּלָּם כְּאַחַד, וַיִּשְׁבְּחוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם עַל הַדָּבָר הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנָּם, בְּשִׁמְרוֹ אוֹתָם מִנִּפְל בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם.
- וְכֵן הֵם קָרְאוּ: הוֹשֵׁעַ נָא, אֵל עֲלִיוֹן. וְעוֹד קָרְאוּ: בְּרוּךְ שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵים, אֵל שַׁדַּי, אֵל עֲלִיוֹן.
- וְלִבָּם רָחַב בְּגִיל וְעִינֵיהֶם זָלְגוּ רַב דָּמַע עַל גְּדֹל טוֹבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר הֲצִילָם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם; וְהֵם יָדְעוּ כִּי מִפְּנֵי תְשׁוּבָתָם וּכְנִיעוּתָם נוֹשְׁעוּ מִמַּאֲבָדוֹן עוֹלָם.

ה

5

- 1 And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.
- 2 And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.
- 3 Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.
- 4 And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.
- 5 But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.
- וְהִנֵּה, בְּכָל עַם הַנְּפִיִּים לֹא הָיְתָה נִפְשׁ חַיָּה אַחַת אֲשֶׁר הִטִּילָה סֶפֶק אֶף בְּדַבְרֵי זְעִיר מִדְּבָרֵי כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים; כִּי הֵם יָדְעוּ כִּי הֵם אַכּוֹ תִקְוִימוּ.
- וְהֵם יָדְעוּ כִּי בָּא הַמְּשִׁיחַ אֵל הָעוֹלָם, מִפְּנֵי הָאוֹתוֹת הַרְבִּיּוֹת אֲשֶׁר קָמוּ, עַל פִּי דְבָרֵי הַנְּבִיאִים. וּמִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּבַר בָּאוּ, יָדְעוּ הֵם כִּי אַכּוֹ תִקְוִימוּ כָּל הַדְּבָרִים, כְּפִי אֲשֶׁר נִאָּמַר.
- עַל כֵּן הֵם חָדְלוּ מִכָּל חַטְאֵיהֶם וּמִתוֹעֲבוֹתֵיהֶם וּמִזְנוּנֵיהֶם, וַיִּשְׁקֹדוּ מְאֹד לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים יוֹמָם וְלַיְלָה.
- וְהָיָה כִּי הֵם לָקְחוּ בְּשָׂבִי אֶת כָּל הַשׁוֹדְדִים, וְלֹא הָיָה בָהֶם אַחַד אֲשֶׁר נִמְלַט וְלֹא נִהְרַג. וְהֵם כָּלְאוּם בְּבַיִת הַכְּלֹא וְהוֹרוּ לְהִשְׁיחַ אֲלֵיהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים; וְכָל אֲשֶׁר שָׁב מִחַטְאָתוֹ וַיִּנְכַּס בְּבְרִית לְחַדֵּל מִרְצָח, נִתְּנָה לוֹ חֵירוֹתוֹ.
- וְכָל אֲשֶׁר לֹא בָּא בְּבְרִית וְאֵף שִׁמְר בְּלִבּוֹ מִחַשְׁבוֹת רָצַח בְּחַשְׁאֵי, אַכּוֹ, כָּל אֲשֶׁר נִמְצָא מִפִּיָּהּ אִיוּמִים עַל אַחֵיו נִדּוֹן וְנִעְנָשׁ כַּחֵק.

- 6 And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.
- 7 And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.
- 8 And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;
- 9 But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.
- 10 Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.
- 11 And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.
- 12 And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.
- 13 Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.
- 14 And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—
- 15 Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.
- 16 Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;
- כָּף הַם שָׁמוּ קֵץ לְכָל הַכְּנֻפְיּוֹת הַרְשָׁעוֹת
וְהַחֲשָׂאיוֹת וְהַנְּתַעְבוֹת הָהֵן, אֲשֶׁר כָּה רַבָּה
הָיָה רִשְׁעָתָן וְאֲשֶׁר רָצְחוּ רַבִּים כָּל כָּף.
- כֹּה חָלְפָה שְׁנַת עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם, וְכֵן שְׁנַת
עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים
וְחָמֵשׁ. וְכֹה חָלְפוּ עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה.
- וְהָיָה כִּי הִתְרַחֲשׁוּ דְבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר בְּעֵינַי
אֲחָדִים הָיוּ גְדוֹלִים וְנִפְלְאִים; אֲךָ לֹא נִתְּן
לְכַתֵּב אֶת כָּל־ם בְּסֵפֶר הַזֶּה; אֲכֹן, אִין הַסֵּפֶר
הַזֶּה יְכוּל לְהַכִּיל אֶף חֵלֶק אֶחָד מִמֵּאָה בְּאֲשֶׁר
נַעֲשָׂה בְּקֶרֶב אַנְשֵׁים כֹּה רַבִּים בְּמִשְׁוֹף עֶשְׂרִים
וְחָמֵשׁ שָׁנָה.
- וְאוּלַם יֵשׁ כְּתָבֵי זְכוֹרֹן הַמְּכִילִים אֶת כָּל
קוֹרוֹת הָעָם הַזֶּה. וְקִצּוֹר הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר הוּא
סִפּוֹר נְאֻמָּן, כְּתָב נְפִי.
- עַל כֵּן רָשַׁמְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל פִּי
כְּתָב הַזְּכוֹרֹן אֲשֶׁר לְנִפְי הַנְּחָרֵט עַל הַלוּחוֹת
הַנִּקְרָאִים לוּחוֹת נְפִי.
- וְהִנְנִי רוֹשֵׁם אֶת כְּתָבֵי עַל לוּחוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי
בְּמוֹ יָדַי.
- הִנְנִי נִקְרָא מוֹרְמוֹן, עַל פִּי אֶרֶץ מוֹרְמוֹן,
הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יָסַד בָּהּ עַלמָא אֶת הַכְּנִסְיָה
בְּקֶרֶב הָעָם; הִיא הַכְּנִסְיָה הָרֵאשׁוֹנָה אֲשֶׁר
נוֹסְדָה בְּתוֹכָם אַחַר אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ.
- הִנְנִי תַלְמִיד יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים. הוּא
אֲשֶׁר קָרָאנִי לְהוֹדִיעַ אֶת דְּבָרוֹ בְּקֶרֶב עַמּוֹ,
בְּעֵבֹר יְזַכּוּ בְּחַיֵּי עוֹלָם.
- וְעַל פִּי רְצוֹן אֱלֹהִים כִּי תִתְקַיְּמָה תְּפִלּוֹת
הַנִּפְטָרִים הַקְּדוּשִׁים, כְּפִי אֲמוּנָתָם, רָאוּי
כִּי אֲרִשֵׁם לְזְכוֹרֹן אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ;
- אֲכֹן, כְּתָב הַזְּכוֹרֹן אֲשֶׁר הוּא קִצּוֹר הַקּוֹרוֹת
מֵעַת צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה.
- לְכֵן רוֹשֵׁם אֲנִי אֶת כְּתָב הַזְּכוֹרֹן אֲשֶׁר לִי עַל פִּי
הַכְּתָבִים אֲשֶׁר הִנְיָחוּ קוֹדְמֵי עַד רֵאשִׁית יָמַי.

- 17 ואֲחֲרַי כֵּן אֲרַשֵׁם לְזַכְרוֹן אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּמוֹ עֵינַי. And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.
- 18 וַיֹּדַע אָנִי כִּי כְּתָב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר אָנִי רוֹשֵׁם אֶמְתּוּ הוּא. עַל אֵף זֹאת, רַבִּים הֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר, עַל פִּי צוּרְתָ לְשׁוֹנְנֵנוּ, אֵין יְכוּלִים אֲנַחְנוּ לְכַתְּבָם. And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.
- 19 וּבְזֹאת כְּלִיתִי לְדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר מִמְּנֵי הוּא, וְאָנִי שׁוֹב לְסַפֵּר עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ לִפְנֵי יָמַי. And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.
- 20 אָנִי מוֹרְמוֹן, צֶאֱצָא טְהוֹר לְלַחֵי. רָאִיוּ לִי לְבָרְךְ אֶת אֱלֹהֵי וְאֶת מוֹשִׁיעֵי יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, עַל כִּי הוֹצִיא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְאֵף אִישׁ אֶחָד לֹא יָדַע זֹאת וְזוֹלַת לַחֵי עֲצָמוּ וְאֵלֶּה אֲשֶׁר הִבִּיאָם מִן הָאֶרֶץ הַהִיא; וְעַל כִּי חָנַן אוֹתִי וְאֶת עַמִּי יְדִיעָה כֹּה מְרַבָּה לְמַעַן יִשׁוּעַת נַפְשׁוֹתֵינוּ. I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I have reason to bless my God and my Savior Jesus Christ, that he brought our fathers out of the land of Jerusalem, (and no one knew it save it were himself and those whom he brought out of that land) and that he hath given me and my people so much knowledge unto the salvation of our souls.
- 21 אֲכֹן, בְּרַךְ בְּרַךְ הוּא אֶת בֵּית יַעֲקֹב וְאֶת זֶרַע יוֹסֵף רַחֵם. Surely he hath blessed the house of Jacob, and hath been merciful unto the seed of Joseph.
- 22 וְכַדְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר, הוּא בְּרַךְ וְהִצְלִיחַ אֶת בְּנֵי לַחֵי כְּפִי שְׁקִידְתָם לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹתָיו. And insomuch as the children of Lehi have kept his commandments he hath blessed them and prospered them according to his word.
- 23 וְהוּא אֲכֹן יוֹסִיף וְיָשִׁיב שְׂרִיד מִבֵּית יוֹסֵף אֶל יְדִיעַת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. Yea, and surely shall he again bring a remnant of the seed of Joseph to the knowledge of the Lord their God.
- 24 חֵי יְהוָה כִּי קִבֵּץ וְקִבֵּץ אֶת כָּל שְׂאֵרֵיט זֶרַע יַעֲקֹב, הַמְפֹּזָר עַל כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה, מֵאֶרְבַּע כַּנְפוֹת הָאֶרֶץ. And as surely as the Lord liveth, will he gather in from the four quarters of the earth all the remnant of the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all the face of the earth.
- 25 וְכִפִּי אֲשֶׁר כָּרַת בְּרִית עִם כָּל בֵּית יַעֲקֹב, קוֹם תִּקּוּם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּמוֹעֵד אֲשֶׁר קָבַע, לְמַעַן יָשִׁיב אֶת כָּל בֵּית יַעֲקֹב אֶל יְדִיעַת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם. And as he hath covenanted with all the house of Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his own due time, unto the restoring all the house of Jacob unto the knowledge of the covenant that he hath covenanted with them.
- 26 אַזִּי הֵם יִדְעוּ אֶת גּוֹאֲלָם, אֲשֶׁר הוּא יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים; אַזִּי הֵם יִקְבְּצוּ מֵאֶרְבַּע כַּנְפוֹת הָאֶרֶץ אֶל אֲדָמָתָם, אֲשֶׁר מִמֶּנָּה נְפוּצוּ: חֵי יְהוָה כִּי כֵן יִהְיֶה. אָמֵן. And then shall they know their Redeemer, who is Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be gathered in from the four quarters of the earth unto their own lands, from whence they have been dispersed; yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

1

וְהָיָה בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ, שָׁב כָּל עַם הַנְּפִיִּים
אֶל אֲדָמָתָם, אִישׁ וּבֵיתוֹ, בְּצֹאנֹו וּבְבָקָרוֹ,
בְּסוּסָיו וּבְבַהֲמֹתוֹ וּבְכָל רְכוּשָׁם אֲשֶׁר לָהֶם.

וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא כָלוּ לֶאֱכֹל אֶת כָּל הַמְּזוֹן אֲשֶׁר
אֶצְרֹו, הֵם לָקְחוּ עִמָּם אֶת כָּל הַנוֹתֵר לָהֶם,
מִכָּל דְּגָנָם לְמִינֵהוּ, וְכֹן אֶת זָהָבָם וְכֶסֶףָם וְכָל
יְקָרוֹתֵיהֶם. וְהֵם שָׁבוּ אֶל אֲדָמָתָם וְאֶל נַחֲלָתָם
בְּצָפוֹן וּבְדָרוֹם, בְּאֶרֶץ הַצָּפוֹן וּבְאֶרֶץ הַדָּרוֹם.

וְהֵם נָתְנוּ לְשׁוֹדְדִים אֲשֶׁר בָּאוּ בְּבִרְיַת לְשָׁמֹר
אֶת הַשְּׁלוֹם בְּאֶרֶץ, אֲשֶׁר חָפְצוּ לְהִשְׁאֵר
לְמַנִּים, אֲדָמוֹת עַל פִּי מִסְפָּרָם, בְּעִבּוֹר יוֹצִיאֹו
אֶת לַחֲמָם מִן הָאֶרֶץ בִּיגִיעַ כַּפֵּיהֶם. כֹּה הֵם
יָסְדוּ שְׁלוֹם בְּכָל הָאֶרֶץ.

וְהֵם שָׁבוּ וְהִצְלִיחוּ וְהִתְחַזְּקוּ מְאֹד. כֹּה חָלְפוּ
שָׁנוֹת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ וְעֶשְׂרִים וְשִׁבְעִי, בְּהִיֹּת סֵדֶר
רַב בְּאֶרֶץ; וְהֵם חֹזְקוּ אֶת חֻקֵּיהֶם בְּצִדֵק וּבִישָׁר.

וְלֹא הָיָה בְּכָל הָאֶרֶץ אִף מְכַשׁוֹל אֶחָד לְהַצְלִיחַ
הָעָם תָּמִיד, כִּי אִם הַכְּשָׁלָם בְּדָבָר עֲבָרָה.

וְהַשְּׁלוֹם וְהַשְּׁלוֹהָ הָאֵלֶּה נֹוֹסְדוּ בְּאֶרֶץ עַל
יְדֵי גִדְגִדּוֹנִי וְהַשׁוֹפֵט לְכוֹנָאוֹס וְהַמְּנַהֲיִים
אֲשֶׁר מִנּוּ.

וְהָיָה כִּי נִבְנוּ עָרִים חֲדָשׁוֹת רַבּוֹת וְעָרִים
עִתִּיקוֹת שֻׁפְצוּ.

וְדַרְכֵי רַבּוֹת הֻקְמוּ, וְנִסְלְלוּ מְסֻלּוֹת רַבּוֹת
הַמּוֹלִיכוֹת מֵעִיר אֶל עִיר, וּמֵאֶרֶץ אֶל אֶרֶץ,
וּמִמְקוֹם אֶל מְקוֹם.

כֹּה חָלְפָה שָׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁמוֹנֶה, וְשָׁלוֹת
הָעָם נִמְשְׁכָה.

וְאוּלַם בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע הִתְגַּלְעוּ בְּעַם
סְכָסוּכִים. הָיוּ אַנְשֵׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגִאוּהָ
וּבְהִתְפָּאָרוֹת מִפְּנֵי עֲשָׂרָם הָעֲצוּם עַד כִּי
הִכְבִּידוּ רְדִיפוֹת עַל זִוְלָתָם.

6

1 And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

2 And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

3 And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

4 And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

5 And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

6 And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

7 And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

8 And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

9 And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

10 But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

- 11 For there were many merchants in the land, and also many lawyers, and many officers.
- 12 And the people began to be distinguished by ranks, according to their riches and their chances for learning, yea, some were ignorant because of their poverty, and others did receive great learning because of their riches.
- 13 Some were lifted up in pride, and others were exceedingly humble; some did return railing for railing, while others would receive railing and persecution and all manner of afflictions, and would not turn and revile again, but were humble and penitent before God.
- 14 And thus there became a great inequality in all the land, insomuch that the church began to be broken up; yea, insomuch that in the thirtieth year the church was broken up in all the land save it were among a few of the Lamanites who were converted unto the true faith; and they would not depart from it, for they were firm, and steadfast, and immovable, willing with all diligence to keep the commandments of the Lord.
- 15 Now the cause of this iniquity of the people was this—Satan had great power, unto the stirring up of the people to do all manner of iniquity, and to the puffing them up with pride, tempting them to seek for power, and authority, and riches, and the vain things of the world.
- 16 And thus Satan did lead away the hearts of the people to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed peace but a few years.
- 17 And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.
- 18 Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.
- 19 And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.
- כי רבים היו הסוחרים אשר בארץ, וכן עורכי דין רבים ושרים רבים.
- והאנשים החלו להבדל זה מזה במעמדם, כפי עשרם ותלמודם; אכן, היו אנשים נבערים מדעת מפני עניים, והיו אחרים אשר קנו דעת מרבה מפני עשרם.
- והיו אנשים אשר התנשאו בגאווה, בעוד אשר אחרים היו עניים עד מאד. והיו אשר השיבו בוז תחת בוז, ואחרים אשר קבלו בוז ונגישה וכל מיני ענויים ולא השיבו בגדוף, כי אם הלכו בדרכי כניעה ותשובה לפני אלהים.
- כה התפתח העדר שויון גדול בכל הארץ, עד כי החלה הכנסייה להתפורר. אכן, עד כי בשנת שלשים התפוררה הכנסייה בכל הארץ, זולת בקרב מעטים מן הלמנים, אלה אשר הפכו למאמינים באמונת האמת. המה לא רחקו מאמונתם, כי היו מוצקים ואיתנים ויציבים, ושרקדו בכל מאדם לקיים את מצוות יהוה.
- וזאת היתה סבת עוון העם: לשטן היה כח רב לעורר את העם לכל מיני און, ולהפיח בלבם גאווה ולפתותם לבקש כח ושלטון ועשר והבלי העולם הזה.
- כה הטא השטן את לב העם לעשות כל מיני און. על כן נהנה העם משלוה שנים מעטות בלבד.
- ובראשית שנת שלשים, אחר אשר נשאו האנשים את ממשכת על ידי פתוי השטן אל כל אשר הוא רצה לשאתם, ופשעו בכל אשר חפץ כי יפשעו, הם שקעו ברשעה נוראה.
- ולא בלי דעת חטאו, כי הם ידעו את חפץ אלהים לגביהם כי הם למדו בדבר הזה. על כן במזיד מרדו באלהים.
- והיה זאת בימי לכונואוס בן לכונואוס אשר ישב על כסא אביו ומשל בעם בשנה ההיא.

- 20 And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.
- וּבָעֵת הַהִיא נִשְׁלְחוּ אַנְשִׁים אֲשֶׁר רוּחַ מְשֻׁמִּים מְלֹאֲתָם. וְהֵם עָמְדוּ בְּקִרְבֵּי הָעָם בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם הִטִּיפוּ וְהִעִידוּ בְּעֵז רוּחָם עַל חַטָּאי הָעָם וְעוֹנוֹתָיו. וְהֵם הִעִידוּ לְפָנֵיהֶם עַל הַגְּאֻלָּה אֲשֶׁר יִגָּאֵל יְהוָה אֶת עַמּוֹ, וּבְלִשׁוֹן אַחֵר: עַל הַתְּחִיָּה אֲשֶׁר מֵאֵת הַמְּשִׁיחַ; וְהֵם אָף הִעִידוּ בְּאִמְץ עַל מוֹתוֹ וְעַל יְסוּרָיו.
- 21 Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.
- וְהָיָה כִּי רַבִּים מִן הָעָם קִצְפוּ מִפְּנֵי הַמְּעִידִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְעַקְר הַזּוֹעֲמִים הָיוּ הַשׁוֹפְטִים הָעֲלִיוֹנִים, וְאֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ כֹהֲנִים גְּדוֹלִים וְעוֹרְכֵי דִין. אַכֵּן, כָּל עוֹרְכֵי הַדִּין וְעַמּוֹ עַל הַמְּעִידִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 22 Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.
- וְלֹא הָיָה בְּיַד שׁוֹם עוֹרֵף דִּין אוֹ שׁוֹפֵט אוֹ כֹהֵן גְּדוֹל לְתֵת תִּקְףָּה לְגֹזֵר דִּין מוֹת עַל אִישׁ, בְּלִתֵּי אִם נִחְתָּם גֹּזֵר דִּינָם בְּיַד מוֹשֵׁל הָאָרֶץ.
- 23 Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.
- וְרַבִּים מִן הַמְּעִידִים עַל עֲנִינֵי הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר הִעִידוּ בְּעֵז רוּחָם, נִתְּפְשׁוּ וְהוּמְתוּ בְּחֵשְׂאֵי עַל יְדֵי הַשׁוֹפְטִים; וְדָבַר מוֹתָם לֹא נֹדַע לְמוֹשֵׁל הָאָרֶץ, כִּי אִם לְאַחַר מוֹתָם.
- 24 Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—
- וְהִנֵּה, הָיָה זֶה בְּנִגּוֹד לְחֻקֵי הָאָרֶץ, הוֹצֵאת אִישׁ לְהוֹרֵג בְּלֵי תִקְפָּה שְׂרָרָה מֵאֵת מוֹשֵׁל הָאָרֶץ.
- 25 Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.
- עַל כֵּן הִגִּיעָה תִלְנָה אֶל אָרֶץ זְרַחֵמְלָה, אֶל מוֹשֵׁל הָאָרֶץ עַל הַשׁוֹפְטִים הָהֵם, אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ לְהוֹרֵג אֶת נְבִיאֵי יְהוָה שְׁלֹא כַחֵק.
- 26 Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.
- אָז הֵם נִתְּפְשׁוּ וְהוּבְאוּ לְפָנֵי הַשׁוֹפֵט לְהִשְׁפֵּט עַל פְּשָׁעָם, כַּחֵק אֲשֶׁר חוֹקֵק הָעָם.
- 27 Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.
- וְלַשׁוֹפְטִים הָהֵם הָיוּ יְדִידִים וְקְרוּבֵי מִשְׁפָּחָה רַבִּים. וּשְׂאָרָם, אֲשֶׁר מִנּוּ כְּמַעַט אֶת כָּל עוֹרְכֵי הַדִּין וְהַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים, הִתְאַסְּפוּ יַחְדָּו וְהִתְאַחְדוּ עִם קְרוּבֵי הַשׁוֹפְטִים הָהֵם אֲשֶׁר הָעָמְדוּ לְדִין כַּחֵק.
- 28 And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.
- וְהֵם בָּאוּ בְּבְרִית, אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְהָיָה הַבְּרִית אֲשֶׁר נִתְּנָה עַל יְדֵי אַנְשֵׁי קְדָם, הַבְּרִית אֲשֶׁר הִשְׁטָן מְסֵר וְשִׁמְשׁ לְקִשְׁרֵי קִשְׁרֵי עַל כָּל דְּבַר צְדָקָה.

- 29 Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.
- 30 And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.
- על כן הם התאגדו על אנשי יהוה; והם באו
בברית להשמידם ולמלט את האשמים
בַּרְצַח מִכַּף הַדִּין, אֲשֶׁר עָמַד לְצִאת לַפְעַל עַל
פִּי הַחֹק.
- וְהֵם בָּזוּ לַחֹק וְלְזִכוֹת אֶרֶץ וְכִרְתוּ בְרִית,
אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, לְאַבֵּד אֶת הַמוֹשֵׁל וְלְהַמְלִיךְ
מֶלֶךְ עַל הָאָרֶץ, בְּעֵבֹר תְּחִדֵּל הַחֲרוּת מִקָּרֵב
הָאָרֶץ בְּהַמְסָרָה לְרִשׁוֹת מְלָכִים.

ז

7

- 1 Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment seat, yea, did murder the chief judge of the land.
- 2 And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.
- 3 And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.
- 4 Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.
- 5 Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.
- 6 And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.
- 7 And they did cause a great contention in the land, insomuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.
- 8 And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.
- הִנֵּה, אֲנִי אֲרָאָה לְכֶם פִּי הֵם לֹא הִמְלִיכוּ מֶלֶךְ
עַל הָאָרֶץ; וְאוּלָּם בְּשָׁנָה הַחֵיָא, שְׁנַת שְׁלֹשִׁים,
הֵם הָרְגוּ אֶת שׁוֹפֵט הָאָרֶץ הָעֶלְיוֹן, אֲכֹן, הֵם
רָצְחוּהוּ בְּשִׁפְטוֹ עַל כֵּס הַמִּשְׁפָּט.
- וְהָעָם נִחְלַק זֶה עַל זֶה, וְהֵם נִפְרְדוּ אִישׁ
מֵעַל רֵעֵהוּ וְהִתְפָּלְגוּ לְשִׁבְטִים, אִישׁ לְבֵיתוֹ
וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְלִידֵידָיו; כֹּה הֵם אָבְדוּ אֶת
מִמְשַׁלַּת הָאָרֶץ.
- וְכָל שִׁבְט מִנָּה לוֹ רֹאשׁ אוֹ מְנַהֵיג; וְכֹה הָיוּ הֵם
לְשִׁבְטִים וּלְרֹאשֵׁי שִׁבְטִים.
- וְלֹא הָיָה בָּהֶם אִישׁ בְּלֹא מִשְׁפָּחָה גְדוֹלָה
וְרַב קְרוֹבִים וְיָדִידִים; עַל כֵּן הָיוּ שִׁבְטֵיהֶם
גְּדוֹלִים מְאֹד.
- כָּל זֶה נַעֲשָׂה וְלֹא הָיוּ עִדּוֹן מִלְחָמוֹת בֵּינֵיהֶם;
וְכָל הָעוֹן הַזֶּה בָּא עַל הָעָם כִּי נִכְנְעוּ לְכַח
הַשָּׂטָן.
- וְסִדְרֵי הַמִּמְשָׁל אֲכֹן נִהָרְסוּ מִפְּנֵי אַגְדַּת
הַסֵּתְרִים אֲשֶׁר לִידֵידֵי רוֹצְחֵי הַנְּבִיאִים
וְלְקְרוֹבֵיהֶם.
- כִּי הֵם זָרְעוּ רִיב וּמְדוֹן בְּאָרֶץ, עַד כִּי חִלַּק
הָעָם הַצְּדִיק הַפָּךְ כְּמַעַט כְּלוֹ לְרִשְׁעִים;
אֲכֹן, רַק צְדִיקִים מְעַטִּים נֹתְרוּ בָּהֶם.
- וְהִנֵּה, לֹא חָלְפוּ שֵׁשׁ שָׁנִים וְרַב הָעָם סָר
מִצְדִּיקָתָם, כְּכֹלֵב שֵׁב עַל קֶאוּ, אוֹ כְּחִזְיָה
הַמִּתְפַּלֶּשֶׁת בְּרִפְשׁ.

- 9 Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;
- 10 And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.
- 11 And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.
- 12 Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.
- 13 And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.
- 14 And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.
- 15 And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;
- וְאִגְדַת הַסֵּתֵרִים הַהִיא, אֲשֶׁר הִסְבִּיחַ אָנוּ כֹּה גָדוֹל בְּעַם, הִתְכַּנְּסָה וְהִעֲמִידָה בְּרֹאשָׁה אִישׁ אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא יַעֲקֹב.
- וְהֵם קָרְאוּהוּ מֶלֶכָם, וְהוּא הָיָה מֶלֶךְ עַל כְּנִפְיַת הָרָשָׁע הַהִיא; וְהוּא הָיָה אֶחָד מִרֹאשֵׁי אֵלֶּה אֲשֶׁר נָתְנוּ קוֹלָם נֶגֶד הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר הֵעִידוּ עַל יֵשׁוּעַ.
- אֵךְ אֲנָשֵׁי הַכְּנִפְיָה לֹא הָיוּ רַבִּים כְּעַם אֲשֶׁר בְּשִׁבְטֵים, אֲשֶׁר הָיוּ מֵאַחֲדִים, וְזֹלַת בְּחֻקֵיהֶם אֲשֶׁר חֻקְקוּ כָּל מִנְהִיג, אִישׁ בְּעֵבוֹר שִׁבְטוֹ. וְאִם כִּי הֵם הָיוּ אוֹיְבִים זֶה לַזֶּה וְאִם כִּי לֹא הָיוּ עִם צְדִיק, מֵאַחֲדִים הָיוּ בְּשִׁנְאָתָם אֶת הַבָּאִים בְּבְרִית לְאַבְדֹת אֶת הַמְּמֻשָּׁל.
- לְכֹן, כִּרְאוֹת יַעֲקֹב, מֶלֶךְ הַכְּנִפְיָה, כִּי אוֹיְבָיו מְרַבִּים מֵאַנְשָׁיו, הוּא צָוָם לָנוֹס אֶל יַרְכְּתֵי צִפּוֹן הָאָרֶץ וְלִקְוִים לָהֶם שֵׁם מִמְּלָכָה, עַד אֲשֶׁר יִתְחַבְּרוּ אֲלֵיהֶם פּוֹרְשִׁים, כִּי הוּא דִבֶּר אֲלֵיהֶם חֻלְקוֹת בְּאִמְרוֹ כִּי יִרְבוּ הַפּוֹרְשִׁים, וְהַכְּנִפְיָה תִּחְזַק דִּיחָה לְהַתְנַגֵּד לְשִׁבְטֵי הָעָם. וְכֵן עָשׂוּ אֲנָשָׁיו.
- וְכֹה מְהִירָה הִיָּתְרָה צְעִדְתָם, עַד כִּי לֹא נָתַן לְהַכְשִׁילָהּ, וְהֵם הִרְחִיקוּ מֵעֵבֶר לְהִשָּׁג יַד הָעָם. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְכֹה הָיָה מִצַּב עֲנִינֵי עַם נְפִי.
- וּבְשַׁנַּת שְׁלֹשִׁים וְאַחַת הָיָה הָעָם מְפֹלָג לְשִׁבְטֵים, אִישׁ לְבֵיתוֹ וְלִמְשַׁפְּחָתוֹ וְלִידִידָיו. עַל אִף זֹאת, הֵם עָשׂוּ הֶסֶכֶם שְׁלֵל לְהִלָּחֵם זֶה בְּזֶה. אֵךְ בְּחֻקֵיהֶם וּבְדַרְכֵי הַמְּמֻשָּׁל לֹא הָיוּ הֵם מֵאַחֲדִים, כִּי אֵלֶּה נִכְוְנוּ כְּפִי דְעוֹת רֹאשֵׁיהֶם וּמִנְהִיגֵיהֶם. וַיַּעַן אֲשֶׁר הֵם חֻקְקוּ חֻקִּים חֲמוּרִים מְאֹד לְמַנְעַ עֲבֻרוֹת שִׁבְטֵי אֶחָד עַל מִשְׁנֵהוּ, הִיָּתְרָה מִדָּה שֶׁל שְׁלוֹם בְּאָרֶץ. וְאוֹלָם, לְבָם סָר מֵעִם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְהֵם סָקְלוּ נְבִיאִים בְּאִבָּנִים וּגְרֻשׁוֹם מֵתוֹכָם.
- וְנְפִי, יַעַן אֲשֶׁר נִגְלוּ אֵלָיו מַלְאָכִים וְאִף שָׁמַע אֶת קוֹל יְהוָה, וַיַּעַן אֲשֶׁר הוּא רָאָה מַלְאָכִים, וּבְהִיּוֹתוֹ עַד רֹאֵיהָ, כִּי כַח נָתַן לוֹ לְדַעַת עַל אוֹדוֹת שְׁלִיחוֹת הַמְּשִׁיתָה, וַיַּעַן אֲשֶׁר הוּא חָזָה בְּמוֹ עֵינָיו כִּי סָר הָעָם מִהֲרָה מִן הַצִּדְקָה אֶל רְשָׁעָתָם וְאֶל תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם;

- 16 Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.
- 17 And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.
- 18 And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.
- 19 And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.
- 20 And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.
- 21 And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.
- 22 And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.
- 23 Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.
- 24 Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.
- 25 Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.
- וּבַהֲתַעֲצָבוּ עַל קִשְׁי לְבָבָם וְעַל עִוְרוֹן דַּעְתָּם, לָכֵן הוּא יֵצֵא אֲלֵיהֶם בְּשָׁנָה הַהִיא, וְהֵחֵל לְהַעֲדִיד בְּעֵז רוּחַ עַל תְּשׁוּבָה וְעַל מַחִילַת חַטָּאִים עַל יְדֵי אֱמוּנָה בְּאֵדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.
- דְּבָרִים רַבִּים הוּא דָּרַשׁ לְפָנֵיהֶם; לֹא נִתְּן לְכַתֹּב אֶת כָּל דְּבָרָיו, וְחֻלְקָם לֹא יִסְפִּיק; עַל כֵּן הֵם אֵינָם כְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַזֶּה. וְאוּלָּם, נָפִי אָבֵן דָּרַשׁ לְפָנֵיהֶם בְּעֵז וּבְתַקְוָה סְמֻכוֹת.
- וְהָיָה כִּי כָּעֶסוּ עֲלָיו הָאֲנָשִׁים, כִּי כָחוּ גְבַר עַל כַּחֲסָם, וְהֵם לֹא יָכְלוּ שְׁלֹא לְהֶאֱמִין בְּדְבָרָיו; כִּי כֹה גְדוֹלָה הָיְתָה אֱמוּנָתוֹ בְּאֵדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, עַד כִּי מַלְאָכִים שָׂרְתוּהוּ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ.
- וּבְשֵׁם יֵשׁוּעַ הוּא גָרַשׁ שְׂדִים וְרוּחוֹת טְמָאָה; וְאָף אֶת אָחִיו הָעֵלָה מִן הַמּוֹתִים, אַחַר אֲשֶׁר נִרְגַם בְּאֲבָנִים בְּיַד הָעָם עַד מוֹת.
- וְהָאֲנָשִׁים רָאוּ זֹאת וְהַעֲדִידוּ עַל כָּף, וְדָעְטוּ עֲלָיו מִפְּנֵי כָחוֹ. וְהוּא עָשָׂה נִסִּים נוֹסְפִים רַבִּים בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ לְעֵינֵי הָעָם.
- כֹּה חָלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַחַת, וְרַק מְעַטִּים הָיוּ אֲשֶׁר הִפְכוּ מֵאֱמִינֵי יְהוָה; וְאוּלָּם כָּל אֱלֹהֵי הָעֲדִידוֹ לָעָם כִּי אָבֵן פְּקָדוֹם כָּח אֱלֹהִים וְרוּחוֹ אֲשֶׁר בְּיֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בּוֹ הָאֱמוּנָה.
- וְכָל אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ מִתוֹכָם שְׂדִים, וְאֲשֶׁר נִרְפְּאוּ מִמַּחֲלָתָם וּמִחֲלָשׁוֹת גּוֹפָם, הִכְרִיזוּ בְּאֲזִנֵּי הָעָם כִּי אָבֵן רוּחַ אֱלֹהִים פְּעָלָה בְּהֶם וְרָפָא לָהֶם; וְאָף הֵם הִרְאוּ מוֹפְתִים וְעָשׂוּ כַּמָּה נִסִּים בְּקִרְבַּ הָעָם.
- כֹּה חָלְפָה גַם שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם. וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ קָרָא נָפִי אֶל הָעָם וְהִטִּיף לָהֶם עַל תְּשׁוּבָה וְעַל מַחִילַת חַטָּאִים.
- וּרְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ כִּי לֹא הָיָה בְּעָם אֵף אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר שָׁב מִרְעֻתוֹ וְלֹא הִטְבֵּל בְּמִים.
- לָכֵן הִסְמִיךְ נָפִי אֲנָשִׁים לְשִׁמְשׁ בְּשִׁלְיחוֹת הַזֹּאת, בְּעִבּוֹר יִטְבֵּל בְּמִים כָּל הַבָּא אֲלֵיהֶם, וְזֹאת כְּרֵאָיָה וְכַעֲדוֹת, לְפָנֵי אֱלֹהִים וְאֶל הָעָם, כִּי הֵם שָׁבוּ מִרְעֻתָם וְנִמְחַל לָהֶם עַל חַטָּאֵיהֶם.

26 And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

ח

8

1 And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

וְאַלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בָּאוּ וְהָיוּ עַל פִּי כְּתָב וְכִרְוֹנוֹתֵינוּ; וַיִּוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי הַכְּתוּב אִמְתָּ הוּא, כִּי אִישׁ יֵשֶׁר כְּתָבָם, כִּי הוּא אֶכֶן עָשָׂה נִסִּים רַבִּים בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ; וְלֹא הָיָה אִף אָדָם אֶחָד אֲשֶׁר יָכֹל לַעֲשׂוֹת נִס בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ, בְּלֹתֵי אִם טָהַר מִכָּל שְׂמִיץ עֲוֹן.

2 And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

עַל כֵּן, אִם לֹא טָעָה הָאִישׁ בְּחִשּׁוֹב עֵתֵינוּ, חֲלָפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ.

3 And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

וְהָעָם הֵחֵל לְצַפּוֹת בְּכָבֵד רֹאשׁ לְאוֹת אֲשֶׁר נָתַן הַנְּבִיא שְׁמוּאֵל הַלְּמָנִי בְּדַבָּר עֵת אֲפֹלָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ בְּמִשְׁוֹךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים.

4 And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

וּסְפָקוֹת וּנְכוּחִים גְּדוֹלִים הִתְעוֹרְרוּ בָּעָם, עַל אִף הָאוֹתוֹת הַרְבִּים אֲשֶׁר כָּבַר קָמוּ.

5 And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

וְהָיָה בְּשְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַרְבַּע, בְּאַרְבַּעָה לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, קָמָה סְעָרָה גְּדוֹלָה, אֲשֶׁר כְּמוֹהָ לֹא נֹדְעָה מֵעוֹלָם בְּכָל הָאָרֶץ.

6 And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

וְאִף סוּפָה גְּדוֹלָה וְנוֹרָאָה בָּאָה, וְרַעַם אִים נִשְׁמַע, אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת כָּל הָאֲדָמָה כְּאִלּוּ עֹמְדָה הָאָרֶץ לְהִבָּקֵעַ.

7 And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

וּבְרָקִים עֲזִים וּמְסוּנָרִים הִבְרִיקוּ, אֲשֶׁר כְּמוֹתָם לֹא נֹדְעוּ מֵעוֹלָם בְּכָל הָאָרֶץ.

8 And the city of Zarahemla did take fire.

וְאֵשׁ אֶחָזָה בָּעִיר זְרַחְמָלָה.

9 And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

וְהָעִיר מוֹרוֹנִי שָׁקְעָה לְתוֹךְ מַעַמְקֵי הַיָּם, וְכָל יוֹשְׁבֵיהָ טָבְעוּ.

10 And the earth was carried up upon the city of Moroni that in the place of the city there became a great mountain.

וְהָאֲדָמָה הִתְרוֹמְמָה עַל הָעִיר מוֹרוֹנִיָּהָ, וּבְמִקוֹמָהּ הִתְנַשְׂאָה הָר גְּדוֹלָה.

11 And there was a great and terrible destruction in the land southward.

וּבְאֶרֶץ הַדְּרוֹם הִתְחוֹלַל חֲרָבֹן גְּדוֹל וְנוֹרָאָה.

12 But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed,

אֲדָּ חֲרָבֹן גְּדוֹל וְנוֹרָאָה יוֹתֵר הָיָה בְּאֶרֶץ הַצָּפוֹן; כִּי הִנֵּה, כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ הִשְׁתַּנּוּ מִפְּנֵי הַסּוּפָה

- וְרוּחוֹת הַסַּעֲרָה וְהִרְעָמִים וְהַבְּרָקִים וְרַעֲדוֹת
הָאֲדָמָה הָאֲדִירוֹת בְּכָל הָאָרֶץ.
- 13 And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.
- וְהָיָה כִּי עָרִים גְּדוֹלוֹת וְנוֹדְעוֹת רַבּוֹת שָׁקְעוּ,
וְרַבּוֹת אַחֲרוֹת נִשְׂרָפוּ, וְרַבּוֹת הִרְעָדוּ עַד אֲשֶׁר
נָפְלוּ בְּתֵיבָתָן אַרְצָהּ וַיּוֹשְׁבֵיהֶן נִהָרְגוּ וּמִשְׁכָּנֹתָן
נִוְתְרוּ שׁוּמְמוֹת.
- 14 And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.
- וְהָיָה כִּי עָרִים אֲחֻדוֹת נִשְׂאָרוּ עַל תַּלְוֹן,
אֲךָ גְּדוֹל מְאֹד הָיָה הַנִּזְק אֲשֶׁר פָּגְעוּ,
וְרַבִּים מִשׁוֹכְנֵיהֶן נִהָרְגוּ.
- 15 And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many of them who were slain.
- וְהָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִשְׂאוּ בְרוּחַ הַסַּעֲרָה;
וְאִישׁ אֵינּוּ יוֹדֵעַ אֵימָה, זֹלָתָהּ כִּי נִשְׂאוּ
הַלְּאָה מִמְּקוֹמָם.
- 16 And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.
- כֹּה נִשְׁחָתוּ פְּנֵי כָּל הָאֲדָמָה מִפְּנֵי הַסּוּפוֹת
וְהִרְעָמִים וְהַבְּרָקִים וְרַעֲדוֹת הָאֲדָמָה.
- 17 And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.
- וְהִנֵּה נִבְקְעוּ הַסְּלָעִים; הֵם נִשְׁבְּרוּ
עַל פְּנֵי כָּל הָאֲדָמָה, עַד כִּי נִמְצְאוּ מִפּוֹרְרִים,
סְדוּקִים וּמְבֻקְעִים עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 18 And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, insomuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.
- וְהָיָה כַּאֲשֶׁר חָדְלוּ הִרְעָמִים וְהַבְּרָקִים,
וְהַסַּעֲרָה וְהַסּוּפָה וְרַעֲדוֹת הָאֲדָמָה, וְהֵם
נִמְשְׁכוּ כְּשֵׁלֶשׁ שָׁעוֹת, וְהָיוּ אֲשֶׁר אָמְרוּ כִּי
אָרְכוּ מְזֹאת; עַל אֵף זֹאת, כָּל הַדְּבָרִים
הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹרְאִים הָאֵלֶּה נַעֲשׂוּ בְּמִשְׁפָּה
כְּשֵׁלֶשׁ שָׁעוֹת, וְהִנֵּה, אַחֲרַיִם אֲשֶׁר חָדְלוּ
יִרְדָּה חֹשֶׁכָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 19 And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.
- וְהָיָה חֹשֶׁךְ כָּבֵד עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, עַד כִּי
יָכְלוּ יוֹשְׁבֵיהָ, אֲשֶׁר לֹא נָפְלוּ, לַחוֹשׂ אֶת
עַרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה.
- 20 And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, insomuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;
- וּמִפְּנֵי הַחֹשֶׁךְ לֹא יָכוֹל הָיָה לְהִיּוֹת אוֹר, לֹא
בְּנִירוֹת וְלֹא בְּפִנְסִים; וְאֵף לֹא יָכְלוּ הָאֲנָשִׁים
לְהַדְּלִיק אֵשׁ בְּעֵצֵיהֶם הַדְּקִים וְהַיָּבֵשִׁים. כִּי
לֹא נִמְצְאָה לָהֶם אוֹר כְּלָל.
- 21 And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;
- אָכֵן, כָּל אוֹר לֹא נִרְאָה, לֹא אֵשׁ וְלֹא זִיק, לֹא
שָׁמֶשׁ וְלֹא יָרֵחַ וְלֹא כּוֹכְבִים; כֹּה גְּדוֹל הָיָה
עַרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה אֲשֶׁר יָרַד עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 22 And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

- הָעִיר יְרוּשָׁלַם וְאֵת יוֹשְׁבֵיהָ; וּמִים הָעֲלִיתִי
עֲלֵיהֶם, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֵת רְשָׁעֹתָם וְאֵת
תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְבַל יוֹסִיף דַם הַנְּבִיאִים
וְהַקְּדוּשִׁים לָבוֹא אֵלַי כְּנִגְדָם.
- וְאֵת הָעִיר גַּדִּיאַנְטִי וְאֵת הָעִיר גַּדִּיאוֹמְנָה
וְאֵת הָעִיר יַעֲקֹב וְאֵת הָעִיר גִּמְגִימְנוֹ, אֵת כָּל
אֵלֶּה אֲנִי הִשְׁקַעְתִּי, וּבְמִקְוֵי הַקְּמָתִי גָבַעוֹת
וַעֲמֻקִּים; וְאֵת יוֹשְׁבֵיהֶן קָבַרְתִּי בְּמַעַמְקֵי
הָאֲדָמָה, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֵת רְשָׁעֹתָם וְאֵת
תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְבַל יוֹסִיף דַם הַנְּבִיאִים
וְהַקְּדוּשִׁים לָבוֹא אֵלַי כְּנִגְדָם.
- וְאֵת הָעִיר הַגְּדוֹלָה יַעֲקֹבֻגַת, אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵיהָ
הָיוּ אֲנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ יַעֲקֹב, שְׂרָפְתֵי בָּאֵשׁ. מִפְּנֵי
חַטָּאֵיהֶם וְרְשָׁעֹתָם, אֲשֶׁר גָּדְלוּ מִרְשַׁעַת
כָּל הָאָרֶץ, מִפְּנֵי רִצְחוֹתֵיהֶם בְּמִסְתָּרִים
וְאֲגֻדְתֵיהֶם הַחֲשָׁאִיוֹת, כִּי הֵם אֲשֶׁר הִפְרוּ אֵת
שְׁלוֹת עַמִּי וְהָרְסוּ אֵת מַמְשַׁל הָאָרֶץ. עַל כֵּן
שְׂרָפְתִים בָּאֵשׁ לְהַשְׁמִידָם מִלְּפָנַי, לְבַל יוֹסִיף
דַם הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוּשִׁים לָבוֹא אֵלַי כְּנִגְדָם.
- וְאֵת הָעִיר לָמֹן, וְאֵת הָעִיר יוֹשׁ וְאֵת הָעִיר
גַּד וְאֵת הָעִיר קִישְׁקוּמֹן וְאֵת יוֹשְׁבֵיהֶן שְׂרָפְתִי
בָּאֵשׁ, עַל כִּי הִרְעוּ בְּגִרְשָׁם אֵת הַנְּבִיאִים,
וְעַל כִּי סָקְלוּ אֵת אֵלֶּה אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי לְהוֹדִיעֵם
אֵת דְּבַר רְשָׁעֹתָם וְתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ אֵת כָּלֶם, עַד כִּי לֹא הָיָה
בָּהֶם אִישׁ אֵישׁ צַדִּיק אַחַד, הוֹרְדְתִי אֵשׁ עֲלֵיהֶם
וְהַשְׁמַדְתִּים בְּעֵבֹר הַסְּתִיר אֵת רְשָׁעֹתָם
וְתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם מִפְּנֵי, לְבַל יַצַּעַק אֵלַי מִן הָאֲדָמָה
דַם הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי בְּקִרְבָם
וַיִּקְרָא כְּנִגְדָם.
- חֲרָבָן וְכִלְיוֹן רַב שְׁלַחְתִּי עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת וְעַל
הָעָם הַזֶּה, מִפְּנֵי רְשָׁעֹתָם וְתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
- הוּא, אַתֶּם אֲשֶׁר נִצַּלְתֶּם בְּעֵבֹר הַיּוֹתָכֶם
צַדִּיקִים מֵהֶם, הֲלֹא תָשׁוּבוּ עִתָּה אֵלַי,
וְתִנְחַמוּ עַל חַטָּאֵיכֶם וְתִהְפְּכוּ לְמֵאֲמִינִים
לְמַעַן אֲרַפְּאֲכֶם?
- אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אִם תָּבוֹאוּ אֵלַי, יִהְיֶה
לָכֶם חַיֵּי עוֹלָם. הִנֵּה פְּשׁוּטָה אֵלֵיכֶם זְרוּעַ
רַחֲמִי, וְכֹל אֲשֶׁר יָבוֹא אֲקַבְּלֵנוּ; וּבְרוּכִים הֵם
הַבָּאִים אֵלַי.
- inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.
- 8 And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.
- 9 And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.
- 10 And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.
- 11 And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.
- 12 And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.
- 13 O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?
- 14 Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

- 15 Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.
- הִנְנִי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים. אֲנִכִּי בְּרָאתִי אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם. מִבְּרֵאשִׁית הָיִיתִי עִם אָבִי. אֲנִי בְּאָבִי וְאָבִי בִּי: וּבִי פָאֵר אָבִי אֶת שְׁמוֹ.
- 16 I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.
- בָּאתִי אֶל אֲשֶׁר לִי וְאֲשֶׁר לִי לֹא קִבְּלוּנִי; וּכְתוּבֵי הַקְּדוֹשׁ הַמְּדַבְּרִים עַל בּוֹאִי קִיְמוּ.
- 17 And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.
- וְכָל אֲשֶׁר קִבְּלוּנִי, נָתַתִּי לָהֶם לְהִיּוֹת בָּנִים לְאֱלֹהִים; וְכֵן אֶעֱשֶׂה לְכָל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּשִׁמִּי: כִּי הִנֵּה, מֵאֵתִי בָּאָה הַגְּאֻלָּה וּבִי מִקִּיַּמַּת תּוֹרַת מֹשֶׁה.
- 18 I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.
- אֲנִי אוֹר הָעוֹלָם וְחַיִּי. אֲנִי אֶלְפָּה וְתֵאוֹ, רֵאשִׁית וְאַחֲרִית.
- 19 And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.
- לֹא תִקְרִיבוּ לִי עוֹד שְׁפִיכוֹת דָּמִים; אַכֵּן, קְרִבְנוֹתֵיכֶם וְעוֹלוֹתֵיכֶם חֲדוּל יִחְדְּלוּ, כִּי לֹא אֶקְבַּל מִכֶּם כָּל קְרָבֹן וְעוֹלָה.
- 20 And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.
- לֵב נִשְׁבָּר וְרוּחַ נִכְאָה יִהְיֶה הַקְּרָבֹן אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לִי. וְכָל אֲשֶׁר בָּא אֵלַי בְּלֵב שִׁבּוֹר וּבְרוּחַ נִכְאָה, אוֹתוֹ אֶטְבִּיל בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ, אַכֵּן כְּלָמְנִים, אֲשֶׁר מִפְּנֵי אֱמוּנָתָם בִּי בָּעַת אֲשֶׁר הִפְכוּ לְמֵאֲמִינִים, הִטְבְּלוּ בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ, וְהֵם לֹא יָדְעוּ זֹאת.
- 21 Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.
- הִנֵּה, בָּאתִי אֶל הָעוֹלָם לְהַבִּיא גְּאֻלָּה לְעוֹלָם, לְהוֹשִׁיעוֹ מִחַטָּאָה.
- 22 Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.
- לְכֵן, כָּל הַשֹּׁב מִרְעֵתוֹ וּבָא אֵלַי כִּיְלֵד קָטָן, אוֹתוֹ אֶקְבַּל, כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים הִנֵּה מִכְּאֵלָה. הֵן לְמַעַן כְּאֵלָה נָתַתִּי אֶת חַיִּי וְלִקְחָתִים לִי שֵׁנִית. עַל כֵּן, שׁוּבוּ וּבּוֹאוּ אֵלַי, אֶפְסֵי אֶרֶץ, וְהוֹשְׁעוּ.

י

10

- 1 And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;
- וְהִנֵּה, כָּל אַנְשֵׁי הָאֶרֶץ שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָיוּ עֵדִים לָהֶם. וְהָיָה אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַשְׁתָּרַר שְׁקֵט בְּאֶרֶץ בְּמִשְׁוֹ שְׁעוֹת רַבּוֹת.
- 2 For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.
- כִּי כֹה גְדוֹלָה הִיְתָה הַשְׁתוּמְמוֹת הָעָם, עַד כִּי הֵם חָדְלוּ לְקוֹנוֹ וּלְיֵלֵל עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי מִשְׁפַּחָתָם אֲשֶׁר נִהָרְגוּ. עַל כֵּן נִמְשָׁךְ הַשְׁקֵט בְּכָל הָאֶרֶץ שְׁעוֹת רַבּוֹת.

- 3 וְקוֹל נִשְׁמַע שְׁנִית בְּאָזְנֵי הָעָם, וְכָל הָאֲנָשִׁים שָׁמְעוּהוּ וְהָיוּ עֵדִים לוֹ, וְכֵן אָמְרוּ:
- 4 הוּא, אֲנָשֵׁי הָעָרִים הַגְּדוּלוֹת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר נָפְלוּ, אֲשֶׁר צָאצְּצָא יַעֲקֹב אִתָּם, אֲכֹן, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִנָּכֵם! עַד כַּמָּה קִבְּצַתִּיכֶם כְּקִבֵּץ תְּרַנְּגֶלֶת אֶת אֲפֻרוֹחֶיהָ תַּחַת כַּנְּפֵיהָ וְכָלְכַלְתִּיכֶם.
- 5 וְמָה הַפְּצַתִּי לְקִבֵּץ אִתְּכֶם כְּקִבֵּץ תְּרַנְּגֶלֶת אֶת אֲפֻרוֹחֶיהָ תַּחַת כַּנְּפֵיהָ, אָהָה, אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר נָפְלִיתֶם; אָהָה, אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל, אִתְּכֶם הַשׁוֹכְנִים בִּירוּשָׁלַם, כַּאֲשֶׁר אֵלֶּה אֲשֶׁר נָפְלִיתֶם; מָה הַפְּצַתִּי לְקִבֵּץ אִתְּכֶם כְּקִבֵּץ תְּרַנְּגֶלֶת אֶת אֲפֻרוֹחֶיהָ, וְלֹא אֲבִיתֶם.
- 6 אָהָה, בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חִסֵּיתִי עֲלֵיכֶם, כַּמָּה אֲחַפֵּץ לְקִבֵּץ אִתְּכֶם כְּקִבֵּץ תְּרַנְּגֶלֶת אֶת אֲפֻרוֹחֶיהָ תַּחַת כַּנְּפֵיהָ, אִם תִּנְחַמוּ עָלַי חֲטָאֵיכֶם וְתָשׁוּבוּ אֵלַי בְּלֵב שָׁלֵם.
- 7 אֲדָא אִם לֹא כֹן, בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְהִיוּ מִשְׁכְּנֹתֵיכֶם לְשִׁמְמָה עַד עֵת קִיּוֹם הַבְּרִית לְאַבֹּתֵיכֶם.
- 8 וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר שָׁמְעוּ הָעָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם הוֹסִיפוּ לְבַכּוֹת וּלְיִלֵּל עַל אֲבָדֵן בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּם וַיִּדְיֵדוּהֶם.
- 9 כֵּן חָלְפוּ שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים. וְהָיָה זֶה בְּבֹקֶר הַיּוֹם; וְנִמְוָגָה הַחֹשֶׁכָה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ וְהָאֲדָמָה חָדְלָה מִרַעְדָּה, וְהַסֵּלְעִים חָדְלוּ מִהִתְפֹּרֵר, וְהַשָּׂאוֹן הָאִים פָּסְקוּ, וְכָל קוֹלוֹת הַהִמְלָה שָׁקְטוּ.
- 10 וְהָאֲדָמָה שָׁבָה וְהִתְאַחַחְתָּה וְעָמְדָה מִנוּעֵהָ; אֲזַ שָׁבְתוּ הַמִּסְפָּד וְהַבְּכִי וְנָהִי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נָצְלוּ מִמּוֹת. וְאַבְלָם הִפְּדוּ לְשׁוֹן וּמִסְפָּדָם לְתִהְלָה וְלִהְוִדְיָה לְאָדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, גּוֹאֲלָם.
- 11 עַד כֵּן הִתְקַיְּמוּ דְבָרֵי כְּתָבֵי הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר נִבְאוּם הַנְּבִיאִים.
- 12 וְהַנְּצוּלִים הָיוּ הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בָּעָם. הֵם אֲשֶׁר קִבְּלוּ אֶת הַנְּבִיאִים וְלֹא רָגְמוּם, וְהֵם אֲשֶׁר לֹא שָׁפְכוּ אֶת דַּם הַקְּדוֹשִׁים.
- 3 And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:
- 4 O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.
- 5 And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.
- 6 O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.
- 7 But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.
- 8 And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.
- 9 And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.
- 10 And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.
- 11 And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.
- 12 And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

- 13 And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.
- 14 And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.
- 15 Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.
- 16 Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.
- 17 Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?
- 18 And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, insomuch that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—
- 19 Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.
- וְהֵם נִוְתְרוּ בַחַיִּים וְלֹא שִׁקְעוּ לְתַחְתִּית הָאֲדָמָה לְהִקְבֹּר בָּהּ; וְהֵם לֹא טָבְעוּ בְּמַעְמְקֵי הַיָּם, וְלֹא נִשְׂרְפוּ בְּאֵשׁ, וְלֹא נִמְחָצוּ לְמוֹת בְּמַפּוּלוֹת, וְלֹא נִשָּׂאוּ הַרְחֵק בְּרוּחַ הַסְּעָרָה, וְאִף לֹא הִכְרַעוּ עַל יְדֵי עַרְפְּלֵי הָעָשָׁן וְהַחֹשְׁכָה.
- וְעַתָּה, כָּל הַקּוֹרֵא זֹאת יִבִּין נָא, וְכֹל אֲשֶׁר לוֹ כְּתָבֵי הַקְּדוֹשׁ יִחְקֹר נָא בָהֶם, וְיִרְאֶה וְיִזְכַּח אִם כָּל הַמִּיתוֹת הָאֵלֶּה, וְהַחֲרָבֹן בְּאֵשׁ וּבְעָשָׁן וּבְסוּפּוֹת וּבְרוּחוֹת סְעָרָה וּבַפְּתִיחַת פִּי הָאֲדָמָה לְבָלַע אֶת הָאֲנָשִׁים וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֹא בָּאוּ כְּקִיּוֹם נְבוֹאוֹת אֲשֶׁר לְרַבִּים מִן הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים.
- הַנִּנְי אֹמֵר לָכֶם כִּי רַבִּים הָעִידוּ כִּי יְקוּמוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְעֵת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְהֵם הוּמְתוּ עַל הָעִידָם זֹאת.
- הַנְּבִיא זֶנוֹס הָעִיד עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאִף זֵינוֹק דִּבֶּר עַל אֹדוֹתֵיהֶם, כִּי הֵם הָעִידוּ עַל הַדְּבָרִים הַנּוֹגְעִים לָנוּ בְּפָרְט, בְּאֲשֶׁר אָנַחְנוּ שְׂאֵרֵית זְרַעֵם.
- הִנֵּה, אִף יַעֲקֹב אָבִינוּ הָעִיד בְּדִבְרֵי שְׂאֵרֵית בֵּית יוֹסֵף. וְהֵאֵין אָנַחְנוּ שְׂאֵרֵית בֵּית יוֹסֵף? הֵאֵין הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַמְּעִידִים עָלֵינוּ, כְּתוּבִים עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל, אֲשֶׁר אָבִינוּ, לְחִי, הוֹצִיאָם מִירוּשָׁלַם?
- וְאֲנִי אֲרָאָה לָכֶם כִּי בְּאַחֲרֵית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַרְבַּע הָרְאוּ חֻסְדִּים גְּדוּלִים לְאֲנָשֵׁי נְפִי אֲשֶׁר נִצְּלוּ, וְכֹן לְאֵלֶּה אֲשֶׁר נִקְרְאוּ פְּעַם לְמָנִים וְאֲשֶׁר נִוְתְרוּ בַחַיִּים, וְעַל רֹאשָׁם יָרַד שֹׁפַע בְּרִכּוֹת, עַד כִּי בְּמַהְרָה לְאַחַר עֲלוֹת הַמְּשִׁיחַ הִשְׁמִימָה, הוּא אֲכֹן הַתְּגַלָּה לְעֵינֵיהֶם.
- וְהוּא הָרָאָה לָהֶם אֶת גּוּפוֹ וְשָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם; וְסִפּוֹר מַעֲשֵׂה שְׁמִשּׁוֹתוֹ יִסְפָּר בְּהַמְּשִׁיחַ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. לָכֵן אֲנִי מְסַיֵּם, לְפִי שְׁעָה, אֶת דְּבָרַי.

ישוע המשיח מראה עצמו לעם נפי ומשמש
לפניהם, בעוד ההמונים מתקבצים בארץ רב-
שפעה. (בערך 34 לספירה.) נכלל בפרקים יא-כו.

Jesus Christ shows himself to the people of Nephi and ministers to them as
the multitude is gathered together in the land Bountiful. (About A.D. 34.)
Comprising chapters 11-26.

יא

11

- וְהָיָה הַמּוֹן רַב מֵעַם נְפִי מִתְקַבֵּץ לְיַד בַּיִת
הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר בְּאַרְץ רֶב־שֹׁפֵעַ. וְהֵם הִבִּיעוּ
אֶת תְּמִיהָתָם וְאֶת הַשְׁתּוֹמְמוֹתָם אִישׁ עִם
רֵעֵהוּ, וְהִשִּׁיחוּ זֶה לָזֶה בְּדַבַּר הַתְּמוּרָה
הַגְּדוֹלָה וְהַנִּפְלְאָה אֲשֶׁר אֲרָעָה.
- הֵם גַּם שׁוֹחַחוּ עַל יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר עַל
מוֹתוֹ נָתַן אוֹת וּמוֹפֵת.
- וְהָיָה בְּעוֹדָם שֹׁחִים זֶה עִם זֶה, הֵם שָׁמְעוּ קוֹל
אֲשֶׁר בָּא כְּאִלוּ מִמְרוֹם. וְהֵם נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם
סָבִיב, כִּי לֹא הִבִּינוּ אֶת הַקּוֹל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ.
וְהַקּוֹל לֹא הָיָה קָשָׁה וְאֵף לֹא רָם; וְאוֹלָם, אֵף
כִּי הָיָה הַקּוֹל חֲרִישִׁי, הוּא חָדַר בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
אֲשֶׁר שָׁמְעוּהוּ, עַד כִּי לֹא נֹתַר אֵף אִיבָר אֶחָד
בְּכָל גּוֹם אֲשֶׁר לֹא הִחָרַד. אָכֵן, הַקּוֹל חָדַר
בְּקֶרֶבָם עַד עֲצָם נִשְׁמָתָם וְהִצִּיתָ אֶת לְבָבָם.
- וְהֵם שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל שְׁנִיתָ, אֵף לֹא הִבִּינוּהוּ.
- וְהֵם אֵף שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל בַּפְּעַם הַשְּׁלִישִׁית,
וְהֵם פָּתְחוּ אֶת אַזְנוֹתָם לְשָׁמְעוֹ בְּפִנּוֹתָם אֶת
עֵינֵיהֶם אֶל עֲבָרוֹ, וּבִהְשִׁירָם אֶת מַבְטָם
הַשְּׁמִימָה, כִּי מִשָּׁם בָּא הַקּוֹל.
- וְהִנֵּה, בַּפְּעַם הַשְּׁלִישִׁית הֵם הִבִּינוּ אֶת הַקּוֹל
הַנִּשְׁמָע בְּאִזְנוֹתָם, וְכֹה אָמַר אֱלֹהֵיהֶם:
- רְאוּ אֶת בְּנֵי אֱהוֹבִי, אֲשֶׁר בּוֹ רְצִיתִי, אֲשֶׁר בּוֹ
פָּאֲרָתִי אֶת שְׁמִי. שָׁמְעוּ אוֹתוֹ!
- וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִבִּינוּ, הֵם נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם שְׁנִיתָ
הַשְּׁמִימָה; וְהִנֵּה אִישׁ יוֹרֵד מִמְרוֹם, וְהוּא
לוֹבֵשׁ שִׁמְלָה לְבָנָה. וְהוּא יָרַד וְעָמַד בְּקֶרְבָּם;
וְעֵינָיו כָּל הַהֶמוֹן הִפְנוּ אֵלָיו, וְהֵם לֹא הִעִזוּ
לְפָצוֹת פִּיהֶם, וְאֵף לֹא דִבְרוּ זֶה אֶל זֶה; וְהֵם
לֹא יָדְעוּ אֶת פֶּשֶׁר הַדְּבָר, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרוּ כִּי
הוֹפִיעַ אֱלֹהֵיהֶם מִלְּאֵף אֱלֹהִים.
- 1 And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.
- 2 And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.
- 3 And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.
- 4 And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.
- 5 And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.
- 6 And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:
- 7 Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.
- 8 And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

- 9 And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:
- 10 Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.
- 11 And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.
- 12 And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.
- 13 And it came to pass that the Lord spake unto them saying:
- 14 Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.
- 15 And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.
- 16 And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:
- 17 Hosanna! Blessed be the name of the Most High God! And they did fall down at the feet of Jesus, and did worship him.
- 18 And it came to pass that he spake unto Nephi (for Nephi was among the multitude) and he commanded him that he should come forth.
- 19 And Nephi arose and went forth, and bowed himself before the Lord and did kiss his feet.
- 20 And the Lord commanded him that he should arise. And he arose and stood before him.
- וְהוּא נָטָה אֶת יָדוֹ וַדְּבַר אֶל הָעָם לֵאמֹר:
- הִנְנִי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הַנְּבִיאִים הַעֲיִדוּ כִּי אָבוֹא אֶל הָעוֹלָם.
- אֲנֹכִי אֹרֵר הָעוֹלָם וְחַיִּיו; אֲנִי שָׁתִיתִי מִכּוֹס הַתְּרַעְלָה אֲשֶׁר נָתַנְנִי הָאֵב, וּפָאַרְתִּי אֶת הָאֵב בְּקַחְתִּי עָלַי אֶת חַטָּאתֵי הָעוֹלָם; וּבְכַף נִשְׂאֹתַי אֶת רְצוֹן הָאֵב בְּכָל הַדְּבָרִים מִבְּרֵאשִׁית.
- וְהָיָה כְּדַבֵּר יֵשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נָפַל כָּל הַהֵמוֹן אֶרְצָה; כִּי הֵם זָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבוֹאָה אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ בְּקִרְבָּם כִּי הַמְּשִׁיחַ יִתְגַּלֵּה אֲלֵיהֶם, אַחֵר עֲלוֹתוֹ הַשְּׁמַיְמָה.
- אִז דְּבַר הָאֲדוֹן אֲלֵיהֶם לֵאמֹר:
- קוּמוּ וּבֹאוּ אֵלַי בְּעִבּוֹר תִּשְׁלְחוּ יָדֵיכֶם אֶל צֶדַע גּוּפִי וּתְמַשְׁשׁוּ אֶת עַקְבוֹת הַמַּסְמְרִים בְּיָדַי וּבְרַגְלֵי, בְּעִבּוֹר תִּדְעוּ כִּי אֲנֹכִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְאֱלֹהֵי כָּל הָאֲרֶז, וְכִי הוּמַתִּי לְמַעַן חַטָּאתֵי הָעוֹלָם.
- אִז קָרְבוּ אֵלָיו אֲנָשֵׁי הַהֵמוֹן וְשִׁלְחוּ אֶת יָדֵיהֶם אֶל צֶדַע וּמִשְׁשׁוּ אֶת עַקְבוֹת הַמַּסְמְרִים בְּיָדָיו וּבְרַגְלָיו. וְכֹה הֵם עָשׂוּ, אֶחָד־אֶחָד, עַד אֲשֶׁר עָבְרוּ כֻלָּם לְפָנָיו וְרָאוּ בְּמוֹ עֵינֵיהֶם, וּמִשְׁשׁוּ בְּמוֹ יָדֵיהֶם וַיִּדְעוּ לֵלֵא סֶפֶק, וְהָיוּ עֵדִים, כִּי אֲכֹן הוּא זֶה, אֲשֶׁר עָלְיוֹ כָּתְבוּ הַנְּבִיאִים כִּי יְבוֹא.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר עָבְרוּ כֻלָּם לְפָנָיו וְרָאוּ בְּמוֹ עֵינֵיהֶם, הֵם קָרְאוּ פֶה אֶחָד לֵאמֹר:
- הוֹשִׁיעֵנָּה! בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ! וְהֵם נָפְלוּ אֶרְצָה לְרַגְלֵי יֵשׁוּעַ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ.
- אִז הוּא פָּנָה בְּדַבְרָיו אֶל נְפִי, כִּי נְפִי הָיָה בְּקִרְבֵּי הַקְּהָל, וְצִוָּהוּ לָגֶשֶׁת.
- וְנְפִי קָם וְהִלָּךְ אֶל הָאֲדוֹן וְהִשְׁתַּחֲוָה לְפָנָיו וַיִּנָּשֶׁק אֶת רַגְלָיו.
- אִז צִוָּהוּ הָאֲדוֹן לָקוּם. וְהוּא קָם וַעֲמַד לְפָנָיו.

- 21 And the Lord said unto him: I give unto you power that ye shall baptize this people when I am again ascended into heaven.
- אז אמר אליו האדון: הנני מניפה את ידך להטביל את העם הזה אחר אשר אעלה שנית השמימה.
- 22 And again the Lord called others, and said unto them likewise; and he gave unto them power to baptize. And he said unto them: On this wise shall ye baptize; and there shall be no disputations among you.
- והאדון שב וקרא לאחרים ואמר להם כדברים האלה, ונתן להם תקוף סמכות להטביל, וכה אמר אליהם: באפן הזה תטבילו, ואל יהיו ביניכם וכווחים.
- 23 Verily I say unto you, that whoso repenteth of his sins through your words and desireth to be baptized in my name, on this wise shall ye baptize them—Behold, ye shall go down and stand in the water, and in my name shall ye baptize them.
- אכן, אני אומר לכם, כי כל אשר ינחם על חטאיו מפני דבריכם ויחפץ להטביל בשמי, באפן הזה תטבילוהו: הנה, תרדו נא ותעמדו במים, ובשמי תטבילוהו.
- 24 And now behold, these are the words which ye shall say, calling them by name, saying:
- ואלה הדברים אשר תאמרו, בקראכם אותם בשמם, לאמר:
- 25 Having authority given me of Jesus Christ, I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.
- בתקף הסמכות אשר נתנה לי מאת ישוע המשיח, הנני מטביל אותך בשם האב והבן ורוח הקדש. אמן.
- 26 And then shall ye immerse them in the water, and come forth again out of the water.
- אז תשקיעו אותם במים ותשובו ותעלו מן המים.
- 27 And after this manner shall ye baptize in my name; for behold, verily I say unto you, that the Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and I am in the Father, and the Father in me, and the Father and I are one.
- באפן הזה תטבילו בשמי, כי אכן, הנני אומר לכם, כי האב והבן ורוח הקדש אחד הם. אני באב והאב בי, והאב ואני, אחד.
- 28 And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.
- כאשר צויתכם, כן תטבילו; אל יהיו וכווחים ביניכם, כאשר היו לפנים, ואל יהיו וכווחים ביניכם על עקרי תורתי, כאשר היו לפנים.
- 29 For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.
- אכן, הנני אומר לכם, זה אשר רוח מדון שוררת בקרבו, איננו ממני, כי מן השטן הוא, אשר הוא אבי מדון והוא המעורר את לב בני האדם לריב בזעם זה עם זה.
- 30 Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.
- הנה, אין זו תורתי לעורר את לב בני האדם לזעם זה על זה, כי אם זאת תורתי: כי ירחקו מעליכם דברים כאלה.
- 31 Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.
- אכן, הנני אומר לכם, את תורתי אודיעכם.
- 32 And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth
- זאת תורתי, והיא התורה אשר נתנני האב; ואנכי מעיד על האב והאב מעיד עלי, ורוח

הַקֹּדֶשׁ מֵעֵיד עַל הָאֵב וְעַלִּי; וְהִנְנִי מֵעֵיד כִּי
הָאֵב צִוָּה אֶת כָּל הָאָדָם, בְּכָל מְקוֹם, לְהִנָּחֵם
מִחַטָּא וּלְהֵאֱמִין בִּי.

record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me;
and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to
repent and believe in me.

וְכָל הַמֵּאֲמִין בִּי וּמִטְבָּל הוּא יוֹשֵׁעַ. וְהֵם אֲשֶׁר
יִרְשׁוּ אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים.

33 And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved;
and they are they who shall inherit the kingdom of God.

וְכָל אֲשֶׁר לֹא מֵאֲמִין בִּי וְאִינוּ מִטְבָּל אָרוּר יִהְיֶה.

34 And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם; כִּי זֹאת תּוֹרַתִי וּמֵאֵת
הָאֵב מֵעֵיד אֲנִי עֹלֶיךָ; וְכָל הַמֵּאֲמִין בִּי מֵאֲמִין
אֵף בְּאָב; וּלְפָנָיו יֵעֵיד הָאֵב עָלַי, כִּי הוּא
יִפְקְדֵנוּ בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

35 Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record
of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father
also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit
him with fire and with the Holy Ghost.

וְכֵן יֵעֵיד הָאֵב עָלַי, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ יֵעֵיד
לְפָנָיו עַל הָאֵב וְעָלַי, כִּי הָאֵב, וְאֲנִי, וְרוּחַ
הַקֹּדֶשׁ, אֶחָד.

36 And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will
bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and
the Holy Ghost are one.

וְשׁוּב אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: עֲלֵיכֶם לְהִנָּחֵם מִחַטָּא,
וּלְהִיּוֹת כִּילֵד קָטָן, וּלְהִטְבָּל בְּשִׁמִּי; וּבִלְתִּי אִם
תַּעֲשׂוּ כֵן, לֹא תוּכְלוּ בְּשׁוּם אִפְּן לְקַבֵּל אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

37 And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child,
and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

וְשׁוּב אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: עֲלֵיכֶם לְהִנָּחֵם מִחַטָּא
וּלְהִטְבָּל בְּשִׁמִּי וּלְהִיּוֹת כִּילֵד קָטָן, וּבִלְתִּי אִם
תַּעֲשׂוּ כֵן, לֹא תוּכְלוּ בְּשׁוּם אִפְּן לְרִשֵּׁת אֶת
מַלְכוּת אֱלֹהִים.

38 And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name,
and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom
of God.

אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי זֹאת תּוֹרַתִי, וְכָל
אֲשֶׁר בּוֹנֶה עָלָיָהּ, עַל צוּרֵי הוּא בּוֹנֶה, וְשַׁעֲרֵי
שָׂאוֹל לֹא יוּכְלוּ לוֹ.

39 Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso
buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall
not prevail against them.

וְכָל הַמְכַרִּיז עַל יוֹתֵר אוּ פָחוֹת מִזֶּה וַיְכוּנֵן אֶת
דְּבָרָיו כְּאֵלוֹ תּוֹרַתִי הֵם, מֵאֵת רִשְׁעָה מוּצָאוֹ וְאִין
הוּא בּוֹנֶה עַל צוּרֵי. כִּי עַל יְסוּדוֹת חוֹל הוּא בּוֹנֶה,
וְשַׁעֲרֵי שָׂאוֹל פְּתוּחִים לְקַבֵּל אֲשֶׁר כָּמוֹתוֹ
כְּאֲשֶׁר יְבוֹא עֲלֵיהֶם הַשֹּׁטְפוֹן וַיִּכּוּם הַרוּחוֹת.

40 And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my
doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but
he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open
to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

עַל כֵּן, לָכוּ נָא אֶל הָעָם הַזֶּה וְהִשְׁמִיעוּ אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עַד אֶפְסֵי אֶרֶץ.

41 Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I
have spoken, unto the ends of the earth.

יב

12

וּכְבֻּלוֹת יֵשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל
נְפִי וְאֶל אֵלֶּה אֲשֶׁר קָרָאָם, וּמִסְפַּר הַקְּרוּאִים
אֲשֶׁר קִבְּלוּ תִקּוּן וְסִמְכוּת לְהִטְבִּיל הָיָה שְׁנַיִם

1 And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto
Nephi, and to those who had been called, (now the number of them
who had been called, and received power and authority to baptize, was

עָשׂוֹר, וְהִנֵּה הוּא נֹטֵה אֶת יָדוֹ אֶל הַקְּהָל וְקָרָא אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: בְּרוּכִים תְּהִיּוּ בְּהַקְשִׁיבְכֶם אֶל דְּבָרַי שְׁנַיִם עָשׂוֹר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי מִתּוֹכְכֶם לְשִׁמְשׁוֹת לְפָנֵיכֶם וְלֵהִיּוֹת מְשָׁרְתֵיכֶם. הִנֵּה, יְפִיתִי אֶת יָדַי לְהַטְבִּילְכֶם בַּמַּיִם; וְאַחַר אֲשֶׁר תִּטְבְּלוּ בַּמַּיִם, אֲטַבִּילְכֶם אֲנִי בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. לָכֵן בְּרוּכִים תְּהִיּוּ אִם תִּאֱמִינּוּ בִּי וְתִטְבְּלוּ, אַחַר אֲשֶׁר רָאִיתֶם אוֹתִי, וּבִדְעַתְכֶם כִּי אֲנִי אֱהִיָּה.

וּמְבָרְכִים אִף יוֹתֵר יִהְיוּ כָל אֲשֶׁר יֵאֱמִינּוּ בְּדְבָרַיכֶם, יַעַן אֲשֶׁר תִּעֲיִדוּ בִּי רָאִיתֶם אוֹתִי וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי אֱהִיָּה. אָכֵן, בְּרוּכִים הַמֵּאֲמִינִים בְּדְבָרַיכֶם, וְאֲשֶׁר יִשְׁפִּילוּ אֶל מַעַמְקֵי הַהַכְּנָעָה וְיִטְבְּלוּ, כִּי הֵם יִפְקְדוּ בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְיִקְבְּלוּ מַחִילָה עַל חַטָּאתֵיהֶם.

אָכֵן, בְּרוּכִים שְׁפָלֵי הָרוּחַ הַבָּאִים אֵלַי, כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

וּבְרוּכִים כָּל הָאֲבֵלִים, כִּי הֵם יִנְחָמוּ.

בְּרוּכִים הַעֲנֻוִים, כִּי הֵם יִרְשׁוּ אֶת הָאָרֶץ.

בְּרוּכִים כָּל הָרַעֲבִים וְהַצְּמֵאִים לְצַדִּיקָה, כִּי הֵם יִמְלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

בְּרוּכִים הַרַחֲמָנִים, כִּי הֵם יִרְחָמוּ.

בְּרוּכִים כָּל טְהוֹרֵי הַלֵּב, כִּי הֵם יַחֲזוּ בְּאֱלֹהִים.

בְּרוּכִים כָּל עוֹשֵׂי שְׁלוֹם, כִּי בְּנֵי אֱלֹהִים יִקְרָאוּ.

בְּרוּכִים כָּל הַנִּרְדָּפִים לְמַעַן שְׁמִי, כִּי לָהֶם מַלְכוּת שָׁמַיִם.

בְּרוּכִים תְּהִיּוּ בְּחַרְף אֲתֶכֶם אֲנָשִׁים וּבְרִדְפָם אֲתֶכֶם, וּבְדַבְרָם עֲלֵיכֶם שֶׁקֶר וְכָל דְּבַר רָעָה, בְּעִבּוּרֵי;

כִּי שְׂמַח תִּשְׂמַחוּ וְרוֹגֵן תִּתְרוֹנְנוּ, כִּי רַב יִהְיֶה שְׂכָרְכֶם בַּשָּׁמַיִם, כִּי כֹן רָדְפוּ אֶת הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֵיכֶם.

אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, נִתְתִּיכֶם לֵהִיּוֹת מֶלֶח הָאָרֶץ; וְאִם לְמֶלֶח יֵאבֵד טַעְמוֹ, בְּמָה תִּמְלַח הָאָרֶץ? הֲנֹן בְּזֹאת לֹא יִצְלַח הַמֶּלֶח לְדַבֵּר, כִּי

twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

2 And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

3 Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

4 And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

5 And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

6 And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

7 And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

8 And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

9 And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

10 And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

11 And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

12 For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

13 Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor wherewith shall the earth be salted?

- אם להיות משלך החוצה למרמס בני אדם.
- The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.
- 14 אכן, הנני אומר לכם, נתתיכם להיות אור לעם הזה. עיר היושבת על ההר לא תוכל להסתר.
- 14 Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.
- 15 הידלק נר ויושם תחת האיפה? לא, כי אם על מנורה יושם; אזי יאיר לכל באי הבית.
- 15 Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;
- 16 על כן, יאר נא אורכם לפני העם הזה, בעבור יראו את מעשיכם הטובים ויפארו את אביכם אשר בשמים.
- 16 Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.
- 17 אל תשערו כי באתי לבטל את התורה, או את דברי הנביאים. לא באתי לבטל כי אם לקיים.
- 17 Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;
- 18 כי אכן אני אומר לכם, לא תעבר יוד אחת, או תג, מן התורה, כי בי התקיימה כלה.
- 18 For verily I say unto you, one jot nor tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.
- 19 הנה נתתי לכם את תורת אבי ואת מצוותי, למען תאמינו בי, ולמען תנחמו על חטאיכם, ותבואו אלי בלב נשבר וברוח נכאה. הן לפניכם המצוות והתורה מקיימת.
- 19 And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.
- 20 לכן, בואו אלי והושעו, כי אכן אני אומר לכם, בלתי אם תשמרו את מצוותי אשר צויתים עתה, לא תבואו בשום אפן אל מלכות השמים.
- 20 Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.
- 21 שמעתם כי בימי קדם נאמר, ואף לפניכם כתוב: לא תרצח; ואשר ירצח, יעמד בסכנת משפט אלהים.
- 21 Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;
- 22 ואולם אני אומר לכם, כי כל הקוצץ על אחיו, יעמד בסכנת משפטו, ואשר יקרא לאחיו ריקה יעמד בסכנת מועצת הדינים, ואשר יאמר שוטה אתה, יסתכן באש שאול.
- 22 But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.
- 23 על כן, אם תבוא אלי, או אם תחפץ לבוא אלי, ותזכר כי לאחיד יש דבר-מה עליך,
- 23 Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hast aught against thee—
- 24 לך לך אליו והתפייס תחלה עמו, ואתרי כן תבוא אלי בלב ששלם ואני אקבלך.
- 24 Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.
- 25 מהר להתרצות אל איש ריבך בעודך בדרך עמו, פן יתפשך אייפפעם ואל בית הכלא תשלך.
- 25 Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison

- 26 Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.
אָכֵן, הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, יֵצֵא לֹא תֵצֵא מִשָּׁם, כִּי אִם אַחַר אֲשֶׁר שְׁלַמְתָּ אֶת הַסֵּנִין הָאֲחֵרוֹן. וּבִשְׂבִתְךָ בְּכֹלֵא, הֲתוּכַל לְשַׁלֵּם אֶף סֵנִין אֶחָד? אָכֵן, הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא!
- 27 Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;
הִנֵּה, בִּימֵי קִדְּם נִכְתָּב: לֹא תִנְאַף.
- 28 But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.
וְאוֹלָם אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כָל הַמִּבִּיט בְּאִשָּׁה לְחַמֵּד אוֹתָהּ, נִאֻף נִאֻפָה בְּלִבּוֹ.
- 29 Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;
הֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֲשֶׁר לֹא תִתְּרוּ לְאֵף אֶחָד מִכָּל אֵלֶּה לְהִכָּנֵס אֶל לְבַבְכֶם.
- 30 For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.
כִּי טוֹב אֲשֶׁר תִּמְנְעוּם מֵכֶּם, וּבִזְאת תִּשְׂאוּ אֶת צְלִבְכֶם, מֵאֲשֶׁר תִּשְׁלְכוּ שְׂאוֹלָה.
- 31 It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.
כְּתוּב כִּי הַמְּשַׁלַּח אֶת אִשְׁתּוֹ, יִתֵּן לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת.
- 32 Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.
אָכֵן, הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כָל הַמְּשַׁלַּח אֶת אִשְׁתּוֹ, בְּלִתֵּי עַל דְּבַר זְנוּת, עוֹשֶׂה אוֹתָהּ נוֹאֲפֵת וְכָל אֲשֶׁר נִשְׂאָה לּוֹ לְאַשָּׁה נוֹאֵף הוּא.
- 33 And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;
וְאֵף כְּתוּב: לֹא תִשָּׁבַע לְשָׁקֶר, כִּי הָקָם תִּקִּים לַיהוָה אֶת שְׁבוּעוֹתֶיךָ.
- 34 But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;
וְאוֹלָם, אָכֵן הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא תִשָּׁבַע כָּל שְׁבוּעָה; לֹא בַשָּׁמַיִם, כִּי כִסֵּא אֱלֹהִים הִמָּה;
- 35 Nor by the earth, for it is his footstool;
וְלֹא בָאָרֶץ, כִּי הַדּוֹם רִגְלָיו הִיא.
- 36 Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;
אֵף בְּרֹאשְׁךָ אַל תִּשָּׁבַע, כִּי אֵין בִּיכְלִתְךָ לְהַפִּיךְ שְׂעָרָה אַחַת לְשֹׁהַרָה אוֹ לְלִבְנָה.
- 37 But let your communication be Yea, yea; Nay, nay; for whatsoever cometh of more than these is evil.
אֵף יְהִי דְבָרְךָ: הוֹ, הוֹ; לֹא, לֹא; כִּי כָל הַנוֹסֵף עַל אֵלֶּה רָע הוּא.
- 38 And behold, it is written, an eye for an eye, and a tooth for a tooth;
וְהִנֵּה, כְּתוּב: עֵין תַּחַת עֵין וְשֵׁן תַּחַת שֵׁן.
- 39 But I say unto you, that ye shall not resist evil, but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also;
וְאוֹלָם אֲנִי אוֹמֵר לָךְ אַל תִּתְּנֶנּוּ לְרַע, וְכָל הַמִּכֶּךְ עַל הַלְּחֵי הַיְּמִינִית, הִטָּה לוֹ גַם אֶת הַשְּׂנִיָּה.
- 40 And if any man will sue thee at the law and take away thy coat, let him have thy cloak also;
וְאִם יִתְּבַע אוֹתְךָ אִישׁ לְדִין וַיִּקַּח אֶת כְּתָנְךָ, הִנַּח לוֹ גַם אֶת מְעִילְךָ.

- 41 And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain.
 וְכֹל הַמְּפַצֵּיר בְּךָ לֵלְכֶת עִמּוֹ דֶּרֶךְ מִיל,
 לֶךְ עִמּוֹ שְׁנַיִם.
- 42 Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn not away.
 הַשּׁוֹאֵל מִמֶּךָ תֵּן לוֹ, וְהַבֹּא לְלוֹת מִמֶּךָ אַל
 תִּשָּׁב פְּנֵי רִיקָם.
- 43 And behold it is written also, that thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy;
 וְהִנֵּה, אָכֵן כָּתוּב, וְאַהֲבֵת לְרֵעֶךָ וְאַתָּה
 אוֹיְבֶךָ תִּשָּׂא.
- 44 But I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them who despitefully use you and persecute you;
 וְאֹמֵר הִנְנִי אֹמֵר לָכֵם, אֲהַבּוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם
 וּבְרַכּוּ אֶת מְקַלְלֵיכֶם, וְהִיטִיבוּ לְשׁוֹנְאֵיכֶם
 וְהִתְפַּלְלוּ בְּעַד מְנַצְּלֵיכֶם וְרוֹדְפֵיכֶם;
- 45 That ye may be the children of your Father who is in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on the good.
 לְמַעַן תִּהְיוּ בְּנֵי אֲבִיכֶם אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם,
 כִּי הוּא מַעֲלֶה אֶת שֶׁמֶשׁוֹ הַזֹּרֵחַ עַל הָרָעִים
 וְעַל הַטּוֹבִים.
- 46 Therefore those things which were of old time, which were under the law, in me are all fulfilled.
 לְכֵן, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר מִימֵי קֶדֶם, אֲשֶׁר בַּתּוֹרָה,
 בִּי קִיּוּמוֹ כֻּלָּם.
- 47 Old things are done away, and all things have become new.
 הַדְּבָרִים הַיְשָׁנִים חָלְפוּ וְהַכֹּל הִתְחַדָּשׁ.
- 48 Therefore I would that ye should be perfect even as I, or your Father who is in heaven is perfect.
 לְכֵן, חֲפָצִי כִּי תִהְיוּ מְשֻׁלְמִים כְּמוֹנִי וְכְמוֹ
 אָבִיכֶם אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם.

יג

13

- 1 Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.
 אָכֵן, הִנְנִי אֹמֵר לָכֵם; רְצוֹנִי כִּי תִתְּנוּ
 צְדָקָה לְעֲנִיִּים; אַךְ הִשְׁמְרוּ לָכֵם מֵעֲשׂוֹת אֶת
 צְדָקְתְּכֶם לְפָנַי בְּנֵי אָדָם, לְמַעַן יִרְאוּכֶם. אֲשֶׁר
 אִם לֹא כֵן, אֵין לָכֵם שָׂכָר מֵאֵת אָבִיכֶם
 אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם.
- 2 Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.
 לְכֵן בְּעֲשׂוֹתְכֶם צְדָקָה, אַל תִּרְעוּ לְפָנֵיכֶם
 בְּשׁוֹפָר, כְּמַעֲשֵׂה הַחֲנֻפִּים בְּבֵתֵי הַכְּנִסְיֹת
 וּבְרַחוֹבוֹת, לְמַעַן יְהִלְלוּם בְּנֵי אָדָם. אָכֵן אָנֹכִי
 אֹמֵר לָכֵם, לְקוֹחַ לְקַחוּ אֶת שְׂכָרְכֶם.
- 3 But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;
 וְאַתָּה, בְּעֲשׂוֹתְךָ צְדָקָה, אַל תִּדַע שְׂמאלְךָ אֶת
 אֲשֶׁר עוֹשֶׂה יְמִינְךָ;
- 4 That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.
 לְמַעַן תִּהְיֶה צְדָקְתְּךָ בְּסֵתֶר; וְאַבִּיךָ, הַרוֹאֶה
 בְּמִסְתָּרִים, גָּמוּל יִגְמְלֶךָ בְּגָלוּי.
- 5 And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the
 וְכִי תִתְפַּלֵּל אַל תַּעַשׂ כְּחֲנֻפִּים, הַאוֹהֲבִים
 לְהִתְפַּלֵּל בְּעֲמֻדָם בְּבֵתֵי הַכְּנִסְיֹת וּבְכַנּוֹת

- הרחובות, למען יראום בני אדם. אכן אני אומר לכם, לקוח לקחו את שכרם.
- 6 But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.
- 7 But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.
- 8 Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.
- 9 After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.
- 10 Thy will be done on earth as it is in heaven.
- 11 And forgive us our debts, as we forgive our debtors.
- 12 And lead us not into temptation, but deliver us from evil.
- 13 For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.
- 14 For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;
- 15 But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.
- 16 Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.
- 17 But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;
- 18 That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.
- 19 Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;
- וְאִתָּה, כִּי תִתְפַּלֵּל, בּוֹא בַחֲדָרְךָ וּסְגֵר אֶת דְלֹתְךָ וְהִתְפַּלֵּל אֶל אָבִיךָ אֲשֶׁר בְּסֵתֶר; וְאָבִיךָ הָרוֹאֶה בְּמִסְתָּרִים, גְּמוּל יִגְמְלֶךָ בְּגָלוּי.
- וְכִי תִצְוּמוּ, אַל תִּהְיוּ כַחֲנִפִּים הַמְקַדְּרִים פָּנִים, כִּי מִשְׁנִים הֵם אֶת פְּנֵיהֶם בְּעֵבֹר יִרְאוּ לְבַנֵי אָדָם כְּצִמִּים. אֲכֹן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לְקוֹח לְקַחוּ אֶת שְ�כָרְכֶם.
- וְאִתָּה, כִּי תִצְוִם, סוּף רֹאשְׁךָ וּרְחֹץ פְּנֵיךָ;
- לְמַעַן לֹא יִרְאֶה צוּמְךָ לְבַנֵי אָדָם, כִּי אִם לְאָבִיךָ אֲשֶׁר בְּסֵתֶר; וְאָבִיךָ הָרוֹאֶה בְּמִסְתָּרִים, גְּמוּל יִגְמְלֶךָ בְּגָלוּי.
- אַל תִּצְוּמוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בָּאָרֶץ, אֲשֶׁר יִשְׁחָתוּם שָׁם עֵשׂ וְחָלְדָה, וְגַנְבִים יַחְתְּרוּ אֲלֵיהֶם וַיִּגְזְלוּם;

- 20 כי אם אֶצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בַּשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר עֵשׂ וְחָלְדָה לֹא יִשְׁחָתוּם שָׁם, וְגַנָּבִים לֹא יַחְתְּרוּ אֲלֵיהֶם וְלֹא יִגְזְלוּם.
- 21 כי בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִהְיֶה אוֹצְרְךָ, שָׁם יִהְיֶה אֶף לְבָבְךָ.
- 22 אור הגוף הוא העין; ואם עיניך אחת, כָּל גּוּפְךָ מִלֵּא אור.
- 23 אך אם רעה עיניך, כָּל גּוּפְךָ יִמְלֵא חֹשֶׁךְ; עַל כֵּן, אִם הָאור אֲשֶׁר בְּךָ יִחְשֶׁךְ, מִה רַב הַחֹשֶׁךְ הַהוּא!
- 24 לֹא יוּכַל אִישׁ לְעַבֵּד שְׁנַי אֲדוֹנָיִם; כִּי אִם יִשְׂנֵא אֶת הָאֶחָד וַיֹּאהֵב אֶת הָאֶחָד, אוּ דִבֵּק בְּאֶחָד וַיְבַזֵּה אֶת הָאֶחָד. לֹא תוּכְלוּ לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהִים וְאֶת הַמָּמוֹן.
- 25 וּכְכַלּוֹת יֵשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא הִבִּיט עַל שְׁנַי עֲשָׂר נְבַחְרָיו וְאָמַר אֲלֵיהֶם: זְכְרוּ אֶת דְּבָרַי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי. כִּי הִנֵּכֶם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשִׁמְשׁ לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה. עַל כֵּן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אַל תִּדְאָגוּ לְנַפְשְׁכֶם מִה תֹּאכְלוּ וּמִה תִּשְׁתּוּ, וּלְגוּפְכֶם מִה תִּלְבָּשׁוּ; הֲאִין הַנֶּפֶשׁ יִקְרָה מִמְּזוֹן וְהַגּוּף מִמַּלְבוּשׁ?
- 26 רְאוּ אֶת עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר אֵינֶם זֹרְעִים וְאֵינֶם קוֹצְרִים וְאֵינֶם אוֹסְפִים לְאִסְמִים; אֶף אֲבִיכֶם אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מְכַלְכֵּלֶם. הֲאִין טוֹבִים אַתֶּם מֵהֶם?
- 27 מִי בָכֶם אֲשֶׁר יוּכַל, עַל יְדֵי מַחְשְׁבָתוֹ, לְהוֹסִיף עַל קוֹמְתוֹ אֶמְהָ אַחַת?
- 28 וּמַדּוּעַ תִּתְּנוּ דַעְתְּכֶם לְלְבוּשׁ? הַתְּבוֹנְנוּ נָא אֵל שׁוֹשְׁנֵי הַשָּׂדֶה, אִיֶּף הֵן גִּדְלוֹת; אֵינֶן עֹמְלוֹת וְאֵינֶן טוֹווֹת.
- 29 וְאֹלָם אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אֶף שְׁלֹמֹה בְּכָל הַדְּרוֹ לֹא הָיָה לְבוּשׁ כְּאַחַת מֵהֶן.
- 30 וְהַיּוֹם אֲשֶׁר הַיּוֹם צוֹמַח וּמִחָר יִשְׁלַף לְתוֹךְ הַתְּנוּרָה, הֲרִי כִּף יִלְבִּישׁ אֶתְכֶם, אִם לֹא תִמְעַטוּ אֶמּוֹנָה.

- 31 Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed?
 על כן, אל תעלו בדעתכם כל מחשבה כגון: מה נאכל? או, מה נשתה? או, איכה נלבש?
 32 For your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.
 כי אביכם אשר בשמים יודע כי צריכים אתם לכל אלה.
 33 But seek ye first the kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be added unto you.
 אך בקשו תחלה את מלכות אלהים ואת צדקתו וכל הדברים האלה יתוספו לכם.
 34 Take therefore no thought for the morrow, for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient is the day unto the evil thereof.
 לכן, אל תדאגו ליום המחר, כי המחר ידאג לעניניו, ודיו היום לצרתו.

י

14

- 1 And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.
 וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא פנה שנית אל המון העם, ודבר אליהם לאמר: אכן, הנני אומר לכם, אל תדונו, למען לא תדונו אתם.
 2 For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.
 כי בדיו אשר אתם דנים, תדונו אתם; ובמדה אשר אתם מודדים, תמדדו אף אתם.
 3 And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?
 ולמה זה אתה רואה את הקיסם בעין אחיה, ואלו לקורה אשר בעינך לא תשית לבך?
 4 Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?
 או, איכה תאמר אל אחיה: תנני לטל את הקיסם מעינך, והנה, יש בעינך קורה?
 5 Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.
 אתה החנף טל תחלה את הקורה מעינך, ואז ראה תראה לטל את הקיסם מעין אחיה.
 6 Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.
 אל תתנו את אשר קדוש הוא לכלבים, ואל תשליכו פניניכם לפני חזירים, פן ירמסון ברגליהם, ויפנו אליכם ויטרפוכם.
 7 Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.
 בקשו, וינתן לכם; דרשו, ויתמצאו; דפקו, ויפתח לכם.
 8 For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.
 כי כל המבקש, יקבל; והדורש, ימצא; והדופק, יפתח לו.
 9 Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?
 ואיזה איש מכם, כאשר בנו יבקשהו לחם, יתן לו אבן?
 10 Or if he ask a fish, will he give him a serpent?
 וכי יבקש ממנו דג, היתן לו נחש?

נְפִי ג יד:יא-כד

- 11 If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?
 הן אם אתם, אשר רשעים אתם, יודעים לתת מתנות טובות לבניכם, על אחת כמה וכמה ירבה אביכם אשר בשמים להיטיב למבקשיו.
- 12 Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.
 לכן, כל אשר תחפצו כי יעשו לכם בני אדם, אותו עשו להם, כי זה דבר התורה והנביאים.
- 13 Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;
 בואו בשער הצר, כי רחב השער ורחבה הדרך המוליכה אלי אבדון, ורבים הבאים בה.
- 14 Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.
 כי צר השער, וישרה הדרך המוליכה לחיים, ומעטים מוצאים.
- 15 Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.
 השמרו לכם מנביאי שקר הבאים אליכם בלבוש כבשים, אך בקרבם זאבים משחרי טרף.
- 16 Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?
 הן תפירום לפי פריהם. היבצר איש ענבים מן הקוצים, או יארה תאנים מן הדרדרים?
- 17 Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.
 וכמו כן, כל עץ טוב נוטן פרי טוב; ועץ נשקת נוטן פרי רע.
- 18 A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.
 עץ טוב לא יוכל לתת פרי רע, ועץ נשקת לא יתן פרי טוב.
- 19 Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.
 וכל עץ אשר לא יתן פרי טוב יגדע ולאש ישלף.
- 20 Wherefore, by their fruits ye shall know them.
 לכן לפי פריהם תפירום.
- 21 Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.
 לא כל האומר לי: אדני, אדני, יבוא אל מלכות השמים, כי אם העושה את רצון אבי אשר בשמים.
- 22 Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?
 וביום ההוא, רבים יאמרו אלי: אדני, אדני, הלא בשמך נבאנו, ובשמך גרשנו שדים, ובשמך עשינו נפלאות רבות?
- 23 And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.
 אז אענה להם לאמר: מעולם לא ידעתיכם; סורו ממני, פועלי און.
- 24 Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—
 לכן, כל השומע את דברי אלה ומקיים, אמשילהו לאיש חכם אשר בנה את ביתו על סלע.

נְפִי ג יד:כה–ט:ז

- 25 And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.
- 26 And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—
- 27 And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.

טו

15

- 1 And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.
- 2 And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.
- 3 And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.
- 4 Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.
- 5 Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.
- 6 Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.
- 7 And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

נְפִי ג טו:ח-כ

- 8 For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.
 כי הנה, הברית אשר כרתיה עם עמי לא קיימה כללה; אך לתורה אשר נתנה למשה יש תכלית בי.
- 9 Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.
 הנה, אנכי התורה והאור. הביטו אלי והתמידו עד הקץ ותחיו, כי למתמיד עד הקץ אתן חיי עולם.
- 10 Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.
 הנה נתתי לכם את המצוות; על כן, שמרו את מצוותי. וזאת התורה ואלה דברי הנביאים, כי הם אכן העידו עלי נאמנה.
- 11 And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:
 וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא אמר אל שנים העשר אשר בחר:
- 12 Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.
 אתם תלמידי ואתם אור לעם הזה, אשר הוא שארית בית יוסף.
- 13 And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.
 הנה, זו ארץ נחלתכם והאב נתנה לכם.
- 14 And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.
 ומעולם לא צוני האב לומר זאת לאחייכם אשר בירושלם.
- 15 Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.
 אף לא צוני האב להודיעם על אודות שאר שבטי בית ישראל אשר הוציאם מן הארץ.
- 16 This much did the Father command me, that I should tell unto them:
 ואולם זאת צוני האב כי אגידם:
- 17 That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.
 צאן נוספות לי, אשר אין הן מן העדר הזה; ואף אותן עלי להביא; והן ישמעו את קולי, והיה עדר אחד ורועה אחד.
- 18 And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.
 והנה, מפני קשי ערף וחסר אמונה הם לא הבינו את דברי. על כן צוני האב כי לא אוסיף לומר להם על אודות הדבר הזה.
- 19 But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.
 אכן אני אומר לכם כי האב צוני, ואני אומר לכם זאת, כי הפרדתם מעמם מפני עוונם; לכן, מפני עוונם אין הם יודעים עליכם.
- 20 And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.
 ואף אומר אני לכם כי את שאר השבטים הפריד מהם האב, ומפני עוונם אין הם יודעים עליהם.

- וְאֶכֶן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הֵנֶכֶם אֵלֶּה אֲשֶׁר
עָלִיָּהֶם אֲמַרְתִּי: צֹאן נוֹסְפוֹת לִי, אֲשֶׁר אֵין הֵן
מִן הָעֵדֶר הַזֶּה; וְאִי אוֹתָן עָלִי לְהַבִּיא; וְהֵן
יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי, וְהָיָה עֵדֶר אֶחָד וְרוֹעֵה אֶחָד.
- וְהֵם לֹא הִבִּינוּנִי, בְּסִבְרָם כִּי אֵלֶּה הַגּוֹיִים;
יַעַן אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי הַגּוֹיִים יִהְפְּכוּ
לְמֵאֲמִינִים עַל יְדֵי הַטְּפָתָם.
- וְהֵם לֹא הִבִּינוּנִי בְּאֲמָרֵי כִי הֵן יִשְׁמְעוּ אֶת
קוֹלִי; יַעַן אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּנִי כִּי הַגּוֹיִים לֹא
יִשְׁמְעוּ כָּלֵל אֶת קוֹלִי, בְּאֲשֶׁר לֹא אֶתְגַּלֶּה
אֲלֵיהֶם, כִּי אִם עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
- אֲךָ הִנֵּה, אַתֶּם שָׁמַעְתֶּם אֶת קוֹלִי וְאִי רֵאִיתֶם
אוֹתִי; אַתֶּם צֹאנֵי וְאַתֶּם נִמְנָיִם עִם אֵלֶּה אֲשֶׁר
נָתַנְס לִי הָאֵב.
- 21 And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.
- 22 And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.
- 23 And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.
- 24 But behold, ye have both heard my voice, and seen me; and ye are my sheep, and ye are numbered among those whom the Father hath given me.

טז

16

- וְאֶכֶן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי יֵשׁ לִי צֹאן נוֹסְפוֹת
אֲשֶׁר אֵינָן מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת, וְאֵינָן מֵאֶרֶץ
יְרוּשָׁלַם, וְאִי לֹא מֵאֶחָד מִחֻבְלֵי הָאֶרֶץ
הַגּוֹבְלִים בָּהּ, אֲשֶׁר שָׁם בְּאֹתִי לְשִׁמּוֹשׁ.
- כִּי אֵלֶּה אֲשֶׁר עָלִיָּהֶם אֲנִי מְדַבֵּר לֹא שָׁמְעוּ
עַד־יֵן אֶת קוֹלִי, וְאִי לֹא הִתְגַּלִּיתִי אֲלֵיהֶם אֶפְלוּ
פַּעַם אַחַת.
- אֲךָ צִוִּינִי הָאֵב כִּי אֵלֶּךְ אֲלֵיהֶם, בְּעֵבֹר יִשְׁמְעוּ
אֶת קוֹלִי וְיִמְנֹו עִם צֹאנִי, לְמַעַן יִהְיֶה עֵדֶר אֶחָד
וְרוֹעֵה אֶחָד; עַל כֵּן אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִרְאוֹת אֲלֵיהֶם.
- וְאֲנִי מְצַוְכֶם כִּי תִכְתְּבוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אַחַר לְכֹתִי; וְהָיָה אִם עִמִּי אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם,
הֵם אֲשֶׁר רְאוּנִי וְהָיוּ עִמִּי בְּעַת שְׁמִשׁוֹתִי לֹא
יִבְקְשׁוּ מִן הָאֵב בְּשִׁמִּי, כִּי יִקְבְּלוּ יְדִיעָה עָלֵיכֶם
עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְכֵן עַל שְׂאֵר הַשְּׁבָטִים
אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתֵיהֶם אֵין הֵם יוֹדְעִים דְּבָר, וְהָיָה
כִּי יִשְׁמְרוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר תִּכְתְּבוּ, וְיִצְאוּ
לְפָנֵי הַגּוֹיִים, לְמַעַן תִּבּוֹא שְׂאֵרִית זֵרַעִם, אֲשֶׁר
תִּהְיֶה פְּזוּרָה עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ מִפְּנֵי חֶסֶר אֲמוּנָתָם,
אֶל הַיְדִיעָה אוֹתִי, גּוֹאֲלָם, עַל יְדֵי מְלֹא הַגּוֹיִים.
- 1 And verily, verily, I say unto you that I have other sheep which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.
- 2 For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.
- 3 But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.
- 4 And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

- 5 And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfill the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.
- אָז אֶקְבְּצֵם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ, וְאֵז אֶקִּים אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאֵב לְכָל אַנְשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 6 And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.
- וּבְרוּכִים יְהִיו הַגּוֹיִים עַל אֲמוּנַתְם בִּי, בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל יְדִיו, הַמַּעֲיֵד לָהֶם עָלַי וְעַל הָאֵב.
- 7 Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.
- הִנֵּה, מִפְּנֵי אֲמוּנַתְם בִּי, נְאוּם הָאֵב, וּמִפְּנֵי הַסָּר אֲמוּנַתְכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, תְּבוֹא הָאֱמֻת בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים אֶל הַגּוֹיִים, בְּעִבּוּר יְדָעוּ לָהֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמִלְאָם.
- 8 But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;
- אֲךָ אוֹי לְגוֹיִים, נְאוּם הָאֵב, אֲשֶׁר אֵינָם מְאֲמִינִים, אִף כִּי פָּשְׁטוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת וְהִפִּיצוּ אֶת עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה; וְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, גָּרְשׁוּ מִקִּרְבָּם וְנִרְמְסוּ תַּחַת רַגְלֵיהֶם;
- 9 And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—
- וּמִפְּנֵי רַחֲמֵי הָאֵב עַל הַגּוֹיִים, וְכוּן מִפְּנֵי מִשְׁפָּטָיו עַל עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, אֲכֹן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אַחַר כָּל אֵלֶּה, וְיַעַן אֲשֶׁר גָּרַמְתִּי כִּי עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, יְהִיו מְכִיסִים וּמַעֲנִים בְּיַדֵּי הַגּוֹיִים, וְיִהְרָגוּ וְיִשְׁלְכוּ מִקִּרְבָּם, וְיִהְיוּ שׁוֹנְאִים עֲלֵיהֶם וְיִהְיוּ לְמִשְׁלַל וְלִשְׁנִינָה בְּקִרְבָּם;
- 10 And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.
- וְכֹה צִוָּה הָאֵב כִּי אֵמַר אֲלֵיכֶם: בַּיּוֹם אֲשֶׁר יִחַטְּאוּ הַגּוֹיִים כְּנֶגֶד בְּשׁוֹרְתִי, וְיִמְאַסוּ בְּבִשְׁוֹרְתִי בְּמִלְאָה, וְיִתְנַשְּׂאוּ בְּגֹאוֹת לָכֶם מֵעַל כָּל הָאֲמוֹת וּמֵעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר לְתַבַּל כְּלָה, וְיִמְלְאוּ בְּכָל מִינֵי שָׁקֶר וּמְרָמָה וְכֹזֵב וְתַחְבּוּלוֹת רָשָׁע, וְכָל צְבִיעוֹת וְרִצָּח וְתַחְבּוּלוֹת כְּמוֹרָה, וְזִנוּת וְתוֹעֵבוֹת סֵתֵר; וְאִם יַעֲשׂוּ אֶת כָּל אֵלֶּה וְיִמְאַסוּ בְּמִלְאָ בְּשׁוֹרְתִי, נְאוּם הָאֵב, לְקוֹחַ אֶקַּח מִקִּרְבָּם אֶת מִלְאָ בְּשׁוֹרְתִי.
- 11 And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.
- אָז אֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי לְעַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְאָבִיא אֶת בְּשׁוֹרְתִי אֲלֵיהֶם.
- 12 And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will remember my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.
- וְאֵז אֶרְאֶה לָכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא יוּכְלוּ לָכֶם הַגּוֹיִים; כִּי אֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי לָכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְאַתֶּם תְּבוֹאוּ אֶל יְדִיעַת בְּשׁוֹרְתִי בְּמִלְאָה.
- 13 But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.
- אֲךָ אִם יִנְחָמוּ הַגּוֹיִים עַל רַעְתָּם וְיָשׁוּבוּ אֵלַי, נְאוּם הָאֵב, הִמְנָה יִמְנוּ עִם עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל.

נְפִי ג טז:יד-יז:ה

- 14 And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.
- 15 But if they will not return unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.
- 16 Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father commanded me—that I should give unto this people this land for their inheritance.
- 17 And then the words of the prophet Isaiah shall be fulfilled, which say:
- 18 Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing, for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion.
- 19 Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.
- 20 The Lord hath made bare his holy arm in the eye of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of God.

יז

17

- 1 Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.
- 2 I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.
- 3 Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.
- 4 But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.
- 5 And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and
- וְהָיָה אַחֲרָי אֲשֶׁר דִּבֶּר יֵשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁב וְהִבִּיט סָבִיב עַל הַקְּהָל וְאָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּה, שְׁעֵתִי קָרְבָה.
- רוֹאֶה אֲנִי כִּי רַפִּים אַתֶּם, כִּי אֵינְכֶם יְכוּלִים לְהִבִּין אֶת כָּל דְּבָרַי אֲשֶׁר צִוִּי הָאֵב לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם כְּעַתָּה.
- לְכֹן, לְכוּ נָא לְבָתֵיכֶם וְהִרְהוּ בְּדַבְרַי אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי, וּבְקִשׁוּ מֵאֵת הָאֵב בְּשֵׁמִי, לְמַעַן תִּבְיִנוּ, וְהִכִּינוּ אֶת לְבָבְכֶם לְיוֹם הַמּוֹחָר, וְאֲנִי אָשׁוּב וְאָבּוֹא אֲלֵיכֶם.
- וְעַתָּה, אֲנִי הוֹלֵךְ אֶל הָאֵב וְאֶף לְהִרְאוֹת אֶל שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל הָאֲבֻדִים, כִּי אֵין הֵם אֲבֻדִים לָאֵב, הַיּוֹדֵעַ אֵנְהָ לְקַחֵם.
- וּכְכֹלוֹת יֵשׁוּעַ לְדַבֵּר זֹאת, הוּא נִשָּׂא שְׁנֵית אֶת עֵינָיו סָבִיב עַל הַקְּהָל, וְרָאָה כִּי דִמְעוּ וְכִי דָבַק

- בו מִבְּטָם כְּאִלוּ בְקִשׁוֹ כִּי יִאֲרִיךְ מֵעַתָּה אֶת שְׁהוֹתוֹ עִמָּם.
- וְהוּא אָמַר לָהֶם: הִנֵּה, מַעֲי מִלְּאִים רַחֲמִים עֲלֵיכֶם.
- 7 הֲיֵשׁ בְּכֶם חוֹלִים? הֲבִיאוּם הִנֵּה. הֲיֵשׁ בְּכֶם פֶּסֶחַ, אוֹ עוֹר, אוֹ צוֹלֵעַ, אוֹ נֶכֶה, אוֹ מְצֻרֵעַ, אוֹ בְּעַל מוֹם, חֲרֹשׁ אוֹ בְּעַל פִּגְעַת כְּלִשְׁהוֹ? הֲבִיאוּם הִנֵּה וְאֶרְפָּאֵם, כִּי חוֹמֵל אֲנִי עֲלֵיכֶם, וַיִּמְעִי מִלְּאוֹ רַחֲמִים.
- 8 נוֹכַח אֲנִי כִּי חֲפָצִים אַתֶּם כִּי אֶרְאֶה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לְאַחֵיכֶם אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם. הֵן רָאִיתִי כִּי אֲמוֹנֵתְכֶם דִּיְהָ כִּי אֶרְפָּאֵכֶם.
- 9 וְאַחַר דִּבְרוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יָצָא כָּל הַקְּהָל כְּאִישׁ אֶחָד עִם הַחוֹלִים וְהַמְעֻנִים, עִם הַפֶּסֶחִים וְהַעֲוִרִים וְהָאֲלֵמִים, וְעִם כָּל אֲשֶׁר הָיוּ בְּמִצּוֹקָה כְּלִשְׁהִי; וְהוּא רִפָּא אוֹתָם, כָּל אִישׁ כְּאֲשֶׁר הוֹבֵא אֵלָיו.
- 10 וְכָל־ם, הַנֶּרְפָּאִים וְהַבְּרִיאִים, כָּרְעוּ לְרַגְלָיו וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אֵלָיו; וְכָל אֲשֶׁר יָכְלוּ לָבוֹא מִן הַקְּהָל בָּאוּ וְנָשְׁקוּ אֶת רַגְלָיו, עַד כִּי רָחֲצוּ אֶת רַגְלָיו בְּדַמְעוֹתֵיהֶם.
- 11 אַז הוּא צִוָּה כִּי יָבִיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם הַקְּטַנִּים.
- 12 וְהָיָה כִּי הֵם הִבִּיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם הַקְּטַנִּים וְהִנִּיחוּם סְבִיבוֹ עַל הָאָרֶץ, וַיִּשׁוּעַ עֲמַד בְּתוֹכָם; וְהַקְּהָל פָּנָה מִקּוֹם עַד אֲשֶׁר כָּל־ם הוֹבֵאוּ אֵלָיו.
- 13 וְאַחַר אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ כָּל־ם, צִוָּה יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר עֲמַד בְּקִרְבָּם, כִּי הַקְּהָל יִכְרַע בְּרֹד עַל הָאָרֶץ.
- 14 וְאַחַר אֲשֶׁר הֵם כָּרְעוּ עַל בְּרִכְיֵהֶם נֶאֱנַח יֵשׁוּעַ וְאָמַר: אֲבָא, מִטְרֵד אֲנִי מִפְּנֵי רָשָׁעַת אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 15 וּבְאָמְרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כָּרַע אַף הוּא אֶרְצָה עַל בְּרִכְיוֹ; אַז הוּא הִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב וַדְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ אֵינָם יְכוּלִים לְהַכְתֵּב, וְהַקְּהָל שָׁמַע וְהָעִיד עַל כָּךְ.
- did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.
- 6 And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.
- 7 Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leproous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.
- 8 For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.
- 9 And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.
- 10 And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.
- 11 And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.
- 12 So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.
- 13 And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.
- 14 And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.
- 15 And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

- 16 And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;
- וְעִדְוֹתָם הִיא כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה: עֵין לֹא רָאָתָה מֵעוֹדָה, וְאָזְנוֹ לֹא שָׁמְעָה מֵעוֹלָם דְּבָרִים כֹּה גְדוֹלִים וְנִפְלְאִים כְּדַבְּרִים אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ בְּדַבֵּר יֵשׁוּעַ אֶל הָאֵב.
- 17 And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.
- אֲכֹן, לֹא תוּכַל אִף לְשׁוֹן אַחַת לְדַבֵּר, וְיָד אִישׁ לֹא תוּכַל לְכַתֵּב, וְלֵב אֲנוּשׁ לֹא יִשְׁכִּיל לְהַגִּית דְּבָרִים כֹּה גְדוֹלִים וְנִפְלְאִים כְּדַבְּרִים אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ בְּדַבֵּר יֵשׁוּעַ; וְאִף אָדָם אֶחָד לֹא יוּכַל לְדַמּוֹת אֶת הַשְּׂמִיחָה אֲשֶׁר מְלֵאָה אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ בְּעֵת אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ אוֹתוֹ מִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב לְמַעַנְנוּ.
- 18 And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.
- וְהָיָה כְּכַלּוֹת יֵשׁוּעַ אֶת תְּפִלְתּוֹ אֶל הָאֵב, הוּא קָם עַל רַגְלָיו, וְאוֹלָם כֹּה רַבָּה הָיְתָה שְׂמִיחַת הַקְּהָל, עַד כִּי הֵם הִכְרַעוּ.
- 19 And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.
- אִז דִּבֶּר אֲלֵיהֶם יֵשׁוּעַ וּבִקְשָׁם לָקוּם.
- 20 And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.
- וּבִקּוּמָם מִן הָאָרֶץ הוּא אָמַר לָהֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם מִפְּנֵי אֱמוּנַתְכֶם. הִנֵּה, שְׂמִיחַתִּי מְלֵאָה.
- 21 And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.
- וּבְאָמְרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא בָכָה, וְהַקְּהָל הָעֵיד עַל כֵּן; אִז הוּא לָקַח אֶת יְלָדֵיהֶם הַקְּטָנִים, אֶחָד־אֶחָד, וּבִרְכָם וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב לְמַעַנָם.
- 22 And when he had done this he wept again;
- וְאַחַר עָשׂוֹתוֹ זֹאת הוּא בָכָה שֵׁנִית.
- 23 And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.
- אִז הוּא דִּבֶּר אֶל הַקְּהָל וְאָמַר אֲלֵיהֶם: רְאוּ אֶת יְלָדֵיכֶם.
- 24 And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.
- וּבַהֲפִנּוֹתָם אֶת מַבְטֵיהֶם לְרֵאוֹת, הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם לְמָרוֹם; וְהִנֵּה נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וּבְמִלְאָכִים יָרְדוּ מִהַשְּׁמַיִם, כְּבַתּוֹף אֵשׁ. וְהֵם יָרְדוּ וְהִקִּיפוּ אֶת הַיְלָדִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר הָיוּ מִקְפִּיִם בְּאֵשׁ, וְהַמְּלָאכִים שָׁמְשׂוּ לְפָנֵיהֶם.
- 25 And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.
- וְהַקְּהָל רָאָה וְשָׁמַע וְהֵעִיד עַל זֹאת; וְהֵם יוֹדְעִים כִּי עִדְוֹתָם אֶמֶת, כִּי כֻלָּם רְאוּ וְשָׁמְעוּ, אִישׁ־אִישׁ בְּמוֹ עֵינָיו וּבְמוֹ אָזְנוֹ. כְּאַלְפִּים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת נַפְשׁ הָיָה מִסְפָּרָם, גְּבָרִים, נָשִׁים וְטַף.

יח

18

- וְהָיָה כִּי יִשׁוּעַ צָוָה אֶת תַּלְמִידָיו לְהֵבִיא אֵלָיו לֶחֶם וַיֵּין. 1 And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.
- וּבְעֵת הַלֶּכֶם לְהֵבִיא לֶחֶם וַיֵּין, הוּא צָוָה אֶת הַקְּהָל לְשֹׁבֵת עַל הָאָרֶץ. 2 And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.
- וּכְאֲשֶׁר הֵבִיאוּ הַתַּלְמִידִים לֶחֶם וַיֵּין, הוּא לָקַח מִן הַלֶּחֶם וּבָצַע אוֹתוֹ וּבִרְךְוּ עָלָיו וּנְתָנוּ לַתַּלְמִידִים וְצָוָם לֶאֱכֹל. 3 And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.
- וְאַחַר אֲשֶׁר הֵם אָכְלוּ וְשָׂבְעוּ, הוּא צָוָם לְתַתּוֹ לַקְּהָל. 4 And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.
- וְאַחַר אֲשֶׁר אָכַל הַקְּהָל וְשָׂבַע, הוּא אָמַר אֶל הַתַּלְמִידִים: הִנֵּה, אִישׁ אֶחָד מִכֶּם יִסְמָךְ, וְאֶת יָדוֹ יִפְּסֵה לְבַצֵּעַ אֶת הַלֶּחֶם, וּלְבָרֵךְ עָלָיו וּלְתַתּוֹ לְאֲנָשֵׁי כְּנִסְיָתִי, לְכָל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ וְיִטְבְּלוּ בְּשֵׁמִי. 5 And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.
- וְזֹאת תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת תָּמִיד, כְּפִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֲנִי, כְּפִי אֲשֶׁר בָּצַעְתִּי אֶת הַלֶּחֶם וּבִרְכֵיתִי עָלָיו וּנְתַתִּיו לָכֶם. 6 And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.
- וְזֹאת תַּעֲשׂוּ לְזִכְרִי גּוֹפִי, אֲשֶׁר הִרְאִיתִי לָכֶם. וְתִהְיֶה זֹאת לְעֵדוּת לְפָנַי הָאֵב, כִּי זֹכְרִים אַתֶּם אוֹתִי תָּמִיד. וְאִם תִּזְכְּרוּנִי תָּמִיד, תִּהְיֶה רוּחִי עִמָּכֶם. 7 And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.
- וְאַחַר אָמְרוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא צָוָה אֶת תַּלְמִידָיו לְקַחַת וּלְשַׁתּוֹת מִכּוֹס הַיַּיִן וְאָף לְתַתּוֹ לַקְּהָל לְשַׁתּוֹת מִמֶּנָּה. 8 And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.
- וְכֵן עָשׂוּ. הֵם שָׁתוּ מִמֶּנָּה וְרוּו; וְהֵם נִתְּנוּ לַקְּהָל, וְאָף הֵם שָׁתוּ וְרוּו. 9 And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.
- וְאַחַר אֲשֶׁר עָשׂוּ זֹאת הַתַּלְמִידִים, אָמַר יִשׁוּעַ אֲלֵיהֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם עַל הַדְּבָר הַזֶּה, אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם, כִּי הוּא קִוִּים מִצְוֹתַי וְזֹאת עֵדוּת לְפָנַי הָאֵב כִּי חֲפָצִים אַתֶּם לַעֲשׂוֹת אֶת אֲשֶׁר צִוִּיתִיכֶם. 10 And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

- 11 And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.
- וְזֹאת תַעֲשׂוּ תָמִיד לְשׁוֹבֵי מַרְעָתָם מִמְטַבְּלִים בְּשִׁמִּי; וְזֹאת תַעֲשׂוּ לְזִכָּר דְּמִי, אֲשֶׁר שָׁפַכְתִּי לְמַעַנְכֶם, בְּעֵבֹר תַעֲדִירוּ לְפָנַי הָאָב כִּי זֹכְרִים אַתֶּם אוֹתִי תָמִיד. וְהִיָּה אִם תִּזְכְּרוּנִי תָמִיד, תִּהְיֶה רוּחִי עִמָּכֶם.
- 12 And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.
- הֲנִי מְצַוְכֶם כִּי תַשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְהִיָּה אִם תַעֲשׂוּ תָמִיד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּרוּכִים תִּהְיוּ, כִּי עַל צוּרֵי נִבְנִיתֶם.
- 13 But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.
- וְכֹל אֲשֶׁר יוֹסִיפוּ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אוּ יִפְחִיתוּ מֵהֶם, אֵין הֵם בְּנוּיִים עַל צוּרֵי כִּי אִם עַל יְסוּדוֹת חוֹל; וּבְרִדַת הַגְּשָׁם וּבָבוֹא הַשֹּׁטְפוֹן וּבְנִשְׁב הַרוּחוֹת, אֲשֶׁר יִהְלְמוּ בָהֶם, נָפֹל יִפְלוּ, וְשַׁעְרֵי שָׂאוֹל פְּתוּחִים וּמוֹכְנִים לְקַבְּלָם.
- 14 Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.
- עַל כֵּן בְּרוּכִים אַתֶּם בְּשִׁמְרַתְכֶם אֶת מְצֻוֹתַי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי הָאָב כִּי אֶתֶּן לָכֶם.
- 15 Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.
- אָכֵן, הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי עֲלִיכֶם לְהִשְׁמַר וּלְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד, כִּן יִפְתְּכֶם הַשָּׁטָן, וְיֹולִיכְכֶם אֵילֵי שָׁבִי.
- 16 And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.
- וְכַפִּי אֲשֶׁר הִתְפַּלַּלְתִּי אֵנִי בְּקִרְבְּכֶם, כִּן תִּתְפַּלְלוּ בְּכִנְסֵיכֶם, בְּקִרְבַּ עַמִּי הַשׁוֹבֵי מִחַטָּא וְהַמְטַבְּלִים בְּשִׁמִּי. הֲנִי הָאוֹר; מוֹפֵת אֵנִי לָכֶם.
- 17 And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:
- וְאַחַר אֲשֶׁר דִּבֶּר יֵשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל תַּלְמִידָיו, הוּא פָּנָה שְׁנִית אֶל הַקְּהָל וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
- 18 Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.
- אָכֵן הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, עֲלִיכֶם לְהִשְׁמַר וּלְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד, כִּן תִּתְפַּתּוּ, כִּי הַשָּׁטָן מִשְׁתּוֹקֵק לְקַחְתְּכֶם, בְּעֵבֹר יִנְפְּכֶם כְּחִטָּה.
- 19 Therefore ye must always pray unto the Father in my name;
- עַל כֵּן עֲלִיכֶם לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד אֶל הָאָב בְּשִׁמִּי.
- 20 And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.
- וְכֹל אֲשֶׁר תִּבְקְשׁוּ מִן הָאָב בְּשִׁמִּי, וְאֲשֶׁר יָשָׁר הוּא, בְּאִמּוּנַתְכֶם כִּי תִקְבְּלוּהוּ, הִנְתּוּ וְיִתְּנוּ לָכֶם.
- 21 Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.
- הִתְפַּלְלוּ בְּקִרְבַּ מִשְׁפּוֹחוֹתֵיכֶם אֶל הָאָב, תָּמִיד בְּשִׁמִּי, בְּעֵבֹר יְבָרְכוּ נְשִׂיכֶם וְיַלְדֵיכֶם.
- 22 And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;
- הֲאִסְפוּ נָא יַחַד לְעֵתִים קְרוֹבוֹת; וְאַל לָכֶם לְאַסֵּר עַל אִישׁ לָבוֹא אֲלֵיכֶם בְּעַת הַתְּאִסְפוֹתְכֶם, כִּי אִם הִתִּירוּ לָהֶם לָבוֹא אֲלֵיכֶם וְאַל תִּמְנְעוּם.

- 23 But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.
אָכֵן, הַתְּפִלָּלוּ נָא עֲלֵיהֶם, וְאַל תִּגְרְשׁוּם. וְאִם יָרְבוּ לָבוֹא אֵלֵיכֶם, הַתְּפִלָּלוּ לְמַעַן אֵל הָאֵב בְּשִׁמִּי.
- 24 Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.
עַל כֵּן שְׂאוּ אֹרְכֶם, בְּעֵבֹר יִזְרַח לְעוֹלָם. הִנֵּה, אֲנִי הָאוֹר אֲשֶׁר תִּשְׂאוּ, אָכֵן, אֵת אֲשֶׁר רָאִיתֶם כִּי עָשִׂיתִי אֲנִי. הֵן רָאִיתֶם כִּי הַתְּפִלָּלְתִּי אֵל הָאֵב; כְּלָכֶם עֵדִים לְזֹאת.
- 25 And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.
וְרָאִיתֶם כִּי צִוִּיתִי כִּי לֹא יֵעֹזב אִישׁ מִכֶּם, כִּי אִם צִוִּיתִי כִּי תָבוֹאוּ אֵלַי, לְמַעַן תִּמְשְׁשׁוּ וְתִרְאוּ; וְכֵן תַּעֲשׂוּ לְעוֹלָם. וְכֹל אֲשֶׁר יִפְרֹא אֵת הַמִּצְוָה הַזֹּאת, מִתְמַסֵּר לָבוֹא אֵלַי מִדּוּחִים.
- 26 And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:
וְאַחֵר אֲשֶׁר דִּבֶּר יֵשׁוּעַ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁב וּנְשָׂא אֵת מַבְטּוֹ אֵל הַתְּלָמִידִים אֲשֶׁר בָּחַר וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
- 27 Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.
אָכֵן הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, מִצְוָה נּוֹסֶפֶת אֲנִי מְצִוְכֶם, וְאַחֲרַי כֵּן עָלֵי לְלַכֵּת אֵל אָבִי לְמַעַן אֲמַלֵּא מִצְוֹת אַחֵרוֹת אֲשֶׁר נָתַן לִי.
- 28 And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;
וְהִנֵּה, זֹאת הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוְכֶם: לֹא תִתְּרוּ מִדַּעַת כִּי יֹאכַל אִישׁ מִבְּשָׂרִי, אוֹ יִשְׁתֶּה מִדָּמִי, וְאִין הוּא רָאוּי לָכֶה, בְּעֵת שִׁמְשָׁכֶם בַּקֹּדֶשׁ.
- 29 For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.
כִּי כָּל הָאוֹכֵל מִבְּשָׂרִי, אוֹ הַשׂוֹתֶה מִדָּמִי, וְאִינוּ רָאוּי, אוֹכֵל וְשׂוֹתֶה מֵאָרֶה לְנַפְשׁוֹ. עַל כֵּן כָּל אִישׁ אֲשֶׁר תִּדְעוּ כִּי אִין הוּא רָאוּי לְאָכַל מִבְּשָׂרִי אוֹ לְשׂוֹתֹת מִדָּמִי, מִנוּעַ תִּמְנְעוּהוּ.
- 30 Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.
וְאוּלָּם, לֹא תִגְרְשׁוּהוּ מִתּוֹכְכֶם, כִּי שִׁמַּשׁ תִּשְׁמְשׁוּ לְפָנָיו וְתִתְּפִלָּלוּ לְמַעַן אֵל הָאֵב, בְּשִׁמִּי; וְכִי יֵשׁוּב מִרְעָתוֹ וְיִטְבַּל בְּשִׁמִּי, קִבַּל תִּקְבְּלוּהוּ, וְתִשְׁמְשׁוּהוּ וְתִתְּנוּ לוֹ מִבְּשָׂרִי וּמִדָּמִי.
- 31 But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.
וְאִם לֹא יֵשׁוּב מִרְעָתוֹ, לֹא יִמְנָה הוּא עִם עַמִּי לְבַל יִאַבְדִּים, כִּי יוֹדַע אֲנִי אֵת צֹאנִי, וְסִפּוּרוֹת הֵנָּה.
- 32 Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.
וְאוּלָּם, לֹא תִגְרְשׁוּהוּ מִבֵּיתֵי כְּנִסְיֹתֵיכֶם, אוֹ מִבֵּיתֵי תְּפִלָּתְכֶם, כִּי אִם לְאֲשֶׁר כְּמוֹתוֹ תּוֹסִיפוּ לְשִׁמַּשׁ, כִּי אִינְכֶם יוֹדְעִים, אוֹלֵי יֵשׁוּבוּ וְיִנְחָמוּ עַל רְעָתָם, וְיָבוֹאוּ אֵלַי בְּלֵב שָׁלֵם וְאֲנִי אֲרַפְּאֵם; וְאַתֶּם תִּהְיוּ כְּלֵי שְׂרָת לְהִבְיֵאֵם לִישׁוּעָה.

- 33 Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.
- לְכוּ, שְׁמְרוּ לְעִשְׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוִּיתִיכֶם, לְבַל תָּבוֹא עֲלֵיכֶם הַרְשָׁעָה כִּי אֹי לְאֲשֶׁר יִרְשִׁיעֵהוּ הָאֵב.
- 34 And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.
- וְאֲנִי מְצַוְכֶם אֶת הַמְצְוֹת הָאֵלֶּה, מִפְּנֵי הַמַּחְלֻקוֹת אֲשֶׁר הָיוּ בֵּינֵיכֶם. וּבְרוּכִים אַתֶּם בְּאִין מַחְלֻקוֹת בֵּינֵיכֶם.
- 35 And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.
- וְעַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי אֶל הָאֵב, כִּי טוֹב הַדְּבָר אֲשֶׁר אֵלַי אֶל הָאֵב לְמַעַנְכֶם.
- 36 And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.
- וּכְכֹלֹת יֵשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא סָמַךְ אֶת יָדוֹ עַל הַתְּלָמִידִים אֲשֶׁר בָּחַר, אֶחָד-אֶחָד, עַד אֲשֶׁר נָגַע בְּכֻלָּם, וּבָעֵת אֲשֶׁר הוּא נָגַע בָּהֶם הוּא דִּבֶּר אֲלֵיהֶם.
- 37 And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.
- וְהַקְהָל לֹא שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר וְעַל כֵּן לֹא הֵעִידוּ עֲלֵיהֶם, אֶף הַתְּלָמִידִים הֵעִידוּ כִּי הוּא יָפָה אֶת יָדָם לְהַעֲנִיק אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְאֲנִי אֲרַאֶה לְכֶם בְּהַמְשָׁךְ הַדְּבָרִים כִּי עֵדוּת זֹאת אֱמֶת הִיא.
- 38 And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.
- וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר סָמַךְ יֵשׁוּעַ יָדוֹ עַל כָּלָם, בָּא עָנָן וְכִסָּה אֶת הַמִּוֶּן הָעָם עַד כִּי הֵם לֹא יָכְלוּ לְרֹאוֹת אֶת יֵשׁוּעַ.
- 39 And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.
- וּבָעֵת אֲפָפָם הָעָנָן, הוּא נִפְרַד מֵהֶם וְעָלָה הַשָּׁמַיְמָה. וְהַתְּלָמִידִים רָאוּ וְהֵעִידוּ כִּי הוּא שָׁב וְעָלָה לְמָרוֹם.

יט

19

- 1 And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.
- וְהָיָה אַחֵר עֲלוֹת יֵשׁוּעַ הַשָּׁמַיְמָה, הִתְפָּזַר הַקְהָל וְכָל אִישׁ לָקַח עִמּוֹ אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת יְלָדָיו וְשָׁב אֶל בֵּיתוֹ.
- 2 And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.
- וְהָיָה כִּי בִמְהֵרָה, בְּטָרֶם תִּגְרַד הַחֹשֶׁכָה, יָצָא קוֹל בְּקִרְבַּ הָעָם, כִּי רָאָה הַקְהָל אֶת יֵשׁוּעַ, וְכִי שָׁמַשׁ לִפְנֵיהֶם, וְכִי הוּא יָשׁוּב בַּיּוֹם הַמּוֹחֵר לְהִרְאוֹת לְעֵינֵי הַקְהָל.
- 3 Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night,
- אָכֵן, אֶף כָּל הַלַּיְלָה הִכְרָזוּ הַדְּבָרִים לְמִרְחָקִים עַל אוֹדוֹת יֵשׁוּעַ. וְהֵם כֹּה שָׁקְדוּ לְהַפִּיץ אֶת הַדְּבָרִים בָּעָם, עַד כִּי הָיוּ רַבִּים, אָכֵן, עָצוֹם

וְרַב הָיָה מִסְפָּרָם, אֲשֶׁר עָמְלוּ רַב עִמָּל כָּל הַלְּיָלָה הַהוּא, בְּעָבוּר יִמְצְאוּ לְמַחֲרָת בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר עָתִיד הָיָה יֵשׁוּעַ לְהֵרָאוֹת אֶל הַמּוֹן הָעָם.

that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

וְהָיָה בַּיּוֹם הַמַּחֲרָת, בְּהִתְאַסְּף הַקָּהָל, וְהָיָה בָּא נְפִי יַחַד עִם אָחִיו, אֲשֶׁר הֶעֱלָהוּ מִן הַמֵּתִים וְאֲשֶׁר שָׁמוֹ נִקְרָא טִימּוֹתִי. וְעִמָּם בָּא בֶן נְפִי, אֲשֶׁר שָׁמוֹ נִקְרָא יוֹנָה, וְכֵן מִתּוֹנֵי וְאָחִיו מִתּוֹנֵיהֶּה, וְקוּמֵן וְקוּמֵנוֹנְחִי וְיֵרֵמְיָהוּ וְשִׁמְנוֹן וְיֹזָה וְזֶדֶקְיָהוּ וְיֵשׁוּעַ; אֵלֶּה שְׁמוֹת הַתְּלָמִידִים אֲשֶׁר בָּחַר יֵשׁוּעַ. וְהָיָה כִּי הֵם הִלְכוּ וְעָמְדוּ בְּקֶרֶב הַקָּהָל.

4 And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

וְהָיָה, כֹּה רַב הָיָה הַקָּהָל, עַד כִּי הֵם הוֹרוּם כִּי יִחְלְקוּ לְשִׁתִּים עֲשָׂרָה קְבוּצוֹת.

5 And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

וְשָׁנִים עָשָׂר הַתְּלָמִידִים לְמַדּוֹ אֶת הַקָּהָל; וְהֵם הוֹרוּ לְקַהֵל לְכַרְעַ אַרְצָה, עַל בְּרַפְיָהֶם, וּלְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ.

6 And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

וְאֵף הַתְּלָמִידִים הִתְפַּלְּלוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ, וְאַחַר כֵּן הֵם קָמוּ וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵי הָעָם.

7 And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

וְאַחַר אֲשֶׁר שָׁמְשׁוּ בְּחֻזְרָם עַל אוֹתָן הַמְּלִים אֲשֶׁר אָמַר יֵשׁוּעַ, בְּלֹא כָל שְׁנוּי מִמְלוֹתָיו, הֵם שָׁבוּ וְכָרְעוּ בָּרָךְ וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ.

8 And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

וְהֵם הִתְפַּלְּלוּ עַל אֲשֶׁר הִשְׁתּוֹקְקוּ לוֹ יוֹתֵר מִכָּל; וְחֻפְצָם הָיָה כִּי יִנָּתֵן לָהֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

9 And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

וְאַחַר אֲשֶׁר הִתְפַּלְּלוּ כֵּן, הֵם יָרְדוּ אֶל קְצֵה אַגְם הַמַּיִם, וְהִקָּהָל בְּעַקְבוֹתֵיהֶם.

10 And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

וְנְפִי יָרַד אֶל הַמַּיִם וְטָבַל.

11 And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

וְהָיָה בְּעֹלוֹתוֹ מִן הַמַּיִם, הוּא הִחַל לְהִטְבִּיל; אַכֵּן הוּא הִטְבִּיל אֶת כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר בָּחַרָם יֵשׁוּעַ.

12 And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

וְאַחַר אֲשֶׁר הִטְבְּלוּ הַכֹּל וְעָלוּ מִן הַמַּיִם, נָח עֲלֵיהֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהֵם מָלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְאֵשׁ.

13 And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

וְהָיָה, הֵם כְּאִלוֹ הַקְּפוּ בְּאֵשׁ, וְהָיָה יָרְדָה מִן הַשָּׁמַיִם; וְהִקָּהָל הָיוּ עֵדִים לָזֶה וְהֵעִידוּ עַל כֵּן; וּמְלָאכִים יָרְדוּ מִמְרוֹם וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵיהֶם.

14 And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

- 15 And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.
- וְהָיָה בְעוֹד הַמַּלְאָכִים מְשַׁמְשִׁים לְפָנָיו הַתְּלַמִּידִים, וְהִנֵּה בָא יֵשׁוּעַ וְעָמַד בְּתוֹכָם וְשָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם.
- 16 And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.
- אִז הוּא דִבֶּר אֶל הַמּוֹן הָעָם וְצִוָּם כִּי יִכְרְעוּ אַרְצָה שְׁנִית, וְאָף כִּי תִלְמִידָיו יַעֲשׂוּ כֵן.
- 17 And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.
- וְאַחַר אֲשֶׁר כָּרְעוּ הַכֹּל עַל הָאָרֶץ, הוּא צִוָּה עַל תְּלַמִּידָיו כִּי יִתְפַּלְלוּ.
- 18 And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.
- וְהִנֵּה, הֵם הִחִלוּ בְתַפִּלָּה; אָכֵן, הֵם הִתְפַּלְלוּ אֶל יֵשׁוּעַ וּקְרָאוּהוּ אֲדוֹנֵיהֶם וְאֱלֹהֵיהֶם.
- 19 And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:
- אִז נִפְרַד יֵשׁוּעַ מִתּוֹכָם, וְהִתְרַחַק מֵהֶם מְעַט וְהִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה, וְאָמַר:
- 20 Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.
- אָבָא, מוֹדָה אֲנִי כִּי נָתַתָּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְאֵלֶּהָ אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי; הֵן מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם בִּי בְּחַרְתִּים מִבְּנֵי הָעוֹלָם.
- 21 Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.
- אָבָא, אֲבַקְשֶׁךָ כִּי תִתֵּן אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְכָל אֵלֶּהָ אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּדִבְרֵיהֶם.
- 22 Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.
- אָבָא, נָתַתָּ לָהֶם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל אֲמוּנָתָם בִּי, וְרוֹאֶה אֶתָּה כִּי הֵם מֵאֱמִינִים בִּי כִּי שׁוֹמַע אֶתָּה אוֹתָם, וְהֵם מִתְפַּלְלִים אֵלַי; וְהֵם יִתְפַּלְּתוּ הִיא אֵלַי כִּי אֲנִי עִמָּם.
- 23 And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.
- וְעַתָּה, אָבִי, מִתְפַּלֵּל אֲנִי אֵלֶיךָ לְמַעַנָם, וְאָף לְמַעַן כָּל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּדִבְרֵיהֶם, בְּעֵבֹר יֵאֱמִינוּ בִּי, בְּעֵבֹר אֶהְיֶה אֲנִי בְּהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר אֶתָּה, אָבִי, הִנָּךְ בִּי, בְּעֵבֹר נִהְיֶה אֶחָד.
- 24 And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.
- וְאַחַר אֲשֶׁר הִתְפַּלֵּל כֵּךְ יֵשׁוּעַ אֶל הָאָב, הוּא בָּא אֶל תְּלַמִּידָיו, וְהִנֵּה, הֵם עוֹדִים מִתְפַּלְלִים אֵלָיו, בְּלֹא הַפּוּגָה; וְהֵם לֹא הִכְבִּירוּ מְלִים, יַעַן אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִתְפַּלְלוּ, וְלִבָּם מְלֵא שְׂקִיקָה.
- 25 And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.
- וְכִּהְתְּפַלֵּס אֵלָיו בְּרַכָּם יֵשׁוּעַ; וּפְנָיו חִיכוּ אֵלֵיהֶם וְאוֹר פָּנָיו זָרַח עֲלֵיהֶם, וְהִנֵּה, הֵם הָיוּ לְבָנִים כְּפָנָיו יֵשׁוּעַ וְשִׁמְלָתוֹ. וְהִלְבִּן הָיָה בְּהִיר מִכָּל לָבָן; אָכֵן לֹא הָיָה דָבָר לָבָן עַל פְּנֵי הָאָרֶץ כְּלָבָן הַהוּא.

- 26 And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.
 וְאָמַר אֲלֵיהֶם יֵשׁוּעַ: הוֹסִיפוּ לְהִתְפַּלֵּל. וְאָכֵן, הֵם לֹא חָדְלוּ מִתְפַּלְתֵּם.
- 27 And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:
 וְהוּא פָּנָה מֵהֶם שֵׁנִית וְהִתְרַחַק מֵהֶם מֵעֵט וְהִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה, וְשָׁב וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאָב לֵאמֹר:
- 28 Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.
 אֲבָא, אוֹדֶךָ כִּי טִהַרְתָּ אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי מִפְּנֵי אֱמוּנָתָם; וּמִתְפַּלֵּל אֲנִי לְמַעַנָם וְאֶף לְמַעַן אֵלֶּה אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּדַבְרֵיהֶם, כִּי יִשְׁתַּהֲרוּ בִּי, עַל יְדֵי אֱמוּנָתָם בְּדַבְרֵיהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר מִטְהָרִים הֵם בִּי.
- 29 Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.
 אֲבָא, אֵינִי מִתְפַּלֵּל לְמַעַן הָעוֹלָם, כִּי אִם לְמַעַן אֵלֶּה אֲשֶׁר נָתַתָּם לִי מִן הָעוֹלָם, מִפְּנֵי אֱמוּנָתָם, כִּי יִשְׁתַּהֲרוּ בִּי, בְּעֵבֹר אֱהִיָּה בְּהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר אַתָּה, אֲבָא, הִנְךָ בִּי, בְּעֵבֹר נִהְיָה אִתְּךָ, וְאֲנִי אֶתְפָּאֵר בְּהֶם.
- 30 And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.
 וְהָיָה כְּדַבֵּר יֵשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁב וְקָרַב אֶל תַּלְמִידָיו, וְהִנֵּה הֵם דְּבָקִים בְּתַפְלָתָם אֵלָיו בְּלֹא הַפְּוָגָה; וְהוּא חִיָּךְ אֲלֵיהֶם שֵׁנִית, וְהִנֵּה הֵם לְבָנִים כְּיֵשׁוּעַ עֲצָמוֹ.
- 31 And it came to pass that he went again a little way off and prayed unto the Father;
 וְהָיָה כִּי הוּא שָׁב וְרָחַק מֵהֶם מֵעֵט וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאָב.
- 32 And tongue cannot speak the words which he prayed, neither can be written by man the words which he prayed.
 וְלֹא תוּכַל לְשׁוֹן לְסַפֵּר אֶת דְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ, וְאָדָם לֹא יוּכַל לְכַתְּבָם.
- 33 And the multitude did hear and do bear record; and their hearts were open and they did understand in their hearts the words which he prayed.
 וְהַקְהָל שָׁמְעוּ וְהִעִידוּ עַל כֹּף; וְלִבָּם נִפְתַּח וְהֵם הִבִּינוּ בְּלִבָּם אֶת דְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ.
- 34 Nevertheless, so great and marvelous were the words which he prayed that they cannot be written, neither can they be uttered by man.
 וְאוּלָּם, כֹּה גְדוֹלִים וְנִפְלְאִים הָיוּ דְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ, עַד כִּי אֵין הֵם יְכוּלִים לְהַכְתֵּב, וְאֵין אִישׁ יְכוּל לְסַפְּרָם.
- 35 And it came to pass that when Jesus had made an end of praying he came again to the disciples, and said unto them: So great faith have I never seen among all the Jews; wherefore I could not show unto them so great miracles, because of their unbelief.
 וְהָיָה כְּכֹלֹת יֵשׁוּעַ לְהִתְפַּלֵּל, הוּא שָׁב אֶל הַתַּלְמִידִים וְאָמַר אֲלֵיהֶם: אֱמוּנָה כֹּה רַבָּה לֹא רָאִיתִי מֵעוֹדֵי בְּקָרְבַּי כָּל הַיְהוּדִים. לְכֵן, מִפְּנֵי חִסְרֵי אֱמוּנָתָם, לֹא יָכַלְתִּי לְהַרְאוֹתָם נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת כְּאֵלֶּה.
- 36 Verily I say unto you, there are none of them that have seen so great things as ye have seen; neither have they heard so great things as ye have heard.
 אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִישׁ מֵהֶם לֹא רָאָה גְּדוֹלוֹת כְּדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתֶם, וְאֶף לֹא שָׁמְעוּ גְּדוֹלוֹת כְּדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם.

כ

20

- וַיְשׁוּעַ צְוָה אֶת הַקְּהָל כִּי יִחַדְלוּ מִתְפַּלְתֵּם וְכֵן אֶת תְּלַמִּידָיו; וְאוֹלָם הוּא צָוָם כִּי לֹא יִחַדְלוּ מִהִתְפַּלֵּל בְּלִבָּם.
- וְהוּא צָוָם כִּי יָקוּמוּ עַל רַגְלֵיהֶם; וְכֵן עָשׂוּ:
- וְהוּא בָצַע שֵׁנִית לֶחֶם וּבִרְכוּ וּנְתָנוּ לְתַלְמִידֵים לֶאֱכֹל.
- וְאַחַר אָכְלָם, הוּא צָוָם לְבַצֵּעַ לֶחֶם וּלְתַת לַקְּהָל.
- וְאַחַר תָּתֵם לַקְּהָל, הוּא נָתַן גַּם יַיִן לְשִׁתּוֹת וְצָוָם לְתַת לַקְּהָל.
- וְהָיָה כִּי הִתְלַמְּדִים לֹא הָבִיאוּ עִמָּם כָּל לֶחֶם אוֹ יַיִן, וְאִף הַקְּהָל לֹא הָבִיאוּ.
- עַל אִף זֹאת, הוּא נָתַן לֶחֶם לֶאֱכֹל וְכֵן יַיִן לְשִׁתּוֹת.
- וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הַאוֹכֵל אֶת הַלֶּחֶם הַזֶּה, אוֹכֵל מִגּוּפִי לְנַפְשׁוֹ; וְהַשּׂוֹתֶה מִן הַיַּיִן הַזֶּה, שׂוֹתֶה מִדַּמִּי לְנַפְשׁוֹ; וְלֵעֹלָם לֹא תִרְעַב נַפְשׁוֹ וְלֹא תִצְמָא, כִּי שְׂבוּעַ תִּשְׂבַּע.
- וְאַחַר אֲשֶׁר אָכַל כָּל הַקְּהָל וְשָׁתָה, וְהִנֵּה הֵם מְלֵאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; וְהֵם קָרְאוּ בְּפִה אֶחָד, וּפָאֲרוּ אֶת יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר רָאוּ וְאִף שָׁמְעוּ.
- וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר פָּאֲרוּ כָּלָם אֶת יֵשׁוּעַ, הוּא אָמַר לָהֶם: הִנְנִי מְכַלֶּה עִתָּה אֶת אֲשֶׁר צִוִּיתִי הָאָב בְּעֵינֵי הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר שְׂאֲרִית בֵּית יִשְׂרָאֵל הַמָּה.
- הֵן זֹכְרִים אַתֶּם כִּי דִבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם בְּאָמְרֵי כִּי דִבְרֵי יֵשׁוּעַ: הֵיוּ יִתְקִימוּ; הִנֵּה, כְּתוּבִים הֵמָּה וְהָרִי הֵם לְפָנֶיכֶם; עַל כֵּן חַקְרוּם.
- וְאָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הָעֵת אֲשֶׁר יִתְקִימוּ הִיא עֵת קִיּוּם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאָב לְעַמּוֹ, בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 1 And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.
- 2 And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.
- 3 And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.
- 4 And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.
- 5 And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.
- 6 Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;
- 7 But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.
- 8 And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.
- 9 Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.
- 10 And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.
- 11 Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—
- 12 And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

- 13 And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.
- אז יקבצו הנותרים, הנפוצים על פני הארץ, ממזרח וממערב, מדרום ומצפון; ויתודעו אל דעת יהוה אלהיהם, אשר גאלם.
- 14 And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.
- והאב צוני לתתכם את הארץ הזאת לנחלתכם.
- 15 And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—
- ואומר אני לכם, כי בלתי אם ישוּבו הגוים מחטאייהם, אחר הברכה אשר יברכו, אחר אשר הפיצו את עמי,
- 16 Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.
- אזי תלכו אתם, אשר שארית בית יעקב הנכם, אל קרבם, אשר יהיו רבים; ובקרבם תהיו כאריה בבהמות יער ככפיר בעדרי צאן אשר אם עבר ורמס וטרף, ואין מציל.
- 17 Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.
- תִּרָם יָדְךָ עַל צָרֶיךָ וְכָל אֹיְבֶיךָ יִכָּרְתוּ.
- 18 And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.
- ואני אקבץ את עמי כקבץ איש את עמירו אל גרנו.
- 19 For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.
- כי אשים את עמי, אשר האב כרת עמי ברית, אכן, קרנך אשים ברזל ופרסתך אשים נחושה. והדקות עמים רבים; והחרמתי ליהוה בצעם וחילם לאדון כל הארץ. הן אני הוא העושה זאת.
- 20 And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.
- ביום ההוא, נאום האב, תהיה חרב משפטי תלויה מעליהם; ואם לא ישוּבו מרעתם, נפול תפל עליהם, נאום האב; אכן, על כל גווי הארצות.
- 21 And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.
- ואני אכונן את עמי, בית ישראל.
- 22 And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.
- והנה, את העם הזה אכונן בארץ הזאת, לקיים את הברית אשר כרתי עם יעקב אביכם; והארץ הזאת תהיה ירושלם חדשה. וכוחות מרומים יהיו בקרב העם הזה; אכן, אף אני אהיה בתוכם.
- 23 Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall
- הנה, אנכי הוא אשר על אודותיו דבר משה לאמר: נביא מקרבך, מאחיה כמני, יקים לך יהוה אלהיך. אליו תשמעו, בכל דבריו אשר

- יְדַבֵּר אֲלֵיכֶם. וְהָיָה כִּי הִנָּפֵשׁ אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע
אֶל דְּבַר הַנְּבִיא הַהוּא, הַכֶּרֶת תִּכְרֶת מִן הָעָם.
- 24 Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.
- הִנֵּה, בְּנֵי הַנְּבִיאִים אַתֶּם; מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם;
וְאַתֶּם בְּנֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאֵב עִם
אֲבוֹתֵיכֶם בְּאֶמְרוֹ אֶל אַבְרָהָם: וְהַתְּבָרְכוּ
בְּזֶרְעוֹ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ.
- 25 And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.
- הָאֵב הִקִּימֵנִי רִאשׁוֹן לְמַעַנְכֶם, וְשִׁלַּחֲנִי
לְבָרְכְכֶם בְּהִסָּרֶת כָּל אֶחָד מִכֶּם מֵעוֹנוֹתָיו;
וְזֹאת כִּי בְּנֵי הַבְּרִית אַתֶּם.
- 26 The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—
- וְאַחַר הַתְּבָרְכְכֶם, יָקִים הָאֵב אֶת הַבְּרִית
אֲשֶׁר כָּרַת עִם אַבְרָהָם, לֵאמֹר: וְהַתְּבָרְכוּ
בְּזֶרְעוֹ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ, בְּהִשְׁפּוֹךְ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
מֵאֵתִי עַל הַגּוֹיִים. וְהַבְּרָכָה הַזֹּאת תִּשְׁיָמֵם
גְּבוּרִים מְכֹל, לְהַפְיֵץ אֶת עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 27 And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.
- וְהֵם יִהְיוּ שׁוֹט לְעַם אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַזֹּאת.
אִם אַחַר קִבְּלֶם אֶת מְלֵא בְּשׂוֹרְתִי יִקְשׁוּ
הֵם אֶת לְבָבִי עָלַי, אֲזִי אֲשִׁיב אֶת עֹלָם
בְּרִאשָׁם, נְאוּם הָאֵב.
- 28 And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.
- וְאֲנִי אֶזְכֹּר אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם עַמִּי;
כִּי כָרַתִּי עִמָּם בְּרִית לְקַבֵּצֶם בְּעַת אֲשֶׁר תִּישֶׁר
בְּעֵינֵי לְהַשִּׁיבָם אֶת אֶרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם לְנַחֲלָה,
אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, הָאָרֶץ הַיְעוּדָה לָהֶם
לְעוֹלָם, נְאוּם הָאֵב.
- 29 And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.
- וְיוֹם יָבֹא וְיִטְיִפוּ לָהֶם אֶת מְלֵא בְּשׂוֹרְתִי.
- 30 And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;
- וְהֵם יֵאֱמִינּוּ בִּי, כִּי אֲנִי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן
אֱלֹהִים, וְיִתְפַּלְלוּ אֶל הָאֵב בְּשִׁמִּי.
- 31 And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.
- אֲזִי יִשְׂאוּ צוֹפְיָהֶם קוֹלָם, יַחְדָּו יִרְנְנוּ, כִּי עֵין
בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׂוֹב יְהוּה צִיּוֹן.
- 32 Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.
- אֲזִי שׁוֹב יִקְבְּצֶם הָאֵב וְיִתֵּן לָהֶם אֶת יְרוּשָׁלַם
לְאָרֶץ נַחֲלָתָם.
- 33 Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

- 34 ואז הם יפצחו פיהם: רננו יחדו חרבות ירושלים כי נחם יהוה עמו, גאל ירושלים.
- 35 חשף האב את זרוע קדשו לעיני כל הגוים, וראו כל אפסי ארץ את ישועת האב. והאב ואנכי אחד.
- 36 אז יתקים הכתוב: עורי, עורי, לבשי ענה, ציון, לבשי בגדי תפארתך, ירושלים עיר הקדש, כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא.
- 37 התנערי מעפר; קומי, שבי, ירושלים; התפתחי מוסרי צנארה, שביה בת ציון.
- 38 כי כה אמר יהוה: חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו.
- 39 אכן, הנני אומר לכם, כי ידע עמי את שמי; אכן, ביום ההוא ידעו המה כי אני הוא המדבר.
- 40 אז יאמרו: מה נאוו על ההרים רגלי מבשר, משמייע שלום; מבשר טוב, משמייע ישועה; אמר לציון: מלך אלהיה.
- 41 אז תצא קריאה: סורו, סורו, צאו משם, טמא אל תגעו; צאו מתוכה; הברו נשאי כלי יהוה.
- 42 כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו; כי הלך לפניכם יהוה, ומאספכם אלהי ישראל.
- 43 הנה ישפיל עבדי; ירום ונשא וגבה מאד.
- 44 כאשר שממו עליך רבים, כן משחת מאיש מראהו ותארו מבני אדם;
- 45 כן יזה גוים רבים, עליו יקפצו מלכים פיהם, כי אשר לא ספר להם ראו ואשר לא שמעו התבוננו.
- 46 אכן, הנני אומר לכם, כי בוא יבואו כל הדברים האלה, כפי אשר צוני האב. אז תתקיים הברית הזאת אשר כרת האב עם
- Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.
- The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.
- And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.
- Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.
- For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.
- Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.
- And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!
- And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.
- For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.
- Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.
- As many were astonished at thee—his visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men—
- So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him, for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.
- Verily, verily, I say unto you, all these things shall surely come, even as the Father hath commanded me. Then shall this covenant which the Father hath covenanted with his people be fulfilled; and then shall

עמו; וְאִז שׁוֹב תִּישָׁב יְרוּשָׁלַם בְּיַד עַמִּי,
וְתִהְיֶה הַיָּא אֶרֶץ נַחֲלָתָם.

Jerusalem be inhabited again with my people, and it shall be the land
of their inheritance.

כֹּא

21

וְאִכֹּן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, הַנְּנִי נוֹתֵן לָכֶם אוֹת
לְמַעַן תִּדְעוּ אֶת מוֹעֵד קִיּוֹם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
אֲשֶׁר בּוֹ אֶקְבֹּץ אֶת עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל,
מִתְפּוֹצְצֹתֵם אֶרְכַּת הַיָּמִים וְשׁוֹב אֶכְוֹן
בְּקִרְבָם אֶת צִיּוֹן אֲשֶׁר לִי.

1 And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the
time when these things shall be about to take place—that I shall gather
in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall
establish again among them my Zion;

וְזֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר אֶתֵּן לָכֶם לְאוֹת, כִּי, אִכֹּן אֲנִי
אוֹמֵר לָכֶם, כֹּאֲשֶׁר יִדְעוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אֲנִי מוֹדִיעֲכֶם, וְאֲשֶׁר אוֹדִיעֲכֶם אוֹתָם
אֲחֵרִי בְּנֵי מַעֲמִי, וְאִי מַעֲם כְּחֵ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר יִתְּנֶכֶם הָאֵב; אִכֹּן, כֹּאֲשֶׁר יִדְעוּ אֵלֶּה
לְגוֹיִם, וְזֹאת בְּעִבּוֹר יְדַעוּ עַל אוֹדוֹת הָעַם
הַזֶּה, אֲשֶׁר שְׂאֲרִית בֵּית יַעֲקֹב הַמָּה, וְעַל
אוֹדוֹת עַמִּי זֶה אֲשֶׁר יוֹפֵץ עַל יְדֵיהֶם;

2 And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—
for verily I say unto you that when these things which I declare unto
you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the
power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father,
shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning
this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning
this my people who shall be scattered by them;

אִכֹּן, הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כֹאֲשֶׁר יוֹדְעוּ
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מֵעַם הָאֵב לְגוֹיִם, וְיִצְאוּ
אֲלֵיהֶם מֵעַם הָאֵב, וְיָבֹאוּ מֵהֶם אֲלֵיכֶם;

3 Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known
unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them
unto you;

כִּי מַחְכְּמַת הָאֵב הַיָּא, לְכוֹנְנִם בְּאֶרֶץ הַזֹּאת
וְלִהְיֶיכֶם בְּכּוּחַ כְּעַם חֶפְזִי, בְּעִבּוֹר יָבֹאוּ
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מֵעַמֶּם אֵל שְׂאֲרִית וְרַעְכֶם,
בְּעִבּוֹר תִּתְקַיֵּם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאֵב עִם
עַמּוֹ, בֵּית יִשְׂרָאֵל;

4 For it is wisdom in the Father that they should be established in this
land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these
things might come forth from them unto a remnant of your seed, that
the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted
with his people, O house of Israel;

לָכֵן, כֹּאֲשֶׁר יָבֹאוּ הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה,
וְהַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ בְּקִרְבְּכֶם אֲחֵרֵי כֵן מִן
הַגּוֹיִם אֵל וְרַעְכֶם, אֲשֶׁר יִדְרְדְרוּ בְּעוֹנוֹם אֵל
חֶסֶר אֲמוֹנָה;

5 Therefore, when these works and the works which shall be wrought
among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your
seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

כִּי כֹה חֶפֶץ הָאֵב, כִּי יִצְאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
מִן הַגּוֹיִם, לְמַעַן יִרְאֶה אֶת כּוּחַ לְגוֹיִם, לְמַעַן
יִשׁוּבוּ הַגּוֹיִם מִרְעַתָּם, וְאִם לֹא יִקְשׂוּ אֶת
לְבָבָם, וְיָבֹאוּ אֵלַי וְיִטְבְּלוּ בְּשִׁמִּי, וְיִדְעוּ אֵל
אֱמַת עֲקָרֵי תוֹרָתִי, בְּעִבּוֹר יִמְנוּ עִם עַמִּי,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל;

6 For thus it behooveth the Father that it should come forth from the
Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this
cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they
may repent and come unto me and be baptized in my name and know
of the true points of my doctrine, that they may be numbered among
my people, O house of Israel;

וּבָבֹאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְזֶרְעֶכֶם יַחֲלוּ לְדַעַת
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יִהְיֶה זֶה לָהֶם לְאוֹת
בְּעִבּוֹר יְדַעוּ כִּי כָּבַר הַחֵל מַעֲשֵׂה הָאֵב לְמַעַן

7 And when these things come to pass that thy seed shall begin to know
these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the
work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the

- קיום הברית אשר כרת לעם, אשר מבית ישראל המה.
- 8 And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.
- 9 For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.
- 10 But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.
- 11 Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.
- 12 And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.
- 13 Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.
- 14 Yea, we be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;
- 15 And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;
- 16 And I will cut off witchcrafts out of thy hand, and thou shalt have no more soothsayers;
- 17 Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;
- 18 And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.
- כי ביום ההוא יעשה האב למעני מעשה, אשר יהיה בתוכם מעשה גדול ונפלא; ויהיו בהם כאלה אשר לא יאמינו בו, אף כי אדם יגידנו להם.
- אף הנה, חיי עבדי יהיו בידי, על כן לא ירעו לו, אף כי ישחת מפניהם. ואנכי ארפאהו, כי אראם כי חכמתי גוברת על ערמת השטן.
- על כן, כל אשר לא יאמין בדברי, אשר הם דברי ישוע המשיח, אשר האב צוה אליו להביאם אל הגויים, ויתן לו כח כי יביאם אל הגויים, יעשה להם כדבר משה: הכרת וקרתו מקרב עמי אשר מבני הברית המה.
- ועמי, אשר שארית יעקב המה, יהיו בקרב הגויים, אכן, הם יהיו בתוכם כאריה בבהמות יער ככפיר בעדרי צאן אשר אם עבר ורמס וטרף ואין מציל.
- תרם ידם על צריהם וכל איביהם יכרתו.
- אכן, אוי לגויים, בלתי אם ישוּבו מרעתם; והיה ביום ההוא, נאום האב, והכרתי סוסיה מקרבך, והאבדתי מרכבתיה.
- והכרתי ערי ארצה, והרסתי כל מבצריה.
- והכרתי כשפים מידך, ומעווננים לא יהיו לך.
- והכרתי פסיליך ומצבותיך מקרבך, ולא תשתחוה עוד למעשה ידיך.
- ונתשתי אשיריך מקרבך והשמדתי עריך.

- 19 And it shall come to pass that all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and whoredoms, shall be done away.
- 20 For it shall come to pass, saith the Father, that at that day whosoever will not repent and come unto my Beloved Son, them will I cut off from among my people, O house of Israel;
- 21 And I will execute vengeance and fury upon them, even as upon the heathen, such as they have not heard.
- 22 But if they will repent and hearken unto my words, and harden not their hearts, I will establish my church among them, and they shall come in unto the covenant and be numbered among this the remnant of Jacob, unto whom I have given this land for their inheritance;
- 23 And they shall assist my people, the remnant of Jacob, and also as many of the house of Israel as shall come, that they may build a city, which shall be called the New Jerusalem.
- 24 And then shall they assist my people that they may be gathered in, who are scattered upon all the face of the land, in unto the New Jerusalem.
- 25 And then shall the power of heaven come down among them; and I also will be in the midst.
- 26 And then shall the work of the Father commence at that day, even when this gospel shall be preached among the remnant of this people. Verily I say unto you, at that day shall the work of the Father commence among all the dispersed of my people, yea, even the tribes which have been lost, which the Father hath led away out of Jerusalem.
- 27 Yea, the work shall commence among all the dispersed of my people, with the Father to prepare the way whereby they may come unto me, that they may call on the Father in my name.
- 28 Yea, and then shall the work commence, with the Father among all nations in preparing the way whereby his people may be gathered home to the land of their inheritance.
- 29 And they shall go out from all nations; and they shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go before them, saith the Father, and I will be their rearward.
- וְהָיָה כִּי יִחְדְּלוּ כָּל שִׁקְר וְכִזְב וְקִנְיָה וּמְרִיבָה וְתַרְמִיּוֹת הַכְּמוּרָה וְהַזְנוּגִים.
- וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא, נְאוּם הָאֵב, כָּל אֲשֶׁר לֹא יִשׁוּב מִרְעֵתוֹ וְלֹא יָבֹא אֶל בְּנֵי אֱהוֹבִי, הַכְּרַת אֶכְרִיתֶם מִקְרֵב עַמִּי, בַּיִת יִשְׂרָאֵל.
- וְשָׁלַחְתִּי בָהֶם אֶת נִקְמָתִי וְחִמְתִּי, אַף כַּעֲשׂוֹתַי בְּבְנֵי נֹכַר, אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ.
- אֲךְ אִם יִשׁוּבוּ מִרְעֵתָם וְיִשְׁמְעוּ לְדִבְרֵי, וְלֹא יִקְשׂוּ אֶת לִבָּם, אֶכּוֹנֵן אֶת כְּנִסְיָתִי בְּקִרְבָּם, וְהֵם יָבֹאוּ בְּבְרִית וְיִמְנוּ עִם שְׂאֲרֵי יַעֲקֹב הַזֹּאת, אֲשֶׁר לָהֶם נִתְּתִי אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַחֲלָה.
- וְהֵם יַעֲזְרוּ לְעַמִּי, לְשְׂאֲרֵי יַעֲקֹב, וְלִכְלֵל אֲשֶׁר יָבֹאוּ אֲשֶׁר מִבַּיִת יִשְׂרָאֵל הַמָּה, לְמַעַן יִבְנוּ עִיר אֲשֶׁר שְׁמָהּ יִקְרָא יְרוּשָׁלַם הַחֲדָשָׁה.
- וְאִזּוּ הֵם יַעֲזְרוּ לְעַמִּי, הַנִּפְּוֹצִים עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, לְהִתְקַבֵּץ יַחַד אֶל יְרוּשָׁלַם הַחֲדָשָׁה.
- וְאִזּוּ יֵרֵד אֶל קִרְבָּם כֹּחַ שָׁמַיִם; וְאֲנִי אֲנִי אֶהְיֶה בְּתוֹכָם.
- בַּיּוֹם הַהוּא יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵב, אֲכֹן בְּהִשְׁמַע הַבְּשׂוּרָה הַזֹּאת בְּקִרְבֵּי שְׂאֲרֵי הָעָם הַזֶּה. אֲכֹן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בַּיּוֹם הַהוּא יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵב בְּקִרְבֵּי כָּל נְפֹצֵי עַמִּי, אַף בְּקִרְבֵּי הַשְּׁבָטִים הָאֲבֻדִים, אֲשֶׁר הִגְלָם הָאֵב מִירוּשָׁלַם.
- אֲכֹן, יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵב בְּקִרְבֵּי כָּל פְּזוּרֵי עַמִּי, לְפָנוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר בָּהּ יָבֹאוּ אֵלַי, בְּעִבּוֹר יִקְרָאוּ אֶל הָאֵב בְּשִׁמִּי.
- אֲכֹן, אִזּוּ יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵב, בְּקִרְבֵּי כָּל הָאֲמוֹת, לְפָנוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר בָּהּ נִקְבְּצוּ בְנֵי עַמּוֹ אֶל אָרֶץ נַחֲלָתָם.
- וְהֵם יֵצְאוּ מִכָּל הָאֲמוֹת; לֹא בְּחַפְזוֹן וְיָצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא יֵלְכוּ, כִּי אֲנִי אֵלֶךְ לְפָנֵיהֶם, נְאוּם הָאֵב, וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה מֵאַחֲפָם.

כב

22

- אָז יִתְקַיֵּם הַכְּתוּב: רְנִי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה; פָּצְחִי
רְנָה וְצַהֲלִי, לֹא חָלָה; כִּי רַבִּים בְּנֵי שׁוֹמְמָה
מִבְּנֵי בְּעוּלָה, אָמַר יְהוָה.
- 1 And then shall that which is written come to pass: Sing, O barren, thou that didst not bear; break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail with child: for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord.
- הֲרַחֲבִי מְקוֹם אֹהֶלְךָ וִירִיעוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יִטּוּ;
אֶל תַּחֲשֹׁכֵי, הָאָרְצִי מִיַּתְרֶיךָ וַיִּתְדֹתֶיךָ חֲזַקִּי.
- 2 Enlarge the place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thine habitations: spare not, lengthen thy cords, and strengthen thy stakes;
- כִּי יִמְיִן וּשְׂמֹאל תִּפְרָצֵי, וְזָרְעֶךָ גּוֹיִם יִירָשׁ,
וְעָרִים נְשֻׁמוֹת יוֹשִׁיבוּ.
- 3 For thou shalt break forth on the right hand and on the left; and thy seed shall inherit the Gen-tiles, and make the desolate cities to be inhabited.
- אֶל תִּירָאִי, כִּי לֹא תִבוֹשִׁי וְאֶל תִּכְלָמִי, כִּי לֹא
תַחֲפִירִי; כִּי בִשֵׁת עֲלוֹמֶיךָ תִשְׁכַּחֲךָ, וְחָרַפְתָּ
אֶלְמִנּוּתֶיךָ לֹא תִזְכָּרִי עוֹד.
- 4 Fear not; for thou shalt not be ashamed: neither be thou confounded; for thou shalt not be put to shame: for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more.
- כִּי בַעֲלֶיךָ, עֲשִׂיךָ, יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ; וְגֹאֲלֶךָ,
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי כָל הָאָרֶץ יִקְרָא.
- 5 For thy Maker is thine husband; the Lord of hosts is his name; and thy Redeemer the Holy One of Israel; The God of the whole earth shall he be called.
- כִּי כְּאִשָּׁה עֲזוּבָה וְנִצְוָבַת רוּחַ קְרָאָךָ יְהוָה,
וְאִשָּׁת נְעוּרִים כִּי תִמָּאֵס, אָמַר אֱלֹהֶיךָ.
- 6 For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God.
- בְּרִגְעַ קָטָן עֲזַבְתִּיךָ, וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֶקְבָּצֶךָ.
- 7 For a small moment have I forsaken thee; but with great mercies will I gather thee.
- בְּשִׁצְפוֹ קָצָף הִסְתַּרְתִּי פָנַי רִגַע מִמּוֹ, וּבְחַסְדִּי
עוֹלָם רַחֲמֶיךָ, אָמַר גֹּאֲלֶךָ יְהוָה.
- 8 In a little wrath I hid my face from thee for a moment; but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy Redeemer.
- כִּי מִי נַח זֹאת לִי, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֵבֶר מִי נַח
עוֹד עַל הָאָרֶץ, כִּן נִשְׁבַּעְתִּי מִקְצֵף עֲלֶיךָ
וּמִנְעֹרָךָ.
- 9 For this is as the waters of Noah unto me: for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth; so have I sworn that I would not be wroth with thee, nor rebuke thee.
- כִּי הַהָרִים יִמוּשׁוּ, וְהַגְּבְעוֹת תִּמוּטְיֶינָה,
וְחֻסְדִּי מֵאֲתָךְ לֹא יִמוּשׁ, וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא
תִמוּט, אָמַר מְרַחֲמֶךָ יְהוָה.
- 10 For the mountains shall depart, and the hills be removed; but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord that hath mercy on thee.
- עֲנִיָּה סַעְרָה, לֹא נִחַמָּה! הִנֵּה אֲנִי מְרַבֵּץ
בַּפּוֹךְ אֲבָנֶיךָ, וַיִּסְדְּתֶיךָ בַּסַּפִּירִים.
- 11 O thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted, behold, I will lay thy stones with fair colours, and lay thy foundations with sapphires.
- וְשִׁמְתִי כְּכֹד שִׁמְשֻׁתֶיךָ, וְשַׁעֲרֶיךָ לְאַבְנֵי
אֶקְדָּח, וְכָל גְּבוּלְךָ לְאַבְנֵי חַפְצִי.
- 12 And I will make thy windows of agates, and thy gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

- 13 And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.
 וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְהוָה; וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ.
- 14 In righteousness shalt thou be established: thou shalt be far from oppression; for thou shalt not fear: and from terror; for it shall not come near thee.
 בְּצִדְקָה תִּכּוֹנְנִי; רַחֲקִי מֵעֲשָׂק כִּי לֹא תִירָאִי, וּמִמַּחֲתָה כִּי לֹא תִקְרַב אֵלַיךָ.
- 15 Behold, they shall surely gather together, but not by me: whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.
 הֵן גּוֹר יִגּוּר, אָפֶס מֵאוֹתִי; מִי גַר אֶתְּךָ עָלֶיךָ יִפּוֹל.
- 16 Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.
 הִנֵּה, אֲנִיכִי בְרָאתִי חֶרֶשׁ נֹפֵחַ בְּאֵשׁ פְּחָם, וּמוֹצִיא כְּלִי לְמַעֲשָׂהוֹ; וְאֲנִיכִי בְרָאתִי מִשְׁחִית לְחַבֵּל.
- 17 No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall rise against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.
 כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח, וְכָל לְשׁוֹן תִּקְוֹם אֶתְּךָ לְמִשְׁפָּט תִּרְשִׁיעֵנִי. זֹאת נַחֲלַת עַבְדֵי יְהוָה, וְצִדְקַתְּם מֵאֵתִי, נְאֻם יְהוָה.

כג

23

- 1 And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.
 וְעַתָּה, אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, כִּי עֲלֵיכֶם לְחַקֵּר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. אַכֵּן, מִצְוָה אֲנִי מְצִוְכֶם כִּי תִשְׁקְדוּ לְחַקֵּר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי גְדוֹלִים דְּבָרֵי יִשְׁעִיהוּ.
- 2 For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.
 כִּי אַכֵּן דִּבֶּר הוּא עַל כָּל הַדְּבָרִים הַנוֹגְעִים לְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה; עַל כֵּן, הִכְרַח הוּא כִּי אַכֵּן יִדְבַר אֶף אֶל הַגּוֹיִים.
- 3 And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.
 וְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר הָיוּ וְאֵף יִהְיוּ, כַּפִּי דְּבָרָיו אֲשֶׁר דִּבֶּר.
- 4 Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.
 עַל כֵּן שִׁיתוּ לְבַבְכֶם לְדְבָרֵי; כְּתֹבוּ אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִגַּדְתִּיכֶם; וְכַפִּי הַמוֹעֵד אֲשֶׁר לְאָב וְכַרְצוֹנוֹ, יָבֹאוּ הֵם אֶל הַגּוֹיִים.
- 5 And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.
 וְכָל הַשּׁוֹמְעַם אֶל דְּבָרֵי, וְנָחַם עַל חַטָּאתָיו, וּמִטְבָּל, הוּא יִשָּׁע. חִקְרוּ אֵת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, כִּי רַבִּים הֵם הַמְעִידִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 6 And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.
 וְאַחַר אֲשֶׁר אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאַחַר אֲשֶׁר בִּאֵר לָהֶם אֵת כָּל כְּתָבֵי הַקִּדְשׁ אֲשֶׁר בְּיַדֵּיהֶם הוּא הוֹסִיף וְדִבֶּר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: הִנֵּה, רְצוֹנִי כִּי תִכְתְּבוּ כְּתָבִים נוֹסְפִים אֲשֶׁר אֵין בְּיַדֵּיכֶם.

- 7 והוא אמר אל נְפִי: הֲבֵא נָא אֶת הַכְּתָבִים
אֲשֶׁר עָלֵיהֶם שְׁמַרְתֶּם.
- 8 ואחר אשר הביא נְפִי אֶת הַכְּתָבִים וְהִנֵּהם
לְפָנָיו, הוא הִבִּיט בָּהֶם וְאָמַר:
- 9 אָכֵן, אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, צִוִּיתִי אֶת עַבְדֵי שְׁמוּאֵל
הַלְמָנִי כִּי יַעֲיֵד לְפָנַי הָעַם הַזֶּה, כִּי בַיּוֹם אֲשֶׁר
יִפְאָר הָאָב אֶת שְׁמוֹ בִּי, יִקְוּמוּ קְדוֹשִׁים רַבִּים
מִן הַמֵּתִים וְיִפְּעוּ לְעֵינַי רַבִּים וְיִשְׁמְשׁוּ לְפָנָיִהֶם.
וְהוּא אָמַר לָהֶם: הֲלֹא כֵן הָיָה הַדְּבָר?
- 10 וְהַתְּלָמִידִים עָנוּ וְאָמְרוּ: אָכֵן, אֲדוֹנָנוּ, שְׁמוּאֵל
נִבֵּא כְּדַבְרֵיךָ, וְכָל דְּבָרָיו הִתְקַיְּמוּ.
- 11 וַיִּשׁוּעַ אָמַר לָהֶם: אֵיכָכָה לֹא כָּתַבְתֶּם אֶת
הַדְּבָר הַזֶּה, כִּי קָמוּ קְדוֹשִׁים רַבִּים וְהִפְּעוּ
לְעֵינַי רַבִּים וְשִׁמְשׁוּ לְפָנָיִהֶם?
- 12 וְנִפְי זָכַר כִּי לֹא נִכְתַּב הַדְּבָר הַזֶּה.
- 13 אַז צָוָה יֵשׁוּעַ כִּי יִכְתַּב הַדְּבָר; עַל כֵּן נִכְתַּב
הוּא כְּאֲשֶׁר צָוָה.
- 14 וְאַחַר אֲשֶׁר בָּאָר יֵשׁוּעַ אֶת כָּלל הַכְּתוּבִים
אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ עַל יְדֵיהֶם, הוּא צָוָם לְלַמֵּד אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הוּא בָּאָר לָהֶם.

כד

24

- 1 אַז הוּא צָוָם לְכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נָתַן
הָאָב לְמַלְאָכָי, אֲשֶׁר יֹאמַר לָהֶם. וְאַחַר אֲשֶׁר
כָּתְּבָם הוּא בָּאָרָם, וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִגִּיד
לָהֶם לֵאמֹר: כֹּה אָמַר הָאָב אֶל מַלְאָכָי: הִנְנִי
שֹׁלֵחַ מַלְאָכָי וּפְנֵה דֶרֶךְ לְפָנָי, וּפְתָאֵם יְבוֹא אֵל
הֵיכְלוֹ הָאֲדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים, וּמַלְאָךְ
הַבְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים הִנֵּה בָּא, אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת.
- 2 וּמִי מִכְּלִפְלֵל אֶת יוֹם בּוֹאוֹ, וּמִי הֶעֱמִיד בְּהִרְאוֹתָו?
כִּי הוּא כְּאֵשׁ מְצַרְרָה וְכַבְרִית מְכַבְּסִים.

- 3 And he shall sit as a refiner and purifier of silver: and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.
- וַיֵּשֶׁב מְצַרְףּוּ וּמְטַהֵר כֶּסֶף; וְטָהַר אֶת בְּנֵי לֵוִי, וְזָקַק אֹתָם כַּזָּהָב וְכַכֶּסֶף, וְהָיוּ לַיהוָה מְגִישֵׁי מִנְחָה בְצִדְקָה.
- 4 Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.
- וְעֹרְבָה לַיהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם, כִּימֵי עוֹלָם וְכַשָּׁנִים קִדְמֹנִיּוֹת.
- 5 And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow, and the fatherless, and that turn aside the stranger from his right, and fear not me, saith the Lord of hosts.
- וְקִרְבֹּתִי אֵלֵיכֶם לְמִשְׁפָּט; וְהִייתִי עַד מִמְהָר בְּמַכְשָׁפִים וּבַמְנַאֲפִים וּבַנִּשְׁבָּעִים לְשֹׁקֵר וּבַעֲשֵׂקֵי שֹׁכֵר שְׂכִיר אֲלֻמְנָה וְיִתּוֹם וּמִטִּי גֵר, וְלֹא יִרְאוּנִי, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת.
- 6 For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.
- כִּי אֲנִי יְהוָה לֹא שֹׁנִיתִי; וְאַתֶּם בְּנֵי יַעֲקֹב לֹא כָלִיתֶם.
- 7 Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me, and I will return unto you, saith the Lord of hosts. But ye said, Wherein shall we return?
- לְמִימֵי אֲבוֹתֵיכֶם סָרְתֶם מִחֻקֵּי, וְלֹא שָׁמַרְתֶּם. שׁוּבוּ אֵלַי וְאֶשׁוּבָה אֵלֵיכֶם, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת. וְאַמַּרְתֶּם: בְּמָה נָשׁוּב? וְהִקְבַע אָדָם אֱלֹהִים? כִּי אַתֶּם קִבְעִים אֹתִי. וְאַמַּרְתֶּם בְּמָה קִבְעֵנוּדָךְ? הַמַּעֲשֵׂר וְהַתְּרוּמָה.
- 8 Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye said, Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.
- בְּמַאֲרָה אַתֶּם נֹאֲרִים, וְאַתִּי אַתֶּם קִבְעִים, הַגּוֹי כָּלּוּ.
- 9 Ye are cursed with a curse: for ye have robbed me, even this whole nation.
- 10 Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in mine house, and prove me now herewith, saith the Lord of hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing, that there shall not be room enough to receive it.
- הַבִּיאוּ אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂר אֶל בַּיִת הָאוֹצָר, וְיִהְיֶה טָרֶף בְּבֵיתִי; וּבְחֻנּוּנֵי נָא בְּזֹאת, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת, אִם לֹא אֲפָתַח לָכֶם אֶת אַרְבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְהִרִיקְתִּי לָכֶם בְּרִיחַ עַד בְּלִי דֵי.
- 11 And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the field, saith the Lord of hosts.
- וְגַעַרְתִּי לָכֶם בְּאֹכֵל, וְלֹא יִשְׁחַת לָכֶם אֶת פְּרֵי הָאֲדָמָה; וְלֹא תִשְׁכַּל לָכֶם הַגֶּפֶן בְּשֹׁדָה, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת.
- 12 And all nations shall call you blessed: for ye shall be a delightsome land, saith the Lord of hosts.
- וְאִשְׁרוּ אֶתְכֶם כָּל הַגּוֹיִם, כִּי תִהְיוּ אַתֶּם אֶרֶץ חֶפְזָה, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת.
- 13 Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say, What have we spoken so much against thee?
- חֲזָקוּ עָלַי דְּבַרְיֵכֶם, אָמַר יְהוָה, וְאַמַּרְתֶּם: מַה נְדַבְּרָנוּ עָלֶיךָ?
- 14 Ye have said, It is vain to serve God: and what profit is it that we have kept his ordinance, and that we have walked mournfully before the Lord of hosts?
- אָמַרְתֶּם: שׁוּא עֲבַד אֱלֹהִים, וּמַה בְּצַע כִּי שָׁמַרְנוּ מִשְׁמֶרְתּוֹ וְכִי הִלְכְּנוּ קִדְרָנִית מִפְּנֵי יְהוָה צְבָאוֹת?
- 15 And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.
- וְעַתָּה אֲנַחְנוּ מְאֻשְׁרִים יְדִים; גַּם נִבְּנוּ עֹשֵׂי רָשָׁעָה; גַּם בָּחֲנוּ אֱלֹהִים וַיִּמְלְטוּ.

נָפִי ג כד:טז–כו:ב

- 16 אז נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יְהוָה אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וַיִּקְשַׁב יְהוָה וַיִּשְׁמָע; וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זְכוֹרֹן לְפָנָיו, לִירְאֵי יְהוָה וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ.
- 17 וְהָיוּ לִי, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת, לְיוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סִגְלָה; וְחִמַּלְתִּי עֲלֵיהֶם כַּאֲשֶׁר יַחְמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעֶבֶד אֹתוֹ.
- 18 וְשִׁבְתֶּם וְרִאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע, בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֶבֶדוֹ.
- 16 Then they that feared the Lord spake often one to another: and the Lord hearkened, and heard it, and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.
- 17 And they shall be mine, saith the Lord of hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them, as a man spareth his own son that serveth him.
- 18 Then shall ye return, and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

כה

25

- 1 כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בַעֵר כְּתַנּוּר; וְהָיוּ כָּל זֵדִים וְכָל עֹשֵׂה רָשָׁע קֵשׁ; וְלִהְיוֹת אִתָּם הַיּוֹם הַבָּא, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר לֹא יֵעֹזב לָהֶם שֵׁרֶשׁ וְעֵנָף.
- 2 וְזָרְחָה לָכֶם, יִרְאֵי שְׁמִי, שְׁמֹשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ; וַיִּצְאֲתֶם וּפְשָׁתֶם כְּעִגְלֵי מִרְבֵּק.
- 3 וְעִסוּתֶם רְשָׁעִים; כִּי יִהְיוּ אֶפְרַח תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת.
- 4 זְכוֹרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים.
- 5 הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֶת אֱלִיָּה הַנְּבִיא לְפָנָי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא.
- 6 וְהָשִׁיב לֵב אֲבוֹת עַל בְּנֵים, וְלֵב בְּנֵים עַל אֲבוֹתָם, פֶּן אָבֹא וְהִכִּיתִי אֶת הָאָרֶץ חָרָם.
- 1 For, behold, the day cometh, that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble: and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of hosts, that it shall leave them neither root nor branch.
- 2 But unto you that fear my name shall the sun of righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth, and grow up as calves of the stall.
- 3 And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of hosts.
- 4 Remember ye the law of Moses my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.
- 5 Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord:
- 6 And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

כו

26

- 1 וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הִגִּיד יֵשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא בְּאָרְם אֶל הַקְּהָל. אָכֵן, הוּא בְּאָר לָהֶם הַכֹּל, גְּדוֹלוֹת וּקְטָנוֹת.
- 2 וְהוּא אָמַר: הַכְּתוּבִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר לֹא הָיוּ בְּיַדְיָכֶם, צִוִּינִי הָאֵב כִּי אֶתֶּן לָכֶם; כִּי מִחֻמַּתּוֹ הִיא לְתַתָּם לְדוֹרוֹת אֲשֶׁר יָבוֹאוּ.
- 1 And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.
- 2 And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

נְפִי ג' כו:ג-יב

- 3 And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory—yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;
- 4 And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—
- 5 If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.
- 6 And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;
- 7 But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.
- 8 And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.
- 9 And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.
- 10 And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.
- 11 Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.
- 12 Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.
- וְהוּא בָּאָר לְהֵם אֶת כָּל הַדְּבָרִים, מִן הָרֵאשִׁית
וְעַד עַת בּוֹאוֹ בְּתִפְאַרְתּוֹ; אַכֵּן, אֶת כָּל הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר יְבוֹאוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, אַף עַד הַעֵת אֲשֶׁר
יִנְתְּכוּ הַיְסוּדוֹת בְּחֹם לֹוְהֵט וְהָאֲדָמָה תִּגָּל
כַּמְגֵּלָה, וְהַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ יִסְתַּלְקוּ;
- אַכֵּן, עַד לַיּוֹם הַגָּדוֹל וְהָאַחֲרוֹן, כַּאֲשֶׁר יַעֲמְדוּ
כָּל בְּנֵי הָאָדָם וְכָל הַמְּשֻׁפָּחוֹת וְכָל הָאֲמֹת
וְהַלְשׁוֹנוֹת לִפְנֵי אֱלֹהִים לְהַשְׁפִּיט עַל מַעֲשֵׂיהֶם,
אִם טוֹבִים וְאִם רָעִים.
- וְאִם טוֹבִים, חֻלְקֵם לְקוֹם לְחַיֵּי עוֹלָם; וְאִם רָעִים,
חֻלְקֵם לְקוֹם לְמִשְׁפַּט חָרָם; וְהֵם מִקְבִּילִים,
אֶחָד בְּעֵבֶר הָאֶחָד וְאֶחָד בְּעֵבֶר הָאֲחֵר, כְּפִי
הַרְחָמִים וְהַמְּשֻׁפָּט וְהַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּמִשְׁחֵי,
אֲשֶׁר הוּא הָיָה טָרַם רֵאשִׁית הָעוֹלָם.
- וְהִנֵּה, לֹא נִתֵּן לְכַתֵּב בְּסֵפֶר הַזֶּה אַף אֶת
חֵלֶק הַמְּאֵה מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אַכֵּן לְמַד
יִשׁוּעַ אֶת הָעָם;
- אֲךָ לֹוְחֹת נְפִי מְכִילִים אֶת רַב הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
לְמַד יִשׁוּעַ אֶת הָעָם.
- אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּתַבְתִּי אֲנִי, וְהֵם מְעַט
מִזְעָר מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר לְמַד יִשׁוּעַ אֶת הָעָם;
וְהִנֵּה אֲנִי כְּתַבְתִּים בְּעֵבֹר יוֹבְאוּ שׁוֹב אֶל הָעָם
הַזֶּה מֵאֵת הַגּוֹיִים, כְּדְבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יִשׁוּעַ.
- וְאַחֵר אֲשֶׁר יִקְבְּלוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
וְרֵאוּ הוּא כִּי יִמְבָּלוּם תְּחִלָּה, בְּעֵבֹר תְּנִסָּה
בָּהֶם אֲמוּנָתָם, וְהִנֵּה, אִם הֵם יֵאֱמִינוּ בְּדְבָרִים
הָאֵלֶּה, אֲזִי יִתְגַּלּוּ לְעֵינֵיהֶם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם
גְּדוֹלִים יוֹתֵר.
- אֲךָ הָיָה כִּי אִם לֹא יֵאֱמִינוּ בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה,
יִמְנְעוּ מֵהֶם הַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים, וְתִגָּזַר אֲשַׁמְתֵּם.
- הִנֵּה, עֲמַדְתִּי לְכַתְּבָם, אֶת כָּל אֲשֶׁר חָרוּטִים
עַל לֹוְחֹת נְפִי, אֲךָ יְהוָה מָנַע זֹאת כִּי אֶמַּר:
אֲנִסָּה אֶת אֲמוּנַת עַמִּי.
- לְכֵן, אֲנִי, מוֹרְמוֹן, כּוֹתֵב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
צִוִּי יְהוָה, וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרְמוֹן, שָׁם קֵץ לְדְבָרִי
וּמוֹסִיף לְכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוִּיתִי.

- 13 לְכֹן, רְצוֹנִי כִּי תִשְׁתִּיחוּ לַבָּרִךְ, כִּי הֶאֱדוֹן אֲבֹן לְמִדָּה אֶת הָעָם בְּמִשְׁחֵי שְׁלֹשָׁה יָמִים, וְאַחֲרֵי כֵן הוּא נִגְלָה אֲלֵיהֶם לְעֵתִים קְרוֹבוֹת, וּבָצַע לֶחֶם לְעֵתִים קְרוֹבוֹת, וּבָרַךְ עֲלֵיו וּנְתַנּוּ לָהֶם.
- 14 וְהוּא לְמִדָּה אֶת יְלָדֵי הַקְּהָל, אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַר, וְשִׁמַּשׁ לְפָנֵיהֶם; וְהוּא הִתִּיר אֶת לְשׁוֹנָם, וְהֵם דְּבָרוּ אֶל אֲבוֹתֵיהֶם דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים, גְּדוֹלִים אֲפִי מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר גִּלָּה לָעָם. אֲבֹן, הוּא הִתִּיר אֶת חֲרֻצְבוֹת לְשׁוֹנָם לְמַעַן יִמְלְלוּ.
- 15 וְהָיָה אַחֵר עָלוֹתוֹ הַשְּׁמַיִמָּה, זֶה הַפְּעַם הַשְּׁנִיָּה אֲשֶׁר נִגְלָה אֲלֵיהֶם, וְהִלֵּךְ אֶל הָאָב, אַחֵר אֲשֶׁר רָפָא אֶת כָּל חוֹלֵיהֶם וְאֶת פְּסוּחֵיהֶם וּפְקָח אֶת עֵינָיו עֲוֹרֵיהֶם וּפְתַח אָזְנֵי הַחֲרָשִׁים, אֲבֹן אַחֵר אֲשֶׁר עָשָׂה כָּל מִינֵי רְפוּי בָהֶם, וְהִקִּים אָדָם מִן הַמֵּתִים וְהִרְאָה לָהֶם אֶת כּוֹחוֹ, וְעָלָה אֶל הָאָב,
- 16 וְהָיָה, לְמַחֲרָת הַתְּקָבִצוּ הַקְּהָל יַחְדָּו וְרָאוּ אֶת הַיְלָדִים הָאֵלֶּה וְשָׁמְעוּם; אֲבֹן, אֲפִי עוֹלָלִים פְּתָחוּ פִּיהֶם וּמְלָלוּ נִפְלְאוֹת; וְנֶאֱסַר עַל כָּל אָדָם לְכַתֵּב אֶת אֲשֶׁר דְּבָרוּ.
- 17 וְהִתְלַמְּדוּ אֲשֶׁר בָּחַר יֵשׁוּעַ הַחֲלוֹ מִן הָעֵת הַזֶּה לְהַטְבִּיל אֶת כָּל הַבָּאִים אֲלֵיהֶם וּלְלַמְּדָם; וְכָל אֲשֶׁר הִטְבְּלוּ לְשֵׁם יֵשׁוּעַ מְלָאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
- 18 וְרַבִּים מֵהֶם רָאוּ וְשָׁמְעוּ דְּבָרִים בִּלְיַסְפָּרוּ אֲשֶׁר אֵין בְּרִשׁוֹת אָדָם לְכַתְּבָם.
- 19 וְהֵם לְמַדּוּ וְשִׁמְשׁוּ זֶה לְפָנָי זֶה, וְכָל הַדְּבָרִים הָיוּ מְשֻׁתָּפִים לָהֶם, וְכָל אָדָם נִהְיָ בְיִשְׁרָאֵל עִם רֵעֵהוּ.
- 20 וְכֵן הֵם עָשׂוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים כְּפִי אֲשֶׁר צִוָּם יֵשׁוּעַ.
- 21 וְהַמְטַבְּלִים לְשֵׁם יֵשׁוּעַ נִקְרְאוּ כְּנִסְיַת הַמְּשִׁיחַ.
- 13 Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.
- 14 And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.
- 15 And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—
- 16 Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.
- 17 And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.
- 18 And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.
- 19 And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.
- 20 And it came to pass that they did do all things even as Jesus had commanded them.
- 21 And they who were baptized in the name of Jesus were called the church of Christ.

כז

27

- וְהָיָה בְּעֵת אֲשֶׁר הָיוּ תַלְמִידֵי יֵשׁוּעַ בְּמִסְעֵיהֶם
וְהִטִּיפוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ וְאָף רָאוּ,
וְהִטְבִּילוּ בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ, הֵם הִתְאַסְּפוּ יַחְדָּו
וְהִתְאַחְדּוּ בַתְּפִלָּה אֲדִירָה וּבְצֹום.
- וַיֵּשׁוּעַ הוֹסִיף וְהִתְגַּלָּה אֲלֵיהֶם בְּעוֹד הֵם
מִתְפַּלְּלִים אֶל הָאֵב בְּשִׁמּוֹ. וַיֵּשׁוּעַ בָּא וְעָמַד
בְּתוֹכָם, וְאָמַר אֲלֵיהֶם: מַה חִפְצְכֶם כִּי
אֵתֶן לָכֶם?
- וְהֵם אָמְרוּ לוֹ: אֲדוֹנָנוּ, חִפְצֵנוּ כִּי תֹאמַר לָנוּ
אֵת הַשֵּׁם אֲשֶׁר נִקְרָא אֶת הַכְּנִסְיָה הַזֹּאת, כִּי
יֵשׁ מַחְלֻקוֹת בְּעַם עַל הַדְּבָר הַזֶּה.
- וְאָמַר לָהֶם הָאֲדוֹן: אַכֵּן הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם,
מִדּוּעַ יִלוּנוּ הָאֲנָשִׁים וְיָרִיבוּ עַל הַדְּבָר הַזֶּה?
- הֲלֹא הֵם קִרְאוּ אֶת כְּתָבֵי הַקְּדוֹשׁ, הַאוֹמְרִים כִּי
תִּקְחוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא
שְׁמִי? כִּי בְּשֵׁם הַזֶּה תִּקְרְאוּ בַיּוֹם הַהַחֲרוֹן.
- וְהַלּוֹקֵחַ עָלָיו אֶת שְׁמִי וְהַמְתֵּמֵד עַד הַקֵּץ,
הוּא יִשָּׁע בַּיּוֹם הַהַחֲרוֹן.
- עַל כֵּן, כֹּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ, בְּשְׁמִי תַעֲשׂוּ. לְכֵן
תִּקְרְאוּ אֶת שֵׁם הַכְּנִסְיָה בְּשְׁמִי; וְלֹאֵב תִּקְרְאוּ
בְּשְׁמִי, כִּי הוּא יְבָרֵךְ אֶת הַכְּנִסְיָה לְמַעְנֵי.
- וְכִיצַד תִּהְיֶה זֹאת כְּנִסְיָתִי אִם לֹא תִקְרָא בְּשְׁמִי?
כִּי אִם נִקְרָאת כְּנִסְיָה בְּשֵׁם מֹשֶׁה, כְּנִסְיַת מֹשֶׁה
הִיא; וְאִם הִיא נִקְרָאת בְּשֵׁם אָדָם, כְּנִסְיַת הָאָדָם
הִיא; אִךְ אִם בְּשְׁמִי נִקְרָאת הִיא, כְּנִסְיַתִּי הִיא,
אִם אַכֵּן בְּנוֹיִים חֲבָרִיָּה עַל בְּשׂוֹרְתִי.
- אַכֵּן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי בְּנוֹיִים אַתֶּם
עַל בְּשׂוֹרְתִי, עַל כֵּן תִּקְרְאוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ, בְּשְׁמִי; עַל כֵּן, וְהָיָה כִּי תִקְרְאוּ
אֶל הָאֵב, לְמַעַן הַכְּנִסְיָה, בְּשְׁמִי, הוּא
יִשְׁמַע אֶתְכֶם.
- וְאִם תִּהְיֶה הַכְּנִסְיָה בְּנוֹיָה עַל בְּשׂוֹרְתִי, יִרְאֶה
הָאֵב אֶת פְּעֻלּוֹ בְּקִרְבָּהּ.
- 1 And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.
- 2 And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?
- 3 And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.
- 4 And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?
- 5 Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;
- 6 And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.
- 7 Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.
- 8 And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.
- 9 Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;
- 10 And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

- 11 But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.
- 12 For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.
- 13 Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.
- 14 And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—
- 15 And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.
- 16 And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.
- 17 And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.
- 18 And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.
- 19 And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.
- 20 Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified
- וְאִם לֹא תִהְיֶה הַכְּנֶסְיָהּ בְּנִיּוּהָ עַל בְּשׂוּרְתִי, עַל פְּעַל אָדָם תִּיִסֵּד, אוֹ עַל פְּעַל הַשָּׁטָן, אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי לְשָׁעָה קָלָה יִשְׁמְחוּ אֲנָשִׁי בַּפְּעֻלָּם, וְעוֹד זְמַן מָה יָבוֹא הַקֶּץ, וְלֹא־רָץ הֵם יִגְדְּעוּ וְלֹא־שׁ הֵם יִשְׁלָכוּ, אֲשֶׁר מִמֶּנָּה אֵין שִׁיבָה.
- כִּי גְמוּל מַעֲשֵׂיהֶם יִרְדָּפֵם, אָכֵן, מִפְּנֵי מַעֲשֵׂיהֶם הֵם יִגְדְּעוּ; עַל כֵּן זְכְרוּ אֶת דְּבָרַי אֲלֵיכֶם.
- הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת בְּשׂוּרְתִי; וְזֹאת הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר נָתַתִּיכֶם: בְּאֵתִי אֶל הָעוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן אָבִי, כִּי הוּא שְׁלָחַנִי.
- וְאָבִי שְׁלָחַנִי בְּעִבּוֹר אֲנִישָׁא עַל הַצֶּלֶב; וּבְעִבּוֹר אַחַר אֲשֶׁר נִשְׂאתִי עַל הַצֶּלֶב אֲמַשְׁךְ אֶת כָּל הָאָדָם אֵלַי; כִּי כִּפִּי אֲשֶׁר נִשְׂאתִי אֲנִי בִיַּדִּי בְּנִי אָדָם, כֵּן יִנָּשְׂאוּ בְּנֵי הָאָדָם בְּיַדִּי הָאֵב לַעֲמֹד לְפָנַי, לְהִשְׁפֹּט עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אִם טוֹבִים וְאִם רָעִים.
- בְּעִבּוֹר זֹאת נִשְׂאתִי; בְּאֲשֶׁר אֲמַשְׁךְ אֵלַי, כִּפִּי כַּח הָאֵב, אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם, בְּעִבּוֹר יִשְׁפָּטוּ כִּפִּי מַעֲשֵׂיהֶם.
- וְכֹל אֲשֶׁר שָׁב מִחַטָּאָיו וּמִטְּבַל בְּשֵׁמִי מֵלֵא יִמְלֵא, וְאִם יִתְמַיד עַד הַקֶּץ, הִנֵּה, אוֹתוֹ אֲזַכֶּה לְפָנַי אָבִי בַּיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר אֶעֱמֹד לְשֹׁפֵט אֶת הָעוֹלָם.
- וְאֲשֶׁר לֹא יִתְמַיד עַד הַקֶּץ, אָכֵן, יִגְדַע, וְאֵל הָאֵשׁ יִשְׁלָה, אֲשֶׁר מִמֶּנָּה אֵין שִׁיבָה, כִּפִּי צְדָקַת הָאֵב.
- וְזֶה דְּבָרוֹ אֲשֶׁר נָתַן לְבְנֵי הָאָדָם. וְלָכֵן מִקַּיִם הוּא אֶת דְּבָרָיו אֲשֶׁר דָּבַר וְלֹא יִשְׁקֶר, כִּי אִם מִקַּיִם אֶת כָּל דְּבָרָיו.
- וְכֹל דְּבַר טְמֵא אֵינוֹ יָכוֹל לְהַכְּנֵס אֶל מַלְכוּתוֹ; לָכֵן לֹא יִכְנָסוּ אֶל מְנוּחָתוֹ, כִּי אִם אֵלֶּה אֲשֶׁר רָחַצוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם בְּדַמִּי מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם, וּמִפְּנֵי הַנְּחָמָם עַל כָּל חַטָּאֵיהֶם, וּמִפְּנֵי נְאֻמָּנוּתָם עַד הַקֶּץ.
- וְזֹאת הַמְצִוָּה: שׁוּבוּ מִחַטָּאֵיכֶם, כָּל אֲפִסֵּי אֶרֶץ, וּבֹאוּ אֵלַי וְהִטְבַּלְוּ בְּשֵׁמִי, בְּעִבּוֹר

- תתקדשו על ידי קבלת רוח הקדש, למען תעמדו ללא רבב, ביום האחרון.
- by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.
- 21 אכן הנני אומר לכם, זאת בשורתי, ויודעים אתם את הדברים אשר עליכם לעשות בכנסייתי כי את הדברים אשר ראיתם אותי עושה, תעשו גם אתם; אכן, את אשר ראיתם אותי עושה, אף אתם תעשו.
- 21 Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;
- 22 לכן, אם תעשו את הדברים האלה, ברוכים תהיו, כי תנשאו ביום האחרון.
- 22 Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.
- 23 כתבו את הדברים אשר ראיתם ושמתם, זולת אלה אשר נאסר עליכם.
- 23 Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.
- 24 כתבו את מעשי העם הזה, אשר יעשו, כפי אשר נכתבו המעשים אשר היו.
- 24 Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.
- 25 כי הנה, על פי הספרים אשר נכתבו, ואשר יכתבו, ישפט העם הזה, כי על ידיהם יודעו מעשיהם לבני האדם.
- 25 For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.
- 26 הנה, כל הדברים נכתבים מאת האב; על כן, על פי הספרים אשר יכתבו, ישפט העולם.
- 26 And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.
- 27 ידעו כי אתם תהיו שופטי העם הזה על פי המשפט אשר אתונכם, אשר משפט צדק הוא. לכן, אילו אנשים עליכם להיות? אכן אני אומר לכם, אף כמוני תהיו.
- 27 And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.
- 28 ועתה הולך אני אל האב; ואכן אני אומר לכם, כל אשר תבקשו מאת האב בשמי, נתון ינתן לכם.
- 28 And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.
- 29 על כן, בקשו וינתן לכם, דפקו ויפתח לכם. כי המבקש יקבל, והדופק יפתח לו.
- 29 Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.
- 30 ועתה, הנה גדולה שמחתי ומלאה היא, בעבורכם ובעבור הדור הזה. אכן, אף האב שש וכן כל מלאכי הקדש, בעבורכם ובעבור הדור הזה, כי איש מהם לא יאבד.
- 30 And now, behold, my joy is great, even unto fulness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.
- 31 הן רצוני כי תבינו; כי בנתי לאלה החיים עתה מן הדור הזה; ואיש מהם לא יאבד, ובהם שמחתי מלאה.
- 31 Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

נְפִי ג כז:לב-כח:ז

- 32 אך צר לי על הדור הרביעי אשר אחר הדור הזה, כי השטן מובילם בשבי, כהובל בן אבדון; כי הם ימכרוני תמורת כסף וזהב, ותמורת זה אשר ישחיתנו עש, ואשר גנבים יפרצו אליו ויגנבוהו; ביום ההוא אפקדם ואשיב את גמולם בראשם.
- 33 והיה ככלות ישוע לדבר את הדברים האלה הוא אמר אל תלמידיו: בואו בשער הצר; כי צר השער, וישרה הדרך המוליכה לחיים, ומעטים מוצאים. אך רחב השער, ורחבה הדרך המוליכה אלי מות, ורבים הבאים בהם, עד אשר ירד הלילה אשר בו לא יוכל איש לעשות מעשה.
- 33 And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

כח

28

- 1 ואחר אשר דבר ישוע את הדברים האלה, הוא דבר אל תלמידיו, איש-איש, ואמר להם: מה תחפצו ממני, אחר לכותי אל האב?
- 2 וכלם, וזילת שלשה, דברו לאמר: חפצים אנחנו, כי בהגיענו לגיל זקנה תסתים שליחותנו אשר קראתנו לשרת, בעבור נבוא עד מהרה אליה, אל מלכותך.
- 3 והוא אמר להם: ברוכים אתם על כי חפצתם את הדבר הזה ממני; על כן, אחר הגיעכם אל שנת שבעים ושתיים לחייכם, אתם תבואו אלי, במלכותי, ואצלי תמצאו מנוחה.
- 4 ואחר אשר דבר אל אלה הוא פנה אל השלשה ואמר אליהם: מה חפצכם כי אעשה למענכם, אחר לכותי אל האב?
- 5 והם התעצבו אל לבם, כי לא העזו לומר לו את דבר חפצם.
- 6 והוא אמר להם: הן יודע אני את מחשבותיכם, ואתם חפצתם את הדבר אשר בקש ממני יוחנן, יקירי, אשר היה עמי בעת שמשי בטרם נשאתי מעלה על ידי היהודים.
- 7 על כן תברכו אף יותר, כי לעולם לא תטעמו מות, כי אם תחיו ותחזו בכל מעשי האב לכני
- 1 And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?
- 2 And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.
- 3 And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.
- 4 And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?
- 5 And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the things which they desired.
- 6 And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.
- 7 Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of

נְפִי ג כח:ח-יז

- הָאָדָם, עַד אֲשֶׁר יִקְוּמוּ כָּל הַדְּבָרִים, כְּרִצּוֹן הָאֵב, בְּעֵת בּוֹאִי בְתִפְאֶרְתִּי בְכַח מְרוֹמַיִם.
- לְעוֹלָם לֹא תִסְבְּלוּ אֶת יְסוּרֵי הַמָּוֶת; אַךְ כְּאֲשֶׁר אָבּוֹא בְתִפְאֶרְתִּי, תִּשְׁתַּנּוּ כְהֶרֶף עֵין מִבְּנֵי תְמוֹתָהּ לְבְנֵי אֱלֹמֹת; וְאֲנִי תִבְרְכוּ בְמַלְכוּת אָבִי.
- 8 And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.
- אָכֵן, בְּהִיוֹתְכֶם בְּבֶשֶׁר, לֹא יִהְיֶה לְכֶם כָּל מִכְאוֹב וְאִף לֹא צַעַר, כִּי אִם עַל חַטָּאֵי הָעוֹלָם; וְאֵת כָּל זֹאת אֶעֱשֶׂה מִפְּנֵי חֲפָצְכֶם מִמֶּנִּי, כִּי חֲפָצְתֶם לְהִבְיֵא אֵלַי אֶת נַפְשוֹת בְּנֵי הָאָדָם, בְּעוֹד אֲשֶׁר עוֹמֵד הָעוֹלָם.
- 9 And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.
- וּבְעֵבוֹר זֹאת תִּהְיֶה לְכֶם שְׂמֵחָה שְׂלֵמָה, וְתִשְׁבּוּ בְמַלְכוּת אָבִי; אָכֵן, שְׂמֵחַתְכֶם תִּהְיֶה שְׂלֵמָה, כְּשִׂמְחָה הַשְּׂלֵמָה אֲשֶׁר הָאֵב נָתַן לִי. וְאִף כְּמוֹנֵי תִהְיוּ וְאֲנִי כְּאָב; וְהָאֵב וְאֲנִי אֶחָד.
- 10 And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;
- וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מַעֲיֵד עַל הָאֵב וְעָלַי; וְהָאֵב נוֹתֵן אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְבְנֵי הָאָדָם בְּעֵבוֹרֵי.
- 11 And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.
- וְהִיא אַחַר אֲשֶׁר דִּבֶּר יֵשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא נָגַע בְּאֶצְבָּעוֹ בְּכָל אִישׁ מֵהֶם, זוֹלַת הַשְּׁלֵשָׁה אֲשֶׁר נִוְעְדוּ לְהִשְׁתַּהוֹת עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, וּנְפָרַד מֵהֶם.
- 12 And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.
- וְהִנֵּה נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם, וְהִשְׁלֵשָׁה הֶעָלוּ הַשָּׁמַיִמָּה, וְהֵם רָאוּ וְשָׁמְעוּ דְבָרִים בְּלִי יִסְפָּרוּ.
- 13 And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.
- וְנִאָסַר עֲלֵיהֶם לְסַפֵּר דְבָר; וְאִף לֹא נָתַן לָהֶם כַּח לְהַגִּיד אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ וְשָׁמְעוּ.
- 14 And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;
- וְאִם בְּגוּפָם הָיוּ אוֹ מִחוּצָה לוֹ, לֹא יָכְלוּ לְהַגִּיד, כִּי נִדְמָה לָהֶם כְּהִתְחַלְפוֹת צוּרָתָם, כְּאֵלוֹ הִשְׁתַּנּוּ מִגּוּף בֶּשֶׁר אֶל מַצֵּב אֱלֹמֹת, עַד כִּי יָכְלוּ לְרֹאוֹת אֶת הַדְּבָרִים הַנּוֹגְעִים לְאֵלֵהֶם.
- 15 And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.
- אִךְ הֵם שָׁבוּ וְשָׁמְשׁוּ עַל פְּנֵי הָאָדָמָה; וְאוֹלָם הֵם לֹא שָׁמְשׁוּ בְּדְבָרִים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ וְרָאוּ, מִפְּנֵי הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוּוּ בְשָׁמַיִם.
- 16 But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.
- וְעַתָּה, אֵינֶנִּי יוֹדַע אִם מִיּוֹם הַתְּחַלְפוֹתָם הָיוּ הֵם בְּנֵי תְמוֹתָהּ אוֹ בְּנֵי אֱלֹמֹת;
- 17 And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

- 18 But this much I know, according to the record which hath been given— they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.
- אף זאת יודע אני, על פי הכתבים המסורים בְּדִנְנו: הם הלכו על פני הארץ, ושמשו לפני כל העם, וספחו אל הכנסייה את כל אשר האמינו בהטפתם והטבילום; וכל המטבילים קבלו את רוח הקדש.
- 19 And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.
- והם השלכו אל בית הכלא על ידי האנשים אשר לא חברו אל הכנסייה. ולא יכלו בתי הכלא להכילם כי נבקעו.
- 20 And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.
- והם השלכו אל עמקי האדמה, אף הם הכו את האדמה על ידי דבר אלהים, עד כי השתחררו בכחו מן המעמקים; על כן לא יכלו כולאיהם לכרות בורות עמקים דים להחזיקם.
- 21 And thrice they were cast into a furnace and received no harm.
- שלוש פעמים הם השלכו אל כבשן אש ולא נפגעו כלל.
- 22 And twice were they cast into a den of wild beasts; and behold they did play with the beasts as a child with a suckling lamb, and received no harm.
- ופעמים הם השלכו אל גב חיות פרא; והנה, הם שחקו עם החיות כילד עם ש, ולא נפגעו כלל.
- 23 And it came to pass that thus they did go forth among all the people of Nephi, and did preach the gospel of Christ unto all people upon the face of the land; and they were converted unto the Lord, and were united unto the church of Christ, and thus the people of that generation were blessed, according to the word of Jesus.
- והיה כי הם הלכו בקרב כל עם נפי והטירו את בשורת המשיח לכל בני האדם אשר על פני הארץ. והאנשים הפכו למאמיני יהוה ונספחו אל כנסיית המשיח. כה התברכו אנשי הדור ההוא כדבר ישוע.
- 24 And now I, Mormon, make an end of speaking concerning these things for a time.
- ועתה, אני, מורמון, מכלה את דברי, לזמן מה, על אודות הדברים האלה.
- 25 Behold, I was about to write the names of those who were never to taste of death, but the Lord forbade; therefore I write them not, for they are hid from the world.
- הנה, עמדתי לכתוב את שמות אלה אשר לעולם לא יטעמו מות, אף יהוה אסר זאת; לכן אינני כותבם, כי נסתרים הם מבני תבל.
- 26 But behold, I have seen them, and they have ministered unto me.
- אף הנה, אני ראיתים והם שמשו לפני.
- 27 And behold they will be among the Gentiles, and the Gentiles shall know them not.
- והנה, הם יהיו בקרב הגויים, והגויים לא יכירו.
- 28 They will also be among the Jews, and the Jews shall know them not.
- והם יהיו אף בקרב היהודים, והיהודים לא יכירו.
- 29 And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in his wisdom that they shall minister unto all the scattered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds, tongues and people, and shall bring out of them unto
- ויום יבוא, כאשר בחקמתו ימצא יהוה לנכון, והם ישמשו לפני כל שבטי ישראל הנפוצים, ולפני כל האמות והמשפחות והלשונות והעמים, ויביאו מתוכם נפשות רבות אל

- ישוע, בעבור יתקיים חפצם ואף מפני כח
אלהים המשכנע אשר בהם.
- 30 And they are as the angels of God, and if they shall pray unto the Father in the name of Jesus they can show themselves unto whatsoever man it seemeth them good.
- והם כמלאכי אלהים, ואם יתפללו אל
האב בשם ישוע, יוכלו להראות עצמם
אל כל אדם אשר ייטב בעיניהם.
- 31 Therefore, great and marvelous works shall be wrought by them, before the great and coming day when all people must surely stand before the judgment-seat of Christ;
- על כן גדולים ונפלאים המעשים אשר יעשו
על ידיהם, לפני היום הגדול הקרב, כאשר כל
בני האדם התיצב ותיצבו לפני כס המשפט
אשר למשיח.
- 32 Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.
- אכן, אף בקרב הגויים יהיה מעשה גדול ונפלא,
אשר יעשה על ידיהם, לפני יום הדין ההוא.
- 33 And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.
- ואלו היו לכם כל כתבי הקדש המספרים על
כל מעשי המשיח הנפלאים, הייתם יודעים, על
פי דברי המשיח, כי הדברים האלה בוא יבואו.
- 34 And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;
- ואוי לאשר לא ישמע לדברי ישוע, ואף לדברי
נבחריו השלוחים ממנו אליהם, כי כל אשר
איננו מקבל את דברי ישוע, או את דברי
שליחיו, אין הוא מקבל אותם; לכן הוא לא
יקבלם ביום האחרון.
- 35 And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?
- הן טוב היה להם לולא נולדו. התחשבו פי
תוכלו להפטר מדין אלהים אשר כבודו מחלל,
הנרמס ברגלי בני אדם, למען תבוא הישועה?
- 36 And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—
- ועתה, באשר לאלה אשר דברתי עליהם
כי בחרם האדון, והם השלשה אשר העלו
השמימה, אשר לא ידעתי אם נטהרו
מהיותם בני מות לבני אלמות;
- 37 But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;
- והנה, מאז אשר כתבתי, בקשתי מיהוה
לדעת, וממנו נגלה לי, כי על גופם היה לעבר
תמורה, ולא, יטעמו הם מות.
- 38 Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.
- לכן, בעבור לא יטעמו מות, נעשתה תמורה
בגופם, לבל יסבלו מכאוב ואף לא צער, כי
אם על חטאי העולם.
- 39 Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.
- והתמורה הזאת לא היתה כזאת אשר תחול
ביום האחרון; כי נעשתה בהם תמורה אשר
על ידיה לא יכול להיות לשטן שלטון בהם
ואף לא יכול הוא לפתותם; כי הם התקדשו
בגופם עד כי הפכו קדושים, ולא יכלו כחות

40 And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell eternally in the heavens.

הָאָרֶץ לְהַחְזִיק בָּהֶם. בְּמַצָּב הַזֶּה הֵם נוֹעְדוּ לְהִשָּׁאֵר עַד יוֹם הַדִּין אֲשֶׁר לְמִשְׁיחַ. וּבַיּוֹם הַהוּא נִכְוָנָה לָהֶם תְּמוּרָה גְּדוּלָה יוֹתֵר, וְהֵם יִתְקַבְּלוּ בְּמַלְכוּת הָאָב מִבְּלִי לְצֵאת עוֹד; אַכֵּן, הֵם נוֹעְדוּ לִשְׁכֹּן עִם אֱלֹהִים בְּמְרוֹמִים לְעוֹלָם.

כט

29

- 1 And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.
- וְעַתָּה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כִּי־אֵתָּה יִהְיֶה בְּחֻקְמַתּוֹ כִּי נִכְוָנָה שְׁעַת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְבוֹא אֶל הַגּוֹיִים כְּדַבְּרוֹ, אַתֶּם תִּדְעוּ כִּי הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאָב עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבַּר שְׂבִיתָם אֶל אֲרָצוֹת נַחֲלָתָם כְּבָר הַחֲלָה לְהִתְקַיֵּם.
- 2 And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.
- וְתִדְעוּ כִּי דְבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר הִגִּידוּ הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים יִתְקַיְּמוּ כֻלָּם; וְאַל לָכֶם לוֹמַר כִּי מְשַׁהָה יְהוָה אֶת בּוֹאוֹ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
- 3 And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.
- וְאַל לָכֶם לְדַמּוֹת בְּלִבְכֶם כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִאֲמְרוּ שׁוֹא הֵמָּה; כִּי הִנֵּה, יִזְכֹּר יְהוָה אֶת בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר כָּרַת עִם עַמּוֹ, בֵּית יִשְׂרָאֵל.
- 4 And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.
- וּבְרֵאוֹתְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מוֹפִיעִים בְּקִרְבְּכֶם, אַל לָכֶם לְהוֹסִיף לְבוֹז לְמַעֲשֵׂי יְהוָה, כִּי חָרֵב מִשְׁפָּטוֹ בַּיַּמִּינוּ; וְהִנֵּה בַּיּוֹם הַהוּא, אִם תְּבוּזוּ לְמַעֲשָׂיו, מִהֵרָה יִשְׁלַחַה בְּכֶם לְהַשִּׁיגְכֶם.
- 5 Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!
- אֹי לְאֲשֶׁר יְבוֹז לְמַעֲשֵׂי יְהוָה; אַכֵּן, אֹי לְאֲשֶׁר יִכְחַשׁ בְּמִשְׁיחַ וּבְפַעְלָו!
- 6 Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!
- אַכֵּן, אֹי לְאֲשֶׁר יִכְחַשׁ בְּחֻזְיוֹנוֹת יְהוָה, וְאֲשֶׁר יֹאמַר כִּי אֵין יְהוָה מוֹסִיף לְפַעֵל עַל יְדֵי חֻזְיוֹנוֹת אוֹ נְבוּאָה אוֹ עַל יְדֵי מִתְּנוֹת אוֹ לְשׁוֹנוֹת אוֹ רְפוּי אוֹ עַל יְדֵי כַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ!
- 7 Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!
- אַכֵּן, אֹי לְאֲשֶׁר יֹאמַר בַּיּוֹם הַהוּא, בְּעִבּוֹר בְּצַע, כִּי אֵין כָּל גַּם מִבְּצַע עַל יְדֵי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. כִּי הַעוֹשֶׂה זֹאת, יִהְיֶה כְּכֵן אֲבִדוֹן, אֲשֶׁר לֹא יִרְחַם לוֹ, כְּדַבַּר הַמְּשִׁיחַ!
- 8 Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.
- וְאַל לָכֶם לְשַׂרֵק וּלְבוֹז לַיהוּדִים, וְאִף לֹא לְשַׂחֵק לָהֶם אוֹ לְכָל שְׂרִיד מִבֵּית יִשְׂרָאֵל; כִּי הִנֵּה, זוֹכֵר יְהוָה אֶת בְּרִיתוֹ אִתְּם וְהוּא אַכֵּן יַעֲשֶׂה לָהֶם כְּדַבַּר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַעֲשׂוֹת.

לְכֹן, אֵל לְכֹם לְסָבֵר כִּי תוֹכְלוּ לְהַחֲלִיף אֶת
יְמִין יְהוָה בְּשִׂמְאַלְוֹ, לְבַל יוֹצִיא אֶת מִשְׁפָּטוֹ
בְּקִיּוֹם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל.

9 Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

ל

30

שְׁמַעוּ, גוֹיִים, וְהֶאֱזִינוּ לְדַבְּרֵי יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ,
בְּן אֵל חַי, אֲשֶׁר צִוֵּנִי לְדַבֵּר עֲלֵיכֶם, כִּי הִנְהוּ
מִצִּוְנִי לְכַתֵּב, לֵאמֹר:

1 Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

שׁוּבוּ, כָּל הַגּוֹיִים, מִרְשָׁעַת דַּרְכֵיכֶם וְהִנְחֵמוּ
עַל רַעַת מַעֲשֵׂיכֶם; עַל שְׁקָרֵיכֶם וְכִזְבֵיכֶם,
עַל זְנוּנֵיכֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיכֶם הַנְּסֻתוֹת, עַל
עֲבוֹדַת אֱלִילֵיכֶם וּמַעֲשֵׂי הַרְצַח וְתַרְמִיּוֹת
כַּהֲנֵיכֶם, וְעַל הַקְּנָאָה וְהַמְרִיבוֹת וְעַל כָּל
רְשָׁעֵיכֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיכֶם וּבֹאוּ אֵלַי, וְהִטְבַּלְוּ
בְּשֵׁמִי, בְּעַבּוֹר תְּקַבְּלוּ מַחִילָה עַל חַטָּאתֵיכֶם
וְתִמְלְאוּ בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, לְמַעַן תִּמְנוּ עִם בְּנֵי
עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה.

2 Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

סֵפֶר נְפִי ד

THE BOOK OF 4 NEPHI

סֵפֶר נְפִי, הוּא נְפִי בֶן נְפִי, מִתְּלִמֵידי יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.
סֵפֹר קוֹרוֹת עִם נְפִי עַל פִּי סֵפֶר זְכוֹנוֹתָיו. (בְּעֶרְךָ
321–35 לְסִפְיָהּ.)

The book of Nephi, who is the son of Nephi, one of the disciples of Jesus Christ. An account of the people of Nephi, according to his record. (About A.D. 35–321.)

א

1

וְהָיָה כִּי חָלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע וְכֹן שְׁנַת
שְׁלֹשִׁים וָחֲמִשׁ. וְהִנְהוּ הַקִּימוּ תְּלִמֵידי יֵשׁוּעַ
כְּנִסְיָהּ לְמִשִּׁיחַ בְּכָל הָאָרְצוֹת אֲשֶׁר סָבִיב. וְכָל
אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֵיהֶם, וְאָכְנוּ שָׁבוּ מִחַטָּאתֵיהֶם,
וְהִטְבְּלוּ בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ וְאִף קִבְּלוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

1 And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

וְהָיָה בְּשִׁנַּת שְׁלֹשִׁים וָשֵׁשׁ הִפְכוּ הַכֹּל, נְפִיִים
וְלָמְנִים, מֵאֲמִינֵי יְהוָה, עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְלֹא
הָיוּ בֵּינֵיהֶם מְרִיבוֹת וּמַחֲלוֹקוֹת, וְכָל אִישׁ נָהַג
בִּישָׁר עִם רֵעֵהוּ.

2 And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

וּבְכָל אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם הָיוּ שְׁתַּפְּיִים; עַל כֵּן לֹא
הָיָה בֵּיהֶם עֲשִׂיר וָעֲנִי, אוֹ עֶבֶד וְחֹפְשִׁי, כִּי הַכֹּל
הָיוּ חֹפְשִׁיִים וְנוֹטְלִים חֶלֶק בְּמַתַּת שָׁמַיִם.

3 And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

נְפִי ד א:ה-יֵד

וְאִף שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשֶׁבַע חֲלָפָה, וְהַשְּׁלוֹם עוֹדוֹ
נִמְשָׁךְ בְּאֶרֶץ.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also,
and there still continued to be peace in the land.

וּבָעֵת הַהִיא נַעֲשׂוּ מַעֲשִׂים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים
עַל יְדֵי תַלְמִידֵי יֵשׁוּעַ; אַכֵּן, הֵם רָפְאוּ חוֹלִים
וְהַקִּימוּ מֵתִים, הִסְבּוּ הֶלִיכָה לַפְסָחִים וְנָתְנוּ
מְאֹר עֵינַיִם לְעֹרְרִים וְשִׁמְעָה לַחֲרָשִׁים, וְהֵם
עָשׂוּ כָּל מִיּוֹנֵי נְסִים בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם; וְכָל
נְסִיחָם לֹא נַעֲשׂוּ כִּי אִם בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ.

5 And there were great and marvelous works wrought by the disciples
of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and
cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf
to hear; and all manner of miracles did they work among the children
of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of
Jesus.

כֹּה חֲלָפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשִׁמּוֹנָה וְכֹן שְׁנֹת
שְׁלֹשִׁים וְתֵשַׁע, אַרְבָּעִים, אַרְבָּעִים וְאַחַת,
אַרְבָּעִים וְשָׁתַיִם, אַכֵּן, עַד שְׁנַת אַרְבָּעִים וְתֵשַׁע,
חֲמִשִּׁים, חֲמִשִּׁים וְאַחַת, חֲמִשִּׁים וְשָׁתַיִם וְעַד
שְׁנַת חֲמִשִּׁים וְתֵשַׁע, אֲשֶׁר חֲלָפָה אֵף הִיא.

6 And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty
and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until
forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the
fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

וַיְהוּהוּ הַצְּלִיחַם בְּאֶרֶץ עַד מְאֹד; אַכֵּן, עַד כִּי
הֵם בָּנוּ שְׁנֵי עָרִים בְּמִקּוֹם הָעָרִים הַשְּׂרוּפוֹת.

7 And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch
that they did build cities again where there had been cities burned.

אֵף אֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַהִיא, זִרְעֻחַמְלָה,
הֵם בָּנוּ שְׁנֵי עָרִים.

8 Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

אֲדָּהּ הָיוּ עָרִים רַבּוֹת אֲשֶׁר שָׁקְעוּ, וּמִיָּם נָקוּ
בְּמִקּוֹמָן; עַל כֵּן לֹא נָתַן ה' לָקוֹמָם אֶת
הָעָרִים הָאֵלֶּה.

9 But there were many cities which had been sunk, and waters came up
in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

וְהִנֵּה, הַתְּחַזֵּק עִם נְפִי, וְהֵם רַבּוּ מִהֵר מְאֹד
וְהָיוּ לְעַם נָאֵה וְנִעְמִים.

10 And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax
strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly
fair and delightsome people.

וְהֵם נָשְׂאוּ וְנָשְׂאוּ, וְהִתְבָּרְכוּ כַּמְּלֵא דְבָרֵי
הַבְּרִית אֲשֶׁר דָּבַר אֱלֹהֵיהֶם יְהוָה.

11 And they were married, and given in marriage, and were blessed
according to the multitude of the promises which the Lord had made
unto them.

וְהֵם לֹא הוֹסִיפוּ לָלֶכֶת אַחַר תּוֹרַת מֹשֶׁה
וְחֻקוֹתֶיהָ, כִּי אִם בְּדֶרֶךְ הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר קִבְּלוּ
מֵאֱדוֹנֵיהֶם וְאֱלֹהֵיהֶם, בְּהוֹסִיפָם לְצִוּוֹם
וּלְהִתְפַּלֵּל, וּלְהִתְעַד יַחַד לְעֵתִים קְרוֹבוֹת,
לְתַפְּלָה וּלְשִׁמְעִיעַת דְּבַר יְהוָה.

12 And they did not walk any more after the performances and ordinances
of the law of Moses; but they did walk after the commandments which
they had received from their Lord and their God, continuing in fasting
and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the
word of the Lord.

וְלֹא הָיְתָה מְרִיבָה בְּקֶרֶב כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
בְּכָל הָאֶרֶץ; אֲדָּהּ הָיוּ נְסִים גְּדוֹלִים, אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ
בְּקֶרֶב תַּלְמִידֵי יֵשׁוּעַ.

13 And it came to pass that there was no contention among all the people,
in all the land; but there were mighty miracles wrought among the
disciples of Jesus.

וְהָיָה כִּי חֲלָפָה שְׁנַת שֶׁבַעִים וְאַחַת, וְכֹן שְׁנַת
שֶׁבַעִים וְשָׁתַיִם, וּבְקֶצֶרָה, חֲלָפוּ כָּל הַשָּׁנִים עַד
שְׁנַת שֶׁבַעִים וְתֵשַׁע, אַכֵּן, אֵף שְׁנַת מֵאָה,

14 And it came to pass that the seventy and first year passed away, and
also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and
ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed

- ותלמידי ישוע, אשר בחרם, הלכו כלם אל גן עדן אשר לאלהים, וזלת השלשה אשר נועדו להשתתות; ותלמידים אחרים הסמכו תחתיהם; ורבים מן הדור ההוא עברו מן העולם.
- 15 And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.
- 16 And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.
- 17 There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of —ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.
- 18 And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.
- 19 And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.
- 20 And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.
- 21 And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.
- 22 And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.
- 23 And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the
- ולא היתה בארץ כל מחלוקת, מפני אהבת אלהים אשר שְׁכְנָה בְּלִבְ הָעָם.
- ולא שָׁרְרָה בִּינֵיהֶם קִנְיָה, וְלֹא מְרִיבָה, וְלֹא הַמְלָה, וְאֵף לֹא זְנוּת וּמְרֵמָה וְרִצְח וְכָל מִין זְמָה; אֲכֹן, לֹא יָכַל לְהִיּוֹת עִם מְאֻשָּׁר יוֹתֵר בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּרָאָה יְד אֱלֹהִים.
- אֲכֹן, לֹא הָיָה בָהֶם שׂוֹדֵד אוֹ רוֹצֵחַ, וְלֹא הָיוּ לְמַנִּים וְלֹא כָל בְּנֵי עִם אַחֵר. כִּי הִכַּל הָיוּ אַחַד, בְּנֵי הַמְּשִׁיחַ וְיוֹרְשֵׁי מַלְכוּת אֱלֹהִים.
- הִנֵּה, מֵה מְבֹרָכִים הָיוּ! כִּי בִּרְכָם יְהוּה בְּכָל מַעֲשֵׂיהֶם, וְהֵם הָיוּ מְבֹרָכִים וּמְצַלְיָחִים, עַד אֲשֶׁר חָלְפָה שְׁנַת מֵאָה וְעֶשְׂרִי; וְהַדּוֹר הָרִאשׁוֹן מִיְמֵי יֵשׁוּעַ עָבַר מִן הָעוֹלָם, וְלֹא הָיָה רִיב בְּכָל הָאָרֶץ.
- וְהָיָה בְּעַת הַהִיא, כִּי נָפִי, אֲשֶׁר רָשַׁם אֶת כְּתָב הַזְּכוּרֹן הָאֶחָדֹן הַזֶּה, וְהוּא רָשָׁמוּ עַל גְּבֵי לוחות נְפִי, מֵת; וְאַחֲרָיו רָשַׁם אוֹתוֹ בְּנוֹ עָמוֹס, אֲשֶׁר אָף הוּא רָשָׁמוּ עַל לוחות נְפִי.
- וְהוּא רָשַׁם אֶת כְּתָב זְכוּרוֹנוֹ בְּמִשְׁוֹ שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע שָׁנִים, וּבְכָל הָעַת הַהִיא נִמְשָׁךְ הַשְּׁלוֹם בְּאָרֶץ, וְזֹלַת חֶלֶק קָטָן מִן הָעָם אֲשֶׁר מָרְדוּ בְּכִנְסִיָּה וְלָקְחוּ לָהֶם אֶת הַשֵּׁם לְמַנִּים; וְכֹה שָׁבוּ וְהָיוּ לְמַנִּים בְּאָרֶץ.
- וְגַם עָמוֹס מֵת, וְזֹאת מֵאָה וְתֵשְׁעִים וְאַרְבַּע שָׁנִים מֵעַת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ; וְאַחֲרָיו רָשַׁם אֶת סֵפֶר הַזְּכוּרוֹנוֹת בְּנוֹ עָמוֹס, אֲשֶׁר הוּא כְּמוֹ כֵן רָשָׁמוּ עַל לוחות נְפִי. וְכָתְבוּ נְרָשַׁם אָף הוּא בְּסֵפֶר נְפִי, אֲשֶׁר הוּא הַסֵּפֶר הַזֶּה.
- וְהָיָה כִּי חָלְפוּ מֵאַתִּים שָׁנָה וְכָל הַדּוֹר הַשֵּׁנִי עָבַר מִן הָעוֹלָם, וְזֹלַת מְתֵי מְעַט.
- וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרְמוֹן חֹפֵץ כִּי תִדְעוּ כִּי בְנֵי הָעָם רָבוּ, עַד כִּי פָשְׁטוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְאֵף

- התעשרו מאוד, כי צלחה דרכם במשיח.
- land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.
- 24 והנה, בשנת מאתיים ואחת קמו ביניהם אנשים אשר התנשאו בגאווה, בלבשים לבושים יקר וכל מיני פניני חן ושכיות העולם.
- 24 And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.
- 25 ומן העת ההיא חדלו קנינם והונם להיות משתפים.
- 25 And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.
- 26 והם החלו להפילג למעמדות; והם בנו לעצמם כנסיות בעבור בצע, והחלו לכחש בכנסית האמת אשר למשיח.
- 26 And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.
- 27 וכעבר מאתיים ועשר שנים רבו הכנסיות בארץ; אכן, רבות היו הכנסיות אשר טענו כי הן יודעות את המשיח; אך הן פחשו בעקרי בשורתו, עד כי קבלו כל מיני רשעה בקרבם, והן שמשו את אשר קדש הוא לאשר לא היו ראויים לו ולכן אסור להם.
- 27 And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.
- 28 והכנסיה הזאת גדלה ועצמה מפני עוון ומפני כח השטן אשר קנה שביטה בלבם.
- 28 And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.
- 29 ועוד הייתה שמה כנסיה אחרת אשר כחשה במשיח; ואנשיה רדפו את אנשי כנסית האמת אשר למשיח, מפני ענותם ואמונתם בו; והם בזים מפני הנפלאות הרבות אשר נעשו בקרבם.
- 29 And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.
- 30 על כן הם הפעילו כח ושררה על תלמידי ישוע אשר נשארו בקרבם, והשליכום אל הפלא; אך על ידי כח דבר אלהים, אשר היה בהם, נבקעו בתי הפלא והם יצאו ועשו נפלאות גדולות בקרב העם.
- 30 Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.
- 31 ואולם, ועל אף כל הנסים האלה, הקשו האנשים את לבם ובקשו להרגם, אכן, כיהודים אשר בירושלם אשר בקשו להרג את ישוע, כפי דברו.
- 31 Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.
- 32 והם השליכום אל כבשני אש, והם יצאו מהם בלא פגע.
- 32 And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

- 33 הם אף השליכום אל גבי חיות פּרא, אף הם שְׁחָקוּ עִם חַיֹּת הַפְּרָא כְּשֶׁחָק יֶלֶד עִם שֶׂה; וְהֵם יֵצְאוּ מֵהֶם בְּלֹא פָגַע.
- 34 Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.
- על אף זאת, הקשו האנשים את לבם, כי הנהיגום כמרים ונביאי שקר רבים לבנות כנסיות רבות ולעשות כל מיני און. והם הכו את אנשי ישוע, אף אנשי ישוע לא השיבו מכה. וכה הם שקעו בחסר אמונה וברשעה משנה לשנה, עד אשר חלפו מאתיים ושלשים שנה.
- 35 And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.
- ובשנה ההיא, שנת מאתיים שלשים ואחת, היה פלוג גדול בעם.
- 36 And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;
- ובשנה ההיא קם עם אשר נקרא שְׁמֵם הַנְּפִיִּים. והם היו מאמינים בנים במשיח; ובתוכם היו אלה אשר נקראו בפי הלמנים יַעֲקֹבִים וְיוֹסֵפִים וְזוֹרְמִים.
- 37 Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.
- על כן נקראו מאמיני המשיח הכנים ועובדיו באמת, אשר בהם היו שלשת תלמידי ישוע אשר נשארו בארץ, בשם נפיים, ויעקבים ויוספים וזורמים.
- 38 And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.
- ואלה אשר מאסו בבשורה נקראו למנים ולמואלים וישמעאלים. והם לא הדרדרו אל חסר אמונה כי אם בזדון מרדו בבשורת המשיח; והם למדו את בניהם כי אל להם להאמין, כאבותיהם, אשר מראשיתם שקעו בחסר אמונה.
- 39 And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.
- והיה זה מפני רשעת אבותיהם ותועבתם, כפי אשר היה בראשונה. אכן, הם למדו לשנא את בני אלהים, כפי אשר למדו הלמנים מראשיתם לשנא את בני נפי.
- 40 And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.
- כה חלפו מאתיים וארבעים וארבע שנים וכה היו עניני העם בעת ההיא. וחלק העם הרשע התחזקו ומספרם רב עד מאד ממספר עם אלהים.
- 41 And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.
- והם הוסיפו לבנות להם כנסיות ולפארן בכל מיני יקרות; כה חלפו מאתיים וחמשים שנה, ואף מאתיים ושישים שנה.

- 42 And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.
- וְהָיָה כִּי חָלַק הָעָם הָרָשָׁע שָׁב לְהַקִּים אֶת הַשְּׁבוּעוֹת וְאֶת אֲגָדוֹת הַסֵּתֶר אֲשֶׁר לְגַדְיָאֲנָטוֹן.
- 43 And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and became vain like unto their brethren, the Lamanites.
- וְהָיָה כִּי אָף הָעָם הַנִּקְרָא עִם נְפִי הֵחֵלוּ לְהִתְנַשָּׂא בְּלִבָּם מִפְּנֵי רַב עֲשָׂרָם, וְלָלַכְתָּ בְּדַרְכֵי הֶבֶל כְּאֶחֵיהֶם הַלָּמָנִים.
- 44 And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.
- וּמִן הָעֵת הַזֶּה הָיָא הֵחֵלוּ תַלְמִידֵי יֵשׁוּעַ לְהִתְעַצֵּב עַל חַטָּאֵי הָעוֹלָם.
- 45 And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.
- וְהָיָה כְּחֻלְף־שָׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה הָיוּ שְׁנֵי הָעַמִּים, הַנְּפִיִּים וְהַלָּמָנִים כְּאֶחָד, מְרַשָּׁעִים מְאֹד, אִישׁ כְּאֶחָיו.
- 46 And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.
- וְשׁוֹדְדֵי גַדְיָאֲנָטוֹן הִתְפָּשְׁטוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְלֹא הָיָה אִישׁ צַדִּיק, זֹולַת תַּלְמִידֵי יֵשׁוּעַ, וְהֵם צָבְרוּ שֵׁפַע זָהָב וְכֶסֶף בְּאוֹצְרוֹתֵיהֶם וְהֵם שָׁלְחוּ אֶת יָדָם בְּכָל מִינֵי דַרְכֵי מִסְחָר.
- 47 And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.
- וְהָיָה כְּעֵבֶר שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, בְּעוֹד הָעָם מִחַזִּיק בְּרַשָּׁעוֹתוֹ, מֵת עָמוֹס, וְאַחִיו, אַמָּרוֹן, רָשַׁם אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן אַחֲרָיו.
- 48 And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.
- וְהָיָה כְּחֻלְף־שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, הִצְפִּין אַמָּרוֹן, אֲשֶׁר עוֹרְרָתָהּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן הַקְּדוּשִׁים, אֲכֹן, אֶת כָּל כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר נִמְסְרוּ מִדוֹר לְדוֹר, אֲשֶׁר הֵם קְדוּשִׁים, עַד שְׁנַת שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים לְבוֹא הַמָּשִׁיחַ.
- 49 And he did hide them up unto the Lord that they might come again unto the remnant of the house of Jacob according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.
- אֲכֹן, הוּא הִצְפִּינָם לְשֵׁם יְהוָה, בְּעֵבֹר יְשׁוּבוּ אֶל שְׂאֲרֵית בֵּית יַעֲקֹב, כְּפִי נְבוֹאוֹת יְהוָה וְדַבְּרֵי בְרִיתוֹ. וְזֶה סוֹף כְּתָב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְאַמָּרוֹן.

ספר מורמון

THE BOOK OF MORMON

מורמון מקבל לידיו את כתבי הזכרון של הנפיים. הוא מקצצרם. הוא מוביל את צבאות הנפיים במלחמות נגד הלמנים. כתב זכרונותיו על אודות הקרב האחרון בקומורה ומותו של עם נפי. (בערך 321-385 לספירה.) נכלל בפרקים א-ז.

Mormon is given charge over the records of the Nephites; he abridges them. He leads the armies of the Nephites in wars against the Lamanites. His account of their final battle at Cumorah and the death of the people of Nephi. (About A.D. 321-385.) Comprising chapters 1-7.

א

1

ועתה, אני, מורמון, רושם את הדברים אשר ראיתי ושמעתי, וקורא את כתב הזכרון הזה בשם ספר מורמון.

1 And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.

ובעת אשר הצפין אמרון את הכתבים לשם יהוה, הוא בא אלי, ואני הייתי כבן עשר שנים, והחלתי ללמד דברמה בדרכי למוד עמי; וכה אמר אלי אמרון: הנה ראיתי כי נער מפכח אתה ומהיר להשכיל.

2 And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;

ולכן, רצוני כי בהיותך כבן עשרים וארבע שנים תזכר את קורות העם הזה אשר ראית; ובהגיעך לגיל הזה, לך אל ארץ אנטום, אל גבעה אשר שמה יקרא שים; שם הפקדתי לשם יהוה את כל לוחות הקדש החרוטים על אודות העם הזה.

3 Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.

ובעת ההיא, קח אליך את לוחות נפי ואת זולתם השאר במקומם, ועל לוחות נפי תחרט את כל קורות העם הזה אשר ראית.

4 And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.

ואני, מורמון, צאצא לנפי, אשר שם אבי מורמון, זכרתי את הדברים אשר צוני אמרון.

5 And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.

ובהיותי בן אחת עשרה שנים לקחני אבי אל ארץ הדרום, אל ארץ זרעהמלה.

6 And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.

והנה, כל פני הארץ היו מכסים בנינים ורב מספר העם, כמעט כחול אשר על שפת הים.

7 The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.

ובשנה ההיא פוצה מלחמה בין הנפיים, אשר היו מזרע הנפיים, והיעקבים והיוספים והזורמים ובין הלמנים והלמואלים והישמעאלים.

8 And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.

- 9 Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.
- וְהַלְמָנִים וְהַלְמוֹאֲלִים וְהִישְׁמַעְאֲלִים נִקְרְאוּ בְּשֵׁם לְמָנִים. אָכֵן, שְׁתֵּי הַמְּפֻלְגוֹת הָיוּ הַנְּפִיִּים וְהַלְמָנִים.
- 10 And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.
- וְהַמְּלַחְמָה בִּיְנֵיהֶם הִחֲלָה בְּגְבוּלוֹת זְרַחֶמְלָה, לְיַד מֵי צִידוֹן.
- 11 And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.
- וְהַנְּפִיִּים אָסְפוּ מִסְפַּר אַנְשֵׁים רַב, אֲשֶׁר עָלָה עַל שְׁלֹשִׁים אֶלֶף. וּבִשְׁנָה הַהִיא הָיוּ קְרֹבוֹת אַחָדִים, וְהַנְּפִיִּים נִצְחוּ בָהֶם אֶת הַלְמָנִים וְהִרְגוּ רַבִּים מֵהֶם.
- 12 And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.
- וְהָיָה כִּי הַלְמָנִים חָדְלוּ מִתְכַּנְיֵתָם, וְהַשְּׁלוֹם שָׁכַן בְּאַרְצָן. כְּאַרְבַּע שָׁנִים שָׁרַר הַשְּׁלוֹם וְלֹא הָיְתָה שְׂפִיכוֹת דָּמִים.
- 13 But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.
- אָף הִנֵּה, הַרְשָׁעָה שָׁלְטָה עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ, עַד כִּי לָקַח יְהוָה אֶת תַּלְמִידָיו הָאֱהוּבִים, וּמַעֲשֵׂי הַנְּסִים וְהַרְפוּי חָדְלוּ מִפְּנֵי עוֹוֹן הָעָם.
- 14 And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.
- וְלֹא הָיוּ מַתְּנוֹת מֵאֵת יְהוָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ לֹא נָחָה עַל אִישׁ, מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם וְחִסְרֵי אֱמוּנָתָם.
- 15 And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.
- וְאֲנִי, בְּהֵיוֹתִי אֶז בֶּן חֲמִשׁ עָשָׂרָה שָׁנִים וּבִרְדֵּעַת מִפְּכַחַת דְּיָה, עַל כֵּן פָּקַדְנִי יְהוָה וְאֲנִי טַעַמְתִּי מִטוֹבַת יֵשׁוּעַ וַיִּדְעֵתִיָּהּ.
- 16 And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.
- וְאֲנִי הִתְאַמְצְתִּי לְהִטִּיף לָעָם הַזֶּה, אָף פִּי נִחְתָּם, וְנִאָסַר עָלַי לְהִטִּיף לָהֶם; כִּי בָדְדוֹן מָרְדוּ בְּאֵלֵיהֶם; וְהַתַּלְמִידִים הָאֱהוּבִים נִלְקְחוּ מִן הָאָרֶץ מִפְּנֵי עוֹוֹנָם.
- 17 But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.
- וְאוֹלָם אֲנִי נִשְׂאֲרָתִי בְּתוֹכָם, אָף נִאָסַר עָלַי לְהִטִּיף לָהֶם מִפְּנֵי קִשְׁי לְבָבָם. וּמִפְּנֵי קִשְׁי לְבָבָם הָיְתָה הָאָרֶץ אָרוּרָה בְּעִבְבוֹרָם.
- 18 And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.
- וְשׁוֹדְדֵי גָדִיאַנְטוֹן הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר הָיוּ בְּקִרְבֵּי הַלְמָנִים, שָׂרְצוּ בְּאַרְצָן, עַד כִּי הִחֲלוּ תוֹשְׁבֵיָהּ לְהַחְבֹּיָא אֶת אוֹצְרוֹתֵיהֶם בְּאֲדָמָה; וְהָאוֹצְרוֹת הִפְכוּ חֲלֻקִּים, כִּי אָרַר יְהוָה אֶת הָאָרֶץ, עַד כִּי נִשְׁמְטוּ מִיַּד תוֹשְׁבֵיָהּ וְאֵף לֹא יָכְלוּ הֵם לְשׁוּב וּלְקַחְתָּם.
- 19 And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.
- וְהָיָה כִּי רַבּוּ מַעֲשֵׂי כְשׁוּף וְלַהֲטִים וְקִסְמִים; וְכַח הַמְּרִשָּׁע הַהוּא פָּעַל עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ; וּבִזְאוֹת הַתְּקִימוֹ כָּל דְּבָרֵי אַבִּינָדִי וְכֹן דְּבָרֵי שְׁמוּאֵל הַלְמָנִי.

ב

2

- וְהָיָה בְּשָׁנָה הַהִיא שָׁבָה וּפְרָצָה מְלַחְמָה בֵּין הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלָּמָנִיתִים. וְעַל אִף גִּילִי הַצָּעִיר הָיִיתִי בַעַל מְדָה, לָכֵן מִנּוּנִי עִם נָפִי לְמַנְהִיגָם אוּ לְמַפְקֵד צְבָאוֹתֵיהֶם.
- וְכֹה, בְּשָׁנַת שֵׁשׁ עָשָׂרָה לִימֵי חַיֵּי, יָצֵאתִי בְּרֹאשׁ צְבָא הַנְּפִיִּים עַל הַלָּמָנִיתִים; כֹּה חָלְפָה שָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ.
- וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְשִׁבְעָה עָלוּ הַלָּמָנִיתִים עָלֵינוּ בְּכֹחַ עֲצוּם וָרֵב, עַד כִּי הִפְחִידוּ אֶת חֵילוֹתַי; עַל כֵּן הִם לֹא אָבוּ לְהִלָּחֵם, וְהִחֲלוּ לָסֻגָּת אֶל אַרְצוֹת הַצָּפוֹן.
- וְאִנְחָנוּ בְּאֵנוּ אֶל הָעִיר אַנְגוֹלָה, וְהִחַזְקָנוּ בָּהּ וְהִתְכַוְּנוּ לְהִגְנֹתָנוּ מִפְּנֵי הַלָּמָנִיתִים; אָכֵן, בְּצִוְרָנוּ אֶת הָעִיר בְּכֹחֵנוּ; וְאוּלַם עַל אִף כָּל בְּצוּרֵינוּ, עָלוּ עָלֵינוּ הַלָּמָנִיתִים וַיִּגְרֹשׁוּנוּ מִן הָעִיר.
- וְהֵם אִף הִדְפוּנוּ מֵאֶרֶץ דָּוִד.
- וְאִנְחָנוּ צָעַדְנוּ וּבֵאֵנוּ אֶל אֶרֶץ יוֹשׁוּעַ, אֲשֶׁר שְׂכָנָהּ בְּגִבּוֹל הַיָּם מִצָּפוֹן, לְיַד חוֹף הַיָּם.
- וְאִנְחָנוּ אֶסְפָּנוּ אֶת אַנְשֵׁינוּ בְּמַהֲרָה, כְּכֹל אֲשֶׁר הָיָה לָאֵל יְדִינוּ, בְּעֵבֹר קִבְצָם לְמַחְנֶה אֶחָד.
- וְהִנֵּה מְלֵאָה הָאֶרֶץ שׂוֹדְדִים וְלָמָנִיתִים. וְעַל אִף הַהֲשַׁמְדָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר אֵימָה עַל עַמִּי, הִם לֹא שָׁבוּ מִרְעַתָּם; לָכֵן פָּשְׁטוּ שְׂפִיכוֹת דָּמִים וְשָׁבַח עַל פְּנֵי כָּל הָאֶרֶץ, מִיַּד הַנְּפִיִּים כְּמִיַּד הַלָּמָנִיתִים. אָכֵן, הָיְתָה זֹאת מִהֲפֹכָה אַחַת שְׁלֵמָה עַל פְּנֵי כָּל הָאֶרֶץ.
- וְלָלָמָנִיתִים הָיָה מֶלֶךְ, וְשֵׁמוֹ נִקְרָא אַהֲרֹן. וְהוּא בָּא עָלֵינוּ בְּרֹאשׁ חֵיל בֶּן אַרְבָּעִים וְאַרְבָּעָה אֲלָף אִישׁ. וְהִנֵּה, אֲנִי עִמְדֹתִי בְּפָנָיו עִם אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם אֲלָף אִישׁ. וְהִבְסַתִּי אוֹתוֹ בְּצַבָּאִי, וְהוּא נָס מִפָּנָי. הִנֵּה, כָּל זֶה הָיָה, וְחָלְפָה שָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁלְשִׁים.
- בַּעַת הַהִיא הִחֲלוּ הַנְּפִיִּים לְהִנָּחֵם עַל עֲוֹנָם וְלָזַעַק, כְּנִבְאוֹת שְׁמוּאֵל הַנְּבִיא; כִּי הִנֵּה, אִישׁ
- 1 And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.
- 2 Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.
- 3 And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.
- 4 And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.
- 5 And they did also drive us forth out of the land of David.
- 6 And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.
- 7 And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.
- 8 But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.
- 9 And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.
- 10 And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet;

מורמון ב:יא-יח

לא יכל להחזיק ברכושו מפני הגנבים והשודדים והרוצחים, ומפני הקסם והכישוף אשר היו בארץ.

for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

כה נשמעו האבל והקינה בכל הארץ, מפני הדברים האלה, ובעקר בקרב עם נפי.

11 Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

ואני, מורמון, בראותי אותם מקוננים ומתאבלים ומצטערים לפני יהוה, החל לבי לעלץ בקרבי, כי ידעתי את רחמי יהוה ואת ארך אפיו. לכן סברתי כי ירחמים בעבור ישובו להיות עם צדיק.

12 And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrowing before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

אך שמחתי זאת היתה לשוא, כי הצטערוהם לא היתה לשם תשובה, מפני טוב אלהים; כי אם היתה זאת הצטערוהם המקללים, יען אשר לא יתיר להם תמיד יהוה לעלו בחטא.

13 But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

אכן, הם לא באו אל ישוע בלב נשבר וברוח נכאה, כי אם קללו את אלהים ובקשו למות. על אף זאת, הם נלחמו על חייהם בתרב.

14 And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

וצערי שב אלי וראיתי כי יום חסדם חלף מהם, בגוף וברוח; כי ראיתי אלפים מהם נגדעים בעת מרדם גליות באלהיהם, ונערמים כדמו על פני האדמה. כה חלפו שלש מאות וארבעים וארבע שנים.

15 And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

ובשנת שלש מאות וארבעים וחמש החלו הנפיים לנוס מלפני הלמנים; והם נסו עד אשר הגיעו אל ארץ ישון, בטרם אפשר היה לעצר את נסיגתם.

16 And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

והעיר ישון היתה בקרבת הארץ אשר באדמתה הפקיד אמרון, לשם יהוה, את כתבי הזכרון לבל ישמדו. והנה, אני הלכתי כדבר אמרון אלי, ולקחתי את לוחות נפי, והכנתי כתב זכרון, כדברו.

17 And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

והיה כי רשמתי על לוחות נפי את מלא ספור הרשעה והתועבות; ואולם על הלוחות האלה התאפקתי מרשם את מלא רשעתם ותועבותיהם, כי מראות בלתי פוסקים של רשעה ותועבות היו לפני עיני מאז בגרתי לחזות בדרךי אדם.

18 And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

מורמון ב:יט-כט

- 19 אוי לי מפני רשעתם, כי כל ימי מלא לבי צער מפני רשעתם, אף כי יודע אני כי ביום האחרון אתנשא.
- 20 ובשנה ההיא הוסיפו הלמנים לרדף אחר עם נפי והניסום. ואנחנו הונסנו עד אשר באנו צפונה, אל הארץ אשר נקראה שם.
- 21 ואנחנו בצרנו את העיר שם וקבצנו את אנשינו, ככל אשר היה לאל ידינו, בעבור הצילם מאבדון.
- 22 והיה בשנת שלש מאות וארבעים ושש, הם שבו ויצאו עלינו.
- 23 בעת ההיא דברתי אל אנשי והמרצתים עד מאד כי יעמדו בגבורה לפני הלמנים וילחמו למען נשיהם וילדיהם, בתיהם ומשכנותיהם.
- 24 ודברי הפיחו בהם מעט אמץ, עד כי הם לא נסו מפני הלמנים, כי אם עמדו נגדם בגבורה.
- 25 ואנחנו עמדנו בצבא אשר מנה שלשים אלף איש בפני צבא אשר מנה חמשים אלף. וכה איתנים עמדנו, עד כי נסו הם מפנינו.
- 26 והיה כנוסם, דלקנו אחריהם בחילותינו, ופגשנו אותם שנית והביסונום. ואולם לא היה עמנו כח יהוה; אכן, נעזבנו לנפשנו ולא שקנה בנו רוח יהוה. לכן נחלשנו באחינו.
- 27 ולבי נעצב מפני המכה הגדולה הזאת אשר הכה עמי, מפני רשעתם ותועבותיהם. אך הנה, יצאנו על הלמנים ועל שודדי גדיאנטון עד אשר החזקנו שנית באדמות נחלתנו.
- 28 וישנת שלש מאות וארבעים ותשע חלפה. ובשנת שלש מאות וחמשים כרתנו ברית עם הלמנים ועם שודדי גדיאנטון ובה הסכמנו על חלקת אדמות נחלתנו.
- 29 והלמנים נתנו לנו את ארץ הצפון עד המעבר הצר אשר הוליד אל ארץ הדרום. ואנחנו נתנו ללמנים את כל ארץ הדרום.
- 19 And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.
- 20 And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.
- 21 And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.
- 22 And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.
- 23 And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.
- 24 And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.
- 25 And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.
- 26 And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.
- 27 And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.
- 28 And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.
- 29 And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

ג

3

- וְהָיָה כִּי לֹא הוֹסִיפוּ הַלְּמָנִיִּים לְצִאת לְקָרֵב
עַד אֲשֶׁר עָבְרוּ עוֹד עֶשְׂרֵי שָׁנִים. וְאֲנִי הִטְלֵתִי
עַל עַמִּי, הַנְּפִיִּים, לְהַכִּיז אֶת אֲדָמוֹתֵיהֶם וְאֶת
כָּלִי נִשְׁקָם לְקִרְאֵת יַת מַלְחָמָה.
- וְאָמַר אֵלַי יְהוָה: קְרֵא אֶל הָעָם הַזֶּה לֵאמֹר:
הִנְחֵמוּ נָא עַל חַטָּאתֵיכֶם וּבֹאוּ אֵלַי, וְהִטְבַּלְוּ
וּבְנוּ שָׁנִית אֶת כְּנִסְיָתִי, וְתִנָּצְלוּ.
- וְאֲנִי קְרֵאתִי אֶל הָעָם הַזֶּה, אַךְ לֹשֵׁא הָיָה,
יַעַן אֲשֶׁר לֹא הִבִּינוּ כִּי הִצִּילָם יְהוָה וְהִעֲנִיק
לָהֶם אֶפְשָׁרוֹת לְהִנָּחֵם עַל חַטָּאתֵיהֶם. וְהִנֵּה,
הֵם הִקְשׁוּ אֶת לְבָבָם עַל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
- וְהָיָה אַחֵר חֲלֹף הַשָּׁנָה הָעֲשִׂירִית הַהִיא,
אֲשֶׁר עָמָה חֲלֹפוֹ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשִׁים שָׁנָה
מֵעַתָּה בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, שָׁלַח אֵלַי מֶלֶךְ הַלְּמָנִיִּים
אֲגָרָת, וּמִמֶּנָּה נֹדַע לִי כִּי הֵם נִעְרָכִים שָׁנִית
לְצִאת לְקָרֵב עָלֵינוּ.
- וְאֲנִי הוֹרִיתִי אֶת עַמִּי כִּי יֵאָסְפוּ בְּאֶרֶץ חֲרָבָה,
בְּעִיר אֲשֶׁר בְּגִבּוֹל, עַל יַד הַמַּעְבָּר הַצָּר הַמּוֹלִיד
אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם.
- שָׁם הִחַנְיֵנוּ אֶת חֵילוֹתֵינוּ בְּעִבּוֹר נֶעְצָר
אֶת חֵילוֹת הַלְּמָנִיִּים, לְבַל יִתְפָּשׂוּ כָּל חֵלֶק
מֵאֶרְצֵנוּ. לָכֵן הִתְבַּצְּרָנוּ עֲלֵיהֶם בְּכָל כֹּחֵנוּ.
- וְהָיָה בְּשָׁנִית שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשִׁים וְאַחַת,
יָרְדוּ הַלְּמָנִיִּים אֶל הָעִיר חֲרָבָה לְצִאת עָלֵינוּ
לְקָרֵב; וּבִשְׁנָה הַהִיא הִבְסָנוּ אוֹתָם, עַד כִּי
הֵם שָׁבוּ אֶל אֶרְצָם.
- וְהָיָה בְּשָׁנִית שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשִׁים וְשֵׁשִׁים,
הֵם יָרְדוּ עָלֵינוּ שָׁנִית לְמַלְחָמָה. אַף הִפְעֵם
הִבְסָנוּ אוֹתָם וְהָרְגָנוּ בָּהֶם מִסְּפָר רַב;
וְהָרוּגֵיהֶם הִשְׁלַכּוּ אֶל הַיָּם.
- וְעַתָּה, מִפְּנֵי הַמַּעֲשֶׂה הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר עָשׂוּ
בְּנֵי עַמִּי, הַנְּפִיִּים, הֵם הִחִלוּ לְהִתְפָּאֵר בְּכַחֲם
וּלְהִשָּׁבַע לְפָנַי שְׁמֵי מָרוֹם כִּי יִנְקְמוּ אֶת דַּם
אֲחֵיהֶם אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם.
- 1 And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.
- 2 And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.
- 3 And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.
- 4 And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.
- 5 And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.
- 6 And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.
- 7 And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.
- 8 And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.
- 9 And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

מורמון ג:י-יט

- 10 הם נשבעו בשם שמים ואף בכס אלהים כי יעלו לקרב על אויביהם ויכריתו מעל פני האדמה.
- 11 ואני, מורמון, סרבתי תכלית סרוב, מן היום ההוא והלאה, להיות מפקד העם הזה ומנהיגו מפני רשעתם ותועבתם.
- 12 הנה, הנהגתים, על אף רשעתם, והולכתים פעמים רבות אלי קרב. ואהבתים כפי אהבת אלהים אשר בי, בכל לבי; ונפשי נשפכה בתפלה אל אלהי למענם כל היום; ואולם, הנה זה בלא אמונה, מפני קשי לבם.
- 13 שלש פעמים הצלתיים מיד אויביהם, והם לא שבו מחטאייהם.
- 14 וכאשר הם נשבעו בכל אשר היו אסורים עלי מאת אדונינו ומושיענו, ישוע המשיח, כי יעלו להלחם באויביהם וינקמו נקם דם אחיהם, בא אלי קול יהוה לאמר:
- 15 לי הנקם ואני אשלם גמול. יען אשר לא נחם העם הזה מרעתם אחר הצילי אותם, הנה, הכרת יכרתו מעל פני האדמה.
- 16 ואני סרבתי תכלית סרוב לצאת על אויבי; כמצות יהוה אשר צוני בן עשיתי; אכן, עמדתי כעד עצל להעיד לפני העולם על הדברים אשר ראיתי ושמעתי, כפי הצהרות רוח הקדש, אשר העיד על העתיד לבוא.
- 17 על כן כותב אני אליכם, הגויים, וכן אליכם, בית ישראל; בעבור תהיו מוכנים, כאשר תחל הפעלה, להערוף לשוב אל ארץ נחלתכם.
- 18 אכן, הנני כותב אל כל אפסי ארץ; אכן, אליכם, שנים עשר שבטי ישראל, אשר תשפטו כפי מעשיכם על ידי אותם שנים עשר, אשר בחרם ישוע בארץ ירושלים לתלמידיו.
- 19 וכותב אני אל שארית העם הזה, אשר אף היא תשפט על ידי שנים עשר התלמידים אשר בחר ישוע בארץ הזאת; ואלה ישפטו על ידי שנים העשר אשר בחר ישוע בארץ ירושלים.

מורמון ג:כ-ד:ו

- 20 And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;
- אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מוֹדִיעַתְנִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ;
עַל כֵּן כּוֹתֵב אֲנִי לְכֻלְכֶּם. וּבַעֲבוּר זֹאת אֲנִי
כוֹתֵב לָכֶם, לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי תַעֲמְדוּ בְּלִפְנֵי
לְפָנַי כֹּס מִשְׁפָּט הַמְּשִׁיחַ; אַכֵּן, כָּל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר
לְמִשְׁפַּחַת הָאָדָם כְּלָהּ, עֲמוּד תַעֲמְדוּ לְמִשְׁפָּט
עַל מַעֲשֵׂיכֶם, אִם טוֹבִים הֵם וְאִם רָעִים.
- 21 And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.
- וְאֲנִי כוֹתֵב לָכֶם אִף בְּעִבּוּר תְּאֲמִינוּ בְּבִשׁוּרַת
יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר תִּהְיֶה בְּתוֹכְכֶם; וְאִף בְּעִבּוּר
יְהִי לְיְהוּדִים, עִם הַבְּרִית אֲשֶׁר לִיהוָה, עַד
נוֹסֵף, מִלְּבַד זֶה אֲשֶׁר רָאוּהוּ וּשְׁמָעוּהוּ, כִּי יֵשׁוּעַ,
אֲשֶׁר הֵם הִרְגוּ, הוּא אַכֵּן הַמְּשִׁיחַ וְאֱלֹהִים עֲצָמוֹ.
- 22 And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.
- מִי יִתֵּן וְיִכְלֹתִי לְשַׁכְּנַע אֶת כָּל קְצוֹת הָאָרֶץ
לְהִנָּחֵם מִחַטָּא וּלְהִתְכַוֵּן לְעִמּוּד לְפָנַי כֹּס
מִשְׁפָּט הַמְּשִׁיחַ.

ד

4

- 1 And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.
- וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשָׁלֹשׁ, יָצְאוּ
הַנְּפִיִים עִם חֵילוֹתֵיהֶם מֵאֶרֶץ חֲרָבָה וְעָלוּ
לְהִלָּחֵם בְּלִמְנִים.
- 2 And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, insomuch that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.
- וְהָיָה שָׁבוּ וּנְהָדְפוּ חֵילוֹת הַנְּפִיִים אֶל אֶרֶץ
חֲרָבָה. וְהָיָה בְּעוֹדָם יְגֻעִים, עָלָה עֲלֵיהֶם חֵיל
לְמְנִים רַעֲנָן; וְהִתְפַּתַּח קָרֵב מֶר, וְהִלְמְנִים
כָּבְשׁוּ אֶת הָעִיר חֲרָבָה וְהִרְגוּ רַבִּים מִן הַנְּפִיִים
וְאִף לָקְחוּ רַבִּים בְּשָׁבִי.
- 3 And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.
- וְהַנּוֹתָרִים בָּרְחוּ וְהִתְחַבְּרוּ אֶל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר
טֵיאַנְקוּם. וְהָעִיר טֵיאַנְקוּם שְׂכֵנָה בְּגִבּוֹל אֲשֶׁר
לְחוּף הַיָּם בְּקִרְבַּת הָעִיר חֲרָבָה.
- 4 And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.
- וַיְעַן כִּי עָלוּ חֵילוֹת הַנְּפִיִים עַל הַלְּמְנִים, הֵם
הוֹבְסוּ; וְלֹא זֹאת לֹא הָיָה בְּלִמְנִים כִּחַ
לְהִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם.
- 5 But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.
- אֲדָּהּ הִנֵּה, מִשְׁפָּט אֱלֹהִים יִשְׁיג אֶת הַרְשָׁעִים;
כִּי מִיַּד הַרְשָׁעִים בָּאִים הַרְשָׁעִים עַל עֲנָשָׁם;
כִּי הַרְשָׁעִים הֵם הַמְּעוֹרְרִים אֶת לֵב בְּנֵי
הָאָדָם לְשַׁפְּךְ דָּם.
- 6 And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.
- וְהַלְּמְנִים נְעָרְכוּ לְקָרֵב עַל הָעִיר טֵיאַנְקוּם.

מורמון ד:ז-טז

- 7 And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.
- 8 And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.
- 9 And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.
- 10 And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.
- 11 And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.
- 12 And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.
- 13 And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.
- 14 And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.
- 15 And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.
- 16 And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.
- וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וָאַרְבַּע, בָּאוּ הַלְּמָנִים עַל הָעִיר טֵיאַנְקוּם לְכַבְּשָׁהּ אִף הִיא.
- וְהִנְפִיִּים הִדְפוּם וְהִסִּיגוּם לְאַחֹר. וְכִרְאוּת הִנְפִיִּים כִּי הִדְפוּ אֶת הַלְּמָנִים הֵם שָׁבוּ וְהִתְפָּאְרוּ בְּגִבּוֹרָתָם; וְהֵם הִלְכוּ בְּכֹחֵם וְכָבְשׁוּ שֵׁנִית אֶת הָעִיר חֲרָבָה.
- וְהַנְּהָה, כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ; וְאֵלֶּפִים נִהָרְגוּ מִשְׁנֵי הַצְּדָדִים, מִן הַנְּפִיִּים וּמִן הַלְּמָנִים.
- וּשְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ חָלְפָה, וְהַלְּמָנִים יָצְאוּ שׁוֹבִים לְהִלָּחֵם בְּנִפְיִים. וְאוּלָם, לֹא שָׁבוּ הַנְּפִיִּים מִרְעֵתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ, כִּי אִם הוֹסִיפוּ לְשִׁקֵּד עַל רְשָׁעָתָם.
- הַנְּהָה, לֹא יְכוּלָה לְשׁוֹן לְתַאֵר וְאִין אִישׁ יְכוּל לְכַתֵּב תַּאֲוֵר מִשְׁלָם עַל מַחְזֵה הַדָּמִים וְהַטְּבַח הַנוֹרָא אֲשֶׁר הָיָה בָּעָם, בְּקִרְבַּ הַנְּפִיִּים בְּקִרְבַּ הַלְּמָנִים. כָּל לֵב הִקְשָׁה וְלִכְּוֹן שָׂבְעוּ נַחַת תְּמִיד בְּשִׂפְכוֹת הַדָּמִים.
- וְלֹא הָיְתָה מֵעוֹלָם רְשָׁעָה כֹּה גְדוֹלָה בְּקִרְבַּ כָּל בְּנֵי לְחִי, וְאִף לֹא בְּקִרְבַּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל פִּי דְבַר יְהוָה, כְּרְשָׁעָה אֲשֶׁר הָיְתָה בָּעָם הַזֶּה.
- וְהַלְּמָנִים כָּבְשׁוּ אֶת הָעִיר חֲרָבָה, וְזֹאת מִפְּנֵי מִסְפָּרָם אֲשֶׁר עָלָה עַל מִסְפָּר הַנְּפִיִּים.
- וְהֵם אִף צָעְדוּ עַל הָעִיר טֵיאַנְקוּם וְגָרְשׁוּ מִמֶּנָּה אֶת תּוֹשְׁבֵיהָ, וְלָקְחוּ שְׁבוּיִים רַבִּים, נָשִׁים וְיְלָדִים, וְהִעֲלוּם קִרְבָּנוֹת לְאֱלִילֵיהֶם.
- וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשֵׁבַע, יָעַן כִּי רָגְזוּ הַנְּפִיִּים עַל הַלְּמָנִים כִּי הִקְרִיבוּ אֶת נְשֵׁיהֶם וְיְלָדֵיהֶם, הֵם יָצְאוּ עַל הַלְּמָנִים בְּחֵמַת זַעַם, עַד כִּי הִבִּיטוּ אוֹתָם פַּעַם נוֹסְפָת וְגָרְשׁוּם מֵאַרְצָם.
- וְלֹא יָסְפוּ הַלְּמָנִים לָבוֹא עַל הַנְּפִיִּים עַד שְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְחָמֵשׁ.

מורמון ד:יז-ה:ג

- 17 And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.
- 18 And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.
- 19 And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.
- 20 And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, insomuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.
- 21 And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.
- 22 And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.
- 23 And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

ה

5

- 1 And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.
- 2 But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.
- 3 And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

מורמון ה:ד-יא

- ואחר זאת הם שבו ועלו עלינו, אף אנחנו
החזקנו בעיר ואף היו ערים נוספות אשר
החזיקו הנפיים; והמבצרים האלה נתקו את
דרך הלמנים לבל יוכלו לחדור אל פנים הארץ
המשתרעת לפנינו, ולהשמיד את יושבי ארצנו.
- ובכל האזורים אשר עברנו בהם, אשר
תושביהם לא התקבצו אלינו, השמידו
הלמנים את שוכניהם; ועריהם וכפריהם
וכרפיהם נשרפו באש. כה חלפה שנת
שלש מאות ושבעים ותשע.
- והיה בשנת שלש מאות ושמונים, יצאו
הלמנים פעם נוספת למלחמה עלינו. ואנחנו
עמדנו נגדם בגבורה, אף הכל היה לשוא,
כי כה עצום היה מספרם, עד כי הם רמסו
את עם הנפיים תחת רגליהם.
- ואנחנו נסנו שנית; והבורחים אשר קלו
רגליהם מרגלי הלמנים נמלטו, ואלה אשר
לא היו מהירים כלמנים, הכרעו והשמדו.
- והנה, אני מורמון, אינני חפץ לצער נפש בני
אדם בהציגי להם מחזה דמים וטבח נורא
כזה אשר נגלה לעיני; ואולם, בידיעי כי על
הדברים האלה להודיע, וכי כל הנסתרות
עתידות להתגלות בראש חוצות;
- ואף בידיעי כי תבוא ידיעת הדברים האלה
אל שארית העם הזה, וכן אל הגויים, אחר
יפיצו, כדבר יהוה, את העם הזה, וכי העם
הזה יחשב כאין בתוכם; לכן הנני כותב את
קצור הדברים, מפני המצוה אשר צויתי, כי
אינני מעז לספר בפרוט את כל אשר ראיתי,
ואף בעבור מנע מכם יתר צער על רשעת
העם הזה.
- ועתה, הנה אדבר זאת אל זרעם, וכן אל
הגויים, אשר דאגתם נתונה לבית ישראל,
והמפירים ואף יודעים את מקור ברכתם.
- ואני יודע כי אלה יתעצבו על שבר בית
ישראל; אכן, הם יתעצבו על חרבן העם הזה;
והם יתעצבו כי לא נחם העם הזה מחסא
בעבור יחבקו בזרועות ישוע.
- 4 And it came to pass that they came against us again, and we did main-
tain the city. And there were also other cities which were maintained
by Nephites, which strongholds did cut them off that they could not
get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of
our land.
- 5 And it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and
the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the
Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with
fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.
- 6 And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the
Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against
them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that
they did tread the people of the Nephites under their feet.
- 7 And it came to pass that we did again take to flight, and those whose
flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose
flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.
- 8 And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of
men in casting before them such an awful scene of blood and carnage
as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must
surely be made known, and that all things which are hid must be
revealed upon the house-tops—
- 9 And also that a knowledge of these things must come unto the remnant
of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said
should scatter this people, and this people should be counted as
naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not
to give a full account of the things which I have seen, because of the
commandment which I have received, and also that ye might not have
too great sorrow because of the wickedness of this people.
- 10 And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles
who have care for the house of Israel, that realize and know from
whence their blessings come.
- 11 For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel;
yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow
that this people had not repented that they might have been clasped in
the arms of Jesus.

מורמון ה:יב-כ

12 הנה, הדברים האלה כתובים אל שארית בית יעקב; והם כתובים באופן הזה, כי ידוע מאת אלהים כי לא רשעה תוציאם אליהם; ויש להצפינם לשם יהוה, בעבור יצאו לאור בעת אשר תישר בעיניו.

12 Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

13 אכן, זאת המצוה אשר צויתי; והנה, הם יצאו לאור כפי מצות יהוה, בעת אשר תישר בעיניו בהכמתו.

13 And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

14 והנה, הם ילכו אל חסרי האמונה אשר ביהודים. ובכונה הזאת הם יצאו, בעבור שכן הם כי ישוע הוא המשיח, בן אלהים חיים; וזאת למען יוציא האב לפעל, על ידי אהובו, את תכליתו הגדולה והנצחית, היא השבת היהודים, אכן, את כל בית ישראל, אל ארץ נחלתם, אשר יהוה אלהיהם נתן להם, בעבור יקיים את בריתו עמם;

14 And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

15 ואף בעבור יאמינו זרע העם הזה ביתר אמונה בבשורתו, אשר תצא אליהם מאת הגויים; כי העם הזה יפזר ויהפך עם קודר וטמא ומאוס, מעבר לתאור אשר רוח בניינו מעולם; אכן, אף מעבר לנמצא בקרב הלמנים. וזאת מפני חסר אמונתם ואילולותם.

15 And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

16 כי הנה, רוח יהוה חדל כבר להתאמץ עם אבותיהם; והם בלי משיח ובלי אלהים בעולם; והם נדפים כמוץ לפני רוח.

16 For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

17 הן לפנים היו הם עם חביב, והמשיח היה לרוחם; אכן, אף אלהים האב הנהיגם.

17 They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

18 ואולם עתה, השטן מנהיגם, והם נדפים כהנדרף מוץ לפני רוח או כספינה המטלטלת על פני הגלים, בלי מפרש ובלי עגון, או בלי כל כלי לכונה; וכמוה כמוהם.

18 But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

19 והנה שמר יהוה את ברכתם, אשר יכולים היו לקבל בארץ, עבור הגויים אשר ינחלו את הארץ.

19 And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

20 אכן, בוא תבוא עת אשר ישאום הגויים ופיצוים. והנה, אחר אשר ינשאו ויפצו על ידי הגויים, אז יזכר יהוה את הברית אשר כרת לאברהם ולכל בית ישראל.

20 But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

מורמון ה:כא-ו:ו

- 21 And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.
- 22 And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?
- 23 Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?
- 24 Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.
- וְאֵף יִזְכֹּר יְהוָה אֶת תְּפִלוֹת הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר הֶעֱלוּ אֵלָיו לְמַעַנָּם.
- וְאַתֶּם, הַגּוֹיִים, אֵיךְ תַעֲמְדוּ אֶז לִפְנֵי כַח אֱלֹהִים, אִם לֹא תִנְחַמוּ עַל חַטָּאתֵיכֶם וְתִשׁוּבוּ מִרַעֲתֵיכֶם?
- הֲאֵינְכֶם יוֹדְעִים כִּי בְיַדֵי אֱלֹהִים אַתֶּם? הֲאֵינְכֶם יוֹדְעִים כִּי לוֹ כָּל הַכַּח וְלִפְקֻדָּתוֹ הָאֲדִירָה תִגּוּלֵל הָאָרֶץ כַּמְגֹלָה?
- עַל כֵּן, הִנְחַמוּ עַל חַטָּאתֵיכֶם וְהִכְנַעוּ לְפָנָיו, כִּי יִקּוּם עֲלֵיכֶם בְּמִשְׁפָּט; כִּי תִפְרָץ שְׂאֲרֵי תִרַע יַעֲקֹב אֶל תּוֹכְכֶם כַּאֲרִיָּה, וְיִטְרוֹף תִּטְרָף וְאֵין מַצִּיל.

1

- 1 And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.
- 2 And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.
- 3 And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.
- 4 And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.
- 5 And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.
- 6 And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in
- וְעַתָּה אֲשַׁלֵּם אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן בְּדַבָּר חֲרָבֹן עַמִּי, הַנִּפְיִים. וְהָיָה בְעֵת הַהִיא, צָעַדְנוּ לִפְנֵי הַלְּמָנִים.
- וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן, כָּתַבְתִּי אֶגְרָת אֶל מֶלֶךְ הַלְּמָנִים וּבִקְשָׁתִיו כִּי יִתְּנֵנוּ לְקַבֵּץ אֶת בְּנֵי עַמָּנוּ אֶל אֶרֶץ קוּמוֹרָה, לְיַד גְּבֻעָה בְּשֵׁם קוּמוֹרָה, וְשָׁם נַעֲשֶׂה עִמָּם מִלְחָמָה.
- וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים נָתַן לִי אֶת אֲשֶׁר חָפְצָתִי.
- וְאֲנַחְנוּ נִסְעָנוּ אֶל אֶרֶץ קוּמוֹרָה וְנָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ סָבִיב לְגִבְעַת קוּמוֹרָה; וְהָאָרֶץ הַזֹּאת הֵיחָה רַבַּת אֲנָמִי מִיַּם וּנְהָרוֹת וּמַעְיָנוֹת; בְּמָקוֹם הַזֶּה הֵיחָה לָנוּ תִקְוָה לְהַשִּׁיג יִתְרוֹן עַל הַלְּמָנִים.
- וְהָיָה כְּעֵבֶר שְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשְׁמוֹנִים וָאַרְבָּע, קִבְּצָנוּ אֶת כָּל שְׂאֲרֵי עַמָּנוּ אֵלָינוּ, אֶל אֶרֶץ קוּמוֹרָה.
- וּבַעֲת קִבְּצָנוּ אֶת כָּל בְּנֵי עַמָּנוּ יַחְדָּו אֶל אֶרֶץ קוּמוֹרָה, רָאִיתִי כִּי אֲנִי, מוֹרְמוֹן, זָקֵנְתִי וּבִדְעִי כִּי יִהְיֶה זֶה מֵאַבְק עַמִּי הָאַחֲרוֹן, וְעַן כִּי צִוִּי יְהוָה כִּי לֹא אֲנִיחַ לְכַתְּבִים אֲשֶׁר מְסֻרוֹם אֲבוֹתֵינוּ מִדֹּר לְדֹר, וְאֲשֶׁר הֵם קְדוּשִׁים, לִפְלֵל לְיַדֵי הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הֵיוּ מְשִׁמִּידִים אוֹתָם, לְכֹן רָשַׁמְתִּי אֶת כְּתָב

6

מורמון ו:ז-טו

- הזכרון הזה על פי לוחות נפי, והצפנתי בגבעת קומורה את כל כתבי הזכרון אשר יד יהוה הפקידה לידי, וזלת הלוחות המעטים האלה אשר מסרתי לבני מורוני.
- 7 And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.
- 8 And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.
- 9 And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.
- 10 And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.
- 11 And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.
- 12 And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.
- 13 And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.
- 14 And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Joneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.
- 15 And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew
- והיה כראות בני עמי עם נשותיהם וילדיהם, את מסע צבא הלמנים לקראתם, הם מלאו פחד המוות הנורא הממלא את לב כל הרשעים; כה חכו הם לבואם.
- והלמנים באו להלחם בנו, וכל נפש מלאה אימה מפני עצם מספרם.
- והם התנפלו על אנשי בחרב ובקשת וחץ ובגרזן ובכל מיני כלי מלחמה.
- ואנשי נגדעו ארצה. אכן, הרבבה אשר לי, אשר היו עמי; ואף אני נפלתי פצוע בתוכם, והלמנים עברו לידי ולא שמו קץ לחיי.
- ואחר אשר עברו הלמנים בתוכנו, ואחר אשר גדעו ארצה את כל בני עמי, וזלת עשרים וארבעה איש, אשר ביניהם היה בני מורוני, אכן למחרת, כשוב הלמנים אל מחניהם, ראינו אנחנו, הנותרים בחיים, את הרג בני עמנו מראש גבעת קומורה, אכן את רבבת בני עמי אשר נגדעו בהיותי עומד בראשם.
- וכן ראינו את רבבת בני עמי אשר מורוני בני הנהיגם.
- והנה, אף הרבבה אשר לגדגדונה נפלו, והוא בתוכם.
- ולמא נפל עם הרבבה אשר לו; וגלגל נפל עם הרבבה אשר לו; ולמחה נפל עם הרבבה אשר לו; וינאום נפל עם הרבבה אשר לו; וכמניה ומורוניה ואנטיאונום ושבלום ושם ויזש נפלו, איש-איש עם רבבת אנשיו.
- והיו עוד עשרה אשר נפלו בחרב, כל איש עם הרבבה אשר לו. אכן, כל עמי זולת אותם עשרים וארבעה אשר היו עמי, וכן מעטים אשר נמלטו אל ארצות הדרום, ומעטים אשר ערקו אל הלמנים. ובשר ההרוגים ועצמותיהם ודמם כסו את פני האדמה,

מורמון ו:טז-ז:ד

- יַעַן אֲשֶׁר יָדִי הוֹרְגִיהֶם הַשְּׂאִירוּם לְהִרְקִיב עַל הָאָרֶץ, וְלִהְתְּפֹרֵר וְלָשׁוּב אֶל אִמָּא אֲדָמָה.
- 16 And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:
- אָהֵה, יְפִי מֵרָאָה, אֵיכָה רַחַקְתֶּם מִדְרָכֵי יְהוָה! אָהֵה, יְפִי מֵרָאָה, אֵיכָה מָאַסְתֶּם אֶת יֵשׁוּעַ, זֶה אֲשֶׁר עָמַד בְּזְרוּעוֹת פְּתוּחוֹת לְקַבֵּל אֶת פְּנֵיכֶם!
- 17 O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!
- הִנֵּה, לֹיְלָא עָשִׂיתֶם זֹאת, לֹא נִפְלַתֶם. אָךְ הִנֵּה, נִפְלַתֶם חֲלָלִים, וְאֲנִי אָבֵל עַל אֲבָדְנֶכֶם.
- 18 Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.
- אָהֵה, בְּנִים יְפִים וּבָנוֹת יְפוֹת, אָבוֹת וְאִמָּהוֹת, בְּעָלִים וְנָשִׁים, יְפִי מֵרָאָה, אֵיכָה נִפְלַתֶם חֲלָלִים!
- 19 O ye fair sons and daughters, ye fathers and mothers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it that ye could have fallen!
- וְהִנֵּה, חֲלַפְתֶּם וַיִּגְוִי לֹא יִשְׁיָבְכֶם.
- 20 But behold, ye are gone, and my sorrows cannot bring your return.
- הֵן בְּמַהֲרָה יָבֹוא הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יִהְפֹךְ מוֹתְכֶם אֶלְמָנוֹת, וְהַגּוֹפּוֹת הָאֵלֶּה, הַמְרַקִּיבוֹת עִתָּה לְשַׁחַת, עַד מַהֲרָה יִהְיוּ בְלִתֵּי נִשְׁחָתוֹת. אַזְ עֲמוּד תַּעֲמְדוּ לִפְנֵי כֶסֶם מִשְׁפַּט הַמְּשִׁיחַ לְהַשְׁפִּיט כְּפִי מֵעֲשִׂיכֶם; וְאִם תִּמְצָאוּ יִשְׂרָאֵל, בְּרוּכִים תִּהְיוּ עִם אֲבוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר חָלְפוּ לִפְנֵיכֶם.
- 21 And the day soon cometh that your mortal must put on immortality, and these bodies which are now moldering in corruption must soon become incorruptible bodies; and then ye must stand before the judgment-seat of Christ to be judged according to your works and if it so be that ye are righteous, then are ye blessed with your fathers who have gone before you.
- מִי יִתֵּן וְנִחַמְתֶּם עַל חֲטָאֵיכֶם לִפְנֵי בּוֹא הַהַשְׁמָדָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת עֲלֵיכֶם. אָךְ הִנֵּה, חֲלַפְתֶּם, וְהָאֵב, וְהָאָב, אָבִי הַשָּׁמַיִם הַנִּצְחִי, יוֹדֵעַ אֶת מִצְבְּכֶם; וְהוּא נוֹהֵג בְּכֶם כְּפִי דִינּוֹ וְכְפִי רַחֲמָיו.
- 22 O that ye had repented before this great destruction had come upon you. But behold, ye are gone, and the Father, yea, the Eternal Father of heaven, knoweth your state; and he doeth with you according to his justice and mercy.

ז

7

- וְעַתָּה אֲדַבֵּר מֵעַתָּה אֶל שְׂאִרֵי הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר נִוְתָרוּ בַחַיִּים, אִם אִמְנֶם יִמְסַר לָהֶם אֱלֹהִים אֶת דְּבָרִי, בְּעֵבוֹר יְדַעוּ אֶת דְּבַר אֲבוֹתֵיהֶם; אָכֵן, אֲלֵיכֶם אֲדַבֵּר, שְׂאִרֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל; וְאֵלֶּה דְבָרַי:
- 1 And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:
- דַּעוּ כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִנְכֶם.
- 2 Know ye that ye are of the house of Israel.
- דַּעוּ כִּי עֲלֵיכֶם לָשׁוּב וְלִהְנַחֵם מִחֲטָא; וְלֹא, לֹא תוֹשָׁעוּ.
- 3 Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.
- דַּעוּ כִּי עֲלֵיכֶם לְהַנִּיחַ אֶת כָּלִי הַמִּלְחָמָה וְלִחְדַּל מִהִנָּאָה בַשְּׂפִיכוֹת דַּמִּים. וְאַל לָכֶם לָשׁוּב אֶל כָּלִי נִשְׁקָכֶם, בְּלִתֵּי אִם יִצְוְכֶם אֱלֹהִים לְאַחֵז בְּהֶם.
- 4 Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

מורמון ז:ה-ח:ב

דעו כי עליכם לקנות את דעת אבותיכם, ולהנחם על כל חטאיכם ועוונותיכם, ולהאמין בישוע המשיח, כי בן אלהים הוא, וכי הוא הומת על ידי היהודים, ובכח האב הוא קם מן המתים, ובזאת זכה בנצחון על שאול; ובו נבלע עקץ המות.

ועל ידיו באה תחיית המתים, אשר בה יקום האדם ויעמד לפני כס משפטו.

והוא הביא את גאלת העולם, ובכך כל הנמצא זכאי לפניו ביום הדין, נתן לו לשכון לפני אלהים במלכותו, לשיר תהלות ללא חשך עם מקהלות מרום, לאב ולבן ולרוח הקדוש, אשר אלהים אחד המה, באשר ללא קץ.

על כן שובו מרעתכם והטבלו בשם ישוע, והחזיקו בבשורת המשיח אשר תושם לפניכם, לא רק בכתב הזכרון הזה, כי אם אף בכתב הזכרון אשר יבוא אל הגויים מאת היהודים, והוא אשר יבוא מן הגויים אליכם.

כי הנה זה נכתב בעבור תאמינו בכתב הזכרון ההוא; ואם תאמינו בכתב הזכרון ההוא, אזי תאמינו אף בזה; ואם תאמינו בזה תדעו על אודות אבותיכם וכן על הנפלאות אשר נעשו בקרבם על ידי כח אלהים.

ותדעו אף כי שארית זרע יעקב הנכם; לכן נמנים אתם עם עם הברית הראשונה. ואם אכן תאמינו במשיח והטבלו, תחלה במים ואחרי כן באש וברוח הקדוש, כדגמת מושיענו, פאשר צונו, טוב יהיה לכם ביום הדין. אמן.

5 Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

6 And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

7 And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

8 Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

9 For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

10 And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

ח

8

הנה, אני, מורוני, משלים את כתב הזכרון אשר לאבי, מורמון. יש לי לכתוב רק דברים מעטים אשר אבי צוני עליהם.

והיה אחר הקרב הגדול והאדיר בקומורה, ערכו הלמנים מצוד על הנפיים אשר נמלטו אל ארץ הדרום, עד אשר השמידו את כלם.

1 Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

2 And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

מזרמון ח:ג-יב

- 3 אף אבי נהרג בידיהם, ונותרתי אני לבדי לכתב את הספור העגום על חרבן בני עמי. והנה, הם חלפו ואינם, ואני מקום את מצות אבי. ואם יהרגוני אינני יודע.
- 4 Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.
- 5 Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.
- 6 Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.
- 7 And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.
- 8 And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.
- 9 And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.
- 10 And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.
- 11 But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.
- 12 And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.
- הנה, אבי רשם את כתב הזכרון הזה, ואף כתב את כונתו. והנה, גם אני הייתי כותב זאת אלו היה לי מקום לכתב על גבי הלוחות, אף אין לי; ועופרת אין לי כלל, כי בודד אני. אבי נהרג בקרב, וכן כל בני משפחתי, ואין לי ידידים ואף לא מקום אשר אליו אלך; וכמה זמן יתן לי יהוה לחיות עוד, אינני יודע.
- והנה, ארבע מאות שנה חלפו מעת בוא אדוננו ומושיענו.
- והלמנים ערכו מצוד על עמי, הנפיים, מעיר אל עיר וממקום אל מקום, עד כלותם. וכה גדולה הייתה מפלתם, אכן, גדול ומפליא הוא חרבן עמי, בני נפי.
- הנה, יד יהוה עשתה זאת; ואף הלמנים נלחמים זה בזה וכל פני הארץ הזאת הם מהפכת רצח ושפיכות דמים בלתי פוסקת; ואין איש יודע את אחרית המלחמה הזאת.
- ועתה, לא אוסיף לדבר עוד על אודותיהם, כי אין קימים על פני הארץ כי אם הלמנים והשודדים.
- ואין איש יודע את אלהי האמת וזלת תלמידי ישוע, אשר נשארו בארץ, עד אשר הייתה רשעת העם כה גדולה ולא נתנם יהוה להשאיר עוד בקרבם; ואם עודם נמצאים על פני הארץ, אין איש יודע.
- ואולם אבי ואני ראינו אותם והם שמשו לפנינו.
- וכל המקבל את כתב הזכרון הזה, ולא מגנהו מפני הפגמים אשר בו, הוא אכן ידע גדולות מאלה. הנני מורוני, ואילו נתן יהוה, הייתי מודיעכם את כל הדברים.

מורמון ח:יג-כג

- 13 Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.
 13 הנני מכלה את דברי על העם הזה. אני בן מורמון, ואבי צאצא נפי.
- 14 And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.
 14 ואני הוא המצפין את כתב הזכרון הזה לשם יהוה; הלוחות עצמם אינם בעלי ערך, מפני מצות יהוה, יען אשר הוא אכן אמר כי לא יהיו לאיש למען בצע; אך לכתבי הזכרון אשר על גבי הלוחות ערך רב; ואשר יוציאם לאור, יברכהו יהוה.
- 15 For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.
 15 כי אין לאיש כח להוציאם לאור, בלתי אם ינתן לו מאת אלהים; יען אשר חפץ אלהים כי יעשה הדבר לשם תפארתו בלבד, לטובת עם ברית יהוה העתיק והמפוזר עת ארפה.
- 16 And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.
 16 וברוך הוא אשר יוציא את הדבר הזה לאור, כי מהשף לאור יוצא כדבר אלהים; אכן, מן האדמה יוצא ויזהיר מתוך החשכה, ויודע לבני האדם; וזאת יעשה בכח אלהים.
- 17 And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.
 17 ואם יש בו פגמים, פגמי אדם הם, אך אנחנו לא מצאנו בו כל פגם, ואולם, אלהים יודע הכל. לכן, המגנה, ישמר נא פן יסתכן באש שאול.
- 18 And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.
 18 והאומר: הראני, ולא, תפה; ישמר נא פן יצוה את אשר אסר יהוה.
- 19 For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.
 19 כי הנה, הנחפז לשפט, בחפזון ישוב וישפט, כי כפעלו פן יהיה שכרו; על פן, המכה, ישוב יהוה ויכהו.
- 20 Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.
 20 ראו את הכתוב בספרי הקדש: איש בל יכה ואף לא ישפט כי לי המשפט, נאום יהוה, ואף לי הנקם ואנכי אשלם גמול.
- 21 And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;
 21 ואשר יפיה זעם ומדון על פעלת יהוה ועל עם ברית יהוה אשר בית ישראל המה, ויאמר: נשמיד את פעל יהוה, ולא יזכר יהוה את בריתו אשר כרת לבית ישראל, מסתכן הוא כי יכרת וישלך אל האש.
- 22 For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.
 22 כי תכלית יהוה הנצחית תוסף להתקיים, עד אשר ימלא כל דברו.
- 23 Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who
 23 חקרו בנבואות ישעיהו. הנה, אינני יכול לכתבן. אך, אני אומר לכם כי הקדושים

מורמון ח:כד-לב

אֲשֶׁר חָיו לְפָנַי, אֲשֶׁר הִחְזִיקוּ בְּאֶרֶץ הַזֹּאת,
יִצְעֲקוּ, אָכֵן. מֵעַפְרָא יִקְרָאוּ אֶל יְהוָה; וְחַי יְהוָה,
הוּא יִזְכֹּר אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּהֶם.

have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

וְהוּא יוֹדֵעַ אֶת תְּפִלּוֹתֵיהֶם, כִּי לְמַעַן אֲחֵיהֶם
הָיוּ. וְהוּא יוֹדֵעַ אֶת אֱמוּנָתָם, כִּי בִשְׁמוֹ הִסְרִיחוּ
הָרִים, וּבִשְׁמוֹ הִרְעִידוּ אֶת הָאֲדָמָה, וּבְכַח
דְּבָרוֹ הִתְמוֹטְטוּ בְּתֵי כָּלֵא אֲרָצָה; אָכֵן, אִף
הַכְּבָשָׁן הַלֹּהֵט לֹא יִכַּל לִפְגֹּעַ בָּהֶם, וְאִף לֹא
חַיּוֹת פְּרָא וְנַחְשֵׁי אֲרָס, וְזֹאת מִפְּנֵי כַח דְּבָרוֹ.

24 And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

וְהִנֵּה, תְּפִלּוֹתֵיהֶם הָיוּ אִף לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר יִתֵּן
יְהוָה כִּי יוֹצִיא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאוֹר.

25 And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

וְאֵל יֹאמֶר אִישׁ כִּי הֵם לֹא יִצְאוּ, כִּי אָכֵן, יִצְאוּ
יִצְאוּ. אָכֵן, מִן הָאֲדָמָה יִצְאוּ, בְּיַד יְהוָה, וְאִין
מוֹנֵעַ; וְתֵהִי זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יֹאמֶר כִּי חָדְלוּ
נְסִים; וְתֵהִי זֹאת כְּאֵלוֹ דְּבַר אִישׁ מִן הַמֵּתִים.

26 And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

וְתֵהִי זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יִצְעַק דָּם הַקְּדוֹשִׁים
אֶל יְהוָה עַל אֲגָדוֹת סֵתֶר וּמַעֲשֵׂי חֹשֶׁךְ.

27 And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

אָכֵן, תֵּהִי זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יִכְחָשׁוּ הָאֲנָשִׁים
בְּכַח אֱלֹהִים, וּכְנִסְיוֹתֵיהֶם תִּחַלְלֶנָּה וְתִתְנַשְׂאָנָה
בְּנֶאֱוֹת לְבָן; אָכֵן, בְּיוֹם אֲשֶׁר יִתְנַשְׂאוּ מְנַהֲיָי
כְּנִסְיוֹת וּמוֹרִיחוֹ בְּנֶאֱוֹת לְבָם, וְאִף יִקְנְאוּ
בְּחִבְרֵי כְּנִסְיוֹתֵיהֶם.

28 Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

אָכֵן, תֵּהִי זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יִשְׁמַע עַל אֵשׁ
וְסוּפוֹת וְתִימְרוֹת עֵשָׂן בְּאֲרָצוֹת נֹכַר.

29 Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

וְאִף יִשְׁמַע עַל מִלְחָמָה וְשִׁמוּעוֹת מִלְחָמָה
וְרַעֲיִדוֹת אֲדָמָה בְּמִקְוֹמוֹת שׁוֹנִים.

30 And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

אָכֵן, יֵהִי זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יֵהִיוּ זְהוּמִים גְּדוֹלִים
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה; וְיֵהִיוּ מַעֲשֵׂי רָצַח וְשָׂדֶה, שְׂקָר
וּמְרָמָה, זְנוּת וְכָל מִינֵי תוֹעֵבוֹת; בְּעֵת אֲשֶׁר
יֹאמְרוּ אִזּוֹ רַבִּים: עֲשֵׂה זֹאת אוֹ עֲשֵׂה זֹאת,
וְאִין לְכֹף חֲשִׁיבוֹת, כִּי יִסְעָדֵם יְהוָה בְּיוֹם
הָאֲחֵרוֹן. אִף אוֹי לְשִׂכְמוֹתָם, כִּי שְׂרוּיִים הֵם
בְּמַרְרַת רוּשׁ וּבְכַבְלֵי עוֹן.

31 Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

אָכֵן, תֵּהִי זֹאת בְּיוֹם הַבְּנוֹת כְּנִסְיוֹת אֲשֶׁר
תֹּאמְרָנָה: בּוֹא אֵלַי וְתִמְוֹרַת כֶּסֶףְךָ יִמְחַלוּ
לְךָ חַטָּאִיךָ.

32 Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

מורמון ח:לג-מא

- 33 O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.
- אוי לְכֶם, עִם רְשָׁעִים וּמִשְׁחָתִים וְקָשִׁי עֲרָף! מִדּוּעַ בְּנִיתֶם לְכֶם כְּנִסְיוֹת לְמַעַן בְּצַע? מִדּוּעַ עֲוִיתֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ, לְהַבְיֵא מֵאֲרָה עַל נַפְשֵׁיכֶם? הִנֵּה הַבִּיטוּ אֶל חֲזִיוֹנוֹת אֱלֹהִים; כִּי הִנֵּה, בּוֹא תְּבוֹא הָעֵת בַּיּוֹם הַהוּא, אֲשֶׁר יִקְוּמוּ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְיִהְיוּ.
- 34 Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.
- הִנֵּה הִרְאֵנִי יְהוָה גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת עַל אֲשֶׁר קָרֹב לְבוֹא, בַּיּוֹם בּוֹא הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲלֵיכֶם.
- 35 Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.
- הִנֵּנִי מְדַבֵּר אֲלֵיכֶם כְּאִלּוּ אַתֶּם לְפָנַי, אֲךָ כִּי לֹא כֹן הַדְּבָר. כִּי הִנֵּה, יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ הִרְאֵנִי אֶתְכֶם, וְאֲנִי יוֹדֵעַ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם.
- 36 And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.
- יּוֹדֵעַ אֲנִי כִּי מֵתְהַלְכִים אַתֶּם בְּגִאֲוֹת לְבָבְכֶם, וְכִי זוֹלַת מַעֲשִׂים, מֵתְנַשְׂאִים הַכֹּל בְּגִאֲוֹת לְבָבְכֶם, לּוֹבְשִׁים בְּגָדִים הַדּוֹרִים מְאֹד, וְנוֹהֲגִים בְּקִנְיָה וּבְמִדּוֹן וּבְזָדוֹן וּבְרִדִּיפוֹת וּבְכָל מִינֵי עֲוֹנוֹת. וְכִנְסִיּוֹתֵיכֶם, אַכּוּ, כָּלֶן כְּאַחַת, הִזְדַּהְמוּ מִפְּנֵי גִאֲוֹת לְבָבְכֶם.
- 37 For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.
- כִּי הִנֵּה רַבָּה אַהֲבַתְכֶם לְמָמוֹן וּלְקִנְיָנְכֶם, לְבְּגָדֵיכֶם הַהַדּוֹרִים וּלְקִשּׁוּטֵי כְּנִסְיֹתֵיכֶם מֵאַהֲבַתְכֶם לְעֲנִי וּלְאֲבִיוֹן, לְחוּלָה וּלְנִכְה.
- 38 O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?
- הוּי, אַתֶּם הַזֹּהוּמִים! אַתֶּם הַחֲנִפִּים, אַתֶּם הַמּוֹרִים, הַמּוֹכְרִים עַצְמְכֶם לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר יִרְקַב! מִדּוּעַ זֶהְמַתֶּם אֶת כְּנִסְיֹת אֱלֹהִים הַקְּדוֹשָׁה? מִדּוּעַ תְּבוֹשׁוּ לְשֵׁאת עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ? מִדּוּעַ לֹא יִקָּר בְּעֵינֵיכֶם אֲשֶׁר נִצְחִי מִיִּסּוּרֵי עוֹלָם? הַמְּפָנִי שְׂבַחֵי הָעוֹלָם הַזֶּה?
- 39 Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?
- מִדּוּעַ תְּתַיְפוּ בְּזֶה אֲשֶׁר הוּא נֶעְדֵר חַיִּים, אֲךָ תִּתְּרוּ כִּי יַחְלְפוּ עַל פְּנֵיכֶם רָעִב וְאֲבִיוֹן, עָרֵם וְחוּלָה וְנִכְה, וְאֶת לְבָבְכֶם לֹא תִשְׁיחוּ לָהֶם?
- 40 Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?
- אַכּוּ, מִדּוּעַ תְּקִימוּ אֶת אַגְדוֹת סִתְרֵיכֶם בְּעִבּוֹר בְּצַע, וְתִסְבוּ לְאֲלֻמְנוֹת וְלִיתוּמִים כִּי יִתְאַבְּלוּ לְפָנַי יְהוָה? מִדּוּעַ תִּסְבוּ כִּי תִעַלָּה צַעֲקַת דָּם אֲבוֹתֵיהֶם וּבְעֲלֵיהֶן מִן הָאָדָמָה אֶל יְהוָה, לְמַעַן יָבִיא נָקָם עַל רִאשׁוֹתֵיכֶם?
- 41 Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.
- הִנֵּה חֶרֶב הַנָּקָם תְּלִוָּה מֵעֲלֵיכֶם וְקָרוּבָה עַת בּוֹא יְהוָה לְקַחַת מִכֶּם אֶת נַקְמַת דָּם הַקְּדוֹשִׁים, כִּי הוּא לֹא יִתֵּר עוֹד אֶת זַעֲקוֹתֵיהֶם.

ט

9

- ועתה אף אדבר על אלה אשר אינם מאמינים במשיח.
- 1 And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.
- התאמינו ביום פקדתכם? הנה, ביום אשר בו יבוא יהוה, אכן ביום הגדול ההוא, בהגלל הארץ כמגלה ובהנתף היסודות בהם לוהט, אכן, ביום הגדול ההוא כאשר תבואו לעמד לפני שיה אלהים, התאמרו אז כי אין אלהים?
- 2 Behold, will ye believe in the day of your visitation—behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?
- התוסיפו אז לכחש במשיח, או, התוכלו להביט אל שיה אלהים? התשארו כי תשכנו עמו בעוד מקננת בכם הכרת אשמכם? התשארו כי תוכלו לשכן עם אותה היות קדש, בעוד נפשכם שסועה בהכרת אשם כי מעולם הפרתם את חקיו?
- 3 Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?
- הנני אומר לכם, כי הייתם אמללים יותר בשכנכם עם אל קדוש ויש, ומצפונכם כבד על טמאתכם, מאשר בשכנכם עם הנפשות המקלות אשר בשאול.
- 4 Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.
- כי כאשר תובאו ותראו את מערמיכם לפני אלהים ותפארתו, ואת קדשת ישוע המשיח, תצת עליכם שלהבת אש בל תקבה.
- 5 For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.
- הוי, חסרי אמונה, פנו נא אל יהוה, צעקו צעקה אל האב בשם ישוע; אולי תמצאו ביום הגדול והאחרון ההוא זכים וטהורים ובהירים וצחורים, ואתם חטאתם בדם השנה.
- 6 O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.
- ועוד אני מדבר אליכם, המכחשים בחזיונות אלהים, האומרים כי תמו, כי אין עוד חזיונות, ואף לא נבואות, ולא מתת שמים, ורפוי, ודבור בלשונות ובאור משמיעהו.
- 7 And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;
- הנני אומר לכם, כי המכחש בדברים האלה, אינו יודע את בשורת המשיח; אכן, הוא לא קרא את כתבי הקדש; ואם כן, אין הוא מבינם.
- 8 Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.
- האין אנחנו קוראים כי אלהים אהד הוא אהמול, היום ולעולם, ואין בו כל השתנות ואף לא תמורה כלשהי?
- 9 For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variableness neither shadow of changing?

מורמון ט:י-יח

- 10 ועתה, אם דמיתם בנפשכם אל משתנה, אשר יש בו תמורה כלשהי, הנה דמיתם בנפשכם אל אשר איננו אלהי פלאות.
- 10 And now if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not God of miracles.
- 11 והנה, אני אראה לכם אלהי פלאות, את אלהי אברהם ואלהי יצחק ואלהי יעקב; והוא אותו האל אשר ברא את השמים ואת הארץ ואת כל אשר בו.
- 11 But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.
- 12 והנה, הוא ברא את אדם, ועל ידי אדם באה נפילת בני האדם. ומפני נפילת בני האדם בא ישוע המשיח, הוא אב ובן, ומפני ישוע המשיח באה גאלת האדם.
- 12 Behold he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.
- 13 ומפני גאלת בני האדם, אשר באה על ידי ישוע המשיח, מושבים הם לפני יהוה; אכן, באפן הזה נגאלים כל בני האדם, כי מות המשיח מביא את תחית המתים, המביאה גאלה משנת עולם, אשר ממנה יעורו כל בני האדם על ידי כח אלהים בהשמע תרועת השופר. אזי הם יבואו, קטנים וגדולים, ויעמדו כלם לפני כס משפטו, גאולים ומשחררים ממוסרות המנות הנצחיות, מנות אשר הוא מות הגוף.
- 13 And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.
- 14 ואזי יבוא עליהם משפט האל הקדוש; אזי תבוא העת אשר הטמא ישאר בטמאותו, והצדיק ישאר בצדקתו; המאשר ישאר באשרו, והאמלל ישאר באמללותו.
- 14 And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.
- 15 ועתה אשא לכם, אתם אשר דמיתם בנפשכם אלהים אשר אינו יכול לעשות נסים, האם חלפו כל הדברים האלה אשר דברתי עליהם? האם הגיע כבר הקץ? הנני אומר לכם, לא! ולא חדל אלהים להיות אלהי פלאות.
- 15 And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.
- 16 הנה, האין מעשי אלהים נפלאים בעינינו? אכן, ומי יכול להבין את מעשי אלהים הנפלאים?
- 16 Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?
- 17 מי יאמר כי לא היה זה נס, היות שמים וארץ בדברו? הן בכח דברו נוצר האדם מעפר הארץ, ובכח דברו נעשו נסים.
- 17 Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?
- 18 ומי יאמר כי ישוע המשיח לא עשה נסים גדולים? הן נסים גדולים רבים נעשו בידי השליחים.
- 18 And who shall say that Jesus Christ did not many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

מורמון ט:יט-כז

- 19 And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.
- וְאִם בָּעֵת הַהִיא נַעֲשׂוּ נִסִּים, מִדּוּעַ יִחְדַּל אֱלֹהִים מִהְיוֹת אֱלֹהֵי פְלֵאוֹת, וְעַדִּין הוּא הוֹיָה בְּלִתי מִשְׁתַּנָּה? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם: אֵין הוּא מִשְׁתַּנָּה; שְׂאֵם לֹא כֵן, יִחְדַּל מִהְיוֹתוֹ אֱלֹהִים; אִךְ אֵין הוּא חֲדַל מִהְיוֹת אֱלֹהִים, וְאִכֵּן אֱלֹהֵי פְלֵאוֹת הוּא.
- 20 And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.
- וְהִנֵּה, חֲדַל הוּא מַעֲשׂוֹת נִסִּים בְּקִרְבֵּי בְנֵי הָאָדָם מִפְּנֵי שְׂקִיעֶתָם בְּחֶסֶר אֱמוּנָה, כִּי הֵם סָרוּ מִדְרֶךְ הַיָּשָׁר וְאֵינִם יוֹדְעִים אֶת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בּוֹ עֲלֵיהֶם לְשִׁים אֶת מִבְטָחָם.
- 21 Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.
- הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַמֵּאֲמִין בַּמְּשִׁיחַ וְאֵינוֹ מַטִּיל סֶפֶק, כֹּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ מֵאֵת הָאָב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ יִנָּתֵן לוֹ. וְדַבֵּר הַבְּרִית הַזֶּה נָתַן לְכָל, אִךְ לְקִצּוֹת הָאָרֶץ.
- 22 For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;
- כִּי כֹה אָמַר יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים, אֶל תַּלְמִידָיו אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ לְשָׂאוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִכֵּן, אִךְ לְכָל תַּלְמִידָיו, בְּאֲזְנֵי הַמּוֹן הָעַם: צְאוּ נָא אֶל כָּל הָעוֹלָם וְהַטִּיפוּ אֶת הַבְּשׂוּרָה לְכָל בְּרִיָּה.
- 23 And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;
- וְהַמֵּאֲמִין אֲשֶׁר נִטְבָּל יוֹשֵׁעַ, אִךְ זֶה אֲשֶׁר לֹא יֵאֲמִין, אָרוּר יִהְיֶה.
- 24 And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;
- וְאֵלֶּה הָאוֹתוֹת אֲשֶׁר יִלּוּ אֶת הַמֵּאֲמִינִים: בְּשֵׁמִי יִגְרֹשׁוּ שָׂדִים; הֵם יְדַבְּרוּ בְּלִשׁוֹנוֹת חֲדָשׁוֹת; הֵם יִרְיִמוּ נַחְשִׁים; וְאִם יִשְׁתּוּ כֹל רַעַל, לֹא יֵאָנֶה לָהֶם כֹּל רַע; הֵם יִסְמְכוּ יְדֵיהֶם עַל חוֹלִים וְאֵלֶּה יִרְפָּאוּ.
- 25 And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.
- וְכֹל אֲשֶׁר יֵאֲמִין בְּשֵׁמִי, וְלֹא יִטִּיל סֶפֶק, לוֹ אֲאִשֶׁר אֶת כָּל דְּבָרֵי, אִךְ עַד קִצּוֹת הָאָרֶץ.
- 26 And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.
- הִנֵּה, מִי יַעֲמֹד נֶגֶד פְּעֻלַּת יְהוָה? מִי יִכְחֹשׁ בְּדַבְּרָיו? מִי יִקוּם עַל כַּחַּ יְהוָה הַעֲלִיּוֹן? מִי יִבְזֶה אֶת בְּנֵי הַמְּשִׁיחַ? רְאוּ, כָּל הַמְּבַזִּים אֶת מַעֲשֵׂי יְהוָה, כִּי אִכֵּן תִּתְמָהוּ וְתֵאבְדוּ.
- 27 O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.
- לֹא תִבְזוּ אִפּוּא, וְלֹא תִתְמָהוּ, כִּי אִם הַקְּשִׁיבוּ לְדַבְּרֵי יְהוָה, וּבְקִשׁוּ אֶת הָאָב בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ עַל כָּל הַנְּחָוִץ לָכֶם. אִכֵּן, אֵל תִּפְקְדְּכוּ, כִּי אִם הָיוּ מֵאֲמִינִים וַעֲשׂוּ כְּבִימֵי קֶדֶם, וּבֹאוּ אֶל יְהוָה בְּכָל לִבְבְּכֶם, וְהִכִּינוּ אֶת יְשׁוּעַתְכֶם בְּיִרְאָה וּבְרַעְדָּה מִלְּפָנָיו.

- 28 Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.
- היו חכמים בימי מבחנכם; הטהרו מכל טמאה; אל תבקשו דבר לספוק תאוותיכם, כי אם בקשו בתקיפות לב כי לא תפגעו לכל פתוי, וכי תעבדו את אלהי האמת, אל חי.
- 29 See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.
- השמרו לכם לבל תטבלו ואינכם ראויים לכך; השמרו לכם לבל תטעמו מסעדת הקדש אשר למשיח ואינכם ראויים לכך; אך השגיחו כי תעשו הכל בהיותכם ראויים, ועשו כן בשם ישוע המשיח, בן אלהים חיים. ואם תעשו זאת, ותתמידו עד הקץ, השלף לא תשלוכו.
- 30 Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.
- הנני מדבר אליכם כאלו דברתי מן המתים, ועו אשר יודע אני כי יהיו לכם דברי.
- 31 Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.
- אל תדונו אותי לכף חובה על פגמי, ואף לא את אבי על פגמיו, ואף לא את אלה אשר כתבו לפניו; כי אם הודו לאלהים על אשר הראה לכם את פגמינו, בעבור תלמדו ותחכימו ממנו.
- 32 And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.
- הנה, רשמנו את כתב הזכרון הזה כפי ידיעתנו, בסימנים הנקראים בפנינו בשם מצרית מתקנת אשר נמסרו מדור לדור, ואשר שגנו אותם על פי אפן דבורנו.
- 33 And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.
- ואלו היו לוחותינו גדולים דים, היינו כותבים בעברית; אך אף את העברית שנינו; ולו יכלנו לכתב בעברית, לא היו נמצאים פגמים בכתב הזכרון אשר לנו.
- 34 But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.
- ואולם יהוה יודע את הדברים אשר כתבנו, ואף כי אין עם אחר היודע את שפתנו; ויעו אשר אין עם אחר היודע את שפתנו, הכין יהוה אמצעים לבראם.
- 35 And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.
- והדברים האלה כתובים בעבור נסיר מבגדינו את דם אחינו, אשר שקעו בחסר אמונה.
- 36 And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.
- והנה, הדברים האלה אשר חפצנו כי יבואו על אחינו, אכן, כי ישובו אל ידיעת המשיח, הם כפי תפלות כל הקדושים אשר שכנו בארץ.
- 37 And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember
- מי יתן והאדון ישוע המשיח יסב בחסדו כי תענינה תפלותיהם כפי אמונתם; ומי יתן

אתר א:א-ח

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים הָאֵב אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִם
בֵּית יִשְׂרָאֵל וַיְבָרְכֵם לְעוֹלָם, עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה
בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ. אָמֵן.

the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he
bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

סֵפֶר אֶתֶר

THE BOOK OF ETHER

מורוני בן מורמון מקצר את ספר זכרון הירדנים
אשר באו מהמגדל הגדול, כאשר בלבב אלהים
את לשונות בני האדם. נלקח מעשרים וארבעה
הלוחות אשר מצאום אנשי למחי בימי המלך
מושיע.

*Moroni, the son of Mormon, abridges the record of the Jaredites, who
came forth from the great tower when God confused the languages of the
people. Taken from the twenty-four plates found by the people of Limhi
in the days of King Mosiah.*

א

1

ועתה, אני, מורוני, אוסיף לרשם את ספור
המעשה אשר לתושבים הקדומים, אשר
השמדו ביד יהוה מעל פני ארץ הצפון הזאת.

1 And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient
inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face
of this north country.

ואני לוקח את ספורי, מתוך עשרים וארבעה
הלוחות הנקראים ספר אתר, אשר מצאום
אנשי למחי.

2 And I take mine account from the twenty and four plates which were
found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.

ויען אשר סבור אני כי החלק הראשון מכתב
הזכרון הזה נמצא בקרב היהודים, והוא על
אודות בריאת העולם ועל אדם, ועל הקורות
מן העת ההיא ועד ימי המגדל הרם, וכן על
כל קורות בני האדם עד העת ההיא;

3 And as I suppose that the first part of this record, which speaks
concerning the creation of the world, and also of Adam, and an
account from that time even to the great tower, and whatsoever things
transpired among the children of men until that time, is had among
the Jews—

לכן לא אכתב את הדברים אשר היו מימי
אדם עד העת ההיא; ואולם הם רשומים על
גבי הלוחות; ואשר ימצאם, יהיה לאל ידו
להשיג את הספור במלאו.

4 Therefore I do not write those things which transpired from the days
of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso
findeth them, the same will have power that he may get the full account.

ואני לא אכתב את מלא הדברים כי אם את
חלקם, מימי המגדל ועד יום השמדתם.

5 But behold, I give not the full account, but a part of the account I give,
from the tower down until they were destroyed.

ובאופן הזה אכתב את ספור המעשה.
רושם כתב הזכרון הזה היה אתר, והוא
היה צאצא לקוריאנטור.

6 And on this wise do I give the account. He that wrote this record was
Ether, and he was a descendant of Coriantor.

קוריאנטור היה בן מורון.

7 Coriantor was the son of Moron.

ומורון היה בן עתם.

8 And Moron was the son of Ethem.

- 9 And Ethem was the son of Ahah.
 וְעֶתֶם הָיָה בֶּן אַחָא.
- 10 And Ahah was the son of Seth.
 וְאַחָא הָיָה בֶּן שֵׁת.
- 11 And Seth was the son of Shiblōn.
 וְשֵׁת הָיָה בֶּן שְׁבִלֹן.
- 12 And Shiblōn was the son of Com.
 וְשְׁבִלֹן הָיָה בֶּן קוֹם.
- 13 And Com was the son of Coriantum.
 וְקוֹם הָיָה בֶּן קוֹרְיָאֲנָטוּם.
- 14 And Coriantum was the son of Amnigaddah.
 וְקוֹרְיָאֲנָטוּם הָיָה בֶּן אֲמִנִּיגַדָּא.
- 15 And Amnigaddah was the son of Aaron.
 וְאַמִּנִּיגַדָּא הָיָה בֶּן אֶהְרוֹן.
- 16 And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.
 וְאַהְרוֹן הָיָה צֶאֱצָא חֵת, אֲשֶׁר הָיָה בֶּן הֵיארְטוֹם.
- 17 And Hearthom was the son of Lib.
 וְהֵיארְטוֹם הָיָה בֶּן לִיב.
- 18 And Lib was the son of Kish.
 וְלִיב הָיָה בֶּן קִישׁ.
- 19 And Kish was the son of Corom.
 וְקִישׁ הָיָה בֶּן קוֹרְאוֹם.
- 20 And Corom was the son of Levi.
 וְקוֹרְאוֹם הָיָה בֶּן לֵוִי.
- 21 And Levi was the son of Kim.
 וְלֵוִי הָיָה בֶּן קִים.
- 22 And Kim was the son of Morianton.
 וְקִים הָיָה בֶּן מוֹרְיָאֲנָטוֹן.
- 23 And Morianton was a descendant of Riplakish.
 וּמוֹרְיָאֲנָטוֹן הָיָה צֶאֱצָא רִיפְלָכִישׁ.
- 24 And Riplakish was the son of Shez.
 וְרִיפְלָכִישׁ הָיָה בֶּן שֵׁז.
- 25 And Shez was the son of Heth.
 וְשֵׁז הָיָה בֶּן חֵת.
- 26 And Heth was the son of Com.
 וְחֵת הָיָה בֶּן קוֹם.
- 27 And Com was the son of Coriantum.
 וְקוֹם הָיָה בֶּן קוֹרְיָאֲנָטוּם.
- 28 And Coriantum was the son of Emer.
 וְקוֹרְיָאֲנָטוּם הָיָה בֶּן עֶמֶר.
- 29 And Emer was the son of Omer.
 וְעֶמֶר הָיָה בֶּן עֹמֶר.
- 30 And Omer was the son of Shule.
 וְעֹמֶר הָיָה בֶּן שׁוּל.
- 31 And Shule was the son of Kib.
 וְשׁוּל הָיָה בֶּן קִיב.
- 32 And Kib was the son of Orihah, who was the son of Jared;
 וְקִיב הָיָה בֶּן אוֹרִיחָה, אֲשֶׁר הָיָה בֶּן יָרֵד.

- וַיֵּרֵד יָצָא עִם אָחִיו וּמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וְעַם אֲנָשִׁים נֹסְפִים וּמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, מִן הַמִּגְדָּל הָרָם, בְּעַת אֲשֶׁר בָּלַל יְהוָה אֶת שְׂפַת בְּנֵי הָאָדָם, וַנִּשְׁבַּע בְּחֻמָּתוֹ כִּי יִפּוּצוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ; וַכִּפִּי דָבַר יְהוָה, נִפּוּצוּ בְנֵי הָאָדָם.
- 33 Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.
- וְאָחִי יָרֵד הָיָה אִישׁ בַּעַל מַדּוֹת וְגִבּוֹר חַיִל, וַיְהוּה נָטָה לוֹ חֶסֶד רַב. וְאָמַר אֵלָיו אָחִיו יָרֵד: קְרָא אֶל יְהוָה לְבַל יִבְלְבְּלוּ, וְלֹא נִבְיִן אֶת דְּבָרֵינוּ.
- 34 And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.
- וְאָחִי יָרֵד קְרָא אֶל יְהוָה, וַרְחַמֵי יְהוָה נִכְמְרוּ עָלָיו; עַל כֵּן הוּא לֹא בָלְבַל אֶת שְׂפַת יָרֵד, וַיֵּרֵד וְאָחִיו לֹא בָלְבְּלוּ.
- 35 And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.
- וַיֵּרֵד אָמַר אֶל אָחִיו: קְרָא אֶל יְהוָה שְׁנִית, אוּלַי יִסִּיר הוּא אֶת חֻמָּתוֹ מִרְעֵינוּ וְלֹא יִבְלְבַל אֶת שְׂפָתָם.
- 36 Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.
- וְאָחִי יָרֵד קְרָא אֶל יְהוָה, וַרְחַמֵי יְהוָה נִכְמְרוּ עַל רְעֵיהֶם וְאָף עַל מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וְהֵם לֹא בָלְבְּלוּ.
- 37 And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.
- וַיֵּרֵד הוֹסִיף לְדַבֵּר אֶל אָחִיו לֵאמֹר: לֵךְ וּדְרֹשׁ מִיְהוָה לְדַעַת אִם יִגְרֹשׁנוּ מִן הָאָרֶץ, וְהִיָּה אִם יִגְרֹשׁנוּ מִן הָאָרֶץ, קְרָא אֵלָיו אֲנָה נֵלֵךְ. מִי יוֹדֵעַ אוּלַי יִשְׁאַנּוּ יְהוָה אֶל אָרֶץ אֲשֶׁר הִיא מִבְּחָר מִכָּל אֲרָצוֹת תְּבִילָה? וְאִם כֹּה יְהִי, הֲבֵיא נְהִיָּה נְאֻמָּנִים לִיְהוָה; בַּעֲבוּר נִקְבְּלוּהָ לְנַחֲלָה לָנוּ.
- 38 And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.
- וְאָחִי יָרֵד קְרָא אֶל יְהוָה וַדְּבַר פְּדָבְרִים אֲשֶׁר נְאֻמְרוּ מִפִּי יָרֵד.
- 39 And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.
- וַיְהוּה שָׁמַע אֶת אָחִי יָרֵד, וַרְחַמֵי נִכְמְרוּ עָלָיו, וְהוּא אָמַר אֵלָיו:
- 40 And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:
- לֵךְ וְאַסְפֹּף אֶת עֲדָרְיָה, זָכָר וּנְקֵבָה, מִכָּל מִין, וְלִקְחָתָּ מִזֶּרַע הָאָרֶץ, מִכָּל מִין, וְאֶת בְּנֵי מִשְׁפְּחָתָהּ, וְאֶת יָרֵד אָחִיו וְאֶת מִשְׁפְּחָתוֹ וְכֹן אֶת רְעֵיךָ וּמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וְאֶת רְעֵי יָרֵד וּמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם.
- 41 Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy family; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.
- וְאַחַר עָשׂוֹתָךְ זֹאת, תֵּרֵד בְּרֹאשׁוֹ אֶל הָעֵמֶק אֲשֶׁר מִצְפּוֹן. שָׁם אֶפְגְּשֶׁךָ, וְהִלַּכְתִּי לְפָנֶיךָ אֶל אָרֶץ אֲשֶׁר הִיא מִבְּחָר מִכָּל אֲרָצוֹת תְּבִילָה.
- 42 And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

אתר א:מג-ב:ח

43 וְשֵׁם אַבְרָהָם אוֹתָהּ וְאֵת זְרַעָהּ; וּמִזְרַעָהּ וּמִזְרַע אָחִיהָ וּמִזְרַע הַהוֹלְכִים עִמָּהּ אֲגַדֵּל לִי אֲמָה גְדוֹלָה. וְלֹא תִהְיֶה עַל פְּנֵי כָל תְּבַל אֲמָה גְדוֹלָה מִן הָאֲמָה אֲשֶׁר אֲגַדֵּל לִי מִזְרַעְכֶם. וְכֹה אֲעֲשֶׂה לָּךְ עַל כִּי עַתָּה אָרְכָה זֹאת קִרְאתִי.

ב

2

- 1 וַיֵּרַד וְאָחִיו יָרְדוֹ עִם מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וְכֵן רַעֲי יָרְדוּ וְאָחִיו עִם מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, אֶל הָעֵמֶק אֲשֶׁר מִצְפוֹן; וְשֵׁם הָעֵמֶק נְמֹרַד, כְּשֵׁם הַצֵּיד הַגְּבוּר. וְהֵם יָרְדוּ שָׁמָּה עִם עֲדָרֵיהֶם אֲשֶׁר אָסְפוּ, זָכָר וּנְקֵבָה מִכָּל מִין.
- 2 וְהֵם הִטְמִינוּ פְּחִים וְצָדוּ מְעוֹף הַשָּׁמַיִם; וְהֵם בָּנוּ סִירָה וְנָשְׂאוּ בָּהּ אֶת דְּגֵי הַנְּהָרוֹת.
- 3 וְהֵם אָף נָשְׂאוּ עִמָּם דְּסֶרֶת, אֲשֶׁר פִּשְׁרוּ דְבוֹרַת דְּבֶשֶׁת. וְכֹה הֵם נָשְׂאוּ עִמָּם נְחִילֵי דְבוֹרִים, וְכָל סוּג דְּבַר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, זְרָעִים מִכָּל מִין.
- 4 וְהָיָה בְּבוֹאֵם אֶל עֵמֶק נְמֹרַד, יָרַד יְהוָה וְדַבֵּר אֶל אָחִי יָרְד. וְהוּא בָּא בְּעָנָן וְלֹא נִרְאָה לְעֵינָיו אָחִי יָרְד.
- 5 וְהָיָה צִוּוּם לְלָכֵת אֶל הַיַּעַר; אָכֵן, אֶל הָאֲזוּר אֲשֶׁר אִישׁ לֹא הָיָה בּוֹ מֵעוֹלָם. וְהָיָה הַלֶּךְ לְפָנֵיהֶם; וְהוּא דַּבֵּר אֲלֵיהֶם, וְהוּא עוֹמֵד בְּתוֹךְ הָעָנָן וּמוֹרָה אֶת דְּרֹךְ מַסָּעָם.
- 6 וְהֵם נָסְעוּ בַּיַּעַר וּבְנוּ אַרְבּוֹת; וְהֵם עָבְרוּ בָהֶן בְּתוֹךְ מַיִם רַבִּים, וַיֵּד יְהוָה מוֹלִיכָה אוֹתָם כָּל הַעֵת.
- 7 וְהָיָה לֹא הִתִּיר כִּי יִשְׂאָרוּ בַּיַּעַר אֲשֶׁר מֵעַבְרָ לָיִם כִּי אִם חִפְץ אֲשֶׁר יִמְשִׁיכוּ בְּמַסָּעָם, וַיְבוֹאוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, אֲשֶׁר הִיא מְבֹחָר מִכָּל הָאָרְצוֹת, אֲשֶׁר שָׁמְרָה יְהוָה אֱלֹהִים לְעַם צְדִיק.
- 8 וְהוּא נִשְׁבַּע בְּחַמְתּוֹ לְאָחִי יָרְד כִּי כָּל הַנּוֹחַל אֶת הָאָרֶץ הַיְעוּדָה הַזֹּאת, מִן הָעֵת הַהִיא וְעַד עוֹלָם, עָבוֹד יַעֲבֹדְהוּ, אֶת אֱלֹהֵי הָאֲמָת הַיְחִיד; וְלֹא, הַסְחָף יִסְחָפוּ בְּבוֹא עֲלֵיהֶם מְלֵא חַמְתּוֹ.
- 1 And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.
- 2 And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.
- 3 And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.
- 4 And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.
- 5 And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.
- 6 And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.
- 7 And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.
- 8 And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

אתר ב:ט-טו

- 9 ועתה, רואים אנחנו את גזרת אלהים על הארץ הזאת, כי ארץ יעודה היא; וכל אמה אשר תנחל אותה תעבד את אלהים; ולא, יסחפו בבוא עליהם מלא חמתו. וחמת זעמו כתמה תבוא עליהם כאשר תמלא סאת עוונם.
- 10 For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.
- 11 וזאת בא אליכם, הגויים, למען תדעו את גזרות אלהים, בעבור תנחמו מרע, ולכל תוסיפו לעונות עד אשר תמלא הסאה, בעבור לא תעירו את מלא חמת אלהים עליכם, כאשר עשו יושבי הארץ לפנים.
- 12 Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.
- 13 ועתה אשוב אל כתב זכרונותי. ויהוה הביא את ירד ואת עמיתיו אל הים הגדול המפריד בין היבשות. והיה בבואם אל הים, הם נטו את אהליהם; והם קראו את שם המקום מוריאנקומר; והם שכנו באהלים על חוף הים במשך ארבע שנים.
- 14 And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.
- 15 והיה כתם ארבע שנים בא יהוה שנית אל אחי ירד; והוא עמד בענן ודבר עמו. ובמשך שלש שעות דבר יהוה עם אחי ירד והוכיחו על פי לא זכר לקרא בשם יהוה.
- 14 And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.
- 15 ואחי ירד נחם על רעתו אשר עשה וקרא בשם יהוה למען רעיו אשר עמו. ואמר אליו יהוה: סלחתי לך ולאחייך על חטאיכם; אך אל תוסיף לחטא, כי זכור תזכרו כי לא ידון רוחי באדם לעולם; על כן, אם תחטאו עד המלא הסאה, הכרת תכרתו מלפני יהוה. אלה מחשבתי על הארץ אשר אתנד לנתלה, כי היא ארץ מבחר מכל הארצות.
- 15 And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

- 16 And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.
- 17 And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.
- 18 And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.
- 19 And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.
- 20 And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.
- 21 And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.
- 22 And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?
- 23 And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.
- 24 For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.
- וְאָמַר יְהוָה: לֵךְ וְעֲבַד, וּבְנִיתָ אַרְבּוֹת בְּאִפְּן אֲשֶׁר בְּנִיתָ עַד עַתָּה. וְאָחִי יָרֵד הִלְךְ וְעֲבַד, וְכֹן עָשׂוּ עִמֵּיתָיו; וְהֵם בָּנוּ אַרְבּוֹת בְּאִפְּן אֲשֶׁר בָּנוּ לְפָנָי כֵּן, כְּפִי אֲשֶׁר הוֹרֵם יְהוָה. וְהָאֲרָבוֹת הָיוּ קִטְנוֹת וְהָיוּ קְלוֹת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, כְּקְלוֹת עוֹף הַשָּׁמַיִם עַל פְּנֵיהֶם.
- וְהָיוּ נִבְנוּ בְּאִפְּן אֲשֶׁר הָיוּ אֲטוּמוֹת הַיִּטֵּב, עַד כִּי יָכְלוּ לְהִכִּיל מַיִם כְּקַעֲרָה; וְתַחְתֵּיתָן הָיְתָה אֲטוּמָה כְּקַעֲרָה; וְצִדָּן הָיָה אֲטוּם כְּקַעֲרָה; וְקִצּוֹתָיו הִסְתִּימוּ בְּחֹד וְתַקְרָתָן הָיְתָה אֲטוּמָה כְּקַעֲרָה; וְאָרְכָן הָיָה כְּאֵרֶץ עֵץ; וּבְהִסָּגַר פֶּתַח הָאֲרָבָה, הָיְתָה דֹלְתָהּ צְמוּדָה כְּקַעֲרָה.
- וְאָחִי יָרֵד קָרָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, עָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי; וּבְנִיתִי אֵת הָאֲרָבוֹת כְּפִי אֲשֶׁר הוֹרִיתָנִי.
- וְהִנֵּה, יְהוָה, אֵין בָּהֶן אוֹר; לָאֵן נִכְוֵן מִהֲלַכְנוּ? וְאִף נֹאבֵד, כִּי לֹא נוֹכַל לְנָשֵׁם בָּהֶן, זוֹלַת הָאֵוִיר אֲשֶׁר בְּתוֹכָן; לָכֵן נֹאבֵד.
- וְאָמַר יְהוָה אֶל אָחִי יָרֵד: הִנֵּה, תַעֲשֶׂה לָּךְ חוֹר בְּתַקְרָה, וְאִף בְּתַחְתֵּיתָ; וְכִי יִחְסַר לָּךְ אֵוִיר, וְחָלְצָתָ אֵת מַגּוּפַת הַחוֹר וְתִקַּבְּלִי אֵוִיר. וְכִי יָבוֹאוּ הַמַּיִם עָלֶיךָ, וְהִנֵּה הִנְפַתְתָּ אֵת הַחוֹר, וְלֹא אֲבִדְתָּ בַשֶּׁטֶף.
- וְאָחִי יָרֵד עָשָׂה כֵּן, כְּמִצְוֹת יְהוָה.
- וְאָחִי יָרֵד הוֹסִיף לְקָרָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, הִנֵּה עָשִׂיתִי כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָנִי; וְהִכִּינוֹתִי אֵת הַסְּפִינּוֹת בְּעֵבֹר אֲנָשִׁי, וְהִנֵּה אֵין בָּהֶן אוֹר. הֲתִתְּנֵנִי יְהוָה, לְעֹבֵר אֵת הַיָּם הַגָּדוֹל הַזֶּה בְּחֹשֶׁכָה?
- וְאָמַר יְהוָה אֶל אָחִי יָרֵד: מַה תַּפְצֹכֶם כִּי אֲעֲשֶׂה בְּעֵבֹר יְהוָה אוֹר בְּסִפִּינוֹתֵיכֶם? הֵן אֵין לְעֵשׂוֹת בְּהֵם חִלּוֹנוֹת, פֶּן יִתְנַפְּצוּ; וְאִשׁ אֵל לָכֵם לְקַחַת עִמְכֶם, כִּי לֹא תִסְעוּ לְאוֹר אִשׁ.
- אָכֹן, כְּלוּיָתָן בְּתוֹף הַיָּם תִּהְיוּ, כִּי גָלִים אֲדִירִים יִתְנַפְּצוּ עָלֵיכֶם; אִף אֲנִי אֶעֱלֶכֶם מִמַּעַמְקֵי הַיָּם; כִּי הָרוּחוֹת יֵצְאוּ מִפִּי, וְאִף אֵת הַגְּשָׁם וְאֵת מִי הַשֶּׁטֶפּוֹן אֲנִי שִׁלַּחְתִּי.

אתר ב:כה-ג:ו

והנני מכין אתכם לעמד עליהם; כי לא תוכלו לעבר את תהום רבה הזאת בלתי אם אכניכם לעמד על גלי הים ועל הרוחות אשר יצאו, ועל מי השטפון אשר יבואו. על כן, מה תפצקם כי אכין לכם, בעבור יהיה לכם אור, עת תבלעו במעמקי הים?

25 And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

ג

ושמונה היה מספר הספינות הבנויות. והיה כי אחי ירד יצא אל ההר, אשר קראוהו הר שלם מפני גבהו הרב, והוא התמיד שש עשרה אבנים קטנות מתוך סלע; והאבנים היו לבנות ובהירות, שקופות כזכוכית; והוא נשאן בידיו אל פסגת ההר וקרא שנית אל יהוה לאמר:

יהוה, אמרת כי יקיפוננו מי השטפון; ועתה, יהוה, אל נא יחר אפך בעבדך על חלשתי לפניה; הן ידענו כי קדוש אתה, שוכן מרומים, וכי לא ראויים אנחנו לפניה; לאחר נפילת האדם הורע בהתמדה טבענו; ואולם אתה, יהוה, צויתנו לקרא אליך, בעבור נקבל ממך כפי חפצנו.

הנה, יהוה, הפיתנו על עווננו, וגרשתנו; וכך השנים הרבות האלה היינו ביערות; ואולם רחמתנו חננו יהוה והסר זעמך מעמך זה, ואל נא תתנם לתלף באפלה דרך תהום סועה זאת; אף הבט אל הדברים האלה אשר התכתי מתוך הסלע.

ידעתי, יהוה, כי לך מלא הכח, וכי בידך לעשות למען האדם ככל אשר תחפץ. על כן, גע נא יהוה באצבעך באבנים האלה וכוונן להאיר בחשכה; והן יאירו לנו בספינות אשר הכינונו, בעבור יהיה לנו אור בעת עברנו בים.

הן אתה, יהוה, יכול לעשות זאת. ידענו כי בידך להראות כח רב, הנראה קטן להבנת בני אדם.

והיה כאשר אמר אחי ירד את הדברים האלה, והנה הושיט את ידו, ונגע באבנים באצבעו, אחת אחת. והלוט הוסר מעיני אחי ירד, והוא ראה את אצבע יהוה;

3

1 And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

2 O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

3 Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

4 And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

5 Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

6 And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the

אתר ג:ז-יז

- וְהִיְתָה הַיָּד כַּאֲצִבְעַת אָדָם, כְּבָשָׂר וְדָם. וְאָחִי יָרַד נִפְלֵל אֶרְצָהּ לִפְנֵי יְהוָה כִּי הִכְהוּ פָחַד.
- 7 And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?
- וְהוּא אָמַר אֶל יְהוָה: רָאִיתִי אֶת אֲצִבְעַת יְהוָה וְרָאִיתִי פֶן יִכְנִי, יַעַן אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי כִּי לִיהוָה בָּשָׂר וְדָם.
- 8 And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.
- וְאָמַר יְהוָה אֵלָיו: מִפְּנֵי אֲמוּנָתְךָ רָאִיתָ כִּי אֶלְבָּשׁ בָּשָׂר וְדָם; וּמַעוֹלָם לֹא בָא לִפְנֵי אִישׁ בְּאֲמוּנָה כֹּה עֲזָה בְּאֲמוּנָתְךָ; לֹא־לֹא כֹן, לֹא יָכַלְתָּ לְרֹאוֹת אֶת אֲצִבְעִי. הֲתִרְאֶה יוֹתֵר מִזֹּאת?
- 9 And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?
- וְהוּא עָנָה: לֹא; יְהוָה, הֲרֹאֲנִי נָא אֶת מְרָאֶךָ.
- 10 And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.
- וְאָמַר יְהוָה אֵלָיו: הֲתֵאֱמִין בְּדְבָרִים אֲשֶׁר אֲדַבְּרָא?
- 11 And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?
- וְהוּא עָנָה: אָכֵן, יְהוָה, יוֹדַע אֲנִי כִּי אֲמַת דְּבָרְךָ, כִּי אֱלֹהֵי אֲמַת אֲתָה, וְלֹא תִשְׁקַר.
- 12 And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.
- וְהָיָה כְּאָמְרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה, הֲרֹאֲהוּ יְהוָה אֶת מְרָאֵהוּ, וְאָמַר: יַעַן אֲשֶׁר יָדַעְתָּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִנֵּךְ נָאוּל מִנִּפְלִילַת הָאָדָם; עַל כֵּן תּוֹשֵׁב אֶל נֹכַח פְּנֵי; עַל כֵּן הִתְגַּלִּיתִי אֵלָיְךָ.
- 13 And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.
- אֲנִי הוּא אֲשֶׁר הוּכַן מִיְסוּד הָעוֹלָם לְנָאֵל אֶת עַמִּי. הִנְנִי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. אֲנִי הָאֵב וְהַבֵּן. בִּי יִחְיוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם, עַד עוֹלָם, אָכֵן, לְאֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּשִׁמִּי; וְהֵם יִהְיוּ בְּנֵי וּבָנוֹתֵי.
- 14 Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.
- וּמַעוֹלָם לֹא הֲרֹאִיתִי אֶת מְרָאִי לְאִישׁ אֲשֶׁר בְּרָאִיתִי, כִּי מַעוֹלָם לֹא הֵאֱמִין בִּי אִישׁ כְּפִי אֲמוּנָתְךָ. הֲרֹאֲהָ אֲתָה כִּי נִבְרָאתָם כְּדַמוֹתַי? אָכֵן, כָּל בְּנֵי הָאָדָם נִבְרָאוּ בְּרֵאשׁוֹנָה כְּדַמוֹתַי.
- 15 And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.
- הִנֵּה, הַגּוּף הַזֶּה, אֲשֶׁר רוֹאֶה אֲתָה עִתָּה, גּוּף רוּחִי הוּא; וְאֵת הָאָדָם בְּרָאִיתִי בְּדַמוֹת גּוּף רוּחִי; וְכִפִּי אֲשֶׁר הוֹפְעֵתִי אֵלָיְךָ בְּרוּחַ, כֵּן אוֹפִיעַ אֶל עַמִּי בְּבָשָׂר.
- 16 Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.
- וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, כְּפִי אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי, לֹא יָכַלְתִּי לְסַפֵּר בְּמֵלֶאֱם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם כְּתוּבִים; עַל כֵּן דִּוִּי בְּאֶמְרֵי כִּי יֵשׁוּעַ הִתְגַּלָּה
- 17 And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and

אתר ג:יח-כו

- אֶל הָאִישׁ הַזֶּה בְּרוּחַ, בְּאִפְּן וּבְדַמוֹת אוֹתוֹ
הַגּוֹף אֲשֶׁר הִרְאָה עֲצָמוֹ אֶל הַנְּפִיִּים.
- 18 And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.
- וְהוּא שָׁמַשׁ לְפָנָיו כְּפִי אֲשֶׁר שָׁמַשׁ אֶת
הַנְּפִיִּים; וְכָל זֹאת בְּעֵבֹר יַדַּע הָאִישׁ הַזֶּה
כִּי הוּא אֱלֹהִים, מִפְּנֵי הַמַּעֲשִׂים הַגְּדוֹלִים
וְהַרְבִּים אֲשֶׁר יָהוּה הִרְאָהוּ.
- 19 And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.
- וּמִפְּנֵי הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לְאִישׁ הַזֶּה, לֹא נִתֵּן הָיָה
לְמַנְעוֹ מִהִבִּיט אֶל מַעֲבָר לְלוֹט; וְהוּא רָאָה אֶת
אֶצְבָּע יֵשׁוּעַ. וְכִרְאוֹתוֹ אוֹתָהּ, הוּא נָפַל בְּאִימָה,
יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי אֶצְבָּע יְהוּה הִיא; וְלֹא הָיְתָה
לוֹ עוֹד אֱמוּנָה, כִּי יָדוּעַ יָדַע, לֵלֵא כָּל סִפְקָ.
- 20 Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.
- עַל כֵּן, בְּהִיּוֹתוֹ בְּעַל יְדִיעַת אֱלֹהִים שְׁלֵמָה,
לֹא נִתֵּן הָיָה לְמַנְעוֹ מִהִבִּיט אֶל מַעֲבָר לְלוֹט;
לְכֵן הוּא רָאָה אֶת יֵשׁוּעַ, וְהוּא שָׁמַשׁ לְפָנָיו.
- 21 And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.
- וְאָמַר יְהוּה אֶל אַחֵי יָרֵד: לֹא תִתֵּן כִּי יֵצְאוּ
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתָ וְשָׁמַעְתָּ אֶל הָעוֹלָם, עַד
בּוֹא הַעֵת אֲשֶׁר אֶפְאַר אֶת שְׁמִי בְּבָשָׂר. עַל כֵּן
אֶצְרָתָ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתָ וְשָׁמַעְתָּ וְלֹא
תִרְאֶם לְאִישׁ.
- 22 And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.
- וְהִנֵּה, בְּבוֹאֲךָ אֵלַי תִּכְתְּבֵם וְתַחְתְּמֵם, לְכָל
יְבָרָם אִישׁ, כִּי בְשָׂפָה אֲשֶׁר לֹא יִקְרָאוּ
תִּכְתְּבֵם.
- 23 And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.
- וְהִנֵּה, אֶת שְׁתֵּי הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֶתֵּן לָךְ,
וְתַחְתְּמָת אֲף אוֹתָן עִם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּכְתֹּב.
- 24 For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.
- כִּי אֶת הַשָּׂפָה אֲשֶׁר תִּכְתֹּב, בְּלִבְלָתִי; עַל כֵּן
אֶתֵּן, בְּעֵת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינַי, כִּי יִגְדִּילוּ
הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה לְעֵינַי בְּנֵי הָאָדָם אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר תִּכְתֹּב.
- 25 And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.
- וְאַחַר דִּבֵּר יְהוּה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא
הִרְאָה לְאַחֵי יָרֵד אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל אֲשֶׁר
הָיוּ, וְאֵף אֶת כָּל אֲשֶׁר יִהְיוּ. וְהוּא לֹא מָנְעוּ
מִהִבִּיט בָּהֶם, אֵף עַד קְצוֹי אֶרֶץ.
- 26 For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.
- כִּי הוּא אָמַר אֵלָיו לְפָנַי כִּי אֶכֶן, אִם יֵאֱמִין
כִּי יוּכַל הוּא לְהִרְאוֹתוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים, הִרְאָה
יָרְאוּ לוֹ. לְכֵן, לֹא הָיָה בְּיַד יְהוּה לְמַנְעַ מִמֶּנּוּ דְבָר,
יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי יוּכַל יְהוּה לְהִרְאוֹתוֹ אֶת
כָּל הַדְּבָרִים.

אתר ג:כז-ד:ז

- 27 ואמר יהוה אליי: כתב את הדברים האלה וחתמת אותם; ואני אראם לבני האדם בעת אשר תישר בעיני.
- 28 And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.
- ויהוה צוה את אחי ירד לחתם את שתי האבנים אשר קבל ולא להראותן, עד אשר יראן יהוה לבני האדם.
- 28 And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

ד

4

- ויהוה צוה את אחי ירד לרדת מן ההר, מלפני יהוה, ולכתב את הדברים אשר ראה; והם היו אסורים לבוא אל בני האדם כי אם אחר עלותו על הצלב. ועל כן שמרם המלך מושיע, בעבור לא יצאו אל הקהל כי אם אחר הראות המשיח עצמו לעמו.
- 1 And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.
- ואחר אשר התגלה ישוע אל עמו, הוא צוה כי יתגלו.
- 2 And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.
- ואחר כל זאת שקעו כלם בחסר אמונה; ואין איש זולת הלמנים, והם מאסו בבשורת המשיח; על כן מצוה אני כי יצפנו שנית באדמה.
- 3 And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.
- הנה, כתבתי על הלוחות האלה את עצם הדברים אשר ראה אחי ירד; ומעולם לא התגלו לעיני איש דברים גדולים מאלה אשר התגלו לאחי ירד.
- 4 Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.
- על כן צוני יהוה לכתבם, ואני כתבתי. והוא צוני לחתם אותם; והוא אף צוני לחתם את באורם; לכן חתמתי את כלי הבאור, כפי מצות יהוה.
- 5 Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.
- כי כה אמר יהוה אלי: לא יצאו הם אל הגוים עד היום אשר ישוּבו מעונם ויטהרו לפני יהוה.
- 6 For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.
- וביום אשר יאמינו בי, נאום יהוה, כהאמין בי אחי ירד, בעבור יתקדשו בי, אזי אגלה להם את הדברים אשר ראה אחי ירד, ואף אפרש לפניהם את כל גלויי, נאום ישוע המשיח, בן אלהים, אבי שמים וארץ וכל אשר בם.
- 7 And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

אתר ד:ח-טז

- 8 ואֲשֶׁר יֵצֵא עַל דְּבַר יְהוָה, אֲרוּר יִהְיֶה; וְאֲשֶׁר יִכְחַשׁ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲרוּר יִהְיֶה; כִּי לָהֶם לֹא אֲרָאֶה גְדוּלוֹת מֵאֵלֶּה, נְאוּם יִשׁוּעַ הַמְּלִשִׁיחַ; כִּי אֲנִי הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר.
- 8 And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.
- 9 וּבְדִבְרֵי תִרְעוּד הָאָרֶץ וּבְמִצְוֹתַי יִחְלְפוּ מִמֶּנָּה יוֹשְׁבֶיהָ, כְּמֵאֲכַלֶּת אֵשׁ.
- 9 And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.
- 10 וְאֲשֶׁר אֵינְנֹו מֵאֲמִין לְדִבְרֵי, אֵינְנֹו מֵאֲמִין לְתַלְמִידַי. וְאִם לֹא אֲנִי הוּא הַמְּדַבֵּר, שְׂפִטוֹ אַתֶּם; כִּי יָדוּעַ תִּדְעוּ בַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן כִּי, אֲכֹנּוּ, אֲנִי הַמְּדַבֵּר.
- 10 And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.
- 11 אִךְ הַמֵּאֲמִין לְדִבְרֵים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי, אוֹתוֹ אֶפְקֹד בְּגִלְוֵי רוּחִי; וְהוּא יָדַע וַיֵּשֶׁד עַל כֶּף; כִּי מִפְּנֵי רוּחִי יָדַע כִּי אֱמֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי מִשְׁכַּנְעִים הֵם אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְהִיטִיב עֲשׂוֹת.
- 11 But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.
- 12 וְכָל דְּבַר הַמְּשַׁכְנַע אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְהִיטִיב, מִמֶּנִּי הוּא; כִּי אֵין הַטוֹב בָּא כִּי אִם מִמֶּנִּי. אֲנֹכִי הוּא הַמּוֹלִיךְ אֶת בְּנֵי הָאָדָם אֶל כָּל הַטוֹב. וְאֲשֶׁר לֹא יֵאֲמִין לְדִבְרֵי, לֹא יֵאֲמִין לִי כִּי אֲנִי הוּא; וְאֲשֶׁר לֹא יֵאֲמִין לִי, לֹא יֵאֲמִין לְאָב אֲשֶׁר שְׁלַחְנִי. כִּי הֵנָּה, אֲנֹכִי הָאָב, וְאֲנֹכִי אוֹר הָעוֹלָם וְחַיִּיו וְאֲמַתָּו.
- 12 And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.
- 13 בּוֹאוּ אֵלַי, הַגּוֹיִים, וְאֲרָאֶה לְכֶם אֶת הַגְּדוּלוֹת, אֲשֶׁר יִדְעַתֶּן נִסְתָּרֹת מִפְּנֵי חֶסֶר אֱמוּנָה.
- 13 Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.
- 14 בּוֹאוּ אֵלַי, בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְתִגְלָה לְעֵינֵיכֶם, מֵהַ גְּדוּלוֹת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֶצֶר הָאָב בְּעִבְרֹתְכֶם, מִיִּסוּד הָעוֹלָם; וְלֹא בָאוּ אֵלֵיכֶם מִפְּנֵי חֶסֶר אֱמוּנָה.
- 14 Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.
- 15 אֲכֹנּוּ, בְּקִרְעַכֶם אֶת לוֹט חֶסֶר הָאֱמוּנָה הַהוּא, הַמְּסַב לְכֶם לְהִשָּׁאֵר בְּמַצַּב הַרְשָׁע הַנּוֹרָא אֲשֶׁר בּוֹ אַתֶּם שְׂרוּיִים, וּבְקִשֵׁי הַלֵּב וּבְעִוְרוֹן הַדַּעַת, אֲנִי הַנִּפְלְאוֹת הַגְּדוּלוֹת אֲשֶׁר הִסְתַּרוּ מִכֶּם מִיִּסוּד הָעוֹלָם, אֲכֹנּוּ. בְּקִרְאָכֶם אֶל הָאָב בְּשֵׁמִי, בְּלֵב נִשְׁבָּר וּבְרוּחַ נִכְאָה, אֲנִי תִדְעוּ כִּי זוֹכֵר הָאָב אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת לְאֲבוֹתֵיכֶם, בַּיִת יִשְׂרָאֵל.
- 15 Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.
- 16 אֲנִי יִפְרָשׁוּ לְעֵינַי כָּל הָעָם דְּבָרֵי גִלְוֵי אֲשֶׁר צִוִּיתִי כִּי יִכְתְּבוּ בְּיַד עֲבָדַי יוֹחָנָן; וְזָכוּ כִּי
- 16 And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember,

אתר ד:יז-ה:ו

בראותכם את הדברים האלה, ידוע תדעו כי קרבה עת הופעתם והוצאתם במעשה.

when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

17 על כן, בקבלכם את כתב הזכרון הזה, תדעו כי החלה פעלת האב על כל פני הארץ.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

18 על כן, שובו כל אפסי ארץ ובואו אלי, והאמינו בבשרתי, והטבלו בשמי; כי המאמין והמטבל, יושע; ואשר איננו מאמין, ארוי יהיה; ואותות ילוו את המאמינים בשמי.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

19 ברוך האיש אשר ימצא שומר אמנים בשמי ביום האחרון, כי הוא ינשא לשכון במלכות המוכנה לו מיסוד העולם. הנה, אני הוא המדבר זאת. אמן.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

ה

5

1 והנה, אני, מורוני, כתבתי את הדברים אשר צויתי עליהם, כפי זכרוני; ואף ספרתי לכם את הדברים אשר חתמתי. על כן, לא תגעו בהם לתרגוםם, כי אסור הדבר לכם לעשותו; כי אם בבוא שעתם כפי חכמת אלהים.

1 And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

2 והנה, אכן תזכו להראות את הלוחות לאלה אשר יעזרו להוציא לאור את העבודה הזאת.

2 And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

3 לעיני שלשה הם יראו בכח אלהים; לכן ידוע ידעו המה כי הדברים האלה אמת הם.

3 And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

4 ובפי שלשת העדים יכוננו הדברים האלה; ועדות שלשה והעבודה הזאת, אשר בה יראה כח אלהים וכן דברו, אשר עליו מעידים האב והבן ורוח הקדוש, כל אלה יעמדו כעדות על בני תבל ביום האחרון.

4 And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

5 ואם אכן ינחמו על חטאייהם ויבואו אל האב בשם ישוע, יתקבלו הם אל מלכות אלהים.

5 And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

6 ועתה, אם אין לי כח סמכות בדברים האלה, שפטו אתם; כי ידוע תדעו כי לי כח הסמכות בראותכם אותי בעמדנו לפני אלהים ביום האחרון. אמן.

6 And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

1

ועתה, אני, מורוני, מוסיף לרשם את כתבי הזכרונות אשר לירד ולאחיו.

והיה אחר אשר הכין יהוה את האבנים אשר נשא אחי ירד אל ההר, ירד אחי ירד מן ההר, ושם את האבנים בתוך הספינות, אשר הוכנו, אחת בקצה כל ספינה. והנה הן האירו לספינות.

וכה הסב יהוה לאבנים כי תזרחנה באפלה; להאיר לגברים ולנשים ולילדים, לבל יעברו את המים הרבים בחשכה.

והיה אחר הכינם כל מיני מזון, בעבור מחיתם על פני המים, וכן מזון בעבור צאנם ובקרים וכל בהמה וחייה ועוף, אשר נשא עמם; אכן, אחר עשותם כל זאת, הם עלו על ספינותיהם, או ארבותיהם, ויצאו אל הים, מפקידים עצמם בידי יהוה אלהיהם.

ויהוה אלהים השיב רוח עז על פני המים ופניה אל עבר הארץ היעודה; וכה הם הטלטלו מפני הרוח על פני גלי הים.

פעמים רבות הם נקברו במעמקי הים, מפני הגלים האדירים אשר נשברו עליהם, ומפני הסופות הגדולות והנוראות אשר חוללה הרוח העזה.

ובעת אשר כסום התהומות, לא פגעו בהם המים, כי היו ספינותיהם אטומות כקערה ואטומות כתבת נח; על כן בעטף אותם מים רבים הם קראו אל יהוה והוא שב והעלם על פני המים.

והרוח לא חדלה לנשב אל עבר הארץ היעודה בעודם על פני המים; וכה הם נדחפו מפני הרוח.

והם זמרו תהלות ליהוה; אכן, אחי ירד זמר תהלות ליהוה; כל היום הודה ליהוה והללו, ובבוא הלילה לא חדל פיהם לשבח את יהוה.

6

1 And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

2 For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

3 And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

4 And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

5 And it came to pass that the Lord God caused that there should a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

6 And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

7 And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

8 And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

9 And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.

אתר וי-כא

- 10 וכה הם נדחפו הלאה, ואף מפלצת ים אחת לא יכלה לשבר אותם, אף לא פגע בהם כל לוויתן; והיה להם אור תמיד, על פני המים, או תחתיהם.
- 11 וכה הם נדחפו הלאה על פני המים, שלש מאות וארבעים וארבעה יום.
- 12 והם הגיעו אל הארץ היעודה ועלו על חופה והיה בהציגם את כף רגלם על חופי הארץ היעודה, הם השתחוו ארצה ונכנעו לפני יהוה, ושפכו דמעות גיל לפני יהוה על המון רחמיו הרבים עליהם.
- 13 והם הלכו על פני הארץ, והחלו לעבד את האדמה.
- 14 ולירד היו ארבעה בנים; והם נקראו יקום, גילגה, מָהָה ואוריהה.
- 15 ואף אחי ירד הוליד בנים ובנות.
- 16 ומספר רעי ירד ואחיו כעשרים ושתים נפש. ואף הם הולידו בנים ובנות לפני בואם אל הארץ היעודה. על כן החל מספרם לפרץ.
- 17 והם למדו להצניע לכת לפני יהוה, והם אף למדו ממרום.
- 18 והם החלו להתפשט על פני הארץ, והם רבו ועבדו את האדמה; והם עשו חיל בארץ.
- 19 ואחיו ירד זקן וראה כי קרבה שעתו לרדת אלי קבר. והוא אמר אל ירד: הבה נקבץ את אנשינו למנותם, בעבור יודיעונו מה חפצם ממנו לפני רדתנו אלי קבר.
- 20 וכה נקבצו האנשים. והיה מספר בני אחי ירד ובנותיו עשרים ושתים נפש, ומספר בני ירד ובנותיו שנים עשר, ובהם ארבעה בנים.
- 21 והם מנו את אנשיהם, ואחר עשותם כן הם שאלו מה חפצם כי יעשו לפני רדתם אלי קבר.
- 10 And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.
- 11 And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.
- 12 And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.
- 13 And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.
- 14 And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.
- 15 And the brother of Jared also begat sons and daughters.
- 16 And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.
- 17 And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.
- 18 And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.
- 19 And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.
- 20 And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.
- 21 And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

אתר ו:כב-ז:ד

- 22 And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.
- 23 And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.
- 24 But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.
- 25 And it came to pass that they chose even the firstborn of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.
- 26 And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.
- 27 And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.
- 28 And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.
- 29 And it came to pass that Jared died, and his brother also.
- 30 And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

ז

7

- 1 And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.
- 2 And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.
- 3 And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.
- 4 And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons

אתר ז:ה-טו

- הוליד בָּנִים וּבָנוֹת, וְהֵם הָיוּ יָפִי תֹאֵר עַד
מֵאֲדָ; עַל כֵּן הִטָּה אֱלֹהֵי קוֹרִיהוֹר אֲנָשִׁים
רַבִּים לְלָקֵחַ אַחֲרָיו.
- וְהוּא אָסַף צָבָא וְעָלָה אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹן, מְקוֹם
מוֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ, וְהוּא לָקַחֹוּ בְּשָׂבִי וְכֹה הִתְקַיְּמָה
דְּבַר אַחֵי יָרֵד כִּי הֵם יָפְלוּ בְּשָׂבִי.
- וְאֶרֶץ מוֹרוֹן, אֲשֶׁר בָּהּ יָשַׁב הַמֶּלֶךְ, הִיְתָה לְיַד
הָאֶרֶץ אֲשֶׁר שְׁמָהּ נִקְרָא חֲרָבָה בְּפִי הַנְּפִיִּים.
- וְקִיב שָׁכַן בְּשָׂבִי, וְעָמְדוּ יָשֵׁב תַּחַת שְׁלִטוֹן בְּנֵי
קוֹרִיהוֹר, עַד אֲשֶׁר זָקַן מֵאֲדָ; וְאוֹלָם קִיב
הוֹלִיד אֶת שׁוּל בְּיָמָיו זְקֵנָתוֹ, בְּעוֹדוֹ בְּשָׂבִי.
- וְשׁוּל כָּעַס עַל אַחֲיוֹ; וְשׁוּל חִזַּק וְהָיָה אִישׁ חֵזֶק
אֲשֶׁר לוֹ כַּחַת גִּבּוֹר; וְכַחוֹ רַב לוֹ אִף בְּשִׁפּוֹט.
- עַל כֵּן הוּא בָּא אֶל גְּבַעַת אֶפְרַיִם, וְהִתִּיד
עֲפָרָה מִתּוֹכָהּ, וְעָשָׂה חֲרָבוֹת פְּלָדָה לְתִתָּן
לְיַדֵּי אֵלֶּהָ אֲשֶׁר הִטָּה אֱלֹהֵי. וְאַחֵר אֲשֶׁר
חָמַשׁ בְּחֲרָבוֹת, הוּא שָׁב אֶל הָעִיר נְחוֹר
וְנָלַחַם בְּאַחֵי קוֹרִיהוֹר; כֹּה הוּא תָּפַשׂ אֶת
הַמְּלוּכָה וְהִשְׁיבָהּ לְאָבִיו, קִיב.
- וְעַל הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר עָשָׂה שׁוּל, הִעֲנִיק לוֹ
אָבִיו אֶת הַמְּלוּכָה. עַל כֵּן הוּא הִחֵל לְמַלְכּוּת
תַּחַת אָבִיו.
- וְהוּא שָׁפַט בְּצֶדֶק; וְהוּא פָּרַשׂ אֶת מְלְכוּתוֹ
עַל כָּל פְּנֵי הָאֶרֶץ, כִּי רַב הָעָם וְעֲצָם מֵאֲדָ.
- וְאִף שׁוּל הוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת רַבִּים.
- וְקוֹרִיהוֹר נָחַם עַל רַעְתּוֹ אֲשֶׁר הִרְבָּה לַעֲשׂוֹת.
עַל כֵּן נָתַן לוֹ שׁוּל שְׂרָרָה בְּמַמְלַכְתּוֹ.
- וְלְקוֹרִיהוֹר הָיוּ בָּנִים וּבָנוֹת רַבִּים, וְשֵׁם אֶחָד
מִבְּנֵי קוֹרִיהוֹר נֹחַ.
- וְנֹחַ מָרַד בְּשׁוּל הַמֶּלֶךְ וּבְאָבִיו קוֹרִיהוֹר,
וְהִטָּה אֱלֹהֵי אֶת קוֹהוֹר אַחֲיוֹ, וְכֵן אֶת כָּל
אַחֲיוֹ וְאִף רַבִּים מֵהָעָם.
- and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor
drew away many people after him.
- 5 And when he had gathered together an army he came up unto the land
of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought
to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought
into captivity.
- 6 Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which
is called Desolation by the Nephites.
- 7 And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under
Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib
begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.
- 8 And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule
waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he
was also mighty in judgment.
- 9 Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the
hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away
with him; and after he had armed them with swords he returned to the
city Nehor and gave battle unto his brother Corihor, by which means
he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.
- 10 And now because of the thing which Shule had done, his father
bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the
stead of his father.
- 11 And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and
he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people
had become exceedingly numerous.
- 12 And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.
- 13 And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore
Shule gave him power in his kingdom.
- 14 And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And
among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.
- 15 And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also
his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his
brethren and many of the people.

- 16 And he gave battle unto Shule the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.
- וְהוּא נָלַחַם בְּמֶלֶךְ שׁוּל, וְכִבַּשׁ אֶת אֶרֶץ
נְחֻלָתָם הָרִאשׁוֹנָה; וְהוּא מֶלֶךְ עַל חֶבֶל
הָאֶרֶץ הַהוּא.
- 17 And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.
- וְהוּא יָצָא שְׁנִית לְמַלְחָמָה בְּמֶלֶךְ שׁוּל.
וְהוּא תָּפַשׂ אֶת הַמֶּלֶךְ שׁוּל וְלָקְחוּ בְּשָׁבִי
אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹן.
- 18 And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.
- וְהָיָה בְּאִמְרוֹ לְהַמִּיתוֹ, הַתְּגַנְּבוּ בְּנֵי שׁוּל
בַּלַּיְלָה אֶל בֵּית נֹחַ וְהָמִיתוּהוּ. וְהֵם שָׁבְרוּ אֶת
דֶּלֶת בֵּית הַכְּלֵא וְהוֹצִיאוּ אֶת אָבִיהֶם
וְהוֹשִׁיבוּהוּ עַל כִּסֵּי מַלְכוּתוֹ בְּמַמְלַכְתּוֹ.
- 19 Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.
- וְהָיָה כִּי בָן נֹחַ כּוֹנֵן אֶת הַמַּלְכוּת תַּחַת אָבִיו,
וְאוּלָם עִמּוֹ לֹא גָבַר עוֹד עַל הַמֶּלֶךְ שׁוּל, וְהָעָם
אֲשֶׁר תַּחַת שְׁלִטוֹן הַמֶּלֶךְ שׁוּל גָּדַל וְהִצְלַחְתָּם
רַבְתָּה מְאֹד.
- 20 And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.
- וְהָאֶרֶץ הִיטָה מְחֻלְקֶת לְשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת,
מְמַלְכֶת שׁוּל וּמְמַלְכֶת קוּהוֹר, בֶּן נֹחַ.
- 21 And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.
- וְקוּהוֹר, בֶּן נֹחַ, צִוָּה אֶת עַמּוֹ לְהִלָּחֵם בְּשׁוּל.
וְשׁוּל הִכָּם וְאֶת קוּהוֹר הֲרַג.
- 22 And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.
- וְלִקּוּהוֹר בֶּן הַנְּקָרָא בְּשֵׁם נִמְרֹד; וְנִמְרֹד עָזַב
אֶת מַמְלַכַת קוּהוֹר וְעָבַר אֶל שׁוּל, וְהָיָה כִּי
הוּא מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי שׁוּל. וְשׁוּל הִרְבָּה חֲסָדָיו
עִמּוֹ וְנִמְרֹד עָשָׂה כְּחֻצּוֹ בְּמַמְלַכַת שׁוּל.
- 23 And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.
- וְהָיָה, בִּימֵי הַמֶּלֶךְ שׁוּל, בָּאוּ נְבִיאִים בְּקִרְבֵּי
הָעָם, שְׁלוּחִים מֵאֵת יְהוָה, וְנִבְּאוּ כִּי רִשְׁעַת
הָעָם וְעִבּוּדַת אֱלִילֵיו יְמִיטוּ קְלָלָה עַל הָאֶרֶץ,
וְכִי הֵם יִשְׁמְדוּ בְּלִתי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם.
- 24 And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.
- וּבְנֵי הָעָם גָּדְפוּ אֶת הַנְּבִיאִים וְלָעֲגוּ לָהֶם.
וְהַמֶּלֶךְ שׁוּל הִבִּיא לְמִשְׁפָּט אֶת כָּל
מְגַדְּפֵי הַנְּבִיאִים.
- 25 And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.
- וְהַמֶּלֶךְ חוֹקֵק חֹק לְכָל הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר יָפָה אֶת
כָּח הַנְּבִיאִים לָלֶכֶת לְכָל אֲשֶׁר יִחְפְּצוּ; וּבְאִפְּן
זֶה הוֹבֵא הָעָם לְתַשׁוּבָה.
- 26 And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.
- וַיַּעַן אֲשֶׁר שָׁבוּ הָעָם מִעֲוֹנוֹם וּמֵאֱלִילוֹתָם חָס
יְהוָה עַל חַיֵּיהֶם; וְהֵם שָׁבוּ לַעֲשׂוֹת חַיִּל בְּאֶרֶץ.
וְהָיָה כִּי בִזְקַנְתּוֹ הוֹלִיד שׁוּל בָּנִים וּבָנוֹת.

אתר ז:כז-ח:ט

27 ולא היו עוד מלחמות בימי שול. והוא זכר את הגדולות אשר עשה יהוה לאבותיו בהביאו אותם דרך תהום רבה אל הארץ היעודה; לכן שפט בצדק כל ימיו.

ח

8

- 1 And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.
- 2 And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.
- 3 And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;
- 4 And now, in the days of the reigns of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters among whom were Esrom and Coriantumr;
- 5 And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.
- 6 And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he plead with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.
- 7 And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.
- 8 Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.
- 9 Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?
- ושול הוליד את עמר, ועמר מלך תחתיו. ועמר הוליד את ירד; וירד הוליד בנים ובנות.
- וירד מרד באביו, והלך ושכן בארץ חת. והוא הדיח בחלקת לשונו אנשים רבים, כי דבר בערמה, עד אשר השיג את חצי הממלכה.
- ואחר השיגו את חצי הממלכה הוא יצא למלחמה באביו, והוא לקחו בשבי ושעבדהו.
- וימי עמר בשביה היו כמחצית ימי חייו. והוא הוליד בנים ובנות, ובהם עזרום וקוריאנטומר.
- והם רגזו מאוד על מעשי ירד אחיהם, עד כי הקימו צבא ונלחמו בו; והם ערכו עמו קרב בלילה.
- והיה בהרגם את חיל ירד, הם אָמרו אף להרגו. ואולם הוא הפציר בהם לבל יהרגוהו, ואמר כי ימסר את המלכות לאביו. ואכן הם חסו על נפשו.
- והיה אחר הדברים האלה, התעצב ירד מאוד על כי אבדה לו המלכות, כי נפשו חשקה במלכות ובתהלת בני תבל.
- ולירד בת חכמה ונבונה. ובראותה את גון אביה זממה מזמה, אשר תשיב את המלוכה לידיה.
- ובת ירד יפה מאוד למראה. והיא דברה אל אביה לאמר: מדוע כה נעצב אבי? האם לא קרא את כתב הזכרון אשר הביאו אבותינו מעבר לתהום רבה? וכי אין מספר שם על הקדמונים, אשר על ידי מזמות סתר השיגו ממלכות ורב תפארה?

אתר ח:י-יט

- 10 על כן, ישלח נא אבי לקרא אל אכיש בן קמנור; וראה, יפה אנכי, וארקד לפניו, ואענג את לבו, ויחשק בי לאשה. והנה, בשאלו מאתך כי תתנני לו לאשה, תאמר: אתננה אם תביאני את ראש אבי, המלך.
- 11 ועמר היה רע לאכיש. והיה אחר אשר שלח ירד לקרא אל אכיש, ורקדה בת ירד לפניו; והיא ענגתהו עד כי חשקה להיות לו לאשה, והוא אמר אל ירד: תננה לי לאשה.
- 12 ואמר אליו ירד: אתננה לך, אם תביאני את ראש אבי, המלך.
- 13 ואכיש אסף את כל בני משפחתו אל בית ירד, ואמר אליהם: התשבטו לי כי תהיו נאמנים לי בדבר אשר אבקשכם?
- 14 וכלם נשבעו לו באלהי השמים, ובשמים ובארץ ובראשם, כי כל אשר יסור מעור בקבשת אכיש, יסור ראשו מעליו; וכל אשר יגלה את אשר ספר להם אכיש, מות יומת.
- 15 והם היו בעצה אחת עם אכיש, ואכיש השביעם באלות אשר השביעו בהן הקדמונים, אשר אף הם בקשו שררה; הן נמסרו מדור אל דור, מידי קנו, אשר היה רוצח מראשית.
- 16 והן נשמרו בכח השטן להשביע בהן אנשים, להחזיקם בחשוף, ולעזר לאלה המבקשים שררה כדי לשלט ולרצח ולגזל ולשקר ולעשות כל מיני רשעה וזנות.
- 17 ובת ירד היא אשר נטעה בלב אביה את דבר חפוש דברים אלה אשר מקדם. וירד נטע את הדבר בלב אכיש; על כן השביע אכיש את בני משפחתו ומרעיו ואף הטה אותם בדברי חלקות לפעל ככל אות נפשו.
- 18 והם התחברו לאגדת סתר כדרך הקדמונים, אשר היא אגדה נתעבת ומרשעת מכל בעיני אלהים;
- 19 כי אין יהוה פועל באגדות סתר ואיננו חפץ כי ישפך האדם דם; כי בכל דבר אשר זאת, מראשית האדם.
- 10 And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.
- 11 And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.
- 12 And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.
- 13 And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?
- 14 And it came to pass that they all swore unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.
- 15 And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.
- 16 And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.
- 17 And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.
- 18 And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;
- 19 For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

אתר ח:כ-כו

- 20 And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.
- ועתה, אני, מורוני, לא אכתב את אפן שבועותיהם וקשריהם, יען אשר נודע לי כי הם קימים בין כל העמים והם נמצאים אף בין הלמניים.
- 21 And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.
- והם הביאו את השמדת העם אשר דברתי עליו בזה, ואף את השמדת עם נפי.
- 22 And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.
- וכל אמה אשר תקים אגדות סתר כאלה, למען השיג שררה ורצון עד כי תתפשטנה בכל האמה, השמד תשמד; כי לא יתן יהוה לדם קדושי, אשר ישפך על ידיהם, לצעק עליו תמיד מן האדמה לנקמה עליהם, והוא לא ינקם את נקמתם.
- 23 Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.
- על כן, הגויים, חכמת אלהים היא, כי יראו לכם הדברים האלה בעבור תנחמו מחטאיכם, ולא תתירו את אגדות הרצח האלה, אשר הוקמו להשיג שררה ורצון, להשתרר עליכם, והיה אם תתירו את קיומן, והנה תחול עליכם הפעלה, היא פעלת ההרס, ותפל עליכם חרב הדיו אשר לאלהי העולמים, אכן עד מפלתכם והשמדתכם.
- 24 Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who build it up.
- על כן מצוכם יהוה, כי בראותכם את הדברים האלה קמים בקרבכם, תתעוררו לחוש את אימת מצבכם, מפני אגדת הסתר הזאת אשר תהיה בקרבכם; אכן, אוי לה על דם אלה אשר הרגו, כי הם צועקים מן העפר לנקם בה ואף במקימיה.
- 25 For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.
- כי יבוא יום אשר כל מקימה יבקש להרס את חרות כל הארצות והאמות והמדינות; וכה תבוא השמדת כל האדם, כי השטן, אשר הוא אבי כל כזב, יסדה. אכן, הוא השקרן אשר רמה את אבותינו הראשונים, הרמאי אשר הסב לבני אדם להרג מימי קדם; אכן, הוא אשר הקשה את לב בני האדם עד אשר הרגו את הנביאים, וסקלום באבן וגרשום מאז.
- 26 Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.
- לכן אני, מורוני, מצוה לכתב את הדברים האלה למען יבטל הרע, ובעבור תבוא העת אשר לא יהיה לשטן כח על לב בני האדם, אם יטה לבם לעשות תמיד את הטוב, למען יבואו אל מעין כל הצדקה ויושעו.

ט

9

- ועתה, אני, מורוני, אוסיף לרשם את
כתב הזכרון הזה. והנה, מפני אגדות
הסתרים אשר לאכיש ולמרעיו הם הפילו
את ממלכת עמר.
- ואולם יהוה רחם על עמר ועל בניו ובנותיו,
אשר לא בקשו להשמדו.
- ויהוה הזהיר את עמר בחלום האומר לו כי עליו
לעזב את הארץ. על כן יצא עמר מן הארץ עם
משפחתו ונסע ימים רבים, והגיע אל גבעת
שים, ובעברו ממנה הוא הגיע אל המקום אשר
בו השמדו הנפיים. והוא נסע משם מזרחה
ובא אל מקום אשר נקרא שמו אבלום, ליד
חוף הים. שם הוא נטה את אהלו, הוא ובניו
ובנותיו וכל ביתו, זולת ירד ומשפחתו.
- וירד נמשח למלך על העם ביד הרשעה.
והוא נתן לאכיש את בתו לאשה.
- ואכיש בקש את נפש חותנו; והוא פנה אל
אלה אשר השביעם באלת הקדמונים, והם
כרתו את ראש חותנו, בשבתו על כס
מלכותו, בהטותו און אל דברי עמו.
- אכן, כה התפשטה החבורה החשאית
והמרשעת הזאת, עד כי השחיתה את לב כל
האנשים; וכך נרצח ירד בשבתו על כסאו,
ואכיש מלך תחתיו.
- אז החל אכיש לקנא בבנו; והוא כלאהו
והאכילו אף מעט מזער מזון עד כי גוע ומת.
- והיה כי אחי המת, אשר שמו נקרא נמרה,
רגז על אביו מפני המעשה אשר עשה לאחיו.
- ונמרה קבץ מתי מספר וברח מן הארץ, ובא
אל עמר ושכן עמו.
- ואכיש הוליד עוד בנים. והם קנו את לב
העם, אף כי נשבעו לאביהם כי יבצעו כל
מיני מעשי און כפאות נפשו.
- 1 And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.
- 2 Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.
- 3 And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.
- 4 And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.
- 5 And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.
- 6 For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.
- 7 And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.
- 8 And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.
- 9 And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.
- 10 And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

אתר ט:יא-כא

- 11 ועם אכיש התאווי לְבַצֵּעַ, כְּפִי אֲשֶׁר הִתְאַוָּה אֲכִישׁ לְשִׁרְרָה; עַל כֵּן הִצִּיעוּ לָהֶם בְּנֵי אֲכִישׁ כֶּסֶף וְכֹה הָיוּ אֵלֵיהֶם אֶת לֵב רַב הָעָם.
- 12 וּמִלְחָמָה פָּרְצָה בֵּין בְּנֵי אֲכִישׁ וּבֵין אֲכִישׁ, וְהָיָא אַרְכָּה שָׁנִים רַבּוֹת, אֲכַן, עַד כִּי נִשְׁמַד כְּמַעֲט כָּל עַם הַמְּמַלְכָּה; אֲכַן, כָּלָם, זֹולַת שְׁלֹשִׁים נַפְשׁ וְאֵלוֹ אֲשֶׁר בָּרָחוּ עִם בֵּית עֹמֶר.
- 13 כֹּה הוֹשֵׁב שָׁנִית עֹמֶר אֶל אֶרֶץ נַחְלָתוֹ.
- 14 וְעֹמֶר זָקֵן, וְאוֹלָם בְּזִקְנָתוֹ הוֹלִיד אֶת עֹמֶר; וְעֹמֶר מָשַׁח אֶת עֹמֶר לְמֶלֶךְ, לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.
- 15 וְהָיָה אַחַר מָשַׁחוֹ אֶת עֹמֶר לְמֶלֶךְ, הוּא רָאָה שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ שְׁנַתַּיִם יָמִים וּמַת אַחַר שְׁנוֹת חַיִּים מְרַבּוֹת עֲקֻבוֹת עֲצָב וְצַעַר. וְעֹמֶר מָלַךְ תַּחְתָּיו וְהֵלֵךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו.
- 16 וַיְהִי הַסִּיר שָׁנִית אֶת הַקְּלָלָה מִן הָאֶרֶץ, וְהָיָה בֵּית עֹמֶר מְצַלִּיחַ מְאֹד תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ עַד כִּי בַתּוֹךְ שְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה הִתְחַזְּקוּ מְאֹד וַעֲשָׂרָם פָּרַץ.
- 17 וְהָיוּ לָהֶם פְּרִי וְדָגְנִים מִכָּל מִין, וּמְשֵׁי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר וְזָהָב וְכֶסֶף וְשֵׁאֵר יְקָרוֹת.
- 18 וְאַף הָיוּ לָהֶם כָּל מִינֵי בְהֵמָה, שְׁוֹרִים וּפְרוֹת וְכִבְשִׁים וְחִזִּירִים וְעִזִּים וְחִיּוֹת מִמִּינֵים אַחֲרֵים לְרַב, אֲשֶׁר צָלְחוּ לְמֵאֲכָל אָדָם.
- 19 וְהָיוּ לָהֶם סוּסִים וְחֻמוֹרִים; וְאַף פִּילִים וְקוֹרְלוֹמִים וְקוֹמוֹמִים; כָּל אֵלֶּה הָיוּ עֹזֵר לְאָדָם, וּבַפֶּרֶט הַפִּילִים וְהַקוֹרְלוֹמִים וְהַקוֹמוֹמִים.
- 20 וְכֹה הִעֲתִיר יְהוָה אֶת בְּרַכְתּוֹ עַל הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֲשֶׁר הָיָא מִבְּחַר מִכָּל הָאֶרְצוֹת; וְהוּא צִוָּה כִּי כָל אֲשֶׁר יִנְחַלוּ אֶת הָאֶרֶץ יִנְחַלוּהָ לְשֹׁמוֹ. וְלֹא, הַשְׁמֵד יִשְׁמְדוּ כְּאֲשֶׁר תִּמְלֹא סָאת עוֹנוֹם; כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: עַל כֵּן אֵלֶּה, אֲשַׁפֵּךְ אֶת מְלֹא חַמְתִּי.
- 21 וְעֹמֶר שִׁפֵּט מִשְׁפֵּט צָדֵק כָּל יְמֵי חַיָּיו וְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים; וְהוּא הוֹלִיד אֶת קוֹרְיָאֲנֻס וּמָשַׁח אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.

אתר ט:כב-לא

- 22 And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.
- וְהָיָה אַחַר מְשַׁחוֹ אֶת קוֹרְיָאֲנִטוּס לְמֶלֶךְ
תַּחֲתָיו, הוּא חַי אַרְבַּע שָׁנִים, וְרָאָה שְׁלוֹם
בְּאַרְצוֹ; וְאָף הוּא רָאָה אֶת בֶּן הַצְּדָקָה, וְשִׂמַּח
וְהִתְהַלֵּל בְּיוֹמוֹ, וְהוּא מָת בְּשְׁלוֹם.
- 23 And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.
- וְקוֹרְיָאֲנִטוּס הֵלֵךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו; וְהוּא בָּנָה
עָרִים אֲדִירוֹת רַבּוֹת, וְהָיָה מוֹרֶה אֶת עַמּוֹ אֶת
הַטוֹב לָהֶם כָּל יְמֵי חַיָּיו. וְלֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים עַד
אֲשֶׁר זָקַן וּבָא בְּיָמָיו.
- 24 And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.
- וְאִשְׁתּוֹ מָתָה, וְהָיָה בֵּת מֵאָה וּשְׁתַּיִם שָׁנִים.
וְהָיָה לְעֵת זְקִנְתּוֹ, לָקַח קוֹרְיָאֲנִטוּס נַעֲרָה לוֹ
לְאִשָּׁה. וְהוּא הוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת; וְהוּא חַי עַד
אֲשֶׁר מָלְאוּ לוֹ מֵאָה וְאַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה.
- 25 And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.
- וְהוּא הוֹלִיד אֶת קוֹם, וְקוֹם מָלַךְ תַּחֲתָיו
אַרְבָּעִים וְתֵשַׁע שָׁנָה; וְהוּא הוֹלִיד אֶת חֵת וְכֹן
בָּנִים וּבָנוֹת נוֹסְפִים.
- 26 And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.
- וְהָעָם נִפְצוּ שָׁנִית עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְשׁוּב
הִיָּתָה רָשָׁעָה גְדוֹלָה מְאֹד עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְחֵת
הֵחֵל לְאֲמֹץ לוֹ אֶת מְזֻמוֹת הַסֵּתֶר אֲשֶׁר
מְקֵדָם, בְּעֵבֹר הַשְּׂמִיד אֶת אָבִיו.
- 27 And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.
- וְהוּא הִסִּיר אֶת אָבִיו מִמְּכֹסָאוֹ, כִּי הִרְגָהוּ בְּמִוֹ
חֶרְבוֹ, וּמְלַךְ תַּחֲתָיו.
- 28 And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.
- אָז בָּאוּ שָׁנִית נְבִיאִים בְּאַרְצוֹ, וְהֵם קָרְאוּ אֶל
יְוִשְׁבֵיָהּ לְשׁוּב מִרְעַתָּם, לְמַעַן יִפְנוּ אֶת דְּרֹךְ
יְהוָה, וְלֹא, בּוֹא תְּבוֹא קָלְלָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ;
אָכֵן, רָעַב גְּדוֹל יָבוֹא, אֲשֶׁר בּוֹ הֵם יֵאָבְדוּ,
בְּלֹתֵי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם.
- 29 But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.
- וְאוֹלָם הָעָם לֹא הֶאֱמִין לְדַבְרֵי הַנְּבִיאִים
וְגִרְשׁוּם; וּמִקְצָתָם הֵם הִשְׁלִיכוּ אֶל בּוֹרוֹת
וְעִזְבוּם לְגוֹעַ. וְכָל זֹאת עָשׂוּ עַל פִּי מִצְוֹת
הַמֶּלֶךְ חֵת.
- 30 And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.
- אָז הָיָה רָעַב גְּדוֹל בְּאַרְצוֹ; וְיְוִשְׁבֵיָהּ אָבְדוּ
בְּמַהֲרִית רַבָּה מִפְּנֵי הָרָעַב, יַעַן אֲשֶׁר לֹא
הָמְטִיר הַמָּטָר עַל הָאָרֶץ.
- 31 And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.
- וְהָיָה כִּי בָאוּ נֹחֲשֵׁי אָרֶס עַל פְּנֵי הָאָרֶץ,
וְהִכִּישׁוּ אֲנָשִׁים רַבִּים. וְעִדְרֵי צֹאנָם נָסוּ מִפְּנֵי
הַנֹּחֲשִׁים אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם, אֲשֶׁר הִנְפִּיִים קָרְאוּ
לָהּ זְרַהֲמֵלָה.

אתר ט:לב-י:ה

- 32 And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.
- וְרַבִּים מֵהֶם אָבְדוּ בַדֶּרֶךְ, וְאוּלָם חֲלָקָם מִצָּא מִפְּלֹט בְּאַרְצָי הַדְּרוֹם.
- 33 And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.
- וַיְהוּהוּ הַסֵּב כִּי יַחְדְּלוּ הַנְּחָשִׁים מִרְדֹּף אַחֵר הַצֹּאן, וְכִי הֵם יִחְסְמוּ אֶת הַדֶּרֶךְ לְבָל יַעֲבְרוּ הָאֲנָשִׁים, וְכִי כָל הַמְּבַקְשִׁים לַעֲבֹר יִפְּלוּ בַּהֲכַשֶׁת הַנְּחָשִׁים.
- 34 And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.
- וְהָעָם הִלֵּךְ בְּעֵקֶבֶת הַבְּהֵמוֹת, וַהֲיוּ הַפְּגָרִים אֲשֶׁר נָפְלוּ בַדֶּרֶךְ טָרְף לָהֶם, עַד כִּי אָכְלוּם עַד תָּם; וְכִרְאוֹת הָעָם כִּי בָּאָה שְׁעַת פְּלִיּוֹנָם, הֵם הִחֲלוּ לְהִנָּחֵם עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם וּלְקַרְא אֶל יְהוָה.
- 35 And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.
- וַהֲיָה בְּהִכְנַע הָעָם רַב הַכְּנָעָה לִפְנֵי יְהוָה, שָׁלַח יְהוָה מָטָר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְשָׁבָה נִפְשׁ הָעָם אֲלֵיהֶם. וְהָאֲדָמָה הִחֲלָה לָתֵת פְּרִיָּהּ בְּאַרְצוֹת הַצִּפּוֹן וּבְכָל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר סְבִיב. כֹּה הָרָאָה יְהוָה אֶת כּוֹחוֹ בְּהַצִּילוֹ אוֹתָם מִן הָרָעָב.

י

10

- 1 And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.
- וַהֲיָה כִּי חַת מֵת בְּרָעַב עִם כָּל בֵּיתוֹ, זוֹלַת שֵׁז אֲשֶׁר הוּא צֶאֱצָא לוֹ. וְשֵׁז הִחֵל לְהַקִּים שְׁנֵית אֶת הָעָם הַנִּשְׁבָּר.
- 2 And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.
- וְשֵׁז זָכַר אֶת פְּלִיּוֹן אֲבוֹתָיו וּבְנָה מַלְכוּת צְדָק; וְהוּא זָכַר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּהַבִּיאוֹ אֶת יָרֵד וְאֶת אָחִיו מֵעַל תְּהוֹם הַיָּם. וְהוּא הִלֵּךְ בַּדְּרָכֵי יְהוָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.
- 3 And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.
- וּבְנֵו בְּכוֹרוֹ, אֲשֶׁר שְׁמוֹ נְקָרָא שֵׁז, מָרַד בּוֹ; וְאוּלָם שֵׁז הִכָּה בְּיַד שׁוֹדֵד, בְּעַבּוֹר עֲשָׂרוֹ הַעֲצוֹם, וְכֹה שָׁבָה הַשְּׁלוֹה אֶל אָבִיו.
- 4 And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.
- וְאָבִיו בְּנָה עָרִים רַבּוֹת עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְהָאֲנָשִׁים הִתְפָּשְׁטוּ שְׁנֵית עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְשֵׁז חַי עַד הַגִּיעוֹ לְזִקְנָה מְפֹלְגָת; וְהוּא הוֹלִיד אֶת רִיפְלַכִּישׁ. וְהוּא מֵת, וְרִיפְלַכִּישׁ מָלַךְ תַּחְתָּיו.
- 5 And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.
- וְרִיפְלַכִּישׁ לֹא עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה, כִּי הִרְבָּה לוֹ נָשִׁים וּפִילְגָשִׁים. וְהוּא הִכְבִּיד אֶת עַל הַמִּשָּׂא עַל שִׁכְמוֹ הָאֲנָשִׁים; אַכְּוֹ, הוּא הִטִּיל עֲלֵיהֶם מַסִּים כְּבִדִּים, וּבְנָה בָהֶם בְּתֵימִים רַחְבֵי מִדּוֹת לָרַב.

אתר יו-יד

- והוא עשה לו כס מלכות הדור ומפאָר; והוא בנה בתי פלא לרב, וכלא את אשר לא העלו מס. והוא פלא את אשר לא יכלו לשלם מס, וצוה עליהם לעבד כל העת לכלפלתם; ואשר סרב לעבד הומת בפקדתו.
- 6 And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.
- כה הוא השיג כל מלאכת מחשבת; אכן את זהבו השחור הוא צוה לצרוף בבית הכלא, וכן כל מלאכת אמנות עדינה צוה כי תעשה בבית הכלא. והוא צרר את העם בזונגיו ובתועבותיו.
- 7 Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison, and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.
- והיה אחר אשר מלך ארבעים ושתים שנה, קם העם ומרד בו; ופרצה שנית מלחמה בארץ, עד אשר נהרג ריפלקיש, וצאצאיו גרשו מן הארץ.
- 8 And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.
- והיה אחר שנים רבות, אסף מוריאנטון, אשר היה צאצא לריפלקיש, צבא מגרשים ויצא למלחמה על העם; והוא גבר על ערים רבות. והמלחמה היתה קשה מאד וארכה שנים רבות; והוא השתרר על כל הארץ וכונן עצמו למלך עליה.
- 9 And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.
- והיה אחר כוננו למלך, הוא הקל את על העם, ובזאת נשא חן לפניהם, והם משחוהו למלך עליהם.
- 10 And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.
- והוא נהג בצדק עם עמו אף לא כן עם עצמו, מפני רב זונגיו; על כן נכרת מלפני יהוה.
- 11 And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.
- ומוריאנטון בנה ערים לרב, והעם התעשר עד מאד תחת שלטונו בהיות להם בתים רבים וזהב וכסף ודגן ועדרי צאן ובקרה, וכל דבר אשר הושב להם.
- 12 And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.
- ומוריאנטון חי עד הגיעו לזקנה מפלגת, והוליד את קים; וקים מלך תחת אביו, והוא מלך שמונה שנים לפני מות אביו. וקים לא מלך בצדק, על כן לא נטה לו יהוה את חסדו.
- 13 And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.
- והיה כי קם עליו אחיו במרד ושבה אותו; והוא היה בשבי כל ימיו. ובימי שבו הוא הוליד בנים ובנות; ולעת זקנתו הוא הוליד את לוי, ומת.
- 14 And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.

אתר י:טו-כה

- 15 And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.
- 16 And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.
- 17 And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.
- 18 And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.
- 19 And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.
- 20 And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.
- 21 And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.
- 22 And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.
- 23 And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.
- 24 And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.
- 25 And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.
- וְלֵוִי עָבַד בְּשָׂבִי אַחַר מוֹת אָבִיו בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה. וְהוּא יָצָא לְקָרֵב עַל מֶלֶךְ הָאָרֶץ וְלָקַח לֹא אֶת הַמְּלוּכָה.
- וְהָיָה אַחַר תְּפִשׁוֹ אֶת הַמְּלוּכָה, הוּא עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה; וְהָעָם הִצְלִיחַ בְּאָרֶץ. וְהוּא חָי עַד הַגִּיעוֹ לְשִׁיבָה טוֹבָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת; וּבָהֶם קוֹרָמוֹ, אֲשֶׁר מָשַׁח לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.
- וְקוֹרָמוֹ עָשָׂה אֶת הַטוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה כָּל יָמָיו חַיָּיו, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת רַבִּים. וְאַחַר אֲשֶׁר רָאָה שָׁנוֹת חַיִּים רַבּוֹת, הוּא הָלַךְ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ; וְקִישׁ מָלַךְ תַּחְתָּיו.
- וְקִישׁ מָת אַף הוּא, וְלִיב מָלַךְ תַּחְתָּיו.
- וְלִיב אַף הוּא עָשָׂה אֶת הַטוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה. וּבְיָמָיו לִיב הִשְׁמָדוּ נַחְשֵׁי הָאָרֶץ. עַל כֵּן הָלְכוּ הָאֲנָשִׁים אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם, לְצוּד צִיד לְמֵאֲכָל לְאֲנָשֵׁי הָאָרֶץ. כִּי הָאָרֶץ מְלֵאָה חַיּוֹת יַעַר. וְלִיב הָיָה לְצִיד גָּדוֹל.
- וְהֵם בָּנוּ עִיר גְּדוֹלָה בְּרִצְעוֹת הָאָרֶץ הַצָּרָה, לְיַד מְקוֹם חֲלָקַת הָאָרֶץ לְיַד הַיָּם.
- וְהֵם הוֹעִידוּ אֶת אֶרֶץ הַדְּרוֹם לְהַיּוֹת אֶרֶץ לֹא נוֹשְׁבֹת, בְּעֵבֹר תְּהִיָּה לָהֶם מְקוֹם צִיד. וְכָל פְּנֵי אֶרֶץ הַצָּפוֹן יוֹשְׁבוּ בְּתוֹשְׁבִים.
- וְהָיוּ הָאֲנָשִׁים שׁוֹקְדִים מְאֹד בְּעַמְלָם, וְהֵם קָנוּ וּמָכְרוּ וְסָחְרוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, בְּעֵבֹר הוֹן וְרוֹחַ.
- וְהֵם עָבְדוּ בְּכָל מִינֵי עֲפָרָה, וְהִפְיָקוּ זָהָב וְכֶסֶף וּבְרָזָל וּנְחָשֶׁת קָלָל וְכָל מִינֵי מִתְּכֹוֹת; וְהֵם חָפְרוּ אוֹתָן מִן הָאֲדָמָה. עַל כֵּן עָרְמוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ צְבוּרֵי עֲפָר אֲדִירִים לְהַפְיִק מֵהֶם עֲפָרוֹת זָהָב וְכֶסֶף וּבְרָזָל וּנְחָשֶׁת. וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי מְלָאכָת מְחֻשְׁבָּת.
- וְהָיוּ לָהֶם מְשֵׁי וְשֵׁשׁ מְשֻׁר; וְהֵם עָשׂוּ כָּל סוּג אֲרִיג לְהַלְבִּישׁ אֶת מַעְרַמֵיהֶם.
- וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְלִים לְעִבּוֹדַת הָאֲדָמָה, לְחָרִישׁ, וְלוֹרִיעָה וְלַעֲדוֹר וְאֶף לְדִישׁ.

אתר י:כו-יא:א

- 26 והם עשו כל מיני כלי עבודה אשר בהם העבידו את בהמתם.
- 27 והם עשו כל מיני כלי מלחמה ועבדו בכל מלאכת מחשבת רבה.
- 28 וימעולם לא היה עם אשר התברך והצלח יותר ביד יהוה מאשר העם הזה. והם היו בארץ אשר היא מבחר מכל הארצות, כי יהוה דבר זאת.
- 29 וליב חי שנים רבות והוליד בנים ובנות, ובהם היארטום.
- 30 והיארטום מלך תחת אביו. והיה כעבר עשרים וארבע שנה לשלטונו, והנה נלקחה המלכות מידי. והוא עבד שנים רבות בשבי, אכן, כל שארית ימי חייו.
- 31 והוא הוליד את חת, וחת שכן בשבי כל ימיו. וחת הוליד את אהרן; ואהרן שכן בשבי כל ימיו והוליד את אמניגדא; ואף אמניגדא שכן בשבי כל ימיו. והוא הוליד את קוריאנטום; וקוריאנטום שכן בשבי כל ימיו, והוליד את קום.
- 32 וקום הטא אליו את חצי הממלכה; והוא מלך על חצי הממלכה ארבעים ושתים שנה. והוא יצא למלחמה על המלך אמניגד; והם נלחמו שנים רבות, עד אשר גבר קום על אמניגד והשתלט על שארית הממלכה.
- 33 בימי קום החלו שודדים לפעל בארץ; הם אמצו את מזמות ימי קדם, והשביעו כדרך הקדמונים ובקשו, כלפנים, לאבד את המלוכה.
- 34 וקום אסר עליהם מלחמה כבדה, אף הוא לא הביסם.

יא

11

והיה כי אף בימי קום באו נביאים רבים, אשר נבאו כליון על כל העם הגדול ההוא, בלתי אם ינחמו על חטאיהם ויפנו אל יהוה ויחדלו ממעשי הרצח ומרשעתם.

- 1 And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

אתר יא:ב-יב

- 2 והעם מאס בנביאים, והם ברחו אל קום להגנתם, יען אשר בקשו האנשים לאבדם.
- 3 והם נבאו לקום דברים רבים; והוא התברך כל שארית ימיו.
- 4 וקום חי עד הגיעו לשיבה טובה, והוא הוליד את שבלום; ושבלום מלך תחתיו. ואחי שבלום מרד בו, ופרצה מלחמה גדולה מאד בכל הארץ.
- 5 ואחי שבלום צוה להמית את כל הנביאים אשר נבאו את כליון העם.
- 6 והיתה רעה גדולה בכל הארץ, יען אשר העידו הנביאים כי קללה גדולה תבוא על הארץ ועל העם, וכי חרבן גדול יהיה בקרבם, אשר כמותו לא היה על פני האדמה, וכי עצמותיהם תערמנה כצבורי עפר על פני הארץ, אם לא ישובו מרעתם.
- 7 והם לא שמעו לקול יהוה, מפני אגדות הרשעה אשר להם, לכן פרצו מלחמות ומריבות בכל הארץ, ואף רבו הרעב והדבר, עד כי היה חרבן אדיר, אשר כמוהו לא נודע מעולם על פני האדמה. כל זאת היה בימי שבלום.
- 8 והעם החלו להנחם על עונם, וככל אשר נחמו רחם עליהם יהוה.
- 9 אז הומת שבלום ושת נלקח בשבי, והוא שכן בשבי כל ימי חייו.
- 10 ואחא בנו לקח את הממלכה לידיו. והוא מלך על העם כל ימי חייו. ובנימיו הוא עשה כל מיני מעשי און, אשר הסבו שפיקות דמים רבה. וימיו היו מעשים.
- 11 ועתם, אשר הוא צאצא אחא, לקח את הממלכה לידיו; ואף הוא עשה בנימיו את הרע.
- 12 והיה בימי עתם, באו נביאים רבים ונבאו עוד אל העם; אכן, הם נבאו כי ימחם יהוה כליל מעל פני האדמה בלתי אם ינחמו על עוונותיהם.
- 2 And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.
- 3 And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.
- 4 And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.
- 5 And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;
- 6 And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.
- 7 And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, insomuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.
- 8 And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.
- 9 And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.
- 10 And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.
- 11 And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.
- 12 And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

אתר יא:יג-יב:א

- 13 And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.
- 14 And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.
- 15 And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.
- 16 And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.
- 17 And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.
- 18 And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.
- 19 And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.
- 20 And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;
- 21 And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.
- 22 And they did reject all the words of the prophets, because of their secret society and wicked abominations.
- 23 And it came to pass that Coriantor begat Ether, and he died, having dwelt in captivity all his days.

יב

12

- 1 And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

אֶתֶר יב:ב-י

- 2 And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.
- 3 For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—
- 4 Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.
- 5 And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.
- 6 And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.
- 7 For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.
- 8 But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.
- 9 Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.
- 10 Behold it was by faith that they of old were called after the holy order of God.
- וְאֶתֶר הָיָה נְבִיא יְהוָה; וְאֶתֶר בא בִּימֵי קוֹרְיָאֲנוּמְר וְהִחֵל לְנַבֵּא לְעָם, כִּי לֹא נָתַן לְמַנְעוֹ מִפְּנֵי רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בּוֹ.
- וְהוּא קָרָא מִן הַבֶּקֶר וְעַד שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ, בְּהוֹכִיחוֹ אֶת הָעָם לְהֵאֲמִין בְּאֱלֹהִים לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, כִּי יִשְׁמְדוּ, וְאָמַר לָהֶם כִּי עַל יְדֵי אֱמוּנָה מִתְקַיְּמִים כָּל הַדְּבָרִים;
- וְכִי כָל הַמֵּאֲמִין בְּאֱלֹהִים יָכוֹל לְקוֹוֹת בְּבִטָּחָה לְעוֹלָם טוֹב יוֹתֵר, אַכְּוֹ, אִף לְמָקוֹם לִימִין אֱלֹהִים; וְהַתְקִינָה הַזֹּאת בָּאָה מֵאֱמוּנָה וְהִיא עֵגֹן לְנַפְשׁוֹת בְּנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂם בְּטוֹחִים וְיִצִּיבִים, שׁוֹפְעִים תְּמִיד מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְנַהֲגִים לְפָאֵר אֶת אֱלֹהִים.
- וְאֶתֶר נִבֵּא לְעָם דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים, אֲשֶׁר הֵם לֹא הֵאֲמִינוּ בָהֶם, יַעַן אֲשֶׁר לֹא רָאוּם.
- וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, אֲדַבֵּר דְּבַר־מָה עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. כְּפָצִי לְהִרְאוֹת לְעוֹלָם כִּי אֱמוּנָה הִיא דְּבָרִים אֲשֶׁר מְקוּיִם לָהֶם וְאֲשֶׁר אֵינָם נִרְאִים. עַל כֵּן, אֵל תִּתְּנֶנּוּ עַל כִּי אֵינְכֶם רוֹאִים; כִּי לֹא תִהְיֶה לְכֶם כָּל עֵדוֹת עַד אֲשֶׁר תַּעֲמֹד אֱמוּנַתְכֶם בְּנִסְיוֹן.
- כִּי בְּאֱמוּנָה נִרְאָה הַמְּשִׁיחַ לְעֵינֵי אֲבוֹתֵינוּ, אַחֵר קוּמוֹ מִן הַמֵּתִים; וְהוּא לֹא הִתְגַּלָּה אֲלֵיהֶם, כִּי אִם אַחֵר הָיִיתָ לָהֶם אֱמוּנָה בּוֹ. לְכֵן, הִכְרַח הוּא כִּי לְמִקְצָתָם הִיָּתְה אֱמוּנָה בּוֹ, כִּי הוּא לֹא הִתְגַּלָּה לְבְנֵי תַבַּל כֻּלּוֹ.
- אֲךָ מִפְּנֵי אֱמוּנַת בְּנֵי אָדָם הוּא נִרְאָה לְעוֹלָם, וּפָאֵר אֶת שֵׁם הָאָב לְפָנוֹת אֶת הַדְּרֹךְ אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יוֹכְלוּ אַחֲרָיִם לְהִנּוֹת מִמֵּתֵת הַשָּׁמַיִם בְּעֵבוֹר יְקוּוֹ לְדְבָרִים אֲשֶׁר לֹא רָאוּ.
- לְכֵן, אִף אַתֶּם תּוֹכְלוּ לְקוֹוֹת וְלְהִנּוֹת מִן הַמֵּתֵת, אִם אִף תִּהְיֶה לְכֶם אֱמוּנָה.
- הֵן עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה נִקְרְאוּ הַקְּדֻמוֹנִים עַל פִּי סֵדֵר הַקְּדֻשָׁה אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים.

אתר יב:יא-כא

- 11 ואכן, על ידי האמונה נתנה תורת משה. ואולם במתנת בנו הכין אלהים דרך מעלה יותר; ועל ידי אמונה קם הדבר.
- 12 For if there be no faith among the children of men God can do no miracle among them; wherefore, he showed not himself until after their faith.
- 13 והן היתה זאת אמונת עלמא ועמולק אשר מוטטה את בית הפלא ארצה.
- 13 Behold, it was the faith of Alma and Amulek that caused the prison to tumble to the earth.
- 14 והן היתה זאת אמונת נפי ולחי אשר חוללה את התמורה בלמנים, בבואם להטבל באש וברוח הקדש.
- 14 Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that wrought the change upon the Lamanites, that they were baptized with fire and with the Holy Ghost.
- 15 והן היתה זאת אמונת עמון ועמיתיו אשר חוללה גם כה גדול בקרב הלמנים.
- 15 Behold, it was the faith of Ammon and his brethren which wrought so great a miracle among the Lamanites.
- 16 אכן, כל אשר חוללו נסים, על ידי אמונה חוללים; אכן, אלה אשר קדמו למשיח כאלה אשר באו אחריו.
- 16 Yea, and even all they who wrought miracles wrought them by faith, even those who were before Christ and also those who were after.
- 17 והיה זה על ידי אמונה אשר קבלו שלשת התלמידים דבר ברית כי לא יטעמו את טעם המות; והם לא קבלו את דבר הברית כי אם אחר היות להם אמונה.
- 17 And it was by faith that the three disciples obtained a promise that they should not taste of death; and they obtained not the promise until after their faith.
- 18 ומעולם לא עשה איש נסים כי אם אחר היות לו אמונה; אכן, תחלה האמינו הם בגן אלהים.
- 18 And neither at any time hath any wrought miracles until after their faith; wherefore they first believed in the Son of God.
- 19 והיו רבים אשר אמונתם היתה עזה עד מאד, אף לפני בוא המשיח, אשר לא נתן למנעם מהביט מעבר ללוט; והם ראו במו עיניהם את הדברים אשר ראום בעיו אמונה, והיו מאשרים.
- 19 And there were many whose faith was so exceedingly strong, even before Christ came, who could not be kept from within the veil, but truly saw with their eyes the things which they had beheld with an eye of faith, and they were glad.
- 20 והנה, ראינו בכתב הזכרון הזה כי אחד מאלה היה אחי ירד; כי כה גדולה היתה אמונתו באלהים, עד כי בשלח אלהים את אצבעו הוא לא יכול היה להסתירה משין אחי ירד, מפני דברו אשר דבר אליו, אשר אף הוא קבל על ידי אמונה.
- 20 And behold, we have seen in this record that one of these was the brother of Jared; for so great was his faith in God, that when God put forth his finger he could not hide it from the sight of the brother of Jared, because of his word which he had spoken unto him, which word he had obtained by faith.
- 21 ואחר ראות אחי ירד את אצבע יהוה, מפני דבר הברית אשר קבל על ידי אמונה, לא יכול היה יהוה להסתיר דבר מעיניו. על כן הוא הראהו הכל, כי לא נתן היה להותירו עוד מעבר ללוט.
- 21 And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

אתר יב:כב-ל

- 22 ועל ידי האמונה קבלו אבותי דבר ברית כי יבואו הדברים האלה אל אחיהם מידי הגויים; על כך צוני יהוה, הוא ישוע המשיח.
- 23 ואמרתי אליו: יהוה, הגויים ילעגו לדברים האלה מפני חלשתנו בכתיבה. כי אתה, יהוה, נתתנו להיות גבורי דבור על ידי האמונה, אך לא נתתנו להיות גבורי כתיבה; כי עשית את כל העם הזה מרבי כשר דבור, מפני רוח הקדש אשר נתת להם.
- 24 ועשיתנו מעוטי כשר כתיבה, מפני רפיון ידינו. הן לא עשיתנו גבורי כתיבה כאחי ירד, כי עשיתנו כן אשר כתביו היו מלאים עז כמותך עד כי גוברים על האדם הקורא אותם.
- 25 ואף את דברינו עשית גדולים ומלאים עז, עד כי איננו יכולים לכתבם; על כן, בכתיבתנו ראינו את חלשתנו, מפני מעידתנו בחבור דברינו; וירא אני פן ילעגו הגויים לדברינו.
- 26 וכאמרי את הדברים האלה דבר יהוה אלי לאמר: כסילים ילעגו, אך הם יתאבלו; וחסדי מספיק לענוים, המה לא ינצלו את חלשתם.
- 27 והיה אם יבואו אלי בני אדם, אראם את חלשתם. אנכי הוא הנותן חלשה לבני האדם בעבור ישפילו עצמם; וחסדי מספיק לכל בני האדם המכניעים עצמם לפני, כי אם יכניעו עצמם לפני, ויאמינו בי, להם אהפוך דברים חלשים לחזקים.
- 28 הנה, אראה לגויים את חלשתם, וכי אמונה, תקוה וחסד מובילים אלי, אל מעון כל הצדקה.
- 29 ואני, מורוני, כשמעי את הדברים האלה התנחמתי ואמרתי: יהוה, תעשה נא צדקת רצונך, יען אשר יודע אני כי פועל אתה לבני האדם כפי אמונתם.
- 30 כי אחי ירד אמר אל הר זרין: סור! והוא סר ולולא היתה לו אמונה לא היה זע ההר הנה, פועל אתה לאחר היות אמונה בבני האדם.
- 22 And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.
- 23 And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;
- 24 And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.
- 25 Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.
- 26 And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;
- 27 And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.
- 28 Behold, I will show unto the Gentiles their weakness and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.
- 29 And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;
- 30 For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

אתר יב:לא-מ

- 31 כי כה התגלית אל תלמידיך; כי אחר היות להם אמונה, ואחר דברם בשמך, הראית עצמך להם בכחך הגדול.
- 32 ואני אף זוכר כי אמרת כי הכינות בית לאדם; אכן, במשכנות אביך, אשר בו יכולה להיות לאדם תקנה מעלה יותר. על כן הכרח הוא כי קנה האדם; ולא, לא יוכל לקבל נחלה במקום אשר הכינות.
- 33 ואני זוכר עוד כי אמרת כי אהבת את העולם, עד כדי הנחת חייך למענו, בעבור תקום שנית להכין מקום לבני האדם.
- 34 והן יודע אני כי האהבה אשר אתה רוחש לבני האדם היא חסד; לכן, בלתי אם יהיה לבני האדם חסד, לא יוכלו לנחל את המקום אשר הכינות במשכנות אביך.
- 35 ויודע אני על פי הדבר הזה אשר אמרת, כי בלתי אם יהיה לגוים חסד, מפני חלשתנו, הוכח תוכיחם; ואת פשרונם תסיר מהם, אכן, את אשר קבלו, ותתנהו לאלה אשר יהיה להם רב יותר.
- 36 ואני התפללתי אל יהוה כי יכונן את הגוים, בעבור יהיה להם חסד.
- 37 ואמר יהוה אלי: אחת היא לך אם אין להם חסד, הן אתה נאמן; לכן ינקו בגדיה. ויען אשר ראית את חלשתך חזק תהיה, ומושך יהיה במקום אשר הכינותי במשכנות אבי.
- 38 ועתה, אני, מורוני, שולח ברפת שלום לגוים, ואף לאחי, אשר אני אוהבם, עד אשר נפגש לפני כס המשפט אשר למשיח; שם ידעו כל בני האדם כי אין בגדי מכתמים בדמכם.
- 39 אז תדעו כי ראיתי את ישוע, וכי הוא דבר עמי פנים אל פנים, וכי הוא ספר לי, בעונה פשוטה, כדבר איש אל רעהו בלשוני, על אודות הדברים האלה.
- 40 ורק מעט מדבריו רשמתי, מפני חלשתי בכתיבה.

אתר יב:מ-יג:ח

40 ועתה, אֲדַבֵּר עַל לְבַבְכֶם כִּי תִבְקְשׁוּ אַחֵר יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר עָלָיו כָּתְבוּ הַנְּבִיאִים וְהַשְּׁלִיחִים, בְּעֵבֹר יְהִיָּה וְאַף יִשְׁכַּן בְּכֶם לְעוֹלָם חֲסֵד אֱלֹהִים הָאֵב וְכֵן הָאֲדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר מֵעִד עֲלֵיהֶם. אָמֵן.

40 And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

יג

13

1 ועתה, אָנִי מוֹרוֹנִי, אוֹסִיף לְהַשְׁלִים אֶת כְּתָב הַזְּכוֹרֹן הַזֶּה עַל אוֹדוֹת חֲרָבֵן הָעָם אֲשֶׁר עָלָיו כָּתַבְתִּי.

1 And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

2 כִּי הִנֵּה, הֵם מֵאֲסוּ בְּכָל דְּבַרֵי אֶתֶר, כִּי הוּא אָכֵן הוֹדִיעֵם עַל כָּל הַדְּבָרִים, מִרְאשִׁית הָאָדָם; וְכִי אַחֵר שֶׁף הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת, הִיא הָיְתָה אָרֶץ מְבֻחָר מִכָּל שְׂאֵר הָאָרְצוֹת, אָרֶץ נְבֻחָרָת אֲשֶׁר לִיהוּה. עַל כֵּן, הָיָה בְּרִצּוֹנוֹ כִּי כָּל הַשּׂוֹכְנִים בְּאָרֶץ הַזֹּאת עֲבוֹד יַעֲבֹדוּהוּ.

2 For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

3 וְכִי מְקוֹמָהּ יְהִיָּה מְקוֹם יְרוּשָׁלַם הַחֲדָשָׁה, אֲשֶׁר תִּרְדַּ מִן הַשָּׁמַיִם, מְקוֹם מְקֻדָּשׁ יְהוּה.

3 And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

4 וְהִנֵּה, אֶתֶר חָזַה אֶת יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ. וְהוּא דִּבֶּר עַל יְרוּשָׁלַם חֲדָשָׁה בְּאָרֶץ הַזֹּאת.

4 Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

5 וְהוּא אָף דִּבֶּר עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר מִמֶּנָּה יֵצֵא לְחִי, אֲשֶׁר אַחֵר הַחֲרָבָה הִיא תִּבְנֶה שֵׁנִית, וְתִהְיֶה עִיר קֹדֶשׁ לִיהוּה; עַל כֵּן אֵין הִיא יְרוּשָׁלַם חֲדָשָׁה, כִּי כָּבַר הָיְתָה בִּימֵי קֶדֶם. וְאוּלָם הִיא תִּבְנֶה שֵׁנִית וְתִהְיֶה עִיר קֹדֶשׁ לִיהוּה; וְהִיא תִּבְנֶה בְּעֵבֹר בֵּית יִשְׂרָאֵל.

5 And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel.

6 וְכִי יְרוּשָׁלַם חֲדָשָׁה עֲתִידָה לְהִבְנוֹת בְּאָרֶץ הַזֹּאת, לְשֵׁאֲרֵית יֹרֵעַ יוֹסֵף; וְלְדְבָרִים הָאֵלֶּה קִיָּמַת תִּבְנִית.

6 And that a New Jerusalem should be built upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

7 כִּי כְמוֹ אֲשֶׁר הוֹרִיד יוֹסֵף אֶת אָבִיו אֶל אָרֶץ מִצְרַיִם, וְחָה מֵת בָּהּ, כֵּן הוֹצִיא יְהוּה אֶת שְׂאֲרֵית יֹרֵעַ יוֹסֵף מֵאָרֶץ יְרוּשָׁלַם, בְּעֵבֹר יְרַחֵם עֲלֵיהֶם, לְבַל יֵאָבְדוּ; אָכֵן, כְּפִי אֲשֶׁר רַחַם עַל אָבִי יוֹסֵף, לְבַל יֵאָבֵד.

7 For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

8 עַל כֵּן תִּבְנֶה שְׂאֲרֵית בֵּית יוֹסֵף בְּאָרֶץ הַזֹּאת, וְתִהְיֶה זֹאת אָרֶץ נַחֲלָתָם; וְהֵם יִבְנוּ עִיר קֹדֶשׁ

8 Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build

אתר יג:ט-יז

ליהוה, כמו ירושלים אשר מקדם, ולא יכלמו עוד, עד אשר יבוא הקץ, בחלף הארץ.

up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

ויהיו שמים חדשים וארץ חדשה; והם יהיו כקודמיהם, וזלת כי הישן יחלף וכל הדברים יתחדשו.

9 And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

אז תופיע ירושלים החדשה; וברוכים השוכנים בה, כי אלה הם אשר בגדיהם לבנים על ידי דם השם; והם הנמנים עם שארית זרע יוסף, אשר מבית ישראל המה.

10 And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

אז תבוא אף ירושלים הישנה; ויושביה ברוכים הם, כי נרחצו בדם השם; והם אלה אשר היו פזורים ואשר נקבצו מארבע כנפות הארץ ומארצות הצפון. והם הלוקחים חלק בקיום הברית אשר כרת אלהים עם אברהם אביהם.

11 And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

ובבוא הדברים האלה יתקיים הכתוב האומר: יש אשר היו ראשונים, ויהיו אחרונים; ויש אשר היו אחרונים, ויהיו ראשונים.

12 And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

ואני אמרתי לכתב עוד, אף אסור עלי הדבר. אולם גדולות ונפלאות היו נבואות אתר, אף האנשים חשבוהו כאין וגרשוהו; והוא הסתתר ביום במערת סלע ובלילה יצא לחזות את אשר יבוא על העם.

13 And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

ובשבתו במערת הסלע כתב את שאר כתב הזכרון הזה, בחזונו לילה את האבדון אשר יבוא על העם.

14 And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of his record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

והיה בעצם השנה אשר גרש מתוך העם, פריצה בעם מלחמה גדולה; כי רבים היו גבורי כח הקמים בבקשם לאבד את קוריאנטומר במזמות רשעתם החשאיות, אשר עליהן דבר.

15 And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

וקוריאנטומר, אשר היה מלמד בכל דרכי המלחמה ובכל ערמת העולם, יצא להלחם במבקשי נפשו.

16 And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

אף הוא לא שב מסורו, וכמוהו בניו ובנותיו לפי התאר; וכן בני קוהור ובנותיו לפי התאר.

17 But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters

אתר יג:יח-כז

- ואף בני קוריהור ובנותיו יפי התאר; ובקצרה
אף אחד מן הבנים והבנות יפי התאר אשר
על פני כל האדמה לא שב מחטאתו.
- 18 Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.
- 19 And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.
- 20 And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—
- 21 Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.
- 22 And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.
- 23 And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.
- 24 And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.
- 25 Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.
- 26 And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.
- 27 And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger; and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.
- על כן, בשנה הראשונה לשכן אתר במערת
הסלע, נהרגו אנשים רבים בקרב אגדות
הסתור הנלחמות בקוריאנטומר בעבור תפשו
המלוכה מידי.
- 18
- ובני קוריאנטומר הרבו להלחם ודמיהם
נשפכו לרב.
- 19
- והיה דבר יהוה אל אתר בשנה השנייה,
כי ילך וינבא לקוריאנטומר כי אם ישוב מרע,
הוא וכל ביתו, יתנהו יהוה את מלכותו ויחוס
על העם;
- 20
- ולא, לאבד העם וכל בני ביתו, זולתו. והוא
יחיה רק עד ראותו את קיום דברי הנבואה
על אודות עם אחר אשר יקבל את הארץ
לנחלתם; וכי קוריאנטומר יקבר בידם,
וכי תאבד כל נפש, זולת קוריאנטומר.
- 21
- והיה כי קוריאנטומר לא שב מרעתו, ואף לא
ביתו ולא העם; והמלחמות לא חדלו,
והאנשים בקשו להרג את אתר, אך הוא ברח
מפניהם ושב להסתתר במערת הסלע.
- 22
- והיה כי קם שרד, ואף הוא נלחם
בקוריאנטומר; והוא הפהו, עד כי שבה אותו
בשנה השלישית.
- 23
- ובני קוריאנטומר הכו את שרד בשנה
הרביעית והשיבו את המלכות לאביהם.
- 24
- אז פשטה המלחמה על כל פני הארץ; כל
איש נלחם עם כנפיתו לקים את חפצו.
- 25
- והיו בארץ שודדים; אכן, כל מיני רשעה
פשטו על כל פני הארץ.
- 26
- וחמת קוריאנטומר בערה על שרד, והוא יצא
אליו עם צבאו להלחם בו; והם נפגשו בחמת
זעם, בעמק גלגל נפגשו; והמלחמה היתה
כבדה מאד.
- 27

אֶתֶר יג:כח-יד:ו

- 28 וְשָׂרָד נִלְחַם בּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים. וְהָיָה כִּי הִכָּהוּ קוֹרִיאַנְטוּמְרַי, וְרָדְף אַחֲרָיו עַד בּוֹאוֹ אֶל שְׁפֵלַת חֶשְׁלוֹן.
- 29 וְשָׂרָד הָשִׁיבוּ מִלְחָמָה בְּשִׁפְלוֹת, וְהִנֵּה הוּא הִכָּה אֶת קוֹרִיאַנְטוּמְרַי וְהִדְפֹּ, וְהִסִּיגָהוּ אֶל עֵמֶק גִּלְגָּל.
- 30 וְקוֹרִיאַנְטוּמְרַי נִלְחַם בְּשָׂרָד שְׁנֵית בְּעֵמֶק גִּלְגָּל, וְהִכָּה אֶת שָׂרָד וְהָמִיתוֹ.
- 31 וַיַּעַן אֲשֶׁר פָּצְעוּ שָׂרָד בִּירְכוֹ, לֹא יֵצֵא עוֹד קוֹרִיאַנְטוּמְרַי לְמִלְחָמָה שְׁנַתִּים יָמִים; וּבַעַת הַהִיא הָיוּ כָּל אַנְשֵׁי הָאָרֶץ שׁוֹפְכִים דָּם בְּאֵין מוֹנֵעַ.

י

14

- וְהִיְתָה קָלְלָה גְדוֹלָה עַל כָּל הָאָרֶץ מִפְּנֵי עֲוֹנוֹת הָעָם. וְהָיָה כִּי הֵנִיחַ אִישׁ אֶת כְּלָיו, אֹת אֶת חֶרְבוֹ, עַל מִדְּף בֵּיתוֹ, אֹו בְּמִקּוֹם הַחֻזְקָתָם, וְהִנֵּה לְמַחְרַת לֹא מֵצָאָם; כֹּה גְדוֹלָה הָיְתָה הַקָּלְלָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
- 1 And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.
- עַל כֵּן דָּבַק כָּל אִישׁ בְּקַנְיָנוֹ וְהִחֲזִיקָהוּ בְּיָדוֹ, בְּלֹא לְלוֹוֹת וּבְלֹא לְהִשְׁאִיל; וְכָל אִישׁ הִחֲזִיק אֶת נֹצֵב חֶרְבוֹ בְּיַמִּינוֹ, לְמַעַן הִגֵּן עַל רְכוּשׁוֹ, וְעַל חַיּוֹ וְעַל חַיֵּי נְשׂוֹתָיו וְיֶלְדָיו.
- 2 Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.
- וְהָיָה כְּעֵבֶר שְׁנַתִּים יָמִים אַחֲרֵי מוֹת שָׂרָד, וְהִנֵּה קָם אַחֵי שָׂרָד וַיֵּצֵא לְמִלְחָמָה עַל קוֹרִיאַנְטוּמְרַי; וְקוֹרִיאַנְטוּמְרַי הִכָּהוּ וְרָדְף אַחֲרָיו עַד יַעַר אַכִּישׁ.
- 3 And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.
- וַאֲחֵי שָׂרָד נִלְחַם בּוֹ בְּיַעַר אַכִּישׁ; וְהִיְתָה הַמִּלְחָמָה כְּבֹדָה מְאֹד, וְאַלְפִים רַבִּים נָפְלוּ בַחֶרֶב.
- 4 And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.
- וְקוֹרִיאַנְטוּמְרַי הִטִּיל מְצוֹר עַל הַיַּעַר; וְאַחֵי שָׂרָד יֵצֵא מִן הַיַּעַר בְּלַיְלָה וְהָרַג חֵלֶק מִמִּצְבֵּא קוֹרִיאַנְטוּמְרַי בְּהִיּוֹתָם שׁוֹכְרִים.
- 5 And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.
- וְהוּא בָּא אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹן, וַיִּשֶׁב עַל כִּסֵּי הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְקוֹרִיאַנְטוּמְרַי.
- 6 And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

אתר יד:ז-יח

- 7 And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.
- 7 וקוריאנטומר שכן עם צבאו ביער במשך שנתים ימים, ואסף כח גדול לצבאו.
- 8 Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.
- 8 ואף אחי שרד, אשר שמו נקרא גלעד, קבל תגברת רבה לצבאו, מפני אגדות הסתר.
- 9 And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.
- 9 והיה בעת שבתו על כסאו, רצחוהו כהנו הגדול.
- 10 And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.
- 10 ואחד מחברי אגדות הסתר רצח את הכהן במשעול סתר, ולקח לו את המלוכה. ושם האיש ליב. וליב היה גבר בעל מדה רבה, והיה גדול מכל איש אשר בעם.
- 11 And it came to pass that in the first year of Lib, Coriantumr came up unto the land of Moron, and gave battle unto Lib.
- 11 והיה בשנה הראשונה לשלטון ליב, עלה קוריאנטומר אל ארץ מורון, ואסר מלחמה על ליב.
- 12 And it came to pass that he fought with Lib, in which Lib did smite upon his arm that he was wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did press forward upon Lib, that he fled to the borders upon the seashore.
- 12 ובהלחם קוריאנטומר בליב, הפך ליב את זרועו ופצעו; אך צבא קוריאנטומר השתער על ליב, והוא נס אל גבול חוף הים.
- 13 And it came to pass that Coriantumr pursued him; and Lib gave battle unto him upon the seashore.
- 13 וקוריאנטומר רדף אחריו, וליב יצא עליו לקרב על חוף הים.
- 14 And it came to pass that Lib did smite the army of Coriantumr, that they fled again to the wilderness of Akish.
- 14 וליב הפך את צבא קוריאנטומר, עד כי נסו שנית אל יער אכיש.
- 15 And it came to pass that Lib did pursue him until he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had taken all the people with him as he fled before Lib in that quarter of the land whither he fled.
- 15 וליב רדף אחריו עד בואו אל שפלת אגוש; ובעת מנוסתו מפני ליב, לקח קוריאנטומר את כל יושבי חבל הארץ ההוא, אשר נס שמה.
- 16 And when he had come to the plains of Agosh he gave battle unto Lib, and he smote upon him until he died; nevertheless, the brother of Lib did come against Coriantumr in the stead thereof, and the battle became exceedingly sore, in the which Coriantumr fled again before the army of the brother of Lib.
- 16 והיה בבואו אל שפלת אגוש, הוא נלחם בליב, והכהו עד מות. ואולם, אחי ליב יצא תחתיו על קוריאנטומר והמלחמה כבדה מאד; וקוריאנטומר נס שנית מפני צבא אחי ליב.
- 17 Now the name of the brother of Lib was called Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after Coriantumr, and he did overthrow many cities, and he did slay both women and children, and he did burn the cities.
- 17 ושם אחי ליב נקרא שיז. ושיז רדף אחר קוריאנטומר; והוא הרס ערים רבות, והרג נשים וילדים, ואת הערים שרף.
- 18 And there went a fear of Shiz throughout all the land; yea, a cry went forth throughout the land—Who can stand before the army of Shiz? Behold, he sweepeth the earth before him!
- 18 והיה כי נפל פחד מפני שיז על כל הארץ; אכן הצעקה עברה בכל הארץ, לאמר: מי יוכל לעמד בפני צבא שיז? הנה, מטאטא הוא את האדמה מלפניו!

אתר יד:יט-כח

- 19 And it came to pass that the people began to flock together in armies, throughout all the face of the land.
- וְהָאֲנָשִׁים הַחֲלוּ לָנוּהַר בְּכָל פְּנֵי הָאָרֶץ
וְלֹהֲתַגְוֹדָד לְצַבָּאוֹת.
- 20 And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.
- וְהֵם הָיוּ מִפְּלֹגִים. חֶלְקָם בָּרָחוּ אֶל צָבָא שִׁז
וְחֶלְקָם בָּרָחוּ אֶל צָבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֵר.
- 21 And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.
- וְכֵה גְדוֹלָה וְאָרְכָה הָיְתָה הַמִּלְחָמָה, וְכֵה
מְשֻׁף הָיָה חֲזִיוֹן הַדְּמִים וְהַטְּבַח, עַד כִּי כָּל
פְּנֵי הָאָרֶץ כָּסוּ בַגְּוִיּוֹת הַחֲלָלִים.
- 22 And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewed upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.
- וְכֵה מְהִירָה וְחַפְזָה הָיְתָה הַמִּלְחָמָה, עַד אֲשֶׁר
לֹא נוֹתַר אִישׁ לְקַבֵּר אֶת הַמֵּתִים, כִּי הֵם צָעְדוּ
מִמְרַחֵץ דְּמִים אֶל מְרַחֵץ דְּמִים בְּהוֹתֵרִים
אֲחֵרֵיהֶם גּוֹפּוֹת גְּבָרִים וְנָשִׁים וְיֻלְדִים, פְּזוּרוֹת
עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, לִהְיוֹת מְאָכָל לְרֵמוֹת הַבָּשָׂר.
- 23 And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.
- וְצַחְנָתָם נִשְׂאָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, אַכּוֹ, עַל כָּל
פְּנֵיהֶם; לְכֵן הִתְעַנְּהָ הָעָם יוֹמָם וְלַיְלָה, מִפְּנֵי
הַצַּחְנָה הַהִיא.
- 24 Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.
- וְאוּלָּם שִׁז לֹא חָדַל מִרְדֹּף אַחֵר קוֹרִיאַנְטוֹמֵר,
כִּי נִשְׁבַע לְנַקֵּם מִיָּדָיו אֶת דְּמֵי אָחִיו הַהָרוּג
וּבַעֲבוּר דְּבַר יְהוָה אֶל אֶתֶר הָאוֹמֵר כִּי לֹא יִפֹּל
קוֹרִיאַנְטוֹמֵר בַּחֶרֶב.
- 25 And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.
- וְכֵה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי פָקַדְם יְהוָה בְּמִלְא
חֲמָתוֹ, וְכִי רִשְׁעֵתְם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הִכִּינוּ אֶת
דְּרֹךְ הַשְּׁמָדָתָם הַנֶּצְחִית.
- 26 And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.
- וְשִׁז רָדַף אַחֵר קוֹרִיאַנְטוֹמֵר מִזְרָחָה, עַד גְּבוּל
חוֹף הַיָּם. שָׁם נִלְחַם קוֹרִיאַנְטוֹמֵר בְּשִׁז בְּמִשְׁךָ
שְׁלֹשָׁה יָמִים.
- 27 And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.
- וְכֵה נוֹרָאָה הָיְתָה הַהִשְׁמָדָה בְּקִרְבֵּי צָבָא שִׁז,
עַד כִּי אֲחִזָּם הַפַּחַד, וְהָאֲנָשִׁים הַחֲלוּ לָנוּס
מִפְּנֵי צָבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֵר אֶל אָרֶץ קוֹרִיהוֹר;
וְהֵם סָחֲפוּ אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָמְדוּ
בְּדַרְכָּם, אֶת כָּל אֲשֶׁר לֹא הִתְחַבְּרוּ אֲלֵיהֶם.
- 28 And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.
- וְהֵם נָטוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם בְּעֵמֶק קוֹרִיהוֹר;
וְקוֹרִיאַנְטוֹמֵר נָטָה אֶת אֹהֲלָיו בְּעֵמֶק שׁוּר.
וְעֵמֶק שׁוּר הָיָה לְיַד הַגְּבְעָה קוֹמְנוֹר; עַל כֵּן
אָסַף קוֹרִיאַנְטוֹמֵר אֶת צָבָאוֹ עַל הַגְּבְעָה
קוֹמְנוֹר. וְהוּא תָקַע בְּשׁוֹפָר אֶל צָבָא שִׁז
לְקַרְאֵם אֶל הַקָּרֵב.

אתר יד:כט-טו:ז

- 29 וְחִילֵי שִׁז יֵצְאוּ לְקִרְאָתָם, וְאוֹלָם הֵם שָׁבוּ וְנִהְדָּפוּ; וְהֵם בָּאוּ בַשְּׁנִיָּת, וּבַשְּׁנִיָּת נִהְדָּפוּ. וְהָיָה כִּי הֵם בָּאוּ עוֹד בַּשְּׁלִישִׁית, וְהַמִּלְחָמָה כָּבְדָה עַד מְאֹד.
- 30 וְשִׁז הִלֵּם בְּקוֹרִיאַנְטוּמְר וּפְצָעוּ וּפְצָעוּ עַמֻּקִים עִמָּקִים רַבִּים. וְקוֹרִיאַנְטוּמְר הִתְעַלֵּף מֵאֲבוֹד דָּם, וְנִשְׂאוּהוּ מִשָּׁם, כְּאִלּוּ הָיָה מֵת.
- 31 וְהָיוּ אֲבֹדוֹת הַגְּבָרִים וְהַנְּשִׁים וְהַיְלָדִים, בַּשְּׁנֵי הַמַּחֲנוֹת, כֹּה גְדוֹלוֹת עַד כִּי צָוָה שִׁז אֶת אֲנָשָׁיו לְחַדֵּל מִרְדִּיפָה אַחַר צָבָא קוֹרִיאַנְטוּמְר; עַל כֵּן הֵם שָׁבוּ אֶל מַחֲנֵם.

טו

15

- 1 וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר רָפָא קוֹרִיאַנְטוּמְר מִפְּצָעָיו, הוּא זָכַר אֶת דְּבָרֵי אֶתֶר אֵלָיו.
- 2 וְהוּא רָאָה כִּי כָּבֵד נִפְלוּ בַחֶרֶב כְּמֵאתִים רְבוּא מַעֲמֹ, וְנִעְצֵב לְבוֹ; אָכֵן, נִהְרְגוּ רְבוּא רְבֹבוֹת גְּבוּרֵי חַיִל וְכֹן נִשְׁיָהִם וַיְלָדֵיהֶם.
- 3 וְהוּא הִחֵל לְהִנָּחֵם עַל הָרַע אֲשֶׁר עָשָׂה. הוּא זָכַר אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי כָּל הַנְּבִיאִים; וְרָאָה אֶת אֱלֹהֵי אֲשֶׁר קָמוּ וְהָיוּ עַד כֹּה, כָּל פֶּרֶט וּפְרֶט. וְנִפְשׁוּ אֲבֵלָה וּמֵאֲנָה לְהִנָּחֵם.
- 4 וְהוּא כָּתַב אֶגְרָת אֶל שִׁז וּבִקְשׁוּ לְחוּס עַל הָעָם; וְהוּא אָמַר כִּי יִנִּיחַ מִיָּדוֹ אֶת הַמְּלוּכָה בְּעֵבוֹר חַיֵּי בְנֵי הָעָם.
- 5 וְהָיָה כְּאֲשֶׁר קִבַּל שִׁז אֶת הָאֶגְרָת, הוּא כָּתַב אֶגְרָת אֶל קוֹרִיאַנְטוּמְר וְאָמַר כִּי אִם יִמָּסֵר עֲצָמוֹ לְמַעַן יִהְרָגוּ בְּמוֹ חֶרֶב, יְחוּס עַל חַיֵּי הָאֲנָשִׁים.
- 6 וּבְנֵי הָעָם לֹא שָׁבוּ מִעֲוֹנָם. וְאֲנָשֵׁי קוֹרִיאַנְטוּמְר עוֹרְרוּ לְכַעַס עַל אֲנָשֵׁי שִׁז, וְאֲנָשֵׁי שִׁז עוֹרְרוּ לְכַעַס עַל אֲנָשֵׁי קוֹרִיאַנְטוּמְר; עַל כֵּן נִלְחָמוּ אֲנָשֵׁי שִׁז בְּאֲנָשֵׁי קוֹרִיאַנְטוּמְר.
- 7 וְכִרְאוֹת קוֹרִיאַנְטוּמְר כִּי קְרוּבָה שְׁעָתוֹ לְנַפֵּל, הוּא בָּרַח שְׁנִית מִפְּנֵי אֲנָשֵׁי שִׁז.

אתר טו:ח-טז

- 8 והוא בא אל מי ריפליאנקום; ומשמע השם
ההוא גדול או רב מכל. והיה בבוואם אל
מקום המים האלה, הם נטו את אהליהם;
ושז אף הוא נטה את אהליו לידם; לכן הם
יצאו למחרת אל הקרב.
- 9 והם נלחמו מלחמה קשה מאד, וקוריאנטומר
נפצע שנית, והתעלף מאבוד דם.
- 10 וחיילי קוריאנטומר השתערו על חילות
שז, והכום והניסום מפניהם. והם נטו דרומה,
ונטו את אהליהם במקום אשר שמו
נקרא אוגת.
- 11 וחיילי קוריאנטומר נטו את אהליהם ליד
הגבעה רמה; היא הגבעה אשר בה הצפין
אבי מורמון את כתבי הזכרון אשר ליהוה,
אשר קדושים.
- 12 והם קבצו את כל העם אשר על כל פני
הארץ, אשר לא נהרגו, זולת אתר.
- 13 ואתר ראה את כל מעשי העם; וראה כי
העם אשר היו בעד קוריאנטומר נקבצו אל
צבא קוריאנטומר, וכי העם אשר היו בעד שז
נקבצו אל צבא שז.
- 14 אכן, במשך ארבע שנים הם היו מקבצים את
העם בעבור יקחו להם את כל האנשים אשר
על פני הארץ, ובעבור יקבלו את כל העצמה
אשר היה לאל ידם לקבל.
- 15 והיה בהתקבץ כלם, איש-איש לצבא אשר
הפצו, עם נשיהם וילדיהם, בהיות גברים,
נשים וילדים חמושים בכלי מלחמה ובמגנים
ובשריוני חזה ובקובעים, ובהיותם לבושים חגור
קרב, הם יצאו לקרב, חיל לקראת חיל; והם
נלחמו כל היום ההוא, ולא הייתה הכרעה.
- 16 ובדרך הלילה הם היו יגעים ושבו אל
מחנותיהם; ואחר שובם אל מחנותיהם
הם נשאו את קולם ביללה וקינה על אבדן
אנשיהם אשר נפלו. והיו זעקותיהם
ויללותיהם וקינותיהם כה גדולות,
עד כי פלחו את האויר.
- 8 And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which,
by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came
to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents
near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.
- 9 And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in
which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss
of blood.
- 10 And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the
armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before
them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place
which was called Ogath.
- 11 And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents
by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon
did hide up the records unto the Lord, which were sacred.
- 12 And it came to pass that they did gather together all the people upon all
the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.
- 13 And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people;
and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered
together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz
were gathered together to the army of Shiz.
- 14 Wherefore, they were for the space of four years gathering together the
people, that they might get all who were upon the face of the land, and
that they might receive all the strength which it was possible that they
could receive.
- 15 And it came to pass that when they were all gathered together, everyone
to the army which he would, with their wives and their children—both
men women and children being armed with weapons of war, having
shields, and breastplates, and head-plates, and being clothed after the
manner of war—they did march forth one against another to battle;
and they fought all that day, and conquered not.
- 16 And it came to pass that when it was night they were weary, and retired
to their camps; and after they had retired to their camps they took up a
howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and
so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did
rend the air exceedingly.

אתר טו:יז-כח

- 17 And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.
- וְלִמְחַרְתָּ הֵם יֵצְאוּ שְׁנִית לִקְרָב, וְהָיָה הַיּוֹם הַהוּא גָדוֹל וְנוֹרָא, וְאוֹלָם, לֹא הָיְתָה הַכְרָעָה. וּבְבוֹא הַלַּיְלָה, הֵם פָּלְחוּ שְׁנִית אֶת הָאָוִיר בְּזַעֲקוֹתֵיהֶם וּבִיְלֻלוֹתֵיהֶם וּבְקִינוֹתֵיהֶם עַל אֲבֵדוֹן אֲנָשֵׁיהֶם אֲשֶׁר נָפְלוּ.
- 18 And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.
- וְקוֹרִיאַנְטוּמְרָ כָּתַב שְׁנִית אֶגְרָת אֶל שִׁז, וּבִקְשׁוּ כִּי לֹא יָשׁוּב לְהִלָּחֵם, כִּי אִם יִקַּח אֶת הַמְּלֻכָה, וְיַחֲוִס עַל חַיֵּי הָעָם.
- 19 And behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.
- וְהִנֵּה, רוּחַ יְהוָה חָדְלָה לְהִתְאַמֵּץ עִמָּם, וְלִשְׁטָן הָיְתָה שְׁלִיטָה מְלֵאָה עַל לֵב הָעָם; כִּי הֵם הָיוּ מְסוּרִים לְקִשְׁי לְבָם וּלְעֵרוֹן דַּעְתָּם בְּעֵבוֹר יִשְׁמְדוּ; עַל כֵּן הֵם שָׁבוּ וַיֵּצְאוּ לְמִלְחָמָה.
- 20 And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.
- וְהֵם נִלְחְמוּ כָּל הַיּוֹם הַהוּא; וּכְבוֹא הַלַּיְלָה הֵם יָשְׁנוּ עַל חַרְבוֹתֵיהֶם.
- 21 And on the morrow they fought even until the night came.
- וּבַיּוֹם הַמָּחָרְתָּ הֵם נִלְחְמוּ עַד בּוֹא הַלַּיְלָה.
- 22 And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.
- וּכְבוֹא הַלַּיְלָה הֵם הָיוּ שְׂכוּרִים מִזַּעַם, כְּשֹׁכֵר הַלֵּוֹם יַיִן; וְהֵם יָשְׁנוּ שְׁנִית עַל חַרְבוֹתֵיהֶם.
- 23 And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.
- וּבַיּוֹם הַמָּחָרְתָּ הֵם שָׁבוּ לְהִלָּחֵם; וּכְבוֹא הַלַּיְלָה הֵם כָּלָם נָפְלוּ בַּחֶרֶב, זֹולַת חֲמִשִּׁים וּשְׁנַיִם מֵאֲנָשֵׁי קוֹרִיאַנְטוּמְרָ, וְשִׁשִּׁים וְתִשְׁעָה מֵאֲנָשֵׁי שִׁז.
- 24 And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.
- וּבַלַּיְלָה הַהוּא הֵם יָשְׁנוּ עַל חַרְבוֹתֵיהֶם, וּלְמָחָרְתָּ שָׁבוּ לְהִלָּחֵם; וְהֵם נִלְחְמוּ בְּרֵב כַּחַם בְּחַרְבוֹתֵיהֶם וּבְמִגְנֵיהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא.
- 25 And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.
- וּכְבוֹא הַלַּיְלָה נֹתְרוּ שְׁלִשִׁים וּשְׁנַיִם מֵאֲנָשֵׁי שִׁז וְעֶשְׂרִים וְשִׁבְעָה מֵאֲנָשֵׁי קוֹרִיאַנְטוּמְרָ.
- 26 And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.
- וְהֵם אָכְלוּ וַיָּשְׁנוּ וְהִתְכַּוְּנוּ לְקִרְאָת הַמָּוֶת אֲשֶׁר לְמָחָרְתָּ. וְהֵם הָיוּ אֲנָשִׁים גְּדוֹלֵי מַדּוּת וְחִזְקִים כְּכַח גְּבָרִים.
- 27 And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.
- וְהֵם נִלְחְמוּ בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת וַנִּפְּלוּ מִתְּעַלְפִּים מֵאֲבוּד דָּם.
- 28 And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.
- וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִתְאוּשְׁשׁוּ אֲנָשֵׁי קוֹרִיאַנְטוּמְרָ עַד כִּי יָכְלוּ לְהֵלֵךְ, הֵם עָמְדוּ לְהִמָּלֵט עַל נַפְשָׁם; וְהִנֵּה קָם שִׁז, וְכוּ אֲנָשָׁיו, וְהוּא נִשְׁבַּע בְּחַמְתּוֹ כִּי יַהַרֵּג אֶת קוֹרִיאַנְטוּמְרָ, וְלֹא, יֵאָבֵד בַּחֶרֶב.

אתר טו:כט – מורוני א:ב

- 29 Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.
- 30 And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.
- 31 And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised upon his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.
- 32 And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.
- 33 And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.
- 34 Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.
- על כן הוא רדף אחריהם, והשיגם למחרת; והם שבו להלחם בחרב. והיה בנפל כלם בחרב, זולת קוריאנטומר ושיז, והנה נפל שיז מתעלף מאבוד דם.
- והיה אחר אשר נשען קוריאנטומר על חרבו לנוח מעט, הוא התזז את ראש שיז מעליו.
- ואחר התזז את ראש שיז, התרומם שיז על ידיו ונפל; ואחר אשר נאבק על נשימתו, מת.
- וקוריאנטומר נפל ארצה, והיה כחסר חיים.
- ויהוה דבר אל אתר, ואמר אליו: לך לך; והוא הלך וראה כי דברי יהוה קמו והיו כלם. והוא סים את כתב זכרונותיו, אשר ממנו אני לא רשמתי אף חלק אחד ממאה; והוא הטמינם באפן אשר מצאום אנשי למחי.
- ואלה הדברים האחרונים אשר כתב אתר: אם ירצה יהוה כי אעבר תמורה, או כי אשא את רצון יהוה בעודי בבשר, אחת היא לי, ובלבד אשר אנשע במלכות אלהים. אמן.

ספר מורוני

THE BOOK OF MORONI

מורוני כותב חקי כנסיה הקדושים בקרב עמו. הוא רושם כמה מדברי אביו מורמון. הוא מדבר אל הגויים והלמנים אשר יהיו באחרית הימים. (בערך 401-421 לספירה.)

Moroni records sacred ordinances of the church among his people. He writes some of the words of his father Mormon. He speaks to the Gentiles and Lamanites who will be in the latter days. (About A.D. 401-421.)

א

1

- 1 Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.
- 2 For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.
- ועתה, אני, מורוני, אחר אשר פליתי לרשם את קצור קורות עם ירד, התכוננתי לחדל מכתב; אף עדין לא כלו ימי, ואינני מתודע אל הלמנים פן ישמידוני.
- כי הנה המלחמות ביניהם קשות ועזות עד מאד, ומפני שנאתם מוציאים הם להורג כל נפיי אשר לא יכחש בנשיח.

מורוני א:ג-ג:ד

- 3 And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whither-soever I can for the safety of mine own life.
- וְאֲנִי, מוֹרוֹנִי, לֹא אֶכְחַשׁ בְּמִשִּׁיחַ; לְכֹן נֹדַד אֲנִי אֶל כָּל מְקוֹם אֲשֶׁר אוֹכַל לְמַצֵּא בוֹ מִקְלֵט לְנַפְשִׁי.
- 4 Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written anymore; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.
- לְכֹן, אֶכְתֹּב דְּבָרִים אַחֲדִים נֹסְפִים, אֲשֶׁר לֹא כִכְוַנְתִּי הַקּוֹדְמֹת, כִּי הִתְכַוַּנְתִּי שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף כְּתֹב. אֲךָ אֲנִי כוֹתֵב דְּבָרִים אַחֲדִים נֹסְפִים אֲשֶׁר אוֹלֵי יְהוּ, בְּיוֹם אֲשֶׁר יְבוֹא, בְּעֲלֵי עֶרְףְּ בְּעֵינֵי אַחֵי הַלְּמָנִים, כְּרִצּוֹן יְהוָה.

ב

2

- 1 The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—
- דְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל תְּלִמְיָדָיו, שְׁנַיִם הָעֶשֶׂר אֲשֶׁר בָּחַרם, בְּסִמְכוֹ אֶת יָדָיו עָלֵיהֶם.
- 2 And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.
- הוּא קָרָא לָהֶם בְּשֵׁמוֹתֵיהֶם, לְאֹמַר: קְרֹאוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁמִי בְּתַפְלָה אַדִּירָה, וְאַחַר עֲשׂוּתְכֶם כֵּן, תִּמְלְאוּ כַח לִתֵּת אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְזֶה אֲשֶׁר עַל רִאשׁוֹ תִסְמְכוּ אֶת יְדֵיכֶם. בְּשֵׁמִי תִתְּנוּהוּ כִּי כֹה יַעֲשׂוּ שְׁלִיחֵי.

- 3 Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.
- אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמְּשִׁיחַ אֲלֵיהֶם בְּעֵת הוֹפְעָתוֹ הָרִאשׁוֹנָה; וְהָיָה כִּי לֹא שָׁמְעוּהוּ הַמּוֹן הָעָם, אֲךָ הַתְּלָמִידִים שָׁמְעוּ. וְעַל כֹּל אֲשֶׁר סָמְכוּ אֶת יְדֵיהֶם נָחַה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

ג

3

- 1 The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—
- זֶה אַפְּן סְמִיכַת כְּהֻנִים וּמוֹרִים אֲשֶׁר עָרְכוּ הַתְּלָמִידִים, הַמָּה אֲשֶׁר נִקְרְאוּ זְקֵנֵי הַכְּנִסְיָה:
- 2 After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:
- אַחַר אֲשֶׁר הִתְפַּלְלוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ, הֵם סָמְכוּ אֶת יְדֵיהֶם עָלֵיהֶם וְכֹה אָמְרוּ:
- 3 In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest, (or, if he be a teacher) I ordain you to be a teacher, to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.
- בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, הַנְּנִי מְסַמֵּיכְךָ לְהִיּוֹת כְּהֵן, אוֹ, אִם יִהְיֶה מוֹרֶה, הַנְּנִי מְסַמֵּיכְךָ לְהִיּוֹת מוֹרֶה, לְהַסִּיף לְתַשׁוּבָה וְלְמַחֲלֵילַת חַטָּאִים עַל יְדֵי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בְּאַמּוּנָה מִתְמַיְדָה בְּשֵׁמוֹ עַד הַקֵּץ. אָמֵן.
- 4 And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.
- בְּאַפְּן זֶה הֵם הִסְמִיכוּ כְּהֻנִים וּמוֹרִים כְּחֻסְדֵי אֱלֹהִים וּקְרִיאָתוֹ אֶל בְּנֵי הָאָדָם; וְהֵם הִסְמִיכוּם בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר בְּהֵם.

ד

4

- וְזֶה הָאֶפֶן אֲשֶׁר עַל פִּי שְׁמָשׁוּ בִּקְדֻשׁ זִקְנֵיהֶם
 וְלִהְיֵיהֶם אֶת בֶּשֶׂר הַמְּשִׁיחַ וְדָמוֹ לְחֻבְרֵי
 הַכְּנִסְיָה; וְהֵם הִגִּישׁוּ אוֹתָם כְּפִי מִצְוֹת
 הַמְּשִׁיחַ. לָכֵן יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי הָאֶפֶן הַזֶּה
 נָכוֹן; וְהִזְקֵן אוֹ הַכֹּהֵן שְׁמַשׁ בָּזֶה:
- הֵם כָּרְעוּ בָּרֶךְ עִם חֻבְרֵי הַכְּנִסְיָה וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל
 הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ, לֵאמֹר:
- אֲנָא, אֱלֹהִים, אֵב הָעוֹלָמִים, מִבְּקָשִׁים אֲנַחְנוּ
 מִמְּךָ בְּשֵׁם בְּנֶךָ, יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי תִבְרַךְ אֶת
 הַלֶּחֶם הַזֶּה וְתִקְדְּשׁוּ בְּעִבּוֹר נֶפֶשׁ כָּל הָאוֹכְלִים
 מִמֶּנּוּ; לְמַעַן יֵאָכְלוּ לְזִכֹּר גּוֹף בְּנֶךָ וְיַעֲיִדוּ
 לְפָנֶיךָ, אֱלֹהִים, אֵב הָעוֹלָמִים, כִּי תִפְצִים הֵם
 לְקַחַת עֲלֵיהֶם אֶת שֵׁם בְּנֶךָ, וְלִזְכֹּרוֹ תְּמִיד,
 וְלִשְׁמֹר אֶת מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוָּם, לְמַעַן תִּשְׁכַּן
 רוּחוֹ עִמָּם תְּמִיד. אָמֵן.

1 The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

2 And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

3 O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

ה

5

- וְזֶה סֵדֵר הַגִּישַׁת הַיַּיִן: הֵם לָקְחוּ אֶת הַכּוֹס
 וְאָמְרוּ:
- אֲנָא, אֱלֹהִים, אֵב הָעוֹלָמִים, מִבְּקָשִׁים אֲנַחְנוּ
 מִמְּךָ בְּשֵׁם בְּנֶךָ, יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי תִבְרַךְ אֶת
 הַיַּיִן הַזֶּה וְתִקְדְּשׁוּ בְּעִבּוֹר נֶפֶשׁ כָּל הַשׁוֹתִים
 מִמֶּנּוּ; לְמַעַן יַעֲשׂוּ זֹאת לְזִכֹּר דָּם בְּנֶךָ, אֲשֶׁר
 נִשְׁפַּף לְמַעַנָּם, וְיַעֲיִדוּ לְפָנֶיךָ, אֱלֹהִים, אֵב
 הָעוֹלָמִים, כִּי הֵם זֹכְרִים אוֹתוֹ תְּמִיד, לְמַעַן
 תִּשְׁכַּן רוּחוֹ עִמָּם. אָמֵן.

1 The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

2 O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

ו

6

- וְעַתָּה אֲדַבֵּר עַל הַטְּבִלָּה. הִנֵּה, זִקְנִים,
 כֹּהֲנִים וּמוֹרִים הַטְּבִלּוּ; וְהֵם לֹא הַטְּבִלּוּ כִּי
 אִם בְּהִבְיָאָם אֶת פְּרָרִים, הַמַּעֲיִד כִּי רְאוּיִים
 הֵם לְכֹף.
- וְהֵם אֵף לֹא קִבְּלוּ אִישׁ לְהַטְּבִלָּה, כִּי אִם אֶת
 הַבָּאִים בְּלֵב נִשְׁבָּר וּבְרוּחַ נִכְאָה, אֲשֶׁר הָעִידוּ
 לְפָנֵי הַכְּנִסְיָה כִּי אָבֹן נִחְמוּ עַל כָּל חַטָּאֵיהֶם.

1 And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

2 Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

מורוני ו-ג:ז

- 3 And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.
 ולא התקבל איש להטבל, בלתי אם קבל עליו את שם המשיח וגמר אמר בנפשו לשרתו עד הקץ.
- 4 And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.
 ואחר אשר הטבלו המקבלים להטבלה ונפעלו וטהרו בכח רוח הקדש, הם נמנו עם אנשי כנסיית המשיח; ושמותיהם נרשמו, למען יזכרו ויתכלכלו על ידי דבר אלהים הטוב, לנצרךם בדרך הישר ולשמרם תמיד נזהרים בתפלה בשימם את מבטחם רק על סגלות המשיח, אשר הוא מיסד אמונתם ומשלמימה.
- 5 And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.
 וקהל הכנסייה התכנס לעתים קרובות לצום ולהתפלל ולשוחח איש עם רעהו על דבר טובת נשמתם.
- 6 And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.
 והם נפגשו לעתים קרובות לאכל לחם ולשתות יין, לזכר האדון ישוע.
- 7 And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.
 והם הקפידו כי לא יהיה כל עוון בקרבם; וכל אשר נמצא עושה עוון, האשם לפני הזקנים על ידי שלשה עדים חברי הכנסייה, ואם לא שב מרעתו ולא התוודה, נמחה שמו והוא לא נמנה עם עם המשיח.
- 8 But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.
 ואולם בכל עת אשר שב החוטא מרעתו, ובקש סליחה בכונה כנה, נסלח לו.
- 9 And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.
 ואספותיהם נהלו על ידי חברי הכנסייה לפי דרך פעלת הרוח ועל ידי כח רוח הקדש; כי אכן, כפי אשר הנהיגם כח רוח הקדש, אם להטפה ואם לתוכחה, אם לתפלה או לתחנה, ואם לשירה, כן נעשה.

ז

7

- 1 And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.
 ועתה, אני, מורוני, אכתב מעט מדברי אבי מורמון, אשר דבר על אמונה, תקווה וחסד. כי באופן הזה הוא דבר אל העם בעת למדו אותם בבית הכנסת אשר בנו להיות מקום עבודת הקדש:
- 2 And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.
 הנה, אני, מורמון, אדבר אליכם, אחי היקרים; ובזכות אלהים האב ואדונינו ישוע המשיח ורצונו הקדוש ומפני מתת קריאתו לי, מרשה אני לדבר אליכם הפעם.

- 3 Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.
- על כן אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם, אֲשֶׁר חֲבָרֵי הַכְּנִסְיָהּ וְחַסִּידֵי הַמְּשִׁיחַ אַתֶּם, וְשׁוֹחְרֵי הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר קִנִּיתֶם יְדֵי תַקְוָה, אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם תִּכְנְסוּ אֶל מְנוּחַת יְהוָה, מֵעַתָּה וְעַד מְנוּחַתְכֶם עִמּוֹ בַשָּׁמַיִם.
- 4 And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.
- וְהִנֵּה, אַחֵי, יַעַן אֲשֶׁר הוֹלְכִים אַתֶּם בְּשָׁלוֹם עִם בְּנֵי הָאָדָם, מִנִּיחַ אֲנִי זֹאת עֲלֵיכֶם.
- 5 For I remember the word of God, which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.
- כִּי זוֹכֵר אֲנִי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים הָאוֹמֵר: עַל פִּי מַעֲשֵׂיהֶם תִּפְרִיּוּם; כִּי אִם טוֹבִים מַעֲשֵׂיהֶם, אִף הֵם טוֹבִים.
- 6 For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.
- כִּי כֹה אָמַר אֱלֹהִים: לֹא יוּכַל אִישׁ אֲשֶׁר רָע הוּא לַעֲשׂוֹת טוֹב; כִּי בְהַגִּישׁוֹ מִנְחָה, אוֹ בְהַתְּפַלְלוֹ אֶל אֱלֹהִים, וְלֹא בְכֹונֶת אֱמֶת, לֹא יִפְיֵק כָּל תּוֹעֵלָה.
- 7 For behold, it is not counted unto him for righteousness.
- כִּי הִנֵּה, לֹא תִחְשָׁב לוֹ זֹאת לְצַדִּיקָה.
- 8 For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.
- כִּי הִנֵּה, בְּתַת אִישׁ אֲשֶׁר הוּא רָע מִנְחָה, בְּחֶסֶר רְצוֹן הוּא נוֹתְנָה. עַל כֵּן הִיא נִחְשָׁבֶת לוֹ כְּאִלוֹ הַחֲזִיקָה לַעֲצֻמוֹ; לְכֹן נִחְשָׁב הוּא רָשָׁע לִפְנֵי אֱלֹהִים.
- 9 And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.
- וְכִמּוֹ כֵּן נִחְשָׁבֶת הִיא רְעָה לְאָדָם, אִם מִתְּפַלֵּל הוּא וְלֹא בְכֹונֶת לֵב אֱמֶתִית; אַכֵּן, לֹא תּוֹעִילָהּ זֹאת מֵאוֹמְרָה כִּי לֹא יִקְבַּל אֱלֹהִים כְּמוֹת אֵלֶּה.
- 10 Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.
- עַל כֵּן, לֹא יוּכַל אִישׁ אֲשֶׁר הוּא רָע לַעֲשׂוֹת טוֹב; וְאִף לֹא יִתֵּן מִתָּן טוֹב.
- 11 For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.
- הֵן לֹא יוּכַל מַעְיָן מַר לְתַת מִיִּם טוֹבִים; וְכִמּוֹ כֵּן לֹא יוּכַל מַעְיָן טוֹב לְתַת מִיִּם מְרִים. עַל כֵּן, לֹא יוּכַל אִישׁ אֲשֶׁר הוּא עֶבֶד לְשִׁטָּן לְלַכֵּת אַחֵר הַמְּשִׁיחַ; כִּי אִם יִלְךְ הוּא אַחֵר הַמְּשִׁיחַ, אִין הוּא יִכּוֹל לְהִיּוֹת עֶבֶד לְשִׁטָּן.
- 12 Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.
- עַל כֵּן, כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר טוֹבִים הֵם, מֵאֵת אֱלֹהִים הֵם בָּאִים, וְאֲשֶׁר רָעִים, מֵאֵת הַשִּׁטָּן הֵם; כִּי הַשִּׁטָּן הוּא אוֹיֵב לְאֱלֹהִים וְנֹלְחֵם בּוֹ תָּמִיד; אַכֵּן, קוֹרָא הוּא וּמְפַתֵּה לְחַטָּא, וְלַעֲשׂוֹת אֶת אֲשֶׁר הוּא רָע תָּמִיד.
- 13 But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, everything which inviteth and enticeth to do
- אֲךָ הִנֵּה, זֶה אֲשֶׁר מֵאֵת אֱלֹהִים הוּא, קוֹרָא וּמוֹשֵׁף לַעֲשׂוֹת תָּמִיד אֶת הַטוֹב; לְכֹן כָּל דְּבַר

- הקורא ומוֹשֶׁד לְעִשׂוֹת טוֹב, וְלֵאֱהֹב אֶת אֱלֹהִים וְלִעֲבֹדוֹ, בְּהִשְׂרָאת אֱלֹהִים הוּא.
- good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.
- 14 **עַל כֵּן, הִשְׁמְרוּ, אַחֵי הַיְקָרִים, לְבַל תְּדוּגוּ אֶת אֲשֶׁר הוּא רָע כְּאִלוֹ מְאֹלֵהִים הוּא, אוֹ אֶת הַטּוֹב וְאֲשֶׁר מְאֹלֵהִים, כְּאִלוֹ מֵאֵת הַשָּׁטָן הוּא.** 14 **Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.**
- 15 **כִּי הִנֵּה, אַחֵי, נָתוּן הוּא זֶה לְכֶם לְשַׁפֵּט, לְמַעַן תִּדְעוּ לְהַבְחִין בֵּין טוֹב וּבֵין רָע; וְהַדְרֹךְ לְשַׁפֵּט כֹּה פְּשוּטָה, לְמַעַן תִּדְעוּ בִּידְעָה מְחֻלָּטָה, כִּפִּי הַבְּחִינְכֶם בֵּין אֹר חַיּוֹם לְחֻשְׁכַת הַלַּיְלָה.** 15 **For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.**
- 16 **כִּי הִנֵּה, רוּחַ הַמְּשִׁיחַ נָתוּנָה לְכָל אָדָם, בְּעֵבֹר יִבְחִין בֵּין טוֹב וּבֵין רָע, לְכֵן אֲנִי מְרַאֶה לְכֶם אֶת הַדְרֹךְ לְשַׁפֵּט; כָּל דְּבַר הַקּוֹרֵא לְעִשׂוֹת טוֹב וְהַמְּסַב אֶת הַדְּעָת לְהֵאֱמִין בְּמְשִׁיחַ, יוֹצֵא הוּא מֵאֵת כַּחַ הַמְּשִׁיחַ וּמִתְּתוֹ; לְכֵן תִּדְעוּ יְדִיעָה מְחֻלָּטָה כִּי מֵאֵת אֱלֹהִים הוּא.** 16 **For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for everything which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.**
- 17 **וְאוֹלָם כָּל דְּבַר הַמְּסַב אֶת דְּעָת בְּנֵי הָאָדָם לְעִשׂוֹת רָע, וְלֹא לְהֵאֱמִין בְּמְשִׁיחַ, כִּי אִם לְכַחַשׁ בּוֹ וְלֹא לְעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים, דְּעוּ בִּידְעָה מְחֻלָּטָה כִּי מֵאֵת הַשָּׁטָן הוּא. כִּי בְּאִפְּנֵי הַזֶּה פּוֹעֵל הַשָּׁטָן. כִּי אִין הוּא מְסַב דְּעָת אִף אָדָם אַחַד לְעִשׂוֹת אֶת הַטּוֹב, אַכֵּן, אִף לֹא אַחַד; וְכֵן אִין מְלֹאכְיוֹ עוֹשִׂים זֹאת; אִף לֹא אֵלֶּה הַמְּקַבְּלִים עֲלֵיהֶם אֶת שְׁלֹטוֹנוֹ.** 17 **But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.**
- 18 **וְעַתָּה, אַחֵי, יַעַן אֲשֶׁר יוֹדְעִים אַתֶּם אֶת הָאוֹר אֲשֶׁר עַל יְדִיו תִּשְׁפָּטוּ, וְהוּא אוֹר הַמְּשִׁיחַ, הִשְׁמְרוּ לְבַל תִּטְעוּ בְּמִשְׁפָּט; כִּי בְּאוֹתוֹ הַמְּשַׁפֵּט אֲשֶׁר תִּשְׁפָּטוּ, תִּשְׁפָּטוּ אִף אַתֶּם.** 18 **And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.**
- 19 **עַל כֵּן אֲנִי מְפַצֵּר בְּכֶם, אַחֵים, כִּי תִּחְקְרוּ בְּשִׂקְיָהּ בְּאוֹר הַמְּשִׁיחַ, לְמַעַן תִּדְעוּ לְהַבְחִין בֵּין טוֹב וּבֵין רָע; וְאִם תִּחְזִיקוּ בְּכָל דְּבַר טוֹב, וְלֹא תִּגְנוּהוּ, הִיָּה תִּהְיֶינָה בְּנֵי הַמְּשִׁיחַ.** 19 **Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.**
- 20 **עַתָּה, אַחֵי, אִיךָ יְכוּלִים אַתֶּם לְהַחְזִיק בְּכָל דְּבַר טוֹב?** 20 **And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?**
- 21 **הִנְנִי בֹא אֶל אוֹתָהּ הָאֱמוּנָה, אֲשֶׁר עָלֶיהָ אֲמַרְתִּי כִּי אֲדַבֵּר; וְאֲנִיד לְכֶם אֶת הַדְרֹךְ אֲשֶׁר בָּהּ תּוּכְלוּ לְהַחְזִיק בְּכָל דְּבַר טוֹב.** 21 **And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.**
- 22 **כִּי הִנֵּה, אֱלֹהִים, הַיּוֹדֵעַ אֶת כָּל הַדְּבָרִים, כִּי מְעוֹלָמִי עוֹלָמִים הוּא, שָׁלַח מְלֹאכְיִים לְשַׁמֵּשׂ** 22 **For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of**

- לפני בני האדם, לנלות להם בדבר בוא המשיח. והו בפשיח בוא יבוא כל דבר טוב.
- 23 And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.
- והנה, בדרכים שונות הראה אלהים דברים טובים לבני האדם; וכל הדברים אשר הם טובים, מאת המשיח הם באים; לולא זאת, היו האדם בני נפלים, ואף דבר טוב אחד לא היה בא אליהם.
- 24 And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.
- על כן, על ידי שרות המלאכים, ועל ידי כל דבר היוצא מפי אלהים, החלו בני אדם להאמין בפשיח. וכך, על ידי האמונה, הם החזיקו בכל דבר טוב; וכה היה עד בוא המשיח.
- 25 Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.
- ואחר בואו נושעו בני אדם אף על ידי האמונה בשמו; ועל ידי האמונה הם נהיו לבני אלהים. וחי המשיח, כי דבר הוא את הדברים האלה אל אבותינו, לאמר: כל דבר אשר הוא טוב, אשר תבקשו מן האב בשמי, באמונתכם כי אכן תקבלוהו, עשה יעשה לכם.
- 26 And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as sure as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.
- על כן, אחי היקרים, האם חדלו נסים יען אשר עלה המשיח השמימה וישב לימין אלהים, לדרש מן האב את זכויות רחמי על בני האדם?
- 27 Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?
- כי הוא, אכן, ספק את תכלית החק, והוא דורש את זכות כל אלה אשר יש להם אמונה בו. והמאמינים בו ידבקו בכל דבר טוב; על כן הוא מליץ ישר לבני האדם, והוא שוכן מרומים לעולם.
- 28 For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.
- החדלו נסים, אחי היקרים, מפני עשותו זאת? הנני אומר לכם, לא! אף מלאכים לא חדלו לשמש לפני בני האדם.
- 29 And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.
- כי הנה המלאכים סרים אל משמעתו, לשמש כדבר אשר יצום, בהתגלותם לאנשי אמונה איתנה ודעה מוצקה בכל צורת קדשת אלהים.
- 30 For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.
- ותפקיד שרותם הוא לקרא את בני האדם לתשובה, ולקיים ולעשות את עבודת בריתות האב, אשר כרת לבני האדם, לפנות בתוכם
- 31 And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfill and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children

את הדרך, על ידי הודעת דבר המשיח אל כלי יהוה הנבחרים, למען יעידו עדותם עליו.

of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

ובעשותם כן מכיו יהוה אלהים את הדרך לשאר האדם, למען יאמינו במשיח, וכה תקנה רוח הקדש שביטה בלבם, כפי כחה. ובאופן הזה מקים האב את הבטחות אשר כרת לבני האדם.

32 And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

וכה אמר המשיח: אם תהיה לכם אמונה בי, עמוד יעמוד לכם כחכם לעשות את כל אשר אמצאהו לנכון.

33 And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

וכן אמר: שובו, כל אפסי ארץ, ובואו אלי, והטבלו בשמי, וקנו לכם אמונה בי, בעבור תושעו.

34 And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

ועתה, אחי היקרים, אם אכן נכונים הדברים אשר דברתי אליכם, ואלהים יראה לכם בכח וברב תפארה ביום האחרון כי אמת הם, ואם כך הדרך האם חדל יום הנסים?

35 And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

החדלו מלאכים להופיע אל בני האדם? וכי מנע אלהים מבני האדם את כח רוח הקדש? וכי יעשה זאת כל עוד ימשך הזמן, או כל עוד תהיה הארץ קיימת, או כל עוד יהיה על פניה איש אחד אשר יש להושיעו?

36 Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

הנני אומר לכם, לא! הן על ידי האמונה נעשים נסים; ועל ידי האמונה מופיעים מלאכים ומשמשים לפני בני אדם; לכן, אלו חדלו הדברים האלה, אוי לבני האדם, כי זאת מפני חסר אמונה והכל לשוא.

37 Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

כי אין איש יכול להושיע, כדברי המשיח, כי אם בהיות לו אמונה בשמו; לכן, אלו חדלו הדברים האלה, חדלה אף האמונה; ומה נורא מצב בני האדם כי מצבם הוא כאלו לא חלה גאולה.

38 For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

אך הנה, אחי היקרים, סבור אני כי טובים אתם מזה, יען אשר רואה אני כי הנכם בעלי אמונה במשיח מפני ענותכם; כי אם אין לכם אמונה בו, אינכם ראויים להמנות עם עם כנסיתו.

39 But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

- 40 ועוד, אחי היקרים, רצוני לדבר אליכם על תקוה; כי איך תוכלו לקנות אמונה אם אין לכם תקוה?
- 41 ומה הוא אשר תקוו לו? הנני אומר לכם, כי תהיה לכם תקוה על ידי כפרת המשיח וכח תחיתו מן המתים, להנשא לחיי עולם; וזאת מפני אמונתכם בו כפי דבר בריתו.
- 42 על כן, אם יש לאדם אמונה, הכרח כי תהיה לו תקוה; כי בלי אמונה לא יכולה להיות כל תקוה.
- 43 ועוד, הנני אומר לכם כי לא תהיה לאדם אמונה ותקוה, כי אם בהיותו ענו ושפל רוח.
- 44 ואם לא יהיה כן לשוא אמונתו ותקוהו, כי שום איש איננו נרצה לפני אלהים, כי אם הענו ושפל הרוח; ואם יהיה איש ענו ושפל רוח, ומתודה בכח רוח הקדש כי ישוע הוא המשיח, הכרח כי יהיה לו חסד, כי אם אין לו חסד כריק הוא; על כן חייב להיות לו חסד.
- 45 וחסד הוא סבלן ואדיב ואיננו צר עין ואיננו מתנפח בגאווה, איננו מבקש בעבור עצמו ואיננו מתעורר בקלות לכעס ואיננו זומם רע ואין לו ששון בעוון; כי אם הוא שמח באמת ונושא בכל משא ומאמין לכל ומקנה לכל ומתמיד באיתנותו בפני הכל.
- 46 לכן, אחי היקרים, אם אין בכם חסד, כריק אתם, כי לעולם אין החסד כושל. על כן דבקו בחסד, אשר הוא הגדול מכל, כי הכל יכשל וימוט;
- 47 ואולם החסד הוא אהבת המשיח הזכה, המתמידה לעולם; וכל אשר ימצא בו חסד ביום האחרון, טוב יהיה לו.
- 48 על כן, אחי היקרים, התפללו אל האב בכל עצמת לבבכם, בעבור תמלאו באהבה הזאת, אשר העניק הוא לכל ההולכים הנאמנים אחר בנו. ישוע המשיח, בעבור תהיו לבני אלהים; ובעבור נהיה כמוהו כאשר יופיע, ונראהו כאשר הוא; ובעבור נקנה לנו את התקוה הזאת ונשהה, אכן, כפי אשר הוא טהור. אמן.
- 40 And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?
- 41 And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.
- 42 Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.
- 43 And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.
- 44 If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly of heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.
- 45 And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.
- 46 Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—
- 47 But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.
- 48 Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

ח

8

- 1 An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:
- 2 My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.
- 3 I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.
- 4 And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.
- 5 For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.
- 6 And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.
- 7 For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:
- 8 Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.
- 9 And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.
- 10 Behold I say unto you that this thing shall ye teach—repentance and baptism unto those who are accountable and capable of committing sin; yea, teach parents that they must repent and be baptized, and
- זאת אגרת אבי, מורמון, אשר כתב אלי, מורוני; והיא נכתבה אלי זמן מה לאחר הקראי לשרותי. וכה הוא כתב אלי לאמר:
- בני אהובי, מורוני, אני שמח מאד כי נשא אדוניך ישוע המשיח פניו אליה, וקראך לשרותו ולעבודת קדשו.
- אני זוכר אותך תמיד בתפילתי ומתפלל תמיד אל אלהים, האב, בשם בנו הקדוש, ישוע, כי בטובו אשר ללא קץ ובחסדו ישמרך על ידי התמדת האמונה בשמו עד הקץ.
- ועתה, בני, אדבר אליך בענין המעציבני עד מאד; כי צר לי על המחלוקות אשר התעוררו בקרבכם.
- כי, אם נודעה לי האמת, היו בקרבכם מחלוקות באשר להטבלת ילדיכם הקטנים.
- והנה, בני, רצוני כי תעמל בשקידה למען תוסר השגיאה הגדולה הזאת מתוכם, כי לתכלית הזאת כתבתי את האגרת הזאת.
- כי מיד אחר אשר נודעו לי הדברים האלה עליכם, דרשתי ביהוה על הענין הזה. ודבר יהוה הנה אלי בכח רוח הקדש, לאמר:
- שמע את דברי המשיח, גואלך, אדוניך ואלהיך. הן לא באתי אל העולם לקרא את הצדיקים לתשובה, כי אם את החוטאים. לא הבריאים צריכים רופא, כי אם החולים. לכן, ילדים קטנים הם תמים, כי אינם יכולים לבצע חטא; על כן, מוסרת מהם בי קללת אדם, ואין היא תקפה לגביהם; וכן בי מוסר חק המילה.
- ובאפן הזה גלתה לי רוח הקדש את דבר אלהים; לכן, בני האהוב, יודע אני כי הטבלתכם ילדים קטנים היא לעג לרש לפני אלהים.
- והנני אומר לך כי את הדבר הזה תלמדו: תשובה והטבלה הן לאשר נושאים באחריות יוכלים לבצע חטא; אכן, למדו הורים כי

מורוני ח:יא-כ

- עליהם לשוב מחטא ולהטבל, ולהשפיל עצמם כילדיהם הקטנים, והם יושעו בלם, עם ילדיהם הקטנים.
- 11 And their little children need no repentance, neither baptism. Behold, baptism is unto repentance to the fulfilling the commandments unto the remission of sins.
- 12 But little children are alive in Christ, even from the foundation of the world; if not so, God is a partial God, and also a changeable God, and a respecter to persons; for how many little children have died without baptism!
- 13 Wherefore, if little children could not be saved without baptism, these must have gone to an endless hell.
- 14 Behold I say unto you, that he that supposeth that little children need baptism is in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity, for he hath neither faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut off while in the thought, he must go down to hell.
- 15 For awful is the wickedness to suppose that God saveth one child because of baptism, and the other must perish because he hath no baptism.
- 16 Wo be unto them that shall pervert the ways of the Lord after this manner, for they shall perish except they repent. Behold, I speak with boldness, having authority from God; and I fear not what man can do; for perfect love casteth out all fear.
- 17 And I am filled with charity, which is everlasting love; wherefore, all children are alike unto me; wherefore, I love little children with a perfect love; and they are all alike and partakers of salvation.
- 18 For I know that God is not a partial God, neither a changeable being; but he is unchangeable from all eternity to all eternity.
- 19 Little children cannot repent; wherefore, it is awful wickedness to deny the pure mercies of God unto them, for they are all alive in him because of his mercy.
- 20 And he that saith that little children need baptism denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the atonement of him and the power of his redemption.
- וחובת התשובה ואף הטבילה לא חלה על ילדיהם הקטנים. הן הטבילה היא לשים תשובה בעבור קיום המצוות למחילת חטאים.
- אף ילדים קטנים חיים במשיח, אכן, מיסוד העולם; ולולא כן היה אלהים אל נושא פנים, ואף אל משתנה ומפלה בין אנשים; הן מה רבים הילדים הקטנים אשר מתו בלא הטבילה!
- על כן, לולא נושעו ילדים קטנים בלי הטבילה, היו יורדים הם אל שאול נצחי.
- הנני אומר לך, כי הסובר כי על ילדים קטנים להטבל שרוי במררת רוש ובכבלי עוון, כי אין לו כל אמונה, או תקווה, ואף לא חסד; על כן אם יפרת וזאת מחשבתו, שאולה ירד.
- כי נוראה רשעת האומר כי אלהים מושיע ילד אחד מפני הטבילה, ואלו זולתו יאבד כי אינו מטבל.
- אוי לאלה המעוותים את דרכי יהוה באפן הזה, כי הם יאבדו אם לא ישובו מחטאיהם. הנני מדבר בתקוה, כי לי הסמכות מאת אלהים; אינני ירא מה יעשה לי אדם; כי אהבה שלמה מסירה כל מורא.
- הן מלאתי חסד, אשר הוא אהבת עולם; על כן כל הילדים שוים בעיני. אכן, אוהב אני ילדים קטנים אהבה שלמה; וכלם שווים ולהם חלק בישועה.
- כי יודע אני כי אין אלהים נושא פנים, ואף איננו הויה משתנה; וכי הוא בלתי משתנה, מעולם ועד עולמי עולמים.
- אין ילדים קטנים יכולים לשוב מחטא; לכן רשעה נוראה לשלל מהם את חמלת אלהים הזכה, כי הם כלם חיים בו מפני חמלתו.
- והאומר כי על ילדים קטנים להטבל, מכחש בחמלת המשיח, ושולל את הכפרה אשר מאתו ואת כח גאלתו.

מורוני ח:כא-כט

- 21 **אוי לְכַאֲלָהּ כִּי הֵם בְּסַכְּנַת מוֹת, שְׂאוּל וְיִסּוּרֵי עוֹלָם. אוֹמֵר אֲנִי זֹאת בְּתַקְוָה, כְּאֲשֶׁר צִוִּי אֱלֹהִים. שְׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי וְשִׁיתוּ לְבַבְכֶם לָהֶם, לְבַל יַעֲמְדוּ עֲלֵיכֶם לִפְנֵי כֵס הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר לַמָּשִׁיחַ.**
- 22 **הֵן כָּל הַיְלָדִים הַקְּטַנִּים חַיִּים בַּמָּשִׁיחַ, וְכֵן כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר הֵם בְּלֵי חוֹק. כִּי כֹחַ הַנְּגָאֵלָה בָּא עַל כָּל אֲשֶׁר אֵין הַחֹק חָל עֲלֵיהֶם; עַל כֵּן זֶה אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא אֲשֶׁם, אוֹ אֲשֶׁר אֵין עָלָיו כָּל הַרְשָׁעָה, אֵינְנו יָכוֹל לְשׁוֹב מִחַטָּא; וְאֵין כָּל תּוֹעֵלַת בְּהִטְבֵּלְתוֹ;**
- 23 **כִּי זֶה לַעֲג לִפְנֵי אֱלֹהִים, וּלְכַחַשׁ בְּרַחֲמֵי הַמָּשִׁיחַ וּבְכַח רִיחַ קִדְשׁוֹ, וְלָשִׁים מִבְּטַח בַּמַּעֲשִׂים רִיקִים.**
- 24 **הִנֵּה, בְּנִי, אֵין לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר הַזֶּה; כִּי תִשׁוּבָה הִיא לְאֲשֶׁר חָל עֲלֵיהֶם אֲשֶׁם אוֹ לְאֲשֶׁר מְקַלְלִים עַל פְּרִיצַת הַחֹק.**
- 25 **וּבְכוּרֵי הַתִּשׁוּבָה הֵם הַטְּבֵלָה; וְהַטְּבֵלָה בָּאָה עַל יְדֵי אֲמִנָּה לְקִיּוֹם הַמִּצְוּוֹת. וְקִיּוֹם הַמִּצְוּוֹת מִבְּיַא מַחֲלֵלַת חַטָּאִים.**
- 26 **וּמַחֲלֵלַת חַטָּאִים מִבְּיָאָה עֲנֻוָה וְשִׁפְלוּת רוּחַ; וּמִפְּנֵי עֲנֻוָה וְשִׁפְלוּת רוּחַ בָּאָה לְשִׁרׁוֹת רוּחַ הַקִּדְשׁ. וְהִיא הַמְּנַחֶמֶת הַמְּמַלֵּאת בְּתַקְוָה וְאַהֲבָה שְׁלֵמָה, אַהֲבָה הַמַּתְמִידָה עַל יְדֵי שְׁקִידָה בְּתַפְלָה, עַד בּוֹא הַקֵּץ, כְּאֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ כָּל הַקְּדוֹשִׁים עִם אֱלֹהִים.**
- 27 **הִנֵּה, בְּנִי, עוֹד אוֹסִיף לְכַתֵּב לָךְ, אִם לֹא אֲצַא בְּקִרׁוֹב אֶל הַלְּמִנִּים. הִנֵּה, גְּאוֹת הָעַם הַזֶּה, עִם נְפִי, תִּרְצָה אֶת כְּלִיּוֹנָם, אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִרְעָתָם.**
- 28 **הַתְּפַלֵּל לְמַעַנָם, בְּנִי, כִּי יִשׁוּבוּ מִחַטָּאֵיהֶם. אֲךָ תִּרְד אֲנִי כִּי תִדַּל רוּחַ הַקִּדְשׁ לְהַתְּאַמֵּן עִמָּם; וּבַחֲלֹק הָאָרֶץ הַזֶּה הֵם אֲפִי מִבְּקָשִׁים לְבַטֵּל כָּל כֹּחַ וְסִמְכוֹת הַבָּאִים מֵאֵת אֱלֹהִים, וּמִכְחָשִׁים הֵם בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ.**
- 29 **וְאַחַר מְאָסָם, בְּנִי, בִּידְעָה כֹּה גְדוֹלָה, בְּמַהֲרָה יֵאבְדוּ, וְזֹאת לְקִיּוֹם אֶת הַנְּבוּאוֹת אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי הַנְּבִיאִים וּמִפִּי מוֹשִׁיעֵנו עֲצָמוֹ.**
- 21 **Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.**
- 22 **For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing—**
- 23 **But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.**
- 24 **Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.**
- 25 **And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;**
- 26 **And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.**
- 27 **Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.**
- 28 **Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.**
- 29 **And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.**

30 Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.
 שְׁלוֹם עָלֶיךָ, בְּנִי, עַד אֲשֶׁר אוֹסִיף כָּתוֹב אֵלֶיךָ, אוֹ אֲשׁוּב לְרְאוֹתְךָ. אָמֵן.

ט

9

- 1 My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.
 בְּנִי, אֶהוּבִי, כּוֹתֵב אֲנִי אֵלֶיךָ שֵׁנִית לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי עוֹדֵנִי חַי; וְאוֹלָם אֶכְתֹּב בְּזוֹה דְּבַר-מָה עַל עֲנִין חֲמוּר.
- 2 For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.
 הִנֵּה, הָיָה לִי קָרִב מִר עִם הַלְּמָנִים וְלֹא הִכְרַעְנוּם. אַרְחֵאנְטוּס נָפַל בַּחֶרֶב, וְכֵן לִוְרָם וְאֶמְרוֹן; אֵכֶן, אֲבִדְנוּ מִסְפָּר רַב מִמִּבְחָר אֲנָשֵׁינוּ.
- 3 And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.
 וְעַתָּה, בְּנִי, יִרְאַתִּי פֶן יִשְׁמִידוּ הַלְּמָנִים אֶת הָעָם הַזֶּה; כִּי אֵין הֵם שׁוֹבִים מִרְעַתָּם, וְהַשָּׁטָן מֵעוֹרָרֵם תְּמִיד לְזַעַם זֶה עַל זֶה.
- 4 Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.
 הִנְנִי עֹמֵל עִמָּם תְּמִיד; וּבְדַבְרֵי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּתַקְוָה הֵם מִרְעִידִים וְכוֹעֲסִים עָלַי; וְכֹאֲשֶׁר אֲדַבֵּר בְּלֹא תַקְוָה הֵם מְקַשִּׁים אֶת לְבָבָם עָלַי. עַל כֵּן חָרַד אֲנִי פֶן חִדַּל רוּחַ יְהוָה לְהִתְאַמֵּץ עִמָּם.
- 5 For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.
 כִּי כֹה גְדוֹל כְּעֵסָם, עַד אֲשֶׁר נִרְאָה בְּעֵינַי כִּי אֵין הֵם יִרְאִים אֶת הַמָּוֶת; וְהֵם אֲבָדוּ אֶת אֲהֶבְתָּם אִישׁ לְרֵעֵהוּ; וְתְמִיד צָמְאִים הֵם לְדָם וּלְנֶקֶם.
- 6 And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.
 וְעַתָּה, בְּנִי אֶהוּבִי, עַל אַף כִּי קָשִׁים הֵם, הִבָּה נַעֲמַל בְּשִׁקְדָה; כִּי אִם נַחְדַּל מִמְעַמְלָנוּ, נִצָּא חַיִּיבִים בְּדִין, כִּי יֵשׁ לָנוּ עֲבוּדָה אֲשֶׁר עָלֵינוּ לְבַצְעָהּ בְּעוֹדֵנוּ נִמְצָאִים בְּמִשְׁכַּן הַחֹמֶר הַזֶּה, בְּעֵבוֹר נִכְנִיעַ אֶת אוֹיֵב כָּל הַצְּדָקָה, וְנִנְיַח אֶת נַשְׁמוֹתֵינוּ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים.
- 7 And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.
 וְעַתָּה אֶכְתֹּב דְּבַר-מָה עַל סְבָלוֹת הָעָם הַזֶּה. כִּי נוֹדַע לִי מֵאֵת עֲמוֹרוֹן כִּי שָׁבוּ הַלְּמָנִים שְׁבוּיִים רַבִּים, אֲשֶׁר לָקְחוּ מִמְגְדַל שְׁרִיצָה; וְהָיוּ בָּהֶם גְּבָרִים נָשִׁים וְיְלָדִים.
- 8 And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.
 וְאֵת בְּעָלֵי הַנָּשִׁים הָאֵלֶּה וְאֵת אֲבוֹת הַיְלָדִים הֵם הִרְגוּ; וְהֵם מֵאֲכִילִים אֶת הַנָּשִׁים בְּבֶשֶׂר בְּעֵלֵיהֶן, וְאֵת הַיְלָדִים בְּבֶשֶׂר אֲבוֹתֵיהֶם; וְאֵין הֵם מְשָׁקִים אוֹתָם מִיַּם, כִּי אִם מֵעַט.
- 9 And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of
 וְאַף כִּי גְדוֹלָה תּוֹעֵבַת הַלְּמָנִים הַזֹּאת, אֵין הִיא עוֹלָה עַל תּוֹעֵבַת אֲנָשֵׁינוּ בְּמוֹרִיאַנְטוּם.

מורוני ט:י-יט

- כי הנה, הם שבו רבות מבנות הלמנים; ואחר אשר שללו מהן את היקר והנעלה מכל, את צניעותן ותמדתן,
- 10 And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.
- 11 O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—
- 12 (And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)
- 13 But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—
- 14 How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?
- 15 Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!
- 16 And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.
- 17 And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.
- 18 O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.
- 19 And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.
- ואחר עשותם את המעשה הזה, הם רצחו אותן באפן אכזרי מאד, בענותם את גופן עד מות; ואחר עשותם כן, הם טורפים את בשרן כמו חיות טרף, מפני קשי לבם. והם עושים זאת כאות גבורה.
- אהה, בני אהובי, איכה יכול עם כזה, חסר תרבות,
- ורק לפני שנים אחדות הם היו עם תרבותי ונעים הליכות,
- אהה, בני, איכה יכול עם כזה, המתענג בתועבה כה רבה,
- איכה נצפה כי ימנע אלהים את ידו במשפט עלינו?
- הנה, לבי קורא: אוי לעם הזה. בואה נא במשפט אלהים, והסתר את חטאייהם ואת רשעתם ואת תועבותיהם מפניך!
- והנה, בני, אלמנות רבות ובנותיהן נשארו בשריצה; ואת חלק הצידה אשר לא נשארו עמם הלמנים, הנה, צבא זנפי נשא, ואותן השאיר נודדות אנה ואנה, לבקש מזון; ונשים זקנות רבות מתעלפות בדרכים ומתות.
- והצבא אשר עמי חלש; וחיל הלמנים נמצא ביני ובין שריצה; וכל אשר ברחו אל צבא אהרן, נפלו קרבן לפראותם הנוראה.
- אהה, שחיתות עמי! הם חסרי משמעת וחסרי רחמים. הן רק בן אדם אני, ורק כח אדם לי, ואינני יכול עוד לאכף את פקדוטי.
- והם התעצמו בעקשותם; וכלם כאחד פראים, ואין הם חסים על איש, זקן או צעיר; והם מתענגים על כל דבר, וזלת אשר הוא טוב, וסבל נשינו וילדינו על כל פני הארץ הזאת עולה על כל סבל; אכן, לא תוכל לשון לספר זאת, ולא נתן אף לכתבם.

מורוני ט:כ-י:י

- ועתה, בני, לא אוסיף להתעבב על תאור המרצה הנורא הזה; הן יודע אתה את רשעת העם הזה; אכן, יודע אתה כי אין להם כל חק, ואטומי רגש הם; וכי רשעתם עולה על רשעת הלמנים.
- 20 And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.
- הנה, בני, אינני יכול להיות להם מליץ ישר לפני אלהים פן יכני.
- 21 Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.
- ואולם עליך, בני, הנני ממליץ לפני אלהים, ובוחח אני במשיח כי תושע. ואני מתפלל אל אלהים כי יציל את נפשו, ותעיד על שבת העם הזה אליו, או על כליונם המחלט; כי ידעתי כי אבוד יאבדו, בלתי אם ינחמו וישובו אליו.
- 22 But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.
- ואם יאבדו, יהיה זה כמקרה הירדים, על זדון לבם, בבקשם דם ונקם.
- 23 And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.
- ואם יאבדו, הן יודעים אנחנו כי רבים מאחינו ערקו ממנו אל הלמנים, ורבים עוד יערקו אליהם; על כן, כתב נא דברים אחדים, אם תנצל אתה, ואני אמות ולא אראך; אך סבור אני כי עד מהרה אראך, כי בידי כתבי קדש אשר חפץ אני למסר לידך.
- 24 And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.
- בני, היה נאמן למשיח; ואל יעציבוך הדברים אשר כתבתי, להורידך אלי קבר, יהי רצון כי ישאף המשיח, וכי ישכנו בדעתך לעולם סבלותיו ומותו, והראותו את גופו לאבותינו, ורחמיו וארף אפיו והתקנה לזכות בתפארתו ובחיי עולם.
- 25 My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.
- ויהי רצון כי יחול עליך לעולם חסד אלהים האב, אשר כסאו בגבהי מרומים, וחסד אדוננו ישוע המשיח, היושב לימין גבורתו, עד אשר יכנעו לו כל הדברים. אמן.
- 26 And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.

י

10

- ועתה, אני, מורוני, כותב דברמה אשר הוא טוב בעיני; ואני כותב לאחי הלמנים. רצוני כי ידעו כי יותר מארבע מאות ועשרים שנה חלפו מעת נתן האות לבוא המשיח.
- 1 Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.
- ואני חותם את הכתבים האלה, אחר דברי אליכם דברים מעשים כדרך הפצרה.
- 2 And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

- 3 Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down unto the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.
- הַנְּנִי מִפְּצִיר בְּכֶם כִּי בְקִרְאַכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם יִהְיֶה זֶה בְּחֻכְמַת אֱלֹהִים כִּי תִקְרְאוּם, כִּי תִזְכְּרוּ מִה רַחוּם יְהוָה לְבָנָי הָאָדָם, מֵעַתַּת בְּרִיאַת אָדָם וְעַד יוֹם קִבְּלְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וּתְהַרְהֲרוּ בְּזֹאת בְּלִבְכֶם.
- 4 And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.
- וְאֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם כִּי בְקִבְּלְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תִשְׁאַלוּ אֶת אֱלֹהִים, אֲב הָעוֹלָמִים, בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ, אִם אֵין הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת. וְאִם תִּשְׁאַלוּ בְּלִבְ שָׁלֵם, בְּכֹנֶנָה כְּנֶה, בְּהִיּוֹת לְכֶם אֱמוּנָה בַּמְּשִׁיחַ, יִגְלֶה הוּא לְכֶם אֱמֶת זֹאת בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
- 5 And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.
- וּבְכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּדְעוּ אֶת אֱמֶת כָּל הַדְּבָרִים.
- 6 And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.
- וְכָל דְּבָר אֲשֶׁר הוּא טוֹב, צוֹדֵק וְדָבָר אֱמֶת הוּא; עַל כֵּן, דְּבָר אֲשֶׁר הוּא טוֹב לֹא יִכְחַשׁ בַּמְּשִׁיחַ, כִּי אִם יֵאָשֶׁר אֶת קִיּוּמוֹ.
- 7 And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.
- וְאַתֶּם תִּדְעוּ בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ כִּי הוּא קַיִם; עַל כֵּן אֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם לְבַל תִּכְחַשׁוּ בְּכַח אֱלֹהִים; כִּי הוּא פּוֹעֵל בְּכַח, כְּפִי אֱמוּנַת בְּנֵי הָאָדָם, וְאַחַד הוּא, הַיּוֹם וּמָחָר, וְלָעוֹלָם.
- 8 And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.
- וְעוֹד, אֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם, אַחֵי, לְבַל תִּכְחַשׁוּ בְּמַתָּנוֹת אֱלֹהִים, כִּי רַבּוֹת הֵן, וּבָאוֹת הֵן מֵאוֹתוֹ הָאֱלֹהִים. וְהַמַּתָּנוֹת הָאֵלֶּה מְעַנְקוֹת בְּדַרְכִּים שׁוֹנוֹת, אַף אוֹתוֹ הָאֱלֹהִים הוּא הַעוֹשֶׂה הַכֹּל בְּכֹל; וְהֵן נִתְּנוֹת עַל יְדֵי הַתְּגַלּוּת רוּחַ אֱלֹהִים אֶל בְּנֵי הָאָדָם, לְהוֹעִילֵם.
- 9 For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;
- הִנֵּה, לְאַחַד נָתַן רוּחַ אֱלֹהִים, כִּי יִלְמַד אֶת דְּבַר הַחֻכְמָה;
- 10 And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;
- וְלְאַחַר כִּי יִלְמַד אֶת דְּבַר הַדַּעַת, עַל יְדֵי אוֹתוֹ רוּחַ;
- 11 And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;
- וְלְאַחַר, אֱמוּנָה רַבָּה מְאֹד; וְלְאַחַר מַתַּת הַרְפוּי, עַל יְדֵי אוֹתוֹ רוּחַ;
- 12 And again, to another, that he may work mighty miracles;
- וְלְאַחַר, כִּי יַעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת;
- 13 And again, to another, that he may prophesy concerning all things;
- וְלְאַחַר, כִּי יִנְבֵּא עַל כָּל הַדְּבָרִים;
- 14 And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;
- וְלְאַחַר, רְאִיַת מַלְאָכִים וְרוּחוֹת שָׂרָת;
- 15 And again, to another, all kinds of tongues;
- וְלְאַחַר, כָּל מִינֵי לְשׁוֹנוֹת;

- 16 And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.
- 17 And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.
- 18 And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.
- 19 And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, today, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.
- 20 Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.
- 21 And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.
- 22 And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.
- 23 And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.
- 24 And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.
- 25 And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.
- 26 And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.
- וּלְאַחַר בְּאוֹר שְׁפוֹת וְלִשׁוֹנוֹת שׁוֹנוֹת.
- וְכָל הַמַּתְּנוֹת הָאֵלֶּה בָּאוֹת עַל יְדֵי רוּחַ הַמְּשִׁיחַ; וְהֵן בָּאוֹת אֶל כָּל אָדָם בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, כַּפִּי רְצוֹנוֹ.
- וְאֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם, אַחֵי הַיְקָרִים, כִּי תִזְכְּרוּ כִּי כָּל מַתְּנָה טוֹבָה בָּאָה מֵאֵת הַמְּשִׁיחַ.
- וְאֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם, אַחֵי הַיְקָרִים, כִּי תִזְכְּרוּ כִּי אֶחָד הוּא אֶתְמוֹל, הַיּוֹם, וְלְעוֹלָם, וְכִי כָּל הַמַּתְּנוֹת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר עָלִיָּהֶן דְּבַרְתִּי, אֲשֶׁר הֵן רוּחַנִיּוֹת, לְעוֹלָם לֹא תִחַדְלָנָה; אֲכֹן, כָּל עוֹד קַיָּם הָעוֹלָם, כִּי אִם מִפְּנֵי חֶסֶר אֲמוּנַת בְּנֵי הָאָדָם.
- עַל כֵּן הַכְּרַח הוּא כִּי תִהְיֶה אֲמוּנָה. וְאִם הַכְּרַח כִּי תִהְיֶה אֲמוּנָה, אִף הַכְּרַח כִּי תִהְיֶה תִקְוָה. וְאִם הַכְּרַח כִּי תִהְיֶה תִקְוָה, הַכְּרַח כִּי אִף יִהְיֶה חֶסֶד.
- וּבְלִתִּי אִם יִהְיֶה לְכֶם חֶסֶד, לֹא תוֹשְׁעוּ בְּשׁוּם אִפְּן בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים; אִף לֹא תוֹשְׁעוּ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים אִם אֵין לְכֶם אֲמוּנָה; וְאִף אִם אֵין לְכֶם תִּקְוָה.
- וְאִם אֵין לְכֶם תִּקְוָה, שְׂרוּיִים אַתֶּם בְּיֹאוֹשׁ; וְהַיֹּאוֹשׁ בָּא מִפְּנֵי עוֹוֹן.
- וְהַמְּשִׁיחַ אָכֵן דִּבֶּר אֶל אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר: אִם יֵשׁ לְכֶם אֲמוּנָה, יְכוּלִים אַתֶּם לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נְכוֹנִים הֵם בְּעֵינַי.
- וְעַתָּה אֲדַבֵּר אֶל כָּל קְצוֹת הָאָרֶץ, כִּי אִם יָבוֹא יוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יִחַדְלוּ כָּח אֱלֹהִים וּמַתְּנוֹתָיו מִקְרַבְכֶם, יִהְיֶה זֶה מִפְּנֵי חֶסֶר אֲמוּנָה.
- וְאִוִי לְבְנֵי הָאָדָם אִם כֹּה יִהְיֶה; כִּי לֹא יִהְיֶה בְּכֶם אִישׁ עוֹשֶׂה טוֹב, אִף אִישׁ אֶחָד. כִּי אִם יִהְיֶה בְּכֶם אִישׁ עוֹשֶׂה טוֹב, הוּא, אֲכֹן, יַפְעֵל בְּכַח אֱלֹהִים וּבְמַתְּנוֹתָיו.
- וְאִוִי לְאֵלֶּה אֲשֶׁר יִבְטְלוּ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְיָמוּתוּ, כִּי בְּחַטָּאָם יָמוּתוּ, וְלֹא תִהְיֶה לָהֶם יִשׁוּעָה בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים; וְאֲנִי אוֹמֵר זֹאת עַל פִּי דְבַר הַמְּשִׁיחַ, וְאֲנִי מְכַזֵּב.

- 27 ואני מפציר בכם לזכר את הדברים האלה; כי במהרה יבוא המועד אשר תדעו כי אני אני מכוזב, כי תראוני ליד כס המשפט אשר לאלהים; וכה יאמר אליכם יהוה אלהים: הלא הודעתים את דברי, אשר נכתבו בידי האיש הזה, באיש הקורא מן המתים, אכן, כדבר איש מן העפר?
- 28 הנני מודיעכם את הדברים האלה למען קיום הנבואות. הנה, הם יצאו מפיו אלהי העולמים, ודברו ולחש מדור אל דור.
- 29 ואלהים יראה לכם כי את אשר כתבתי אמת הוא.
- 30 ועוד אני מפציר בכם כי תבואו אל המשיח, ותחזיקו בכל מתת טוב, וכי לא תגעו במתת רע ובדבר טמא.
- 31 עורי, קומי מעפר, ירושלם; אכן, לבשי בגדי תפארתה, בת ציון; חזקי יתדותיך, והרחיבי את גבולך לעולם לבל תפלמי עוד, בעבור יקומו בריתות אב העולמים, אשר פרת עמה, בית ישראל.
- 32 יאה, בואו אל המשיח, והעשו משלמים בו, והמנעו מכל עולה; ואם תמנעו מכל עולה, ותאהבו את אלהים בכל מאדכם ובכל דעתכם ובכל כחכם, אזי יספיק לכם חסדו בעבור תעשו, על ידי חסדו, משלמים במשיח. ואם תהיו משלמים במשיח על ידי חסד אלהים, כחש לא תכחשו בשום אפן בכח אלהים.
- 33 והנה, אם בחסד אלהים תעשו משלמים במשיח, ולא תכחשו בכחו, מקדשים תהיו במשיח בחסד אלהים, על ידי שפיכת דם המשיח אשר היא בברית האב למחילת חטאיכם, בעבור תהיו קדושים, ללא רבב.
- 34 ועתה, שולח אני לכל ברפת שלום. עד מהרה אלה לניח בגן עדו אשר לאלהים, עד אשר ישובו נשמותי וגופי להתאחד, ואובא באויר כמנצח, לקבל את פניכם לפני כס המשפט הנעים אשר ליהוה הגדול, שופט החיים והמתים הנצחי. אמן.
- 31 And I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.
- 31 And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.
- 32 Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in nowise deny the power of God.
- 33 And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.
- 34 And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.